

Min Älskade
Profet

Sallallâhu 'alaihi wa sallam

"Vi sände dig som en
barmhärtighet, som en välsignelse för varelser"
(Anbiya Sura: 107)
(Den påstådda betydelsen av en âyat-i karima)

Prof. Dr. Ramazan Ayvallı

PENCERELER
YAYINEVİ

Min älskade Profet

(sall-Allahu ʿalaihi wa sallam)

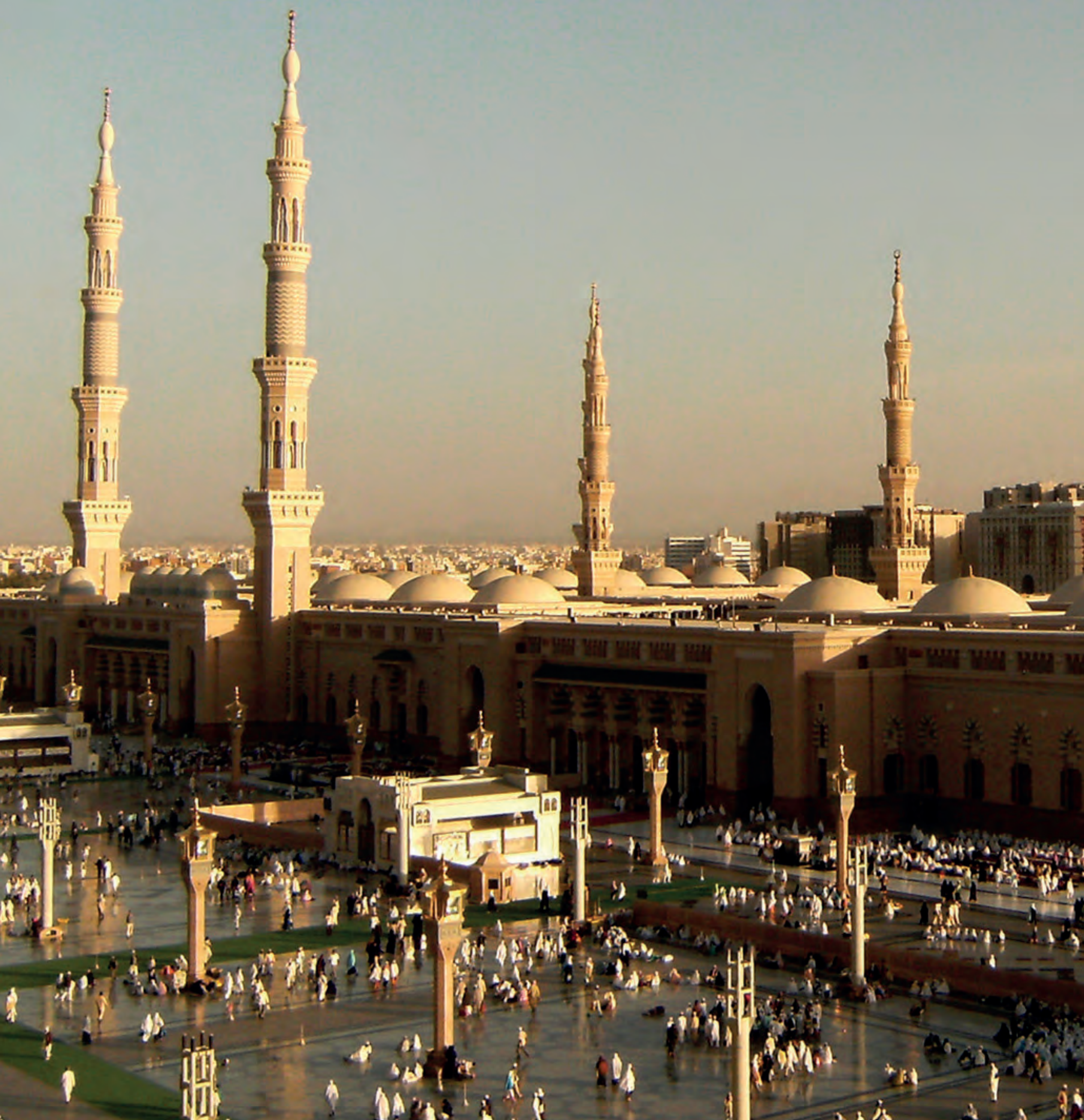


Prof. Dr. Ramazan Ayvallı

Första Upplagan

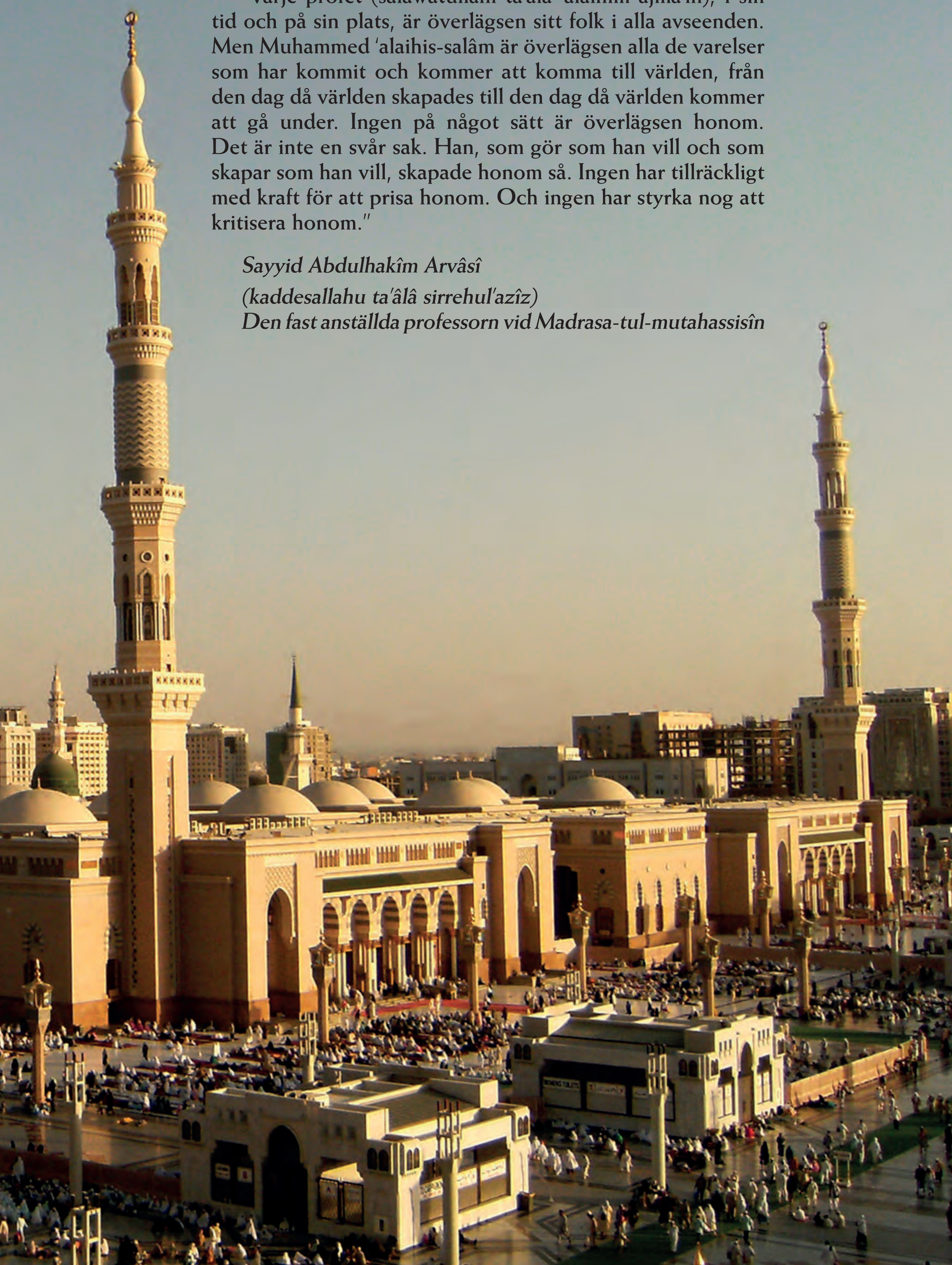


Masjid an-Nabawî - Medîna al-Munawwara



"Varje profet (salawâtullâhi ta'âlâ 'alaihim ajma'în), i sin tid och på sin plats, är överlägsen sitt folk i alla avseenden. Men Muhammed 'alaihis-salâm är överlägsen alla de varelser som har kommit och kommer att komma till världen, från den dag då världen skapades till den dag då världen kommer att gå under. Ingen på något sätt är överlägsen honom. Det är inte en svår sak. Han, som gör som han vill och som skapar som han vill, skapade honom så. Ingen har tillräckligt med kraft för att prisa honom. Och ingen har styrka nog att kritisera honom."

Sayyid Abdulhakîm Arvâsî
(kaddesallahu ta'âlâ sirrehul'azîz)
Den fast anställda professorn vid Madrasa-tul-mutahassisîn



Min älskade Profet
sall-Allahu ‘alaihi wa sallam

Skrivetav
Prof. Dr. Ramazan Ayvallı

Sidlayout - Grafisk design av
Ahmet Katmerlikaya / Ahmet Düzelten
Murat Dirlik / Mustafa Bektaş
Onur Yılmaz

Illustrationer till omslaget och kartan av
Emir Ökke

Redigerad av
Ercan Bozoğlu

Översatt av författaren
Nooria Tokhi

Första upplagan: 2023

www.pencereleryayinevi.com
www.mybelovedprophet.com
info@mybelovedprophet.com

Publicerad av
Çınar Matbaacılık
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad.
Atahan No: 34 Kat: 5
Bağcılar / İSTANBUL

Certifikat nr : 12683
Tel: (0212) 628 96 00

Efterfrågan på böcker:
Tel: 0212 **876 09 67** Gsm: 0536 **399 95 31**

INLEDNING

Må Hamd (lovord och tacksamhet) vara till Allahu ta'âlâ, som skapar allt och håller varje varelse i existens och skyddar alla från terror.

Må all salat (böner) och salâm vara över Hans älskade Profet Muhammad 'alaihis-salâm, som i alla avseenden är den vackraste och mest upphöjda av hela mänskligheten. Må salat och salâm vara över Hans Âl (familj) och släktingar, som utstrålar kunskap, visdom och god etik. Må salât och salâm också vara över alla Hans Ashâb[1] (radiy- Allahu ta'âlâ 'anhum/ Må Allahu ta'âlâ vara nöjd med dem), som har blivit de mest värdefulla av människor genom att se hans vackra ansikte som helar själar och höra Hans värdefulla ord, och över dem som älskar och följer dem.

Allahu ta'âlâ, som är barmhärtig mot alla människor på jorden, skapar och sänder användbara saker till dem. I nästa värld (âkhirat) kommer Han[2] att bevilja sin förlåtelse till de muslimer som ska gå till Jahannam (helvetet) och sätta dem i Jannah (paradiset). Muhammed 'alaihis-salâm är en Nabî,[3] Rasûl (budbärare) och Habîb (älskad) av Allahu ta'âlâ. Han är mänsklighetens sayyid (mästare). De som tror och följer en sådan välsignad profets väg är verkligen den största av ummats.

Janâb al-Haqq förbarmade sig över oss och fick oss att uppnå Hans största välsignelse, nämligen att vara en av Hans (Muhammeds, alaihis-salam) ummat.[4] Han sade tydligt att vi måste anpassa oss till Honom och följa Honom. Det är mindre än tillräckligt, hur mycket vi än gör hamd till Honom och tackar Honom för denna enorma välsignelse.

Allahu ta'âlâ skapade vår Mästare Sarwar al-âlam (Världens Mästare) Muhammeds (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) välsignade nûr (ljus) innan Han skapade någonting. I Qur'ân al-karîm, där man vänder sig till vår Mästare, Profeten, sägs det: "Vi sände dig som en barmhärtighet, som en välsignelse för varelser". (Sûrah al-Anbiyâ: 107) I en hadîth al-qudsî [5]sägs det: "Om det inte vore för dig skulle jag inte ha skapat någonting!".

Den verkliga principen för îmân (tro) är "Al-hubbu fillâh och bughdu fillâh", det vill säga att älska Allahu ta'âlás älskade och ogilla Hans fiender. Utan hubbu fillâh och bughdu fillâh kommer ingen ibâdat (gudstjänsthandling) att accepteras. Därför är det fard (obligatoriskt) att älska världens Mästare, och vi har blivit beordrade att placera Hans kärlek i våra hjärtan och pryda oss med Hans vackra akhlâq (moraliska egenskaper).

För att fortsätta denna kärlek har det skrivits och skrivs böcker i århundraden om vår Mästare, profeten, liv. För att översvämma våra hjärtan med Hans kärlek har vi, efter att ha gjort långa undersökningar från Ahl as-Sunnat-forskarnas böcker, försökt skriva vår Mästares Rasulullahs välsignade liv. Må Allah vara nöjd med alla som har arbetat med detta.

Må Janâb al-Haqq fylla våra hjärtan med kärlek till vår Mästare, Profeten, och hålla oss på den väg som de lärda från Ahl as-sunnat har informerat oss om! Âmîn.

Prof. Dr. Ramazan Ayvallı



1 Vår profets följeslagare.

2 Även om vi använder pronomenet Han för Allahu ta'âla i den här boken är Allahu ta'âlâ inte en man eller kvinna. Det beror på att detfinnsingetkönslöstpronomenpåengelska.

3 En profet som inte har fört med sig en ny religion utan har bjudit in människor till den tidigare religionen kallas "Nabî".

4 En profets gemenskap, den troende gruppen.

5 En hadîth al-qudsî är betydelser som inspirerats i Muhammed 'alaihis-salam's hjärta av Allahu ta'âlâ. Orden tillhörde Honom, men innebördenkommer från Allah. Dessa är inte âyats.

Kâ'ba al-Mu'azzama och Masjid al-Harâm
Mecka al-Muqarrama





DEL ETT

Arabiska halvön
(600-talet e.Kr.)

Assalâtu wassalâmu ‘alaika, O Rasûlullah!
Assalâtu wassalâmu ‘alaika, O Habîballah!
Assalâtu wassalâmu ‘alaika, O Sayyidal-awwalina wal-âkhirîn.
.

VÅR MÄSTARE, PROFETEN UNIVERSUMS SULTAN

”Om det inte vore för dig skulle jag inte har skapat någonting!”

Hadîth al-qudsî

Muhammed ‘alaihis-salâm är Allahu ta’ala’s habîb (älskad); Han är i alla avseenden den vackraste och mest upphöjda av alla människor och andra varelser som någonsin har levt. Han är den som upphöjts av Allahu ta’âlâ och den sista och mest överlägsna profeten som Allahu ta’âlâ sände för alla människor och djinns

Han sändes som en barmhärtighet för hela universum, och allting har skapats för Hans skull. Hans välsignade namn är **Muhammed** (‘alaihis-salâm), som betyder “den som prisas upprepade gånger, som prisas mycket.” Han har också andra välsignade namn som **Ahmad**, **Mahmûd** och **Mustafâ**. Hans fars namn är Abdullah. Rasûl al-akram (sall-Allahu ‘aleihi wa sallam) föddes 53 (AD 51) år före **Hegira, den tolfte i månaden Rabî’ul- awwal, en måndagskväll mot morgonen, i Mecka.** Historiker säger att den dagen sammanfaller med den tjugonde april år 571 e.Kr.

Några månader före Hans födelse dog Hans far Abdullah och vid **sex års** ålder dog Hans mor Âmina. Av denna anledning kallades vår Mästare, Profeten, även för **“Durr al-Yatîm”** (den stora, unika och mest värdefulla pärlan i universums pärlemor). **Fram till åtta års ålder** bodde Han hos sin farfar Abdulmuttalib, och efter farfars död bodde Han hos sin farbror Abû Tâlib. När Han var tjugofem år gammal gifte Han sig med vår mor Khadîja-tul-Kubrâ. Hans första son från henne hette Qâsim. Bland araberna var det brukligt att bli kallad som fadern till den första sonen. Därför kallades Han **“Abul-Qâsim”**, det vill säga Qacsims far.

När Han var **fyrtio år gammal** informerades Han av Allahu ta’âlâ om att Han är Profet för alla människor och djinns. Efter tre år började Han bjuda in alla till tron. **Vid femtiotvå års ålder** inträffade Mi’râj.[6] När Han var **femtiotre** (51 AD) **år gammal, migrerade Han till Medîna från Mecka** år 622 AD. Han gick i krig **tjugosju gånger**; Han stred som soldat i nio av dem, och Han var överbefälhavare i de övriga. Han avled före lunchtid måndagen den 12 Rabî’ul-awwal, 11 H (AD 632), då Han var 63 (61 AD) **år gammal i Medîna al-munawwara** (Den upplysta staden).

Även om Allahu ta’âlâ tilltalade alla profeter med deras namn, prisade Han Honom genom att kalla Honom **“Min Habîb”**. I en âyat al-karîma (vers i Koranen) sade Han, i maal,[7] **“Vi sände dig**



6 Profetens (sall-Allahu ‘aleihi wa sallam) uppstigning till Himlen.

7 Maal är en förklaring av innebörden av âyat al-karîmas som gjorts av islams lärda. När en âyat uttrycks ord för ord på ett främmande språk kallas det för en översättning. Âyat al-karîmas kan inte översättas till koncisa och korrekta former. Islâmiska lärda försökte förklara âyat al-karîmas genom att använda långa tafsîrs, inte genom att översätta.

som en barmhärtighet, som en välsignelse för varelser"[8] och i en hadîth qudsî, **"Om det inte vore för dig skulle jag inte ha skapat någonting!"**[9]

Som Sayyid Abdulhakîm Arvâsî har sagt: "Varje Profet är, i sin tid och på sin plats, överlägsen sitt folk i alla avseenden. Men vår Profet Muhammed 'alaihis-salâm är den högsta av alla de varelser som har kommit och kommer att komma till världen från den dag världen skapades till den dag världen kommer att gå under. Ingen på något sätt är överlägsen Honom. Janâb al-Haqq skapade Honom så."

Skapandet av Hans välsignade nûr (ljus)

Allahu ta'ala, före allting, det vill säga innan Han skapade någonting, skapade vår älskade Profet Muhammeds välsignade nûr 'alaihis-salâm'. De flesta av våra lärda i Tafsîr (tolkning av Koranen) och Hadîth (uttalanden av Profeten 'alaihis-salâm) har sagt: "Janâb al-Haqq skapade en eterisk och stor substans från Hans nûr. Från denna substans skapade Han hela universum. Denna substans kallas **'Nûr al-Muhammadî'**. Början och källan till alla själar och objekt är denna substans."

En dag frågade Jâbir ibn Abdullah, en av Ashâb al-kirâm, "O Rasûlullah! Vad skapade Allahu ta'ala före allting?" Han svarade: **"Han skapade din Profets, det vill säga min, nûr från sin egen nûr, före allting. Det fanns ingen Lawh, Pen, Jannah, Jahannam, ängel, samâwât** (himlen), **ard** (jorden), **solen, månen, människor eller jinns då.**"

När Âdam 'alaihis-salâms välsignade hjärta och kropp skapades, sattes Nûr al-Muhammadî mellan Hans två ögonbryn. När Hans själ gavs till Honom märkte Âdam 'alaihis-salâm att det fanns en nûr, skinande som en polestjärna, på Hans panna.

När Âdam 'alaihis-salâm skapades förstod Han, genom inspiration, att Janâb al-Haqq tilltalade Honom som **Abû Muhammad**, det vill säga far till Muhammad. Han frågade: **"O min Rabb! Varför gav du mig namnet Abû Muhammad?"**. Allahu ta'âlâ svarade Honom: **"O Âdam! Höj ditt huvud!"** När Âdam 'alaihis-salâm höjde sitt huvud såg Han namnet **Ahmad**, skrivet från nûr, av vår älskade Profet (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) på Arsh al-a'lâ.[10] Sedan frågade han: **"O min Rabb! Vem är detta?"** Allahu ta'âlâ sade: **"Detta är en profet från dina ättlingar. Hans namn är Ahmad i himlen, Muhammed på jorden. Om det inte vore för Honom skulle jag inte ha skapat du. Inte heller jorden och himlen."**[11]

Överföring av Hans nûr genom rena pannor till rena pannor

När Âdam 'alaihis-salâm skapades, sattes vår älskade Profet Muhammed 'alaihis-salâms välsignade nûr på Hans panna. Denna nûr började lysa på Hans panna. Som det står skrivet i **"Tafsîr al-Mazharî"**; sedan Âdam 'alaihis- salâm, har denna nûr gått från kyska fäder till kyska mödrar och nått vår Mästare, Profeten. Allahu ta'âlâ förklarade detta i en âyat al-karîma:[12]

"Du, det vill säga din nûr har nått dig efter att alltid ha överförts från en

---

8 Sûrah al-Anbiyâ: 21/107.

9 Suyutî, al-Laâli'l-masnûa, I, 272; Ajlûnî, Kashf-ul-hafâ, II, 164

10 Slutet av materien som gränsar till de sju himlarna och Kursî, som ligger utanför den sjunde himlen och inuti Arsh.

11 Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, VII, 437; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, VIII, 198; Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, I, 85

12 En vers i Koranen al-karîm

person som kastar sig ner (gör sajda) till en annan."[13]

I en hadîth ash-sharîf sägs det: **"Allahu ta'âlâ skapad människorna. Han skapade mig från den bästa av människorna. Sedan valde Han ut de bästa av dessa människor (i Arabien). Han gjorde mig från dem. Sedan valde Han de bästa av hemmen, de bästa av familjerna och skapade mig från dem. Därför är min själ och min kropp de bästa av alla varelser. Min härstamning, mina förfäder är den bästa av mänskligheten."**

Det sägs i en annan hadith ash-sharîf: **"Allahu ta'âlâ skapade allting ur ingenting. Av alla saker gillade Han människor och gjorde dem värdefulla. Av mänskligheten lät Han de utvalda bosätta sig i Arabien. Och av de framstående i Arabien valde Han mig. Han placerade mig bland de framstående, de bästa av folket i alla tider. Därför ska de som älskar dem i Arabien som lyder mig, älska dem för min skull. De som är fientliga mot dem är fientliga mot mig."**

"Du, det vill säga din nûr har nått dig efter att alltid ha överförts från en person som kastar sig ner (gör sajda) till en annan."
Ash-Shu'arâ': 219

Haqq ta'âlâ skapade Âdam, *och*
utsmyckade världarna med Âdam.

Allah beordrade änglarna att göra sajda till Âdam,
Han gav generöst många välsignelser till honom.

Han satte Mustafas nûr mot sin panna,
Said, vet att detta är min älskades nûr.

Den nûr satte sig på Hans panna
Stannade i evigheter hos Honom.

Vet att den sedan gick över på Hawwa (Eva),
Den stannade kvar hos henne också under många månader och år.

Shîs föddes, det övergick till honom, nûr,
På Hans panna manifesterades nûr.

Den nådde även Ibrâhîm och Ismâ'îl,
Ordet skulle bli långt om jag berättade resten för dig.

På detta sätt, kedjad och sammanfogad,
Fram till Mustafâ, nådde den fram.

För barmhärtigheten för världarna har kommit,
Den nådde Honom och stannade hos Honom.

Om du vill fly från elden,
Säg as-salât med kärlek och glöd.

En nûr lyste på pannan på Âdam 'alaihis-salâm, den första människan, som skapades för att Han bar på en strimma av Muhammed 'alaihis-salâm. Denna spets fördes vidare till Hadrat Hawwa och från henne till Hadrat Shîs, och på så sätt övergick man



13 *Sûrah ash-Shu'arâ', 26/219; turkisk bok Tam Ilmihâl Se'âdet-i ebediyye, 387; Endless Bliss, I, 255..*

från kyska män till kyska kvinnor och från kyska kvinnor till kyska män. Muhammeds nûr 'alaihis-salâm övergick från rena pannor till rena pannor tillsammans med spottet.

Varje gång änglarna tittade på Âdam 'alaihis-salâm såg de Muhammeds nûr 'alaihis-salâm, och de gjorde istighfâr (bad om förlåtelse) för Âdam 'alaihis-salâm

När Han var på väg att dö sade Âdam 'alaihis-salâm till sin son Shîs 'alaihis-salâm: **"Min son! Denna nûr som lyser på din panna är Hadrat Muhammeds, den siste Profetens, nûr. Överlämna denna nûr till rena och kyska damer, som tror på Allah, och be din son att göra det i din sista begäran!"**

Fram till Muhammed 'alaihis-salâm' uppmanade alla fäder sina söner att göra det. Var och en av de uppfyllde denna vilja genom att gifta sig med den ädlaste och mest kyska flickan.

När nûr passerade genom pannorna på dessa rena män och kvinnor nådde den sin ägare. Om en av Rasûlullahs farfäder hade haft två söner eller om en stam hade delat sig i två grenar, skulle vår Profet Muhammad 'alaihis-salâms nûr vara på den bästa sidan. I varje århundrade var den person som var hans farfar uppenbart genom nûr i pannan. Det fanns en framstående ras som bar hans nûr; under varje århundrade var ansiktet hos en person av denna ras mycket vackert och mycket ljust. Med denna nûr var han distinkt bland sina bröder, och den stam han tillhörde var mer upphöjd och mer hedervärd än andra stammar."[14]

I en av Hans hadith ash-sharîfs sade vår Mästare, Profeten: **"Ingen av mina farfäder begick otukt. Allahu ta'âlâ gjorde mig från dygtiga och goda fäder och rena mödrar. Om en av mina farfäder hade haft två söner skulle jag vara i den mest lyckosamma, den bästa av dessa.**

Denna nûr, som överfördes från son till son sedan Âdam 'alaihis-salâm, nådde **Târûh** och övergick från honom till Hans son **Ibrâhîm**, sedan till Hans son **Ismâ'îl** 'alaihis-salâm. Denna nûr lyste på Hans panna som solen och övergick sedan till en av Hans söner, **Adnân**, från honom till **Ma'âdd**, från honom till **Nizâr**. När Nizâr föddes gav Hans far Ma'âdd, som var nöjd med att se nûr på sin sons panna, en festmåltid och sade: "Denna festmåltid är bara en liten sak för en sådan son", vilket gjorde att hans namn förblev Nizâr, vilket betyder en liten sak. Efter honom överfördes nûr successivt tills det nådde sin den verkliga ägaren, vår älskade profet Khâtam al-anbiyâ Muhammad 'alaihis-salâm. Vår mästare, Profeten, sade i en hadith ash-sharîf: **"Jag är Muhammed, son till Abdullah, Abdulmuttalib** (Shayba), **Hâshim** (Amr), **Abd al-Manâf** (Mugîra), **Qusayy** (Zayd), **Kilâb, Murra, Ka'b, Luwayy, Ghâlib, Fihr, Mâlik, Nadr, Kinâna, Khuzayma, Mudrika** (Âmir), **Ilyâs, Mudar, Nizâr, Me'add, Adnân. Närhelst min släktlinje skiljdes åt till två, placerade Allahu ta'âlâ mig på den bästa sidan..."**[15]

I en annan hadith ash-sharîf sade Han: **"Av Ibrâhîms ättlingar, Allahu ta'âlâ valde Ismâ'îl. Och av Ismâ'îls ättlingar valde Han Kinâna-familjen. Och av Kinânas ättlingar valde Han Quraysh-familjen. Och av Qurayshs ättlingar valde Han familjen Hâshim. Och av Hashims ättlingar valde Han familjen Abdulmutta-lib. Och bland dem valde Han mig."[16]**

Vår Mästare, Profeten Adnâns hedervärda släktskap fram till Adnân:

---

14 Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, s.82.
15 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 55–56.
16 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 20; Hanbal, Al-Musnad, 4, 107; Tirmidhî, as-Sunan, 5, 583

Muhammad ‘alaihis-salâm
Abdullah
Abdulmuttalib (Shayba)
Hâshim (Amr)
Abd al-Manâf (Mugîra)
Qusayy (Zayd)
Kilâb
Murra
Kâ’b
Luwayy
Ghâlib
Fihr
Mâlik
Nadr
Kinâna
Khuzayma
Mudrika (Âmir)
Ilyâs
Mudar
Nizâr
Me’âdd
Adnân

Min son! Denna nûr som lyser på din panna är Hadrat Muhammed, den Siste Profetens nûr. Ge denna nûr till rena och kyskhetsfulla damer, som tror på Allah, och be din son att göra det i din sista önskan!”

Âdam ‘alaihis-salâm

Hadrat Abdulmuttalib, Hans farfar

Vår Mästare, Profeten (sall-Allahu ‘aleihi wa sallam), kommer från Hashims söner (Hashims familj) av Quraysh-stammen. Hans far är **Abdullah**. Abdullahs far är Shayba. Shayba, vår Profets farfar, föddes i Medîna. Shayba var ett barn när hans far, Hâshim, gick bort. En dag övade han bågskytte med sina vänner framför sin morbrors hem. Vuxna, som tittade på dem, såg nûr på Shaybas



panna och gissade att han var son till en hedervärd person och beundrade honom. När vändningen till pilen var Shaybas, han spände sin båge och skickade pilen. När pilen träffade målet sa han upphetsat: **"Jag är Hashims son. Naturligtvis kommer min pil att träffa sitt mål."** De förstod av hans ord att han var son till Hâshim från Mecka. Hâshim hade redan dött innan detta.

När en person från familjen Abd al-Manâf återvände till Mecka sa han till Hashims bror Muttalib: **"Din brorson Shayba, som är i Medîna, är ett mycket klokt barn. Det finns en nûr också på hans panna, som alla beundrar. Är det rätt att låta ett sådant värdefullt barn gå ifrån dig?"** Muttalib begav sig alltså omedelbart till Medîna och tog med sig sin brorson Shayba till Mecka. Han sa: **"Han är min slav"** till folk som frågade vem detta barn var. Efter detta kallades Shaybas namn Abdulmuttalib, vilket betyder Muttalibs slav.[17] Abdulmuttalib stannade hos sin farbror Muttalib tills han gick bort. Hans välsignade kropp gav en lukt av mysk.

På hans panna lyste nûr av Allahu ta'alaihis-salâms habîb Muhammad 'alaihis-salâm; den skulle utstråla välgörenhet och välsignelser. Närhelst det rådde brist och uteblev regn, förde mekkaner honom till Thabirberget och bad honom be till Allahu ta'âlâ. Han skulle inte vägra någon och skulle be till Allahu ta'âlâ om regn. Allahu ta'âlâ skulle acceptera hans bön för vår älskade Profets skull och sände rikligt med regn. Således ökade Abdulmuttalibs värde och trovärdighet dag för dag.

Meckanerna valde honom som sin ledare. Ingen som var olydig mot honom och de som var lydiga mot honom fann lätthet. Den tidens härskare uppskattade också Abdulmuttalibs dygd och storhet. Endast den iranske shahen som avundades honom och bar fiendskap mot honom öppet och i hemlighet. Abdulmuttalib var hanif, det vill säga han var muslim. Han var i en av sina förfäders, Ibrâhîm 'alaihis-salâms[18] religion, som befann sig på tawhîd-stigen, som trodde på Allahs existens och Hans enighet, som inte tänkte på något annat än Honom och som var hanîf.

Av denna anledning dyrkade han aldrig avgudar och gick inte ens i närheten av dem. Runt Kâ'ba bad han till och dyrkade Allahu ta'âlâ.

Zamzam

En dag, i hans dröm, sade en person: **"O Abdulmuttalib! Ställ dig upp och gräv Tayyiba".** Nästa dag sa han: **"Stå upp och gräv Barra!".** Den tredje dagen beordrade samma person återigen: **"Stå upp, gräv Madnûna!"** Drömmarna upphörde inte. På den fjärde dagen, när samma person sade: **"O Abdulmuttalib! Ställ dig upp, gräv Zamzambrunnen!"** Abdulmuttalib frågade: **"Vad är Zamzam? Var är brunnen?" Den personen svarade: "Zamzam är ett vatten som aldrig minskar och det är inte möjligt att nå botten av det. Det räcker för pilgrimerna som kommer från hela världen. Det har sin källa där Jabrâîl 'alaihis-salâm slog sin vinge. Det är det vatten som Allahu ta'âlâ skapade för Ismâ'îl 'alaihis-salâm. Det mättar den törstige. Det mättar de hungriga och läker de sjuka. Jag ska berätta för er var det finns. När människor gör offer, kastar de resterna någonstans. När**

---

17 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 82.

18 Ibrâhîm 'alaihis-salâm var varken jude eller kristen. Han var en muslim som var en Hanîf (en person med rätt tro) som var helt hängiven och överlämnad till Allahu ta'âlâ. Han tillhörde inte dem som associerar andra med Allah i hans gudomlighet. Âl-i 'Imrân: 3/67.

du är där, en kråka med röd näbb kommer. Den kommer att skrapa jorden med sin näbb. Du kommer också att se ett myrbo där kråkan skrapar. Det är där Zamzam finns.”[19]

På morgonen gick Abdulmuttalib tillsammans med sin son Hârith till Kâ'ba och började vänta med förväntan. Vid ett tillfälle, som det sades i drömmen, kom en kråka med röd näbb och satte sig på en grop och började slå på jorden med dess näbb. Ett myrbo dök upp. Abdulmuttalib och hans son började genast gräva. Efter en stund såg man ingången till brunnen.

När Abdulmuttalib såg det började han säga takbir; “Allahu akbar, Allahu akbar!”

“Zamzam måttar de hungriga och botar de sjuka.”

Hadith ash-Sharif



Zamzams brunn låg mittemot Hajar al-Aswad-hörnet i Masjid al-harâm. Denhade ett armband av sten. Golvet var av marmor och lutade mot väggarna. Abdulhamid Han I lät bygga brunnen så att vattnet inte skulle läcka.
Denna vackra artefakt, som var en värdefull historisk kvarleva, revs av den saudiska Wahhâbî-regeringen 1963. De tog brunnens kant och några meter runt omkring den, några meter under marken. Därefter täckte de den helt och hållet och installerade marmor. Nu kan brunnen inte längre ses.



19 Ibn Ishâq, as-Sira, s. 2-5; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 143; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 83-84.

Qurayshierna, som från början hade bevakat grävningen av brunnen, sade till honom: **"O Abdulmuttalib! Detta är vår far Ismâ'îls brunn. Vi har också rätt till den. Du borde göra oss till delägare i detta arbete."** Abdulmuttalib avvisade detta omedelbart och svarade: "Nej, detta arbete är en plikt som endast har skänkts till mig". På detta svarade qurayshierna: **"Du är ensam. Du har inte heller någon annan än en son. Det är inte möjligt för dig att besegra oss."**

Han var djupt ledsen eftersom de skämde ut honom för att han inte hade någon. Han lyfte sina händer mot himlen och bad till Allahu ta'ala: **"O min Rabb! Ge mig tio söner. Om du accepterar min bön ska jag offra en av dem vid Kâ'ba."**[20]

Abdulmuttalib trodde att detta grävande skulle bli farligt och sluta i hårda strider. Därför slutade han gräva och försökte nå en överenskommelse. Han krävde skiljedom. Till slut beslutade de att en spåman i Damaskus skulle hitta en lösning. Tillsammans med en grupp av Qurayshs notabla personer begav de sig på resan. Karavanen blev oförmögen att röra sig på grund av bristen på vatten och den höga temperaturen. Även om deras enda önskan var att hitta vatten var det inte möjligt mitt i öknen

När alla hade förlorat hoppet ropade Abdulmuttalib: **"Kom! Kom! Samla er! Jag har hittat vatten nog för er och era djur."** Medan Abdulmuttalib, som bar Muhammeds välsignade nûr 'alaihis-salâm, letade efter vatten, kamelbenet hade flyttat en sten och vatten dök upp. Alla kom springande. De drack. När de var mätta kom de till sig själva.

Qurayshiterna, som skämdes efter denna generositet från Abdulmuttalib, sade: **"O Abdulmuttalib! Nu har vi inget annat ord att säga mot dig. Du är den mest lämpliga personen att gräva upp Zamzambrun-nen. Vi kommer inte att bråka med dig i denna fråga igen. Det finns inte längre någon anledning att gå till skiljedomaren. Vi återvänder hem"** och påbörjade resan till Mecka. Abdulmuttalib fick, på grund av den nûr som lyste i hans panna, äran att gräva upp Zamzambrunnen.[21]

Den offerande sonen

Efter att ha grävt upp Zamzambrunnen ökade Abdulmuttalibs ära och berömmelse ännu mer. Åren gick. Efter att ha accepterat hans uppriktiga bön beviljade Janâb al-Haqq honom ännu mer; tio söner, förutom Hârith och sex döttrar. Namnen på dessa söner var: Qusam, Abû Lahab, Abdulka'be, Hajl, Zubayr, Abû Tâlib, Abdullah, Gaydak, Dirâr och Muqawwim (Hamza och Abbâs var ännu inte födda). Hans döttrar var Safiyya, Âtiqa, Umm al-Hakîm Baydâ, Barra, Umayma och Arwâ. Bland sina barn älskade Abdulmuttalib Abdullah mest. Eftersom nûr på hans egen panna hade börjat lysa på Abdullah

En dag fick han i sin dröm höra: **"O Abdulmuttalib! Uppfyll ditt löfte!"** På morgonen offrade Abdulmuttalib en bagge. På natten, i sin dröm, fick han order om att offra en större vädur än väduren. På morgonen offrade han en ko. I drömmen fick han återigen order om att **"offra större än den."** Han frågade vad som var större än den. Då fick han svaret: "Du hade lovat att offra en av dina söner om du fick tio söner. Uppfyll ditt löfte!"

20 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 144–145; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 88; Tabarî, Târikh I, 128.

21 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 144–145; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 81–88.

Följande dag samlade Abdulmuttalib sina barn och berättade för dem om den åkallan som han hade gjort för flera år sedan. Sedan berättade han för sina söner att han måste offra en av dem. Ingen av hans söner motsatte sig honom. Dessutom samtyckte de genom att säga: **"O vår far! Uppfyll ditt löfte! Du är fri att göra vad du vill."** Abdulmuttalib drog lott. Lottningen gällde Abdullah, som var Abdulmuttalibs mest älskade son och som bar på nûr av Allahu ta'âlás habîb Muhammad 'alaihis-salâm. Abdulmuttalib vacklade ett ögonblick, hans ögon blev stora. Han måste hålla sitt löfte till Allahu ta'âlâ. Han tog sin kniv och sin älskade son Abdullah och anlände till Kâ'ba för att uppfylla sitt löfte till sin Rabb. Den gråtande fadern gjorde alla förberedelser för att offra Abdullah. Under tiden följde Qurayshs notabla personer händelsen i förvåning. Bland dem sade Abdullahs morbror: **"O Abdulmuttalib! Sluta! Vi samtycker aldrig till att du dödar din son. Om du gör det kommer det att bli en sedvänja bland Qurayshîerna. Alla kommer att lova sin son som offer och skära upp honom. Ge inte ett exempel på detta. Uppnå din Rabbs tillfredsställelse på ett annat sätt."** Sedan sade han föreslog: **"Be en spåman att hitta en lösning för dig."**

Efter dessa ord gick Abdulmuttalib till en klärvoajant vid namn Kutba (eller Sadjak) som befann sig i Khaybar. Han berättade för honom om situationen. Den clairvoajant frågade: **"Vad är lösensumman för en person bland er?"**. När han fick svaret tio kameler sa han: "**Dra lott mellan kamelerna och din son. Om lotten är för din son, öka lösensumman med tio kameler och fortsätt att dra lott tills lotten är för kamelerna."**

Abdulmuttalib återvände omedelbart till Mecka och gjorde som spåmannen sa. Han drog lott genom att öka antalet kameler i intervaller om tio kameler. Varje gång var lotten för Abdullah. Men när antalet kameler nådde hundra var lotten för kamelerna. Som en försiktighetsåtgärd drog han lott ytterligare två gånger. Båda var för kamelerna. Abdulmuttalib offrade kamelerna genom att säga: **"Allahu Akbar! Allahu Akbar!"** Han och hans söner tog ingenting av köttet. Han delade ut allt kött bland de fattiga.[22]

Från tiden för Âdam 'alaihis-salâm fanns också händelsen med Ismâ'îl 'alaihis-salâms offer. Eftersom hans släkt når Ismâ'îl 'alaihis-salâm, vår Mästare, sade profeten: **"Jag är sonen till de två offren."**[23]

"Jag är son till de två offren."
Hadith ash-sharif



22 *Ibn Ishâq, Sîrat ar-Rasûl, 10–17; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 151–154; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 88–94.*
23 *Ibn Ishâq, Sîrat ar-Rasûl, s. 10–18; Hâkim, al-Mustadrak, II, 604, 609; Ajlûnî, Kashf-ul-hafâ, I, 199, 230.*

Hans far, Hadrat Abdullah

När Abdullah, som bar på vår Profet Muhammed 'alaihis- salâm, båda världarnas mästare, föddes, informerade bokens folk (icke-troende med en himmelsk bok - judar och kristna) varandra om att **"Fadern till den sista tidens Profet** (Âkhirzamân) **föddes i Mecka."**

Isrâels söner hade en vävd jubba av ull som hade tillhört profeten Yahyâ (Johan) 'alaihis-salâm. Han bar den när han blev martyr och hans välsignade blod fanns på den. I deras böcker stod det: **"Närhelst detta blod förnyas och börjar droppa har fadern till âkhirzamâns (den sista tidens) profet fötts"**. Så bokens folk, som hade sett detta tecken, förstod att Abdullah var född. Trots att de var avundsjuka och försökte döda honom många gånger, skyddade Allahu ta'âlâ Abdullah för nûrs skull i hans panna.

När Abdullah nådde pubertetsåldern blev han en framstående person med sin goda etik och sin skönhet. Särskilt när han blev arton blev hans skönhet legendarisk. Nûr på hans panna lyste som solen; flickor som såg detta kunde inte låta bli att falla för honom.[24] Hans skönhet och berömmelse gick så långt som till som Egypten. Från när och fjärran började folk tävla med varandra om att gifta sina döttrar med honom. Många härskare kom till Abdulmuttalib och erbjöd sina döttrar för hans son. De berättade för honom att de skulle göra alla tänkbara uppoffringar för detta. På samma sätt kom omkring tvåhundra flickor till Mecka och friade till Abdullah. Men Abdulmuttalib avvisade var och en av dem på ett lämpligt sätt.

Eftersom Abdulmuttalib letade efter den mest artiga, ädla och vackra flickan som var hanif, det vill säga muslim och hängiven deras förfäders religion, som de följde sedan Ibrâhîm 'alaihis-salâms tid.

När Isrâels söner förstod att profeten av âkhir zamân, som stod skriven i deras bok, inte skulle vara av deras nation, svor de av avund att döda Abdullah. De skickade sjuttio beväpnade män till Mecka för detta. Dessa människor började vänta på ett tillfälle. Till slut, när Abdullah gick ut ur staden, medan de trodde att ingen skulle se dem, drog de sina svärd och attackerade Abdullah. Den dagen, av hikmat al-ilâhi24, gick Wahb ibn Abd al-Manâf, som var en av Abdullahs släktingar, med flera av sina vänner på jakt. I det ögonblicket såg de Isrâels söner som attackerade Abdullah. De bestämde sig för att hjälpa Abdullah eftersom han var deras släkting. Men motståndarna var för många. Det stod klart att de skulle bli besegrade. Till slut bestämde de sig för att försöka ge dem råd. När de kom nära dem såg de många ryttare med svärd, som inte såg ut som någon från denna jord, som kom mycket snabbt, attackerade Isrâels söner och dödade dem alla och försvann. Wahb blev chockad och förstod att Abdullah var skyddad av Allahu ta'âlâ och hans värde inför Honom.

När han kom hem till sitt hus berättade han situationen för sin hustru. Båda två bestämde att deras dotters jämlike var Abdullah och gick med på att ge honom sin dotter Âmina till hustru.

Abdulmuttalib hade hört talas om Âminas skönhet, kyskhet och fromhet, som var dotter till Banî Zuhra-stammens äldste, Wahb. De var också släktingar och deras släktskap förenades för flera generationer sedan. Han begav sig till Wahbs hem för att ta denna flicka till hustru åt sin son Abdullah. När han frågade Wahbs dotter

24 Gudomliga orsaker. Det som Allahu ta'âlâ bestämmer sig för att vara bra. Allahs hikmat, visdom.

för sin son Abdullah sa Wahb: **"O son till min farbror! Vi har fått detta erbjudande före dig"** och berättade för honom den händelse som han såg och lade till, **"Aminas mamma såg en dröm. Hon sa att en nûr kom in i vårt hus, den lyste upp jorden och himlen. Dessutom såg jag vår farfar Ibrâhîm 'alaihis-salâm i min dröm ikväll. Han sade: "Jag gifte mig med Abdullah, Abdulmuttalibs son, och din dotter Âmina. Du accepterar det också. Jag har varit påverkad av denna dröm sedan i morse. Jag undrade när du skulle komma."** När han hörde dessa ord sade Abdulmuttalib: **"Allahu Akbar! Allahu Akbar!"**

Till slut gifte sig hans son Abdullah, som var arton år, och Wahbs dotter Âmina, som var fjorton år, med varandra. Det finns även andra berättelser om Âminas och Abdullahs äktenskap.[25]

"När vår Mästare, Profetens far Abdullah dog innan hans son föddes, sade änglarna: "O vår Rabb! Din Rasûl har blivit föräldralös."

Abdullah ibn Abbâs

(radiy-Alla-hu 'anhumâ)

Hans välsignade nûr som överförs till Hans mor

När vår Mästare Sarwar al-âlams (sall- Allahu 'aleihi wa sallam) välsignade nûr övergick till hans mor, gav vilda djur varandra de goda nyheterna genom att säga: **"Världens Mästare som hedrar jorden är nära; han är jordens amîn,[26] tidens sol."** Den natten föll alla avgudar i Kâ'ba med ansiktet ner mot marken. Shaytans (djävlar) lämnades maktlösa ochoförmögna att utföra sina gärningar. Änglarna demonterade Iblîs (shaytans ledare) tron, kastade den i havet och straffade Iblîs i fyrtio dagar. Sedan flydde han, klättrade upp till Jabal (berget) Abû Qubais och gav ifrån sig ett våldsamt rop. Hela Iblîs armé som hörde hans rop samlades runt honom. Han sade till dem: "Åh, ni eländiga. Muhammeds 'alaihis-salâms födelse är nära. Från och med nu kommer Lât och Uzzâ inte att dyrkas. Tawhîds nûr kommer att sprida sig till hela universum." Den kvällen blev alla trollkarlar och spåmän oförmögna att utföra sitt arbete. Profetian slutade. Trolldom var ineffektivt. Den natten hörde de på jorden en röst från himlen: "Det är dags för den sista tidens profet att komma med tusentals välsignelser och välgärningar". Under den tiden rådde det hungersnöd i Mecka. Det hade inte regnat på flera år. Det fanns inga gröna blad på träden och inga tecken på skörd. Människor hade svåra tider och visste inte vad de skulle göra. Efter att vår älskade profets nûr övergick till Hadrat Âmina från Hadrat Abdullah, föll så mycket regn och så många grödor producerades att det året fick namnet **överflödets år**. Hadrat Âmina led inte av några problem under nio månader medan hon var gravid med vår profet.



25 Ibn Ishâq, as-Sira, 119–124; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 232–233; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 94–95.

26 Mest pålitlig, mest tillförlitlig.

När vår mor Âmina var gravid hade hennes man Abdullah åkt till Damaskus för att handla. När han återvände blev han sjuk. Han avled med sina morbröder, söner till Najjâr bredvid sig, vid arton eller tjugofem års ålder i **Dâr-un-nâbigha**, nära Medîna.[27] När denna nyhet nådde Mecka fylldes hela staden av sorg.[28]

Abdullah ibn Abbâs (radiy-Allahu 'anhumâ), en av Ashâb al-kirâm rapporterade: **"När vår Mästare, Profetens far Abdullah dog innan hans son föddes, sade änglarna: "O vår Rabb! Din Rasûl har blivit föräldralös." Allahu ta'âlâ förklarade: "Jag är hans beskyddare och hjälpare."**

Lady Âmina var förkrossad när hennes make gick bort. Hon berättade om hans död i en dikt:

Lady Âmina var förkrossad när hennes make gick bort. Hon berättade om hans död i en dikt:

Vid den mest oväntade tidpunkten tog döden honom, Trots att han var mycket generös och vänlig.

Händelsen med elefanten



27 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 99; Balâzûrî, Ansâbu'l-ashrâf, I, 92.
28 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 99–100.

Händelsen med elefanten

Det var två månader kvar till Rasûl al-Akrams (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) födelse. Under tiden inträffade händelsen med elefanten. Abessiniens rikes guvernör i Jemen, Abraha, som ville förhindra att massor av människor från när och fjärran besökte Kâ'ba, lät med hjälp av den östromerska kejsaren bygga en stor kyrka som fick namnet "Kulays" i Sanaa. Han ville att folk skulle besöka denna kyrka. Men araberna visade ingen respekt för kyrkan, för de har besökt Kâ'ba sedan forntiden. De tog det som en förolämpning. En av dem besudlade till och med kyrkan. Denna händelse gjorde Abraha arg och han beslöt att riva Kâ'ba. Han förberedde en stor armé för detta ändamål och begav sig till Mecka. När Abrahas armé kom nära Mecka började de plundra Qurayshs egendomar. De beslagtog tvåhundra av Abdulmuttalibs kameler. Abdulmuttalib gick till Abraha och bad om att få tillbaka sina kameler. Abraha sade: "Jag kom hit för att riva din heliga Kâ'ba. Men du vill inte skydda den utan vill bara ha dina kameler?"

Abdulmuttalib sade: **"Jag är ägare till dessa kameler. Kâ'ba har också sin ägare. Han kommer att skydda den."** Abraha sade: "Det finns ingen som kan skydda den från mig!" och gav Abdulmuttalib sina kameler tillbaka. Därefter beordrade han sin armé att marschera mot Mecka. I Abrahas armé fanns en elefant som hette **Mahmûda**. Man trodde att när den gick framför armén skulle de segra.

Nukayl ibn Lebib, en av Abrahas guider, lutade sig ner till den stora elefantens öra och sade: "O Mahmûda, det hus som du är på väg att förstöra är Allahu ta'âlâs hus. Knäböj nu! Gå inte längre! Annars kommer du att förgås!" När Abraha marscherade mot Kâ'ba, knäböjde denna elefant och ville inte gå. När den däremot vände sig mot Jemen skulle den springa.

Abrahas armé kunde därför inte närma sig och attackera Mecka. Allahu ta'âlâ skickade en flock bergssvalor, kallade **Abâbîl**, över dem. Var och en av dessa fåglar bar på tre stenar som var lika stora som kikärter eller linser, en i näbben och två i fötterna. De släppte dem på Abrahas armé. Stenarna gick igenom soldaterna horisontellt och genomborrade dem från topp till tå. Varje soldat som en sten tog sikte på dog omedelbart. Som det förklarades i âyat al-karîma blev armén som en gnagd sädesgröda. När han såg denna situation ville Abraha springa iväg. Men han kunde inte göra det. Stenarnas verkliga måltavla var han. Och de träffade målet. Ju mer han sprang iväg, desto mer föll hans kött av i bitar och han dog.

Denna händelse berättades i Sûrah al-Fîl i Koranen al-karîm, i maal:

"Jag är ägare till dessa kameler. Kâ'ba har också sin ägare. Han kommer att skydda den."

Shayba-tu'l Hamd



“(O min Rasûl!) **Har du inte sett hur din Rabb behandlade ägarna Elefanternas** armé (Abrahas armé, utrustad med elefanter, som ville förstöra Kâ’ba)? **Gjorde han inte att deras plan** (att riva Kâ’ba) **misslyckades? Han sände fåglar i flockar mot dem. Var och en av fåglarna kastade ner stenar, gjorda av lera och härdade i elden, över dem. Till sist förstörde Allahu ta’ala dem som om de vore malätna sädesgrödor.** (Han gjorde dem som spannmålsgrödor, uppätna och sönderskurna av maskar.)”[29]

Kulturcentra i Arabien och dess närområde



29 *Ibn Ishâq, Sîrat ar-Rasûl, 38–44; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 43–56; Ibn Sa’d, at-Tabaqât, I, 55–56, 92, 108; Suhaylî, Rawzu’l-unf, I, 269–270*

GLADA BUDSKAP

"O min Rabb! Gör mig till en ummat till Muhammed 'alaihis-salâm."

Mûsâ 'alaihis-salâm

Det faktum att vår älskade Profet Muhammed (alaihis-salam) skulle komma hade meddelats till varje profet och deras samhällen sedan Damms tid (alaihis-salam). Många händelser som skulle inträffa när Hans födelse närmade sig hade tillkännagivits.

I den ursprungliga Tawrât,[30] som uppenbarades för Mûsâ[31] 'alaihis-salâm och korrumperad efteråt, står det skrivet:

"Han är en så välsignad person att Hans nåd är stor, Hans hjälp är riklig. Han är de fattigas älskling och de rikas läkare. Han är den vackraste, den mest kyska. Han är mild när han talar, rättvis när han delar ut; han är korrekt i varje handling. Han är hård och våldsam mot de otrogna. Han är respektfull mot de gamla, kärleksfull och barmhärtig mot de unga. Han tackar Allah för små saker. Han har medlidande med den tillfångatagne. Han har ett leende ansikte. Hans skratt är ett leende; Han skrattar inte högt. Han är ummî (obildad); utan att läsa eller skriva något har allting kommunicerats till Honom. Han är rasûl (budbärare) från Allahu ta'âlâ. Han är inte dåligt sinnad och inte heller kallhjärtad. Han skriker inte på marknader och basarer. Hans ummat (Muhammeds anhängare 'alaihis-salâm, muslimer) har god etik. De reciterar Allahu ta'âlâs namn på höga platser. Deras muadhins kallar folket till namâz (bön) från minârets. De utför abdast innan de utför namâz. De rätar ut de dyrkandes rader i namâz. På nätterna låter deras recitering av Allahs namn som honungsbinas surrande. Han kommer att födas i Mecka. Överallt från Medîna till Damaskus kommer att vara under Hans styre. Hans namn är Muhammed. Jag har gett honom namnet **Mutawakkil**. Jag kommer inte att ta hans liv förrän han tar bort de falska religionerna och sprider och etablerar den sanna religionen. Han kommer att kalla folket till Haqq. Med Hans välsignelse kommer blinda ögon att se och döva öron att höra. Försummelse kommer att lämna hjärtan...."[32]

I originalet av Zabûr,[33] som uppenbarades för Dâwûd[34] 'alaihis-salâm och som sedan ändrades, står det skrivet:



30 Torah: Moseböckerna, Gamla testamentet. Den heliga bok som uppenbarades för Mûsâ 'alaihis-salâm av Allahu ta'âlâ. Tawrat är en av de fyra heliga böckerna.

31 Namnet Mûsâ betyder räddad från vattnet. De kristna kallar honom Moses eller Mois.

32 Ibn Ishâq, Sîrat ar-Rasûl, 38–44; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 43–56; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 55–56, 92, 108; Tabarî, Târikh, I, 557; Suhaylî, Rawzu'l-unf, I, 123; Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, I, 216.

33 Psalmerna, Zabûr är en av defyra heliga böckerna. Den heliga bok som uppenbarades för Dâwûd 'alaihis-salâm av Allahu ta'âlâ. Den kom efter Tawrât.

34 De kristna kallar honom "David". Dâwûd 'alaihis-salâm; var både Nabî och sultan. Till honom kom boken Zabûr på hebreiska.

“Han är en sådan person som är generös. Han blir aldrig arg. Han är mycket mild. Han har ett vackert, lysande ansikte och ljuvliga ord. Han är människornas helare. Han gråter mycket och skrattar lite. Han sover lite och tänker mycket. Hans skapelse är fin och vacker. Hans ord fängslar hjärtan, lockar själar... O min Habîb! Dra nidans svärd och hämnas på de otrogna på fältet av mod. Sprid lovord och förhärligande av mig överallt med vackra ord. Alla icke-troendes huvuden kommer att böja sig inför dina välsignade händer...”

I den ursprungliga Injîl,[35] som uppenbarades för Îsâ[36] ‘alaihis-salâm och korrumperas efteråt, står det skrivet:

“Han äter inte mycket, Han är inte snål. Han är inte fuskare, Han talar inte illa om någon och Han har inte bråttom. Han tar inte hämnd för sig själv. Han är inte lat. Han skvallrar inte om någon...”

När en spåman frågade Îsâ ‘alaihis-salâm vad Profeten som kommer att komma heter och vilka tecken på Hans ankomst är, sa Îsâ ‘alaihis-salâm: “Rasûls namn är värt att beundra. När Allahu ta’âlâ skapade Hans själ gav Han Honom detta namn och satte Honom i sin gudomliga prakt och sade: ‘Vänta, O Ahmad! Jag skapade Jannah, världen och många varelser för din skull. Jag skänker dem till dig. De som värnar om dig kommer att värnas av mig. De som förbannar dig kommer att bli förbannade av mig. Jag kommer att sända dig till jorden som min räddande Rasûl. Dina ord kommer att vara rena sanningen. Jorden och himlen kan försvinna. Men din väg kommer att vara evig. Hans välsignade namn är Ahmad.” Efter detta höjde folk runt Îsâ ‘alaihis-salâm sin röst och ropade: “O Ahmad! Kom snabbt för att rädda jorden.”

Han bad så mycket om att få vara en ummat till Muhammed ‘alaihis-salâm’, som till och med i de nuvarande biblorna förutsägs och som är det som de kristna kallar “paraklet”. Allahu ta’âlâ kommer att föra ner Honom (Îsâ ‘alaihis-salâm) till jorden igen, nära domedagen. Då kommer Îsâ ‘alaihis-salâm att ansluta sig till Muhammed ‘alaihis-salâms religion; Han kommer att förklara halal till det som Muhammed ‘alaihis-salâm förklarade halal och harâm till det som han förklarade harâm. Paraklet betyder Ahmad. Och Ahmad är ett av Muhammeds namn.

Återigen står det skrivet i Injîl:

“Den Munhamannâ som kommer från Rabb, den Rûh’ul-quds som kommer från Rabb, om Han hade kommit skulle Han vittna om mig. Ni vittnar också. Eftersom du har varit med mig under lång tid. Jag har berättat detta för dig så att du inte skulle tvivla och fela.” Ordet Munhamannâ betyder Muhammed på det syriska språket.[37]

Den okunniga tidens era

Innan vår Mästare, Profeten (sall-Allahu ‘aleihi wa sallam) föddes befann sig hela världen i ett stort andligt zulmat, mörker. Människorna befann sig i en gränslös fördärvlighet. Religionerna som uppenbarats av Allahu ta’âlâ var bortglömda. Istället för de gudomliga reglerna hade människornas idéer och tankar tagit plats. Alla varelser var förtvivlade över människornas vildhet och grymhet.

35 Bibeln, Injîl är en av de fyra heliga böckerna. Den uppenbarades för Îsâ ‘alaihis-salâ av Allahu ta’âlâ.

36 De kristna kallar honom Jesus. Îsâ ‘alaihis-salâm; var en människa och profet. Allahu ta’âlâ skapade honom utan en far.

37 Ibn Ishâq, as-Sira, 119–124; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 232-233; Ibn Sa’d, at-Tabaqât, I, 360-363.

I alla världens nationer glömdes Allahu ta'âlâ; tron på **Tawhîd** (Allahs enhet), som är källan till lugn, lycka och lycka, hade försvunnit. Stormen av kufr (otro) fördrev îmân (tro) från hjärtan. Istället för tron på Allahu ta'âlâ hade dyrkan av avgudar slagit rot i hjärtan.

Den religion som Hadrat Mûsâ förde med sig glömdes bort; Tawrât fördärvades. Isrâels söner var i konflikt med varandra. Nasrâniyyat, den ursprungliga religion som Îsâ 'alaihis-salâm förde med sig, var också helt fördärvad; den hade inte längre något med religion att göra. Treenigheten, det vill säga idén om tre gudar, accepterades. Den verkliga Injîl gick förlorad; prästerna ändrade den enligt sina önskemål. Båda böckerna var inte längre Allahu ta'âlás kalâm (ord).

I Egypten rådde den korrumperade Tawrât, i de östra delarna av Romarriket fanns det förfalskade Nasrâniyyat som är kristendomen. I Iran dyrkades elden. Eldsjälarnas eld hade inte släckts på tusen år. Falska religioner rådde, såsom konfucianismen i Kina och buddhismen i Indien.

Folket i Arabien var mer depraverat och korrupt. De hade placerat trehundrasextio avgudar i Kâ'ba al-mu'azzama, som Allahu ta'âlâ sätter ett sådant värde på. Kâ'ba al-mu'azzama var en kopia av Bayt al-Ma'mûr, som besöks av änglarna i Arsh, konstruerad i samma dimensioner. Den som var respektlös mot Kâ'ba hade Allahu ta'âlâ förintat dem direkt efteråt.

Jurhum-stammen hade gått för långt i äktenskapsbrott och otukt. Deras härskare, som såg deras respektlösa och låga beteende, varnade dem: "O Jurhumese! Genom att visa respekt för Haram ash-sharîf av Allahu ta'âlâ och dess säkerhet, kom till er själva! Ni vet vad som hände med profeterna Hûd, Sâlih och Shu'ayb ('alaihimus-salâm) ummats och hur dessa ummats förstördes. Uppmuntra varandra att göra goda gärningar och förmana varandra från att göra ont. Låt er inte luras av er tillfälliga makt. Avstå från att vända er bort från Haqq och göra grymheter i Mecka. Eftersom grymhet orsakar rivning av folket. Jag svär vid Allahu ta'âlâ att det inte fanns något folk som stannade här och vände sig bort från Haqq och som inte blev utplånat av Allahu ta'âlâ och ersatt av andra människor. Det finns ingen möjlighet att stanna här permanent för det mekkanska folket, som fortsätter sitt fördärv och vänder sig bort från Haqq. Ni vet vad som hände med bosättarna i denna region före er. Tasm-, Jadis- och Amâliqa-folket hade levt längre liv än ni; de var mäktigare, mer folkrika och rikare än ni. Deras förakt för Haram ash-sharîf, att de vände sig bort från Haqq och att de förtryckte människor, gjorde att de förvisades från denna välsignade plats. Ni måste ha sett och hört att Allahu ta'âlâ avlägsnade en del av dem genom att skicka små myror, en del genom svält och en del genom svärd!"

"Jag är en härold för er om en rasúl vid namn Ahmad som kommer att komma efter mig"
Îsâ 'alaihis-salâm



Men de lyssnade inte. I slutändan gjorde Allahu ta'âlâ dem eländiga på grund av deras fördärv...

Under denna tid var universums centrum, det välsignade Mecka, översvämmat av kufr (otro); Baitullah var fylld av hundratals avgudar som Lât, Uzzâ och Manât. Grymheten var på sin höjdpunkt, omoraliteten var en källa till stolthet. Arabien befann sig i religiöst, andligt, socialt och politiskt mörker, blind okunnighet, överträdelse och fördärv. Under dessa tider, som kallades **för okunnighetens** era, levde människorna mestadels nomadiskt och de hade delats upp i stammar..

Den tid då ingen vetande fanns var en tid fylld av zulmat (mörker). Arabisk Stammarna, som ständigt stod i strid med varandra, såg plundring och plundring som sitt levebröd. Det fanns inte heller någon politisk eller social ordning i Arabien, som bestod av stammar där förföljelse och plundring var vanligt förekommande. Dessutom hade alkohol, spel, äktenskapsbrott, stöld, grymhet, lögner och all slags omoral spridit sig till det yttersta. Grymhet var det mest skoningslösa och fruktansvärda verktyg som de mäktiga använde mot de svaga. Kvinnor såldes som om de var enkla varor. En del av dem betraktade döttrars födelse som en katastrof och skam. Denna fruktansvärda föreställning nådde en sådan grad att de lämnade sina döttrar att dö i de gropar där de satte dem levande och täckta med jord, medan de kramade dem och ropade: "Far! Far!" De kände inte ett samvete för dessa handlingar; de betraktade dem till och med som hjältemod. Sammanfattningsvis kan man säga att människorna på den tiden hade föga medkänsla, medlidande, vänlighet eller känsla för rättvisa.

Men under denna tid fanns det något anmärkningsvärt bland araberna. Litteratur, Beredskapen och talspråkligheten var avsevärt utvecklad, och den var på sin höjdpunkt. De lade stor vikt vid dikter och poesi och betraktade det som en källa till stolthet. En begåvad poet var en källa till heder för sig själv och sin stam. På vissa dagar hade de mässor och höll poesi- och taltävlingar. De bästa av dessa skulle hängas upp på väggarna i Kâ'ba. Under Jahiliyya-tiden kallades de mest kända sju dikterna som hängdes upp på Kâ'ba:s väggar för **"Muallaqatu's Seb'a"**, det vill säga "sju hängare."

På den tiden var människorna i Arabien olika grupperade även i religiösa frågor. En del var helt trolösa och accepterade inget annat än det världsliga livet. En del av dem trodde på Allahu ta'âlâ och âkhirat-dagen (domedagen) men accepterade inte att en profet kunde komma från människor. En del av dem trodde på Allahu ta'âlâ, men de trodde inte på âkhirat (livet efter detta). De flesta av dem trodde att avgudarna var Allahu ta'âlás kompisar och dyrkade dem. Varje polyteist hade en idol i sitt hem.

På den tiden var människorna i Arabien olika grupperade även i religiösa frågor. En del var helt trolösa och accepterade inget annat än det världsliga livet. En del av dem trodde på Allahu ta'âlâ och âkhirat-dagen (domedagen) men accepterade inte att en profet kunde komma från människor. En del av dem trodde på Allahu ta'âlâ, men de trodde inte på âkhirat (livet efter detta). De flesta av dem trodde att avgudarna var Allahu ta'âlás kompisar och dyrkade dem. Varje polyteist hade en idol i sitt hem.

Förutom dessa fanns det Mu'min-folk, som var i den religion som Hadrat Ibrâhîm kommunicerade och som hade rätt îmân (tro), kallade **"Hanîfs"**. De trodde på Allahu ta'âlâ och höll sig borta från avgudarna. Vår Mästare, Profetens far Abdullah, hans farfar Abdulmuttalib, hans mor och några andra var i Hadrat Ibrâhîms religion. Med undantag för Hanîf mu'mins var alla andra grupper på fel väg och i stort mörker.

Zulumât och Âb al-hayat (livets elixir)

Abû Mucâhid ibn Enver ibn Nazif rahmatullahi 'alaih sade: **"Âb al-Hayat finns i zulumât."** Âb al-hayat är vitalitetens vatten som gör den som dricker det odödlig, och zulumât är mörker. Detta elixir sägs finnas i orörda skogar, bland vilda djur, i beckmörker, djupt inne i skogen.

Det är nästan omöjligt att ta sig till detta vatten. Det sägs att om man kan ta sig igenom dessa hinder och nå vattnet, så dör man inte. Ahl as-Sunnats trosbekännelse är som livets elixir, det vill säga i det mörkaste hörnet av orörda skogar bakom berget Qaf. De som dricker en droppe av detta vatten som flyter till evigheten kommer att få eviga välsignelser.."

Hadrat Huseyn Hilmi ibn Sa'îd quddisa sirruh sade: "Det finns ingen död för den som drack en droppe av den. Det finns evigt liv i himlen för honom. Âb al-hayat befinner sig bland dåliga, ondskefulla människor och bid'ats (dyrkningar och handlingar som inte existerade i Islâm vid tiden för vår profet och hans fyra Khalîfas men som hittades på senare) och otro.

"På qiyamat dagen är jag sayyid för alla de förstnämnda och de sistnämnda. Jag informerar er om sanningen; jag skryter inte."

Hadîth ash-sharîf

Universums Mästare är på väg

Universum, naturen och hjärtan var ledsna och ansiktena hade glömt bort att le. Mänskligheten, som hade skapats överlägsen andra varelser, behövde en hjälte som skulle rädda dem från Jahannam. Det fanns mycket lite tid kvar innan hans födelse. Universum förberedde sig för att hälsa på den person som var ägare till den nûr som hade gått från kyska pannor till kyska pannor sedan Âdam 'alaihis-salâm till den dagen. Den **unika personen** som skulle avslöja den oändliga saligheten för människor och jinns var på väg! Källan till medkänsla och barmhärtighet, den upphöjda människa som hade upphöjts med sin Rabbs etik, var på väg!

Ägaren av maqâm al-Mahmûd, kronjuvelen bland förbönerna, var på väg! Universums lärare, essensen av det skapade, mänsklighetens mästare kom! Räddaren av domedagen, profeternas sultan kom! Habîbullah, Allahs älskling, den för vars skull vi har skapats, vår älskade profet som sändes som en barmhärtighet för hela universum, var på väg! Vår mästare, profeten, Hadrat Muhammad Mustafâ (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) kom...

De sa: "Nej, inget barn, som din son,
Kom in i världen från början.

Allah har inte gett någon,
En välsignelse som din son.



O Âmina, vilket stort byte har nått dig,
En med vacker etik kommer du att föda

Den som kommer är den inspirerade kunskapens Sultan,
Den som kommer är källan till tro och visdom.

Ett av hans namn är Mahmûd, ett är Ahmad,
Hans existens är en nåd för hela världen.

För kärleken till denna person roterar universum,
Människor och änglar längtar efter att se Hans ansikte.

En fågel med vita vingar kom och
klappade mig på ryggen.

Det var då som trossultanen anlände,
Nûr fyllde himmel och jord.

Om du vill fly från elden,
Säg as-salât med kärlek och glöd.

Assalâtu wassalâmu ‘alaika, O Rasûlullah!
Assalâtu wassalâmu ‘alaika, O Habîballah!
Assalâtu wassalâmu ‘alaika, O Sayyidal-awwali-na wal-âkhirîn.

Regionen Mecka al-muqarrama



HANS HEDRANDE AV VÄRLDEN (HANS FÖDELSE)

"Jag är habîb, Allahu ta'âlás älskade, jag är profeternas ledare. Jag säger inte detta.att skryta."
Hadîth ash-sharîf

Sju lager av jorden, sju lager av himlen, inom kort väntade hela universum på sin Mästare, som är Sayyid al-Mursalîn, Khâtam al-Anbiyâ, Habîb al-Hudâ, med stor vördnad och glädje. Hela universum var redo att hälsa honom med **"Välkommen, o Rasûlullah!"**. 53 år före Hegira, femtiofem dagar efter incidenten med elefanten på måndagskvällen, den tolfte i månaden Rabî'ul-awwal, mot morgonen i Hashims söners distrikt i Mecka, i ett hus nära Safahöjden, föddes Allahu ta'âlás nûr, Muhammad Mustafâ (sall-Allahu 'aleihi wa sallam). Med hans hyllning återuppstod universum. Mörkret lystes upp med denna "Nûr."[38]

Detta är natten då den välsignade,
Med nûr, lyser upp världen.

I natt förvandlar han världen till Jannah,
I natt visar Allah barmhärtighet för de skapade.

Hjärtans ägare gläds i denna natt,
De skulle ge sina liv för kvällens skull.

Mustafâ är universernas barmhärtighet,
Mustafâ är syndarnas förman..

Min ummat, min ummat

Den lyckligaste av alla mödrar som fått den högsta utmärkelsen berättar om sin graviditet: "Jag led aldrig några problem eller smärta när jag var gravid med honom. Jag kände inte ens att jag var gravid. Efter den sjätte månaden av min graviditet, mellan sömn och medvetande, frågade någon mig: **'Vet du vem du är gravid med?'**. När jag svarade: "Jag vet inte", sa han: **"Var medveten om att du är gravid med den siste av profeterna!"** När tiden för födseln närmade sig kom samma person igen och sa: **"O Âmina! När barnet är fött ska du döpa honom till Muhammed."** I en annan berättelse sägs det: "O Âmina! När barnet är fött, namnge honom Ahmad!".

Vår mor Hadrat Âmina berättar födelsetiden enligt följande:

""När det var dags för leverans hörde jag ett enormt ljud. Jag började darra. Sedan såg jag en vit fågel, den kom och strök mig med sina vingar. All rädsla och alla darrningar försvann. Jag kände mig så törstig som om jag brann. Precis bredvid mig såg jag en skål med mjölkvit sorbet. De gav mig sorbeten att dricka. Jag

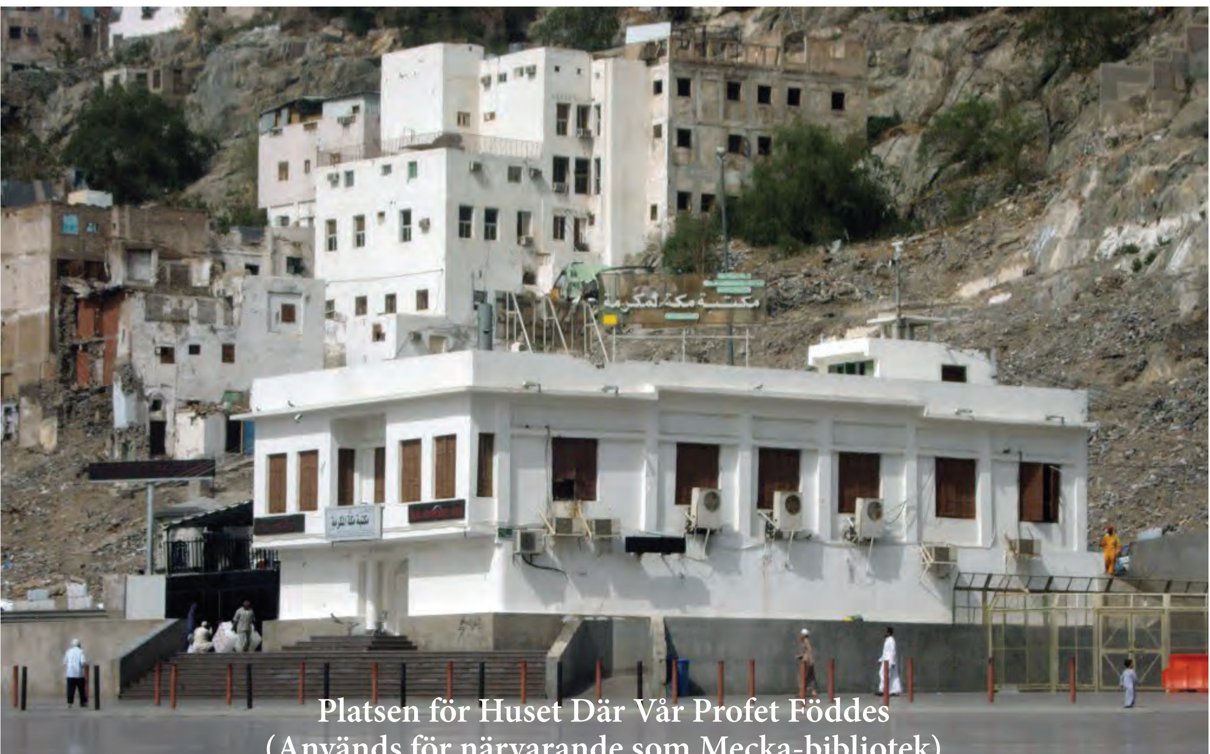


38 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 100-103; Ibn Asîr, Usud-ul-gâba, I, 21.

drack; den var kall och sötare än honung. Min törst försvann. Sedan såg jag en stor nûr; mitt hus var så fullt av den att jag inte såg något annat än den nûr.

Om du vill fly från elden,
Säg as-salât med kärlek och glöd.

Assalâtu wassalâmu 'alaika, O Rasûlullah!
Assalâtu wassalâmu 'alaika, O Habîballah!
Assalâtu wassalâmu 'alaika, O Nûr al-Arshillah.



Platsen för Huset Där Vår Profet Föddes
(Används för närvarande som Mecka-bibliotek)

Huset där Vår Mästare Profeten föddes tillhörde Hans farfars farfar Hashim ibn Abd al-Manâf. Det låg 300–400 meter nordost om Kâ'ba.
Vår Mästare, Profeten, överlämnade vid tiden för Hans hegira detta välsignade hus till Akil ibn Abî Tâlib. Akils barnbarn sålde det till Muhammed ibn Yûsuf as-Sakafî. Senare köptes detta välsignade hus av Harun Rashids mor, Lady Hayzurân, och förvandlades till en masjid.
Denna masjid, som skyddades av Abbâsiderna och Mamluk sultanatet, bevarades. även under den osmanska eran. Sultan Suleymân den magnifika lät bygga om masjiden. Under historiens gång har denna masjid renoverats många gånger. När saudierna invaderade Mecka 1924 rev de denna masjid. Huset, som Shaykh Abbâs Kattân byggde 1950, används sedan 1959 som Mecka Public Library. Men Wahhâbî-regeringen kan inte tolerera ens detta och planerar att riva denna biblioteksbyggnad under senare år.

Under tiden såg jag många damer som omgav och betjänade mig. De var långa och deras ansikten lyste som solen. De såg ut som flickorna från Abd al-Manâf-stammen. Jag blev förvånad över deras plötsliga framträdande. En av dem sade: **"Jag är Âsiya, Faraos hustru!"**. Den andra sade: **"Jag är Maryam bint Imrân, och dessa är houris[39] av Jannah."**

Samtidigt såg jag en vit silkesduk som spred sig från från himlen till marken. De sade: "Täck honom för ögonen på folket." I det ögonblicket dök en flock fåglar upp. Deras munnen var smaragd, och deras vingar var rubin. Jag hade svullnat av rädsla. Dropparna av min svett hade spridit myskdoft i hela rummet. Vid den tidpunkten tog de bort gardinen från mina ögon. Jag såg jorden från öster till väster. Änglarna hade omringat mig.

När Muhammed 'alaihis-salâm föddes satte han sitt välsignade huvud på sajda (nedböjning) och höjde sitt pekfinger. Då kom en bit vitt moln ner från himlen och svepte in honom. Jag hörde en röst säga: **"Visa honom runt överallt från väst till öst. Visa Honom runt så att hela universum kommer att se Honom med Hans namn, kropp och tillskrivning. Låt dem veta att Hans namn är Mâhî, vilket betyder att Allahu ta'âlâ tar bort alla tecken på shirk (att betrakta andra som Allahs jämlikar) med Honom".** Det molnet försvann också, och jag såg Muhammed (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) täckt i en vit ulldu k. Under tiden visade sig tre personer vars ansikten lyste som solen. En av dem bar på en vattenkanna gjord av silver, den andra hade en skål gjord av smaragd och den sista hade ett silkestyg. Det var som om mysk droppade från kitteln. De lade min välsignade son i den skålen. Efter att ha tvättat hans välsignade huvud och fötter täckte de honom med silkestyget. Sedan lade de parfym på hans välsignade huvud, linjerade hans välsignade ögon med kajal och försvann."

I rader kom änglar ner från himlen,
Som om mitt hus var Kâ'ba roterade de runt.

I grupper kom Jannahs houris in,
Med nûr från deras ansikten, var mitt hem upplyst.

I luften spreds en säng,
Sundus, den ängel som spred den, fick sitt namn.

Jag var helt förvånad sedan dess,
Jag hade sett klart och tydligt alla dessa saker.

Plötsligt skildes väggen,
Tre houris från Jannah dök upp.

Vissa säger att av dessa tre skönheter,
Var den ena Âsiya, som var lysande.

"Vid qiyamat, när
alla är tysta,
kommer jag att tala.
När ingen kan röra sig
kommer jag att göra
förböner för dem."
Hadîth ash-sharîf



39 Flickorna i Jannah

Lady Maryam var uppenbarligen en av dem,
Den andra var en timi från Jannah, som var underbar.

Dessa tre kom med elegans,
Hälsade mig då genast.

Runt omkring mig satt de.
De gav de goda nyheterna om Mustafâ.

När Muhammed 'alaihis-salâm föddes var Lady Shifâ, som var mor till Abdurrahmân ibn Awf, Lady Fâtima, mor till 'Uthmân ibn Abi'l-Âs och Lady Safiyya, faster till vår profet, tillsammans med Lady Âmina. De informerade om nûr och andra händelser som de såg:

Lady Shifâ berättar: "Den natten var jag med Âmina som en hjälpare. Så snart Muhammed 'alaihis-salâm kom till världen hörde jag honom be och åkalla. **'Yarhamuka Rabbuka'** berättades från det osynliga. Sedan framträdde en nûr i så stor mängd att man från öst till väst överallt kunde se den."

Lady Shifâ, som bevittnade så många andra händelser, berättar: "Så snart Hans profetskap blev proklamerad var jag en av de första som trodde på Islâm utan att tveka."

Alla skapade var glada,
Sorgen försvann, världen återuppstod.

Alla partiklar i världen grät;
De ringde och hälsade.

Hälsningar, O stora sultan, hälsningar, Hälsningar,
O visdomskälla, hälsningar.

Hälsningar, O Koranens *hemlighet, hälsningar,*
Hälsningar, O botar lidanden, hälsningar.

Hälsningar, O näktergal i skönhetens trädgård,
Hälsningar, O intime av den som besitter majestät.

Hälsningar, O måne och sol av Haqq, Hälsningar,
O den som inte är skild från Haqq.

Hälsningar, O hamn för ummats syndare, hälsningar
Hälsningar, O hamn för de hjälplösa, hälsningar.

Hälsningar, O käraste av Halîl,
Hälsningar, O Jalîls sanna Habîb.

Hälsningar, O världens barmhärtighet,
Hälsningar till dig, syndares förbön.

Hälsningar, O pâdishah av de två världarna,
För dig skapades världen.

Lady Safiyya berättar på följande sätt: "När Muhammed 'alaihis-salâm föddes, täcktes allting av en nûr. Så snart han kom till världen gjorde han sajda (kastade sig ner), höjde sedan sitt välsignade huvud och sade tydligt: **'Lâ ilâha illallâh, innî rasûlullâh'.** När jag ville tvätta honom hörde jag en röst som sade: "Vi har skickat

honom tvättad. Han sågs som omskuren och hans navelsträng klipptes. Så snart han var född gjorde han sajda. Vid den tiden sade han något med ljus röst. Jag lade mitt öra nära hans välsignade mun; Han sade: **'Ummatî, Ummatî!'** (Min ummat, min ummat!)."[40]

Den Rasûl mot Kâ'ba,
Satte ansiktet mot marken, gjorde sajda.

Han höjde sitt huvud på sajda och höjde ett av sina fingrar,
Lovade Allah och reciterade hans enighet.

Han säger: "O Mawlâ, jag vänder mitt ansikte mot dig,
O Ilâhî, jag ber om min ummat från dig.

Han väntade på hjälp från Haqq,
Reciterade: "Min ummat, min ummat!

"På qiyâmat-dagen kommer jag att vara imam, hatîb och förbön för alla profeter. Jag säger inte detta för att skryta."

Hadîth ash-sharîf

När vår älskade Profet föddes bad och bad Abdulmuttalib till Allahu ta'âlâ precis intill Kâ'ba ash-sharîf. Han fick de goda nyheterna så här:

Plötsligt gjorde Kâ'ba sajda mot Maqâm al-Ibrâhîm och återgick sedan till det normala. Abdulmuttalib hörde Kâ'ba säga med ett tydligt tal: **"Allahu akbar! Muhammeds röst sall-Allahu 'alaihi wa sallam kommer att befria mig från avgudar."**I det ögonblicket föll idolen Hubel med ansiktet nedåt. Sedan kom ett rop: "Âmina födde en son. Muhammed sall-Allahu 'aleihi wa sallam kommer att befria människor från kätteriets mörker till trons nûr. Haqq ta'âlâ sände honom som en profet till människor och djinns. O änglar vittnar om detta; han har fått nycklar till alla skatter. Glöm inte hans födelsedag; gör denna dag helig för er fram till dagen för qiyâmat (domen)." När Abdulmuttalib hörde dessa ord blev han mållös av chock. Han rörde handen mot bröstet: "Drömmer jag?". Ändå hörde han ett annat rop: "O Qurayshs ledare, vad är det som skrämmer dig?". Han hade inte kraft att svara.

När han närmade sig Âminas hus såg han att det fanns en fågel på taket. Den hade spridit ut sina vingar på huset. Meckas berg skimrade av dess nûr. Ett vitt moln skuggade huset. Två änglar som stod framför dörren nekade honom inträde. Medan han tänkte: "Vad är det som händer, drömmer jag?" slog doften av mysk som kom inifrån honom.

Den dag Muhammed 'alaihis-salâm föddes hade Abdulmuttalib sett alltför många andra extraordinära saker och sade: "Min sons ära och berömmelse kommer att bli mycket stor."[41]

För att fira denna stora lycka anordnade Abdulmuttalib en fest



40 Molla Miskîn Mu'în, Ma'âricu'n-nubuwwa, 218.
41 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 100-103.

för Meckaborna från och med den sjunde dagen av födelsen i tre dagar. Han offrade också kameler i alla stadsdelar i staden för att användas av människor och djur.[42] När folk på festen frågade vad han kallade sitt barnbarn sa han: **"Jag gav honom namnet 'MUHAMMAD'** (sall-Allahu 'aleihi wa sallam)". När folk frågade honom varför han inte hade gett någon av sina förfäders namn svarade han: **"Jag gjorde det för att jag ville att Allahu ta'âlâ och folk skulle prisa och upphöja honom."**[43] I en annan rapport har det sagts att den person som gav namnet "Muhammed" var Lady Âmina.

O du, vars ansikte är som fullmånen,
O du, skydd för alla fallna.

O du, botemedlet för hjärtats sorg,
O du, allt skapades sultan.

Du är alla profeters sultan,
Du är nûr i awliyâs[44] *och asfiyâs ögon.*

O du, den siste på profetens tron,
O du, profetens sista sigill.

Som din nûr upplyste hela världen,
Ditt rosenliknande ansikte förvandlade den till en rosenträdgård.

Det mörker som är okunnigt har förintats,
Kunskapens trädgård har mognat.

O Habîballah, hjälp oss och,
Låt oss glädja oss åt att se dig vid livets slut.

Viktiga händelser som inträffade på natten till Rasûlullahs födelse.

Många tecken på att Rasûl al-Akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) hedrade världen sågs före och under hans födelse. Välkända människor från den tiden hade sett vissa drömmar innan vår mästare, profeten, kom till världen. När de bad om en tolkning av sina drömmar av den tidens klärvoajanter och berömda lärde sade de att dessa drömmar visade att Muhammed 'alaihis-salâm skulle komma.

Vår älskade profets farfar Abdulmuttalib sade: "En gång sov jag. Jag vaknade med stor oro från min dröm. Jag ville gå till en klärvoajant och få den tolkad. När jag kom fram till honom såg han mitt ansikte och sade: 'O ledare för Quraysh! Vad har hänt med dig? Det finns ett märkligt uttryck på ditt ansikte. Har det hänt något viktigt? Efter att ha svarat: "Ja, jag har sett en kuslig dröm som jag ännu inte berättat för någon", satte jag mig bredvid honom och började berätta om drömmen:

"I min dröm i natt fanns det ett stort träd. Det sträckte sig upp till himlen och dess grenar sträckte sig österut och västerut. Trädet utstrålade en sådan nûr att solen

42 *Abû Nuaym, Dala'il an-Nubuwwa, I, 138.*
43 *Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, I, 113; Abû'l-Fidâ, el-Bidâya wan-nihâya, II, 266.*
44 *Plural av walî som är en person som är mycket älskad av Allah ta'âlâ. De är inte profeter. Kan också användas singular.*

skulle se mycket svag ut bredvid det. Det dök upp och försvann. Människor var på väg mot det. För varje ögonblick som gick ökade dess nûr. En del av Quraysh-stammen klamrade sig fast vid dess grenar; en del av dem var försöker fälla trädet. En ung man hindrade dem som ville fälla trädet. Han hade ett mycket vackert ansikte; jag har aldrig sett en sådan skönhet förut. Dessutom spreds vackra dofter från hans kropp. Jag sträckte ut min arm för att ta tag i en av trädets grenar, men jag kunde inte nå den."

När jag avslutade mina ord hade den synskadade förändrats i ansiktet. Han hade blivit gul. Sedan sade han: "Du har ingen del i det. Jag frågade vem som hade en andel. Han sa att de som höll i trädets grenar och fortsatte: "Av era ättlingar kommer en profet att komma, han kommer att regera överallt, folk kommer att anamma hans religion. Sedan vände han sig till min son Abû Tâlib, som var med mig, och sade 'Han måste vara hans farbror till fadern'." Abû Tâlib hade berättat denna händelse för vår Mästare, Profeten, när hans profetskap tillkännagavs och sade: "Det där trädet är Abu'l Qâsim, al-Amîn Muhammad 'alaihis-salâm."

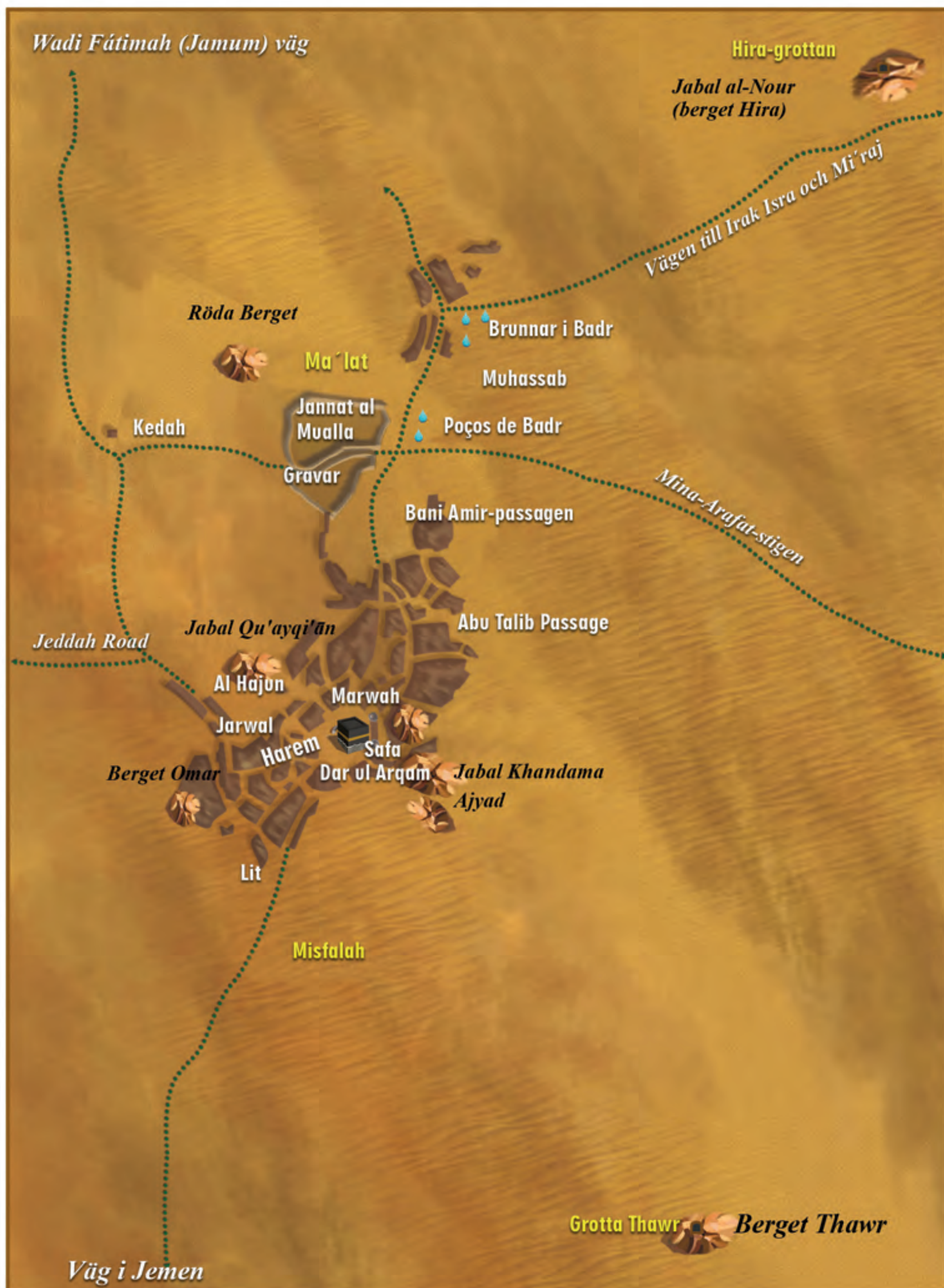
När vår älskade Profet Muhammed, alaihis-salâm, hedrade världen på kvällen dök en ny stjärna upp på himlen. De judiska lärda som såg detta förstod att Muhammed 'alaihis-salâm var född. Hassan ibn Thâbit, en av Ashâb al-kirâm, berättar: "Jag var åtta år gammal. En morgon sprang en judisk man och ropade: "O judar!". Judarna samlades runt honom och frågade varför han ropade. Han svarade: "Vet att Ahmads stjärna dök upp i natt! Ahmad kom in i världen ikväll." Natten då Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) föddes föll alla avgudar i Kâ'ba med ansiktet ner mot marken.

Urwatu'bnu'z-Zubayr berättar: "En grupp människor från Quraysh hade en idol. En gång om året utförde de tawâf (omringning) runt den, offrade kameler och drack vin. En sådan dag, när de gick till idolen, fann de den med ansiktet nedåt på marken. De lyfte upp den, men den föll igen. Detta upprepades tre gånger. När de lyfte upp den med stöd hördes en röst: "Någon hade fötts, hela jorden hade skakat. Alla avgudar föll ner, kungarnas hjärtan darrade av skräck!". Denna händelse sammanföll med natten då Muhammed 'alaihis-salâm föddes. De fjorton tornen i den persiske härskarens palats i staden Medâin revs. Härskaren och hans folk, som vaknade upp med förskräckelse, lät tolka de notabla personernas skrämmande drömmar, och man förstod att detta var ett tecken på en stor händelse. De mest kända klärvoajantagarna tolkade dessa drömmar så här: "De informerar oss om att Damaskus, Irak, Iran, Tigris och Eufrat kommer att ingå i Islams domän."

"Jag fördes till jorden genom de bästa, mest framstående av alla människor i alla länder: ålder och tid."
Hadîth ash-sharîf



Mecka al-muqarrama och dess omgivningar



Återigen den natten slocknade plötsligt de enorma eldar som elddyrkarna hade brunnit i tusen år. De antecknade datumet då elden slocknade; det var samma natt som tornen i härskarens palats kollapsade.

Vattnet i Sawa-sjön, som då ansågs vara helig (muqaddas), drog sig plötsligt tillbaka och sjön torkade ut den natten.

Nära Damaskus fylldes Samawa-flodens dal, som hade torkat ut och varit vattenlös på tusen år, med vatten och började rinna den natten.

Sedan natten då Muhammad 'alaihis-salâm föddes kunde djävlar och jinns inte ge information om händelser till Qurayshs klärvoajanter, så spådomarna upphörde.

Många andra händelser som aldrig tidigare har setts inträffade under natten då vår Mästare Habîb al-akram föddes och senare. Allt detta var tecken på den sista profeten Muhammeds födelse. 'alaihis-salâm.[45]

"Att prisa mig (recitera mawlid och ilâhîs) är en ibâdat. Att utföra ibâdats medan man spelar tamburin (musik instrument) och mitt i underhållning och spel är inte tillåtet."
Hadith ash-sharîf

Mawlid-natten

Den natt då vår älskade profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) hedrade världen kallas "Mawlid Night". "Mawlid" betyder "födelsetid".

Efter Qadr-natten är det den mest värdefulla natten. De som gläder sig över den natten för att vår älskade profet föddes kommer att förlåtas.

Den kvällen ger det mycket thawâb (belöning) att läsa, lyssna till och lära sig om de underverk och mirakel som skedde när Rasûlullah föddes. Vår älskade profet själv skulle också berätta om dem.

Den kvällen samlades Ashâb al-kirâm på en plats för att minnas den dagen, läsa och prata om den.

Varje år firar muslimer över hela världen den 12:e natten i Rabî'ul-awwal som Mawlid Kandil (Mawlid an-Nabî). Överallt minns man Rasûlullah genom att recitera **Mawlid**-odier.

Ummat för varje profet gjorde födelsedagen för sina profeter till en festival. Denna dag är en muslimsk högtid och en dag av glädje och lycka.

Lady Âmina är hans mor,
Pärlan föddes ur denna pärla.

I Rabî'ul-awwal, den månaden,
Den tolfte natten, måndag kväll.

Den natten föddes den bästa av människor,
Hans mor såg många saker då.



45 Ibn Kathîr, al-Bidâya, III, 211-212

Jag såg att Habîbs mor sade,
En sådan nûr, runt vilken solen kretsade.

Plötsligt slog blixten ner från mitt hus,
Världen är upplyst till himlen.

Himlen öppnade sig, och mörkret försvann,
Jag såg tre änglar, tre ljus i deras händer.

I öster fanns en, i väster fanns en,
Och på Kâ'bas tak stod en.

Plötsligt talade Kâ'ba ut,
Sade att universums sol föddes ikväll.

O Ilâhî, för Muhammeds skull,
För Ahmad, källan till förbönens skull.

Må den förmyndaren godkänna Hans ummat,
Rahmatullahi 'alaihim ajma'în.

Assalâtu wassalâmu 'alaika yâ Rasûlallah!
Assalâtu wassalâmu 'alaika yâ Habîballah!
Assalâtu wassalâmu 'alaika yâ Nûr al-Arshillah!

Suleymân Calabi



HANS BARNDOM

Att Han ges till en amma

När vår mor Hadrat Âmina höll om sin välsignade son kände hon att sorgen över hennes make Hadrat Abdullah minskade. Efter att hans mor hade skött vår Mästare, Profeten, i nio dagar, och Lady Suwayba, som var Abû Lahabs jâriya (kvinnlig slav), vårdade Honom också i några dagar. Tidigare hade Lady Suwayba vårdat Hadrat Hamza och Abû Salama.

Hâfiz ibn Jazri berättar: "När Abû Lahab sågs i en dröm frågades han hur han mådde. Han sade: Jag lider tortyr i graven, men varje år på den 12:e natten av Rabî'ul-awwal minskar tortyren. Jag känner mig lättad genom att suga på det svala vattnet som kommer ut mellan mina två fingrar. När Suweyba, som var min jâriya, informerade mig om nyheten om Rasûlullahs födelse blev jag så upprymd att jag gav henne ett liv och jag hade beordrat henne att bli hans amma. På grund av detta lindras min smärta under dessa nätter."

Under dessa tider lämnade folket i Mecka över sina barn till barnsköterskor som bodde på platser där vädret och vattnet var bra, eftersom vädret i Mecka var mycket varmt. Varje år besökte många kvinnor Mecka av denna anledning. De tog var och en med sig ett barn för att vara dess amma. De fick betalt och många gåvor när de uppfostrade och överlämnade barnen till föräldrarna.

Precis som alla andra år, året då vår älskade profet föddes, kom många kvinnor från Banî Sa'd-stammen till Mecka för att bli ammar. Var och en av dem hittade ett barn att amma. Bland stammarna runt Mecka var Banî Sa'd-stammen berömd för sin heder, generositet, mod, ödmjukhet och flytande arabiska. De notabla i Quraysh föredrog oftast att ge sina barn till Banî Sa'd-stammen. Det året rådde svår torka och svält i Banî Sa'd-stammens land.

Lady Halîma, som kom från denna stam, berättar om denna situation på följande sätt: "Det året gick jag på ängarna och samlade in gräs och tackade Allahu ta'âlâ för att jag hittade det. Ibland gick det tre dagar och jag kunde fortfarande inte hitta något att äta. I denna situation födde jag ett barn. Det fanns både hunger och svårigheterna med att få ett barn. Det fanns tillfällen då jag inte ens kunde skilja dagarna från nätterna och marken från himlen. En natt hade jag somnat på ett öppet fält. I min dröm doppade någon mig i vatten som var vitare än mjölk och sade: "Drick av detta vatten. Jag drack vattnet tills jag släckte min törst. Den personen tvingade mig att dricka igen. Det var sötare

"Vi är inte skapade för att spela spel."
Hadîth ash-sharîf



än honung; jag drack och drack. 'Må du producera mycket mjölk, o Halîma! Känner du igen mig?" frågade han. När jag sa att jag inte gjorde det, sade han: "Jag är hamd (lovord) och shukr (tacksägelse) som du gjorde när du led svårigheter. O Halîma! Gå till Mecka. Där kommer en 'Nûr' att vara din vän och du kommer att bli fylld av välsignelser. Nämn inte denna dröm för någon! När jag vaknade upp insåg jag att all hunger och smärta som jag hade haft var borta och att mina bröst var fyllda av mjölk." Eftersom det rådde hungersnöd det året var det fler kvinnor än vanligt. som hade kommit till Mecka för att bli amma för att hantera de svåra tiderna."

Alla skyndade sig att få tag på de rika familjernas barn. Var och en av dessa kvinnor fick ett barn. De var inte angelägna om att ta vår älskade Profet eftersom han var föräldralös. De trodde att de inte skulle få mycket betalt. Bland dessa kvinnor fanns Lady Halîma som var känd för sin kyskhet, renlighet, mildhet, blygsamhet och moraliska värderingar. Eftersom djuret de red på var svagt kom de sent fram till Mecka. Men denna försening gav dem mer än vad de sökte. När de letade efter ett barn märkte de att barnen från rika familjer redan var tagna. Men de ville inte åka tillbaka tomhänta. Nu var deras enda önskan att åka hem med ett barn.

Till slut stötte de på en person med ett vänligt och ädelt utseende. Han var Abdulmuttalib, Meckas ledare. Efter att ha lyssnat på dem berättade Abdulmuttalib för dem att de genom att ta med sig hans sonson skulle uppnå en stor välsignelse och lycka. Abdulmuttalibs värme och uppriktighet lockade dem. De accepterade hans förslag omedelbart. Senare tog den gamle farfadern med sig Lady Halîma till Lady Âminas hus.:

Lady Halîma berättar: "När jag kom fram till barnet var han lindad och sov på ett grönt sidenöverdrag och spred en doft av mysk i hela rummet. Jag blev förvånad; jag värmde mig så mycket för honom att jag inte kunde väcka honom. När jag lade min hand på hans bröst vaknade han, tittade på mig och log. Jag blev fängslad av hans leende. Jag täckte hans ansikte och omfamnade honom för att hans mor inte skulle ge mig ett så välsignat och vackert barn. Jag erbjöd honom mitt högra bröst att amma och han accepterade. När jag försökte med min vänstra sida vägrade han. Abdulmuttalib vände sig mot mig och sade: "Goda nyheter för dig. Ingen annan kvinna har någonsin fått en sådan välsignelse! Efter att ha överlämnat sitt dyrbara barn berättade Lady Âmina för mig: "O Halîma, för tre dagar sedan hörde jag en röst som sa att kvinnan som ska amma din son kommer att vara en av Abû Zuwaybs ättlingar från Bani Sa'd-stammen. På detta svarade jag: 'Jag är från Bani Sa'd-stammen och min fars smeknamn är Abû Zuwayb.'"[46]

Lady Halîma berättar återigen: "Lady Âmina berättade många andra händelser om honom och gav mig råd. Jag berättade för henne om drömmen och rösterna som jag hade hört innan jag anlände till Mecka. Jag hörde röster runt omkring mig som sa: 'Glada nyheter om dig, Halîma! Du kommer att få förmånen att vårda den nûr som bländar ögonen och lyser upp universum."

Lady Halîma berättar: "Med Muhammed 'alaihis-salâm med mig lämnade jag Hadrat Âminas hus. Jag kom till min mans sida. När han såg barnets ansikte blev han också fängslad av honom och sade: 'O Halîma! Jag har aldrig sett ett så vackert

46 Suhaylî, Rawzu'l-unf, II, 144–145; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 37.

ansikte förut!" Och när han såg de välsignelser som vi fick så snart vi tog emot Honom, sade han: "O Halîma! Vet att du har tagit emot ett mycket välsignat och dyrbart barn". Jag svarade med att säga: "Wallahi (jag svär vid Allah), jag önskade detta och min önskan gick i uppfyllelse"

I samma ögonblick som de lämnade Mecka med Muhammed 'alaihis-salâm, började Lady Halîma och hennes make få välsignelser från honom. Den svaga och långsamma åsnan de hade gick som en arabisk häst. Trots att den konvoj de kom med till Mecka redan hade lämnat och tillryggalagt en stor sträcka, kom de ikapp och passerade dem. Efter att de anlände till Banî Sa'ds land fick de ett aldrig tidigare skådat överflöd och välsignelser. Tidigare hade deras djur som gav lite mjölk börjat producera mycket mjölk. Deras grannar var förvånade och insåg att detta hände på grund av det barn som de fick för att amma. Vår mästare, profeten, skulle endast mata från Lady Halîmas högra sida.

Han skulle lämna den vänstra sidan till sin mjölkbror. Han kröp när han var två månader gammal. När han var tre månader gammal stod han och i den fjärde månaden gick han genom att hålla sig i väggarna. Han gick när han var fem månader gammal; i den sjätte månaden kunde han gå snabbt. Han kunde gå överallt när han var sju månader gammal. I den åttonde månaden var hans tal begripligt, och när han var nio månader gammal talade han mycket tydligt. Han började skjuta pilar i den tionde månaden.

Lady Halîma berättar: "När han först började tala sa han: **'Lâ îlaha illallahu wallahu akbar. Walhamdu-lillâhi Rabbil 'âlamîn**. Sedan den dagen skulle Han inte nå något utan att säga Allahu ta'âlâs namn. Han skulle inte äta något med sin vänstra hand. När han började gå skulle han hålla sig borta från platsen där barnen lekte och han skulle säga till dem: "Det **här är inte vad vi är skapade för**". Varje dag skulle en nûr som solsken täcka Honom och försvinna igen. Han talade med månen, och när han pekade på den rörde sig månen.

På grund av torkan hade de många svårigheter och vid ett tillfälle gick de ut för att be till Allahu ta'âlâ om regn. De tog Muhammed 'alaihis-salâm med sig när de gick för att be, och för hans skull fick de mycket regn och välsignelser. Lady Halîma berättar: "När Muhammad 'alaihis-salâm var två år gammal,

Jag avvänjde honom. Senare åkte jag till Mecka med min man för att överlämna honom till hans mor. Eftersom vi fick många välsignelser tack vare honom kändes det mycket svårt att lämna honom och inte kunna se hans välsignade ansikte. Jag berättade för henne om honom (hans gärningar och sätt). Lady Âmina sade: "Min son har en stor ära. Jag sa: "Wallahi, jag har inte sett någon

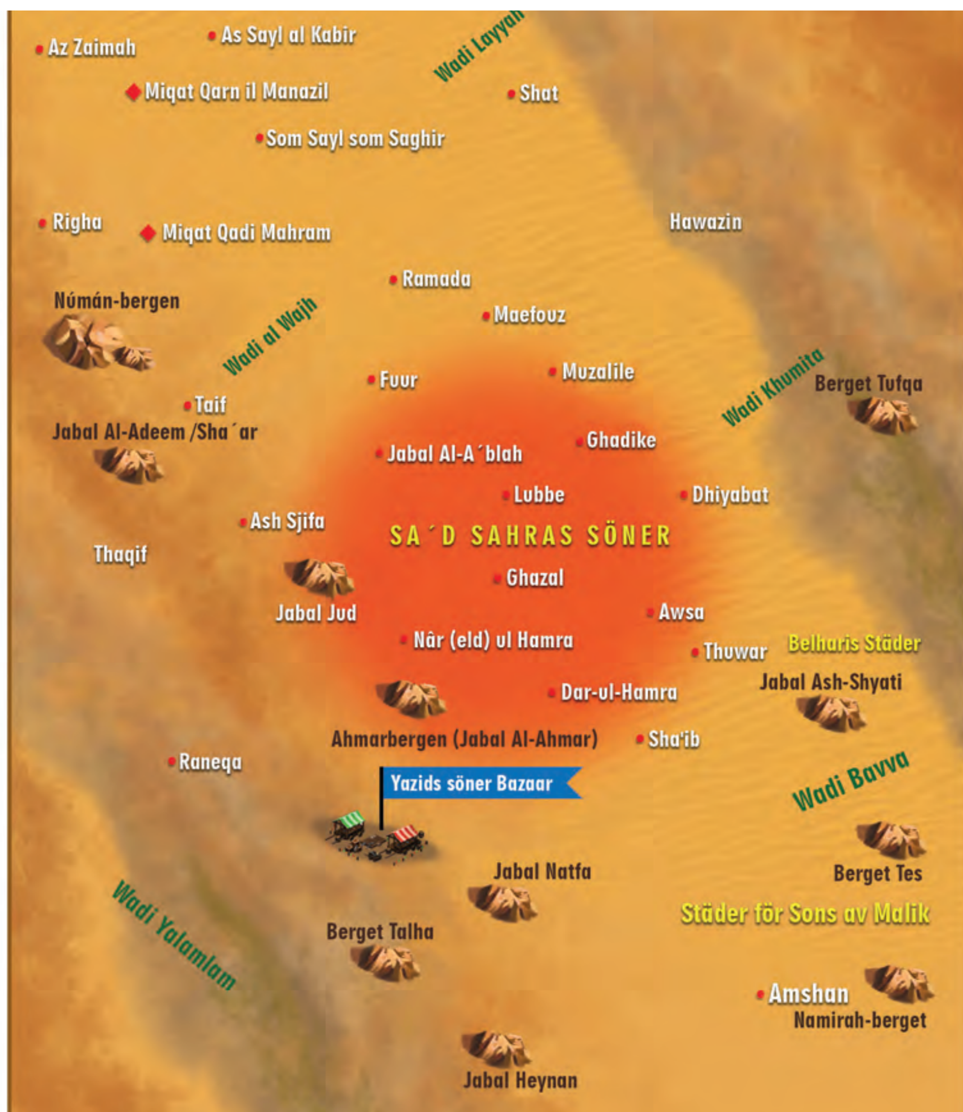
"Ingen av mina farfäder har begått otukt. Allahu ta'ala gjorde mig från dygtiga och goda fäder och rena mödrar."

Hadith ash-sharîf



som är mer välsignad än han". För att behålla honom hos oss lite längre hittade jag flera ursäkter att ge lady Âmina. Hon avvisade oss inte och lät oss behålla honom längre. Vi återvände till vår stam med honom. På så sätt fylldes vårt hushåll med överflöd, och våra varor, ägodelar och berömmelse ökade. Vi uppnådde otaliga välsignelser."[47]

Sa'ds söneri öknen



47 *Ibn Ishâq, as-Sira,25-28; Ibn Hishâm, as-Sira, I,158-167; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I,108-115.*

Ett moln över hans välsignade huvud

Lady Halîma berättar: “En dag frågade Sarwar al-âlam (sall-Allahu ‘aleihi wa sallam) mig: **‘Jag ser inte mina syskon på dagtid. Vad är orsaken till detta?** Jag svarade: ‘De går för att vara herdar för fåren. De kommer hem vid kvällstid. Han sade: **“Skicka mig med dem. Låt mig få vara herde för hjorden.** Jag hittade flera ursäkter och bad honom om ursäkt flera gånger. Till slut sa jag ja för att göra honom glad.

Nästa dag kammade jag hans hår, klädde på honom och skickade honom tillsammans med sin mjölk-syskon. Han följde med dem i några dagar. En dag när Hans mjölksyster Shaimâ kom tillbaka från ängen, frågade jag henne: “Var är mina ögonljus, min son Muhammed?”. Hon sa att Han var i öknen. När jag frågade: “Hur klarar min älskling öknens hetta?” svarade hon: **“O Min mor! Ingenting skadar Honom. Det finns ett moln över Hans välsignade huvud, som rör sig med Honom och skyddar honom från solens hetta.”** När jag sade: “Vad pratar du om? Är alla dessa saker som du nämner verkligen sanna?” svor hon att de var det. Först då kände jag mig lättad

“Jag var mycket nöjd med Muhammed (sall-Allahu ‘alaihi wa sallam) under den tid jag vårdade Honom. Han smutsade aldrig ner någonting. Han skulle urinera en gång under dagen och en gång under natten, och han skulle inte urinera igen förrän då.”

Lady Halîma

Hans välsignade bröstkorg som slits upp (Shaqq as-Sadr)

Återigen en dag vid middagstid kom hans mjölkbror Damra till mig och sade: “Mamma! Hjälp!... Vi var på herdebesök med min Qurayshî-bror. Plötsligt kom tre personer som var klädda i grönt från topp till tå kom. De tog min bror och gick mot berget. De lade honom på rygg och skar upp hans mage med en kniv. När jag gick för att ge er nyheterna var de fortfarande kvar. Jag vet inte ens om Han lever eller inte.

Lady Halîme berättar för resten: “Jag var fylld av panik. Vi kom snabbt dit och såg honom. Jag kysste hans välsignade huvud och sade: ‘O ljuset i mina ögon! O universums barmhärtighet och nåd! Vad har hänt med dig? Vem har gjort dig illa?

Han svarade: **“När jag lämnade huset såg jag två personer klädda i grönt. En av dem höll i en silverkanna och den andra hade en skål av smaragd. Skålen var full av något som var vitare än snö. De förde mig till berget. En av dem lade mig på rygg. Medan jag tittade på skar han sönder mitt bröst ner till magen. Jag kände ingen smärta. Han satte sin hand inuti och tog bort det som fanns där. De tvättade det med den vita saken och satte sedan tillbaka det. Den ena sade till den andra: “Stå upp och låt mig göra min plikt!” Sedan satte han sin hand inuti och tog ut mitt hjärta. Hjärtat bestod av två delar, av vilka han tog ut något svart**



och kastade bort det. Och sade: "Det var shaytans (djävulens) andel i din kropp. Vi tog bort den. O du älskling av Allahu ta'âlâ! Vi har gjort dig säker från waswasa[48] och shaytans knep". Sedan fyllde de mitt hjärta med något lätt och mjukt. De stämplade det med nûr. Jag känner fortfarande kylan från den stämpeln i hela min kropp. När en av dem lade sin hand på mitt sår läkte det. Och de vägde mig mot tio personer från min ummat; jag var tyngre. De vägde mig mot tusen personer; jag var fortfarande tyngre. Då sa en av dem till den andra: "Sluta väga honom. Wallahi, även om du väger Honom mot hela Hans ummat kommer Han fortfarande att vara tyngre. Sedan kysste var och en av dem min hand och mitt ansikte och lämnade mig här." Märket kunde ses på Hans älskade bröst."[49]

Denna händelse som vår älskade Profet upplevde och som nämns i den första versen i Sûrah al-Inshirâh kallas **"Shaqq as-Sadr"**, det vill säga att han skar upp sitt bröst.

Efter att hans Profet hade uppenbarats frågade några av Ashâb al-kirâm honom: "O Rasûlullah! Snälla, berätta mer om dig själv." Han svarade: **"Jag är min förfader Ibrâhîms bön. Jag är min bror Îsâs glada budskap. Jag är min mors dröm. När hon var gravid såg hon en nûr som upplyste palatset i Damaskus och som spred sig från henne. Jag vårdades och växte upp bland Banî Sa'd ibn Baqrs söner."**

När han blev fyra år gammal förde Lady Halîma honom till Mecka och överlämnade honom till sin mor. Hans farfar Abdulmuttalib gav henne ett överflöd av gåvor. Efter att ha lämnat honom i Mecka uttryckte Lady Halîma sina känslor genom att säga: "Det var som om min själ och mitt hjärta hade stannat hos honom i Mecka."

Hans uppskattade mors död

Vår älskade profet sall-Allahu 'aleihi wa sallam växte upp i Mecka med sin mor tills han var sex år gammal. Tillsammans med Umm Ayman, som var en jâriya (kvinnlig slav), åkte han och hans mor till Medîna för att besöka sina släktingar och sin far Abdullahs grav.

De stannade där i en månad. Vår älskade profet lärde sig att simma i poolen hos Najjars söner. Under tiden såg ett judiskt lärt tecken på profetskap över Honom. Han närmade sig och frågade efter Hans namn. När vår älskade Profet svarade "Ahmad" ropade han: "Det här barnet kommer att bli den sista Profeten!". Även några av de judiska lärda som såg tecken på profetens tecken på honom diskuterade och talade om Hans profetens tecken.

Umm Ayman hörde dessa diskussioner och berättade för Lady Âmina. Hans välsignade mor fruktade att han skulle skadas, tog honom och åkte till Mecka. När de anlände till den plats som kallas Abwâ blev vår mor, Lady Âmina, sjuk. Hennes hälsa försämrades; hon förlorade ofta medvetandet.

Medan hon tittade på sin älskade son, som stod bredvid henne, sade hon: **"O son till den älskade personen som hade undkommit från dödens pil genom att ge hundra kameler med hjälp av Allahu ta'âlâ! Må Allahu ta'âlâ göra dig**

48 Waswasa är tvivel och misstankar som viskas av shaytan.
49 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 121; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 164–165; Suhaylî, Rawzu'l-unf, II, 167..

välsignad. Om drömmen jag såg blir sann kommer du att skickas av Allahu ta'âlâ till hela mänskligheten för att informera dem om halâl (tillåtet) och harâm (förbjudet). Allahu ta'âlâ kommer att skydda dig från den sekelgamla traditionen av idoler och avgudadyrkan." och reciterade denna paroll för Honom:

Det nya blir gammalt, det levande dör,
De många blir uttömda, finns det någon som kan hålla sig ung?

Jag kommer också att dö, men skillnaden är,
Jag har fött dig, och det är min ära.

Jag har lämnat ett bra barn bakom mig,
Jag sluter ögonen, jag känner mig lugn i mitt hjärta.

Mitt namn kommer alltid att bli minnas,
Din kärlek kommer att hållas levande i hjärtan

"Janâb al-Haqq kommer säkert att skydda er från avgudar som kom från tidigare nationer och från polyteism."
Lady Âmina

Sedan gick hon bort. Hon begravdes där. Vår mor Âmina dog när hon var tjugo år gammal. Umm Ayman tog med sig universums mästare och efter några dagars resa kom de till Mecka där hon överlämnade vår Profet till Hans farfar Abdulmuttalib.[50]

Hans mor och far var mu'mins (troende)

Vår Mästare Habîb al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) far och mor tillhörde Ibrâhîm[51] 'alaihis- salâm. Det vill säga, de var mu'mins. De lärda inom Islâm meddelade att de var i Ibrâhîm 'alaihis-salâms religion, och efter att Muhammed 'alaihis-salâms profet hade uppenbarats, väcktes de till liv så att de kunde vara bland hans ummat, de hörde och reciterade Kalima ash-shahâda (Jag vittnar om att det inte finns någon annan gud än Allahu ta'âlâ. Och återigen, jag vittnar om att Muhammed 'alaihis-salâm är hans födda slav och budbärare.) och på så sätt blev de en av denna ummat.[52]

Bredvid Sin välsignade farfar

Muhammed 'alaihis-salâm växte upp med sin farfar Abdulmuttalib tills han var åtta år gammal. Abdulmuttalib var en imponerande, tålmodig, dygdig, hederlig, modig, generös och älskad person i Mecka som styrde olika uppgifter. Han gav de fattiga mat, även de djur som var hungriga och törstiga. Han



50 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 168; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 116.

51 Judar och kristna kallar honom Abraham. Ibrâhîm 'alaihis-salâm är en av Muhammeds förfäder 'alaihis-salâm. Han är den mest upphöjda av profeterna efter Muhammed 'alaihis- salâm. Han är Halîlullah (Allahs intime vän). Han är far till Ishâq och Ismaîl. Hans far var en mu'min vid namn Târuh. Âzar, som var otrogen, var hans styvfar och farbror.

52 Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, I, 652..

trodde på Allahu ta'âlâ och âkhirat (livet efter döden). Han avstod från onda gärningar, höll sig borta från alla obehagliga seder från nescience-eran. Han skulle förhindra förtryck och orättvisor i Mecka och ta emot besökare. Det var hans vana att avskilja sig själv på Hirâs berg under Ramadân-månaden. Abdulmuttalib, som älskade barn och var barmhärtig, värnade om sin älskade sonson och höll honom nära dag och natt. Han hade stor kärlek och tillgivenhet för honom. I skuggan av Kâ'ba satte han sig på den plats som var exklusiv för honom tillsammans med sitt barnbarn och sade till dem som ville hindra: "Låt min son vara, han är upphöjd".[53] Han varnade ständigt vår mästare, profetens barnflicka Umm Ayman att se väl efter honom. Han sa till henne: "Ta väl hand om min son. Ahl al-kitâb (troende i de heliga böckerna) säger att han kommer att bli profet för denna ummat". Umm Ayman sade: "Jag har inte sett honom klaga vare sig på hunger eller törst. På morgonen drack han en droppe zamzamvatten. När jag ville ge honom mat sa han: **'Jag vill inte, jag är mätt'**."

Abdulmuttalib släppte inte in någon annan än honom när han sov. eller ensam i sitt rum. Han skulle omfamna honom med medkänsla. Han gillade hans ord och beteenden mycket. Vid måltiderna satte han sig ner tillsammans med honom och gav honom de bästa och mest utsökta delarna av måltiderna. Han skulle inte börja äta innan han kom. Han såg många drömmar och bevittnade många händelser om Honom.

En gång rådde hungersnöd och brist i Mecka. Efter en dröm som han såg höll Abdulmuttalib Muhammed, alaihis-salam, i sin hand och gick upp till Abû Kubays berg. Han bad: "O min Allah! För detta barns skull, gör oss lyckliga med ett lyckosamt regn". Hans bön blev accepterad och det regnade mycket. Den tidens poeter nämnde denna händelse genom att skriva dikter.

Präst i Najrân

En dag, när Abdulmuttalib satt bredvid Kâ'ba, kom en präst från Najrân och började prata med honom. Under detta samtal sade han: "Vi har läst i böcker om den sista profetens attribut från Ismâ'îls söner. Här, det vill säga i Mecka, är hans födelseplats. Hans attribut är så och så!" Och började räkna upp dem. I det ögonblicket kom vår älskade profet. Prästen i Najrân började undersöka honom; han kom nära och tittade på hans ögon, hans rygg, hans fötter och sade förvånat: "Här, det är han. Är detta barn en av dina ättlingar?" När Abdulmuttalib svarade: "Han är min son!" sade prästen i Najrân: "Enligt vår kunskap från böckerna borde hans far inte vara i livet!" När Abdulmuttalib sade: "Han är son till min son. Hans far hade dött före hans födelse, medan hans mor var gravid." Då sade prästen: "Nu har du sagt sanningen." Efter detta sade Abdulmuttalib till sina söner: "Hör vad som sägs om er brorson och skydda honom väl".

Hans välsignade farfars död

När Abdulmuttalibs död närmade sig samlade han sina söner och sade: "Nu är det dags för mig att flytta från denna värld till âkhirat. Mitt enda bekymmer är denna föräldralösa barnunge. Jag önskar att jag hade ett långt liv så att jag kunde fortsätta denna tjänst med glädje. Men vad kan jag göra? Min livstid kommer inte att räcka

53 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 70-74

till. Nu brinner mitt hjärta och min tunga av elden från denna längtan. Jag skulle vilja anförtro denna pärla till någon av er. Vem kommer att skydda hans rättigheter fullt ut och kommer inte att misslyckas i sin tjänst till honom?” Abû Lahab satte sig på knä och sade: “O arabernas mästare! Det är bra om du har någon person i tankarna för denna tjänst. Om inte, kommer jag att göra denna tjänst.” Abdulmuttalib sade till honom: “Din egendom är riklig. Men du är en kallhjärtad person och du har lite medkänsla. En föräldralös barns hjärta är sårat och ömtåligt. Det krossas lätt.” Några av hans andra söner upprepade samma önskan. Abdulmuttalib accepterade ingen av dem genom att nämna var och ens egenskaper. När Abû Tâlibs tur kom sa han: “Jag skulle vilja ha det här mer än alla andra. Men det hade inte varit lämpligt att gå före mina äldre. Min egendom är inte mycket, men min lojalitet är större än mina bröder”. Abdulmuttalib sade: “Du har sagt sanningen. Det är du som förtjänar denna tjänst. Men i alla frågor rådgör jag med honom och agerar enligt hans önskemål. Genom att göra så når jag alltid det rätta resultatet. Jag skall rådgöra med honom i denna fråga. Vem han än föredrar från dig har han också min acceptans.

Sedan vände han sig till vår älskade profet och frågade: “O ljuset i mina ögon! Jag är på väg till âkhirat med längtan efter dig. Vem föredrar du bland dina farbröder?” Vår Mästare Profeten reste sig upp, omfamnade Abû Tâlib och satte sig i hans knä. Abdulmuttalib var lättad. Han sade: “Hamd (tack) vare Allahu ta’âlâ. Det var vad jag också ville.” Sedan sade han till Abû Tâlib: “O Abû Tâlib! Den här pärlan upplevde inte föräldrarnas medkänsla. Ta hand om honom i enlighet med detta och älska honom. Jag betraktar dig som överlägsen mina andra barn. Jag har anförtrott dig detta stora och mycket värdefulla barn. Eftersom du kommer från samma mor som hans far. Skydda honom som du skulle skydda dig själv. Har du accepterat min sista vilja?” När han svarade: “Ja, det har jag”, kramade Abdulmuttalib om vår älskade profet; han kysste hans välsignade huvud och ansikte och andades in hans doft. Sedan sade han: “Ni kan alla vittna om att jag aldrig har känt en vackrare doft än denna och jag har aldrig sett ett vackrare ansikte än detta.”[54]

“Nu är det dags för mig att flytta från denna värld till âkhirat. Mitt enda bekymmer är denna föräldralösa. Jag önskar att jag hade ett långt liv så att jag kunde fortsätta denna tjänst med glädje. Men vad kan jag göra? Min livstid kommer inte att räcka till. Nu brinner mitt hjärta och min tunga av elden från denna längtan.”

Abdulmuttalib

Under skydd av Abû Tâlib

Efter sin farfars död bodde universums mästare (sall-Allahu ‘aleihi wa sallam) hos sin farbror Abû Tâlib och växte upp under hans beskydd. Abû Tâlib var som sin far Abdulmuttalib; han



54 İIbn Ishâq, as-Sira, 45–48; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 169 178; Ibn Sa’d, at-Tabaqât, I, 117; Suhaylî, Rawzu’l-unf, II, 188; Shamsaddîn Shâmî, Subulu’l-Hudâ, II, 135; Ibn Asîr, Usu- d-ul-gâba, I, 22.

var en av de överordnade i Mecka. Han var en älskad och uppskattad person vars ord lyssnades av alla. Även han visade stor kärlek och medkänsla för vår mästare, profeten. Han älskade honom mer än sina egna barn; han skulle inte sova eller gå någonstans utan honom. Han brukade säga till honom: “Du är mycket lyckosam och mycket välsignad!”. Han skulle inte äta innan han började. Ibland skulle han ha ett separat bord dukat för Honom. När vår profet vaknade på morgnarna skulle de se att hans ansikte var lysande som månen och hans hår var kammat. Abû Tâlib hade lite egendom och hans familj var trångbodd. Han uppnådde överflöd och rikedom efter att han tog Rasûl al-akram (sall-Allahu ‘aleihi wa sallam) under sitt beskydd. När folket var i svårigheter på grund av torkan i Mecka förde Abû Tâlib honom till Kâ’ba och bad. För Hans skull regnade det mycket. De räddades från torkan och svälten,[55]

En Profet ska komma från de upphöjdes linje,
Mellan Zamzam och Hajar ska han stå.

Tillsammans med alla stadsbor bör du hjälpa Honom,
Âmirs son, välsignelsen ligger i att hjälpa Honom..

Resa från Mecka till Busrâ



55 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 179-180; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 119.

Präst Bahîra

En dag, när han var omkring tolv år gammal, såg vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) Abû Tâlib förbereda sig för en handelsexpedition. När han förstod attAbû Tâlib inte ville ta med honom sade han: **"I vems vård ska du lämna mig i denna stad? Jag har ingen far eller någon annan som känner medlidande med mig!"** Djupt rörd av dessa ord bestämde sig Abû Tâlib för att ta med honom. Efter en lång resa stannade handelskaravanen en tid i närheten av ett kloster som tillhörde kristna i Busrâ.[56]

I detta kloster bodde en präst vid namn **Bahîra**, som tidigare varit judisk lärd och därefter konverterat till kristendomen. Han hade en bok som hade kommit i hans ägo genom en kedja av flera generationer och som han hade behållit som en uppslagsbok för att besvara de frågor han fick. Trots att Quraysh-karavanen hade besökt detta område flera gånger under de föregående åren visade han aldrig något intresse för det. Varje morgon gick han upp på klostrets tak och tittade ut i riktning mot de annalkande karavanerna, som om han förväntade sig något ovanligt. Den här gången hände något med prästen Bahîra; i ett anfall av stor upphetsning sprang han till av förvåning. När han såg Quraysh-karavanen på långt håll såg han också ett moln som gled tillsammans med dem. Detta moln skuggade vår profet. Efter att karavanen hade slagit sig ner för att vila såg Bahîra också grenarna på ett träd som böjde sig över Rasûl al-akram när han satt ner under det. Hans upphetsning ökade. Omedelbart beordrade han att middagsborden skulle förberedas. Sedan skickade han någon för att bjuda in alla medlemmarna i Quraysh-karavanen till middag.

De accepterade alla inbjudan och lämnade vår älskade profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) för att vakta karavanen. Bahîra undersökte besökarna noggrant och frågade: "Kära Quraysh herrar, finns det någon bland er som inte kommit på middag?". De svarade: "Ja, det finns en." Trots att Qurayshîerna hade kommit fanns molnet fortfarande kvar. När han såg detta visste han att det fanns någon kvar för att skydda karavanen. Bahîra insisterade på att han skulle komma till middagen. Så snart han kom såg Bahîra på honom och undersökte honom noggrant. Efteråt frågade han Abû Tâlib: "Är detta barn en av dina ättlingar?". Abû Tâlib svarade: "Han är min son." Bahîra anmärkte: "Enligt böckerna lever inte den här pojkens far, han är inte din son." Den här gången svarade Abû Tâlib: "Han är min brors son." Bahîra frågade: "Vad hände med hans far?" Han svarade: "Hans far dog innan han föddes." När Bahîra sade: "Du talade sanning. Vad hände med hans mor?" Abû Tâlib svarade: "Hon dog också." Efter att ha bekräftat alla dessa

"Jag vittnar om att du är Allahu ta'âls Rasûl!... Här är universums Mästare... Här är Rasûl till universums Rabb... Här är den stora profeten som Allahu ta'âlâ har sänt som en barmhärtighet till världarna!"

Präst Bahîra



56 Busrâ ligger 90 km Sydost om Damaskus och 130 km Nordost om Jerusalem.

svar vände sig Bahîra till vår älskade profet och bad honom avlägga en ed i avgudarnas namn. Men vår profet sade till Bahîra: **"Be mig inte att avlägga en ed i avgudarnas namn. I denna världen, det finns inga andra fiender som är värre än dessa för mig. Jag hatar dem."** Bahîra begärde då en ed med Allahu ta'ala namn och frågade: "Sover du?" Han svarade: **"Mitt hjärta sover inte, men mina ögon gör det."**

Bahîra fortsatte att ställa många frågor och fick svar på dem alla. Dessa svar sammanföll exakt med de böcker han hade läst tidigare. När han sedan tittade in i vår älskade profets ögon frågade han Abû Tâlib,

- "Är hans välsignade ögon alltid så röda?"

- "Ja", sade han, "vi har aldrig sett den försvinna."

Efter att ha sett detta tecken på honom ville Bahîra se Muhr an-Nubuwwat (profetens sigill) så att hans hjärta skulle få yakîn (orubblig tro). Vår profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) ville dock inte exponera sin rygg på grund av sin ädla känslighet.

Men hans farbror sade: "O, mina ögons ljus, gör vad han vill!" Efter detta avslöjade vår profet sin rygg, och Bahîra såg Muhr an-Nubuwwats skönhet med stor tillfredsställelse. Han kysste den upphetsat medan tårarna rann nerför hans ansikte. Sedan sade han,

- **"Jag vittnar om att du är Allahu ta'âlás Rasûl!"** Och med hög röst talade han till alla: **"Här är universums Mästare... Här är Rasûl till universums Rabb... Här är den store Profeten som Allahu ta'âlâ har sänt som en barmhärtighet till världarna!"**

Qurayshiterna blev förvånade och utropade: "I denna prästs ögon har Muhammed en sådan hög aktning."

Bahîra vände sig sedan till Abû Tâlib och sade,

- **"Detta är den sista och mest hedervärda av alla profeter. Hans religion kommer att spridas över hela världen och upphäva alla tidigare religioner. Ta inte med honom till Damaskus. Isrâels söner (judar) hyser fiendskap mot honom. Jag är rädd att de kommer att försöka skada hans välsignade kropp. Många eder och löften har gjorts med avseende på honom."**

Abû Tâlib frågade,

- "Vad är dessa eder och löften?" Bahîra svarade:

- "Allahu ta'âlâ fick alla profeter och sist Îsâ 'alaihis-salâm att lova att informera sin ummat om den sista Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) som kommer att komma."

Abû Tâlib ändrade sig efter att ha hört dessa ord från Bahîra och ändrade sig om han ville åka till Damaskus. Han sålde alla sina varor i Busrâ och återvände till Mecka.[57] Han kom ihåg vad han hörde från Bahîra hela sitt liv. Han älskade vår mästare, profeten, ännu mer. Han skyddade honom och hjälpte honom med allt tills han dog.

Hans resa till Jemen med Sin farbror Zubayr

Vår älskade Profet, som var en vacker, dygdig och ädel person, växte upp och blev sjutton år gammal. Hans farbror Zubayr, som var på väg till Jemen för att handla, tog med sig honom så att hans handel skulle bli lyckosam. Många extraordinära saker om honom sågs också under denna resa. När de återvände till Mecka berättades dessa händelser, och bland Quraysh-stammen sades det: "Den här personens ära kommer att bli mycket stor..."[58]

57 Ibn Ishâq, as-Sira, 53–58; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 180–182; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 76, 154–156; Tabarî, Târikh, II, 277–279; Suhaylî, Rawzu'l-unf, II, 216–220; Ibn Kathîr, al-Bidâya, III, 283–286.

58 Ibn Ishâq, as-Sira, 53-59; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 120-123

HANS UNGDOM OCH ÄKTENSKAP

Hans ungdom

Redan under sin ungdom var Muhammed 'alaihis-salâm, som är den bästa av alla människor i alla avseenden, älskad av folket i Mecka långt mer än sina jämnåriga. På grund av hans högmoraliska värderingar, oöverträffade vänliga behandling av människor, lugn, mildhet och hans andra överlägsenheter var han älskad och beundrad av alla människor. På grund av hans fantastiska ärlighet och pålitlighet kallade folket i Mecka honom **"Al-Amîn"**, vilket betyder alltid pålitlig. Han var känd under detta namn från sin ungdomstid.

Det fanns en otyglad okunnighet i det arabiska samhället under vår älskade Profets tidiga år. Avgudadyrkan, alkohol, spel, äktenskapsbrott, ränteuttag och många andra onda gärningar hade blivit utbredda. Muhammed 'alaihis-salâm avskydde intensivt deras dåliga tillstånd; Han höll sig alltid borta från alla deras onda gärningar. Alla människor i Mckan visste detta, och de blev förvånade av den. Eftersom Han hatade avgudarna så starkt skulle han aldrig komma i närheten av dem. Han åt aldrig något kött från de djur som offrades för avgudarna. Under sin barn- och ungdomstid brukade han herda djur som Han ägde på och runt Jiyâd-berget, och på så sätt tjänade Han sin försörjning. På detta sätt höll Han sig borta från det extremt degenererade samhället. En gång sade han till sin Ashâb al- kirâm: **"Det finns inte en profet som inte har varit fårherde."** När han fick frågan: "O Rasûlullah! Har du också varit herde?" Han svarade: **"Ja, det gjorde jag också."**

När vår älskade Profet var omkring tjugo år gammal fanns det ingen säkerhet kvar i Mecka. Grymhet var mycket vanligt; säkerheten för egendom, liv och kyskhet hade försvunnit. Meckaborna förtryckte främlingar som kom för att handla och besöka Kâ'ba. De som förtrycktes kunde inte hitta någon utväg för att återfå sina rättigheter. Under tiden hade en mekkan vid namn As ibn Wâil lagt beslag på en jemenitisk handelsmans varor. Efter denna händelse begav sig jemeniten till Abû Qubais-berget, grät och bad om hjälp från stammarna för att återfå sina rättigheter. Efter dessa händelser, som tydligt visade att grymheten hade nått sin höjdpunkt, samlades de kända personerna från stammarna av Hashims söner, Zuhras söner och andra stammar i Abdullah ibn Jud'âns hus. De beslutade att ingen, vare sig mekkan eller främling, skulle förtryckas, att grymheten skulle upphöra och att de förtrycktas rättigheter skulle återges. Med detta syfte inrättade de en förening för rättvisa.[59]

"På grund av sin stora ärlighet och lojalitet kallades Muhammed 'alaihis-salâm, som hela världen bekräftar var en utmärkt person, Muhammad-al-Amîn (pålitliga Muhammed) även av sina största fiender och grymma otrogna."

Huseyin Hilmi ibn Sa'îd (rahmatullahi 'alaih)



59 Suhaylî, Rawzu'l-unf, I, 91.

Berömda marknader och mässor i Arabien och dess närhet

Akdeniz
Damskus
Bosra marknadsplats
Damaskusregionen
Madain
Gazamarknaden Ghifar
IRAK
Jerusalem (Al-quds)
Dumat Al-Jandal
Mässan i Mirbad
Palestina
SASSANİDİSKA RİKET
Kazimi
Sinai
Den stora Nafudöknen
Musheqqar-Mässan
Som Safasif Bazaar
Muzahim-mässan
Basar Qaynuqa
Bazaar Dhulbale
Bahrain
Arafat
An-Nabit-mässan
Bani sa´idas marknadsplats
Diba
EGYPTEN
Hijr Fair Hijra path
Hajar Fair
Mässa i Badr
Al-Medinatu´l-Munawwarah
(Den upplysta staden)
Omanbukten
Suhar mässan
An-Nubait
Dhul-Mejaz-mässan
MAJANNAH-MÅSSAN
Ukaz-maässan
Oman
Majannah-måssan
Makkah al-Mukarramah
(Det helliga mecka)
Röda Havet
Hubasha-mässan Hudaybiyyah-expeditionen
Hadhramaut-mässan
Mässan i Sana´a
LEMEN
Ash Shihr Mässan
Mässan i Aden
Bahrainbukten
ABESSİNİEN
Indiska Oceanen

Alla får vad de är avsedda för,
De skulle inte beröva de fattiga.
Vad är livet för Ayyûbî,
Om hans älskade inte är lycklig.

Habîb al-Kibriyâ, min suverän,
Ditt ansikte är botemedlet mot all smärta,
Hur kan han visa sådan lojalitet mot dig,
Om älskaren inte var hjärtlig.



Denna förening, som vår älskade Profet anslöt sig till vid en ung ålder och var som hade stort inflytande på dess tillkomst, kallades **Hilf al-Fudû**l. Tidigare hade en liknande förening bildats av två personer vid namn Fadl och en annan vid namn Fudayl.

Detta namn hade getts som en hänvisning till deras förening. Denna föreningen stoppade grymheten och gav återigen trygghet i Mecka och behöll sin effekt under lång tid. Vår mästare Rasûlullah berättade för Ashâb al- kirâm, efter att Hans profetskap hade meddelats honom: **"Jag var närvarande vid den ed som avlades i Abdullah ibn Jud'âns hus. Den eden är vackrare för mig än att ha rödskinnade kameler** (rikedomar). **Om jag i dag blev kallad att delta i en sådan församling skulle jag delta."**[60]

"Om en muslim tjänar på halal, inte är beroende av andra och hjälper sina grannar och släktingar, kommer han på qiyamats dag att vara lysande och klar som fullmånen."

Hadith ash-sharîf

Hans yrke

Redan från tidiga tider sysslade mekkanerna med handel och försörjde sig på detta sätt. Abû Tâlib, farbror till vår mästare, profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), sysslade också med handel. När vår älskade profet var omkring tjugofem år gammal, ökade de ekonomiska svårigheterna i Mecka avsevärt. På grund av detta förberedde Meckaborna en stor handelskaravan för att åka till Damaskus. Under dessa dagar kom Abû Tâlib till vår mästare Rasûlullah och sade: "O min vördnadsvärda brorson! Fattigdomen har nått sin höjdpunkt. De senaste åren som vi har tillbringat i knapphet och svårigheter lämnade oss ingenting. Här är Quraysh s karavan förberedd och på väg att ge sig av till Damaskus. Lady Khadîja kommer att skicka varor med denna karavan. Hon måste leta efter en pålitlig person som kan utföra detta arbete. Visst måste hon behöva en person som är pålitlig, kysk och lojal som du. Låt oss gå och prata med henne. Det vore bra om vi ordnar så att du åker med som hennes ställföreträdare. Hon kommer utan tvekan att föredra dig framför andra. Jag vill faktiskt inte att du ska åka till Damaskus. Jag är rädd att judarna i Damaskus kan skada dig. Jag kunde dock inte hitta någon annan lösning." Vår mästare, profeten sa till honom: **"Gör som du vill."**

Hadrat Khadîja var en kvinna som hade ett gott rykte i Arabien tack vare sin skönhet, rikedom, intelligens, kyskhet och goda uppförande. På grund av detta fanns det många människor från hela världen som ville gifta sig med henne. På grund av en dröm som hon hade sett var hon dock inte intresserad av någon. I hennes dröm kom månen ner från himlen och gick in i hennes bröst; dess ljusstrålar utgick under hennes arm och upplyste hela



60 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 133; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 82; Suhaylî, Rawzu'l-unf, I, 91; Ibn Habîb, al-Muhabbar, 167; Ibn Kathîr, al-Bidâya, III, 290-293.91; Ibn Habîb, al-Muhabbar, 167; Ibn Kathîr, al-Bidâya, III, 290-293.

universum. På morgonen berättade hon sin dröm för sin släkting Waraqa ibn Nawfal. Han sade: **"Den sista tidens profet har fötts. Han kommer att gifta sig med dig, och wahy[61] kommer att komma till honom under din tid. Hans religions nûr kommer att fylla världen. Du kommer att vara den första en av de troende. Den profeten kommer att dyka upp bland Quraysh och Benî Hâshim."**

Hadrat Khadîja gladde sig åt detta svar och började vänta på den profetens ankomst. Hadrat Khadîja bedrev handel; hon bildade partnerskap med dem hon kom överens med. Abû Tâlib berättade situationen för vår mor, Hadrat Khadîja. Efter detta bjöd Hadrat Khadîja in vår Mästare Rasûlullah till att ha en diskussion. När vår Mästare kom visade hon stor respekt för honom. Hon beundrade vår Mästares elegans och hans ädla och vackra ansikte. Hon nämnde till vår Mästare, profeten: "Jag vet att du är ärlig, pålitlig, trovärdig och att du har en god etik. Jag kommer att betala dig mycket mer än vanligt för det här jobbet …". Efter talet om betalning tog vår mor, Hadrat Khadîja, farväl av honom genom att ge honom en klädsel som skulle vara lämplig för jobbet. Dessutom gav hon Maysara dyrbara kläder för Rasûlullah att bära på vägen.

Vår mor Hadrat Khadîja hade lärt sig om den siste profetens tecken av sin farbrors son Waraqa ibn Nawfal, som var en lärd kristen. Som sådan kunde hon under detta besök av vår älskade profet känna igen tecknen på profetens tecken på honom. Efter detta sade hon till sin slav Maysara: "När karavanen lämnar Mecka, ge kamelens betsel till Muhammed ('alaihis- salâm) så att mekkanerna inte sprider rykten. När du är borta från staden och utom synhåll, låt honom bära dessa dyrbara kläder."

Sedan förberedde hon den vackraste kamelen och sade till Maysara: **"Låt honom med respekt stiga upp på kamelen, håll i tygeln och var en god tjänare åt honom! Gör ingenting utan att ta tillstånd från honom och skydda honom från alla faror, även om det kostar ditt liv! Slösa inte bort någon tid på någon av de platser ni åker till och återvänd hit snabbt så att vi inte blir generade inför Hâshimîs. Om du åstadkommer alla dessa saker ska jag släppa dig fri och ge dig så många gåvor som du vill ha."** Husvagnen var förberedd. Folket i Mecka samlades i stora grupper för att ta farväl av sina släktingar. Vår älskade profets släktingar, hans farbröder och Hashimîs äldste var också närvarande. När vår älskade Profets moster såg Allahu ta'alahs Rasûl (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) i tjänarens kläder medan han höll i kamelens betsel, vek hennes knän. Hon skrek och fällde tårar. Medan hon grät sade hon: "O Abdulmuttalib! Hittade du Zamzams källa? O Abdullah! Stå upp ur din grav och se tillståndet för denna välsignade!" Abû Tâlib hade också samma känslor och känslor. Vår mästare Rasûlullah, vars ögon har sett Haqq, fällde tårar som pärlor och sade: **"Glöm aldrig mig. Kom ihåg att jag befinner mig i sorg och ångest långt borta från hemmet"**. Alla människor som hörde dessa ord grät. Änglarna i himlen grät också. De sade: **"O vår Rabb! Detta är Muhammed 'alaihis-salâm som du gjorde till din habîb och gav den högsta rang. Vad är hikmat i denna situation?"** Då sade Allahu ta'âlâ: **"Ja, han är min Habîb. Men du kan inte känna till kärlekens hemlighet. Du kan inte ha grepp om hemligheterna mellan den älskade och den älskande. Ingen kan känna till detta tillstånd. Ingen kan förstå något av denna dolda sak."**

---

61 Allahs befallningar som kommer till profeterna direkt eller genom en ängel. Hela Koranen är wahy som har kommit genom ängeln Jabrâîl

Efter att karavanen hade lämnat Mecka och försvunnit ur sikte, klädde Maysara vår älskade profet i de dyrbara kläderna, i enlighet med de order som han fått av Hadrat Khadîja. Han lät honom stiga upp på kamelen, som var täckt med flera olika sorters dyrbara tyger och dekorerad med prydnadsföremål. Han tog också kamelens tygel.

De som reste med honom såg att det fanns ett moln som skymde honom, och det fanns också två änglar som var förklädda till fåglar som följde honom fram till sin destination.[62] Efter att han med sina välsignade händer strök två kameler som var trötta och som hamnade bakom karavanen började kamelerna gå snabbt, och de som såg detta och många andra händelser älskade honom och förstod att hans berömmelse skulle bli stor.

När de kom fram till Busrâ stannade de återigen vid klostret. Prästen Bahîra, som efter att ha sett många tecken förstått och sagt att han kommer att bli den siste profeten, hade dött, och han ersattes av sin efterträdare Nastûra. Präst Nastûra, som bevakade Quraysh-karavanen, såg att ett torkat träd blev grönt efter att någon satt sig under det, och han frågade Maysara: “Vem är den där personen som sitter under trädet?” Maysara svarade: “Han är från Haram-folket i Quraysh-stammen.” Då sa Nastûra: “Hittills har ingen suttit under det trädet förutom profeterna”. Och han frågade: “Har han någon rodnad i ögonen?” Maysara svarade: “Ja, det har han, och rodnaden försvinner aldrig.” Och sedan sade Nastûra: **“I Allahu ta’âls namn som har sänt Injîl till Hadrat Îsâ, kommer han att bli den sista profeten. Om jag bara kunde leva tills han blev beordrad att bli profet.”**

Medan Muhammed (alaihis-salam) sålde Hadrat Khadîjas varor på marknaden i Busrâ, sade en judisk person: “Svär en ed på avgudarna Lât och Uzzâ så att jag tror dig”, eftersom han inte trodde på honom i förhandlingen. Muhammed ‘alaihis-salâm sade: **“Jag skulle aldrig svära en ed på dessa avgudar! Varje gång jag passerar förbi dem vänder jag mitt ansikte åt ett annat håll.”** Den judiska personen som såg de andra tecknen sade också: “Ordet är ditt. Jag svär att detta är en person som ska vara en profet.” Han förklarade sin beundran genom att säga: “Våra lärda har hittat den här personens attribut i böckerna.”

Maysara skrev in allt han såg och allt han hörde om vår Mästare Rasûlullah i sitt sinne, och hans beundran ökade. Maysaras hjärta var fyllt av kärlek till världens mästare. Nu tjänade han honom med stor kärlek och respekt och följde hans önskemål med stor omsorg.

Varorna såldes, och med vår mästare, profetens välsignelse, blev handeln mycket mer lönsam än vanligt. Karavanen påbörjade sin återresa. När de nådde den plats som kallas Marruzzahrân

Jag skulle aldrig svära en ed på dessa idoler! När jag passerar dem vänder jag ansiktet åt ett annat håll.”

Hadith ash-sharîf



62 Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 41.

föreslog Maysara vår älskade profet att han skulle överlämna de goda nyheterna till Mecka. Vår mästare accepterade detta och lämnade karavanen för Mecka. Lady Nafîsa bint Muniyya sade: "Tiden för karavanens ankomst hade närmat sig. Lady Khadîja väntade på karavanens ankomst varje dag på toppen av sitt hus tillsammans med sina tjänsteflickor. En sådan dag var jag med henne. Plötsligt syntes en person på en kamel. Ett moln och två änglar förklädda till fåglar skuggade honom. Nûr på vår profets välsignade panna lyste som månen. Lady Khadîja förstod vem som kom. Hon var lättad. Men hon låtsades att hon inte visste vem Han var och frågade: "Vem kan vara den person som kommer denna varma dag?"

Tjänarinnorna svarade: "Den person som kommer ser ut som Muhammed ('alaihis-salâm)." Inom kort kom vår mästare Rasûl al-akram sall-Allahu 'aleihi wa sallam till vår mor Khadîjas herrgård och berättade situationen för henne. Han gjorde henne mycket glad med de goda nyheterna som han kom med. Kort därefter kom karavanen till Mecka. Maysara berättade i detalj för vår mor Hadrat Khadîja hur vår profet fick skugga under resan, vad prästen Nastûra sa, hur de svaga kamelerna blev snabbare och många andra extraordinära saker som han bevittnade. Han berömde vår mästare, profeten, så mycket han kunde. Hadrat Khadîja visste redan dessa saker, men hans ord ökade hennes yakîn (orubblig tro). Hon beordrade Maysara att inte berätta för någon vad han såg på denna resa.[63]

Vår mor Khadîja gick till Waraqa ibn Nawfal för att informera honom om vad hon hade hört. Waraqa lyssnade till vad som hände med stor beundran och sade: **"O Khadîja, om det du berättade är sant kommer Muhammed 'alaihis-salâm att bli profet för denna ummat."**

När vår älskade profet var 12 år gammal reste han med sin farbror Abû Tâlib för affärer fram till Busrâ. När han var 17 år gammal reste han till Jemen med sin farbror Zubayr. Vid 20 års ålder åkte han till Damaskus med Hadrat Abû Bakr, och när han var 25 år åkte han till Damaskus igen för att sälja Hadrat Khadîjas varor.[64] Han hade alltså rest fyra gånger. Han reste inte någon annanstans än dessa.

Hans äktenskap med vår mor Hadrat Khadîja

Vår mor Hadrat Khadîja ville efter Waraqa ibn Nawfals glada budskap och efter att ha sett vår älskade profets vackra karaktär gifta sig med honom och bli hedrad genom att tjäna honom. Nafîsa bint Muniyya, som kände hennes känslor, försökte vara en medlare. Med denna avsikt gick hon inför Rasûl al-akrams upphöjda närvaro och frågade: "O Muhammad ('alaihis-salâm)! Vad är det som hindrar dig från att gifta dig?". Vår profet svarade: **"Jag har inte tillräckligt med pengar för att gifta mig"**. Lady Nafîsa sade: "O Muhammad! Om du vill gifta dig med en kvinna som är kysk, hedervärd, rik och vacker, är jag beredd att hjälpa dig att göra detta möjligt." Vår älskade profet frågade: "Vem är hon?". Hon svarade: "Hennes namn är Khadîja bint Huwaylid." När vår mästare Rasûlullah frågade: "Vem kommer att vara medlare?" Hon svarade: "Det gör jag." och lämnade hans närvaro. Hon gick till Hadrat Khadîja och gav henne de goda nyheterna. Hadrat Khadîja ringde till sina släktingar Amr ibn Asad och Waraqa ibn Nawfal och förklarade situationen. Hon skickade också ett meddelande till vår mästare, profeten, och uppmanade honom att komma vid en viss tidpunkt.

63 Ibn Ishâq, as-Sira, 59; Ibn Kathîr, as-Sira, I, 262; Ibn Jawzî, al-Wafa bi ahwâl al-Mustafâ, I, 143.
64 Turkisk bok Fâideli Bilgiler, 445/5–446/1.

Abû Tâlib och hans bröder gjorde förberedelserna och följde med vår mästare, Profeten.

Vår mor, Hadrat Khadîja, dekorerade sitt hus med smycken. Som ett tecken av tacksamhet för denna dag gav hon alla sina smycken till sina tjänare. Sedan släppte hon dem fria. Vår Mästare Rasûlullah hedrade vår mor, Hadrat Khadîjas hus med sina farbröder. Abû Tâlib sade: "Pris och tack vare vår Skapare för att han har gjort oss från Ibrâhîms söner 'alaihis-salâm och ättlingar till Ismâ'îl 'alaihis- salâm. Han gjorde oss till Baitullahs väktare. Han gav oss det välsignade huset, Haram ash-sharîf, som är människornas qibla och runt vilken hela skapelsen roterar och som han skyddar från skada. Min bror Abdullahs son är en sådan person att han är överlägsen alla i Quraysh. Även om han inte har mycket egendom, men egendom är inte det verkliga värdet. Eftersom egendom är som en skugga, den går från hand till hand och fortsätter så. Min brorsons ära och överlägsenhet är känd av er alla. Nu vill han gifta sig till Khadîja bint Huwaylid. Hur mycket mahr[65] vill du att jag ska ge? Jag svär att Muhammeds rang måste vara hög." Waraqa ibn Nawfal bekräftade hans uttalanden. Hadrat Khadîjas farbror, Amr ibn Asad, sade: "Vittna om att jag har gift Khadîja bint Huwaylid med Muhammed ('alaihis-salâm)". Med detta fullbordades äktenskapsakten. Enligt en berättelse var mahr 400 mithqal guld, och i en annan berättelse var den 500 dirham, och även i en annan berättelse var den 20 kameler.[66] [En mithqal är fyra gram och åttio centigram.]

Abû Tâlib slaktade en kamel till bröllopet och ordnade en fest som aldrig hade skådats förrän den dagen. Bröllopet ägde rum. Vår mor Hadrat Khadîja gav allt hon hade i present till vår mästare, profeten, och sade: **"Alla dessa ägodelar tillhör dig. Jag behöver dig, och jag är tacksam mot dig."** Under deras äktenskap tjänade och hjälpte vår mor, Hadrat Khadîja, alltid till. vår älskade profet Muhammad 'alaihis-salâm. Detta äktenskap varade i tjugofem år tills vår mor, Hadrat Khadîja, gick bort. Femton år av detta äktenskap var före Bi'that (när han informerades om sitt profeterskap) och tio år av det var efter Bi'that. Vår profet Muhammad 'alaihis-salâm gifte sig inte igen medan Hadrat Khadîja levde. Han fick sex barn, två pojkar och fyra flickor. Deras namn var Qâsim, Zaynab, Ruqayya, Umm Gulthum, Fâtima och Abdullah (Tayyib eller Tâhir). Under sin profettid hade han gift sig med Hadrat Mâriya och hade en son som hette Ibrâhîm även från

"Alla dessa varor tillhör dig. Jag behöver dig, och jag är tacksam mot dig."

Khadîja tul-kubrâ (radiy Allahu 'anhâ)



65 I Islâm består mahr av saker som guld, silver, sedlar, eller någon form av egendom eller någon form av förmån som en man ger till den kvinna som han ska gifta sig med.

66 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 43; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, VIII, 9; Suhaylî, Rawzu'l-unf, I, 321; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 41; Ibn Asîr, Usud-ul-gâba, I, 23.

detta äktenskap. Han hade inga barn från sina andra fruar. Zaynab var den äldsta av hans döttrar. Hans yngsta dotter Fâtima var den han älskade mest. Hon föddes tretton år före Hegira. Hans söner dog i unga år och alla hans döttrar utom vår mor Hadrat Fâtima hade avlidit före honom. Vår mor Fâtima avled sex månader efter vår mästare, profeten. Hon hade gift sig med Hadrat Alî. Vår älskade profet Muhammed 'alaihis-salâm's släkt fortsatte med Hadrat Fâtima's barn.[67]

Vår Mästare, Rasûl al-akram sall-Allahu 'alaihi wa sallam fortsatte sin handel efter att han gift sig med vår mor, Khadîja. Med sin vinst gav de boende åt besökare, hjälpte föräldralösa barn och fattiga.

Zayd ibn Hâritha

När Zayd ibn Hâritha var barn hade han tillsammans med sin mor Su'da besökt sina släktingar. Under tiden blev de plundrade av en annan stam. De tillfångatog Zayd. De förde honom till mässan Sûq al-Ukâz i Mecka för att sälja honom som slav. Hâkim ibn Hizam, en brorson till Hadrat Khadîja, köpte Zayd för 400 dirham. Hâkim ibn Hizam skänkte honom till Hadrat Khadîja, hans moster till fadern. Och hon gav honom till vår mästare, profeten. Vår Mästare, profeten frigjorde honom omedelbart men lät honom stanna vid sin sida. Sedan han frigjorts hade Zayd ingenstans att ta vägen, och han hade ingen att uppfostra honom som skulle ha varit bättre än Rasûlullah. Därför stannade han gärna hos Rasûlullah.

Zayd ibn Hâritha, som hade behandlats välvilligt av vår Mästare, Profeten, som skapades för att fullborda, redan innan han fick sitt profetskap, alla typer av synlig eller osynlig, känd eller okänd god etik såsom rättvisa, barmhärtighet, medkänsla, humanitet, vänlighet, nåd, välgörenhet, att hålla ett löfte, välgörenhet, generositet, pålitlighet, att skydda de förtryckta och fattiga, att älska och ta hand om barn, ärlighet, sanningsenlighet, artighet, blygsamhet, måttfullhet, att hantera människor varsamt, mod och mod, som är den högsta av alla varelser som har kommit och kommer att komma till världen och som var känd som "Al-Amîn" genom att vinna allas förtroende; älskade vår mästare, profeten, mer än sin far och mor och ville inte lämna honom.

Hans mor och far visste inte vart deras son fördes och vad som hände med honom. Hans far, Hâritha, reste från by till by för att försöka hitta sin son. Han bad sina släktingar, som reste från Jemen till flera olika länder, att ge honom nyheter om sin son Zayd. Han reciterade dikter och fällde tårar.

Jag grät för min Zayd; jag vet inte vad han gjorde,
Lever han eller har han drabbats av döden?

Be inte om honom förgäves, mitt hjärta!
Du kan inte veta om hans grav ligger på ett fält eller i en versant.

En annan dikt om hans längtan efter sin son:

Min Zayd, min son! Om jag visste att de som lämnade oss skulle återvända!
Jag skulle inte vilja att någon annan än du skulle återvända.

Jag minns honom när jag ser ett barn när vinden blåser,
Solen påminner mig om dig när den går upp på morgonen.

---

67 Ibn Ishâq, as-Sira, 59–61; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 82–85, 131–132; Tabarî, Târikh, II, 280–282; Ibn Kathîr, al-Bidâya, III, 293-295..

Jag gråter för min älskling, jag gråter tusen gånger,
Jag letar efter honom, på min häst, fastän jag är i ruiner.
Min häst och jag känner inte till vila eller trötthet,
Medan det är möjligt att hitta min son.
Hoppet är dock ett bedrägeri, det är slutligen förgängligt,
Mina söner! Qays, Amr, Yazîd, Jabal! Min Zayd har anförtrotts er.

I slutändan, innan Islâm kom, såg och kände några människor från Banî Kalbs stam som kom för att besöka Kâ'ba, Hadrat Zayd. Hadrat Zayd sade till dem: "Jag vet att min familj ropar efter mig, förmedla dessa parlörer till dem." och reciterade denna dikt:

Mitt hjärta brinner, jag är borta från mitt hem,
Även om jag är långt från min mor är jag en granne till Kâ'ba.
Låt inte ditt lidande sätta eld på ditt hjärta,
Låt inte din gråt nå upp till himlen.
Prisad vare Mawlâ för att jag befinner mig i ett sådant hus,
Att jag är tacksam för den heder och vänlighet jag får.

Hâritha blev så glad när han hörde denna nyhet. Han tog genast en stor summa pengar och kom till Mecka tillsammans med sin bror Ka'b. När de anlände fick han veta var vår profets hus låg och framträdde inför honom. Han sade: "O ledare för Qurayshfolket, o Abdulmuttalibs sonson, o son av Banî Hâshims härkomst! Du är granne med Haram ash-sharîf. Du behandlar dina gäster, du befriar dina slavar och räddar dem från fångenskap. Om du låter min son, som är din slav, gå, ska jag ge dig de pengar du vill ha; var snäll och avvisa inte vår önskan!" Vår mästare, profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"Låt oss ringa Zayd och informera honom om situationen. Låt oss låta honom bestämma. Om han vill följa med er kan ni ta med honom och åka utan att ge mig några pengar. Men om han vill stanna hos mig så svär jag i Allahs namn att jag inte lämnar någon som väljer att stanna hos mig."**

Hâritha och hans bror blev mycket nöjda med detta svar från vår Mästare, Profeten, och sade: "Du har behandlat oss mycket rättvist och samvetsgrant!" Då kallade vår Mästare, profeten, Zayd till sig och frågade: **"Känner du till dessa människor?"** Han svarade: "Ja, en av dem är min far och den andra är min farbror." Efter detta sade vår profet: **"O Zayd! Du lärde dig vem jag är, du såg min vänlighet och mitt medlidande och mina beteenden mot dig. Dessa människor kom hit för att ta dig. Så gör ett val, antingen stanna hos mig eller föredra dem och gå!"**

Hans far och farbror förväntade sig att han skulle föredra dem och att de skulle ta med Zayd hem. Zayd sade: "Jag föredrar ingen framför dig. Ni är både en far och en farbror för mig. Jag vill stanna hos er."

"Jag föredrar ingen framför dig. Du är både far och farbror för mig. Jag vill stanna hos dig."

Zayd ibn Hâritha (radiy-A lahu 'anh)



Hans far och farbror blev chockade. Hans far blev arg och sa till Zayd: "Skäms på dig! Så du föredrar slaveri framför frihet, din mor, din far och din farbror!" Zayd svarade sin far: "Far, jag har sett sådan barmhärtighet och god behandling från den här personen att jag inte kan föredra någon annan framför honom."

Vår Mästare, Profeten, tyckte mycket om Zayd. Efter att ha sett hans lojalitet och tillgivenhet förde han honom till Hijr vid Kâ'ba al-mu'azzama och sade till folket, **"Bevittna detta! Zayd är min son. Jag är hans arvtagare, han är min arvtagare."** Zayds far och farbror såg detta och deras ilska försvann. De återvände till sitt hemland i lycka. Efter detta kallade Ashâb al-kirâm Zayd för Zayd ibn Muhammad (Muhammeds son). Senare, eftersom adoption togs bort av Allahu ta'âlâ enligt vad som anges i den femte och 40:e âyaten i Sûrah al-Ahzâb: **"Kalla era barn med sina fäders namn, det är mer rättvist i Allahs ögon." "Muhammed** ('alaihis-salâm) **är inte far till någon av er** (som Zayd)." Zayd började kallas "Zayd ibn Hâritha", vilket betyder "Zayd, son till Hâritha."[68]

Kâ'ba skiljedom

När vår Mästare Rasûlullah var omkring trettiofem år gammal, avgjorde han en fråga om Kâ'ba. Vid den tiden hade regn och översvämningar slitit ner Kâ'ba:s väggar. Dessutom hade en brand skadat Kâ'ba[69]. Det var nödvändigt att återuppbygga konstruktionen. Efter detta rev Quraysh-stammen ner Kâ'ba till grunden, som hade byggts av Hadrat Ibrâhîm, och började återuppbygga den. De byggde murarna genom att ge en del till varje stam. Stammarna, som visste att det var en stor ära, kunde inte enas om att placera stenen "Hajar al-Aswad". Varje stam ville uppnå denna ära, så det rådde stor oenighet. Abduddârs söner svor en ed: "Om någon annan än vi gör detta jobb kommer vi att utgjuta blod". Denna oenighet, som varade i fyra eller fem dagar, ledde nästan till blodsutgjutelse.

En måndagsmorgon sade Huzayfa ibn Mugîra, som var Abdulmuttalibs morbror och en respekterad äldre man, "O Quraysh-samhälle! För att avgöra er tvist, gör den första personen som går in genom denna port till skiljedomare", och visade Banî Shayba-porten som öppnade sig mot Kâ'ba. De accepterade detta förslag. När de tittade på Banî Shayba-porten började de vänta på den person som skulle gå in först och lösa tvisten i det mest kritiska ögonblicket. Till slut såg de att Muhammed 'alaihis-salâm, vars rättfärdighet och överlägsna moraliska kvaliteter, som de uppskattade mycket och som de alltid kallade Al-Amîn, det vill säga pålitlig, kom. De sade: "Här är Al-Amîn. Vi samtycker till hans dom." När vår älskade Profet Muhammad 'alaihis-salâm informerades om situationen tog han av sig sin hirka (rock) och bredde ut den på marken. Han placerade Hajar al-Aswad på sin välsignade hirka och sade: **"Låt en person från varje stam hålla ett hörn."** Han lät dem lyfta upp stenen till dess plats. Sedan tog han stenen i sina armar och satte den på sin plats med sina välsignade händer. När stammarna sålunda såg att den förestående striden förhindrades var de nöjda med detta uppträdande. Sedan fortsatte de att bygga och fullbordade murarna från den plats där de hade lämnat dem.[70]

68 Bukhârî, Tafsir, 2; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 487.

69 Ibn Kathîr, as-Sira, I, 273; Azrakî, Akhbâr al-Macca, I, 158-160; Bayhaqî, Dalâil, II, 57.

70 Ibn Ishâq, as-Sira, 83-105; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 192-198; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 145- 147; Ibn Kathîr, al-Bidâya, III, 298-305.Bidâye, III, 298-305.

HANS BI'THAT[71] OCH HANS KALLESE

Muhammad 'alaihis-salâm placerade Hajar al-Aswad på sin välsignade hirka och sade: "Låt en person från varje stam hålla en kor- ner." Vår älskade Profet ***Muhammad-al-Amîn (sall-Allahu 'alaihi wa sallam)***

När Han var trettiosju år gammal hörde världens mästare (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) röster från det okända som ropade på Honom "O Muhammad!". När Han blev trettioåtta år gammal började Han se nûrs. Han talade endast om sina tillstånd till vår mor, Hadrat Khadîja. När tiden för att tillkännage Muhammeds Profet (alaihis-salâm) närmade sig (nästan tio år tidigare) hade Quss ibn Saîda, som var en av den tidens berömda litteratörer, gett det glada budskapet om Hans ankomst under ett tal på en kamel på Ukâz- mässan inför en stor folkmassa. Vår älskade Profet befann sig bland publiken. Quss ibn Sâida sade i en del av sitt berömda tal:

"O folk! Kom, lyssna, vänta och ta lektioner! De levande dör, de döende förgås, det som kommer att hända händer! Lyssna noga på mig! Det finns nyheter i himlen, tecken på jorden! Det finns en Allahs religion och en Allahs profet som ska komma! Hans ankomst är mycket snart! Hans skugga har fallit över era huvuden. De som lyssnar och tror på honom är så välsignade! Skam över dem som är olydiga och motsätter sig honom! Skam över ummats, vars liv passerar i försummelse!"

Under den tiden hade människorna i Arabien avvikit från de gudomliga normerna; de hade delats upp i rika och fattiga, mäktiga och svaga, herrar och slavar. Förfäderna förtryckte efterträdarna under sin dominans och betraktade dem inte som människor. De fattigas egendom tillskansades, och det fanns ingen med makt eller auktoritet som kunde förhindra det. De saknade känsla av skam och rädsla, vilket kommer från att ha tro på Allahu ta'âlâ; de hade inga rester av godhet. Sådana avskyvärda handlingar som amoralitet, åsidosättande av värdighet och heder praktiserades fritt; spelande, drickande av alkohol, sammankomster för nöjen och utsvävningar betraktades som normala. Återkommande mord, äktenskapsbrott och räder terroriserade oskyldiga människor; deras jämmer och sorgliga skrik fick himlen att gråta. Moralen hade fullständigt kollapsat och människorna drunknade i ett hav av okunnighet. Kvinnor handlades som handelsvaror och döttrar begravdes skoningslöst levande. Det värsta av allt var att dessa kallhjärtade, envisa och hjärtlösa människor accepterade det som en ära att dyrka avgudar som de hade tillverkat med sina egna händer och som inte kunde göra dem något gott eller ont.



71 Bi'that: Vår Profet informeras om Sitt profetskap.

Sedan Âdams tid, alaihis-salâm, hade det aldrig förekommit en sådan grymhet, avvikelse, fördärv, otrohet och utsvävningar i världen. Människor hade förvandlats till monster. Alla var fientliga mot varandra och samhället var som en krutdurk. I ett sådant mörker behövde en salighetens sol stiga upp för att människorna skulle uppnå lugn och ro. När denna sol går upp skulle tron ersätta otro, rättvisan ersätta grymheten, kunskapen ersätta okunskapen och människorna skulle få oändlig lycka.

Äntligen började vår älskade Profet få sanna drömmar. I en hadîth ash-sharîf, uppgavs det att wahy först började med sanna drömmar. Närhelst Han såg något i sin dröm blev det exakt sant. Detta tillstånd fortsatte i sex månader. När tiden för uppenbarelsen närmade sig ökade frekvensen av röster som sa **"O Muhammad!"** Under den tiden ville Han ha isolering och började fördjupa sig i tafakkur (att tänka djupt på Allahu ta'âlás attribut och välsignelser) djupt inne i en grotta på berget Hira, långt borta från människor. Ibland kom Han till Mecka, utförde tawâf (omringning) runt Kâ'ba och gick till sitt hem. Han stannade hemma en stund, sedan tog Han med sig lite mat och återvände till grottan på berget Hira, där Han var upptagen med tafakkur och ibâdat (dyrkan). Ibland stannade Han där i flera dagar. Då skulle Hadrat Khadîja skicka eller föra med sig mat.[72]

Första wahy

När vår Profet var fyrtio år gammal, en dag i Ramadân, gick Han återigen till grottan på berget Hirâ och fördjupade sig i tafakkur. Den 17:e dagen i Ramadân, på måndagskvällen, efter midnatt, hörde Han en röst som ropade Hans namn. När Han höjde huvudet och såg sig omkring hörde Han samma röst igen och såg att en nûr plötsligt täckte allt. Då kom Jabrâîl[73] 'alaihis-salâm och sa: "Läs!". Då svarade vår mästare, Profeten: "Jag kan inte läsa och skriva!". Efter detta svar höll ängeln hårt om vår Profet tills Han blev svag och sa: **"Läs!"** Återigen sa vår Profet: **"Jag kan inte läsa och skriva!"** Då höll ängeln fast Honom igen och sa: "Läs!" När vår Profet sade: **"Jag är inte läskunnig!"** höll ängeln fast Honom för tredje gången. Sedan släppte han vår Profet och förde fram de första, fem âyats (verser) av Sûrah al-'Alaq, i maal: "(O Muhammed!) **Läs, i din Rabb Allahs namn, som har skapat allt. Han skapade människan av stelnat blod ('alaq, koagel)! Läs, Allah är den mest generösa! Han, som undervisar med penna, lär människan det som Han inte visste."**[74] Och Muhammed 'alaihis-salâm reciterade tillsammans med honom. Den första wahy kom så här, och på så sätt steg Islâms sol, som upplyser hela universum, upp.[75]

Med stor oro och spänning, vår Mästare Rasûlullah sall-Allahu 'aleihi wa sallam gick ut ur grottan på berget Hirâ och började gå ner. När han kom till mitten av berget hörde han en röst. Jabrâîl 'alaihis-salâm sade till honom: **"O Muhammad! Du är Rasûl av Allahu ta'âlâ, och jag är Jabrâîl."** Sedan slog han hälen i marken. Vatten kom ut från platsen där han slog. Han började utföra abdast (rituell tvagning). Vår Mästare, Profeten, iakttog honom noga. När Jabrâîl 'alaihis-salâm avslutade sin

72 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 233-240.

73 Jabrâîl: Gabriel. En av de fyra stora änglarna. Hans uppgift är att förmedla wahy, Allahs bud och förbud till profeterna.

74 Alâq: 96/1-5.

75 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 196.

abdast, sade han till vår Mästare, Profeten att utföra abdast som han såg. Efter att vår älskade Profet avslutat sin abdast blev Jabrâîl ‘alaihis-salâm imâm.[76] och de utförde en namâz (bön) på två rakâts. Efter detta sade Jabrâîl ‘alaihis-salâm: **“O Muhammad! Din Rabb har sänt dig sin salâm (hälsning)!”** Sedan fortsatte han: **“Han sade: ‘Du är min budbärare till jîns (jinns) och människor. Inbjud dem därför till tawhîd** (tron på Allahu ta’âlás enighet).” Sedan steg han upp till himlen. Således hade vår älskade Profet både sett och talat med Jabrâîl ‘alaihis-salâm.

“O Muhammed, du är insvept i din mantel! Stå upp och skräm (de otrogna med Allahs plåga)! Och förhärliga din Rabbs härlighet!”

Muddaththir: 1–3

Salam av klippor och träd

Vår Mästare, Profeten, hörde varje sten och träd som han passerade förbi säga till Honom: **“Assalâmu ‘alaika yâ Rasûl-Allâh.”** tills Han kom till sitt hem. När Han kom in i sitt hus, Han sade: **“Täck mig! Täck mig!”** och vilade tills Hans darrningar hade lugnat ner sig. Sedan berättade han för vår mor Hadrat Khadîja vad han hade sett och sade: **“Jabrâîl** (‘alaihis-salâm) **har försvunnit från mina ögon. Ändå har storheten, styrkan och rädslan för honom inte lämnat mig. Jag var rädd för att bli kallad galen och svartmålad av folket.”** Hadrat Khadîja, som var redo och hade väntat på dessa omständigheter och dessa dagar, sade: “Må Allahu ta’âlâ skydda dig. Haqq ta’âlâ skänker dig välsignelser och han vill inget annat än välsignelser för dig. För Allahu ta’âlás skull tror jag att du kommer att bli profet för denna ummat. För att du gillar gäster. Du talar sanning och du är pålitlig. Du hjälper de svaga, skyddar de föräldralösa och gynnar de behövande. Du är godmodig. Ägaren till dessa egenskaper bör vara orädd.”[77]

För att fråga om denna situation gick de till Waraqa ibn Nawfal. Waraqa, efter att ha lyssnat på vad vår Mästare Rasûlullah berättade för honom, sade: “Goda nyheter, O Muhammad (‘alaihis-salâm)! Jag svär vid Allahu ta’âlâ att du är den sista profeten som Hadrat Îsâ informerade om. Ängeln som visade sig för dig är Jabrâîl ‘alaihis-salâm som kom till Mûsâ ‘alaihis-salâm före dig. Ah! Jag önskar att jag var ung nu och nådde den tid då de kommer att förvisa er från Mecka så att jag kunde hjälpa er. Mycket snart kommer ni att få order om att förmedla religionen och göra jihâd (heligt krig).” Sedan kysste han vår mästare, profeten, välsignade hand. Han dog kort därefter.[78]



76 När muslimer utför namâz i församling (jamâ’at) leder en av dem namâz. Han kallas imâm.

77 Tabarî Târikh, II, 298–302; Balâzûrî, Ansâb, I, 108–110.

78 Ibn Ishâq, as-Sira, 140–142; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 239–240; Ibn Sa’d, at-Tabaqât, I, 129, 194–195; Tabarî, Târikh, II, 299–302; Balâzûrî, Ansâb, I, 111; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 48.

Order om att kommunicera

Därmed hade den första wahy, som förklarade att vår älskade Profets profetskap, kommit. Sedan upphörde den och återkom inte på tre år. Under tiden hade ängeln som hette Israfîl kommit och lärt honom en del saker. De var inte wahy. Under denna tid blev vår Mästare Rasûlullah ibland dystert. Närhelst detta inträffade, dök Jabrâîl 'alaihis-salâm upp och lindrade hans sorg genom att säga: "O Habîbullah! Du är Allahu ta'âlás profet." Vår Mästare, Profeten sade: **"Det var under den tid då uppenbarelsen hade upphört. När jag gick nerför berget Hira hörde jag plötsligt ett ljud i himlen. Jag tittade på himlen och såg Jabrâîl** ('alaihis-salâm). **Han satt på en tron mellan marken och himlen. Skräcken grep mig. Jag gick hem. Jag sa: täck mig med något. Haqq ta'âlâ skickade de första âyats (verserna) i Sûrah al-Muddaththir** (in maal)**: "O Muhammad, insvept i din kappa! Stå upp och skräm** (de otrogna med Allahs plåga)**!** (Informera dem om den plåga de kommer att få om de inte vill tro.) **Och förhärliga din Rabbs härlighet! Och håll era kläder rena!**[79] **Efter detta hade wahy inte upphört igen."**

Vår Mästare Fakhr al-kâinat ('aleihi afdalus salawât) började bjuda in människor till Islâm och förmedlade Allahu ta'âlás order och förbud. När Jabrâîl 'alaihis-salâm förde med sig wahy, förklädde han sig ibland i mänsklig form och kom och såg ut som Dihya al-Kalbî, en av Ashâb al-kirâm. Ibland inspirerade han vår Mästare, Profeten, till hans hjärta. Vid dessa tillfällen såg vår profet honom inte. Ibland kom han i en dröm och ibland med ett fruktansvärt ljud. Det senare var den svåraste och svåraste formen av wahy för vår Mästare, Profeten. I dessa situationer, även under de kallaste dagarna, sved Rasûlullas panna. Om han befann sig på en kamel skulle kamelen huka sig på grund av uppenbarelsens tyngd. Sahâbîerna som var nära honom skulle också känna tyngden av wahy. Jabrâîl 'alaihis-salâm kom också i sin ursprungliga form flera gånger. Allahu ta'ala skickade också wahy utan ängel och ridå, det vill säga han skickade en del wahy till vår Profet utan ett medium också. Detta fall inträffade på Mi'râj-natten.

Vår Mästare Muhammad Mustafâ (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), som började sitt profetuppdrag med den första uppenbarelsen, hade fortsatt att kommunicera Islâm i tjugotre år. Tretton år av denna period hade gått i Mecka och tio år hade gått i Medîna. Qur'ân al-karîm hade uppenbarats och fullbordats under en period som varade i 22 år, 2 månader och 22 dagar.

Muhammed 'alaihis-salâm var **ummî**, det vill säga han hade inte läst böcker, han hade inte fått någon skolning i att skriva och han hade inte heller fått lektioner av någon. Född och uppvuxen i Mecka, uppvuxen bland vissa människor, förmedlade han information om fakta och händelser i **Tawrât** (Hadrat Mûsás heliga bok), i **Injîl** och i de böcker som skrevs under de grekiska och romerska århundradena. För att förmedla Islâm skickade han i slutet av det sjätte året och i början av det sjunde året av Hegira brev till bysantinska, iranska och abessinska härskare och till andra arabiska sultaner. Mer än sextio utländska ambassadörer kom till hans närvaro.**"**[80]

Denna situation berättades i Qur'ân al-karîm, i maal: **"Du hade inte läst någon bok innan denna Qur'ân al-karîm sänkte sig ner. Du hade inte skrivit. Om**

79 Muddaththir:74/1–4.
80 Ankebût: 29/48.

du hade varit kunde de ha sagt att du hade lärt dig det av andra."[81]

I en hadîth ash-sharîf förklarades det att **"Jag är Muhammed, profeten ummî. Det kommer inte att finnas någon profet efter mig."**[82] Återigen sägs det i Koranen al-karîm, in maal: **"Han** (Muhammed 'alaihis-salâm) **talar inte heller utifrån egen böjelse. Hans ord är ingenting annat än wahy som förmedlas till Honom."**[83]

"Han (Muhammed, alaihis-salâm) talar inte heller utifrån egen böjelse. Hans ord är inget annat än wahy som förmedlas till honom."

Najm: 3–4

De första muslimerna (Sâbiqûn al-Islâm)

Efter att den första wahy till vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), kom, var den första personen som blev muslim vår mor, Hadrat Khadîja.[84] Utan någon som helst tvekan omfamnade hon Islâm och blev hedrad av att vara den första muslimen. Vår Mästare, Profeten, lärde vår mor Hadrat Khadîja att utföra abdast (rituell tvagning) så som Pabrâîl 'alaihis-salâm lärde honom. Sedan blev vår mästare, Profeten, imâm och de utförde en namâz (rituell bön) på två rakats.

Vår mor Hadrat Khadîja lydde perfekt varje ord, varje order av vår Mästare, Profeten. På grund av detta uppnådde hon mycket höga grader inför Allahu ta'âlâ. Närhelst vår Mästare Rasûlullah var ledsen, plågad av de otrognas förolämpningar, lugnade hon honom. Hon sa: "O Rasûlullah! Var inte ledsen. Var inte ledsen. I slutändan kommer vår religion att vinna styrka; polyteisterna kommer att bli ruinerade. Din nation kommer att lyda dig..." Tack vare hennes stöd kom Hadrat Jabrâîl en dag och sade: "O Rasûlullah! Informera Khadîja om Allahu ta'âlás hälsningar." Vår Mästare Profeten sade: **"O Khadîja! Jabrâîl** ('alaihis-salâm) **förmedlar Allahu ta'âlás hälsningar till dig."**[85]

Vår Mästare, Profeten, sade en gång: "**Allahu ta'âlâ befallde mig att ge Khadîja det glada budskapet om ett hus gjort av pärlor i Jannah, där det finns en Det finns ingen sjukdom, sorg eller huvudvärk."**

Efter Hadrat Khadîja var nästa person som blev muslim bland vuxna Hadrat Abû Bakr, en av vår Mästare Rasûlullahs nära vänner. Hadrat Abû Bakr hade sett en dröm tjugo år tidigare: "Fullmånen från himlen steg ner och kom till Kâ'ba. Den delade sig i bitar; varje bit av månen föll på ett hus i Mecka, sedan kom dessa bitar samman och steg upp till himlen igen. Den bit som föll över Abû Bakrs hus steg inte upp. Efter att ha sett denna händelse



81 Sûrah al-'Ankabût, 29/48.
82 Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, I, 205.
83 Sûrah an-Najm, 53/3–4.
84 Ibn Hajar, al-Isâba, IV, 281-283.
85 Hâkim, al-Mustadrak, III, 206; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 241; Suhaylî, Rawzu'l-unf, II, 416.

hade Hadrat Abû Bakr stängt dörren som om han hindrade denna bit av månen från att gå ut."

Abû Bakr vaknade upp i upprymdhet på morgonen och gick till en av de judiska lärda och berättade sin dröm för honom. Den lärde svarade: "Detta är en av de komplicerade drömmarna, så den kan inte tolkas". Men drömmen fanns kvar i Abû Bakrs sinne och han var inte nöjd med den judiske lärde lärarens svar. En gång när han var borta för att handla kom han till präst Bahîras område. När han bad prästen Bahîra om tolkningen av sin dröm frågade Bahîra: "Varifrån kommer du?". När Hadrat Abû Bakr svarade att han var från Quraysh sade Bahîra: "En profet kommer att dyka upp där. Hans nûr av vägledning kommer att nå ut överallt i Mecka. Under hans liv kommer du att vara hans minister, efter hans död kommer du att vara hans khalîfa." Hadrat Abû Bakr blev förvånad över detta svar. Han berättade inte för någon sin dröm och dess tolkningar förrän vår Mästare, Profeten, tillkännagav sitt profetskap.

När vår älskade Profet Muhammad 'alaihis-salâm tillkännagav sitt profeterskap sprang Hadrat Abû Bakr till vår Mästare, Profeten. Han frågade, "Profeterna har bevis för sina profetior. Vad är ditt bevis?" Vår mästare, Profeten, svarade: **"Beviset på mitt profeterskap är drömmen som du bad en judisk forskare om att tolka. Den lärde sa: 'Det är en av de komplexa drömmarna, den kan inte tolkas'. Då tolkade prästen Bahîra den korrekt."** Han vände sig till Hadrat Abû Bakr och sade: **"O Abâ Bakr! Jag inbjuder dig till Allah och Hans Rasûl."**

Efter detta blev Hadrat Abû Bakr muslim genom att säga: "Jag vittnar om att du är Allahu ta'âlás rasûl, att ditt profeterskap är sant och att det är en nûr som upplyser världen."

I en annan berättelse sägs att innan profetenskapet uppenbarades för vår Mästare, Profeten, hade Hadrat Abû Bakr åkt till Jemen för att handla. På sin resa träffade han en gammal person från Azd-stammen som hade läst många böcker. När denna gamla person tittade på Hadrat Abû Bakr och sade: "Jag tror att du är av mekkansk folkgrupp". Hadrat Abû Bakr svarade: "Ja, det är jag." Och detta samtal ägde rum mellan dem:

- Är du från Quraysh?
- Ja!
- Av Banî Tamîm?
- Ja!
- Det finns ytterligare en skylt kvar.
- Vad är det?
- Öppna buken. Låt mig se den.
- Vad är ditt syfte med detta, berätta det för mig?
- Jag har läst i böckerna att en profet kommer att dyka upp i Mecka. Två personer kommer att hjälpa honom. En av dem är ung, den andra är gammal. Den unge förvandlar många svårigheter till lätthet, avvärjer många bekymmer. Och den gamle är vithyad, smal i midjan och har en svart mullvad på buken. Jag antar att den där är du. Visa mig din buk och låt mig se den.

Efter detta visade Hadrat Abû Bakr sin välsignade buk, och när han såg det svarta födelsemärket över naveln sa han: "Jag svär, det är du!" och gav honom många råd. När Hadrat Abû Bakr hade avslutat sitt arbete gick han till den gamle mannen för att ta farväl och ville att han skulle säga några parlörer om vår profet. På det, den

gamle mannen reciterade tolv stycken och Hadrat Abû Bakr memorerade dem.

När Hadrat Abû Bakr kom tillbaka till Mecka al-muqarrama (det heliga Mecka), kom några kända personer från Quraysh som Uqba ibn Abî Mu'ayt, Shayba, Abû Jahl och Abu'l Buhtarî till hans hem för att besöka honom. Hadrat Abû Bakr frågade dem: "Har det hänt någon incident bland er?" Då svarade de: "Finns det en konstigare händelse än denna: Abû Tâlibs föräldralösa barn bekänner sig till sitt profeterskap och säger till oss att vi, våra fäder och farfäder är av falsk religion. För er skull lät vi honom leva fram till nu. Du är en god vän till honom; lös detta problem." Hadrat Abû Bakr skickade iväg dem och fick då veta att vår Mästare, Profeten, befann sig i Hadrat Khadîjas hus. Han gick dit och knackade på dörren. När vår Mästare, Profeten hälsade på honom frågade han vår Profet: "O Muhammed! Vad är det för rykten om dig?" Vår Mästare, Profeten svarade:

"Jag är Haqq ta'âlâs Profet. Jag har skickats till dig och till alla Âdams söner. Ha tro på detta, så att du kan få Haqq ta'âlâs tillfredsställelse och skydda dig från Jahannam." När Hadrat Abû Bakr frågade: "Vad är beviset för detta?" Rasûl al-akram svarade: **"Det som berättades av den gamle mannen som du såg i Jemen är beviset."**

Hadrat Abû Bakr sade: "Jag såg många unga och gamla män i Jemen." Vår Mästare, Profeten, svarade: **"Den gamle man som anförtrodde dig tolv stycken och skickade dem till mig"** och reciterade alla tolv stycken. När Hadrat Abû Bakr frågade: "Vem informerade dig om detta?" svarade vår profet: **"Ängeln som förde nyheter till de Profeter som kom före mig"**. Så snart vår Profet sa detta höll han vår Profets välsignade hand och blev muslim genom att säga: "**Ash-hadu an lâ ilâha illallah wa ashhadu anna Muhammaa dan abduhu wa rasûluh."**[86]

Med stor glädje, som han kände för första gången i sitt liv, tog Hadrat Abû Bakr återvände till sitt hem som muslim. I själva verket förklarades det i en hadîth ash-sharîf: "Den **som jag erbjöd tron skulle grimasera och se tvivlande ut. Endast Abû Bakr as-Siddîq tvekade inte att acceptera tron."**

En dag såg Hadrat Alî vår Mästare, Profeten och vår mor Hadrat Khadîja när de utförde namâz. Han var tio eller tolv år gammal. Efter namâz frågade han: "Vad är detta?". Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"Detta är Allahu ta'âls religion. Jag inbjuder dig till denna religion. Allahu ta'âlâ är En. Han har ingen partner. Jag inbjuder er att tro på Allah som är En och som inte har någon partner och jämlike..."** Hadrat Alî sade: "Låt mig först rådgöra med min far." Rasûlullah

86 Ibn Ishâq, as-Sira, 120-121; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 249-250.

"Sâbiqûn al-Islâm, det vill säga de första muslimerna är Abû Bakr as-Siddîq, Alî ibn Abî Tâlib, Zayd ibn Hâritha, 'Uthmân ibn Affân, Abdurrahmân ibn Awf, Sa'd ibn Abî Waqqâs, Zubayr ibn Awwâm, Talhâ ibn Ubaydullah."

(radiy-Allahu 'anhum ajma'în)



sade till honom: **"Om du inte omfamnar Islâm, berätta inte för någon denna hemlighet!"** Nästa morgon kom Hadrat Alî till Rasûlullah och sade: "O Rasûlullah! Lär mig Islâm!" och blev muslim..[87] Hadrat Alî är den tredje personen som blev muslim. Det självuppoffrande han gjorde för vår mästare Rasûl al-akram och att föredra vår profet framför sig själv är över allt beröm

Zayd ibn Hâritha var en av de första som blev muslimer. Han hedrades genom att bli den fjärde muslimen precis efter Hadrat Khadîja, Hadrat Abû Bakr och Hadrat Alî och den första muslimen bland de frigjorda slavarna. Hans hustru Umm Ayman blev också muslim tillsammans med honom.[88]

När Hadrat Abû Bakr blev muslim gick han omedelbart till sina älskade vänner. Han övertalade dem att också omfamna Islâm. De betydelsefulla var sådana anmärkningsvärda personer bland Ashâb al-kirâm som 'Uthmân ibn Affân, Talhâ ibn Ubaydullah, Zubayr ibn Awwâm, Abdurrahmân ibn Awf, Sa'd ibn Abî Waqqâs; som också var de anmärkningsvärda i sina stammar. Dessa åtta personer som blev muslimer efter vår mor Hadrat Khadîja kallades **Sâbiqûn al-Islâm,** det vill säga **de första muslimerna**.

Hadrat 'Uthmân berättar hur han blev muslim: "Jag hade en moster i min mors ålder som var spåman. En dag hade jag besökt henne. Hon sade: 'Du kommer att bli välsignad med en hustru. Innan henne kommer du inte att ha någon hustru, och innan dig kommer hon inte att ha någon man. Hon kommer att vara en vacker, fromm kvinna och dotter till en stor profet. Jag blev förvånad över min mosters ord. Återigen sade hon till mig: "En profet har kommit. Wahy steg ner från himlen till honom. Jag sade: "O min moster! En sådan hemlighet har inte hörts i staden. Så klargör detta ord. Då sade min moster: "Profetenskapet har kommit till Muhammed ibn Abdullah. Han inbjuder människor till religion. Snart kommer världen att bli upplyst av hans religion och motståndarna kommer att halshuggas."

Min mosters ord berörde mig mycket. Jag var orolig. Det fanns en stor vänskap mellan Hadrat Abû Bakr och mig. Vi var alltid tillsammans. Två dagar senare gick jag till Hadrat Abû Bakr för att diskutera denna fråga. När jag berättade för honom om min mosters ord sa han: "O 'Uthmân! Du är en förnuftig person. Hur kan några stenbitar, som varken ser eller hör, som varken kan göra någon tjänst eller skada någon, förtjäna att bli dyrkade?". Jag svarade: "Du har rätt. Min mosters ord är korrekta."

Efter att ha förmedlat Islâm till honom förde Hadrat Abû Bakr Hadrat 'Uthmân till Rasûlussakalain, det vill säga människornas och djinnernas profet. Vår älskade profet sade till Hadrat 'Uthmân: **"O 'Uthmân! Haqq ta'âlâ bjuder in dig att vara gäst i Jannah. Acceptera denna inbjudan. Jag har skickats till alla människor som en vägledare på den rätta vägen."** Efter att ha blivit hänförd av Rasûlullahs ädla sätt och ord, som han sade med ett leende ansikte, blev Hadrat 'Uthmân muslim med stor glöd och underkastelse genom att säga: "Ash-hadu an lâ ilâha illallah wa ashhadu anna Muhammadan abduhu wa rasûluh".

Under de tre första åren av sitt profeterskap bjöd vår Mästare Rasûlullah in människor till Islâm i hemlighet. Människor skulle långsamt bli muslimer. Under den tiden kunde antalet muslimer bara nå upp till trettio. De skulle göra sina ibâdats

---

87 Ibn Ishâq, as-Sira, 118; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 245 247.
88 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 247-248.

i sina hem, memorera och recitera âyats i Koranen al-karîm i hemlighet.

Bjuda in nära släktingar

Vår Mästare Rasûlullah hade börjat bjuda in människor till islam efter att ha sänkt Sûrah al-Muddaththir. Han gjorde denna inbjudan i hemlighet. Efter en tid hade den 214:e âyat i Sûrah ash-Shu'arâ', i maal, **"Inbjud dina nära släktingar till den rätta religionen genom att skrämma dem med Allahu ta'âlás plåga."**[89] sänkt sig. Efter detta skickade vår Mästare, Profeten Muhammad 'alaihis-salâm, för att bjuda in sina släktingar till religionen, Hadrat Alî för att kalla dem alla till Abû Tâlibs hus. Han ställde framför dem en tallrik med mat och en kopp mjölk, som räckte endast till en person. Sedan började han äta först genom att säga Basmala och erbjöd maten till sina släktingar som var där. Antalet personer som kom var fyrtio, men måltiden räckte till för alla och mängden mat hade inte minskat. De som kom var förvånade över detta mirakel. Efter måltiden skulle vår Mästare, profeten, tala för att bjuda in sina släktingar till Islâm. Hans farbror Abû Lahab sade med fientlighet: "Vi har inte sett trolleri som detta tidigare. Er släkting har förhäxat er alla. O min brors son! Jag har inte sett någon som fört med sig illvilja och ondska som du." Och han fortsatte sina ord med förolämpningar.

"Inbjud dina nära släktingar till den rätta religionen genom att skrämma dem med Allahu ta'âlás plågor."
Ash-Shu'arâ': 214

Då sade vår profet till Abû Lahab: **"Du har gjort mig en sådan ondska som inte ens Quraysh och alla arabiska stammar kan göra!"** De skingrades utan att någon av dem blev muslim.

En kort tid efter denna händelse bjöd han in sina släktingar igen. Hadrat Alî kallade dem alla igen. På samma sätt som tidigare kom en måltid framför dem. Efter måltiden reste sig vår Mästare, Profeten, upp och sade: **"Priset tillhör endast Allahu ta'âlâ. Jag ber om hjälp endast från Honom. Jag tror på Honom och litar på Honom. Jag vet och förklarar utan tvivel att det inte finns någon annan gud än Allahu ta'âlâ; Han är En. Han har ingen jämlike eller partner."** Och han fortsatte sina ord genom att säga: **"Jag ljuger inte på något sätt för er, jag förklarar sanningen för er.**

Jag uppmanar er att tro på Allahu ta'âlâ som är En, och förutom honom finns det ingen gud. Jag är hans profet som han har sänt till er och till alla människor. Jag svär vid Allah att ni kommer att dö precis som ni somnar, ni kommer att återuppstå precis som ni vaknar ur sömnen och ni kommer att ställas till svars för alla era gärningar, ni kommer att få belöningar för era goda gärningar och ni kommer att straffas för era onda gärningar. Och dessa



89 Sûrah ash-Shu'arâ', 26/214

vistas för evigt antingen i Jannah eller i Jahannam. Ni är de första bland människor som jag skrämmer med âkhirets (det hinsides) plågor.”

Efter att ha lyssnat till dessa ord sade Abû Tâlib: “O min ärade brorson! Jag vet inget mer värdefullt än att hjälpa dig. Vi har accepterat ditt råd och godkänt dina ord uppriktigt. De människor som har samlats här nu är söner till din farfar Abdulmuttalib. Jag är förvisso en av dem. Jag kommer att springa mot det du vill, före alla andra. Jag lovar att inte sluta skydda er när som helst. Fortsätt att göra det ni har fått order om att göra.

Men når det gäller att lämna min gamla religion har jag inte fann mitt nafs (köttslig själ) lydig mot mig.”

Med undantag för Abû Lahab talade hans släktingar och farbröder mjukt. Abû Lahab talade dock respektlöst och kastade hotelser: “O Abdulmuttalibs söner! Hindra honom; innan andra binder hans händer och stoppar honom. Om ni i dag accepterar det han säger kommer ni att bli förnedrade och förolämpade senare. Om ni försöker skydda honom kommer ni alla att dödas.” Mot Abû Lahab, vår mästare, sade profetens faderliga moster: “O min bror! Passar det din värdighet att lämna min brorson och hans religion ensamma? Wallahi, de lärda som lever idag säger att en profet kommer att komma från Abdulmuttalibs ättlingar. Här är den profeten honom.”

Efter dessa ord fortsatte Abû Lahab sitt elaka tal. Abû Tâlib blev arg på Abû Lahab och sade: “O fegis! Wallahi, vi är hans hjälpare och beskyddare så länge vi lever.” Han vände sig mot Muhammed ‘alaihis-salâm och sade: “O min brorson! Låt oss veta när du vill bjuda in folk att tro på din Rabb; vi kommer att beväpna oss och vara närvarande tillsammans med dig.” Då började vår mästare Fakhr al-kâinat tala igen och sade: **“O Abdulmuttalibs söner! Wallahi, det finns ingen bland araberna som har fört med sig något överlägset eller mer fördelaktigt, för ert liv i världen och i âkhirat, än vad jag har fört med mig** (det vill säga denna religion) **till sitt folk. Jag uppmanar er att uttala två uttryck som är lätta att säga och som har stor betydelse. De är era vittnesmål om att det inte finns någon annan gud än Allah och att jag är hans tjänare och rasûl. Allahu ta’âlâ har beordrat mig att bjuda in er till detta. Vem av er kommer då att acceptera min inbjudan och hjälpa mig på denna väg?”** Ingen sa något. Alla böjde sina huvuden. Vår Mästare, Profeten upprepade sina ord tre gånger. Varje gång reste sig Hadrat Alî upp. Den tredje gången sade han: **“O Rasûlullah! Även om jag är deras yngsta kommer jag att hjälpa dig.”** Efter detta, vår Mästare Rasûlullah höll Hadrat Alîs hand. De andra skingrades i förvåning. Allahu ta’âlás Habîb kände sig mycket ledsen på grund av denna attityd hos hans släktingar. Men utan att bli demoraliserad fortsatte han att bjuda in dem för att rädda dem från Jahannam och uppnå lycksalighet.

Under Bi’as fjärde år uppenbarades den 94:e âyat i Sûrah al-Hijr. När det gudomliga budet, i maal, “(O min Habîb!) **Förkunna vad som har befallts dig (bud och förbud). Vänd dig bort från polyteisterna! Bry dig inte om deras ord!”** uppenbarades, började vår älskade profet att öppet bjuda in mekkanerna till Islâm. En dag, när han hade bestigit Safâs kulle, sade han: **“O Quraysh-folk! Samlas här och lyssna på mina ord!”** Efter att stammarna samlats sade vår profet: **“O mitt folk! Har ni någonsin hört en lögn från mig?”** De svarade alla tillsammans: “Nej, det har vi inte.” Vår Profet sade: **“Allahu ta’âlâ beviljade mig profeterskapet och sände mig som en profet till er.”** Sedan reciterade han den 158:e âyat i Sûrah al-

A'râf, i maal: "(O Min Habîb!) **Säg till dem: 'O folk! Jag är Allahu ta'âlás Rasûl, som har sänts till er alla. Han är Allahu ta'âlâ, som är jordens och himlens ägare och befälhavare. Han är den som tar liv och återuppväcker varje levande varelse. Ingen annan än han förtjänar att bli dyrkad.'"** Abû Lahab, som fanns bland åhörarna, ropade ilsket: "Min brorson har blivit galen! Lyssna inte på orden från en person som inte dyrkar våra avgudar och som inte tillhör vår religion!". Han insisterade på otrohet. Personerna där skingrades och ingen omfamnade Islâm

Trots att de visste att vår måstare Profeten, var pålitlig och hade ädla manér, accepterade de inte Islâm och blev fientliga.

Återigen en dag, genom att lyda Allahu ta'ala order **"Förkunna vad som har befallts dig** (bud och förbud)", klättrade vår Profet upp på Safá-kullen. Med hög och klangfull röst vädjade han till folket: **"O sabâhâh! Kom hit, kom samman; jag har viktiga nyheter för er!"**[90] På denna uppmaning kom stammarna springande. De väntade i förundran och nyfikenhet. De som inte var närvarande skickade sina tjänare för att få veta orsaken till denna sammankomst. En grupp bland de närvarande började fråga: "O Muhammad-al-Amîn (pålitliga Muhammad)! Varför har du samlat oss här? Vad kommer du att informera oss om?" Då började vår profet sitt tal med att säga: **"O Qurayshs stammar!"** Alla lyssnade uppmärksamt på honom. Han fortsatte sitt tal och sade: **"Min och er situation är precis som situationen för en man som springer mot sin familj för att varna dem när han ser en fiende närma sig och skriker genom att säga O sabâhâh** (vi har belägrats av fienden! Det är morgon nu. Gör er redo för striden) **av rädsla för att fienden ska nå hans familj före honom och skada dem. O Qurayshs folk! Kommer ni att tro mig om jag säger att det finns en fiendearmé bakom det berget och att den är redo att attackera er?"** Då svarade de: "Ja, det kommer vi att göra. För vi har inte hört något annat från dig än rättfärdighet. Vi har aldrig sett dig ljuga!"

Därefter räknade han upp namnet på varje stam som: **"O Hashims söner! O Abd al-Manafs söner! O Abdulmuttalibs söner!" Han sade: "Jag är den som informerar om den bittra plåga som absolut kommer. Allahu ta'âlâ befallde mig att skrämma mina nära släktingar med plågan om âkhirat.**

Jag uppmanar dig att omfamna Islâm genom att säga Lâ îlaha illallahu wahdahu lâ sharîka-lah (Allah är En, det finns ingen annan gud än Honom). **Och jag är hans tjänare och rasûl. Om du tror på detta kommer du att komma till Jannah. Om du inte säger 'Lâ îlaha illallah' kan jag varken hjälpa dig i denna värld eller ge dig några privilegier i âkhirat."** Bland de

"Min farbror! Du ska veta att även om de ger solen till min högra hand och månen till min vänstra hand (som är vad de än lovar), kommer jag aldrig att överge denna religion eller förmedla den till människor. Antingen sprider Allahu ta'âlâ denna religion över hela världen, och min plikt är fullbordad, eller så kommer jag att offra mitt liv på denna väg."

Vår älskade Profet Muhammad 'alaihis-salâm



90 Bukhârî, Tafsir, 4; Tirmidhî, Tafsir-ul Qur'ân, 91.

stammar som lyssnade sade Abû Lahab: "Har du samlat oss för detta?" och kastade en sten på vår älskade Profet. De andre motsatte sig inte Honom på det här sättet: när de talade med varandra och skingrades.[91]

Även om de ger solen till min högra hand!

Efter dessa inbjudningar förmedlade vår älskade profet Islâm varhelst han såg en person eller en grupp människor. Han meddelade att den verkliga frälsningen kunde vara möjlig genom att tro på Allahu ta'âlâ och avstå från att lyda nafs (köttslig själ), grymhet, orättvisa och alla onda gärningar. De som följde sina nafsönskningar, förtryckte de svaga och gick till ytterligheter i utsvävningar, förkastade detta helt och hållet. De såg att alla deras onda gärningar skulle upphöra och därför förnekade de vad Muhammed 'alaihis- salâm tillkännagav. De blev fiender till honom och de som trodde på honom.

Tidigare gjorde polyteisterna narr av islam. Sedan bestämde de sig för att öka sina påfrestningar och plågor. De ville förtrycka de troende och utplåna Islâm.

Deres ledare var Abu Jahl, Utba, Shayba, Abû Lahab, Uqba ibn Abî Mu'ayt, As ibn Wâil, Aswad ibn Muttalib, Aswad ibn Abdi Yagwas, Walîd ibn Mugîra...

En dag sa Utba, Shayba och Abû Jahl till Abû Tâlib: "Du är vår äldste. Vi respekterar och uppskattar dig alltid. Nu har din brorson startat en ny religion. Han förolämpar våra avgudar och anklagar oss för otrohet. Ge honom råd. Få honom att överge detta arbete. Om han inte gör det vet vi hur vi ska hantera honom..." Abû Tâlib lugnade dem och skickade tillbaka dem. Han dolde denna händelse för vår profet för att han inte skulle bli upprörd. Efter en tid samlades polyteisterna igen och kom till Abû Tâlib. De sade: "Tidigare hade vi kommit till dig och informerat dig om situationen. Du lyssnade inte på våra ord. Han fortsätter fortfarande att tala illa om våra avgudar. Vi har inget tålamod längre. Vi kommer att bekämpa er båda; till sista blodsdroppen. I Mecka kommer antingen han eller vi att förgås." Abû Tâlib försökte lugna dem, men de insisterade på sin envishet.[92]

Abû Tâlib ville varken ha vår Mästare Rasûlullahs sorg eller att någon fientlighet skulle uppstå mellan dem och deras folk. Han kom till vår profet och sade: "O Muhammad! Hela folket har förenats i fientlighet mot dig, och de kom till mig för att klaga. Fientlighet bland släktingar är inte bra. De vill att du inte ska kalla dem för otrogna och inte tala illa om dem och säga att de är på fel väg." På detta sade vår mästare Habîb al-akram:

"O min farbror! Känn till att även om de ger solen till min högra hand och månen till min vänstra hand (det vill säga vad de än lovar), kommer jag aldrig att överge denna religion eller förmedla den till människor. Antingen sprider Allahu ta'âlâ denna religion över världen och min plikt är fullbordad, eller så kommer jag att offra mitt liv på denna väg." Han reste sig upp. Hans välsignade ögon var fyllda av tårar.

Abû Tâlib, som såg att vår Mästare Rasûlullah var upprörd, ångrade vad han hade sagt och sade till honom: "O min brorson! Fortsätt på din väg, gör vad du vill. Jag

---

91 Ibn Ishâq, as-Sira, 188–191; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 133; Tabarî, Târikh, II, 319; Ibn Kathîr, al-Bidâya, III, 38–41..

92 Tabarî, Târikh, II, 322.

kommer att skydda dig, så länge jag lever”.[93]

När de förstod att Abû Tâlib skyddade Hadrat Muhammed, gick tio personer bland de kända polytheisterna, med Umâra ibn Walîd i sin hand, till Abû Tâlib. De gjorde ett oacceptabelt erbjudande till honom genom att säga: “O Abû Tâlib! Du vet att denna Umâra är den stiligaste, starkaste och mest etiska av Meckas ungdomar. Dessutom är han en poet. Låt oss ge dig honom så att du kan anställa honom i din verksamhet. I gengäld ger ni oss Muhammed och låter oss döda honom. En man för en man! Vad mer vill ni ha?” Abû Tâlib blev rasande. När han sade: “Ge mig först era egna söner. Jag ska döda dem sedan ska jag ge er min brorson”, förstod de situationens allvar och sa till honom: “Men våra barn gör inte vad han gör...” Abû Tâlib sade: “Jag svär att min brorson är bättre än alla era barn. Så du kommer att ge din son till mig och låta mig vårda honom, medan du tar bort min älskade brorson och dödar honom! Inte ens en kamelhona längtar efter eller skyddar någon annan än sitt barn. Detta är helt orimligt och ologiskt. Nu har detta gått överstyr. Den som är en fiende till min kära Muhammed (‘alaihis-salâm) är jag en fiende till honom. Vet det så, och gör vad du kan!”[94] Polytheisterna reste sig upp och gick ilsket därifrån. Omedelbart samlade Abû Tâlib Hashims söner och Abdulmuttalibs söner. Han berättade för dem om situationen och övertalade dem att hjälpa vår älskade Profet (sall- Allahu ‘alaihi wa sallam). De armar som försökte döda Rasûlullah skulle brytas. De förenade sig mot polyteisterna i denna fråga. Endast Abû Lahab anslöt sig inte till dem. Abû Tâlib sade till dem: “O ni modiga! Imorgon, grimma om era svärd och följ mig!”. Nästa dag gick Abû Tâlib till vår mästare, profetens hus. Alla tillsammans gick de mot Haram ash-sharîf. Ungdomarna bland Hâshims söner följde dem. De nådde Kâ’ba och ställde sig framför polyteisterna. Abû Tâlib sade till polyteisterna: “O Quraysh-samhället! Jag hörde att ni beslutat att döda min brorson. Vet ni att dessa ungdomar med sina svärd otåligt väntar på ett tecken från mig? Jag svär att om ni dödar Muhammed kommer jag inte att lämna någon av er vid liv!” Sedan började han recitera dikter som hyllade vår älskade profet. Polytheisterna där, Abû Jahl var den förste av dem, skingrades.

"O Quraysh! Lyssna på mig! Jag svär vid Allahu ta'ala som håller min existens i sin hand, Jag har blivit informerad om att ni kommer att bli eländiga!"

Vår älskade Profet Muhammad 'alaihis-salâm



93 *Ibn Ishâq, as-Sira, 135; Tabarî, Târikh, II, 326-327.*

94 *Ibn Sa’d, at-Tabaqât, I, 134-135; Tabarî, Târikh, II, 326-377.*

PLÅGOR, TORTYR OCH GRYMHET

De kända polyteisterna i Quraysh attackerade vår Mästare, Profeten, förolämpade Honom och försökte till och med slå honom när de såg Honom ensam. De tvekade inte heller att tortera hans Ashâb. En dag satt de anmärkningsvärda polytheisterna från Quraysh bredvid Kâ'ba ash-sharîf. De började prata om vår Mästare, Profeten, och sade: "Vi har inte uthärdat något annat lika mycket som vi har uthärdat honom. Han säger att vi är förvirrade, han förolämpar och svartmålar våra gudar, fördömer vår religion, splittrar vårt samhälle, ändå vi uthärdar det fortfarande och håller tyst." I det ögonblicket kom Habîb al-akram för att besöka Kâ'ba. Han kysste Hajar al-Aswad och började utföra tawâf (omringning) av Kâ'ba. Medan vår profet passerade i närheten av polyteisterna började de förolämpa honom. Vår Mästare Rasûlullah blev mycket ledsen på grund av dessa ord, men han fortsatte sin tawâf utan att säga något. När det var tredje gången som vår profet passerade nära dem stannade han och sade: **"O Quraysh! Lyssna på mig! Jag svär vid Allahu ta'âlâ som håller min existens i sin hand, jag har blivit informerad om att ni kommer att bli eländiga!"**. Polytheisterna blev förvånade och visste inte vad de skulle göra och stod orörliga. De kunde inte säga ett enda ord. Endast Abû Jahl gick till vår Mästare Rasûlullah och började tigga genom att säga: "O Abû'l Qâsim! Du är ingen främling. Bry dig inte om vårt oförskämda beteende; fortsätt med din ibâdat. Du är inte en okunnig person som kan snärja med oss." Efter detta lämnade Muhammed 'alaihis-salâm platsen.

Nästa dag hade polyteisterna samlats på samma plats. De började tala mot vår mästare, profeten. I det ögonblicket anlände vår mästare Rasûlullah dit. Polytheisterna attackerade plötsligt Allahu ta'âlás Habîb. Uqba ibn Mu'ayt, som var en av de mest olyckliga bland dem, tog tag i vår Profets välsignade hals. Han ströp hans välsignade hals tills vår Profet inte kunde andas. Då kom Hadrat Abû Bakr dit och dök in i folkmassan för att skydda Rasûlullah genom att ropa: "Kommer ni att döda en man som säger: Allah är min Rabb? Han tog med sig âyats till er från Rabbulalemîn!" Då lämnade polyteisterna Habîbullah och attackerade Abû Bakr as-Siddîq. De slog och sparkade hans välsignade huvud. En olycklig bland dem, vid namn Utba ibn Rabîa slog Hadrat Abû Bakr's välsignade ansikte med sina skor. Hadrat Abû Bakr blev dränkt i blod. Han var oigenkännlig. Om Tayms söner inte hade nått dit och separerat dem skulle de ha slagit honom till döds. Folket från Abû Bakr's stam tog honom till sitt hem i ett lakan. Han var utmattad och eländig. De vände omedelbart tillbaka till Kâ'ba och sade: "Om Abû Bakr dör, vi svär att vi ska göra slut på Utba!" Sedan gick de till Abû Bakr.[95] Hadrat Abû Bakr kunde inte vakna på länge.

Hans far och Banî Tayms folk försökte ihärdigt väcka honom. Han lyckades vakna först på kvällen. Så snart han öppnade ögonen frågade han med svag röst: "Vad gör Rasûlullah? Hur är hans tillstånd? De förolämpade honom också." De sade till Umm al-Khayr, hans mor: "Fråga honom om han vill äta eller dricka något?" Abû Bakr var så svag. Han ville inte heller äta eller dricka. När huset var tomt frågade hans mor: "Vad vill du äta eller dricka?". Han öppnade ögonen och frågade om den han älskade mer

95 Tabarî, Târikh, II, 332–333.

än sig själv: “Hur är Rasûlullahs tillstånd? Vad gör han?” Hans mor svarade: “Jag svär att jag inte vet någonting om din vän!”. Hadrat Abû Bakr sade till henne: “Gå till Khattâbs dotter Umm Jamîl och fråga henne om Rasûlullah!”

Umm Jamîl var Hadrat ‘Umars syster. Hon hade blivit muslim. Hadrat Abû Bakrs mor gick till Umm Jamîl och sade: “Min son Abû Bakr frågar dig om Muhammed (‘alaihis-salâm). Hur är hans tillstånd?” Umm Jamîl sade: “Jag vet ingenting om Muhammeds ‘alaihis-salâm’ eller Abû Bakrs situation! Ska vi gå tillsammans?” När Umm al-Khayr sa ja gick de till Hadrat Abû Bakr. När Umm Jamîl såg Hadrat Abû Bakr Siddîq i ett sådant tillstånd och med så många sår kunde hon inte sluta gråta och sade: “Det råder ingen tvekan om att de människor som gjorde detta mot dig är vildsinta och omåttliga. Jag önskar från Allahu ta’âlâ att de ska få möta straffet för det de har gjort mot dig!” Hadrat Abû Bakr frågade Umm Jamîl: “Vad gör Rasûlullah? Vad är hans tillstånd?” När Umm Jamîl sa: “Din mor är här, hon kommer att höra vad jag säger”, sade Hadrat Abû Bakr: “Ingen skada från henne kommer att beröra dig. Hon kommer inte att avslöja din hemlighet.” Umm Jamîl sade: “Han lever. Hans tillstånd är gott.” Han frågade återigen: “Var är han nu?”. Umm Jamîl svarade: “Han är i Arqâms hus.” Hadrat Abû Bakr sade: **“Wallahi, jag kommer inte att äta eller dricka om jag inte ser Rasûlullah.”** Hans mor sade: “Vänta nu en stund. Vi kommer att gå när alla sover!”

När alla sov och trafiken på gatorna minskade, kom Hadrat Abû Bakr fick hjälp av sin mor och Umm Jamîl och gick långsamt till Rasûlullah. Han kramade och kysste honom och sina muslimska bröder. Vår Mästare, profeten blev ledsen över Abû Bakrs tillstånd. Hadrat Abû Bakr sade: “O Rasûlullah! Må mina föräldrar offras för din skull! Jag har ingen annan sorg än att den grymma mannen förvandlade mig till ett oigenkännligt tillstånd. Den här kvinnan bredvid mig är den kvinna som förde mig till världen, min mor Salmâ. Jag ber er att be för henne. Förhoppningen är att Allahu ta’âlâ ska rädda henne från Jahannams eld för din skull.” På detta bad vår älskade Profet till Allahu ta’âla om att Salmá skulle bli muslim. Vår mästare Rasûlullahs åkallan hade accepterats. Således uppnådde även Umm al-Khayr hidâyat (den rätta vägen) och blev muslim. Hon uppnådde äran att bli en av de tidiga muslimerna.

Må Abû Lahabs händer förtorkas

Profetens hus låg mellan husen av Abû Lahab och Uqba ibn Mu’ayt, två grymma polyteister. De försökte plåga vår älskade profet vid varje tillfälle. Till och med på natten kastade de djurmagar framför dörren till vår Mästare, Rasûlullah. Abû Lahab,

"Må Abû Lahabs händer förtvinas (må han förgöras) och de förtvinade. Hans rikedom (som han ärvde från sin far) var inte till nytta för honom, inte heller hans inkomster. Han kommer att kastas i en flammande eld tillsammans med sin hustru, bäraren av trä. Med ett snurrat rep om halsen."

Tabbat: 1–5



hans farbror, var inte nöjd med detta och kastade stenar på honom från sin grannes hus Adiy. Hans fru, Umm Jamil var lika elak som han; hon kastade taggiga trädgrenar över de vägar som Rasûlullah använde så att de skulle skada hans välsignade fötter. En dag kastade Abû Lahab den smuts som han samlade på sig framför Rasûlullahs dörr. Hadrat Hamza såg honom. Han sprang genast, fångade Abû Lahab och hällde smutsen över sin bror Abû Lahabs huvud.

Efter dessa plågor för Abû Lahab och hans hustru uppenbarades Sûrah at-Tabbat som börjar med: **"Må Abû Lahabs händer förtorkas, och det gjorde de."** När Abû Lahabs hustru, Umm Jamîl, hörde att en sûrah hade nedkommit om dem började hon söka efter Rasûlullah. När hon fick veta att han befann sig vid Kâ'ba tog hon en stor sten och gick dit. Hadrat Abû Bakr blev hedrad av ett samtal med vår profet vid det tillfället. När han såg Umm Jamîl som höll i en sten sade han: "O Rasûlullah! Umm Jamîl är på väg. Hon är en mycket dålig kvinna. Jag är rädd att hon kommer att skada dig. Var snäll och gå härifrån så att du inte blir plågad" Vår Mästare Rasûlullah sade: **"Hon kan inte se mig."** Umm Jamîl stod framför Hadrat Abû Bakr och sade dessa vidriga ord: "O Abû Bakr! Säg mig nu var din vän är! Jag hörde att han kritiserade och talade illa om min make och mig. Om han är en poet så är min man och jag också poeter. Nu kritiserar även jag honom. Vi trotsar honom, vi accepterar inte hans profeterskap och vi gillar inte hans religion. Jag svär att om jag såg honom skulle jag slå denna sten mot hans huvud. När Hadrat Abû Bakr sade: "Min mästare är ingen poet och han har inte kritiserat dig", lämnade Umm Jamîl platsen. Hadrat Abû Bakr vände sig mot vår mästare, profeten, och frågade: "O Rasûlullah! Såg hon inte dig?" Han svarade: **"Hon såg inte mig. Allahu ta'âlâ förvandlade sina ögon till ett tillstånd som inte kunde se mig."**[96]

Umm Gulthum, en av vår mästare profetens välsignade döttrar, var förlovad med Abû Lahabs son Utayba och Hadrat Ruqayya, en annan dotter till vår mästare profeten, var förlovad med Utba, den andra sonen till Abû Lahab. Men de hade ännu inte gift sig. Efter att Sûrah at-Tabbat hade uppenbarats erbjöd Abû Lahab, som förtjänade Jahannam, sin hustru och de notabla i Quraysh Utba och 'Utayba: "Genom att förlova er med hans döttrar har ni lättat hans börda. Skilj er från hans döttrar så att han kommer att få problem. Vi kommer att ta vilken flicka som helst från Quraysh som ni önskar." De accepterade detta erbjudande och sade: "Okej, vi har skilt oss från dem." Den svartskalle som kallades Utayba gick vidare, kom till vår profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) och förolämpade honom genom att säga: "O Muhammad! Jag känner inte igen dig och din religion. Och jag har skilt mig från din dotter. Från och med nu kommer varken du att gilla mig eller jag att gilla dig! Varken du eller jag besöker varandra!" Sedan attackerade han vår älskade profet och höll honom i kragen. Han slet sönder hans skjorta och förolämpade honom. Efter dessa händelser bad vår älskade profet: **"O min Rabb! Sätt ett av dina djur på honom!"** När den olycklige Utayba gick och berättade om dessa händelser till sin far sade Abû Lahab: "Jag är rädd för Muhammeds bön om min son."

Några dagar senare skickade Abû Lahab sin son Utayba till Damaskus för att handla. Karavanen hade stannat vid den plats som kallas Zarka för natten. Ett lejon

---

96 Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, II, 71; Abû Ya'la, al-Musnad, I, 26, 50; V, 413; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, LXVII, 173; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, VII, 53.

började gå omkring. När Utayba såg detta sade han: “Ack! Jag svär att Muhammeds (‘alaihis-salâm) bön har blivit accepterad! Detta lejon kommer att äta upp mig! Även om han befinner sig i Mecka är han min mördare!” Kort därefter försvann lejonet ur sikte. De satte upp en hög plats där Utayba kunde sova. Lejonet kom igen på natten. Han luktade på varje person i karavanen och närmade sig Utayba, hoppade på honom, slet sönder hans buk, höll fast hans huvud och dödade honom med ett fruktansvärt bett. Medan Utayba var döende sade han: “Sa jag inte att Muhammed är den mest sanningsenliga av alla människor?”. Abû Lahab, som hörde att hans son hade rivits av ett lejon, grät och sade: “Sa jag inte att jag var rädd för Muhammeds bön på min son?”[97]

"O Abû Jahl! Wallahi, antingen ger du upp detta eller så kommer Allahu ta'âlâ att låta en katastrof drabba dig."

Vår älskade Profet Muhammad 'alaihis-salâm

Vår älskade Profet (sall-Allahu ‘aleihi wa sallam) kallade människor till oändlig lycka och försökte rädda dem från att brinna i Jahannam genom att uppmana dem att tro på Allahu ta’âls existens och enighet. Men polyteisterna fortsatte avgudadyrkan genom att säga: “Detta är våra fäders religion”. Vår Mästare, Profeten uppmanade dem att leva i värdighet, att vara hedervärda, att undkomma värdelöshet och att uppnå höga grader. Men de insisterade på sin envishet. Abû Lahab var huvudman för dem som förolämpade och plågade honom. Han följde ständigt Rasûlullah och försökte övertala människor att inte lyssna på honom och försökte väckatvivel i deras sinnen. Närhelst vår Mästare Rasûlullah sade på offentliga platser, basarer, **“O folk! Säg Lâ ilâha illallah, så att ni kan få frälsning!”**, kom han efter Rasûlullah och sade: “O folk! Den här personen som talade till er är min brorson! Akta er för att tro på hans ord. Håll er borta från honom!”

En dag utförde Muhammad ‘alaihis-salâm namâz i Kâ’ba ash-sharîf. En grupp på sju anmärkningsvärda personer från Quraryshs polyteister kom och satte sig nära Rasûlullah. Abû Jahl, Shayba ibn Rabîa, Utba ibn Rabîa, Uqba ibn Abî Mu’ayt var bland dem. Resterna och pungen från en kamel, som slaktats dagen innan, låg utspridda runt omkring. Den föraktlige Abû Jahl vände sig till sina vänner och gjorde ett fult förslag genom att säga: “Vem av er kommer att ta kamelens rumen och lägga den mellan Muhammeds två axlar när han gör sajda (nedböjning i namâz)?”. Uqba ibn Abî Mu’ayt, som var den grymmaste, mest brutala, mest hänsynslösa och mest olyckliga av dem, reste sig omedelbart upp genom att säga: “Jag gör det.” Han lade rumens med dess innehåll på vår Profets välsignade axlar medan han var i sajda. Polytheisterna, som såg detta, brast ut i skratt. Vår mästare, profeten förlängde sin sajda och höjde inte sitt huvud. I det ögonblicket såg Abdullah



97 Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, XXXVIII, 301.

ibn Mas'ûd från Ashâb al-kirâm denna scen. Han berättade om denna händelse på följande sätt:

"När jag såg Rasûlullah i det läget blev jag rasande. Men jag hade inget folk eller någon stam som kunde skydda mig från polyteisterna. Jag var ensam och svag. I det ögonblicket kunde jag inte ens prata. Jag stod och tittade på Rasûlullah i djup sorg. Jag önskar att jag hade haft makt eller en vakt som kunde skydda mig från de polyteister, så att jag kunde ha tagit de romer som sattes på Rasûl 'alaihis-salâms välsignade axlar och kastat bort dem. Medan jag väntade så hade Rasûlullahs dotter Hadrat Fâtima blivit informerad. Vid den tiden var Fâtima ett barn. Hon kom springande och kastade bort det som låg på sin fars axel. Hon sa stränga ord och bad mot dem som gjorde detta mot hennes far.

Vår Mästare Rasûlullah avslutade sin namâz som om ingenting hade hänt och sedan sade han tre gånger: **"O min Allah! Jag lämnar den gruppen av Quraysh till dig! O min Allah! Jag överlåter Abû Jahl Amr ibn Hishâm till dig! O min Allah! Jag överlåter Uqba ibn Rabîa till dig! O min Allah! Jag lämnar Shayba ibn Rabîa till dig! O min Allah! Jag lämnar Uqba ibn Mu'ayt till dig! O min Allah! Jag lämnar Umayya ibn Halaf till dig! O min Allah! Jag lämnar Walîd ibn Utba till dig! O min Allah! Jag lämnar Umâra ibn Walîd till dig!** Polytheisterna som hörde denna bön slutade skratta. De började frukta. Eftersom de trodde att de åkallanden som sades i Baitullah skulle accepteras. Vår Mästare, Profeten sade till Abû Jahl: **"Wallahi, antingen ger du upp detta eller så kommer Allahu ta'âlâ att låta en katastrof drabba dig."** Jag svär vid Allahu ta'âlâ att jag i Ghazâ (slaget) vid Badr såg var och en av dessa personer, vars namn nämndes av Rasûlullah, dödades och de fyllde gropen vid Badr, som lik som stank av hetta."

En dag sade Abû Jahl till Qurayshs polyteister i Baitullah: "O Qurayshs folk! Som ni ser tvekar Muhammed inte att fördöma vår religion, att tala mot våra avgudar och våra fäder som dyrkade dem och att betrakta oss som dåraktiga. Jag svär inför er att jag i morgon kommer att ta hit en så stor sten att jag knappt kan bära den, och jag kommer att slå in hans huvud när han gör sajda i namâz. Efter det spelar det ingen roll om ni skyddar mig eller inte mot Abdulmuttalibs söner. Hans släktingar kan göra vad de vill med mig efter att jag har dödat honom." Polytheisterna där provocerade honom genom att säga: "Så länge du dödar honom svär vi att vi kommer att skydda dig och inte underkasta dig någon!"

På morgonen kom Abû Jahl med en stor sten i handen till Kâ'ba. Han satte sig ner tillsammans med polyteisterna och började vänta. Som vanligt kom vår älskade Profet (sall- Allahu 'alaihi wa sallam) till Baitullah och började utföra namâz. Abû Jahl reste sig upp och gick mot Rasûlullah för att slå honom med stenen. Alla polyteisterna tittade spänt på händelsen. När han närmade sig Rasûlullah började Abû Jahl skaka. Den stora stenen föll ur hans händer, hans ansikte blev vitt och han drog sig tillbaka med stor förskräckelse. Polytheisterna nådde fram till honom och frågade förvånat: "O Amr ibn Hishâm! Berätta för oss, vad hände?" Abû Jahl sade: "När jag lyfte stenen för att döda Honom dök en kamel upp framför mig. Jag svär att jag inte har sett eller hört en sådan kamel i mitt liv. Den var lång och hade stora vassa tänder. Om jag hade närmat mig ytterligare skulle den definitivt ha dödat mig."

En dag samlade Abû Jahl återigen polytheisterna och frågade: “Utför Abdullahs föräldralösa barn namâz och gnuggar sitt ansikte på jorden här?” De svarade: “Ja.” Abû Jahl förväntade sig redan detta svar och sade: “Om jag ser honom i det läget kommer jag att krossa hans huvud med min fot.” En dag utförde profeternas mästare namâz i Kâ’ba. Abû Jahl satt med sina vänner. Han reste sig upp och gick mot Rasûlullah sall-Allahu ‘alaihi wa sallam. Han kom mycket nära. Men plötsligt började han springa och torkade sig i ansiktet. Polytheisterna gick till honom och frågade: “Vad har hänt med dig?”. Abû Jahl sade: “En eldgrop dök upp mellan oss. När jag såg några personer som stormade mot mig återvände jag.”

När de kända polyteisterna som Walîd ibn Mugîra, Abû Jahl (Amr ibn Hishâm), Aswad ibn Muttalib, Umayya ibn Halaf, Aswad ibn Abdiyagwas, As ibn Wâil och Hârith ibn Qays såg Rasûlullah, hånade de honom genom att säga: “Han inbillar sig att han är en profet och att Jabrâîl kom till honom”. En dag, när Habîb al-akram var mycket upprörd över dessa deras ord, kom Jabrâîl ‘alaihis-salâm och kom med några âyat al-karîmas. I maal:

“(O min Rasûl!) Det är sant att de profeter som skickades före dig också hånades. Men de som hånade dem blev helt och hållet omslutna av nöd och plåga.”[98]

“Visst räcker vi till mot dem som hånar er. De är sådana personer som sätter upp en annan gud före Allahu ta’âlâ. De ska snart få veta (vad som kommer att hända med dem). Och visst vet Vi att ditt bröst spänner sig och att du är svårt bedrövad av vad de säger (deras polyteism, förtal mot Qur’ân al-karîm och hånar dig).”[99]

En dag, när världens sultan gjorde tawaf vid Kâ’ba ash- sharîf, kom Jabrâîl ‘alaihis-salâm och sa: “Jag har fått order att förgöra dem (de som hånade vår profet).” Strax därefter kom Walîd ibn Mugîra förbi. Jabrâîl ‘alaihis-salâm frågade vår profet: “Hur mår den där personen som passerar?”. Då sa vår Mästare, Profeten: “Han är en av Allahu ta’âlás ondaste tjänare”. Därefter pekade Jabrâîl ‘alaihis-salâm på Walîds ben och sade sedan: “Jag har förintat honom!”. Efter en stund hade As ibn Wâil passerat. När han frågade om honom och fick samma svar pekade han på sin mage och sade: “Jag har förintat även honom!”. När Aswad ibn Muttalib passerade pekade han på sina ögon, och när han såg Abdiyagwas pekade han på hans huvud. Och när Hârith ibn Qays passerade pekade han på hans mage. Sedan sade han: “O Muhammed! Allahu ta’âlâ har räddat dig från deras skada. Inom kort kommer var och en av dem att möta en olycka.”

En tagg stack As ibn Wâils fot. Trots att de använde många

"(O min Rasûl!) Det är sant att de profeter som skickades före dig också hånades. Men de som hånade dem blev helt och hållet omslutna av nöd och plåga."

An'âm: 10



98 Sûrah al-An’âm, 6/10.
99 Sûrah al-Hijr, 15/95-97..

mediciner kunde de inte bota den. Till slut svullnade hans fot upp så stor som en kamelhals, och han dog genom att ropa: "Muhammeds Allah dödade mig".

Aswad ibn Muttalib blev blind. Jabrâîl 'alaihis-salâm dödade honom genom att låta honom slå huvudet mot ett träd.

Aswad ibn Abdiyags ansikte och kropp blev svarta när han befann sig på en plats som heter Bâd as-samûm. När han kom tillbaka till sitt hem kände hans familj inte igen honom och de sköt bort honom. Han dog genom att slå huvudet i dörren till sitt hus; på grund av sin sorg.

Hârith ibn Qays hade ätit salt fisk. Han började känna sig mycket törstig. Trots att han drack mycket vatten kunde han inte släcka sin törst. Till slut brast han. Och en järnbit stack Walîd ibn Mugîras kalv. Hans sår läkte inte. Han förlorade mycket blod och dog sedan genom att ropa: "Muhammeds Allah dödade mig".

På så sätt fick var och en av dem vad de förtjänade. Dessutom förklarade âyat al-karîmas att polyteisterna kommer att stann i Jahannam för alltid.

En dag träffade vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) Hakam ibn Abu'l-As. Efter att han hade gått gjorde Hakam narr av Rasûlullah; han rörde hans mun, ansikte och kropp. Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), med profetens nûr, såg detta och bad för att han skulle förbli så. Hakams kropp började skaka och förblev så fram till slutet av hans liv.

Tortyr som Ashâb al-kirâm utsattes för

Polytheisterna plågade inte bara vår Mästare, Profeten, utan de plågade också hans härliga Ashâb (radiy-Allahu 'anhum). De föredrog särskilt de som var fattiga och hjälplösa; de förtryckte dem och utförde ofattbara tortyrer mot dem utan att tveka. De som torterades mest var; Bilâl al-Habashî, Lady Zinnîra, Khabbâb ibn Arat, Ammâr ibn Yâsar och hans familj (radiy-Allahu 'anhum ajma'în). De brände några med brinnande heta stenar; de höll några hungriga och törstiga och torterade dem och sade: "Överge Muhammeds religion". Men de uthärdade alla outhärdliga plågor och lämnade inte Islâm.

Allah är en, Allah är en

Hadrat Bilâl, som var slav hos en polyteist vid namn Umayya ibn Halaf, blev muslim genom Abû Bakr as-Siddîq. Bland sina tolv slavar gillade Umayya Bilâl mest, därför gjorde han honom till vakt vid en helgedom för avgudar. När Hadrat Bilâl blev muslim ordnade han alla idoler till sajda-position. När Umayya hörde detta blev han chockad. Han kallade honom till sig och frågade: "De säger att du har blivit muslim och att du gör sajda till Muhammeds Rabb. Är det så?" Hadrat Bilâl svarade: "Ja, jag gör sajda till Allahu ta'âlâ, som är den Störste och Allsmäktige." När Umayya fick detta svar, som han avskydde, började han genast plåga och tortera honom. Vid middagstid, när solen stod i zenit, klädde han av honom och lade stenar som värmdes upp av solens värme på hans nakna kropp. Efter att ha lagt honom på rygg, ovanpå en hög med heta stenar, och lagt några av dem på hans mage, skulle han säga till honom: "Överge Islâm! Tro på avgudarna Lât och Uzzâ." Hadrat Bilâl skulle dock varje gång tillkännage sin tro genom att säga: **"Allahu ta'âlâ är en! Allahu ta'âlâ är en!"**

Ju mer Umayya ibn Halaf såg hans tålamod, desto argare blev han, och genom att

släpa honom på törnen skulle han skada hans kropp och tortera honom. Utan hänsyn till blodet som flödade rikligt från hans kropp, sade Hadrat Bilâl: "O min Allah! Jag är nöjd med det som kommer från dig! O min Allah! Jag är nöjd med det som kommer från Dig!" och skulle hålla fast vid sin tro. Hadrat Bilâl hade berättat om detta hans tillstånd på följande sätt:

"Den onda Umayya band mig i värmen på dagen och plågade mig på natten. Det var en varm dag. Som alltid började han tortera mig. Varje gång han beordrade mig: 'Tillbe våra avgudar! Förneka Muhammeds Allah, förneka honom, förneka honom!" för att tvinga mig att ge upp Islâm, sa jag: "Allah är en! Allah är en! För att lugna sin ilska lade han en mycket stor sten på mitt bröst. I det ögonblicket förlorade jag medvetandet. När jag återfick medvetandet såg jag att stenen på min kropp hade avlägsnats och att solen hade gått bakom molnen. Jag tackade Allahu ta'âlâ och sa till mig själv: "O Bilâl! Allt som kommer från Janâb al-Haqq är vackert och trevlig.

En dag tog Umayya ibn Halaf fram Bilâl al-Habashî för att tortera honom. Han klädde av honom, lämnade honom bara i sina underkläder och lät honom ligga på het sand i hettan, och staplade sedan stenar på honom. Polytheisterna samlades och torterade honom hårt. De sade: "Om du inte överger din religion kommer vi att döda dig." Under denna outhärdliga tortyr sade han: "Allah är en! Allah är en! I det ögonblicket passerade vår älskade profet sall-Allahu 'aleihi wa sallam förbi där. När han såg Bilâl al-Habashîs tillstånd blev han mycket upprörd. Han sade: **"Att säga Allahu ta'ala namn kommer att rädda dig."**

Strax efter att han återvänt till sitt hem kom Hadrat Abû Bakr. Han berättade för Abû Bakr om de tortyrer Bilâl al-Habashî hade utstått och sade: **"Jag är mycket ledsen."** Hadrat Abû Bakr begav sig dit omedelbart. Han sade till polyteisterna: "Vad vinner ni på att göra detta mot Bilâl? Sälj den här personen till mig." De svarade: "Vi skulle inte sälja honom även om du gav oss guld så mycket som världen. Vi kan dock byta ut honom mot din slav Âmir." Âmir, Hadrat Abû Bakrs slav, skulle sköta sina kommersiella affärer och tjäna mycket pengar. Förutom sina personliga ägodelar hade han tio tusen guldmynt. Han var Hadrat Abû Bakrs medhjälpare och skötte hans alla affärer. Han var dock en icke-troende och insisterade på sin otrohet. Hadrat Abû Bakr sade: "Jag har gett dig Âmir med alla hans egendomar och pengar för Bilâl". Umayya ibn Halaf och andra polyteister jublade. De sade: "Vi har lurat Abû Bakr."

Hadrat Abû Bakr avlägsnade genast de tunga stenarna på Bilâl al-Habashî och lyfte upp honom. Bilâl al-Habashî var svag på

"(O Bilâl!) Att säga Allahu ta'âls namn kommer att rädda dig.
Hadith ash-sharîf



grund av de hårda plågorna. Hadrat Abû Bakr höll hans hand och förde honom direkt till vår älskade profet och sade: "O Rasûlullah! Idag har jag frigjort Bilâl för Allahs kärlek." Vår mästare Rasûlullah blev förtjust. Han bad mycket för Abû Bakr. Just då kom Jabrâîl 'alaihis- salâm med den 17:e och 18:e âyat al-karîmas av Sûrah al-Layl som förkunnar att Abû Bakr är långt borta från Jahannam. Dessa âyat al-karîmas, i maal, "**Den** (som Hadrat Abû Bakr) **som har mycket hängivenhet** (som undviker shirk och synder) **och ger sin egendom till välgörande ändamål för att vara ren i Allahu ta'âlás ögon** (och för att uppnå de välsignelser Allahu ta'âlás löften), **har hållits borta från det** (Jahannam)."

Ofattbar tortyr

Hadrat Khabbâb ibn Arat var en av de personer som torterades för att tvinga honom att överge sin religion. Hadrat Khabbâb var också utan släktingar eller vänner. Han var slav hos en polyteistisk kvinna vid namn Umm Anmâr. Eftersom han inte hade några släktingar som kunde skydda honom, skulle polyteisterna samlas, ta av honom kläderna och kratta törnen på hans kropp. Ibland tvingade de honom att bära en skjorta av järn på sin nakna kropp och vänta i solen. De brukade trycka stenar som de värmde i solen eller i en eld på hans nakna kropp och säga: "Överge din religion. Dyrka Lât och Uzzâ!" Khabbâb framhärdade i sin tro och gjorde motstånd mot dem genom att säga: **"Lâ ilâha ill-Allâh, Muhammadun Rasûl-Allâh."**

En dag samlades polyteisterna och tände en eld på torget i byn. De band Hadrat Khabbâb och förde honom dit. De klädde av honom och lät honom ligga på elden. De skulle antingen få honom att överge sin religion eller bränna honom i elden. Hadrat Khabbâb, som tvingades ligga på elden, åkallade: "O min Allah! Du ser mitt tillstånd, du känner till min situation. Fäst min tro i mitt hjärta, ge mig stort tålamod!" En av polyteisterna trampade med sin fot på Hadrat Khabbâbs bröst. De visste dock inte att Allahu ta'âlâ skyddade de troende.

Flera år senare, när de frågade Khabbâb om denna händelse, öppnade han ryggen och visade brännmärkena och sade: "De tände en eld för mig och kastade mig sedan i den. Endast mitt kött släckte elden."

Medan de torterade Hadrat Khabbâb på detta sätt brukade hans ägare Umm Anmâr värma upp en järnstång i elden och trycka den mot hans huvud för att bränna det. Han skulle uthärda all smärta för sin religion och skulle inte utföra det de erbjöd och överge sin tro.

En dag gick Hadrat Khabbâb till vår älskade profet och sade: "O Rasûlullah! Varhelst polyteisterna ser mig bränner de mig med eld. I huset bränner min ägare, Umm Anmâr, mitt huvud med ett hett järn. Jag ber om din bön!" Sedan visade han brännskadorna på sin rygg och sitt huvud. Vår profet tyckte mycket synd om honom. Han kunde inte stå ut med de plågor som Hadrat Khabbâb uthärdade för att inte lämna sin religion, och han åkallade: **"O min Rabb! Hjälp Khabbâb!"** Janâb al-Haqq accepterade omedelbart Hans Rasûls åkallan och gav Umm Anmâr en svår huvudvärk. Umm Anmâr stönade hela natten på grund av sin huvudvärk. De sade till henne att hon skulle bränna sitt huvud med ett eldhett järn som botemedel. Till slut kallade hon på Khabbâb och beordrade honom att värma järnstången i elden och bränna hennes huvud ... Hadrat Khabbâb skulle bränna hennes huvud med järnet...

Under Islams första dagar brydde sig inte polyteisterna om Khabbâb ibn Arat. Men antalet muslimer ökade dag för dag. Till slut var de tvungna att ta frågan på allvar. De ökade de plågor som gjordes mot Hadrat Khabbâb. De slog, slog, sårade och torterade honom kraftigt.

Trots allt gjorde Hadrat Khabbâb inga kompromisser om sin îmân. Men tortyren och plågorna hade blivit outhärdliga. När han förklarade händelserna för världens mästare frågade han honom: "O Rasûlullah! Snälla säg en bön så att vi blir befriade från dessa tortyrer som vi har lidit?"

Efter detta sade vår Mästare Rasûlullah: **"Bland de ummats som kom före er fanns det sådana människor som inte ville avfalla, även om deras skinn och kött flåddes med järnkammar. De delades i två delar från huvudet med en såg, men ändå ville de inte avfalla. Allahu ta'âlâ kommer att fullborda detta (Islâm) med säkerhet. Han kommer att göra den överlägsen alla religioner. Så att en man som reser ensam från Sana'a till Hadramout på sin häst kommer att vara rädd för ingen annan än Allahu ta'âlâ och orolig för ingenting annat än en vargattack för sin fårhjord. Men du är förhastad."** och sade en bön och klappade honom på ryggen. Dessa trevliga ord från Rasûlullah, som är botemedel och näring för själar, hade lugnat Khabbâbs smärtor.

Hadrat Khabbâb hade en avsevärd summa som han var skyldig Âs ibn Wâil, en våldsam polyteist. Han gick till honom för att kräva det. När Âs ibn Wâil sade till Khabbâb: "Om du inte förnekar Muhammed kommer jag inte att ge dig din fordran". Hadrat Khabbâb svarade: "Jag svär vid Allah att jag inte kan förkasta och förneka min profet, varken i livet eller när jag stiger upp ur min grav efter döden. Jag skulle överge allting; jag kan dock inte göra denna förnekelse." På detta sade Âs ibn Wâil: "Kommer vi att återuppstå efter döden? Om det finns något sådant kommer jag att ha min egendom och mina söner. Jag kommer att betala dig mitt lån den dagen."

Med anledning av dessa ord från Âs ibn Wâil sade Allahu ta'âlâ i den 77-79:e âyat al-karîmas i Sûrah Maryam i Qur'ân al-karîm, i maal: "(O Min Habîb!) **Har du nu sett mannen** (Âs ibn Wâil) **som förnekar våra âyats och säger: 'Visst kommer jag att få egendom och söner** (på qiyâmat-dagen)? **Har han bekantat sig med ghayb** (okänd) **eller har han fått ett löfte i närvaro av Rahmân** (den barmhärtige)? **Nej, så är det inte! Vi kommer att skriva ner vad han har sagt.** (På grundval av detta kommer vi att ställa honom till svars den qiyâmat-dagen) **och vi kommer att öka hans plåga mer och mer."**

"O Abû Jahl! Wallahi, dina ord är inte sanna. Idolerna som ni kallar Lât och Uzzâ är inte bra för någonting. De vet inte ens vem som dyrkar dem eller inte. Min Rabb kan förvisso ge tillbaka mina ögons nûr till mig och återvända mig till min tidigare stat."

Lady Zinnîra (radiy-Allahu 'anhâ)



Tortyr tills man blir medvetslös

När det gäller tortyr gjorde polyteisterna ingen skillnad mellan kvinnor och män. En av de första muslimerna, Lady Zinnîra, hade inga beskyddare och hon var också slav. Polytheisterna, som fick veta att hon blivit muslim, tvekade inte att tortera henne. De tvingade henne att dyrka avgudarna Lât och Uzzâ, torterade och ströp henne tills hon inte kunde andas och svimmade. Trots allt detta skulle hon aldrig överge sin tro och lydde dem inte. Särskilt Abû Jahl plågade henne mycket. Som en följd av detta blev Zinnîra blind. En gång sade Abû Jahl: "Du ser! Lât och Uzzâ gjorde dig blind." Lady Zinnîra sade som ett tecken på sin tro: "O Abû Jahl! Wallahi (jag svär vid Allah), dina ord är inte sanna. De avgudar som du kallar Lât och Uzzâ är inte bra för någonting. De vet inte ens vem som dyrkar dem eller inte. Förvisso kan min Rabb ge tillbaka mina ögons nûr till mig och återföra mig till mitt tidigare tillstånd."

Abû Jahl var förvånad över Hadrat Zinnîras orubbliga tro. Allahu ta'âlâ hade accepterat Zinnîras åkallan, och hennes ögon började se bättre än tidigare. Trots att Abû Jahl och Qurayshs polyteister bevittnade detta var de envisa och trodde inte på Islâm. Dessutom sade de: "Detta är också deras profets magi! Förundras ni inte över de dårar som följer Muhammeds väg? Om deras väg var nyttig och verklig skulle vi lyda honom före alla. En slav fann sanningen före oss, är det så?"

På detta sände Allahu ta'ala den 11:e âyat al-karîma i Sûrah al-Ahqâf, i maal: **"De otrogna sade till de troende: 'Om det fanns någon godhet i den** (Islâm)**, kunde de** (de fattiga och hjälplösa) **inte ha kommit före oss och sprungit till den före oss.' De kommer dock att säga** (för att förneka Koranen al-karîm)**: 'Denna Koranen al-karîm är en gammal lögn** (som togs fram av Muhammed)**' eftersom de inte kunde hitta den sanna vägen med den** (som de troende)."

Dâr-ul Arqâm

Vår älskade Profet (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) var mycket ledsen över de förföljelser och den tortyr som polytheisterna utsatte hans Ashâb för. Det var nödvändigt att hitta en säkrare plats för att sprida och lära sig Islâm. Vår Mästare valde Hadrat Arqâms hus för denna muqaddas (heliga) plikt.[100] Detta hus låg öster om Safâ Hill, i en gränd och på hög höjd. Kâ'ba al- mu'azzama var lätt att se från detta hus. In- och utgångsdörrarna var mycket lämpliga för att kontrollera de förbipasserande. Dessutom var Hadrat Arqâm en av de kända personerna i Meack och en person med hög status. Vår Mästare Habîb al-akram förklarade Islâm för sin Ashâb i detta hus. De människor som skulle bli muslimer skulle komma till detta hus och bli hedrade genom att acceptera Islâm och skulle bli välsignade genom att lyssna till vår profets välsignade ord som botar hjärtan. De skulle lyssna på vår Mästare, profeten, som om fåglar hade landat på deras huvuden, och om de sa ett ord skulle fågeln flyga iväg. De skulle memorera hans välsignade ord som om de svalt dem utan att missa något ord. Vår profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) skulle avsätta sin dagtid för Arqâms hus och skulle vara upptagen med att undervisa sin Ashâb från morgon till kväll. Detta hus var muslimernas första högkvarter. Det var "Dâr-ul-Islâm". De tidiga muslimerna samlades där, och på så sätt skulle de skyddas från polyteisternas alla onda gärningar.

---

100 Ibn Hajar, al-Isâba, I, 28-29.

Dödlig tortyr

Ammâr ibn Yâsar rapporterar: "Jag ville åka till Dâr-ul-Arqâm, träffa Rasûlullah och bli muslim. Jag stötte på Hadrat Suhayb vid porten. När jag frågade honom: "Vad gör du här?" ställde han samma fråga till mig. Jag svarade: "Jag vill gå till Hadrat Muhammeds närvaro, lyssna till hans ord och bli muslim." Han svarade: "Det är därför jag också kom hit." Tillsammans be gav vi oss till hans upphöjda och ärofyllda närvaro. Han informerade oss om Islâm. Vi blev muslimer."[101]

Ammâr var en av de mujâhîder som inte tvekade att tillkännage sin tro. Han skulle uthärda de värsta plågorna för att inte lämna sin religion. När de fann honom ensam, tog polyteisterna honom till klipporna i Mecka, vid Ramda, och klädde av honom och satte en järnskjorta på honom. De lät honom vänta i den brännande solen på detta sätt och torterade honom. Ibland brändes hans rygg med eld och han fick utstå oändliga plågor. Varje gång beordrade de: "Förneka! Förneka! Dyrka Lât och Uzzâ så att du blir fri!" Hadrat Ammâr svarade på dessa outhärdliga plågor genom att säga: **"Min Rabb är Allah, min profet är Muhammed 'alaihis-salâm."** Polyteisterna blev då mycket arga och satte heta stenar på hans bröst. Ibland kastade de honom i en brunn och försökte dränka honom. En dag blev Ammâr ibn Yâsar hedrad av att vara närvarande inför vår älskade profet. Han sade: "O Rasûlullah! De plågor som polyteisterna har åsamkat oss har nått extrema nivåer." Vår profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) tyckte synd om Hadrat Ammârs tillstånd och sade: **"Ha tålamod, o Yahzân-fader!"** Sedan bad han: **"Yâ Rabbî! Låt inte någon medlem av familjen Ammâr få smaka på Jahannams plågor!"**

"Ha tålamod, O Yasar-familj! Gläd er, O Ammârfamilj! I sanning, er belöningsplats är Jannah."

Hadith ash-sharîf

Första martyren, första blodet

Hadrat Ammârs far, Yâsar, hans mor Sumayya och hans bror Abdullah hade blivit muslimer. Polyteisterna skulle tortera dem mer än de torterade Hadrat Ammâr. Under tortyren ville de att de skulle säga hädiska ord, men de skulle svara: "Även om ni skalar vår hud, även om ni skär vårt kött i bitar, så kommer vi inte att lyssna på er" och säga: "Lâ ilâha illallah, Muhammadun Rasûlullah". Återigen, en dag, på en plats som kallas Bathâ, medan familjen Yâsar plågades, passerade vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) förbi. Han blev mycket ledsen när han såg de outhärdliga plågor som hans Ashâb fick utstå. När Hadrat Yâsar frågade: "O Rasûlullah! Kommer våra liv att vara fulla av dessa plågor?" svarade vår Mästare: **"Ha tålamod, O familj Yâsar! Gläd er, O familj Ammâr! I sanning, er belöningsplats är Jannah."**



101 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, III, 227; Hâkim, al-Mustadrak, III, 449; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, XXIV, 219.

Återigen, en dag, plågade och torterade de Meckanska polyteisterna Ammâr med eld. Vår mästare Rasûlullah var där. Han sade: **"O eld! Var sval och säker för Ammâr som du var för Ibrâhîm ('alaihis-salâm)!"** När Ammâr senare öppnade ryggen såg man tecknet på elden. Det tecknet hade dykt upp före Rasûlullahs åkallan.

Återigen, en dag när de plågade familjen Yâsar, martyriserade de Hadrat Yâsar och hans son Hadrat Abdullah genom att skjuta pilar mot dem. Abû Jahl lät fästa Hadrat Sumayyas välsignade fötter med rep. Sedan lät han två kameler binda fast vid repens ändar, och han fick kamelerna att gå i motsatta riktningar tills hon delades i två delar. På så sätt martyriserade han Hadrat Sumayya. Vår mästare, profeten och hans Ashâb ('alaihimurridvân) blev oerhört ledsna när de fick nyheten om att den skoningslösa, skoningslösa, grymma Abû Jahl och de andra polyteisterna martyriserade familjen Yâsar med sina plågor. Denna händelse fick Ashâb att förena sig ännu mer.[102]

När Ashâb al-kirâm utförde namâz gick de till en isolerad plats och gjorde sina ibâdat i hemlighet. Återigen en dag utförde Sa'd ibn Abî Waqqâs, Sa'îd ibn Zayd, Abdullah ibn Mas'ûd, Ammâr ibn Yâsar, Khabbâb ibn Arat uppträdde namâz i en dal i Mecka som kallas Abû Dub. Under tiden komAhnas ibn Sharîk och några polyteister som följde dem och började skämta och tala illa om deras ibâdat. Hadrat Sa'd ibn Abî Waqqâs och hans vänner kunde inte stå ut med detta och de attackerade polyteisterna. Hadrat Sa'd hittade ett kamelben och med det blodade han en av polyteisternas huvud. Polytheisterna blev rädda och sprang iväg. Således utgöt muslimerna blod från otrogna för första gången.

Abû Zarr Ghifârîs övergång till islam

En efter en uppnådde människor hidâyat, och nûr av Islâm var sprida sig utanför Mecka och börja lysa upp världen. Mot nyheten om islams uppkomst och spridning försökte polyteisterna med olika metoder att hindra den. Så småningom nådde denna nyhet även Banî Ghifâr-stammen. När Abû Zarr Ghifâr hörde denna nyhet skickade han sin bror Unays till Mecka och ville att han skulle undersöka situationen. Unays åkte till Mecka och deltog i vår mästare, profetens, närvaro. Han beundrade honom och när han återvände till sin bror frågade Hadrat Abû Zarr: "Vilka nyheter har du med dig?". Han svarade: "O vår mästare! Jag svär vid Allahu ta'âlâ att jag såg en mycket stor person som beordrar det goda och förbjuder det onda". När Abû Zarr Ghifârî frågade: "Vad säger folk om honom?" Unays, som var en av de välkända poeterna på sin tid, svarade: "De säger att Han är en poet, en spåman och en magiker. Hans ord är emellertid inte som sagesmännens eller magikernas ord. Dessutom jämförde jag hans ord med poeters alla slags dikter. De liknar inte heller dem. Dessa unika ord kan inte jämföras med någons ord. Wallahi, den personen säger sanningen, kommunicerar sanningen. De som inte tror på honom är lögnare och avvikare." Efter denna nyhet bestämde sig Abû Zarr Ghifârî för att åka till Mecka, träffa vår mästare, profeten, och bli muslim.

Han tog med sig en käpp och lite mat och begav sig entusiastiskt iväg till Mecka. När han nådde Mecka berättade han inte för någon om sina avsikter; eftersom polyteisterna behandlade vår mästare, profeten och nya muslimer strängt som fiender, och de ökade sina plågor dag för dag. De torterade särskilt muslimer som var fattiga och utan hjälpare. Abû Zarr kände ingen i Mecka. Han var en främling. Därför

102 Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, VIII, 42; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, VIII, 264; Suhaylî, Rawzu'l-unf, II, 86.

frågade han inte någon någonting. I närheten av Kâ'ba väntade han på ett tillfälle att få träffa Rasûlullah och letade efter ett tecken för att få veta var han befann sig.

På eftermiddagen drog han sig tillbaka till ett gathörn. Hadrat Alî såg Abû Zarr. Han förstod att han var en främling. Han tog därför med honom till sitt hus. Eftersom han inte begärde något av honom avslöjade Abû Zarr inte sin hemlighet. På morgonen gick han till Kâ'ba igen. Trots att han gick runt till kvällen kunde han inte uppnå sin önskan. Han gick och satte sig där han tidigare satt dagen innan. Hadrat Alî passerade där den kvällen också. Han sade: "Så den här stackaren kunde alltså inte lära sig var hans hus är ännu" och förde honom till sitt hem igen. På morgonen gick han återigen till Baitullah igen och satte sig ner. Hadrat Alî bjöd in honom till sitt hus igen. Den här gången frågade han honom varför han hade kommit och varifrån.

Hadrat Abû Zarr sade: "Om du ger mig ett absolut löfte, för att säga sanningen, så ska jeg berätta för dig. När Hadrat Alî svarade: "Berätta för mig, jag kommer inte att avslöja din hemlighet för någon." Abû Zarr Ghifârî sade: "Jag har hört att en profet har dykt upp här. Jag har kommit för att tala med honom och uppnå hans närvaro." Hadrat Alî sade: "Du har funnit sanningen och gjort något klokt. Nu ska jag gå till den personen. Följ mig; gå in i huset som jag kommer att gå in i. Om jag förstår att det finns en person på vägen som kommer att skada dig kommer jag att låtsas som om jag ordnar mina skor. Då kommer du inte att vänta på mig utan gå vidare och gå förbi mig."

Abû Zarr Ghifârî följde Hadrat Alî. Till sist fick han den ära att se vår profets välsignade ansikte. Och han hälsade på honom genom att säga "Assalâmu 'alaikum." I Islâm var denna hälsning **den första salâm,** och Abû Zarr Ghifârî var den första personen som sade salâm. Vår Mästare, Profeten svarade på hans salâm och sade: **"Må Allahu ta'âlás barmhärtighet vara över dig."** När vår Mästare, Profeten frågade honom: **"Vem är du?"** Han svarade: "Jag kommer från Ghifâr-stammen." Vår Profet frågade: **"Hur länge har du varit här?"** Han svarade: "Jag har varit här i tre dagar och tre nätter." **"Vem gav dig mat?"** "Jag kunde inte hitta någon mat eller dryck förutom zamzam. Så länge jag drack zamzam kände jag varken törst eller hunger." Vår mästare, profeten sade: **"Zamzam är välsignad. Det mättar den som är hungrig."** Då sade Abû Zarr Ghifârî till vår mästare, profeten: "Kommunicera Islâm till mig." Vår Mästare, profeten reciterade Kalima ash-shahâda för honom. Han upprepade och blev hedrad med Islâm och blev en av de första muslimerna."[103]

"Wallahi, den personen säger sanningen, kommunicerar sanningen. De som inte tror på honom är lögnare och avvikare."

Hadrat Unays Gifârî (radiy-Allahu 'anh)



103 Bukhârî, "Manâqib", 11; "Fadâil-us-Sahâba", 62; Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, II, 83

Hadrat Abû Zarr Ghifârî, efter att han blivit muslim, sade till vår profet: "O Rasûlullah! Jag svär vid Janâb al-Haqq, som har sänt dig som en sann profet, att jag kommer att tillkännage detta öppet bland polyteisterna." Han gick till Kâ'ba, och med hög röst sade han: "O Quraysh-samhället! Ash-hadu an lâ ilâha illallah wa ashhadu anna Muhammadan abduhu wa rasûluh (Jag vet och tror som om jag såg med mina ögon att det inte finns någon gud, ingen annan än Allahu ta'âlâ, vars existens är nödvändig och som är värd att dyrka och lyda. Jag vet och tror som om jag såg med mina ögon att Muhammed 'alaihis-salâm är både en född tjänare och rasûl av Allahu ta'âlâ.)." När polytheisterna hörde detta attackerade de honom omedelbart. De slog honom med stenar, pinnar och benbitar och blodiga honom. Hadrat Abbâs, som såg denna händelse, sade: "Låt den här mannen vara, ni kommer att döda honom! Han tillhör en stam som ligger på den väg som er handelskaravan passerar. Hur ska ni kunna passera dit igen?"

Han räddade Hadrat Abû Zarr från polyteisterna. Abû Zarr var mycket lycklig över den lycka som det innebar att bli hedrad genom att bli muslim. Nästa dag, bredvid Kâ'ba, reciterade han Kalima ash- shahâda igen med hög röst. Polytheisterna slog honom. Han föll ner. Återigen kom Hadrat Abbâs och räddade honom från polyteisterna.

Vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) beordrade Hadrat Abû Zarr Ghifârî att återvända till sitt hemland och sprida Islâm där. På denna order återvände han till sin stam och meddelade att Allahu ta'âlâs enighet och att Muhammed 'alaihis-salâm var Hans rasûl. Han sade till dem att det han meddelade var verkligt och korrekt; de avgudar som de dyrkade var falska, fåfänga och meningslösa. En del av den skara som lyssnade på honom började protestera mot hans ord.

Under tiden fick stamhövdingen Haffâf tyst på skrikarna och sa: "Sluta, låt oss lyssna och se vad han berättar." Efter detta fortsatte Hadrat Abû Zarr Ghifârî: "Innan jag blev muslim hade jag en dag gått till idolen Nuham och ställt lite mjölk framför den. Jag såg att en hund närmade sig, drack mjölken och smutsade ner idolen. Jag förstod helt och hållet att idolen inte hade någon makt att stoppa detta. Hur kan man tycka om att dyrka en idol som till och med en hund förolämpar? Är det inte vansinne? Detta är vad ni dyrkar."

Alla böjde sina huvuden. En av dem sade: "Vad säger då den Profet du nämnde? Hur förstod du att han talar sanning?" Hadrat Abû Zarr sade med hög röst: "Han säger att Allahu ta'âlâ är en och att det inte finns någon annan gud än Allah. Han säger att Allah är den som skapar allt och äger allt. Han uppmanar människor att tro på honom. Han uppmanar dem till god etik och att hjälpa varandra. Han fördömer det onda i att begrava döttrar levande och det fula i varje dålig handling, orättvisa och grymhet man begår. Han säger att man ska avstå från dessa." Han förklarade Islâm i detalj. Han räknade upp de felaktiga sederna i hans stam. Sedan angav han skadorna och det fula i dessa felaktiga handlingar. Många människor bland åhörarna, däribland hövding Haffâf och hans egen bror Unays, blev muslimer.[104]

104 Bukhârî, "Manâqib", 10; "Fadâil-us-Sahâba", 62; Ibn Ishâq, as-Sira, 122–123, Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, II, 83.

Öppen läsning av Qur'ân al-karîm på Kâ'ba

En dag samlades Ashâb al-kirâm på en öde plats och pratade. De sade: "Wallahi, ingen utom Rasûlullah kan få Quraysh s polyteister att lyssna öppet på Qur'ân al-karîm. Finns det någon som kan recitera och få dem att lyssna till Qur'ân al-karîm öppet?" Hadrat Abdullah ibn Mas'ûd var också där. Han sade: "Jag ska få dem att lyssna!" Några av Ashâb sade: "O Abdullah! Vi är rädda för att polyteisterna ska skada dig. Vi vill ha en person som har en stam och ett folk som kommer att skydda honom mot polyteisterna när det behövs". Han insisterade genom att säga: "Ge mig tillstånd så att jag kan gå. Janâb al-Haqq kommer att skydda mig." Nästa dag före middagstid kom han till Maqâm al-Ibrâhîm. Polytheisterna hade samlats där. Ibn Mas'ûd, som stod upp, sade Basmala sharîf och började recitera Sûrah ar-Rahmân. Polytheisterna frågade varandra: "Vad säger Umm Abd:s son? Förmodligen reciterar han de ord som Muhammed förde med sig." De attackerade honom. Genom att slå, örfila och sparka honom blåste de hans ansikte och ögon och gjorde honom oigenkännlig. Han fortsatte dock att recitera under attacken.

Han kom tillbaka till Ashâb al-kirâm med sår i ansiktet. Ashâb al-kirâm var mycket ledsna. De sade: "Vi hade fruktat att du skulle sluta som detta. I slutändan hände det som vi befarade."

Abdullah ibn Mas'ud var dock inte alls ledsen. Han sade: "Jag hade aldrig sett Allahu ta'âls fiender så svaga som de var idag. Om du vill kan jag få dem att lyssna igen i morgon bitti". Ashâb al-kirâm sade: "Nej, detta räcker för dig. Du fick dessa vildsinta otrogna att lyssna på det som de inte gillade."[105]

"Vår Profet ropade: 'O min Rabb! Visa Dawsfolket den sanna vägen och för dem till Islâm! Han sade till mig: 'Återvänd till ditt folk! Fortsätt att bjuda in dem till Islâm med ett leende ansikte och ljuva ord! Uppför dig försiktigt mot dem!''"

Tufayl ibn Amr (radiy-Allahu 'anh)

Tufayl ibn Amrs övergång till islam

Under de år som vår Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) började sprida Islâm öppet i Mecka, rådde han människor dag och natt och bjöd in dem till den islâmiska religionen. De mekkanska polyteisterna strävade efter att hindra vår Profets ansträngningar. De skulle göra alla slags förtal och plågor mot dem som lyssnade till och trodde på honom. Närhelst de såg en person som talade med vår Mästare, Profeten, tog de dem omedelbart åt sidan och försökte med alla sorters knep och lögner för att hindra dem från att lyssna och tro på honom. De skulle göra allt de kunde för att hindra människor som kom utanför Mecka från att lyssna på honom. Under den tid då muslimerna var i svårigheter och plågades av de otrogna kom Tufayl ibn Amr Dawsî till Mecka. När de såg detta gick polyteisternas ledare till honom och sade: "O Tufayl! Du har kommit till vårt hemland. Abdullahs föräldralösa



105 Ibn Ishâq, as-Sira, 166; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 314-315; Tabarî, Târikh, II, 234-235.

barn, som uppstod från oss, har många häpnadsväckande tillstånd. De ord han yttrar är som magi. De skiljer sonen från sin far, brodern från sin bror, mannen från sin fru! Med de idéer han lägger fram orsakar han problem i allmänheten. En son som hör hans ord lyssnar inte längre på sin far utan blir lydig mot honom. Nu är det ingen som lyssnar på varandra, människor blir muslimer. Vi är rädda för att denna separationskatastrof som vi drabbas av kommer att drabba ert folk också. Låt det vara vårt råd till er: prata aldrig med honom! Säg inte heller något ord till honom och lyssna inte på hans ord. Lägg inte någon uppmärksamhet på vad han berättar! Var mycket försiktiga. Stanna inte här särskilt länge, antingen. Gå härifrån omedelbart." Tufayl ibn Amr berättar om resten på följande sätt: "Jag svär, de hade sagt detta så mycket att jag bestämde mig för att inte tala med honom och inte lyssna på hans ord. Jag hade till och med stoppat bomull i mina öron så att jag inte skulle höra hans ord när jag gick in i Kâ'ba. Nästa dag, på morgonen, gick jag till Kâ'ba. Jag såg att Rasûl 'alaihis-salâm höll på att utföra namâz. Jag stannade på en plats nära honom. Med Janâb al-Haqqs hikmat (dolda gudomliga orsak) hörde jag några av hans recitationer. Hur vackra var inte de ord som jag hade hört? Jag sade till mig själv: "Jag är inte en sådan människa som inte kan skilja på gott och ont. Dessutom är jag en poet. Varför skulle jag inte lyssna på vad den här personen säger? Om jag tycker att hans ord är vackra ska jag acceptera dem; om jag inte tycker att de är vackra ska jag överge dem. Jag gömde mig någonstans och stannade där tills Rasûlullah utförde sin namâz och återvände till sitt hem. Sedan följde jag honom. När han gick in i sitt hus gick jag också in och sade: "O Muhammad ('alaihis-salâm)! När jag kom till det här landet berättade ditt folk för mig: "Så och så". De ville att jag skulle hålla mig borta från dig. Av rädsla stoppade jag mina öron med bomull för att inte höra dina ord. Men Allahu ta'âlâ fick mig att höra några av dina recitationer. Jag har funnit dem så vackra. Berätta nu för mig vad du har att berätta! Jag är redo att acceptera det. ´

Vår Mästare Rasûlullah förmedlade Islâm till mig och reciterade några delar av Koranen al-karîm. Jag svär att jag inte hade hört vackrare ord än dessa i mitt liv. På en gång sade jag kalima ash-shahâda och blev muslim.

I det ögonblicket sa jag: "O Rasûlullah! Jag är en inflytelserik och viktig person bland mitt folk. Ingen av dem har något emot mig. Låt mig gå och bjuda in dem till islams religion. Be så att Allahu ta'âlâ ger mig ett tecken! Således, att tecknet kan ge mig lätthet och hjälp medan jag bjuder in mitt folk till islam. Efter denna begäran från mig, åkallade vår Mästare, Rasûlullah, "**O min Allah! Skapa en âyat, ett tecken för honom!**

Efter detta vände jag tillbaka till min stad. När jag under en mörk natt kom fram till kullen, som ligger mot vattendraget, där min stam bodde, dök en nûr som ett ljus upp på min panna och började sprida ljus. Sedan bad jag: "O min Allah! Överför denna nûr till en annan del av min kropp, så att inte de okunniga i Daws-stammen tar det för ett gudomligt straff som Allah har gett på grund av att jag har avfallit när de ser det på min panna. Då kom denna nûr omedelbart till slutet av min piska och hängde där som ett ljus. När jag var nära min stams stad och började gå neråt, visade folk där varandra den nûr som hängde som ett ljus i slutet av min piska. I detta tillstånd gick jag nerför backen och nådde hem. Min far kom och såg mig först. Han omfamnade

mig av kärlek. Min far var mycket gammal. Jag sade till honom: "O min far! Om du förblir i ditt nuvarande tillstånd är varken jag från dig eller du från mig!". När min far hörde detta från mig blev han förvånad och frågade: "Vad är orsaken, min son? Som svar sa jag: "Jag blev muslim genom att omfamna Muhammeds religion "alaihis-salâm."

Då sa min far: "Min son, jag omfamnade också den religion som du omfamnade. Låt din religion bli min religion också!" och blev muslim genom att säga Kalima ash-shahâda. Efter detta lärde jag honom vad jag visste om Islâm. Sedan badade han och tog på sig rena kläder. Senare kom min fru till mig. Jag sade samma saker till henne. Hon accepterade och blev också muslim.

På morgonen gick jag till Daws-stammen. Jag informerade alla Dawsborna om islam och bjöd in dem också. Ändå var de tveksamma till att acceptera det. De motsatte sig det under lång tid. De gav inte upp sina syndiga och onda gärningar. De gick ännu längre och gjorde narr av mig genom imitationer. På grund av sitt beroende av att ta ut räntor och spela spel lyssnade de inte på mig. De avstod från att lyda Islâm. De blev olydiga mot Allah och Hans Profet.

Efter en tid kom jag till Mecka och klagade på mitt folk till Rasûlullah; jag sade: "O Rasûlullah! Daws stam har blivit olydig mot Allahu ta'ala. De har inte accepterat min inbjudan att omfamna Islâm. Snälla, be för dem! Vår älskade Profet, vars ömhet och medkänsla för alla var stor, öppnade sina händer, vände sig mot Kâ'ba och åkallade: **"O min Rabb! Visa den sanna vägen för Dawsfolket och för dem till Islâm-religionen!"** Han sade till mig: **"Återvänd till ditt folk! Fortsätt att bjuda in dem till Islâm med ett leende ansikte och ljuva ord! Uppträd försiktigt mot dem!** Jag åkte omedelbart till mitt hemland. Jag slutade aldrig, vid något tillfälle, att bjuda in Dawsfolket till Islâms religion."[106]

"Nej, Jag går och reciterar igen. Jag hade aldrig sett polyteisterna så svaga som de var idag. Detta Deras svaghet behagar mig. Jag känner ingen smärta från de plågor som de gör mot mig."

Abdullah ibn Mas'ûd (radiy-Allahu 'anh)

Inbjudan till festivaler

Varje år på vissa dagar, för att besöka Kâ'ba al-mu'azzama, kom människor till Mecka från olika städer. Vår mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) hälsade på dem som anlände och berättade för varje grupp om Islâm. Han informerade dem om att Allahu ta'âlâ var en (det finns ingen gud utom Allah) och att han var en sann profet och att frälsningen fanns på denna väg.

En dag samlade Walîd ibn Mugîra polyteisterna och sade: "O Quraysh-folk! Säsongen för att besöka Kâ'ba har kommit igen. Muhammeds röst har spridit sig över hela världen. Arabiska



106 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 382,385; Suhaylî, Rawzu'l-unf, II, 168; Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, II, 417.

stammar kommer till honom, deras hjärtan värms av hans ljuva ord och de omfamnar hans religion. Vi bör hitta en förebyggande åtgärd. Låt oss komma överens om en sak så att vi inte kommer att motsäga varandra genom att säga olika saker om honom."

Qurayshiterna sade: "O Abd as-Shams far! Du är den mest framsynta av oss. Vi ska berätta för dem vad du anser vara lämpligt."

När Walîd svarade: "Nej, säg det du, jag ska lyssna på dig", sade de: "Låt oss kalla honom en spåman." Walîd vägrade genast: "Nej, jag svär att han inte är en spåman. Vi har sett många siare. De säger sanningen och lögnen utan att tveka. Muhammeds recitationer är inte som de som sagesmännen hittade på. Dessutom har vi hittills inte hört någon lögn från Muhammed. Om vi säger detta kommer ingen att tro oss."

Den här gången sade de: "Låt oss kalla honom för galen." Walîd motsatte sig återigen och sade: "Nej, jag svär att han inte är galen. Vi vet och förstår mycket väl tecknen på sinnessjukdom. Han har inte känslan av att drunkna, darrningar eller grundlösa rädslor. Om vi säger detta kommer de att motbevisa oss."

Qurayshîerna sade: "Låt oss kalla honom en poet."Walîd avvisade återigen: "Han är inte heller en poet! Vi känner till alla typer av dikter mycket väl. Det han reciterar är inte alls likt någon sorts dikt."

Den här gången sade de: "Låt oss kalla honom magiker." Walîd sade: "Han är inte heller en trollkarl. Vi har sett trollkarlar och deras magi; vi känner också till dem. Det finns inga tecken på magi i hans ord. Muhammeds ord är segerrika över hela världen. Han är inte en okänd person. Vi kan inte hindra människor från att tala med honom. Han är överlägsen andra i vältalighet och flyt, i vackert och meningsfullt tal. Kort sagt, vad vi än säger om honom kommer folket att förstå att det är en lögn."

När Qurayshîerna inte kunde hitta något annat, sade de: "Du är den äldsta och mest erfarna av oss, kommer vi att hålla med om vad du säger."

Walîd ibn Mugîra tänkte en stund på detta. Sedan uppviglade han folket runt omkring honom genom att säga: "Det bästa är att kalla honom en magiker, en trollkarl, detta är det mest rimliga valet. För med sina ord skiljer han människor från sina stammar och släktingar och han sätter avstånd mellan bröder och vänner."

Qurayshiterna skingrades omedelbart och sade till folket i Mecka: "Muhammed är en trollkarl!" De spred detta ord bland folket. När stammarna började komma för att besöka Kâ'ba, fanns det ingen kvar som inte behövde varnas för att tala med vår mästare Profeten.

På grund av polyteisternas handlingar började människor från alla arabiska stater att bli nyfikna på islam, och stora tvivel och frågor om avgudar uppstod i deras sinnen. Allahu ta'âlâ sände âyat al-karîmas och informerade om att han kommer att bittert plåga den otrogne vid namn Walîd ibn Mugîra. Han förklarar faktiskt i den 11-29:e âyat al-karîmas i Sûrah al-Muddaththir, i maal: "(O min Rasûl!) **Överlåt åt mig att ta itu med** (straffa) **den person** (en icke-troende som Walîd ibn Mugîra som föddes utan rikedomar) **som jag ensam har skapat!** (Jag är tillräckligt för att hämnas på honom. Jag skapade den där otrogne) **som jag har utrustat med rikliga rikedomar** (efteråt fick jag denna otacksamma person, som inte hade någonting, att uppnå många välsignelser. Jag gav honom många fruktträdgårdar, vingårdar och varor.) **och söner** (som är starka och redo att skydda honom) **för att vara vid hans sida. För honom har jag gjort allting lätt och jämnat vägen** (till makt och rikedom). Han nådde

en hög position i Mecka. Han fick smeknamnet Rayhânat al-Arab. Han presenterade sig för sin stam som en framstående [utvald, utvald] man. **Sedan önskar han** (denna giriga, otacksamma person) **fortfarande att vi ska skänka honom mer** (egendom och söner). (Han uppskattar inte och försöker inte vara tacksam för de välsignelser han fått) **På intet sätt! Han kommer aldrig att få sina önskningar uppfyllda!** (Den här otrogna och giriga personens önskan kommer inte att accepteras. Hans egendom och söner kommer inte att ökas). **För till Våra verser** (Qur'ân al-karîm) **är han envist motståndare. Jag kommer att utsätta den där otroende för saûd plåga!** (När det gäller saûd som nämns i denna âyat har det i en hadîth ash- sharîf förklarats att: **"Saûd är ett berg i Jahannam. En icke-troende kan bestiga det på sjuttio år. Sedan faller han ner. Och det fortsätter så."**) (En dag, vår Mästare, profeten reciterade Koranen al-karîm högt, och âyat al- karîmas påverkade Walîd ibn Mugîra djupt. Han gick till Qurayshies och sade: "Jag hörde orden som Muhammed reciterade. Det kan inte vara människans eller jinns ord. Det är varken dikter eller ord från en spåman. Den här personen ljuger inte heller. Jag har hört många koncisa ord. Dessa är olik allt jag hört. Har du någonsin hört honom ljuga? Qurayshiterna blev oerhört oroliga och sade: "Ack! Vi har förlorat denna smarta, denna rika och inflytelserika man också! Muhammeds (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) ord påverkade även honom". De skickade Abû Jahl till honom. Abû Jahil kom och sade: "Vad är det som gör att du ser så sorgsen och ledsen ut? Berörde Muhammeds magi dig också, påverkade hans rikedomar och egendomar dig? Vi fattade ett beslut. Om du åtrår rikedomar och egendomar ska vi ge dig så mycket rikedomar och egendomar som du vill ha. Följ inte den här felaktiga vägen". Då sade Walîd ibn Mugîra: "Jag är den rikaste mannen i Quraysh. Hur kan ni erbjuda mig något sådant här?". Till detta sade Abû Jahil: "Nåväl! Varför sa du då dessa lovord om Koranen som han läste?"). **Då tänkte den otrogne** (hur han skulle kunna tala mot Koranen al-karîm som han hörde från Rasûlullah.) **och konspirerade** (i sitt sinne och förberedde några ord.)

Ruin griper honom! Hur han funderade och plotted (något inkonsekvent, osammanhängande, som förnekar det han sagt tidigare. Den här mannen kände sig tvungen att ändra sitt ord. Han tänkte, hur kan jag förklara mina ord för dem.)! **Återigen griper ruin honom! Hur han plottade! Sedan såg han** (koncentrerade sig på saken, tänkte djupt på den). **Sedan rynkade han på näsan och skrockade. Sedan vände han ansiktet bort från sanningen och var högmodig. Och han sade: "Detta**

"Våldsamma, hårdhjärtade okunniga tror inte på dig. De är oftast munâfiqs."
Tawba: 98



(Koranen) är bara trolldom från förr. Detta är inget annat än en ren dödligs ord!" (Han hade dock tidigare erkänt när han var bland sitt folk att Qur'ân al-karîm var ett underbart ord och inte hade någon likhet med människornas och jinns ord. Sedan ändrade denna förnekare sina ord för att behaga sitt folk och förtalade Qur'ân al-karîm, vilket den aldrig förtjänade. På så sätt gjorde han sig själv förtjänt av den gudomliga plågan. Allahu ta'âlâ sade:) **"Jag ska kasta honom i Seqar, Jahannam. Och vet ni vad Seqar är? Den skonar ingenting; den lämnar ingenting intakt (den släpper inte taget och slutar inte heller att tortera dem). Den bränner huden och avslöjar benen."**

Polyteisternas lyssnande till Koranen al-karîm

De kända polytheisterna hindrade människor från att omfamna islam genom olika knep och grymheter. De förbjöd Mekkanerna att lyssna på âyat al-karîmas som reciterades av Muhammed 'alaihis-salâm. De skulle dock själva i hemlighet komma nära Vår älskade profet Muhammeds hus 'alaihis-salâm, gömma sig i ett hörn och lyssna på âyaten. När morgonen kom och himlen lyste upp skulle de notabla bland polyteisterna märka att var och en av dem i hemlighet hade kommit för att lyssna på Qur'ân al-karîm på natten, och de skulle förebrå varandra och säga: "Låt oss inte göra om det här igen". Ändå skulle de nästa natt gå dit igen utan att informera varandra och lyssna på Qur'ân al-karîm genom att gömma sig i ett hörn. När de såg varandra på morgonen skulle de bli förvånade. De skulle skiljas åt och svära att inte göra samma sak igen, men de kunde inte hålla sina ord. Men genom att ge efter för sitt nafs' (köttsliga själ), agera överlägset, vara rädda för att andra polyteister ska fördöma dem och genom många andra fåfänga tankar blev de inte troende. De hindrade även andra från att göra det. Dessutom ropade de på gatorna: "Muhammed är en trollkarl".

En eftermiddag samlades polyteisterna runt Kâ'ba och sade: "Låt oss bjuda in Muhammed och diskutera denna fråga! Så att folk inte kommer att fördöma och klandra oss i slutändan." De skickade ett meddelande till vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'alaihi wa sallam). Efter denna inbjudan kom vår Mästare, Profeten till Kâ'ba och satte sig mittemot polyteisterna.

Polytheisterna sade: "O Muhammed! Vi bjöd hit dig för att komma överens med dig. Vi svär att det inte fanns någon bland araberna som orsakade problem för sitt folk som du gjorde! Du har fördömt vår religion! Du har fördömt våra gudar! Du har inte uppskattat vårt sätt att tänka! Ni har splittrat vår enighet och ställt oss mot varandra! Det finns ingen katastrof kvar som ni inte har orsakat för oss. Om ni vill bli rika på era beteenden och ord, låt oss samla in mer varor än ni vill ha. Om du vill få berömmelse och ära, låt oss acceptera dig som vår herre. Om du vill vara en härskare, låt oss utropa dig till härskare och samlas kring dig.

Om det finns något som du drabbas av, låt oss rädda dig från det. Om det är en sjukdom som orsakas av djinns, kommer vi att spendera all vår rikedom på att leta efter ett botemedel!"

Efter att tålmodigt ha lyssnat på dem gav världens mästare detta fantastiska svar: **"O Quraysh-samhället! Ingen av de saker ni nämnt existerar i mig. Med de saker jag förde till er kom jag inte för att vilja ha era egendomar, inte heller för att vinna ära bland er eller för att bli er härskare. Men Allahu ta'âlâ**

skickade mig som en profet till er och steg ned boken till mig. Han beordrade mig att vara en härold (med Jannah) **för er** (de troende bland er) **och att vara varnare** (mot Jahannam, de som inte tror)**. Och jag har tillkännagivit denna order från min Rabb till er och gett er råd. Om ni accepterar det jag förde fram till er kommer de att vara er del och försörjning i både denna värld och âkhirat. Om ni inte accepterar och om ni vägrar det, är det som faller på mig, tills Allahu ta'âlâ dömer mellan mig och er, att stå och uthärda alla svårigheter för att uppfylla Janâb al-Haqq's order till mig."**

Abû Jahl, Umayya ibn Khalaf och andra polyteister sade: "O Muhammad! Du vet att det inte finns några andra människor som befinner sig i svårare förhållanden när det gäller försörjning än vi. Eftersom du är en profet, be till din Rabb så att han tar bort de berg som besvärar oss och gör vår försörjning svår! Han kommer att utvidga vårt land och få floder som de i Damaskus och Irak att rinna på det! Dessutom kommer han att återuppliva några av våra förfäder, först och främst Kusayy ibn Kilâb. Kusayy ibn Kilâb var en sanningsenlig och stor person. Låt oss fråga honom om dina ord är sanna eller falska! Om han bejakar dig och om du uppfyller våra önskemål kommer vi att bejaka dig. Med detta skulle vi också få veta din status inför din Rabb. Om du inte gör detta för oss, ska du få något för dig själv från din Rabb. Be honom att skicka en ängel till dig som bekräftar dina ord och som skickar bort oss från dig! Din Rabb borde också ge dig trädgårdar, herrgårdar och skatter så att du slipper ekonomiska svårigheter! Eftersom ni går på marknaderna och arbetar för ert uppehälle precis som vi!"

Vår mästare Fakhr al-âlam sade: **"Jag skickades inte till er med dessa. Jag har fört till er från Janâb al-Haqq, endast med det som Allahu ta'âlâ har skickat mig. Jag har meddelat det till er. Jag är inte en person som ber (om rikedomar) från sin Rabb. Allahu ta'âlâ skickade mig som en härold** (med Jannah för de av er som accepterar det jag förde med mig) **och en varnare** (med Jahannam de som inte accepterar)."

Den här gången sa polyteisterna: "Eftersom er Rabb kan göra vad han vill, be honom att slita sönder och släppa himlen över oss! Om du inte gör detta kommer vi inte att tro dig!" Vår Mästare, Profeten sade: **"Detta görande tillhör Allahu ta'âlâ. Om Han vill göra detta mot er kommer Han säkert att göra det!"**. Efter detta gick polyteisterna vidare och sade: "O Muhammed! Visste inte din Rabb att vi skulle sätta oss ner med dig, vad vi skulle fråga dig och vad vi skulle be dig om, som han inte informerade och lärde dig tidigare? Varför meddelade han inte vad han skulle göra med oss om vi inte accepterade det du meddelade oss om? Om ni inte tar med änglarna som vittnen till dina ord, kommer

Vi kommer att återuppväcka dem när de har ansiktet nedåt och som blinda, stumma och döva på qiyamats dag! Den plats som de kommer att nå är Jahannam, den vars låga vi ökar när den försvinner!"

Isrâ: 97



vi inte att tro dig. Vi har inga skyldigheter gentemot er längre. Vi svär att vi inte kommer att lämna dig ensam. Antingen kommer vi att förgöra er eller så kommer ni att förgöra oss!" Vår älskade profet, som såg att de drog sig helt tillbaka från honom, lämnade istället för att närma sig platsen.[107]

Efter att mekkanska polyteister hade vägrat att acceptera universums sultan, kom Allahu ta'alahli en wahy (uppenbarelse) med Jabrâîl 'alaihis-salâm och svarade dem med âyat al-karîmas. Han förklarade vilka svåra plågor de skulle få utstå. I âyat al-karîmas från den 4:e till den 11:e i Sûrah al-An'âm, i maal:

"Det finns inget âyat bland deras Rabbars âyater (ett âyat bland âyaterna eller ett bevis bland bevisen eller ett mirakel bland Koranens mirakel) **som de inte har vänt bort sina ansikten från. Det är de som förnekade den när sanningen** (Qur'ân al-karîm) **kom till dem. Men budskapet** (straffet)**, för det som de har förlöjligat och hånat, ska snart nå dem. Har de (folket i Mecka) inte sett att vi utplånade hur många folk som helst före dem? Har de inte intimt känt till det? Vi hade gett dem alla möjligheter som vi inte har gett er. Vi hade skickat rikligt med regn över dem. Vi hade gett dem floder som flödade** (under deras fruktträdgårdar, trädgårdar och palats). **Sedan hade Vi förintat dem för deras synder** (och för att de inte var tacksamma för dessa välsignelser)**. Vi hade skapat andra generationer i deras ställe. Om vi hade sänkt ner på er en skriven bok i pappersform och om de hade hållit den med sina händer, skulle återigen dessa otrogna, av sin envishet, ha sagt: "Detta är inget annat än uppenbar magi". Vidare sade de: "Om åtminstone en ängel** (som vi också kunde se) **hade skickats till honom** (och skulle ha sagt att Muhammed 'alaihis-salâm var en profet)**. Om vi hade skickat en ängel** (och om de inte hade blivit troende) **skulle saken ha avslutats med säkerhet** (en dom skulle ha givits om att förgöra dem alla)**. Då skulle de inte ha fått någon respit, inte för ett ögonblick, och inte heller skulle de ha fått en andra blick. Om vi hade gjort honom** (profeten) **till en ängel, skulle vi återigen ha visat honom i en människa** (gestalt) **med säkerhet, och återigen skulle vi ha kastat dem in i samma misstanke. I själva verket hade de också förlöjligat och hånat profeterna före er, och sedan hade de blivit fullständigt omslutna av katastrofen och plågan som straff för sina gärningar. Säg: "Res jorden runt och se. Hur slutade det för dem som hade förnekat profeterna?'"**.

Det har angetts i den 7:e och 10:e âyat al-karîmas i Sûrah al-Furqân, i maal, "De otrogna sade: **"Hur kan detta vara en profet? Han äter och dricker och går på gatorna som vi. Om han var en profet skulle en ängel komma till honom. Han skulle ha medhjälpare och de skulle också komma med budskap till oss och skrämma oss med Jahannam. Eller så skulle hans Rabb skicka honom skatter eller så skulle han ha fruktträdgårdar, gårdar och han skulle äta vad han ville. Dessa grymma människor sade till varandra: "Om ni följer Honom så följer ni en förhäxad man."** (O Min Habîb!) **Ta hänsyn till att de har gjort mycket dåligt förtal om dig; de har avvikit från den rätta vägen och fallit in i kätteri. Från och med nu kan de inte komma ut ur kätteriet och hitta den rätta vägen. Allahu ta'âlás härlighet är så hög att han, om han vill, kan ge dig bättre än så; fruktträdgårdar, trädgårdar under vilka floder flyter och göra palats åt dig** (i världen)**!"**

107 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 315.

Det har också angetts i den 21: a âyat al-karîma, i maal: **"De som inte förväntar sig att nå oss har sagt: 'Om bara änglar hade stigit ner för oss** (så att de skulle ha informerat oss om att Muhammed talade sanning) **eller om vi bara hade sett vår Rabb.' I själva verket har de bildat sig en mycket hög uppfattning om sig själva och gått över gränsen med stor fördärvlighet..."** Det har också sagts i den 9:e âyat al-karîma i Sûrah as-Saba', in maal, **"Om Vi hade velat skulle Vi ha tryckt ner dem i marken** (som Krösus, på grund av deras förnekande, trots att de ser Våra uppenbara âyats) **eller släppt bitar från himlen över dem** (som Vi gjorde med Ayka-folket)."

Det har angetts i den 97:e âyat al-karîma i Sûrah al-Isrâ: **"... Vi kommer att återuppväcka dem medan deras ansikten är nere och som blinda, stumma och döva på qiyamats dag! Den plats som de kommer att nå är Jahannam, vars låga Vi ökar närhelst den slocknar!"**

Polytheisterna ökade kraftigt sin fientlighet efter âyat al-karîmas om dem hade avslöjats. Särskilt Ubayy ibn Halaf och hans bror Umayya skulle få Rasûlullahs hjärta att blöda. Den olycklige Ubayy kom in i vår profets upphöjda närvaro med ett kariesben i handen. Sedan sade han: "O Muhammed! Enligt uppgift kommer din Allah att återuppliva detta ben efter att det har ruttnat, stämmer det? Så du tror att din Rabb kommer att återuppliva detta ben efter att det har ruttnat!" och smulade sönder benet. Sedan blåste han stoftet från benet mot vår älskade profet. Och fortsatte: "O Muhammed! Vem kommer att kunna återuppliva detta efter att det har ruttnat så?" Vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"Ja. Allahu ta'ala kommer att döda dig och även det... Sedan kommer han att återuppliva dig och sätta dig i Jahannam."** Efter denna händelse uppenbarade Janâb al-Haqq dessa âyat al-karîmas, in maal: **"Såg inte den personen** (den otrogne) **och visste inte på nära håll att vi har skapat honom ur en droppe sperma? Ändå blev han flagrant stridbar. Han glömde sin skapelse och gav oss ett exempel genom att säga: "Vem ska** återuppväcka detta ben när det har ruttnat och smulats sönder?" (O Min Rasûl!) **Säg: "Han som först satte dem till liv** (ur ingenting) **kommer att återuppväcka dem, och Han** (Allahu ta'âlâ) **är den som rätteligen känner varje skapat väsen. Han** (Allahu ta'âlâ) **är den som tog fram eld ur ett grönt träd. Nu tänder du en eld från det. Är den som skapade himlen och jorden inte tillräckligt stark för att skapa sådana som dessa? Han är helt klart stark nog. Han är Skaparen av allt och vet allt..."**[108]

"O min Allah! Förlåt deras synder! För de vet inte vad de gör."
Hadith ash-sharîf



108 Yâsîn: 36/77-81.

Khâlid ibn Sa'îds trosuppfattning

Under de första dagarna av inbjudan till islam hade Khâlid ibn Sa'îd sett en dröm. I drömmen stod han nära Jahannam och hans far ville knuffa honom och få honom att falla. Han såg att vår Profet i det ögonblicket tog tag i hans midja och räddade honom från att falla ner till Jahannam. Han vaknade gråtande och sade: "Jag svär att den här drömmen är sann." När han gick ut stötte han på Hadrat Abû Bakr och berättade sin dröm för honom. Hadrat Abû Bakr sade till honom: "Din dröm är sann. Den här personen är Allahu ta'ala profet. Gå nu och underkasta dig honom! Du kommer att lyda honom, acceptera hans religion och stanna hos honom. Han kommer att skydda dig från att falla ner till Jahannam, som du såg i din dröm. Men din far kommer att stanna i Jahannam!"

Hadrat Khâlid ibn Sa'îd var påverkad av drömmen. Han förlorade ingen tid och begav sig omedelbart till den plats som kallas Ajyâd, till Muhammeds närvaro 'alaihis-salâm. Han frågade: "O Muhammad! Till vad bjuder du in folk?"

Vår mästare, profeten, sade: **"Jag uppmanar människor att tro på en enda Allah, som inte har någon partner eller match och det faktum att Muhammed** ('alaihis- salâm) **är hans födda slav och profet, att överge dyrkan av några stenbitar som varken hör eller ser eller gör något gott eller ont och som inte vet vem som dyrkar dem eller inte."**

Efter detta blev Khâlid ibn Sa'îd omedelbar muslim genom att säga: "Även jag vittnar om att det inte finns någon annan gud än Allah, och återigen vittnar jag om att du är hans profet." Att han blev muslim gjorde vår profet mycket glad. Efter honom hedrades hans hustru Umayya genom att också bli muslim.

Hadrat Khâlid ibn Sa'îd ville att hans bröder skulle bli muslimer och gjorde många ansträngningar för detta. Av dem hade Umar ibn Sa'îd också blivit muslim. När hans far, Abû Uhayha, som var en häftig fiende till Islâm, fick veta att Khâlid och 'Umar blivit muslimer och att de utförde namâz på en isolerad plats i Mecka, skickade han sina icke-muslimska söner för att föra dem till honom. Sedan bad han dem att överge sin nya religion. Han började skälla på dem och slå dem.

Sedan sade han till Khâlid ibn Sa'îd: "Har du blivit underordnad Muhammed? Även om du ser att han agerar mot eget folk, förolämpar våra avgudar och förfäder med det han förde med sig."

När Hadrat Khâlid ibn Sa'îd sa: "Jag svär vid Allah att Muhammed 'alaihis-salâm talar sanning. Jag har blivit föremål för honom. Jag kommer att dö, men jag kommer inte att lämna min religion", blev hans far ännu argare.

Han slog honom med en käpp tills den gick sönder och sade: "O min elake son! Gå vart du vill. Jag svär att jag inte ska ge dig något bröd!"

Hadrat Khâlid sade: "Om du skär ner på mitt bidrag kommer Allahu ta'âlâ säkert att ge mig min mat."

Hans far hotade sina andra söner och sade: "Om någon av er talar med honom ska jag göra med er vad jag inte har gjort med honom." Han lät fängsla Hadrat Khâlid i husets källare. Han lämnade honom utan mat och vatten i tre dagar i Meckas hetta. Hadrat Khâlid ibn Sa'îd fann ett tillfälle och flydde från sin far. Hans far drabbades av en allvarlig sjukdom. På grund av sin fiendskap mot Islâm, liggande sjuk.

I sängen sade Abû Uhayha: "Om jag blir frisk från denna sjukdom och kommer på fötter kommer alla i Mecka att dyrka våra avgudar. Ingen kommer att kunna dyrka

någon annan än dem." Hadrat Khâlid, för att få slut på sin fars fiendskap mot Islâm och för att hindra honom från att skada sina muslimska bröder, åkallade: "O min Allah som har skapat världarna! Bota inte min far från denna sjukdom." Janâb al-Haqq accepterade hans åkallan; Abû Uhayha kunde inte återhämta sig och han dog.

"O min Ashâb! Sprid dig över jorden nu. Snart kommer Allahu ta'âlâ att föra er samman igen!"
Hadith ash-sharîf

Mus'ab ibn Umayrs övergång till islam

Mus'ab ibn Umayr (radiy-Allahu 'anh) tillhörde en av de ädla och rika Quryshs familjer. När han hörde vår profets välsignade ord, uppstod en stor kärlek i hans hjärta. Han längtade efter att få se honom. Till slut begav han sig till Dâr- ul-Arqâm och blev muslim. När han hörde detta började hans mor och far också plåga honom. För att få honom att överge sin religion fängslade de honom i källaren i deras hus. De lämnade honom hungrig och törstig i flera dagar. I Arabiens brännande sol utsatte de honom för svåra och outhärdliga tortyrer. Hadrat Mus'ab ibn Umayr uthärdade dock dessa tunga och skoningslösa plågor och övergav inte Islâm.

Innan han blev muslim växte Hadrat Mus'ab upp i rikedom och överflöd, tack vare sin familjs rikedom. Han avundades av alla. När han blev muslim berövade hans familj honom allt och torterade honom. En dag gick Mus'ab ibn Umayr, som uthärdade alla svårigheter för sin religions skull, till vår mästare Rasûlullahs närvaro. Hadrat Alî berättade om hans ankomst på följande sätt: "Vi satt tillsammans med Rasûlullah. I det ögonblicket kom Mus'ab ibn Umayr. Han hade lappade kläder på sig. Han befann sig i ett bedrövligt tillstånd. När Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) såg hans tillstånd fylldes hans välsignade ögon av tårar. Trots den fattigdom och de plågor Mus'ab fick utstå, övergav han inte sin religion. Efter detta sade Rasûlullah: **"Se på denna person vars hjärta är fyllt med nûr av Allahu ta'âlâ. Jag hade sett hans föräldrar ge honom näring med det bästa av mat och dryck. Kärleken till Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl vände sig honom till det tillstånd som du se:**

Nämn Haqq med glöd!
Du kommer att få mycket gunst,

Alla dörrar kommer att öppnas för dig,
Jamâlullah kommer att dyka upp för dig.

Shams Tabrizî vet detta,
Världen kommer inte att bestå, den kommer att förgås,

Hela skapelsen kommer att försvinna,
Endast Allah kommer att leva för evigt.

Salâtullah salâmullah,
Alaika yâ Rasûlallah



Migration till Abessinien



UTVANDRINGTILL ABESSINIEN

"O Qurayshîs! Ni slår mig. Men jag är er Profet."

Vår älskade Profet Muhammad 'alaihis-salâm

Första migrationen till Abessinien

Under det femte året av vår Mästare Rasûlullahs Profet (bi'that) fortsatte antalet muslimer att öka, trots polyteisternas tortyr. Polyteisterna ökade dock även deras tortyr och de gjorde allt de kunde för att plåga muslimerna. Vår mästare, profeten, blev mycket ledsen över det faktum att hans ashâb var under outhärdlig tortyr och att de slets sönder genom att bindas fast vid kameler och dras åt olika håll. Denna tortyr intensifierades dag för dag och hans hjärta, som var fullt av medlidande, kunde inte uthärda detta.

En dag samlade han Ashâb al-kirâm och sade: **"O min Ashâb! Sprid ut över jorden nu. Snart kommer Allahu ta'ala att föra er samman igen!"**

De frågade: "O Rasûlullah! Vart ska vi gå?" Vår Mästare, profeten, pekade med sin välsignade hand på Abessinien och sade: **"Där! Gå till abessiniernas land![109] För där finns en härskare i vars närhet ingen tyranniseras. Det är ett rättvisans land. Tills Allahu ta'âlâ öppnar en väg ut ur era svårigheter till frälsning, stanna där."**

Vår Mästare, Sarwar al-âlam Muhammad Mustafâ sall-Allahu 'aleihi wa sallam, beslöt därför att hans Ashâb skulle vara säker från tortyren och att han ensam skulle fortsätta kampen mot de mekkanska polyteisterna. Vår älskade profet, som sade: **"Mitt Ummat (mitt folk)! Min Ummat!"** när han kom till världen, offrade sig själv för sin Ashâbs säkerhet. Med hans tillåtelse lämnade några av Ashâb al-kirâm sitt hemland och invandrade!... Men, deras sorg var stor eftersom de skiljdes från vår älskade Profet.

Till denna första migration; Hadrat 'Uthmân och hans fru Ruqayya bint Rasûlullah, Abû Huzayfa och hans fru Sahla bint Suhayl, Zubayr ibn Awwâm, Mus'ab ibn Umayr, Abdurrahmân ibn 'Awf, Abû Salama ibn Abdulasad och hans fru Umm Salama, Khâtib ibn Amr, Âmir ibn Rabîa och hans fru Laylâ bint Abî Hasma, 'Uthmân ibn Maz'ûn, Abû Sabra ibn Abî Ruhm och hans fru Umm Gulthum bint Suhayl, Suhayl ibn Baydâ och Abdullah ibn Mas'ûd hade anslutit sig.[110] Vår mästare, profeten, sade om Hadrat 'Uthmân: **"Efter profeten Lût sade 'Uthmân är den första personen som invandrade med sin fru."**



109 Ibn Ishâq, as-Sira, 194; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 321; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 203–204; Tabarî, Târikh, II, 411; Ibn Kathîr, al-Bidâya, III, 94.

110 Ibn Ishâq, as-Sira, 205-210; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 204.

Ashâb al-kirâm lämnade Mecka i hemlighet, vissa på hästar, andra till fots. När karavanen nådde Shuayba hade med Allahs nåd två handelsfartyg anlänt. Ashâb gick ombord på skeppet genom att betala ett halvt guld för varje person till handelsmännen. Under tiden hade polyteisterna hört detta och de började spåra upp dem. När de nådde havskusten kunde de inte fånga någon av Muhâjirs (Ashâb al-kirâm som migrerat, invandrare) eftersom de redan hade seglat med skeppet. Deras ansträngningar var förgäves och de återvände nedstämda.

Ashâb nådde Abessinien säkert genom Röda havet.[111] Negus, Abessiniens härskare, bosatte muslimerna i sitt land och behandlade dem väl.

Efter att Ashâb åkte till Abessinien, kom Sûrah an-Najm ner. Medan Rasûlullah reciterade denna sûrah för Qurayshîs i Masjid al-Harâm när han kom till 20. och 21. âyat al-karîmas, glidde fördömda shaytan in saker som; avgudar är suveräna, de är förbedjare. Polyteisterna trodde att det var Rasûlullah som sade dessa ord. De sade; eftersom han hade hållit sig till vår religion, gör vi också fred med honom. När Walîd ibn Mugîra kom till Rasûlullah och sade att vi inte kommer att röra dig längre, blev vår mästare, profeten, förvånad. I slutet av Ramadân ash-sharîf nådde nyheten om polyteisternas fred (!) Ashâb i Abessinien.

Muslimerna i Abessinien fick nyheten: "Muslimerna och polyteisterna har ingått ett avtal i Mecka!" Efter detta tänkte de: "Vår invandring och att vi lämnade våra länder berodde på polyteisternas fientlighet. Nu har deras fiendskap förvandlats till vänskap. Så låt oss gå och bli hedrade med att tjäna vår Mästare Rasûl al-akram sall-Allahu 'aleihi wa sallam."

I det ögonblicket rapporterade Jabrâîl 'alaihis-salâm shaytans trick till Rasûlullah. Han blev så ledsen. Janâb al-Haqq avslöjade Sûrah al-Hajjs 52. âyat al-karîma, in maal, "**De Rasûls vi skickade före er som förde med sig en ny religion eller Nabis som ansluter sig till dem när de ville recitera âyat al-karîmas eller säga något om sig själva, skulle shaytan infoga något till det de reciterar eller säger. Allahu ta'âlâ skiljer det som shaytan lade in från sanningen. Sedan stärker han sina âyats. Allahu ta'âla känner till människors tillstånd och verkställer sin dom."** När polyteisterna hörde denna âyat, började de med sina plågor och sin tortyr igen.

Muhâjirerna fick tillstånd av Abessiniens härskare och återvände till Mecka al-muqarrama i Shawwâl-månaden. Varpå de fick veta att nyheterna var felaktiga. När de fick veta vad som hänt blev de chockade. Sedan gick de inför vår mästare, profeten, till närvaro. Ashâb al- kirâm sade om Abessinien: "Vi såg god grannsämja och skydd där. Vår religion var orörd; vi blev inte skadade. Vi hörde inte heller några obehagliga ord. Vi dyrkade Allahu ta'âlâ i fred." De berättade i detalj för Honom att Abessiniens vatten, väder och frukter gav styrka, att det fanns fyra gudstjänsthus; varje dag slaktades kameler och får där, de fattiga och utlänningarna bjöds in och behandlades väl. Att deras härskare själv kom och besökte dem och gav dem asyl, och att deras svårigheter var undanröjda. De talade länge om detta och uttryckte sin glädje. De hade stannat mer än två månader i Abessinien.

---

111 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 204; Tabarî, II, 221; Ibn Sayyidinnâs, I, 116; Mevâhib Serhi, I, 271.

Hadrat Hamzas övergång till islam

Det sjätte året av Bi'that... Dag för dag spreds Islams röst runt och nådde hjärtan och länder utanför. Denna situation gjorde Qurayshs polyteister rasande. Trots alla deras ansträngningar kunde de inte hindra Islâm från att sprida sig.

Det har rapporterats i böckerna **"Dalâil-un Nubuwwa" och "Dalâil-un Nubuwwa". "Ma'ârij-un Nubuwwa":**

Walîd, en av polyteisterna, hade en idol. De samlades på kullen Safâ och dyrkade denna idol. En dag gick vår Mästare, Profeten, till dem och bjöd in polyteisterna till Islâm. En icketroende jinn gick in i denna idol och sade olämpliga saker om vår älskade profet. Vår mästare Fakhr al-âlam (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) blev ledsen. En annan dag hälsade en osynlig person på vår mästare, profeten, och sade: "O Rasûlullah! Jag hörde att en otrogen jinn talade om dig på ett olämpligt sätt. Jag har hittat och dödat honom. Om du vill, skulle du vilja hedra Safas kulle i morgon? Du bjuder in dem till Islâm igen, och jag kommer att gå in i denna idol och säga lovord för dig." Vår mästare Profeten accepterade erbjudandet från denna jinn som hette Abdullah.

Nästa dag gick vår älskade profet dit och bjöd in polyteisterna till tro igen. Abû Jahl var också där. Den muslimska jinn gick in i idolen i händerna på polyteisterna och sade lovord och dikter om vår älskade profet och Islâm. När de hörde dessa ord krossade polyteisterna idolen och attackerade Rasûlullah. Hans välsignade hår var förvirrat. Hans välsignade ansikte var blodigt. Han visade tålamod inför dessa plågor från polyteisterna och sade: **"O Qurayshîs! Ni slår mig. Men jag är er Profet."** Sedan lämnade han platsen och kom till sitt hus. En tjänarinna hade sett hela händelsen.

Vid det tillfället var Hadrat Hamza på jakt på ett berg. Han var på väg att skjuta en pil mot en gasell. Plötsligt sa gasellen: "O Hamza! Istället för att skjuta pilen mot mig vore det bättre att skjuta den mot dem som vill döda din brors son." Hadrat Hamza blev förvånad över dessa ord. Han gick snabbt till sitt hus. Enligt hans sedvänja brukade han efter att ha återvänt från jakten besöka Haram ash-sharîf för att göra tawâf och sedan gå till sitt hus. Den dagen, under tawâf, kom tjänarinnan och berättade för honom vad Abû Jahl hade gjort mot Muhammed 'alaihis-sâlam.

När Hadrat Hamza hörde att vår mästare, profeten, hade blivit förolämpad kände han släktskapets iver. Han tog sina vapen och gick till platsen där polyteisterna befann sig. Han sade: "Är du den person som sade fula ord till och sårade min brorssons hjärta? Hans religion är också min religion. Om du är stark nog, gör mot mig vad du gjorde mot honom!" och slog Abû Jahls huvud med sin

"(Farbror!) Jag kommer bara att glädja mig åt att du tror och räddar din dyrbara kropp från Jahannams eld."

Hadith ash-sharîf



båge. De otrogna där ville attackera Hadrat Hamza. Men Abû Jahl sade: “Rör honom inte! Hamza har rätt. Jag sa fula ord till hans brorson.” Efter att Hadrat Hamza hade gått sa Abû Jahl till folket där: “Låt honom vara! Jag är rädd att han ska bli arg på oss och bli muslim. I och med det kommer Muhammed att få styrka.” Han lät sitt huvud bli blodigt för att Hadrat Hamza inte skulle bli muslim och påpekade hur värdig respekt Hadrat Hamza var och hur mycket styrka och värde han besatt.

Hadrat Hamza kom till vår mästare, profeten, och sade: “O Muhammad! Jag har tagit din hämnd från Abû Jahl. Jag har blodat honom. Var inte ledsen, gläd dig!” Vår älskade profet svarade: **“Jag gläds inte åt sådana saker!”** När Hadrat Hamza sade: “För att få dig att glädja dig och rädda dig från sorg ska jag göra vad du vill”, svarade vår mästare, profeten: **“Jag gläds bara åt att du tror och räddar din dyrbara kropp från Jahannams eld.”**

Hadrat Hamza blev muslim på en gång. En âyat al-karîma uppenbarades om honom. Enligt Hadrat Abdullah ibn Abbâs rapport: “I Koranen al-karîm, i den 122: a âyat al-karîma i Sûrah al-An’âm, ‘Han som återuppstod och fick nå ljuset’ är Hadrat Hamza, och i samma âyat al-karîma, ‘Han som vacklade i mörkret’ är Abû Jahl.”

Hadrat Hamza gick till polyteisterna och berättade för dem att han blivit muslim och att han skulle skydda Muhammad ‘alaihis-salâm, Allahu ta’âlás Habîb, även om det skulle kosta honom livet. Han reciterade ett lovord. Han sade i detta encomium: “Prisad vare Allahu ta’âlâ för att han gjorde mitt hjärta benäget för Islâm och sanningen. Denna religion har sänts av Allahu ta’âlâ, som vet allt som hans slavar begår, som behandlar alla med nåd och vars makt triumferar över allt. Han är universernas Rabb. När Koranen al-karîm reciteras kommer tårar från ögonen på dem som har hjärta och sinne. Koranen al-karîm har nedkommit till Muhammed ‘alaihis-salâm som förklarade âyats på ett flytande språk. Han, Muhammad Mustafâ, är en uppskattad, respekterad och välsignad person bland oss. O polyteister! Kom till sans och säg inte hårda, oförskämda ord om honom! Ingen kan röra honom utan att kliva över oss Muslimernas lik.”

Vår älskade profet (sall-Allahu ‘aleihi wa sallam) blev mycket glad över Hadrat Hamzas konvertering till islam. Muslimerna blev mycket starkare i och med hans anslutning. I och med att Hadrat Hamza omfamnade Islâm förändrades situationen. Eftersom mekkanerna visste att han var modig och pålitlig, och de visste vilken stor krigare och ridderlig hjälte han var. Således kunde Qurayshs polyteister inte längre misshandla muslimerna med hänsynslöshet. De var särskilt försiktiga med den våldsamma Hadrat Hamzas svärd.

Jag började den här vägen på grund av din kärlek, Förbön, o Rasûlullah.[112]

Jag började den här vägen på grund av din kärlek,
Förbön, o Rasûlullah.

Jag är skyldig, jag är skamlig,
Ingrip, o Rasûlullah.

---

112 Ibn Ishâq, as-Sira, 151–153; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 291-292.

Hadrat ‘Umars övergång till islam

Islam spreds mer och mer för varje dag, och Koranens nûr al-karîm upplyste själarna. De lyckliga konverterade till Islâm som en gåva från Allahu ta’âlâ och omfamnade den rätta vägen. Dessa välsignade människor, som hade äran att ansluta sig till Ashâb al-kirâm (radiy-Allahu ‘anhum), samlades och tjänade vår Mästare Rasûlullah med stor entusiasm. Även om det var en liten begäran från honom såg de den som en order och tävlade med varandra för att hjälpa honom. För detta tvekade de inte ens att ge sina liv.

Polytheisternas panik och oro var som störst. Dessutom hade en av deras mest framstående hjältar, Hadrat Hamza, blivit muslim och han stod vid Rasûlullahs sida. Denna oväntade situation drev polytheisterna till vansinne.

Av den anledningen blev ‘Umar, Khattâbs son (vid den tiden hade han ännu inte blivit muslim), gick ut ur sitt hus för att döda vår Mästare Rasûlullah varhelst han såg honom. Han såg vår älskade profet när han utförde namâz i Masjid al-Harâm. Medan han väntade på att han skulle avsluta sin namâz hörde han vad han reciterade och lyssnade nyfiket.

Vår Mästare, Profeten, reciterade Surâh Al-Hâqqa. I maal,”**Den obestridliga qiyâmat** (domedagen)**... Vad är denna indubitable qiyâmat** (vet ni)**? Vem har berättat för dig om denna indubitable qiyâmat?** (Folket i) **Samûd och Âd förnekade och förnekade qiyâmat, som kommer att skaka hjärtan med sina fasor. Folket i Samûd var förintas** (av Jabrâîl ‘alaihis-salâm’) **på grund av deras fördärv.**

När det gäller folket i Âd dog de av en härjande, dundrande, vild och våldsam vind (orkan)**. Allahu ta’âlâ släppte loss den orkanen på dem oavbrutet under sju nätter och åtta dagar.** (Om du hade varit närvarande där) **skulle du ha sett hur de fördärvades och föll som ihåliga dadelpalmsstammar som kollapsar efter att de har brutits loss från sina rötter! Kan ni se något** (någon människa, något levande) **kvar av dem nu?**

Farao och hans föregångare och det samhälle som hade störtats (folket i Lût) **begick alla samma misstag** (polyteism och olydnad)**. På detta sätt trotsade de sin Rabbs profet** (Lût ‘alaihis-salâm och andra profeter)**. Därefter greps de av en plåga som var starkare än den som tidigare ummats drabbats av... Sannerligen, vi bar er** (era förfäder som orsakade er existens) **i arken när den hade översvämmats överallt** (under floden Nûh) **för att den skulle bli en läxa för er och för att den skulle kunna memoreras av dem som hade hört den. När Sûr** (hornet) **blåses en gång kommer jordens yta och bergen att höjas och krossas i bitar genom att krossas**

"Det är inte heller ett ord från en sotare. Hur lite ni människor reflekterar!... Den (Koranen alkarîm) har uppenbarats av världens Rabb (till Muhammad 'alaihis-salâm genom Jabrâîl 'alaihis-salâm)."

Hâqqa: 42–43



ihop. Den dagen kommer qiyâmat att komma. Den dagen kommer himlen, genom att förlora sin styrka och fasthet, att slitas sönder och skingras.

Och änglarna kommer att vara runt himlavalvet (redo för sina Rabbars befallningar)**. Den dagen kommer åtta änglar** (bland änglarna runt himlavalvet) **att åta sig att bära din Rabbs Arsh. Den dagen kommer du att föras fram** (till Allahu ta'âlâ för att avlägga räkenskap)**. Så att ingen av era hemligheter** (som ni trodde att ni dolde medan ni var i världen) **kommer att vara hemliga** (för Allahu ta'âlâ)**. Vid den tidpunkten säger den person vars bok har givits till hans högra hand** (i lycka)**: "Ta min bok och läs den! I sanning var jag säker på att jag skulle nå min uppräkning". Han befinner sig i ett liv som har blivit godkänt. Han är i en hög Jannah... Han är så nära** (frukterna) **att han snabbt kan samla in dem.** (De kommer att få höra att:) **'Ät och drick med gott humör, på grund av de goda gärningar ni begått under de senaste dagarna** (i världen)**.' När det gäller den person vars bok har givits till hans vänstra hand säger han: 'Åh! Jag önskar att min bok inte hade givits till mig...**

Jag önskar att jag inte ens hade vetat vad som fanns på mitt konto. Åh! Jag önskar att det (min död) **hade varit ett permanent slut** (för mitt liv) (och att jag inte hade återuppstått)**! Mina fastigheter har inte utnyttjat mig.** (All) **min storhet** (makt, bevis, allt jag hade) **har lämnat mig och blivit förstörd!"** (Allahu ta'ala beordrar änglarna som tjänstgör i Jahannam:) **"Håll honom och bind** (hans händer till hans hals)**! Och kasta honom till Jahim** (en plats i Jahannam med de svåraste plågorna)**! Sätt honom sedan** (igen) **där inne med en kedja som är sjuttio meter lång! För att han inte ville tro på Allahu ta'âlâ, den Störste. (Han var långt ifrån att mata de fattiga, dessutom) skulle han inte uppmuntra någon att mata de fattiga. Det är därför han idag inte har någon besläktad** (och vän) **som kommer att ha medlidande med honom. Det finns ingen mat för honom förutom gislîn** (pus och blod från människorna i helvetet)**. Ingen utom de** (otrogna) **som** (medvetet) **har gjort fel äter det..."**[113]

Hadrat 'Umar lyssnade med beundran på vad vår Mästare, Profeten, reciterade. Han hade aldrig tidigare hört så vackra ord i sitt liv. Senare sade han själv: "Jag beundrade vältaligheten, jämnheten och prydligheten i dessa ord som jag lyssnade på. Jag sa till mig själv att jag svär att den här personen måste vara en poet som Qurayshîerna säger!". Under tiden fortsatte vår profet att recitera âyat al-karîmas:

"Jag svär vid det ni ser och vid det ni inte kan se; definitivt är det (Qur'ân al-karîm) **ett ord som har förts** (från Hans Rabb) **av en Rasûl som är mycket hedervärd inför Allahu ta'âlâ. Det är inte ord från en poet. Hur lite ni människor tror!"**[114]

Hadrat 'Umar rapporterade: "Återigen sa jag till mig själv: Han måste vara en spåman. För han har förstått vad jag tänkte!" Rasûlullah fortsatte att recitera sûrah:

"Det är inte heller en spådoms ord. Hur lite ni människor reflekterar! Den (Koranen al-karîm) **har uppenbarats av världens Rabb** (till Muhammed 'alaihis-salâm genom Jabrâîl 'alaihis-salâm)**. Om han** (profeten) **hade hittat på några ord (som vi inte har sagt) om oss, skulle vi säkert ha gripit honom och tagit ut hans högra hand** (som är hans makt) **och sedan säkert skurit av hans livsåder**

113 Sûrah al-Hâqqa, 69/1–37.
114 Sûrah al-Hâqqa, 69/38–41.

(halsvenen) **och förintat honom! Och ingen av er skulle kunna förhindra det! Förvisso är det** (Koranen al-karîm) **ett definitivt råd för de människor som har taqwâ** (fromhet)**. Vi vet säkert att det finns några som förnekar det bland er** (liksom det finns några som bekräftar det)**. Sannerligen, den** (Koranen al-karîm) **är en** (oundviklig) **längtan för de otrogna** (som ser de välsignelser som ges till dem som bejakar den i âkhirât)**. Sannerligen, den** (Koranen al-karîm) **är haqq-ul-yaqîn** (den är sanningen med absolut säkerhet, den består endast av korrekt information)**. Prisa därför namnet på er allsmäktige Rabb.**"[115]

O min Rabb! Stärk denna religion antingen med Abû Jahl eller med 'Umar."
Hadith ash-sharîf

Hadrat 'Umar sade: "Efter att Rasûlullah hade reciterat alla sûrah, så kom en nyfikenhet till Islâm dök upp i mitt hjärta." Tre dagar efter att Hadrat Hamza hade blivit muslim samlade Abû Jahl polyteisterna och sade: "O Quraysh! Muhammed har smutskastat våra avgudar. Han har sagt att våra förfäder, som kom före oss, är plågade i Jahannam och att vi kommer att gå där också! Det finns inget annat sätt än att döda honom! Jag ska ge hundra röda kameler och otaliga mängder guld till den som dödar honom!" Plötsligt försvann benägenheten till Islâm i hjärtat på 'Umar, Khattâbs son. Han hoppade till och sade: "Det finns ingen annan som kan göra det än Khattâbs son." De applåderade honom genom att säga: "Gör det, Khattâbs son! Låt oss se dig."

Han omgjordade sitt svärd och gav sig iväg. Medan han var på väg kom han i kontakt med Nu'aym ibn Abdullah. Han frågade: "O 'Umar! Vart är du på väg med denna häftighet och ilska?" Han svarade: "Jag ska döda Muhammed, som har orsakat splittring bland folket och fiendskap mellan bröder." Nu'aym sade: "O 'Umar! Detta är en svår uppgift. Hans Ashâb visar stor uppmärksamhet och hängivenhet för honom. De är ytterst försiktiga så att ingenting skadar honom. Det är mycket svårt att närma sig dem. Även om du dödar honom kommer du att inte kunna fly från Abdulmuttalibs söner."

Hadrat 'Umar blev mycket arg över dessa ord. Han tog sitt svärd och sade: "Är du också en av dem? Jag ska döda dig först." Nu'aym sade: "O 'Umar! Låt mig vara! Gå till din syster Fâtima och hennes man Sa'îd ibn Zayd. De har också blivit muslimer." Hadrat 'Umar trodde inte på dessa ord. Nu'aym sade: "Om du inte tror på det, gå och fråga dem! Du kommer att få se."

Om Hadrat 'Umar lyckades skulle den religiösa separationen upphöra, men blodsfejden, som var en sedvänja hos araberna, skulle börja, Quraysh skulle delas i två delar och oändliga sammandrabbningar skulle börja. Således skulle inte bara 'Umar ibn Khattâb, utan alla Khattâbs söner dödas. 'Umar ibn Khattâb kunde dock inte tänka på allt detta eftersom han var mycket stark, modig och ursinnig. Han undrade över sin syster och begav sig omedelbart till deras hem.



115 Sûrah al-Hâqqa, 69/42–52.

Vid den tiden hade Sûrah Tâhâ nyligen kommit ner, och Saîd och Fâtima radiy-Allahu 'anhumâ lät skriva det. De hade tagit med sig en av Ashâb, Hadrat Khabbâb ibn Arat, till sitt hus, och de läste upp Sûrah Tâhâ. Hadrat 'Umar hörde deras röster genom dörren. Han knackade mycket hårt på dörren. När de såg honom med sitt svärd och att han var arg gömde de skriften och Hadrat Khabbâb. Sedan öppnade de dörren. När han kom in i huset frågade han: "Vad var det ni läste?". De svarade: "Ingenting." Han blev ännu argare och sade: "Så det är sant vad jag hört, ni är också lurade av hans magi." Han tog tag i Hadrat Sa'îds hals och kastade honom till marken. Medan hans syster försökte rädda sin man slog han även henne i ansiktet. När han såg att hennes ansikte började blöda tyckte han synd om henne.

Fâtima hade ont; hon var blodig. Men kraften i hennes îmân (tro) fick henne att säga: "O 'Umar! Varför känner du inte skam inför Allah och varför tror du inte på Hans profet som Han sände med âyats och mirakel? Här har min man och jag blivit hedrade genom att bli muslimer. Även om du hugger av våra huvuden kommer vi inte att överge denna religion." Sedan reciterade hon Kalima ash-shahâda.

Hadrat 'Umar lugnade sig plötsligt och satte sig ner när hans syster trodde det. Med en mjuk röst sade han: "Ta fram den bok du läste." Fâtima sade: "Jag kommer inte att ge dig den om du inte renar dig själv". Hadrat 'Umar utförde ghusl abdast (rituellt bad). Sedan tog Fâtima fram sidan i Koranen al-karîm. Hadrat 'Umar var en god läsare. Han började läsa Sûrah Tâhâ. Vältaligheten, flödet, innebörderna och överlägsenheten i Qur'ân al-karîm mjuknade alltmer hans hjärta. När han läste âyat al-karîma, som i maal lyder: **"Allt som finns i himlen och på jorden och det som finns mellan dem och det som finns under jorden** (med sju lager) **tillhör honom"**,[116] började han tänka djupt. Han sade: "O Fâtima! Tillhör alla dessa oräkneliga existenser Allah som du dyrkar?" Hans syster svarade: "Ja, det gör de! Tvivlar du på det?" Hans förvåning ökade och han sade: "O Fâtima! Vi har ungefär tusen femhundra utsmyckade skulpturer gjorda av guld, silver, brons och sten. Ingen av dem äger allt som finns på jorden." Han läste mer;

"Det finns ingen sann gud förutom Allahu ta'âlâ som förtjänar att bli dyrkad. De vackraste namnen är hans."[117] Han tänkte på denna âyat al-karîma. "Visst, vilket sant ord", sade han. När Habbâb hörde detta hoppade han ut ur sitt gömställe och sade takbîr. Sedan sade han: "Glädjande nyheter till dig, o 'Umar! Rasûlullah bad till Allahu ta'âlâ och sade: **'O min Rabb! Stärk denna religion antingen med Abû Jahl eller med 'Umar"**. Nu har denna välsignelse skänkts till dig."

Denna âyat al-karîma och den bönen utplånade helt och hållet den fientlighet som fanns i Hadrat 'Umars hjärta. Han frågade genast: "Var är Rasûlullah?" Hans hjärta har dragits till Rasûlullah. Den dagen gav Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) råd till sin Ashâb i Hadrat Arqâms hus. Ashâb al-kirâm, som hade samlats, polerade sina hjärtan genom att se Hans lysande ansikte och lyssna till Hans ljuva och kraftfulla ord och uppfriskade sina själar genom att träda in i olika tilltånd i oändlig glädje, njutning och munterhet.

Hadrat 'Umars ankomst sågs från Arqâms hus. Han hade också sitt svärd. Eftersom Hadrat 'Umar var en skälig och mäktig person omringade Ashâb al-kirâm

116 Sûrah Tâhâ, 20/6.
117 SûrahTâhâ, 20/8.

Rasûlullah. Hadrat Hamza sade: “Varför är du rädd för ‘Umar? Om han kom med goda avsikter är han välkommen. Om inte kommer jag att halshugga honom innan han drar sitt svärd!” Rasûlullah sade: **“Låt honom komma in!”** Tidigare hade Jabrâîl ‘alaihis-salâm informerat vår Mästare, Profeten, om att Hadrat ‘Umar var på väg och att han var på väg att omfamna Islâm. Vår mästare Rasûlullah välkomnade Hadrat ‘Umar med ett leende. Han sade: **“Låt honom vara ifred.”**

Hadrat ‘Umar knäböjde inför Rasûlullah. Rasûlullah höll Hadrat ‘Umars arm och sade: “O ‘Umar, tro!”. Hadrat ‘Umar reciterade Kalima ash-shahâda med ett rent hjärta. Ashâb al-kirâm sade i sin glädje högt takbîrs.

Hadrat ‘Umar förklarade sin situation efter att han omfamnat Islâm på följande sätt: “När jag konverterade till Islâm gömde sig Ashâb al-kirâm för polyteister och utförde sina ibâdats (gudstjänster) i hemlighet. Jag blev mycket ledsen över detta och frågade: ‘O Rasûlullah! Är vi inte på rätt väg?”.

Vår Mästare, Profeten, svarade med att säga: **“Jo. Jag svär vid Allahu ta’âlâ, hand som håller min existens i sin, vare sig du är död eller levande, du är verkeligen på rätt väg.**

Jag svarade: “Eftersom vi är på rätt väg och polyteisterna är på fel väg, varför döljer vi då vår religion för dem? Wallahi, vi förtjänar och har mer rätt än polyteisterna att förklara Islâms religion mot otroheten. Allahu ta’âlâs religion kommer garanterat att segra i Mecka. Det skulle vara bra om vår stam är rättvis; om de rasar kommer vi att bekämpa dem”. På dettasade vår mästare Rasûlullah: **“Vi är mycket få till Jag sade:** “O Rasûlullah! Jag svär vid Allahu ta’âlâ som har skickade dig som en sann profet, utan tvekan och rädsla, kommer det inte att finnas något polyteistiskt samhälle kvar, till vilket jag inte hade berättat om islam. Låt oss resa oss. När det var accepterat gick vi ut i två rader och gick till Haram ash-sharîf. Hamza stod i spetsen för en av raderna och jag stod i den andra. Graciösa och imponerande, med hårda steg som om vi vände jorden till mjöl, gick vi in i Masjid al-Harâm. Quraysh-polytheisterna tittade fram och tillbaka mellan Hamza och mig. De var så bedrövade att de kanske aldrig tidigare i sina liv hade råkat ut för en sådan plåga.”

När Hadrat ‘Umar kom till honom gick Abû Jahl fram och frågade: “O ‘Umar! Vad är innebörden av detta?” Hadrat ‘Umar, utan att uppmärksamma honom, sade: **“Ash-hadu an lâ ilâha illallah wa ashhadu anna Muhammadan abduhu wa rasûluh.”** Abû Jahl visste inte vad han skulle säga. Han var förvånad. Hadrat ‘Umar vände sig mot denna grupp polyteister och sade: “O Quraysh! Några av er känner mig! De som inte gör det bör veta att jag är ‘Umar, Khattâbs son. Den som vill göra sin hustru till änka och sina barn till föräldralösa kan flytta! Jag kommer att

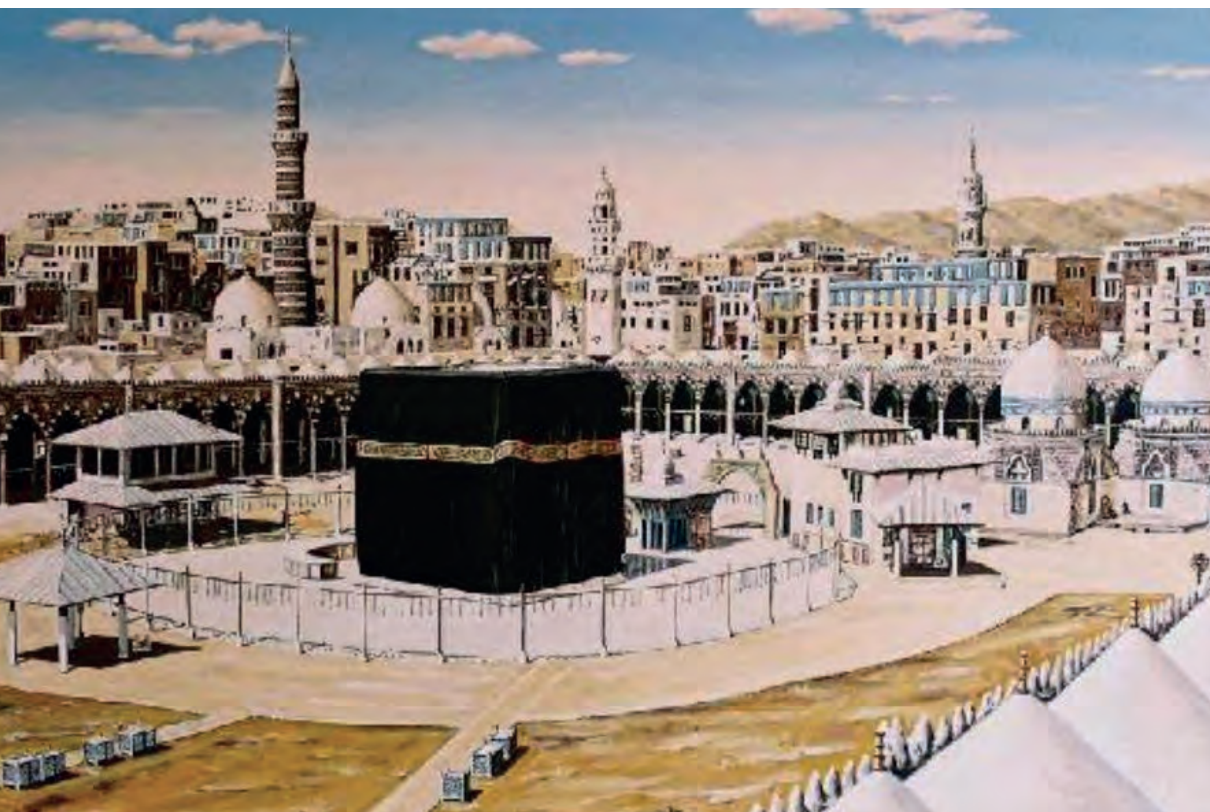
"Åk tillbaka till Abessinien, så att du kommer att skyddas av Allahu ta'âlâs namn."

Hadith ash-sharîf



hugga ner den som rör sig med mitt svärd!" Qurayshs polyteister skingrades och gick bort omedelbart. Rasûlullah och Hans upphöjda Ashâb bildade en rad och sade takbîrs högt. Himlen i Mecka var full av interjektioner av **"Allahu Akbar! Allahu Akbar!"** För första gången utfördes namâz offentligt i Haram ash-sharîf.[118] När Hadrat 'Umar blev muslim, kom den 64:e âyat al-karîma i Sûrah al- Anfâl. I maal, **"O min profet! Som hjälpare kommer Allahu ta'âlâ och de troende som följer dig att räcka till för dig".** En del människor som var tveksamma valde Islâm när de såg att Hadrat 'Umar blev muslim. De hedrades genom att bli Ashâb. Nu började antalet muslimer öka kraftigt dag för dag.

Han reciterade namnet Rahman i varje affär,
Profeten som är prisad, den generösa källan.
Han var en källa till nåd, kunskap och vänlighet,
Hans själ var full av god etik, en källa till generositet.
Han var mild och ödmjuk mot alla Haqqs varelser,
Han skulle ge välvilja och vänlighet, denna generositetens källa.



Kâ'ba al-mu'azzamas tidigare tillstånd
Mecka al-muqarrama

118 Ibn Ishâq, as-Sira, 160-165, 221-229; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 342-350; Suhaylî, Rawzu'l-unf, II

Andra migrationen till Abessinien

När Ashâb al-kirâm (‘alaihimurridwân) återvände till Mecka började polyteisterna tortera och plåga dem igen. De fortsatte att öka sitt förtryck. De utförde alla typer av plågor utan att tveka. En dag sade Hadrat ‘Uthmân: “O Rasûlullah! Jag såg Abessinien som en bra handelsplats. En månads handel ger en stor vinst. Tills Allahu ta’âlâ beordrar en destination för migration finns det ingen bättre plats än den för muslimer. Mu’mins (de troende) kommer åtminstone att befria sig från Qurayshs grymhet. Negus erbjöd många gåvor och gjorde många tjänster för oss.” Efter detta befallde vår Mästare, Profeten: **“Gå tillbaka till Abessinien, så att ni kommer att skyddas av Allahu ta’ala namn.”**

När Hadrat ‘Uthmân sade: “O Rasûlullah! Om du hedrar dem, genom att besöka dem, kanske de kommer att konvertera till islam. Eftersom de är ett bokens folk kommer de lätt att acceptera Islâm, och de kommer inte att undanhålla sin hjälp.” Vår mästare, profeten svarade: **“Jag har inte fått order om att ha lätthet och bekvämlighet. Jag väntar på Allahu ta’âlás befallning angående hegira. Jag agerar i enlighet med vad jag har blivit beordrad.”**

Under Bi’thats sjätte år, enligt en rapport, begav sig en karavan på etthundra och ett, 83 män och 18 kvinnor från Ashâb al-kirâm (radiy-Allahu ‘anhum) för andra gången till Abessinien. Hadrat Ja’far ibn Abî Tâlib hade utsetts till befälhavare för denna karavan. De nådde landet Negus tryggt och välbehållet. De händelser som de hade genomlevt i Abessinien berättades av Hadrat Umm Salama (radiy-Allahu ‘anhâ) på följande sätt:

“När vi nådde Abessinien mötte vi en mycket god granne. Denna granne var (Abessiniens härskare) Negus. Han uppfyllde alla våra önskemål. Vi kunde utföra vår religions order som vi ville. Vi kunde dyrka Allahu ta’âlâ fritt och vi blev inte skadade. Vi hörde inga onda ord.”

När de mekkanska polyteisterna fick reda på situationen beslutade de att skicka två sändebud till abessiniernas härskare. De förberedde mycket värdefulla presenter till Negus. De förberedde läderprodukter från Mecka som han tyckte mycket om. De tilldelade också presenter till präster och regeringstjänstemän. Abdullah ibn Abî Rabîa och Amr ibn Âs utsågs till sändebud. De fick lära sig vad de skulle säga inför Negus. De fick veta: “Innan ni talar till härskaren, ge presenter till var och en av hans patriarker och befälhavare. Presentera sedan Negus gåvor för honom. Efter det begär ni att muslimerna ska överlämnas till er. Ge inte Negus’ möjlighet att tala med muslimerna.”[119]

"Sajda görs endast för Allahu ta'âlâ."

Hadith ash-sharîf



119 Ibn Ishâq, as-Sira, 195; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 334.

Sändebuden kom till Abessinien. Efter att ha träffat regeringstjänstemännen och gett dem gåvor berättade de för var och en av dem: "Några personer har dykt upp bland oss. Dessa människor har hittat på en ny religion som varken ni eller vi känner till. Vi skulle vilja ta de människor som kom hit till sina egna hemländer. När ni träffar er härskare, försök att se till att dessa människor levereras till oss utan att de talar med er härskare. De som bäst kan ta hand om dem är deras egna föräldrar och grannar.

De känner dessa människor mycket väl."[120] Patriarkerna accepterade detta förslag. Därefter överlämnade de mekkanska sändebuden gåvorna till Negus. Negus tog emot presenterna, bjöd in dem och talade med dem en stund.

Sändebuden sade till Negus: "O härskare! En del av vårt folk har tagit sin tillflykt till ditt land. De som kom hade övergivit sin nations religion, och de omfamnade inte heller din religion. De har en påhittad religion, i enlighet med sina egna tankar. Varken du eller vi känner till denna religion. Vi har skickats av de notabla i deras folk. Dessa notabla är fäder och släktingar till dem som tog sin tillflykt till ert land. Deras önskan är att ni ska skicka tillbaka dem. För de känner sina stater närmare. De vet bättre vad de inte godkänner i egen religion..."

Både Amr ibn Âs och Abdullah ibn Abî Rabîa ville verkligen att Negus skulle lyssna på deras ord och agera i enlighet med deras önskemål. Efter sändebudens tal tog Negus patriarker tillstånd att tala och sade: "Dessa människor berättade sanningen. Deras folk kan hantera dem bättre. De kan bättre uppskatta vad de gillar eller inte gillar. På grund av detta skäl, leverera dessa människor, så att de kan ta dem till eget folk och land."

Efter dessa ord blev Negus mycket arg: "Nej, jag svär vid Allah! Jag kommer inte att överlämna dessa män. Jag kan inte förråda människor som kommit till mig, som invandrat till mitt land. Dessa människor har föredragit mig framför andra och de kom till mitt land. Därför kommer jag att bjuda in invandrarna till mitt palats, jag kommer att fråga dem vad de kommer att säga mot dessa mäns ord, och jag kommer att lyssna på deras svar. Om invandrarna liknar det som dessa män har sagt kommer jag att ge dem och återlämna dem till eget folk. Om de inte är det kommer jag att skydda dem och vara god mot dem så länge de stannar i mitt land."

Negus hade tidigare studerat de heliga böckerna. Han visste att tiden för Muhammeds (alaihis-salâm) ankomst var nära och att hans folk skulle förneka honom och säga att han var en lögnare, och att de skulle förvisa honom från Mecka.

Negus frågade de mekkanska sändebuden: "Vem tror de på?" De svarade: "Muhammed." När han hörde detta namn förstod Negus att han var en profet, men han avslöjade inte detta. Han frågade dem återigen: "Vad är hans religion och hans sekt, som han inbjuder människor till?". Amr svarade: "Han har ingen sekt." Negus sade: "Hur kan jag leverera ett samhälle, vars religion eller sekt jag inte känner till, och som tagit sin tillflykt till mig? Låt oss samla rådet. Ta med dem också och låt dem stå inför dig. Så att allas situation blir klar och jag får veta deras religion." De bjöd in muslimerna till palatset.

Muslimerna rådfrågade först varandra och frågade: "Vad ska vi säga som Abessiniens härskare kommer att gilla och som är lämpligt för hans karaktär?" Hadrat Ja'far sade:

120 Ibn Ishâq, as-Sira, 195; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 332.

“Wallahi, allt vi vet om den här frågan är endast vad vår profet har berättat för oss. Vi samtycker till resultatet, vad det än blir.” De accepterade alla och beslutade enhälligt att endast Hadrat Ja’far skulle tala. De kom till Negus palats. Negus samlade sina lärda. Ett stort råd samlades. Sedan förde de fram invandrarna. När muslimerna kom hälsade de på honom.

De gjorde dock inte sajda (nedböjning i namâz). Negus frågade dem: “Varför har ni inte gjort sajda?”. De svarade: “Vi gör inte sajda för någon annan än Allahu ta’âlâ. Vår Mästare, Profeten har förbjudit oss att göra sajda, förutom för Allahu ta’âlâ och sagt: ‘Sajda görs endast för Allahu ta’âlâ’.”

Negus frågade invandrarna: “Ni som har kommit till min närvaro! Berätta för mig! Varför har du kommit till mitt land? Ni är inte handelsmän, ni har inte heller någon begäran. Hur är det med er profet som har dykt upp? Varför hälsar ni inte på mig på samma sätt som de som kom från era länder?” Ja’far radiy-Allahu ‘anh sade:

“O härskare! För det första ska jag berätta tre saker för dig. Om jag talar rätt, godkänn det; om inte, förneka det. Befall först och främst att endast en av dessa män talar och att den andra tiger!” Amr ibn Âs sade: “Jag ska tala.” Negus sade: “O Ja’far, du talar först.” Hadrat Ja’far sade: “Jag har tre anmärkningar. Fråga den mannen, är vi slavar som ska fångas och återlämnas till sina herrar?”. Negus frågade: “O Amr! Är de slavar?” Amr svarade: “Nej, de är inte slavar! De är fria män!” Hadrat Ja’far frågade: “Har vi dödat någon orättvist så att vi ska återlämnas till det skadade folket?”. Negus frågade Amr: “Har dessa människor dödat någon orättvist?”. Amr svarade: “Nej, de har inte ens utgjutit en droppe blod!” Hadrat Ja’far frågade Negus: “Har det funnits några varor som vi orättvist tagit från andra och som vi är skyldiga att betala?” Negus svarade: “O Amr! Om dessa människor har skulder, även om de är många guldmynt, ska jag betala dem, berätta för mig.” Amr svarade: “Nej, de har inga skulder, inte ens en qirat (en valutaenhet)!” Negus frågade: “Vad vill du då ha av dem?”. Amr svarade: “Tidigare var vi av samma religion och på samma väg som dem. De övergav dessa. De har blivit lydiga mot Muhammed och hans religion.” Negus frågade Ja’far: “Varför lämnade ni er religion och följde en annan? Du har övergivit ditt folks religion, du tillhör inte heller min religion. Så vad är det för religion som du tror på? Kan du informera mig om den?”

Hadrat Ja’far sade: “O härskare! Vi var ett okunnigt folk. Vi brukade dyrka avgudar. Vi brukade äta asätare och begå alla slags onda gärningar. Vi brukade bryta banden med våra släktingar och behandla våra grannar illa. De som var starka bland oss förtryckte de svaga, och de visste inte vad barmhärtighet var. Tills Allahu ta’ala sände oss en profet från vår nation, vars pålitlighet, kyskhet

"Jag gratulerar dig och den person från vars sida du kom! Jag tror på att Han är Allahs Rasûl. Vi har redan sett Honom i Injîl. Îsâ, Maryams son, informerade också om den Rasûl."

Negus Ashama



och ädelhet vi kände till, befann vi oss i det tillståndet. Den profeten uppmanade oss att tro på Allahu ta’âlás existens och enighet, att dyrka Honom och att överge de stenar och avgudar som våra förfäder dyrkade. Han beordrade oss att tala sanning, att inte tillskansa oss anförtrodda varor, att iaktta släktingars rättigheter, att upprätthålla goda relationer med grannarna, att avstå från synder och blodsutgjutning. Han har förbjudit oss alla former av osedlighet, att säga lögner, att tillskansa oss föräldralösa barns egendom och att förtala kyska kvinnor. Han befallde oss att dyrka Allahu ta’âlâ utan att göra något till en partner till Honom. Vi har accepterat dessa och trott på vad han förde med sig från Allahu ta’âlâ. Vi har uppfyllt det som han beordrade. Vi dyrkade Allahu ta’âlâ. Vi har betraktat harâm (förbjudet) vad Han förbjöd, och vi har betraktat halâl (tillåtet) vad Han tillåtit för oss och agerade så. Av denna anledning blev vårt folk en fiende till oss och förföljde oss. De plågade oss för att tvinga oss att överge dyrkan av **Allah. De torterade oss. De förtryckte** oss. De kom mellan oss och vår religion. De försökte skilja oss från vår religion. Så vi lämnade vårt land, vårt hem och tog vår tillflykt till ert land. Vi föredrog er framför andra. Vi önskade oss ert skydd och er grannsämja. Vi hoppas att vi på er sida inte kommer att drabbas av orättvisor.” Hadrat Ja’far fortsatte med sitt tal;

“När det gäller hälsningen har vi hälsat er med Rasûlullahs hälsningar. Vi hälsar varandra på samma sätt. Vår Mästare, profeten meddelade att hälsningarna i Jannah också är desamma. Av denna anledning har vi hälsat er excellens på det sättet. Eftersom vår Mästare, Profeten sade att det inte är tillåtet att utföra nedböjning (sajda) inför människor, söker vi tillflykt i Allahu ta’âlâ från att göra nedböjning inför någon annan än Honom.”

Negus frågade: “Vet du från något av det som Allah kommunicerade?” När Hadrat Ja’far svarade: “Ja”, sade Negus: “Recitera några för mig.” Hadrat Ja’far började recitera de första âyats av Sûrah Maryam (det har också rapporterats att det var Sûrah al-’Ankabût eller Sûrah Rûm). Negus grät. Tårarna från hans ögon fuktade hans skägg. Prästerna grät också. Negus och prästerna sade: “O Ja’far! Recitera mer från dessa ljuva och vackra ord.” Hadrat Ja’far reciterade de inledande delarna av Sûrah Kahf, i maal;

“Må lovord vara Allahu ta’âlâ som uppenbarade den rätta boken (Qur’ân al-karîm)**, som inte har någon oordning i ordvalen eller motsägelse i innebörden** (långt ifrån överdrifter och underdrifter)**, till Hans födda tjänare** (Muhammed ‘alaihis-salâm)**, för att skrämma de otrogna med en bitter plåga** (Jahannam) **från Honom, den Allsmäktige, för att förvarna de troende som gör goda gärningar med en stor belöning** (Jannah) **där de kommer att stanna för evigt, och för att skrämma dem som säger: “Allahu ta’ala har tagit en son till sig.’ Varken de** (som säger att Allahu ta’âlâ har tagit till sig en son) **eller deras förfäder har någon kunskap om det** (det ordet)**. Det ordet som de sade var** (fruktansvärt och) **ytterst farligt.**

De berättar bara lögner. (O min Rasûl!) **Om de inte tror på denna Qur’ân al-karîm, kommer du då att plåga dig själv till döds med sorg och vrede efter dem? Vi har gjort sakerna på jorden** (skogar, floder, mineraler, djur och växter...) **som prydnader, för att pröva människor om vems goda gärningar som är uppriktiga...”**[121]

121 Sûrah Qaf, 18/1–7.

Negus kunde inte låta bli att säga: "Wallahi, detta är ett ljus som lyser från samma ljus. Mûsâ och Îsâ ('alaihim-us-salâm) kom också med det." Sedan vände han sig till Qurayshs sändebud och sade: "Gå, jag svär vid Allah att jag varken kommer att överlämna dem till er eller önska dem skada."

Abdullah ibn Abî Rabîa och Amr ibn Âs gick ut från Negus närvaro.[122] Amr sade till Abdullah: "Jag svär att jag kommer att göra en av deras fel känd inför Negus. Du kommer att se att kommer jag att utplåna dem." Hans vän sade till Amr: "Även om de motsätter sig oss har vi åtminstone ett släktskap med dem. Gör inte det." Amr svarade: "Jag ska meddela Negus att de anser att Îsâ 'alaihis-salâm är en född slav av Allahu ta'âlâ." Dagen därpå gick han till Negus och sade: "Herre! De talar illa om Îsâ ('alaihis-salâm), Maryams son. Skicka en man till dem och fråga vad de säger om Îsâ 'alaihis-salâm'. Negus skickade en man till muslimerna för att ta reda på deras åsikter om Hadrat Îsâ.

De kom tillbaka och frågade varandra: "Vad ska vi säga om han frågar om Îsâ 'alaihis-salâm?" Hadrat Ja'far sade: "Wallahi, vi kommer att berätta om honom vad Allahu ta'âlâ sade, vad vår Mästare, Profeten, gav oss."

När de kom till Negus frågade han dem: "Vad säger ni om Îsâ, Maryams son ('alaihis-salâm)?" Hadrat Ja'far svarade: "Vi säger om Îsâ 'alaihis-salâm det som vår Mästare, Profeten, tog med sig från Allahu ta'âlâ och kommuniceras. Vi accepterar att han (Îsâ 'alaihis-salâm) är Allahu ta'âlás slav och rasûl och hans ord att Allahu ta'âlás beviljade Hadrat Maryam, som var kysk och hade ägnat sig åt Haqq ta'âlás genom att ge upp världen och människorna. Detta är Îsâ, Maryams son, situation och ära. Vi säger att på samma sätt som Allahu ta'âlâ skapade Hadrat Âdam ('alaihis-salâm) från jorden, skapade han Îsâ 'alaihis-salâm utan en far." Negus sträckte sin hand mot marken och tog tag i en bit halm och sade: "Jag svär att Îsâ ('alaihis-salâm), Maryams son, inte är mer än vad du sa. Det finns ingen skillnad mellan honom och det du säger, inte ens så mycket som detta halmstrå."

När Negus sade detta började regeringstjänstemännen och befälhavarna att viskande och mumlande. När han märkte detta sade han: "Vad du än säger så svär jag att jag tänker bra saker om dessa människor." Sedan vände han sig till de muslimska emigranterna och sade: **"Jag gratulerar er och den person från vars sida ni kom! Jag tror på att han är Allahs Rasûl. Vi har redan sett om honom i Injîl** (Bibeln)**. Îsâ** ('alaihis-salâm), **Maryams son informerade också om den Rasûl. Jag svär att om han var här skulle jag bära hans skor och tvätta hans**

"O min Profet! Som hjälpare, Allahu ta'âlâ och de troende som följer dig räcker för dig."

Anfâl: 64



122 Ibn Ishâq, as-Sira, 195; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 332–333.

fötter! Var snäll och gå och lev i säkerhet och fred, långt från alla typer av angrepp på den orörda delen av mitt land. Jag kommer att förgöra alla som skadar er. Även om de ger mig guld som är lika stort som ett berg, kommer jag inte att bedröva en enda av er!"

Därefter sade Negus, angående de gåvor som Qurayshs sändebud hade med sig: "Jag behöver dem inte! Allahu ta'ala tog inte emot mutor från mig när Han återlämnade mig min egendom, som andra hade tillskansat sig, och när Han fick mitt folk att lyda mig", och återlämnade deras gåvor. Qurayshs sändebud återvände tomhänta. Och den lyckliga Negus omfamnade Islâm och gjorde Ashâb al-kirâm mycket lycklig.[123]

HAQQ SKAPADE UNIVERSUM

Haqq skapade universum för Muhammeds kärlek.
Han skapade månen och solen för Muhammeds glädje.

Han sade, vara, och blev universum, skriven i lag och penna.
Den sista boken reciterades till Muhammeds ära.

Awliyâ kom, alla runt omkring, böjda huvuden vid dörren,
Said tawhid dhikr för Muhammeds nûr.

Waisal Qarânî uppnådde det, men han var fortfarande eftertraktad.
Åtta Jannah var utsmyckade för Muhammeds kärlek.

Fåglar på himlen, grönt överallt,
Träden bär frukt av kärlek till Muhammed.

De otrogna kom och fick îmân av honom.
De bad fem gånger om dagen för Muhammeds kärlek.

Änglarna kom och ställde sig i rader,
Bad fem gånger om dagen för Muhammeds skull.

Yûnus lovordar honom, Koranens âyat lovordar honom,
Kom ihåg och säg salawât för Muhammeds skull.



123 Ibn Ishâq, Sîrat ar-Rasûl, 195; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 334.

SIEGE

Början av belägringen

Det sjunde året av Bi'that... Polytheisterna försökte ständigt hindra Islâm från att sprida sig och sjunka in i hjärtan. Trots detta ökade muslimerna i antal varje dag. Tortyr och grymheter fick inte muslimerna att avvika från sin väg; tvärtom, de fick dematt stärka sin enighet och solidaritet. Ingen av dem gav upp sin religion; de tvekade inte att offra sina liv för vår mästare Rasûlullahs skull. När stammarna utanför Mecka hörde om detta ökade deras intresse för Islâm. Islâms nûrs nådde allt fler platser. Polytheisterna blev rasande av ilska när de fick veta att deras män som skickats till Abessinien inte uppnådde sina önskemål; dessutom blev Negus Ashama själv muslim; han skyddade muslimer och behandlade muslimer väl. För att hämnas och utplåna Islâm samlades de och fattade detta fruktansvärda beslut:

"Var han än är, var han än ses, kommer Muhammed ('alaihis-salâm) att vara definitivt dödad!"

De otrogna tog ed efter ed för detta.

Abû Tâlib blev mycket upprörd när han fick höra om polyteisternas beslut. Han var orolig för sin välsignade brorsons liv. Han samlade sin stam och beordrade dem att skydda världens mästare mot Quraysh polyteister. Med släktskapets iver förenade sig Hashims söner för att utföra denna order. För detta bjöd de in vår Mästare, Profeten, och alla hans Ashâb till Shi'b al-Abû Tâlib, det vill säga kvarteret Abû Tâlib. Som ligger på en kulle 3 km från Baitullah, norr om Mecka. Vår mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) samlade sin Ashâb och stannade på Shi'b. Bland Hashims söner var det bara Abû Lahab som motsatte sig beslutet att skydda vår mästare, profeten. Han gick inte till Shi'b. Inklusive honom förenade sig polyteisterna och började leta efter ett tillfälle att döda vår profet.[124]

När de såg att vår Mästare, Profeten och hans Ashâb samlades i kvarteret Abû Tâlib, möttes polyteisterna igen. Då bestämde de sig:

"Tills Muhammed ('alaihis-salâm) överlämnas till Quraysh för att dödas; ingen flicka kommer att tas som brud från Hashims söner!.. Ingen flicka kommer att ges till dem!.. Ingenting kommer att säljas till dem!.. Ingenting kommer att köpas av dem!.. Ingen kommer att träffa eller tala med dem!.. Ingen kommer att gå in i deras hem och grannskap!.. En begäran om fred från dem kommer aldrig att accepteras!.. Man kommer aldrig att ha medlidande med dem!.."

"O min Allah! Hjälp mig genom att låta hungersnödens plågor drabba dessa människor i sju år som på Yûsufs ('alaihissalâm) tid."

Hadith ash-sharîf



---

124 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 130–140; Tabarî, Târikh, II, 335–336; Ibn Kathîr, al-Bidâya, III, 84–87; Balâzûrî, Ansâb, I, 230.

De förseglade dessa beslut som skrevs på ett papper av en polyteist vid namn Mansûr ibn Ikrima. De hängde upp papperet på Kâ'ba al-mu'azzamas vägg så att alla kunde se det och följa det.

När denna nyhet nådde vår älskade Profet blev Han mycket ledsen och åkallade. Hans åkallan accepterades omedelbart. Den olycklige Mansûrs händer blev plötsligt värdelösa. Polytheisterna blev förvånade. De sade: "Titta! Mot vår grymhet mot Hâshims söner blev Mansûrs händer odugliga; han har drabbats av en olycka". Istället för att ta sitt förnuft till fånga blev de ännu mer inflammerade. De satte ut väktare på vägarna till Shi'b. De hindrade införsel av mat och kläder. De sade till säljarna som kom till Mecka att de inte skulle gå till Shi'b, att de inte skulle föra sina varor dit. De sade att de skulle köpa varorna till ett högt pris om det var nödvändigt. De antog att de skulle döda folket i Shi'b av hunger, eller att Hashims söner skulle ångra sig och överlämna vår profet till dem. Denna situation skulle pågå varje år fram till besökstiden för Kâ'ba.

Enligt traditionen skulle inget blod spillas under denna period. Därför kunde Hashims söner fritt åka till Mecka och göra affärer för att försöka uppfylla sina årliga krav. När en av dem gick till en handlare för att köpa varor, kom polytheister som Abû Lahab och Abû Jahl omedelbart fram till dem och sa: "O handlare! Höj era priser kraftigt mot Muhammeds Ashâb. Så att ingen kan köpa något på grund av dess dyrbarhet. Om era varor inte säljs av denna anledning är vi beredda att köpa dem alla." Handlarna skulle sätta höga priser på sina varor, och muslimerna skulle gå tillbaka utan att köpa något....

Av denna anledning använde vår älskade profet, vår mor Hadrat Khadîja, Hadrat Abû Bakr as-Siddîq alla sina ägodelar och försökte lindra barnens hungerskrik som nådde himlen. De matade dem med trädbark, gräsrötter och till och med bitar av torkat djurskinn. Föräldrarna var bara skinn och ben. Vår Mästare, Profeten och Ashâb al-kirâm band stenar på deras välsignade buk. Om en polyteist kände medlidande och tog med sig något i hemlighet, slog andra polyteister honom och förolämpade honom. Kort sagt, det fanns ingen möjlighet att komma eller gå, och muslimerna befann sig i en mycket svår situation.

Polytheisterna förväntade sig förgäves att Hashims söner med sin svåra grymhet skulle komma till sans och att Abû Tâlib skulle överlämna vår mästare, profeten, till dem. Men i motsats till polyteisternas tankar skyddade muslimerna i Abû Tâlibs grannskap vår mästare, profeten, och de vidtog alla åtgärder för att han inte skulle skadas. För att förhindra ett eventuellt mord satte Abû Tâlib upp vakter på den plats där vår mästare Rasûlullah sov och såg till att han sov lugnt och stilla i sitt hus. Vår mästare, profeten, slösade inte ens en sekund av sin tid utan strävade efter att sprida Islâm, bjöd in människor till religionen för att hjälpa dem att fly från Jahannam. Med tålamod fortsatte han att ge dem råd på denna väg. En dag åkallade vår Mästare Rasûlullah, för att de Quraysh-polytheister som förnekade honom skulle förstå hur hungern var, **"O min Allah! Hjälp mig genom att drabba dessa människor med hungersnödens plågor i sju år som på Yûsufs** (Joseph 'alaihis-salâm) **tid."** Under de dagar som följde hade inte ens en droppe regn fallit från himlen. Jorden blev uttorkad. Det var omöjligt att se en grön växt på marken. Polytheisterna i Quraysh

var helt förbryllade. De försökte undkomma döden genom att äta djurkadaver och illaluktande hundskinn.

Även deras barn började gråta av hunger. Många av dem svalt ihjäl. På grund av hungern såg de, när de tittade mot himlen, som om allting var täckt av rök. De började ta sitt förnuft till fånga och förstod allvaret i den grymhet de hade gjort. De skickade Abû Sufyân till vår mästare, profeten, i hans närvaro. Abû Sufyân kom och avlade en ed. Han sa: "O Muhammed! Du säger att du har sänts som en barmhärtighet för världarna. Du befaller oss att tro på Allah och att iaktta släktingars rättigheter. Ditt folk dör emellertid av svält och hunger. Be till er Rabb om att denna katastrof ska avlägsnas från oss; Allah kommer att acceptera er bön. Om du ber på detta sätt kommer vi alla att tro!..."

På så sätt hade de lagt av med sina grymheter och tortyr, de hade hamnat i svårigheter och börjat be vår Mästare Rasûlullah om ursäkt. Vår Mästare Profeten påminde dem inte om vad de hade gjort, efter deras löfte "Vi ska tro" sträckte han ut sina välsignade händer och bad till Janâb al-Haqq. Allahu ta'âlâ accepterade Hans Habîbs åkallan och sände en stor mängd regn över Mecka, jorden blev mättad med vatten och växterna började bli gröna. Trots att polyteisterna hade befriat sig från torka och brist glömde de sitt löfte och insisterade på otrohet.

Allahu ta'âlâ förklarade i âyat al-karîmas att Han steg ner som ett svar på dessa, i maal: **"Tvärtom**, (de tror inte på Allahu ta'âlâ och Muhammed 'alaihis-salâm; och om Koranen al-karîm, âkhirât, och uppståndelsen) **de leker omkring i tvivel. Vänta därför** (O Min habîb!) **på den dag då himlen kommer att föra med sig en rök pall. Den röken kommer att omsluta alla människor. Det kommer att vara ett smärtsamt skrock.** (Människor kommer att säga)**: 'O vår Rabb! Ta bort detta skrock från oss så att vi kan tro". Hur kommer de att tänka och dra lärdom av detta? Trots att en profet som förklarar sanningen har kommit till dem. Då vände de sig bort från honom och sade: 'Han är en välunderrättad, galen man'. När vi tar bort denna plåga lite grann kommer ni att återgå till era gamla vanor. På den dag som vi kommer att gripa dem med ett mäktigt gripande** (Badr-dagen) **kommer vi säkert att hämnas på dem.**

För min härlighets skull hade vi sannerligen prövat Faraos nation före dessa (Quraysh-folket)**. En ädel profet kom till dem från Oss (han var Mûsâ 'alaihis-salâm). Han sade till dem: "Överlämna Allahs tjänare** (Isrâels söner) **till mig.** (Skicka dem med mig, trakasserar dem inte, plåga dem inte.) **Förvisso är jag en pålitlig profet som har sänts av Allahu ta'âlâ med uppenbarelse. Upphöj inte er själva mot Allahu ta'âlâ. För jag har kommit till er med tydliga mirakel och**

"Farbror! Allahu ta'âlâ, som är min Rabb, släppte lös en träorm på Qurayshs dokument. Förutom namnet Al- lahu ta'âlâ lämnade han inget nämnt sådant. som grymhet, avbrytande av förbindelser med släktingar, förtal. Han förstörde dem alla."

Hadith ash-sharîf



bevis som visar att min sak är sann. Jag söker tillflykt hos Allahu ta’âlâ som är Rabbi över mig och er, så att ni inte stenar och dödar mig, han kommer att skydda mig. Om ni inte bekräftar och tror mig, låt mig vara ifred. (Jag är inte intresserad av gott från er. Det räcker att er ondska inte skadar mig)**.** (De trodde inte och förnekade honom. Dessutom, när de började plågor och tortyr)**, Mûsâ** (‘alaihis-salâm) **åkallade Allahu ta’âlâ: “Yâ Rabbî! Dessa är en nation som är inriktad på otrohet. Allahu ta’âlâ uppenbarade sig för honom och sade: “På natten, gå ut** (från Egypten) **med mina tjänare** (Isrâels söner)! **Farao och hans kohorter kommer att komma efter er när de får veta att ni har gett er av; de kommer säkert att följa er. När du har passerat havet med ditt folk, låt det vara som det är** (slå inte på marken med din stav igen. Stäng inte de öppnade vägarna. Låt dem vara öppna)**. Farao och hans soldater kommer nämligen att gå in på dessa vägar, och de kommer att drunkna.”**[125]

Upphävande av belägringen

Polyteisterna höll inte sitt ord: “Vi ska tro” och började förtrycka dem igen. En dag informerade Allahu ta’ala vår Profet genom wahy att **“han hade släppt ut en träorm** (klädmal) **på dokumentet som hängde vid Kâ’ba och masken åt upp alla skrifter utom namnet Allahu ta’ala”.** Vår Mästare, Profeten sa till Abû Tâlib: **“O farbror! Allahu ta’âlâ, som är min Rabb, släppte lös en träorm på Qurayshs dokument. Förutom namnet Allahu ta’âlâ lät han inget nämnas, såsom grymhet, avbrytande av relationer med släktingar, förtal. Han förstörde dem alla.”**

När Abû Tâlib frågade honom: “Har din Rabb informerat dig om detta?” Vår Mästare, Profeten, svarade: “Ja.” Då sade Abû Tâlib: “Jag vittnar om att du bara talar sanning.” Omedelbart gick han till Kâ’ba. De notabla bland polyteisterna satt där. När de såg att Abû Tâlib kom sade de: “Troligen kommer han för att överlämna Muhammed till oss!...”. När Abû Tâlib nådde fram till dem sade han: “O Qurayshs samfund! Min brors son, vars alias är Al- Amîn och som aldrig ljög, berättade för mig att alla skrifter på det dokument du skrev, utom namnet Allahu ta’âlâ, förstördes av en träorm. Ta fram det dokument som du skrev mot oss så att vi kan se det! Om detta ord är sant svär jag att vi kommer att fortsätta att skydda honom tills vi dör! Nu bör du ge upp din grymhet och ditt dåliga beteende...”.

Polytheisterna tog upphetsat ner dokumentet från Kâ’ba:s vägg och tog med sig det. När Abû Tâlib sa: “Läs det!” öppnade en av dem sidan och såg att all text var utplånad utom **“Bismika Allahumma”**.[126] Polytheisterna visste inte vad de skulle säga, vad de skulle göra. Några av dem avrådde de andra från belägringen; på så sätt hävde de denna intensiva belägring på tre år, som lämnade djupa sår i hjärtan. De övergav dock inte sin fiendskap utan använde mer våld. De försökte på alla sätt förhindra att Islâm spreds. Trots alla deras ansträngningar spreds Islâm snabbt, vår älskade profet, Muhammed ‘alaihis-salâm arbetade för att rädda folket från zulmat (mörkret) från okunnighetens tidsålder, och han fick dem att uppnå sann salighet. De som uppnådde denna lycka tackade Allahu ta’âlâ för den stora välsignelse de fått, och de tappade inte modet mot polyteisternas förolämpningar och plågor. Många hjärtan, som såg mirakel

125 Sûrah ad-Dukhan, 44/9–24.

126 Ibn Ishâq, as-Sira, 210, Ibn Hishâm, as-Sira, I, 376; Ibn Sa’d, at-Tabaqât, I, 209; Tabarî, Târikh, II, 79; Suhaylî, Rawzu’l-unf, II, 159; Ibn Kathîr, as-Sira, II, 69.

av Muhammed ‘alaihis-salâm och muslimernas uthållighet i sin religion, belystes av Islâms nûr.

Månen delas i två delar

Ett av vår mästare, Profetens, största mirakel är att månen delades i två delar. En grupp polyteister, däribland Abû Jahl och Walîd ibn Mugîra, sade till vår Mästare, Rasûl al-akram (sall-Allahu ‘aleihi wa sallam): “Om du verkligen är en profet, dela månen i två delar, så att hälften av den ska synas över berget Quaiqian och hälften av den över berget Abû Qubais!” Vår mästare Rasûlullah frågade: **“Om jag gör det, kommer ni att tro?”** De svarade: “Ja, det kommer vi att göra.” Vår Mästare, Rasûlullah åkallade Allahu ta’âlâ för månens delning. Jabrâîl ‘alaihis-salâm kom omedelbart till vår älskade Profet och sade: **“O Muhammad! Informera mekkanerna så att de kan se miraklet i natt”.** Vår mästare, profeten sa att under den natten när det var fullmåne när den visas som en fullständig cirkel och som ljusast, skulle delas upp i två delar, och de som ville dra lärdom av den skulle titta på den. Den natten, när vår älskade profet pekade med sitt välsignade finger, delades månen i två delar. Den ena delen syntes över berget Abû Qubais och den andra över berget Quaiqian. Sedan förenades de på himlen igen.

Rasûlullah sade: **“O Abû Salama ibn Abdulasad, Arqâm ibn Abi’l Arqâm! Bevittna det!”** Sedan sa han till sina andra Ashâb nära honom: **“Bevittna det!”** Polytheisterna såg ett annat mirakel med egna ögon. Men de höll inte sitt ord; de trodde inte. För att hindra andra från att tro sa de dessutom: “Detta kan bara vara Muhammeds magi! Men han kan inte förtrolla alla människor!.... Låt oss fråga de människor som kommer från andra platser. Låt oss se om de har bevittnat samma händelse? Om de har gjort det är Muhammeds anspråk på profetskap sant. I annat fall är det magi.” De frågade de människor som hade kommit; de skickade till och med män till andra platser och gjorde undersökningar. De hörde samma sak: “Ja, den natten såg vi hur månen delades i två delar!”. De förnekade det igen. Förnekarna hade Abû Jahl i spetsen. För att folk inte skulle uppnå troens välsignelse fördärvade han hjärtan genom att säga: “Magin hos Abû Tâlibs föräldralösa barn har påverkat till och med himlen! ”....[127] På hans förnekande sänkte Allahu ta’âlâ âyat al-karîmas. I maal:

“Timmen (för qiyâmat) **närmade sig, och månen delades (de**n delades i två)**. Närhelst de (**Quraysh s otrogna) **ser ett mirakel** (som är ett bevis på att Muhammed ‘alaihis-salâm är Profet)**, vänder de sig bort** (från att betrakta och ha tro på det)

"Det finns många människor som vi gav böcker före denna (Koranen) och som tror på detta. När den lästes upp för dem sade de: "Vi har trott på detta. Detta är utan tvekan en sanning (som kom) från vår Rabb. Förvisso var vi människor som accepterade Islâm tidigare.'"

Qasas: 52–53



127 Hâkim, al-Mustadrak, II, 512; Bayhaqî, Dala-il an-Nubuwwa, II, 141; Ibn Kathîr, as-Sira, II, 116; Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 278–279; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 352.

och säger: 'Det är en konstant (oupphörlig, uttömmande och stark) magi'. Och de förnekade (profeten eller miraklet)**, de blev föremål för sina egna önskningar** (för sina köttsliga själars krav och önskningar)**. Allting kommer emellertid att nå sitt slut, finna sin plats** (som det är på väg mot)**.**

Och många viktiga nyheter (order och förbud) **kom till dem** (till Meckas polyteister)**, som kommer att få dem att ge upp** (sina dåliga vägar)**.** (Dessa order och förbud är) **en fulländad visdom. Rasûls, varningar och skrämningar hjälper aldrig** (dem)**. Så,** (O Min Habîb! Om de insisterar på att förneka)**, vänd dig också bort från dem. Den dag då den där inbjudaren** (Isrâfîl 'alaihis-salâm) **bjuder in** (de otrogna) **till en aldrig tidigare skådad och okänd sak** (mahshar plats, räkningen)**, kommer de att komma ut ur sina gravar med nedfällda ögon** (utan att veta vart de ska ta vägen på grund av skräck) **som förskingrade gräshoppor, som underdåniga och föraktfulla. Medan de springer till den där inbjudaren kommer de otrogna** (med böjda huvuden) **att säga: 'I dag, vilken svår och sorglig dag det är för oss.'"**[128]

Må Allah ge hidâyat till dig också

Efter tre års belägring, som polyteisterna tillämpade på muslimerna, kom en grupp människor från Najrân till vår Mästare Rasûlullah. De var ungefär tjugo till antalet. De hade hört talas om Islâm från Ashâb al-kirâm som utvandrat till Abessinien. De hade kommit till Mecka för att lära sig om Islâm och för att uppnå lyckan att få se vår Mästare, Profeten. De träffade vår Mästare, Profeten nära Kâ'ba al-mu'azzama. De ställde många frågor och fick svar som var mer perfekta och vackra än vad de hade önskat. Qurayshs polyteister iakttog dem. Vår älskade profet, som har sänts som en barmhärtighet för universerna, reciterade några âyat al-karîmas ur Qur'ân al-karîm. De blev djupt rörda och kunde inte låta bli att gråta. Sedan, på inbjudan av vår Mästare, blev de mycket nöjda och blev muslimer genom att säga Kalima ash-shahâda. När de begärde att få återvända till sitt hemland närmade sig Abû Jahl och förolämpade dem och sade: "Vi har hittills aldrig sett så idiotiska människor som ni!...". När ni en gång satt bredvid honom övergav ni er religion och bekräftade allt han sa!". Dessa människor, som nyligen fått den nya äran att vara Âshab, svarade: "Vi önskar att Allahu ta'âlâ ger hidâyat (vägledning till den rätta vägen) till er också. Vi kommer inte att vedergälla oss med förolämpningar och sådana dumma handlingar som ni har begått mot oss. Men vet väl att vi genom några få okunniga människors ord inte vill förlora denna stora välsignelse som vi uppnått. Vi kommer aldrig att ge upp denna religion."[129]

Allahu ta'âlâ förklarade i âyat al-karîmas angående denna händelse (in maal): **"Det finns många människor som vi gav böcker, före detta** (Koranen al-karîm)**, som tror på detta** (Koranen al-karîm)**. När den** (Qur'ân al-karîm) **reciterades för dem sade de: 'Vi har trott på detta. Ingen tvekan om att detta är en sanning** (som kom) **från vår Rabb. Förvisso var vi människor som accepterade Islâm tidigare". Dessa kommer att få belöningar två gånger på grund av deras tålamod** (och uthållighet)**. De avvärjer det onda med det goda. De spenderar på det goda från de saker vi ger dem. När dessa hör ett dåligt ord vänder**

128 Sûrah al-Qamar, 54/1-8.
129 Ibn Ishâq, as-Sira, 199-200; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 391-392.

de sig bort och säger: “Våra gärningar tillhör oss och era gärningar tillhör er. Salâm (fred) vare med er. Vi letar inte efter de okunniga (och vi vill inte ha deras vänskap)’”[130]

SU QASÎIDAH[131]

Åh, mina ögon! Häll inte vatten på elden i mitt hjärta,
För en så stor eld kan inte släckas med vatten.

Jag vet inte om den roterande himlen är vattenfärgad,
Eller om den roterande himlen är täckt av vatten i mina ögon.

Det är inte konstigt att ditt svärds glädje skapade slitsar i mitt hjärta,

Eftersom det finns slitsar på marken där vattnet passerar.
Mitt sårade hjärta talar om din pilspets[132] av rädsla,

Som en sårad person försiktigt dricker vatten.
Trädgårdsmästaren borde översvämma rosenträdgården,
borde inte bry sig.

Ingen ros kommer att bli lika vacker som ditt ansikte, oavsett hur mycket vatten han häller på.

Ingen pennman kan imitera ditt konstfulla ansikte,
Även om han fokuserar som en vass penna är han förblindad av det svarta vattnet.

Låt mina ögonfransar fukta sig genom att minnas din kind, Med hopp om rosor är det inte slöseri om törnen får vatten.

På sorgens dag, undanhåll inte din svärdliknande blick från mitt sårade hjärta,

För det är en välgörenhet att besöka de sjuka under mörka nätter och ge dem vatten.

O hjärta! Be om hans pilspets och lugna separationens feber,
Jag är utan vatten; för mig är detta en gång i denna öken ett sökande efter vatten.

Jag längtar efter dina läppar som en sufi vill ha kawsar, Den berusade vill ha vin och den nyktre vill ha vatten.

Den flödar alltid till ditt himmelska grannskap,
Måste vara förälskad i den cypressliknande med en vacker gång, vattnet.

Jag måste bli jord och blockera vattnets väg till det området,
Jag kan inte låta det nå dit eftersom det är min rival, vattnet.

O vänner! Om jag dör med längtan efter att kyssa hans hand,
Gör en kanna av min jord och servera det älskade vattnet med den.

"O berg! Om det som hände mig hade hänt dig hade du inte kunnat bära det, du skulle ha kollapsat!"
Hadith ash-sharîf



130 Kasas: 28/52-55.

131 Vattendikten skrevs av den turkiska litteraturens stora poet Fuzûlî om vår Mästare, Profeten.

132 Pilspetsen i ottomansk divanpoesi symboliserar den älskades ögonfransar.

Jannat al-Mualla

Kyrkogården där många Ashâb al-kirâm gravar fanns, inklusive vår mor, Hadrat Khadîja (radiy-Allahu 'anhâ).
I dag kan man inte se dessa gravar. Tyvärr har Wahhâbî-regeringen rivit alla dessa vackra historiska artefakter.



SORGENS ÅR

Förlust av ett barn

Qâsim, som var äldsta son till vår mästare, profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), hade gått bort när han var sjutton månader gammal. Flera år efter denna sorgliga händelse gick Abdullah, hans andra son, också bort. Vår mästare Rasûlullah vände sig gråtande mot ett berg och sade: **"O berg! Om det som hände mig hade hänt dig hade du inte kunnat bära det, du skulle ha kollapsat!"** och uttryckte sin sorg. Han svarade vår mor Hadrat Khadîjas fråga: "O Rasûlullah! Var är de nu?", **"De är i Jannah."**

Polyteisterna gladde sig mycket eftersom de visste att världens mästare, vår älskade profet, förlorat båda sina söner. De otrogna, såsom Abû Jahl, såg detta som ett tillfälle och skröt: "Nu är Muhammed abtar, hans efterföljd har avskurits. Han har ingen son kvar som kan fortsätta sin släkt. När han dör kommer hans namn att glömmas bort."

Efter detta steg Allahu ta'âlâ ner från Sûrah al-Kawthar och lugnade Hans Rasûl. Sûrah in maal, "(O Min Habîb!) **I sanning har Vi gett dig Kawthar** (Vi har skänkt dig Kawthar-poolen, många välsignelser). **Utför därför namâz och offra djur för din Rabb. Sannerligen, den person som förolämpar dig genom att säga** (utan efterföljd) **är dålig och utan efterföljd...** (Den, som kallar dig abtar är utan släktskap, vanärad och okänd. När det gäller dig, min Habîb, din rena släktskap, ditt namn kommer att bestå fram till den dag då du kommer att bli en av den mest kända räkningen. Många stora hedersbetygelser har också tilldelats dig i âkhirat.)" [133]

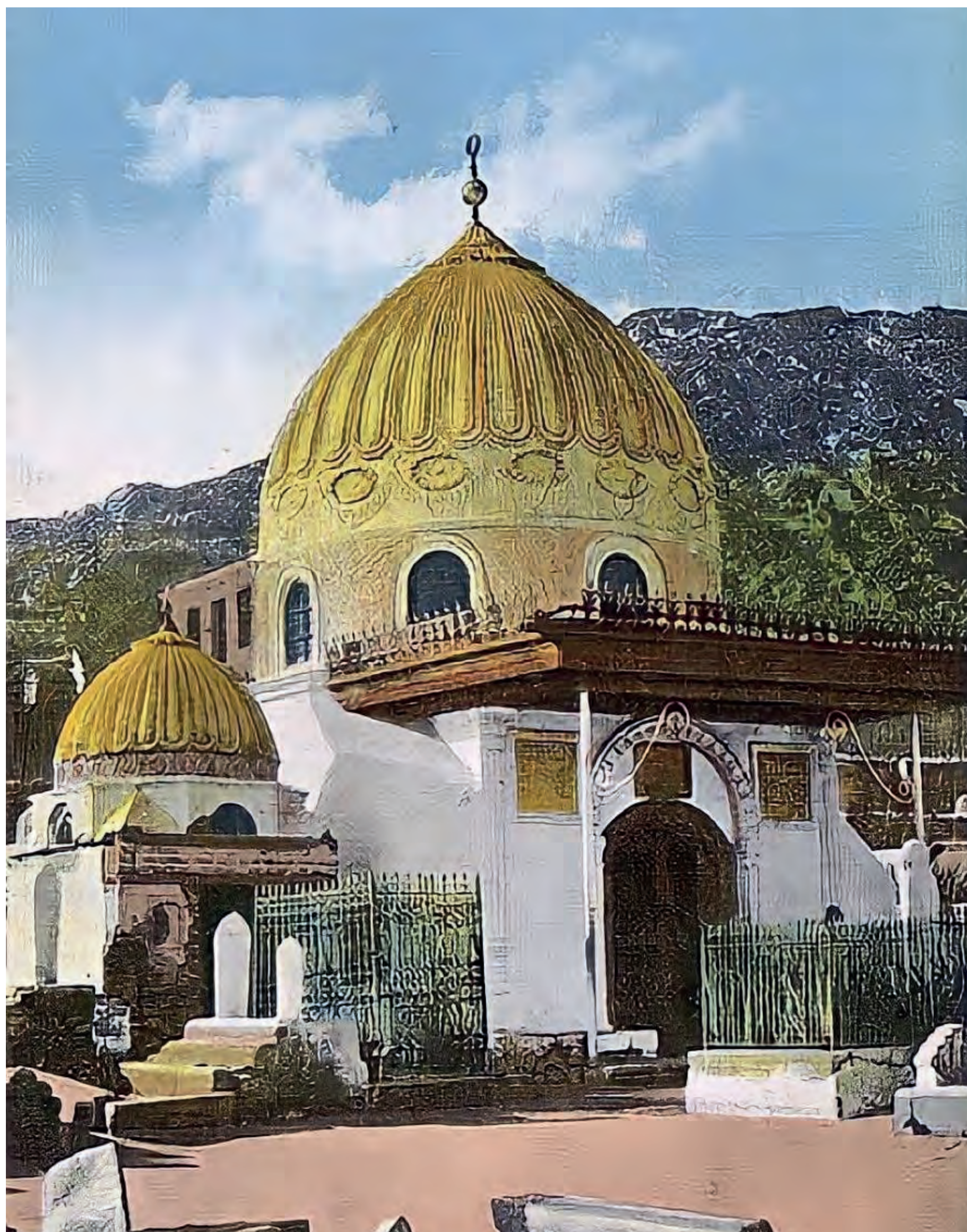
Abû Tâlibs död

Under de dagar som följde på att vår Mästare Rasûlullahs (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) söner gick bort blev Abû Tâlib sjuk, och hans sjukdom intensifierades dag för dag. Polytheisterna från Quraysh, som hörde om detta, kom till Abû Tâlib. Deras tanke var: "Medan Abû Tâlib levde hade han strävat efter att skydda Muhammed. Nu är hans död nära förestående. Låt oss besöka honom, även om detta är hans sista tid. Eftersom Hamza, som är en makalös arabisk hjälte, och 'Umar, vars mod och oräddhet är uppenbar som solen, har blivit muslimer. Varje dag kommer grupper av människor från arabiska stammar och underkastar sig honom. Muslimerna blir således fler och fler varje dag, och deras röst sprider sig till hela världen. I denna situation kommer det att bli nödvändigt för oss att antingen lyda dem eller vara redo för krig och strid. Låt oss gå till Abû Tâlib så att han kan försona oss. Låt oss inte angripa Muhammeds religion så att han inte angriper vår."

"Farbror! Säg 'Lâ ilâha illallah' en gång! Så att jag kan göra förbön för dig på domedagen."
Hadith ash-sharîf



133 Sûrah al-Kawthar, 108/1–3.



Vår moder Hadrat Khadîjas grav / Jannat al-Mualla

Graven av vår älskade Profets (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) först hustru, vår mor, Hadrat Khadîja (radiy-Allahu 'anhâ) hade tyvärr mötte Wahhâbî-regeringens grymhet. Precis som de har gjort med många av Islâms notabla personer, slog de ner hennes vacker grav också.

Välkända människor, som Uqba, Shayba, Abû Jahl, Umayya ibn Halaf, satte sig ner på kuddarna bredvid Abû Tâlibs säng. De sade: “Vi tror på din storhet, vi accepterar din överlägsenhet. Därför hade vi aldrig motsatt oss dig. Vi är rädda att Muhammed efter din död kommer att konfrontera oss, fientligheten mellan oss kommer att fortsätta

Försona oss så att vi inte angriper varandras religioner.”

Abû Tâlib skickade efter vår mästare, profeten, och sade: “Alla de kända i Quraysh ber dig att inte blanda dig i deras religion. Om du accepterar detta kommer de att stå till din tjänst och hjälpa dig.” Världens mästare sade: **“O farbror! Jag vill uppmana dem till endast ett ord att med det kommer alla araber att vara underställda dem, och icke-araber kommer att betala dem jizya** (ett slags skatt)**.”** Han sade också till de notabla i Quraysh: **“Ja! Om ni säger ett enda ord till mig, med det kommer ni att härska över alla araber och icke-araber kommer att vara underställda er.”** Abû Jahl frågade: “Okej. Vi ska säga det tio gånger. Vad är det för ord?” När vår Mästare, Profeten svarade: **“Om ni säger ‘Lâ ilâha illallah’ och om ni kastar bort de avgudar som ni dyrkar förutom Allahu ta’âlâ.”** Polyteisten reagerade genast: “Be om en annan sak från oss!....”. Vår Mästare, Profeten sa till dem: **“Även om ni tog hit solen och lade den i mina händer skulle jag inte be om något annat från er.”**

Polyteisterna sade: “O Aba’l Qâsim! Du erbjuder oss en ofattbar sak.

Vi vill göra dig nöjd. Men ni gör oss inte nöjda!” Sedan reste de sig upp och gick. När de gick sa Abû Tâlib till vår mästare, profeten: “Det du ville ha av Quraysh var mycket lämpligt. Du berättade sanningen.” Dessa ord från hans farbror gjorde vår mästare, profeten, hoppfull. Han förstod att Abû Tâlib skulle tro. Han sade: **“O farbror! Säg ‘Lâ ilâha illallah’ en gång!.... Så att jag kan göra förböner för dig på Domedagen.”** Abû Tâlib svarade: “Jag är rädd att folk kommer att förebrå mig och säga: ‘Han fruktade döden och blev muslim’. Annars skulle jag göra dig lycklig.” Han uttryckte att det var en tung sak att omfamna Islâm för hans nafs, hans köttsliga själ. Hans sjukdom blev allvarligare och han dog.[134]

"Vem ska ta skydd och hjälp mig tills Jag uppfyller plikten av Allahu ta’âlâ’s profetskap? (Därför) kommer han att få Jannah."

Hadîth ash-sharîf

Vår mor, Hadrat Khadîja, dog

Det tionde året av Bi’that, tre dagar efter Abû Tâlibs bortgång, tre år före Hegira, i början av Ramadân, vid 65 års ålder, delade vår Mästare, Profetens, fru efter 25 år, vår mor Hadrat Khadîja, vår Mamma, med vår Mästare, Profeten, hans fru efter tre års



134 Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, II, 214; Ibn Kathîr, as-Sira, II, 127.

belägring, som var full av bekymmer och kval.[135] Vår mästare Fakhr al-kâinât (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) begravde själv vår mor Hadrat Khadîja. Han var mycket ledsen över hennes bortgång.

Samma år fylldes vår mästare, profeten, av sorg på grund av att vår mor Hadrat Khadîja och hans farbror Abû Tâlib dog i tur och ordning. Av denna anledning kallades det året för **"Sanat-ul-huzn"**, det vill säga **sorgens år**.

Vår mor Hadrat Khadîjas bortgång hade skakat om och gjort vår älskade profet mycket ledsen. Eftersom hon var den första personen som trodde och bekräftade vår Mästare Rasûlullah. Dessutom var hon hans största stöd och tröstare. När alla var fiender hade hon öppnat sitt hjärta och älskat honom mycket.

Hon hade spenderat alla sina ägodelar för Islâms skull och hon hade arbetade dag och natt för att tjäna vår älskade Profet. Hon hade aldrig gjort Rasûlullah ledsen, hon hade aldrig sårat honom. Vår Mästare, profeten berättade om detta från tid till annan och mindes sin välsignade hustrus dygder.

En dag när vår profet var ute ur huset gick Hadrat Khadîja ut för att leta efter honom. Jabrâîl 'alaihis-salâm, i mänsklig gestalt, visade sig för henne. Vår mor, Hadrat Khadîja ville fråga honom om vår mästare, profeten. Hon trodde dock att han kunde vara en av hans fiender, så hon gick tillbaka. När hon såg vår älskade profet i huset berättade hon för honom om denna händelse. Vår Mästare Fakhr al-kâinât sade: **"Vet du vem personen som du såg och ville fråga om mig är? Han var Jabrâîl** ('alaihis-salâm). **Han ville att jag skulle förmedla hälsar till dig. Han bad mig också informera er om att en byggnad av pärlor har förberetts för er i Jannah. Naturligtvis kommer det inte att finnas något sorgligt, oroande, svårt eller betungande."**

En av dem kunde inte röra sin hand, den andra blev blind

Vår älskade profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) talade med sina ashâb, som var bland de mest lyckligt lottade i mänskligheten, och upplyste deras hjärtan. Han skulle förklara de nedstigande âyat al-karîmas, och han skulle inte lämna något outtalat eller oklart. Han skulle också gå till de platser där polyteisterna samlades och utan att tröttna skulle han uppmana dem att tro. Abû Jahl och Walîd ibn Mugîra var rasande över denna situation och de skulle säga: "Om detta fortsätter kommer Muhammed att konvertera alla till sin religion; det kommer inte att finnas någon kvar som dyrkar våra avgudar". En dag bestämde de sig för att det bara fanns ett sätt att avsluta denna affär, och det var att få vår älskade profet dödad. Abû Jahl tog Walîd ibn Mugîra och flera unga män från Mahzûms söner och kom till Baitullah. I det ögonblicket höll vår älskade profet på att utföra namâz. Med en sten i handen sprang Abû Jahl fram. När han lyfte sin hand för att slå vår mästare Habîb al-akram med stenen blev hans händer orörliga i luften. Han kunde inte göra någonting. Han var förvånad. Han gick tillbaka på samma sätt. När han nådde polytheisterna återgick hans hand till sitt tidigare tillstånd och stenen föll till marken.

En av Mahzûms söner tog tag i samma sten och gick fram till vår Mästare, profeten. Han sa: "Du kommer att få se! Jag ska döda honom!..." När han kom nära blev hans

135 Abû Ya'la, al-Musnad, IV, 299, VIII, 74.

ögon blinda. Han kunde inte se någonting. Efter detta stormade Mahzûms söner tillsammans mot vår älskade profet. När de kom närmare vår mästare, profeten, kunde de plötsligt inte se honom. De hörde dock hans välsignade röst. När de gick i riktning mot den plats där rösten kom, kom rösten återigen bakifrån; när de vände sig om bakifrån kom rösten från den tidigare platsen. De bevittnade samma händelse flera gånger. Till slut var de så förvirrade att de lämnade platsen utan att kunna skada vår mästare, profeten.

"Sluta!... Slå inte! Han är världens mästare, Han är Allahs budbärare! Skär min kropp i bitar men skada inte vår Profet!"

Zayd ibn Hâritha (radiy-Allahu 'anh)

Förlovningar mellan Hadrat Âisha och Hadrat Sawda

När Hadrat Khadîja (radiy-Allahu 'anhâ) gick bort fanns det ingen som kunde sköta Rasûlullahs hus. Lady Hawla bint Hakîm märkte detta och kom till Sarwar al-âlams närvaro. Hon sade: "O Rasûlullah! Du behöver en dam som är värdig dig och lämplig för din tjänst. Om du vill kan jag hitta en fru åt dig." Rasûlullah sade: **"O Hawla, var finns det en kvinna som är lämplig för denna tjänst?"** Hawla svarade: "Om du önskar en jungfru finns din vän Abû Bakrs dotter, Âisha. Om du önskar en änka skulle Sawda bint Zam'a vara lämplig." På detta sade Rasûl 'alaihis-salâm: **"Be om båda två åt mig"**. Rasûlullah förlovade sig först med Hadrat Âisha och sedan med Sawda. Han tog Hadrat Sawda med sig till sitt hus i Mecka. Hans bröllop med Hadrat Âisha skedde under Hegira andra år i Shawwâl-månaden i Medîna.

Möte i Akaba

Vår älskade Profet bjöd varje år in de stammar som kom för att besöka Kâ'ba till religionen. Han försökte rädda dem från Jahannams eld och få dem att uppnå oändlig salighet. Utan att bry sig om förolämpningarna fortsatte han sin plikt som profet. Han ställde sig vid den plats där stammarna slog läger och frågade: **"Vem kommer att ge mig skydd och hjälpa mig tills jag fullgör min plikt som Allahu ta'ala profet?** (Därför) **kommer han att få Jannah."** Det fanns dock ingen som kunde ge honom skydd eller hjälpa honom.

Det var i månaden Dhu'l-hijja, på Bi'as tionde år. Vår älskade profet mötte en grupp människor från Medîna i basaren, som kom för att besöka Kâ'ba. När han frågade dem: **"Vilka är ni?"** svarade de att de var från Medîna och tillhörde Hazraj-stammen. Lady Salmâ, mor till Abdulmuttalib, vår profets farfar, hade tillhört sönerna av Najrân, en gren av Hazraj-stammen. Vår profet satt med dessa sex personer från Hazraj en stund och reciterade den 35–52: a âyat al-karîmas i Sûrah Ibrâhîm och berättade för dem om Islâm. Han uppmanade dem att omfamna denna religion.



I Medîna var Aws- och Hazraj-stammarna fiender till judarna, och de attackerade varandra vid varje tillfälle. Varje gång de slogs sa judarna: ”En Profet kommer snart. Det finns inte lång tid att vänta; Han kan dyka upp vilken dag som helst nu. Vi kommer att underkasta oss Honom och få makt. Då kommer vi att besegra er.” Aws och Hazraj trodde också att om de blev muslimer före judarna skulle de besegra dem och fördriva dem från Medîna.

Dessa lyckliga individer, som hade hört från sina stamföräldrar och från judarna som bodde i Medîna att en profet snart skulle komma, såg tecknen på profetens tecken på Rasûl al-akram (sall-Allahu ‘aleihi wa sallam). När han bjöd in dem till Islâm såg de på varandra. Sedan sade de sinsemellan: “Profeten som judarna berättade om är denne person!”.

Därför blev de muslimer direkt i Rasûlullahs närvaro genom att säga kalima ash-shahâda. De sade: “O Rasûlullah! Vi hade lämnat vårt folk i krig mot judarna. Förhoppningsvis kommer Allahu ta’âlâ att hedra dem genom att göra dem till muslimer för din skull. Så snart vi återvänder till vårt hemland kommer vi att bjuda in dem och vårt folk att acceptera ditt profeterskap. Vi kommer att berätta för dem vad vi har accepterat i denna religion. Om Allahu ta’âlâ samlar och förenar dem i denna religion kommer det inte att finnas någon som är kärare och mer hedrad än du.” Dessa sex personer var sant troende och trodde på och bekräftade vad Allahu ta’âlâ uppenbarade för vår Profet.

ResanfrånMecka till Tâif



De tog tillstånd från vår profet att återvända till sina hemländer och beslutade att komma tillbaka nästa år i månaden Dhu'l- hijja. Dessa sex personer var Uqba ibn Âmir, As'ad ibn Zurâra, Awf ibn Hârith, Râfi' ibn Mâlik, Qutba ibn Âmir, Jâbir ibn Abdullah (radiy-Allahu 'anhum).[136]

När de sex personer som blev muslimer återvände till sitt folk i Medîna började de tala om islam och vår profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), och de uppmanade människor att omfamna islam. De gick så långt att det inte fanns något hus kvar där vår profet och Islâm inte nämndes. På så sätt spreds Islâm bland Hazraj-stammen, och en del av folket i Aws-stammen blev också muslimer.

"Han (Yûnus ' alaihis-salâm) är min bror. Han var också en Profet som jag."
Hadith ash-sharîf

Hans uppmaning till folket i Tâif att tro

Trots att polyteisterna hade sett många mirakel av vår älskade profet trodde de inte på grund av envishet. Dessutom avstod de inte från att plåga sina barn, syskon, släktingar och vänner som hade blivit muslimer. Vår älskade profet blev mycket ledsen på grund av deras intensifierade grymheter och tortyr. Han funderade på att åka till Tâif, som låg nära Mecka, och bjuda in dess folk till Islâm. Av denna anledning tog han Zayd ibn Hâritha med sig och nådde Tâif.

Han talade med Amrs söner Abd al-Yâlil, Habîb och Mas'ûd, som var de kända personerna i Tâif. Han berättade för dem om Islâm och bad dem att tro på Allahu ta'âlâ. De trodde inte och förolämpade honom. Dessutom sade de: "Kunde Allahu ta'âlâ inte hitta någon annan än dig att sända som profet? Är Allahu ta'âlâ oförmögen att sända någon annan än dig som profet? Gå vart du vill, men gå bort från vårt land! Ditt folk accepterade inte dina ord, så du har kommit hit, eller hur? Vi svär att vi också kommer att hålla oss borta från er! Vi kommer inte att acceptera någon av dina önskemål."

Vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) lämnade honom där i sorg. Han bjöd in Thaqîf-stammen till Islâm för tio dagar eller en månad. Ingen av dem trodde dock. Dessutom hånade, hånade och plågade de honom. De hade ungdomar och barn uppradade längs vägkanterna och lät dem kasta stenar och attackera vår Mästare. Med hjälp av sin kropp som en sköld försökte Hadrat Zayd skydda vår profet från att skadas av stenarna.

Han brydde sig inte om att stenarna skulle träffa honom själv. Väntade han inte på att offra sitt liv för dessa dagar? Här stenade de världens mästare, de försökte fördriva honom från sina länder med plågor och tortyr.



136 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 429–431; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 219–220; Tabarî, Târikh, II, 88; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, IX, 82.

Medan Hadrat Zayd sprang omkring och försökte skydda vår Mästare Rasûlullah, slog stenarna den ena efter den andra mot hans huvud, kropp och fötter. På grund av detta var Hadrat Zayds hela kropp täckt av blod. För att skydda sin älskade profet ropade han åt de grymma människorna som kastade stenar: **“Sluta!”. Slå inte! Han är världens mästare. Han är Allahs budbärare! Skär min kropp i bitar men skada inte vår profet!”**. Stenarna, som passerade Zayd ibn Hâritha, nådde vår Mästare Rasûlullah och fick hans välsignade fötter att blöda.

Sorgsen, trött och skadad kom vår älskade profet nära bröderna Utbas och Shaybas trädgård. Vår mästare, profeten, för vars skull alla troende vill offra sina liv, torkade bort blodet från sina välsignade fötter. Han utförde abdast och en namâz på två rak’ats under ett träd. Sedan höjde han sina händer och åkallade Allahu ta’âlâ.

Trädgårdens ägare såg på detta. De hade sett vad som hände med vår Mästare Rasûlullah; de hade bevittnat hans ensamhet. Deras medkänsla överväldigade dem och de skickade druvor till honom tillsammans med sin slav som hette Addâs. Vår älskade profet sade Basmala (Bismillâhirrahmânirrahîm) innan han åt druvorna. Slaven som kom med druvorna var en kristen. När han hörde Basmala blev han förvånad. Han frågade: “Jag har varit här i åratal, jag har inte hört ett sådant ordspråk från någon. Vad är detta ord?”

Rasûlullah frågade: **“Varifrån kommer du?”** Addâs svarade: “Jag är från Ninawa.” Rasûlullah sade: **“Så du kommer från Yûnus** (‘alaihis- salâm) **hemland.”** Addâs frågade: “Hur känner du Yûnus? Ingen här känner honom.” Rasûlullah svarade: **“Han är min bror. Även han var en profet som jag.”**

Addâs sade: “Ägaren till detta vackra ansikte och dessa söta ord kan inte vara en lögnare. Jag tror nu att du är Allahs Rasûl.” Han blev muslim. Sedan sade han: “O Rasûlullah! Jag har tjänat dessa grymma och lögnaktiga människor i många år. De usurperar människors rättigheter. De lurar alla. De har inte ens en enda god egenskap. De kan begå vilken nedrighet som helst för att få det världsliga och för att uppfylla sina sinnliga begär. Jag hatar dem. Jag vill följa med er, bli hedrad av er tjänst, bli måltavla för den respektlöshet som de okunniga och dårarna kommer att begå mot er, och att offra mig själv för att skydda er välsignade kropp.”[137]

Vår Mästare Rasûlullah log och sade: **“Stanna hos era herrar för tillfället! Efter en kort tid kommer ni att höra mitt namn vitt och brett. Kom till mig då.”** Efter att ha vilat en stund vandrade de mot Mecka. När det var två dagars resa kvar till Mecka såg han att ett moln skuggade honom. När han tittade uppmärksamt på det förstod han att det var Jabrâîl ‘alaihis-salâm. Vår älskade profet berättade senare för vår mor Hadrat Âisha as-Siddîqa om detta.

Det har förklarats i boken **“Sahih al-Bukhârî”** och även i **“Musnad”** av Ahmad ibn Hanbal att en dag hade vår mor Hadrat Âisha frågat: “O Rasûlullah! Har du någonsin haft en mer ångestfylld dag än Uhud?” Vår mästare Rasûlullah hade svarat: **“Wallahi, jag led inte lika mycket av de otrogna i slaget vid Uhud som jag hade lidit av ditt folk. När jag presenterade mig för Ibn al-Abd al-Yâlil ibn Abd al-Kulâl** (det vill säga när jag tillkännagav mitt profeterskap och bjöd in honom till religionen) **accepterade han inte. När jag hade lämnat dem var jag i sådan ångest att jag inte kunde återhämta mig förrän jag kom till den plats som**

137 Ibn Sa’d, at-Tabaqât, I, 42; Tabarî, Târikh, I, 344–346; Ibn Kathîr, al-Bidâya, III, 135–137; Balâzûrî, Ansâb, I, 227.

kallas Qarn as-Saâlib. Där höjde jag mitt huvud. Jag såg att ett moln skuggade mig. Jabrâîl (‘alaihis-salâm) **stod i molnet. Han vände sig till mig och sade: “O Muhammad! Haqq ta’âlâ hörde vad ditt folk sa om dig. Han vet att de inte vill skydda dig. Han har skickat dig denna ängel som ansvarar för bergen så att du kan beordra honom som du vill”. Även denna ängel tilltalade och hälsade på mig, och sedan sade han: “O Muhammed! Som Jabrâîl berättade för dig har Haqq ta’âlâ sänt mig, ängeln som ansvarar för bergen, så att du kan ge mig befälet över vad du vill. Jag står till din tjänst. Om du vill att dessa två stora berg** (Quaiqian-berget och Abû Qubais-berget) **ska nå varandra, stänga Meckanerna** (och krossa polyteisterna)**, beordra mig och jag ska göra det”. Jag samtyckte inte till det och sade: “**(Nej! Jag har skickats som en barmhärtighet för universerna) **Jag ber Allahu ta’âlâ att Han skapar en generation som endast kommer att dyrka Allahu ta’âlâ och som inte kommer att tillskriva Honom någon partner från ättlingarna till dessa polyteister.”**

"O folk! Säg Lâ ilâha illallah och bli räddade."

Hadith ash-sharîf

Vår Mästare, Profeten (sall-Allahu ‘aleihi wa sallam), vilade en stund i Nakhla när han återvände till Mecka från Tâif. Vid ett tillfälle utförde han namâz. En grupp jinn från Nusaybin passerade därifrån. De hörde Koranen al-karîm som vår älskade profet reciterade. De stannade och lyssnade på den. Sedan talade de med vår Mästare, profeten, och blev muslimer. Vår Mästare, profeten sade till dem: **“När ni når era föräldrar, berätta för dem om min inbjudan till tro."** Inbjud dem att också tro.” När dessa jinn gick till sina folk och meddelade detta blev alla jinn som hörde detta muslimer.[138] Denna händelse förklaras i Sûrah al-Jinn i Koranen al-karîm och i de välkända hadîth ash-sharîf-böckerna **“Bukhârî”** och **“Muslim”.**

När Han var nära Mecka skickade Mu’mins ett meddelande till vår Mästare Rasûlullah: “Qurasyhîerna har hört om hur de avskyvärda människorna i Tâif har behandlat dig. Om du nu förärar oss med din närvaro kan de öka sina plågor.” När vår Mästare Profeten nådde Hirâ skickade han någon till Suhayl ibn Amr för att be om skydd. När den olycklige mannen vägrade, skickade han ett meddelande till Mut’im ibn Adî. Han accepterade denna begäran. Vår mästare Habîb al-akram, Nabi al-muhtaram (den hedervärda profeten) kom till Mecka under beskydd av Mut’im ibn Adî. Mut’im informerade Qurayshîerna om denna situation. Rasûlullah gjorde tawâf runt Bayt ash-sharîf (Kâ’ba) och kysste Hajar al-Aswad.

Några dagar senare sade han till Mut’im: “Jag vill inte längre stå under en polyteists beskydd.” Mut’im accepterade också detta. Janâb al-Haqq tog Hans Habîb under sitt beskydd.



138 Ibn Sa’d, at-Tabaqât, I, 212.

Bli räddad genom att säga "Lâ ilâha illallâh"

Rasûl ‘alaihis-salâm fortsatte att bjuda in människor till den rätta vägen. Mot detta blev polyteisterna fanatiska igen och började tortera och plåga mer än någonsin. Efter detta beordrade Janâb al-Haqq vår Mästare, Profeten att tala med arabiska stammar som kom för att besöka Kâ’ba under besökstiden och bjuda in dem till Islâm. Vår älskade profet började efter denna order att gå till Dhu’l- Majâz, Ukâz och Majanna basarer, som låg runt Mecka.

Han åkte ofta till dessa platser och uppmanade stammarna att tro på Allahu ta’âlâs enighet och att dyrka honom. Han bad dem att acceptera hans profet och meddelade att om de accepterade det skulle Janâb al-Haqq ge dem Jannah. Tyvärr var det ingen av dem som lyssnade på dessa inbjudningar, som vår Mästare, Profeten, gjorde på ett bönfästande sätt. Några av dem behandlade honom ohövligt och förolämpade honom, några av dem rynkade pannan och talade illa om honom. Dessutom skulle Quraysh-polytheisterna följa honom och fördärva de stammar han gick till.

Enligt rapporterna från Imâm Ahmad, Bayhaqî, Tabarânî och Ibn Ishâq berättade Rabîa ibn Abbad följande: “Jag var ung. Vi hade åkt till Minâ med min far. Rasûl ‘alaihis-salâm brukade gå till platser där arabiska stammar slog läger och säga: **‘O söner till den och den! Jag är Allahu ta’âls sändebud som beordrar er att kasta bort de avgudar som ni dyrkar, att dyrka Allahu ta’âlâ utan att tillskriva Honom en partner, att tro och bekräfta mig, att skydda mig tills jag förklarar och uppfyller den plikt som jag har skickats med!...”**

En skelögd man med flätat hår följde honom och sade: “O ni söner till den och den! Denna person förbjuder er att dyrka våra avgudar Lât och Uzzâ, och han uppmanar er till en religion som han har hittat på! Akta er... Lyssna inte på honom och lyd honom inte!...” Jag frågade min far: “Vem är det som följer den här personen?”. Han svarade: “Hans farbror Abû Lahab.”

Tabarâni berättade från Târiq ibn Abdullah: “Jag hade sett Rasûl ‘alaihis-salâm i Dhu’l-Majâz bazaar. Han meddelade högt så att folk kunde höra honom: **‘O folk! Säg Lâ ilâha illallah** (Det finns ingen annan gud än Allahu ta’âlâ) **och bli räddad.** En person som följde honom kastade stenar på hans fötter och sade: “O folk! Tro inte på honom!... Akta er för honom! För han är en lögnare!... Stenarna fick hans välsignade fötter att blöda, men han fortsatte outtröttligt med sin inbjudan. De frågade: “Vem är den här unge mannen?”. En person svarade: “Han är en ung man från Abdulmuttalibs söner. När de frågade: ‘Vem är personen som kastar stenar?’ svarade han: ‘Hans farbror Abû Lahab.’” Imâm al-Bukhârî i sin bok som heter **“Târikh-ul-Kabîr”** och Tabarânî i sin bok som heter **“Mu’jam-ul-Kabîr”** nämnde: “Mudrik ibn Munib berättade från sin far och hans far berättade från sin farfar att: ‘En dag hade vi kommit till Minâ och stannade där tillfälligt. Vi mötte en grupp människor. En person berättade för dem: **“O folk! Säg Lâ ilâha illallah och bli räddade.”** Några människor runt omkring honom spottade på hans vackra ansikte, några andra kastade jord på hans huvud och några andra förbannade honom och sade olika förolämpningar. Detta fortsatte fram till middagstid. Under tiden kom en liten flicka med en vattenkanna. När hon såg honom i detta tillstånd började hon gråta. Efter att personen hade druckit vattnet vände Han sig mot flickan och sade: **“O min dotter! När det gäller din far, var inte rädd för att han ska bli fångad och dödad, eller att han ska drabbas av förnedring!”** Sedan frågade vi människorna där: “Vem är den här personen och

vem är den här flickan?”. De svarade: “Detta är Muhammed, från Abdulmuttalibs söner och flickan är hans dotter Zaynab.’”

Sa’îd ibn Yahyâ ibn Sa’îd Amawî berättade från sin far i sin bok **“Maghâzî”** och hans far berättade från Abû Naîm, Abdurrahmân Âmirî och Abdurrahmân Âmirî från många andra människor. De sade: En dag gick vår älskade profet (sall-Allahu ‘aleihi wa sallam) till Ukâz bazaar. Han fann Banî Âmir-stammen och frågade dem: **“O Banî Âmir! Hur skyddar ni flyktingar?”** De svarade: “Ingen kan bråka med oss, ingen kan värma sig från vår eld utan att ta vår tillåtelse!...”. Vår Mästare, Profeten, sade: **“Jag är Allahu ta’âlás Rasûl. Kommer du att skydda mig tills jag levererar till människorna min plikt som profet som gavs av min Rabb?”**. De frågade: “Vem tillhör du från Quraysh?”. Vår mästare svarade: **“Jag är från Abdulmuttalibs söner.”** De frågade: “Om du tillhör Abdulmuttalibs söner, varför skyddar de dig då inte?”. Vår mästare Rasûlullah svarade: **“De har varit de första bland dem som förnekar mig”**. Gruppen Banî Âmir sade: “O Muhammed! Vi kommer varken att förkasta dig eller tro på det som du har fört fram. Men vi kommer att skydda dig tills du levererar ditt profeters plikt till människorna.”

Efter detta satte sig vår mästare, profeten, bredvid dem. Bayhara ibn Fâris, som var en av ledarna för Banî Âmir-stammen, avslutade sin handel i basaren och återvände. Han frågade dem, genom att peka ut vår Mästare, Profeten: “Vem är den här personen?” De svarade: “Muhammed ibn Abdullah”. Bayhara frågade: “Vad har ni för affärer med honom att ni lät honom sitta bredvid er?”. De svarade: “Han bad om skydd, han säger att han är Allahs Rasûl och ber om vårt skydd tills han meddelar sitt uppdrag som profet till människor.” Bayhara sade till vår profet: “Vårt försök att skydda dig kommer att göra våra bröst till måltavlor för pilar från alla araber”. Och han berättade för sitt folk att: “Det finns ingen annan stam som återvänder till sitt hemland med en värre sak än du.

Så ni kommer att kämpa mot alla araber, ni kommer att göra era kroppar till måltavla för deras pilar! Om hans stam såg något gott i honom, de skulle skydda Honom före er. Ni försöker skydda en person som hans eget folk fördömde och skickade iväg! Ni tänker fel! ”

Sedan vände han sig mot vår älskade profet och sade dessa olyckliga ord: “Lämna oss genast och återvänd till ditt folk!.... Jag svär att om du inte tillhörde mitt folk skulle jag halshugga dig nu!...” Efter detta steg världens mästare upp på sin kamel med stor sorg. Den oförskämde Bayhara slog ner vår Mästare Rasûlullah från Hans kamel. En dam från Ashâb al-kirâm, vid namn Dabâa bint Âmir, skrek och kallade på sina släktingar och sade: “Hur kan ni se det lämpligt vad som har gjorts mot Allahu ta’âlás Habîb? För min skull, finns det ingen som kan rädda Rasûlullah från



dessa människor?” Av hennes farbroders söner stod tre personer mot den olyckliga Bayhara. Även om två personer från Bayharas folk ville hjälpa honom, slog de andra Bayhara och hans anhängare. Vår älskade profet, som såg denna situation, bad för de tre personer som kämpade för honom: “O min Rabb! Ge dina välsignelser till dessa människor”, och för Bayhara och hans anhängare sade han: “O min Rabb! Gör dem borta från Din barmhärtighet.”

De personer för vilka han gjorde goda böner konverterade till islam, och de andra dog som icke-troende. När de återvände till sitt hemland berättade medlemmarna av Banî Âmîr-stammen för en äldre person i sin stam, som hade läst de heliga böckerna, om vad som hade hänt i Mecka. När den personen hörde vår mästare, profetens namn, förebrådde han dem genom att säga: “O Banî Âmîr! Vad har ni gjort? Hittills har ingen av Ismâ’îls söner hävdat falskt profetskap. Han sade förvisso sanningen. Nu är det mycket svårt att återhämta sig från detta missade tillfälle.”

Medan han talade med Jabrâîl,
Kom Rafraf fram till honom och hälsade.

Sedan tog den världens shah
Och förde Honom till Sidra.

Isrâ och Mi'râj



MI'RÂJ (UPPSTIGNING)

“Jag vill inte ha mat eller dricka. Jag bryr mig för ingen. Det räcker med en plats där jag kan dyrka och be min rabbin."

Hadith ash-sharîf

Vår älskade profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) förklarade Islâm till alla och varje stam han såg som kom för att göra hajj eller för att handla i Mecka eller på basarer. Han bad dem att skydda och hjälpa honom att informera folk om Islâm. De blev dock varken muslimer eller accepterade att skydda honom. Dessutom förolämpade, plågade, torterade, hånade och anklagade de honom för att vara en lögnare. Världens Mästare var mycket trött, hungrig, törstig, ledsen och djupt bedrövad. Dagarna gick i denna och det fortsatte till sent på kvällarna. Mekkaniska polyteister följde ständigt efter honom, och eftersom de hindrade dem som kom för att besöka Kâ'ba från att bli muslimer, tvekade de inte heller att plåga Habîb al-akram. Det fanns inte längre någonstans att ta vägen för vår mästare Rasûlullah. Fienden fanns överallt. Dessa få månader i Mecka var mycket svåra.

Den 27:e natten i Rajab ash-sharîf gick han till Umm Hânî, Abû Tâlibs dotter, i närheten av Abû Tâlib.

Vid den tiden hade Umm Hânî ännu inte blivit muslim. När hon frågade: "Vem är det?" sa vår Mästare Rasûlullah: "**Det är Muhammed, din farbrors son. Om du vill acceptera mig har jag kommit hit som gäst.""**

Umm Hânî sade: "Jag offrar gärna mitt liv för en sådan sann, pålitlig, hedervärd och ädel gäst som du är. Men om du i förväg hade sagt att du skulle hedraus skulle jag ha förberett något. Jag har ingen mat att ge dig nu." Vår mästare Rasûlullah sade: **"Jag vill varken ha mat eller dryck. Jag bryr mig inte om något. En plats där jag kan dyrka och be min Rabb räcker."**

Umm Hânî förde Rasûlullah in, gav honom en matta, ett bäcken och en vattenkanna. Det ansågs vara den mest hedervärda plikten bland araberna att göra vänlighet mot en besökare och att skydda honom mot en fiende. Om en gäst i ett hem råkade illa ut skulle det vara en allvarlig skam för värden. Umm Hânî tänkte: "Han har många fiender i Mecka. Det finns till och med människor som vill döda honom. Jag kommer att vakta honom till morgonen för att skydda min heder." Hon tog sin fars svärd och började gå runt huset. Rasûlullah blev mycket skadad den dagen. När han utförde abdast började han be sin Rabb, be om förlåtelse och be så att människor skulle få tro och uppnå salighet. Han var mycket trött, hungrig och ledsen. Han lade sig ner på mattan och somnade snart.

I det ögonblicket befallde Allahu ta'âlâ Jabrâîl 'alaihis-salâm: **"Jag har gjort Min älskade Profet mycket ledsen. Jag har skadat Hans välsignade kropp, Hans ömma hjärta mycket.**



Men han vädjar fortfarande till mig. Han tänker inte på något annat än Mig. Gå och ge mig min Habîb! Visa honom Mitt Jannah och Jahannam. Låt honom se de välsignelser som jag har förberett för honom och för dem som älskar honom. Låt honom se de plågor som jag har förberett för dem som inte tror på honom, som sårar honom med sina ord, skrifter och handlingar. Jag kommer att trösta honom. Jag ska läka såren i hans ömma hjärta."

När Jabrâîl 'alaihis-salâm kom till Rasûlullahs sida, fann han Honom sova. Han vågade inte väcka honom. Han var i mänsklig form. Han kysste botten av hans välsignade fot. Eftersom han inte har något hjärta eller blod väckte hans kalla läppar Rasûlullah. Han kände genast igen Jabrâîl 'alaihis-salâm och av rädsla för att Allahu ta'âlâ skulle ha blivit upprörd över honom frågade han; **"O min bror, Jabrâîl! Varför är du här vid en så ovanlig tidpunkt? Har jag gjort något fel, har jag förolämpat min Rabb? Har du kommit med dåliga nyheter till mig?**

Jabrâîl 'alaihis-salâm svarade: **"O den mest överlägsne av alla skapade! O, Skaparens älskade, Profeternas mästare, O, den hedervärde och store profeten, som är källan till godhet och överlägsenhet! Din Rabb sänder sin salâm till dig och han bjuder in dig till sig själv. Var snäll och res dig upp. Låt oss gå."**



Vår första Qibla, Masjid al-Aqsâ / Quds

Vår älskade profet utförde en abdast. Jabrâîl 'alaihis-salâm satte en turban av nûr på Rasûlullahs välsignade huvud, klädde honom med ett plagg av nûr, fäste ett bälte av rubin på hans välsignade midja och gav i hans välsignade hand en stav gjord av smaragd och utsmyckad med fyrahundra pärlor. Varje pärla var skinande som Venus. Jabrâîl 'alaihis-salâm satte också skor gjorda av grön smaragd på hans välsignade fötter.

Sedan höll de varandra i handen och gick till Kâ'ba. Där skar Jabrâîl 'alaihis-salâm vår älskade profets bröstkorg. Han tog ut hans hjärta. Han tvättade det med Zamzams vatten. Sedan tog han med sig en skål full av hikmat (visdom) och îmân (tro) och hällde dem i dem och stängde sedan sitt bröst.

Sedan visade Jabrâîl 'alaihis-salâm det vita djuret vid namn Buraq som han hade med sig från Jannah och sade: **"O Rasûlullah! Sätt dig på detta! Alla änglarna väntar på din ankomst."** Under tiden kände sig vår profet ledsen och började fundera. I det ögonblicket befallde Allahu ta'âlâ Jabrâîl 'alaihis-salâm: **"O Jabrâîl! Fråga! Varför är Min Habîb så sorgsen?"** När han frågade svarade vår Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam): "Jag har blivit respekterad och hedrad så mycket. **Det slog mig hur min svaga ummat (gemenskap) skulle se ut på qiyâmat (domens) dag. Hur skulle de uthärda så många av sina synder på den plats som kallas Arasât i femtiotusen år, stående, och hur skulle de passera Sirâtbron, som är en väg i trettiotusen år?"** Då förordade Allahu ta'âlâ: **"O min Habîb! Var förvissad. Jag kommer att få femtiotusen år att kännas som ett ögonblick för din ummat. Oroa dig inte!"**

Vår mästare, profeten, monterade Buraq. Buraq gick så fort att den med ett enda steg kunde nå bortom det område som ögat kan se. Under resan sa Jabrâîl 'alaihis-salâm på vissa ställen till vår älskade profet att han skulle stiga av och utföra namâz. På så sätt steg världens mästare av och utförde namâz på tre platser. Sedan frågade Jabrâîl 'alaihis-salâm honom om han kände till de platser där han utförde namâz. Genom att ge svaret på sin fråga sade Jabrâîl 'alaihis-salâm att det första stoppet var Medîna och informerade vår profet om att han skulle vandra till denna stad. Och respektive informerade om de andra platserna som Tûr Sînâ, där Hadrat Mûsâ hade talat med Allahu ta'âlâ utan riktning och på ett okänt sätt och till sist Bayt al-Lahm, där Hadrat Îsâ föddes. Sedan anlände de till Masjid al-Aqsâ i Quds (Jerusalem)..

I Masjid al-Aqsâ gjorde Jabrâîl 'alaihis-salâm ett hål i klippan med sitt finger och band Buraq till det. Där fanns själar från några tidigare profeter i deras egna gestalter. Profeterna Âdam, Nûh och Ibrâhîm ('alaihimus-salâm), respektive, erbjöds att bli imâm så

"O den mest överlägsna av alla skapade! O, Skaparens älskade, Profetens Mästare, O, den hedervärdige och store Profeten, som är källan till godhet och överlägsenhet! Din Rabb sänder sin hälsning till dig, och han bjuder in dig till sig själv. Var snäll och res dig upp. Låt oss gå."

Jabrâîl 'alaihis-salâm



att de skulle utföra namâz i jamâ'at. De bad om ursäkt och avböjde alla detta. Hadrat Jabrâîl föreslog Habîbullah genom att säga: "När du är närvarande kan ingen bli imâm".

Vår mästare, profeten, som var imam för de andra profeterna, ledde två rek'ats av namâz. Han informerade om de kommande händelserna på följande sätt; **"Jabrâîl** ('alaihis-salâm) **gav mig en kopp sorbet från Jannah och en kopp mjölk. Jag valde mjölken. Då berättade Jabrâîl** ('alaihis-salâm) **för mig att jag genom att göra det hade valt dispositionen (saligheten i två världar). Sedan erbjöds jag ytterligare två koppar. En av dem var vatten och den andra var honung. Jag drack ur båda dessa. Jabrâîl sade: "Honung indikerar att din ummat kommer att bestå till världens ände, och vatten indikerar att din ummat kommer att renas från sina synder". Sedan steg vi upp tillsammans. Jabrâîl** ('alaihis-salâm) **knackade på porten. Man frågade: "Vem är detta?" "Jag är Jabrâîl." "Och den som står bredvid dig?" "Han är Muhammed** ('alaihis-salâm)**.**

"Skickades den (önskan att stiga upp i himlen och inbjudan till Mi'râj) **till honom?", "Ja, det gjorde den. Sedan sade de: "Merhabâ** (välkommen) **till den person som kom! Vilken vacker resenär Han är!" och porten öppnades omedelbart. Jag befann mig framför Âdam** ('alaihis-salâm)**. Han sade "Merhabâ" och bad för mig... Det fanns några människors själar som silhuetter till höger och vänster om Âdam** ('alaihis- salâm)**. När Âdam** ('alaihis-salâm) **tittade till sin högra sida log han, och när han tittade till sin vänstra sida grät han. Jabrâîl** ('alaihis- salâm) **sade: "O Rasûlullah, dessa silhuetter är själar av barn från Âdams** ('alaihis-salâm) **släkt. Dessa till höger är de för Jannah, dessa till vänster är de för Jahannam! När han ser till höger ler han, när han ser till vänster gråter han!".**

Jag såg många änglar där. Alla var i qiyâm (stående position)**. med khushû** (djup, ödmjuk, underdånig vördnad) **och hudû och upptagen med åkallandet "Subbûhun quddûsun Rabbul-melâiketi war-rûh". Jag frågade Jabrâîl: "Är detta dessa änglars bön?" Han svarade: "Ja. Från det att de har skapats till världens undergång kommer de att befinna sig i qiyâm-position. Be Allahu ta'âlâ att han beviljar detta till er ummat". Jag bad till Haqq ta'âlâ. Han accepterade min bön. Det är qiyâm i namâz. Jag stannade till vid en jamâ'at** (där)**. Änglar krossade dessa människors huvuden sedan skulle deras huvuden återgå till sitt tidigare tillstånd. De skulle slå en gång till, deras huvuden skulle ta sin tidigare form igen. 'Vilka är de?' Jag frågade. Han svarade: "Det är de som överger Jum'a** (fredagens Namâz) **och jamâ'at och som inte utför rukû's ordentligt** (böjning under namâz) **och sajdas** (nedböjning).

Jag såg en jamâ'at (en grupp människor)**. De var hungriga och nakna. Zabânîs** (Jahannams änglar) **drev dem till att beta i Jahannam. Jag frågade: "Vilka är de? Han svarade: "Det är de som inte visar barmhärtighet mot de fattiga och inte ger sin zakât".**

Jag stannade till vid en jamâ'at. Det fanns utsökt mat framför dem. Det fanns också ett as. De hade lämnat den utsökta maten och åt det där aset. Jag frågade: "Vilka är de? Han svarade: "Detta är de män och kvinnor som överger halâl (tillåtet) **och lutar sig mot harâm** (förbjudet) **och som äter harâm trots att**

de har det som är halâl". Jag såg (en grupp) människor som var utmattade på grund av tyngden av bördan på deras ryggar. Till och med i det tillståndet skrek de till folket och bad dem att lägga ännu mer börda på deras ryggar. Jag frågade: "Vilka är de? Han svarade: "De är de som förskingrat. Även om de hade tagit människors rättigheter, fortsatte de att plåga dem.

Sedan stannade vi vid en grupp människor som skar upp och åt eget kött. Jag frågade: "Vilka är de? Jabrâîl ('alaihis-salâm) svarade: "De är förtalare och skvallrare."

Jag såg en grupp människor med svarta ansikten, blå ögon, överläpparna nådde upp till pannan, underläpparna hängde ner till fötterna och från munnen rann blod och pus. De tvingades dricka giftiga blod och pus i eldkoppar från Jahannam, och de brölade som åsnor. Jag frågade: "Vilka är de? Han svarade: "Det är de som drack alkohol."

Vi såg en grupp människor. De torterades som deras tungor drogs ut ur huvudet och deras skepnader ändrades till grisar. Jabrâîl ('alaihis-salâm) sade: "De är lögnare."

Vi såg en annan gruppmänniska. Deras mage sticker ut och sjunkit, deras färger var blå, deras händer och fötter var bundna och de kunde inte stå upp. Jag frågade Jabrâîl om dem. Han sade: "Dessa är de som tog fâiz (ränta).[139]

Vi såg en grupp kvinnor. Deras ansikten var svarta och deras ögon var blå. De var klädda i eld. Änglar slog dem med eldstokar. De skrek som hundar och svin. Jag frågade: "Vilka är de? Jabrâîl svarade: "De är äktenskapsbrytare och kvinnor som skadar sina män.

Jag såg en jamâ'at. De var mycket trånga. De var fängslade i Jahannams dalar. Elden skulle bränna dem, sedan skulle de återuppstå och elden skulle bränna dem igen. Jag frågade: "Vilka är de? Han svarade: "Det är de som var olydiga mot sina fäder".

Jag stannade till vid en jamâ'at. De sådde och grödorna växte omedelbart. Jag frågade: "Vilka är de? Jabrâîl sade: "Det är de som gjorde ibâdats (dyrkan) endast för Allahu ta'âlâ".

Jag kom fram till ett hav. Det är omöjligt att förklara det extraordinära tillståndet i detta hav. Det var vitare än mjölk och hade vågor stora som berg. Jag frågade: "Vad är detta hav?" Han svarade: "Det heter Livets hav. Haqq ta'âlâ kommer att låta det regna från detta hav när han ska återuppväcka de döda. Förruttnade och utspridda kroppar kommer att stiga upp ur gravarna som gräs som spirar...".

"De sa: 'Merhabâ till den som kom! Vilken vacker resenär han är!' och porten öppnades omedelbart. Jag befann mig framför Âdam ('alaihis-salâm)."

Hadith ash-sharîf



139 Suhaylî, Rawzu'l-unf, II, 208.

Därefter steg vi upp till det andra skiktet av himlen. Jabrâîl ('alaihis-salâm) **knackade återigen på porten. Man frågade: "Vem är detta?" "Jag är Jabrâîl." "Och den som står bredvid dig?" "Han är Muhammed** ('alaihis-salâm)**. 'Skickades wahy- och Mi'râj-inbjudan till honom?' 'Ja, det gjorde de.' Sedan sade de: 'Merhabâ** (välkommen) **till honom som har anlänt! Vilken vacker resenär han är!" och porten öppnades omedelbart. Jag befann mig bredvid kusinerna Îsâ och Yahyâ ibn Zakariyyâ** (Johannes, Zacharias son) ('alaihimas-salâm)**. De sade till mig "Merhabâ" och bad för mig...**

Jag mötte en jamâ'at av änglar. De bildade en rad och var alla i rukû' (böjande) **position. De hade en tasbîh** (dhikr) **som var speciell för dem själva. De stannade hela tiden i rukû'-positionen och de tittade inte upp eller höjde sina huvuden. Jabrâîl** ('alaihis-salâm) **sade: "Detta är dessa änglars bön. Be Haqq ta'âlâ om att han beviljar detta till dina ummat. Jag bad. Han accepterade min bön och beviljade rukû' i namâz.**

Sedan steg vi upp till det tredje skiktet av himlen. Efter samma fråga och svar öppnades porten och jag befann mig bredvid Yûsuf ('alaihis-salâm, Josef)**. När jag tittade på honom såg jag att hälften av all skönhet hade givits till honom. Han sade till mig: "Merhabâ" och bad för mig...**

Jag såg många änglar. I en rad stod de alla på sajda (nedböjning)**. De har varit på sajda sedan de skapades och har utfört sina tasbîhs** (förhärligande av Allah) **som är speciella för dem själva. Jabrâîl** ('alaihis-salâm) **sade: "Detta är dessa änglars bön. Be Allahu ta'âlâ att han beviljar detta till din ummat". Jag bad. Han accepterade min bön och beviljade dig detta i namâz.**

Sedan nådde jag det fjärde skiktet av himlen. Det hade en självlysande port av rent silver. Det fanns ett lås av nûr på den. På låset stod det skrivet: "Lâ ilâha illallah Muhammadun rasûlullah". Efter samma fråga och svar öppnades porten, och jag befann mig bredvid Idrîs ('alaihis-salâm)**. Han sade till mig: "Merhabâ" och bad för mig. Allahu ta'âlâ dekreterade om Honom** (i maal)**: "Vi höjde Honom till en hög plats."**[140]

Jag såg en ängel som satt på en tron och var sorgsen och ledsen. Det fanns så många änglar omkring honom att endast Janâb al-Haqq vet hur många de var. Jag såg nûrânî (lysande) **änglar på höger sida om denna ängel. De hade gröna kläder och mycket fina dofter. Det är omöjligt att titta på deras ansikten på grund av deras skönhet. På vänster sida av den där ängeln fanns det änglar som spottade eld ur sina munnar. Det fanns eldiga spjut och piskor framför dem. De hade sådana ögon att det var outhärdligt att stirra på dem. Ängeln som satt på tronen hade ögon från huvudet till fötterna. Han tittade hela tiden på huvudboken framför sig och tog aldrig ögonen från den ens för ett ögonblick. Det fanns ett träd framför denna ängel. På varje blad stod en persons namn skrivet. Det fanns något som liknade en skål framför honom. I sin tur skulle han ta något från den skålen med sin högra hand och överlämna det till nûrânî-änglarna till höger och ta något med sin vänstra hand och överlämna det till zulmânî-änglarna till vänster.**

140 Sûrah Maryam, 19/57.

När jag stirrade på (den där) ängeln kom rädsla till mitt hjärta. Jag frågade Jabrâîl: "Vem är den där ängeln?". Han svarade: "Detta är Azrâîl (dödens ängel). Ingen kan uthärda att se hans ansikte". Jabrâîl gick fram till honom och sade: "O Azrâîl! Han är profeten från âkhir zamân (den sista tiden) och Allahu ta'âlâs habîb och älskade. Azrâîl ('alaihis-salâm) höjde sitt huvud och log. Han reste sig upp, vördade mig och sade: "Merhabâ! Haqq ta'âlâ har inte skapat någon mer hedervärd än dig. Likaså är din ummat överlägsen alla andra ummats. Jag känner mer medkänsla för din ummat än vad deras föräldrar gör". Sedan sade jag: "Jag har en begäran från dig. Min ummat är svag. Behandla dem ömt. Ta deras själar försiktigt. Och han sade: "Jag svär vid Allahu ta'ala som sände dig som den siste profeten och gjorde dig till Habîb av sig själv, Allahu ta'ala befaller mig sjuttio gånger dag och natt:

"Haqq ta'âlâ har inte skapat någon som är mer hedervärd än du. På samma sätt är din ummat överlägsen alla andra ummats."

Azrâîl alaihis-salâm

"Ta Ummat al-Muhammads själar mjukt och lätt och tjäna dem välvilligt. Det är därför jag visar mer barmhärtighet mot er ummat än vad deras föräldrar gör".

Sedan steg vi upp till himlens femte lager. Vi träffade Hârûn[141] ('alaihis-salâm) där och han sa till mig, "Merhabâ!" och bad för mig.

Jag såg ibâdat av änglarna i himlarnas femte lager. De stod alla och stirrade på sina tår, tittade aldrig någon annanstans och sa högljutt tasbîh. Jag frågade Jabrâîl ('alaihis-salâm): "Är detta dessa änglars ibâdat?" Han svarade: "Ja, be Haqq ta'âlâ att Han ger detta till din ummat. Jag bad. Janâb al-Haqq beviljade. Sedan steg vi upp till himlens sjätte lager. Vi mötte Mûsâ ('alaihis-salâm) där sa han "Merhabâ!" till mig och bad för mig.

Sedan steg vi upp till himlens sjunde lager, och efter samma fråga och svar fann jag Ibrâhîm ('alaihis-salâm) som lutade sin rygg mot Bayt al-Ma'mûr. Bayt al-Ma'mûr som sjuttiotusen änglar går in i varje dag (och de får aldrig en ny tur). Jag sade salâm Ibrâhîm ('alaihis-salâm). Han svarade tillbaka. Han sade: "Merhabâ sâlih (from, hängiven) profet, sâlih son." (Sedan) sade han: "O Muhammad! Jannahs mark är mycket mjuk och dess jord är ren. Säg åt din ummat att plantera många träd där.' Jag frågade: "Hur kan de plantera ett träd i Jannah?" Han svarade: "Genom att säga tasbîh av 'Lâ hawlâ walâ quwwata il-lâ bil-lâh' (Enligt en annan



141 judar och kristna kallar honom "Aron". Hârûn 'alaihis-salâm var Mûsâ 'alaihis-salâms visir och assistent. Han var Hadrat Mûsâs äldre bror. Han avled tre år före Hadrat Mûsâ, vid etthundratjugotre års ålder.

rapport: 'Subhânallâhi walhamdulillahi walâ ilâha illallahu wallâhu akbar.')**". Sedan tog Jabrâîl** ('alaihis-salâm) **mig till Sidrat al-muntahâ. Sidrat al-muntahâ är ett träd vars rötter befinner sig i det sjätte lagret av Jannah och vars stam befinner sig i det sjunde lagret av Jannah. Dess blad var som elefantöron och dess frukter var som torn.[142] Det var som om det skuggade hela himlen och Jannah med sin skugga. När nûr av Allahu ta'âlás storhet och härlighet framträdde, skulle den bli färgglad, prydd med rubiner, smaragder och andra juveler, och så vacker att ingen av Allahu ta'âlás varelser kunde förklara dess skönhet.**

Jabrâîl ('alaihis-salâm) **förde mig bortom Sidrat al-muntahâ och tog farväl av mig. Jag frågade: "O Jabrâîl! Lämnar du mig ensam? Jabrâîl** ('alaihis-salâm) **blev överväldigad av ångest. Han började rysa av Haqq ta'âlâs storhet och sade: "O Muhammad! Om jag tar ett (ytterligare) steg skulle jag bli förstörd på grund av Allahu ta'âlás storhet. Hela min kropp skulle brinna och förgås.""**

Världens Mästare hade rest så långt tillsammans med Jabrâîl 'alaihis- salâm. Där uppenbarade sig Jabrâîl 'alaihis-salâm för Rasûlullah, i egen form som han hade skapats och öppnade sina sexhundra vingar, som var och en var utrustad med pärlor och rubiner.

Sedan kom en grön matta från Jannah som hette Rafraf och vars strålning var starkare än solen. Den gjorde ständigt dhikr av Allahu ta'âlâ (kom ihåg Honom och nämnde Hans namn), och ljudet av tasbîh (att säga "Subhânallah", vilket betyder "Jag vet att Allahu ta'âlâ är långt ifrån alla sorters ofullkomlighet.") genomsyrade allt.

Den hälsade på vår mästare, profeten. Sedan satte sig Rasûlullah på Rafraf. På ett ögonblick steg de upp till mycket höga nivåer och passerade genom sjuttiotusen gardiner som heter hijâb. Det var ett stort avstånd mellan varje hijâb. Det fanns änglar som var närvarande vid varje ridå. Rafraf bar vår profet genom gardinerna en efter en. På så sätt gick de bortom Kursî, Arsh och själarnas värld.

När vi passerade genom varje gardin hörde vår Mästare, profeten Habîb al-akram och Nabi al-muhtaram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), en befallning som sa: **"Var inte rädd, O Muhammed! Kom närmare, kom närmare!"** Han gick så mycket närmare att han nådde **Kâ'ba-Qawsayns** rang. Han nådde de höjder som Allahu ta'ala ville på ett okänt, obegripligt och outsägligt sätt. Utan plats, tid, riktning och attribut inträffade ru'yat, det vill säga han såg Allahu ta'âlâ. Utan ögon, öron, medel och plats talade han med sin Rabb. Han uppnådde välsignelser som ingen varelse kunde känna till eller förstå.

Hadrat Imâm ar-Rabbânî säger i sin **Maktûbât** att: "På Mi'râj-natten såg Sarwar 'alaihissalâtu wassalâm (Rasûlullah) sin Rabb inte i denna värld utan i âkhirat. Eftersom Rasûl 'alaihis-salâm gick utanför tidens och platsens ramar under den natten. Han fann ett evigt ögonblick. Han såg början och slutet som en enda punkt. Han såg den natten ingången till och existensen i Jannah, för dem som kommer att gå till Jannah tusentals år senare. Att se på den nivån är inte som att se i den här världen. Det är att se så som seendet är i âkhirat."

---

142 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 164, IV, 208; Bayhaqî, as-Sunan, I, 265; Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 179.

När vår profet blev tillsagd: **"Prisa din Rabb!"** Han sade genast: **"Attahiyyâtu lillahi wassalavâtû watayyibât"** (det vill säga, må alla lovord, komplimanger och lovsånger på alla språk, tjänster och dyrkan som utförs av kroppen, förmåner och välgörenhet som utförs av alla former av egendom och människor vara för Allahu ta'âlâ).

För det första hälsade Allahu ta'âlâ Hans Habîb genom att säga utan ögon, öron, medel och plats: **"Assalâmu 'alaika ayyuhannabiyyu wa rahmatullahi wa barakâtuh."** (O min Rasûl, min hälsning, välsignelse och barmhärtighet vare med dig). Då svarade vår Mästare, Profeten, genom att säga: **"Assalâmu alainâ wa alâ ibâdillahissâlihîn"** (O min Rabb! Må hälsning vara över oss och Dina sâlih {piga} slavar också).

Änglarna som hörde detta sade alla tillsammans: **"Ashhadu an lâ ilâha ill-Allah wa ash-hadu anna Muhammadan 'abduhu wa rasûluh."** (Jag vet och tror som om jag såg med mina ögon att det inte finns någon annan gud än Allahu ta'âlâ, och Muhammed 'alaihis-salâm är hans slav och hans budbärare).

När vår Mästare, Profeten, sa **"Assalâmu alainâ..."** sa Allahu ta'ala, **"O min Habîb! Det finns ingen annan här, förutom vi båda. Varför gjorde du säger alainâ** (över oss)?" Vår Mästare Rasûlullah svarade: **"O min Rabb! Även om kropparna av min ummat inte är med mig. Men deras själar är med mig. Min syn av barmhärtighet och min fullständiga gunst är inte långt ifrån dem. Du hälsade mig och gjorde mig långt ifrån alla onda ting. Hur kan jag frånta min stackars, bedrövade ummat, som har drabbats av den sista tidens fitna** (skadegörelse, anstiftan), **en så stor heder och välgörenhet? Hur kan jag få dem att berövas sådana välsignelser?"**

Allahu ta'âlâ bestämde: **"O min Habîb! Du är min gäst denna kväll. Be mig om vad du vill ha."** Vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) sade: **"Jag vill ha min ummat** (O min Rabb)."

Enligt en rapport upprepade Haqq ta'âlâ denna fråga sjuhundra gånger. Vår mästare Rasûlullah gav alltid samma svar: **"Jag vill ha min ummat."** När Allahu ta'âlâ sade: "Du vill alltid ha din ummat", sade han: **"O min Rabb! Jag är den som önskar, Du är den som ger. Förlåt alla mina ummat för mig."** Då sade Janâb al-Haqq: **"Om jag förlåter all din ummat åt dig ikväll, kommer min barmhärtighet och din förträfflighet inte att vara uppenbara. Jag har förlåtit en del av din ummat ikväll för dig, och jag skjuter upp förlåtelsen av två delar av dem. På qiyâmat-dagen kommer du att önska, och jag kommer att förlåta dem. Så att min barmhärtighet och din förträfflighet (heder) blir uppenbar."**

"Den natten (Mi'râj-natten) önskade jag att Allahu ta'âlâ skulle anförtro mig alla mina ummats konton."
Hadith ash-sharîf



Vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) förklarade i en av sina hadiths ash-sharîfs: **"Den natten (Mi'râj-natten) önskade jag att Allahu ta'âlâ skulle anförtro mig alla min ummas konton. Då sa Haqq ta'âlâ: 'O Muhammad! Med detta är ditt syfte att ingen ska informeras om din ummats fel. Och min vilja är att din ummats fel och fula gärningar ska vara okända inte bara av andra människor utan även av dig själv, eftersom du är en barmhärtig profet. O Muhammed! Du är deras vägledare. Jag är deras Rabb. Du har nyligen sett dem. Jag har iakttagit och iakttar din ummat sedan tidigare till evigheten. O Muhammed! Om jag inte gillade att samtala med din ummat skulle jag inte ställa dem till svars på qiyâmats dag. Jag skulle inte fråga om någon av deras allvarliga eller små synder.'"**

"Allahu ta'âlâ har bestämt: 'O Muhammed! Öppna dina välsignade ögon och titta under dina fötter.' Jag tittade på och såg en handfull jord. Då sade Haqq ta'âlâ: 'Alla varelser är jorden under dina fötter. Har du fört den jorden till den älskandes närvaro? Att förlåta din ummat är lättare för mig än att förlåta dammet som smutsats ner på den älskades kjol.'"

O Min Habîb, jag ger dig din ummah!
Jag gav dem Mitt Jannah.

O min Habîb, vad är det som du önskade dig,
En handfull jord, har du bett om?

Vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) förklarade i en av sina hadiths ash-sharîfs: **"Jag ställde många frågor till Haqq ta'âlâ och hörde deras svar. Jag ångrade att jag ställde dessa frågor.** (Några av dem är);

"O min Rabb! Du gav Jabrâîl sexhundratusen vingar. I gengäld för det, vad är din välgörenhet för mig?" Då sade Haqq ta'âlâ: "För mig är ett enda av dina hårstrån vackrare än Jabrâîls sexhundratusen vingar. För ett enda av dina hårstrån kommer Jag att släppa tusentals olydiga syndare fria på qiyâmats dag. O Muhammed! Om Jabrâîl öppnar sina vingar fyller de öst och väst. Om de olydiga fyller området mellan öst och väst, om du går i förbindelse med dem, kommer jag att förlåta dem alla åt dig". Sedan frågade jag: "Du fick änglarna att utföra sajda (nedböjning) **mot min far Âdam** ('alaihis-salâm). **I gengäld för detta, vad är din gåva till mig?".**

Då sade Haqq ta'âlâ: "Att ängeln kastade sig ner mot Âdam berodde på att din nûr fanns på hans panna. O Muhammad! Jag gav dig saker som är bättre än de som jag gav honom. Jag gjorde ditt namn nära mitt och skrev det på Arsh al-a'lâ. På den tiden hade Âdam ännu inte skapats, och det fanns inget namn eller tecken på honom. Jag skrev ditt namn överallt i Jannah; på himlarnas port, på hijâbs, på Jannahs port, på palats och träd. I Jannah fanns det ingenting på vilket "Lâ ilâha illa 'llâh Muhammadun Rasûlullâh" inte hade skrivits. Denna rang är högre än den rang som Âdam fick. '"

O du ädla, eftersom jag älskar dig så mycket,
Har du inte fått båda världarna?

Jag har gjort din tillvaro till en spegel av min tillvaro,
Jag har skrivit ner ditt namn tillsammans Mitt namn.

"O min Rabb! Du gav arken till Nûh ('alaihis-salâm). I gengäld för detta, vad är din välgörenhet för mig?" Han svarade: "Jag gav dig Buraq så att jag fick dig att stiga upp från marken till Arsh på en natt. Du såg Jannah och Jahannam. Och jag gav masjids (moskéer) till din ummat så att de kan ta sig ombord på dem, som att ta sig ombord på fartyg, och kommer att bli fria från Jahannam genom att passera Sirât-bron på ett ögonblick, på qiyâmat-dagen". 'O min Rabb! Du sände manna och vaktelkött till Isrâels söner. Sedan sade Haqq ta'âlâ: "Jag skänkte dig och din ummat världens och âkhiratens välsignelser. Jag omvandlade Isrâels söners skepnader från att vara mänskliga till att se ut som björn, apa och gris. Jag har inte gjort detta mot någon av era ummat. Även om de utför samma handlingar som dessa (Isrâels söner) ansåg jag inte att denna förbannelse var lämplig för dem. O Muhammed! Jag gav dig en sådan sûrah som det inte finns någon liknande sûrah i Tawrât och i Injîl. Denna sûrah är Sûrah al-Fâtiha. Den som reciterar denna sûrah blir hans kropp harâm (förbjuden) för Jahannam. Jag lindrar hans föräldrars plågor. O Muhammad! Jag har inte skapat någon mer akram (värdefull, överlägsen, hedervärd) än dig. Jag har gjort fard (obligatorisk) för dig och din ummat, femtio gånger namâz på natten och på dagen.

O Muhammed! Jannah kommer att tillhöra dem som accepterar min enighet och tillskriver mig inte en partner. Jag har gjort Jahannam harâm (förbjuden) för sådana som tillhör din ummat. Min barmhärtighet har överstigit Min vrede mot er ummat. O Muhammed! Du är mer akram, mer hedervärd än alla människor för mig. På qiyâmats dag kommer jag att ge dig sådana välsignelser att alla kommer att bli förvånade. O min Habîb! Om du inte kommer in i Jannah är det förbjudet för de andra profeterna och deras ummats att komma in. Om inte din ummat kommer in, andra ummat kan inte komma in. O Muhammed! Vill du se vad jag har förberett för dig och din ummat? Jag svarade: "Ja, det vill jag gärna, min Rabb! Sedan vände han sig till Isrâfîl och förordade: "O Isrâfîl! Säg åt Jabrâîl, Min slav, Min pålitliga budbärare, att föra Min Habîb till Jannah och visa honom vad Jag har förberett i Jannah för Min Habîb och hans ummat. Så att hans välsignade sinne kommer att vara fritt från bekymmer.'""

"Mi'râj är där förnuftet slutar och îmân börjar."
Hadith ash-sharîf



Vår älskade Profet, världens mästare, kom tillsammans med Isrâfîl 'alaihis-salâm, till Jabrâîl 'alaihis-salâm. För att utföra Allahu ta'âls befallning tog Jabrâîl 'alaihis-salâm vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) till Jannah. Änglar väntade på honom. De höll tallrikar i sina händer. I en av skålarna fanns ett plagg från Jannah, i den andra fanns nûr. Jabrâîl 'alaihis-salâm sade: **"O Rasûlullah! Dessa änglar skapades åttio tusen år före Âdam 'alaihis-salâm. De ser fram emot att få ösa innehållet i skålarna över dig och din ummat. När du och din ummat på qiyâmats dag kliver igenom ingången till Jannah, med Allahu ta'âlâs befallning, kommer dessa änglar att duscha juvelerna i skålarna över er."** Ridwân, chefsängeln i Jannah, mötte dem. Han berättade glada nyheter för vår Mästare, Profeten, och sade: **"Haqq ta'âlâ gjorde två delar av Jannah för din ummat och en del för andra profeters ummats."** Han visade honom hela Jannah.

Vår Mästare Habîb al-akram sade: "Jag såg en flod i mitten av Jannah. Den rinner över Arsh. Vatten, mjölk, hamr (en annan dryck i Jannah) och honung flödade från en del av den. De blandades aldrig.

Floden var av krysolit (en glänsande smaragdliknande ädelsten). **Inne i floden var stenarna juveler, dess lera var av bärnsten och gräset var av saffran. Runt omkring den fanns silverbägare, vars antal var fler än stjärnorna på himlen. Det fanns fåglar runt omkring den; deras halsar var som kamelhalsar. Den som äter deras kött och dricker från den floden uppnår Haqq ta'âlâs ridâ** (godkännande)**. Jag frågade Jabrâîl: "Vad är denna flod?" Han svarade: "Detta är Kawthar. Haqq ta'âlâ har gett detta till dig. Vattnet rinner från denna flod Kawthar till fruktträdgårdarna i de åtta Jannahs". Jag såg tält vid stranden av denna flod. Alla var av pärlor och rubiner. Jag frågade Jabrâîl om dem. Han svarade: "De är dina hustrars boningar". Jag såg houris** (jungfrur från Jannah) **i dessa tält. Deras ansikten lyste som solen, och alla talade med olika behagliga melodier.**

De sade: "Vi är lyckliga och glad. Vi är aldrig ledsna. Vi har blivit täckta och blir aldrig nakna. Vi är unga och blir aldrig gamla. Vi är välvilliga och blir aldrig arga. Vi är alltid så, och vi dör aldrig. Deras melodier och ljud spred sig till salighetens palats och träd och täckte överallt. De har så fina röster att om dessa melodier kom till världen skulle det inte finnas död och lidande i världen. Då frågade Jabrâîl mig: "Skulle du vilja se deras ansikten?". Jag svarade: "Ja, det skulle jag vilja." Han öppnade porten till ett tält. Jag tittade. Jag såg så vackra utseenden att om jag berättar om deras skönhet under hela mitt liv kan jag inte sluta. Deras ansikten var vitare än mjölk, deras kinder var rödare än rubin och ljusare än solen. Deras hudar var mjukare än silke och lysande som månen; deras dofter var vackrare än mysk. Deras hår var helt svart, en del av det var flätad, en del var bakbunden och en del var löst, så att när de satt ner, så var håret som ett tält runt dem; när de stod upp, så sträckte sig håret ända upp till deras fötter. Det fanns en tjänarinna som stod framför var och en av dem. Jabrâîl sade: 'De är till för din ummat'."

Vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"Jag såg fruktträdgårdar och vingårdar och alla de åtta Jannahs välsignelser. Jag tänkte på om jag bara**

kunde se Jahannam och dess lager också. Genom att hålla min hand tog Jabrâîl mig till Mâlik, Jahannams högsta ängel. Sedan sade han: "O Mâlik! Hadrat Muhammad (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) **vill se fiendernas platser i Jahannam.** (Visa honom Jahannam.)'" När Mâlik tog bort locket på Jahannam började det koka och stiga så mycket att vår Mästare, profeten såg nära Jahannam fånga och bränna allting, Jahannams plågor i form av törst, kedjor, ormar och skorpioner och några av tortyrerna där.

"Mâlik avslöjade Jahannams lager. Jag såg (alla) **de sju lagren. Det sjunde lagret kallas Hâwiyah. Dess plåga var mycket större än de andra lagren. Jag frågade Mâlik: "Vilken grupp plågas i det här lagret?" Mâlik svarade: "Farao, Qârun och munâfiqs** (hycklare) **i din ummat plågas där. Det sjätte skiktet är lata. Otroende** (de som inte har någon religion) **plågas där. Det femte lagret är Hutâmah. Elddyrkare, oxdyrkare och buddhister plågas där. Det fjärde lagret är Jahîm. Där plågas de som dyrkar solen och stjärnorna. Det tredje lagret är Seqar. Kristna plågas där. Det andra lagret är Saîr. Judar plågas där. Det första lagret är Jahannam. Dess plågor var mindre än plågorna i de andra lagren.** (Trots det) **såg jag sjuttiotusen eldhav där. Varje hav var så stort att om världar och himlar kastades in i ett av dem, och en ängel utsågs, skulle det inte vara möjligt att hitta dem, även om han sökte i tusen år. Zebânîerna** (de änglar vars uppgift är i Jahannam) **var så stora att om en av dem lade världarna och himlavalvet i ena sidan av sin mun skulle de bli osynliga. När dessa hav blev grova skulle fruktansvärda ljud höras. Om lite av det ljudet kom till världen skulle allt levande varelser förstöras. Jag frågade: "För vilken grupp är detta lager?" Mâlik svarade inte. Jag frågade igen, han höll tyst.... Jabrâîl sade till Mâlik: "Han väntar på ett svar från dig. Han svarade: "Ursäkta mig. Jag sa: "Vad det än är, svara så att det blir möjligt att hitta en lösning. Mâlik svarade: "O Rasûlullah! Det är för de olydiga i din ummat. Ge dem råd så att de skyddar sig från denna hemska plats och avstår från de saker som kommer att leda dem till denna plåga. Den dagen kommer jag inte att ha medlidande med de olydiga. Jag kommer inte att visa medkänsla för vare sig de gamla eller de unga av dem.'"**

Världens Mästare började gråta. Han tog sin turban från sitt välsignade huvud och började be och be (Allahu ta'âlâ). Han grät så mycket genom att nämna svagheten hos Hans ummat och att de inte skulle kunna uthärda en sådan plåga att Jabrâîl 'alaihis-salâm och alla andra änglar också grät. Då sade

"O min Habîb! Den som lyder mina order befrias från plågor. och straff, får min nåd och får äran att träffa mig i Jannah."

Hadîth al-quds



Allahu ta'âlâ: **"O min Habîb! Din heder och ditt värde är högt i mina ögon; din bön har blivit accepterad. Var nöjd. Jag har uppfyllt din önskan. Jag ger dig en sådan rang att jag förlåter ett stort antal av de olydiga med din förbön. Tills du säger att det räcker. O min Habîb! Den som lyder mina order befrias från plågor och straff, uppnår min barmhärtighet och får äran att se mig i Jannah. Jag har gjort för dig och din ummat fard** (obligatorisk plikt)**, femtio gånger namâz (bön) på natten och på dagen.**

Vår Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) fortsatte och sade: **"Efter denna rang nådde jag Arsh. När jag passerade genom himlavalvet kom jag till den plats där Mûsâ** ('alaihis-salâm) **var. Han frågade mig: 'Vad gjorde Haqq ta'âlâ till fard för dig och din ummat?'. Jag svarade: "Han gjorde det fard för mig att utföra femtio gånger namâz för varje dag och natt". Då sade han: "Gå tillbaka till din Rabb och be honom att minska det lite. För din ummat kan inte åstadkomma detta. Jag testade och undersökte Isrâels söner. Därefter gick jag tillbaka till min Rabb och sade: "O min Rabb!**

Var snäll och minska (denna order) **lite för min ummat!". Då reducerade han den med endast fem av femtio gånger. Jag gick tillbaka till Mûsâ** ('alaihis-salâm) **och sade** (Han reducerade den med fem gånger mindre)**. Han sade: "Gå tillbaka till din Rabb! Be honom att lätta den lite mer. För din ummat kan inte åstadkomma detta". På detta sätt gick jag mellan Mûsâ** ('alaihis-salâm) **och Min Rabb och till sist förordade Allahu ta'âlâ: 'Jag reducerade denna namâz till fem gånger. Det finns tio thawâbs** (belöningar) **för varje namâz. I detta avseende gör de, återigen, femtio gånger till sist. För den som har för avsikt att utföra en thawâb men inte kan utföra den, uppnår en thawâb. Men om han utför den, så uppnår han exakt tio thawâbs i utbyte mot en. Om han däremot har för avsikt att begå en synd men inte begår den, skrivs ingenting. Men om han däremot begår den, skrivs den bara upp som en synd". Sedan gick jag ner till Mûsâ** ('alaihis-salâm) **och förklarade vad som hade hänt honom. Återigen sade han: "Återvänd och be honom att han ska lätta det ännu mer. Jag sade då till honom: "Eftersom jag har bjudit på alltför många åkallanden till min Rabb, skäms jag nu."**[143]

Allahu ta'âlâ tröstade på så sätt vår älskade Profets välsignade hjärta, som skadats av de problem han led. Han skänkte honom välsignelser som ingen kan veta eller förstå, som han inte har gett till någon annan av sina skapelser..

Kom hit, du som brinner av kärlekens eld,
Den som tror att han/hon är kär i den älskade.

Lyssna på mi'râj av den Shâh i detalj,
Om du är förälskad, brinn i kärlekens eld.

De sanna nyheterna kom på måndagskvällen,
Det visade sig att det var Qadr-kvällen.

---

143 Muslim, "Iman", 74; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 132–133; Tabarî, Târikh, II, 307–309; Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 179..

Det är välsignat och mycket värdefullt,
Den kvällen var jag i Umm Hânîs hus.

Ingen har nått denna gåva tidigare,
Ingen har nått denna höjd.

Eftersom han såg allt och gick bortom det,
Kom han fram och nådde Hadrat.

Zuljalâl, som inte behöver någon plats,
Visade honom själv utan attribut.

Han såg tydligt Rabbu'l izzat,
Det är så Hans ummat kommer att se i âkhirat.

Du som gjorde mi'râj och bad,
Jag har gjort namâz till mi'râj i din ummat

"Jag måste berätta för Mi'râj; de som inte tror på det är de som kommer att överge det senare. En byggnad kan inte byggas på en felaktig grund. De som kommer att lämna bör lämna nu. Endast de fasta bör finnas kvar."

Hadith ash-sharîf

Jag tror på det! Mitt liv för dig, O Rasûlullah

Sedan kom världens mästare genast till Quds och återvände till Mecka al-muqarrama genom den Buraq som var knuten framför Masjid al-Aqsâs dörr. På sin väg från Quds till Mecka stötte vår Mästare, profeten, på en karavan av Quraysh. En kamel i karavanen blev rädd och föll ner. Han kom tillbaka till Mecka al-muqarrama, till Umm Hânîs hus. Platsen där han hade lagt sig hade ännu inte blivit kall, och inte heller hade rörelsen av vattnet i skålen stannat upp. Umm Hânî, som hade gått omkring utanför, hade somnat in, ovetande om allting.

På morgonen, efter att ha berättat för Umm Hânî om Hans Mi'râj, sade vår Mästare Rasûlullah: **"Jag ska gå och berätta detta i Kâ'ba."** Hadrat Umm Hânî sade: "O min farbrors son! Berätta inte detta för Qurashies! De kommer att förneka och göra dig ledsen. De med svag îmân (tro) kommer inte att tro på detta, och de kommer att bli otrogna. Det är vad polyteisterna väntar på, de kommer att försvaga sina îmân. Muslimerna är få nu. Vad sägs om att berätta för dem när muslimerna är starkare?" Det historiska svaret från Världens Mästare, Universums Sultan: **"Wallahi, jag ska berätta detta för dem. Det som är felaktigt idag är felaktigt imorgon. Jag kommer att etablera Islâm med dem vars îmân är fast. Om några fortfarande är tveksamma till mig bör de lämna. Jag har inget med dem att göra. Felaktigt är alltid felaktigt. Om inte i dag så kommer det att bli i morgon. Istället för att det ska hända i morgon bör det hända i dag så att vi inte ger oss iväg och litar på dem. De fasta räcker för oss."** Och så gick han till Kâ'ba och började berätta.....

"Muhammed har blivit helt galen", hånade polyteisterna.



Och de som hade funderat på att bli muslimer tvekade. Några av polyteisterna gick gladeligen till Abû Bakrs hus. De visste att han var en smart, erfaren och försiktig köpman. Så snart han kom till dörren frågade de honom: "O Abû Bakr! Du åkte till Quds många gånger. Du måste känna till det väl. Hur lång tid tar det att gå och komma tillbaka från Mecka till Quds?" Hadrat Abû Bakr sade: "Jag vet mycket väl att det tar mer än en månad." De otrogna var nöjda med detta svar och sade: "Det är vad en klok och erfaren man skulle säga". De skrattade, hånade och hoppades att Hadrat Abû Bakr hade samma åsikt som de hade och sade: "Din herre säger att han gick och kom tillbaka från Quds på en natt. Han är helt galen nu" och visade sin sympati, vördnad och tillit till Hadrat Abû Bakr.

När han hörde det välsignade namnet på vår Mästare Rasûlullah sa Hadrat Abû Bakr: "Om han säger det är det sant. Jag tror också att han gick till och kom tillbaka på ett ögonblick", och gick in. De otrogna var alla förbluffade. De gick därifrån och sade: "Så fantastiskt! Vilken stark trollkarl Muhammed är! Han förtrollade Abû Bakr."

Hadrat Abû Bakr gick genast till vår Mästare Rasûlullah. I en stor folkmassa sade han högt:


Masjid al-Bay', som byggdes där bî'aten i Akaba ägde rum’

"O Rasûlullah! Jag gratulerar dig till din välsignade Mi'râj! Oändligt tack till Allahu ta'âlâ, för han har hedrat oss med att vara tjänare till en så upphöjd profet som du är. Han har välsignat oss med att se ditt strålande ansikte, med att höra dina ljuva ord som behagar hjärtan och lockar själar. O Rasûlullah! Varje ord du säger är sant. Jag tror. Mitt liv för dig!" Dessa ord från Hadrat Abû Bakr förvirrade de otrogna. Eftersom de inte visste vad de skulle säga skingrades de. Detta stärkte hjärtan hos några få personer med svag îmân som hade tvivlat. Den dagen kallade Rasûlullah Abû Bakr för "Siddîq". I och med att han fick detta namn steg hans värde till en högre grad.[144]

De icke-troende blev rasande över detta. De kunde inte acceptera det faktum att de troende hade en stark îmân och att de trodde på varje ord av vår profet omedelbart och hade en stor kärlek och lojalitet mot honom. För att besegra och genera vår mästare Rasûlullah började de ifrågasätta honom.

"O Muhammad ('alaihis-salâm)! Du påstår att du har gått till Quds. Berätta för oss nu!

Hur många dörrar och hur många fönster har masjiden?" var några av deras frågor. När vår Mästare Rasûlullah svarade på varje fråga sade Hadrat Abû Bakr: "Det är så, o Rasûlullah!" Men i själva verket skulle Rasûlullah, på grund av sin dygd, inte ens se en person i ansiktet. Efteråt förklarade Han: **"Jag hade inte tittat mig omkring i Masjid al-Aqsâ. Jag hade inte sett vad de frågade om. I det ögonblicket förde Jabrâîl** ('alaihis-salâm) **Masjid al-Aqsâ framför mina ögon. Jag såg och räknade fönstren och svarade på deras frågor på en gång."**

Han sade att han hade sett resenärer som red på kameler på hans väg och **"Inshâallah** (om Allah vill det) **kommer de att anlända på onsdag".** På onsdagen, strax före solnedgången, anlände karavanen till Mecka. När de frågade resenärerna sa de att något som en stor vindpust hade blåst och att en kamel hade fallit omkull. Denna situation stärkte de troendes îmân men förvärrade de otrognas fiendskap.[145]

Detta mirakel, som inträffade ett år före Hegira, den 27:e i Rajab-månaden, på fredagskvällen, kallas Mi'râj. Rasûlullah steg upp till Mi'râj med sin själ och kropp medan han var vaken. På Mi'râj-natten visades många gudomliga sanningar för honom, och fem gånger namâz gjordes fard. Dessutom skänktes de två sista âyat al-karîmas i Sûrah al-Baqara. Mi'râj anges i den första âyat av Sûrah al-Isrâ' och de inledande âyat av Sûrah an-Najm i Qur'ân

"(O Medînas folk!) För Allah på Allahs väg, lovar ni att säga sanningen, att skydda mig så som ni skyddar er själva och er heder?"

Hadith ash-sharîf



144 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 144.
145 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 215.

al- karîm och några av hadîth ash-sharîfs.[146]

Efter sin Mi'râj, när vår älskade Profet berättade om Jannah för sin Ashâb, förklarade han: **"O Abâ Bakr! Jag såg ditt palats. Det var gjort av rött guld. Jag observerade de välsignelser som förberetts för dig."** Då sade Hadrat Abû Bakr: "O Rasûlullah, må det palatset och dess ägare offras för din skull". Vår mästare vände sig till Hadrat 'Umar och sade: **"O 'Umar! Jag såg ditt palats. Det var av rubin. Det fanns många houris i det palatset. Men jag gick inte in i det. Jag tänkte på din nitiska inställning."** Hadrat 'Umar grät mycket. Han sade i tårar: "Må min mor, min far och mitt liv offras för din skull O Rasûlullah! Är det möjligt att vara nitisk eller avundsjuk på dig?". Sedan sade han till Hadrat 'Uthmân: **"O Uthmân! Jag såg dig i alla himlavalv.**

Jag såg ditt palats i Jannah och tänkte på dig." Han sade till Hadrat Alî: **"O Alî! Jag såg din gestalt vid det fjärde himlavalvet. Jag frågade Jabrâîl** ('alaihis-salâm)**. Han sade: 'O Rasûlullah! Änglar blev förälskade av att se Hadrat Alî. Haqq ta'âlâ skapade en ängel i hans gestalt. Han står vid det fjärde himlavalvet. Änglar besöker honom och uppnår välsignelser. Sedan gick jag in i ditt palats. Jag luktade på frukten från ett träd. Från trädet kom en houri ut och täckte sitt ansikte. Jag frågade: "Vem och för vem är du?". Hon svarade: 'Jag skapades för din farbrors son Alî, O Rasûlullah!'".**

Efter Mi'râj-kvällen, på morgonen, kom Jabrâîl 'alaihis-salâm och genomförde de fem namâz-tillfällena under deras tid som imâm för vår Mästare Rasûlullah. Det står i en hadîth ash-sharîf: **"I två dagar, intill dörren till Kâ'ba, genomförde Jabrâîl** ('alaihis-salâm) **namâz som imâm för oss två. Vi två utförde morgonnamâz när fajr** (morgonskymningen) **grydde; dhuhr** (tidig eftermiddag) **namâz när solen började sjunka från sin zenit; asr** (sen eftermiddag) **namâz när skuggan av ett föremål var lika lång som dess längd; maghrib** (kväll) **namâz när solen gick ner (dess övre kant försvann); och isha'a** (natt) namâz när kvällsskymningen mörknade. Den andra dagen utförde vi morgon namâ**z när morgonskymningen mognade; dhuhr namâz när skuggan av ett föremål blev dubbelt så lång som föremålet; asr namâz omedelbart därefter; maghrib namâz vid den fastställda tiden för att bryta fastan; och isha'a namâz i slutet av den första tredjedelen av natten. Sedan sade han: "O Muhammed, detta är namâz-tiderna för dig och profeterna före dig. Din ummat bör utföra var och en av dessa fem namâz mellan de två tidpunkter då vi utförde var och en."**"[147]

Efter att namâz-tiderna förklarats på detta sätt skickades ett meddelande till Abessinien där man informerade dem om att utföra fem gånger namâz per dag och utföra qadâ (utföra ibâdats, som man inte hade utfört vid de fastställda tiderna, senare) av sin namâz från den tidpunkt då namâz blev fard till den tidpunkt då de började utföra den.

146 *Bukhârî, "Manâqib-ul-Ansâr", 42; Tirmidhî, "Tafsir-ul-Qur'ân", 20; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 403; Bayhaqî, as-Sunan, I, 255; Suhaylî, Rawzu'l-unf, II, 208.*

147 *Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, VIII, 443–444; Hâkim, al-Mustadrak, IV, 648–649; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 403–404; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 213–215.*

BÎ'ATS (LOJALITETER) I AQABA

Den första bî'aten i Akaba

I månaden Dhu'l-hijja, idet elfteåret av Bi'that, kom As'ad ibn Zurâra och hans Tolv vänner som omfamnat islam kom till Mecka under hajj-säsongen. Det har gått exakt ett år sedan deras förra möte med världens mästare. Det året plågade och förföljde polyteisterna muslimerna mer än någonsin tidigare. De förföljde vår Mästare Rasûlullah ständigt och torterade alla som talade till honom. Folket i Medîna som fick reda på detta gjorde ett arrangemang för att träffa vår profet i Aqaba på natten. De träffades när det blev mörkt. De gjorde bî'at till honom; de förklarade sin lojalitet och lovade att utföra hans alla order och önskemål. I denna pakt lovade de att **"Vi kommer inte att tro på någon annan gud än Allahu ta'âlâ, vi kommer inte att begå äktenskapsbrott, vi kommer inte att stjäla, vi kommer att avstå från förtal, vi kommer inte att döda våra barn på grund av rädsla för att bli kritiserade och att inte kunna hitta tillräckligt med näring".**[148]

Vår älskade profet utsåg dessa tolv personer till representanter för sina stammar. Av dessa tolv personer tillhörde två av dem Aws-stammen och de andra tillhörde Hazraj-stammen. De skulle berätta för sina stammar om Islâm, och de skulle vara garanter för sina stammars räkning. As'ad ibn Zurâra gjordes till representant för dem alla. De fem personer som var närvarande vid mötet i Aqaba förra året och de sju som accepterade Islâm nyligen var: från Mâlik ibn Najjârs söner; As'ad ibn Zurâra, Awf ibn Hârith, Mu'âz ibn Hârith, från Zurayk ibn Âmirs söner; Râfi' ibn Mâlik, Zakwân ibn Abdiqays, från Ghanm ibn Awfs söner, Ubâda ibn Samit, från Ghusaynas söner, Yazîd ibn Sa'laba, från Ajlân ibn Zayds söner; Abbâs ibn Ubâda, från söner till Harâm ibn Ka'b; Uqba ibn Âmir, från söner till Sawâd ibn Ghanm; Qutba ibn Âmir, från söner till Abdulashal ibn Jusham; Abu'l Haytham Mâlik ibn Tayyihân, från söner till Amr ibn Awf; Uwaym ibn Sâida.

Solen går upp i Medîna

Efter den första bî'at (trohet) i Aqaba återvände Hadrat As'ad ibn Zurâra och hans vänner till Medîna. De berättade dag och natt för sina stammar om Islâm och bjöd in dem till den sanna religionen. Som ett resultat av denna inbjudan började Islâm snabbt spridas i Medîna. Så mycket att Aws- och Hazraj-stammarna, som tidigare hade varit fiender till varandra, samlades och bad om en lärare från vår Mästare Rasûlullah för att bättre lära sig Islâm. Rasûl al-

"Då informerar jag er alla. Det är en ära för mig att bli muslim. Jag vill att ni ska tro på Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl."

Sa'd ibn Mu'âz (radiy-Allahu 'anh)



148 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 220; Tabarî, Târikh, II, 356; Balâzûrî, Ansâb, I, 252–253

akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) skickade Hadrat Mus'ab ibn Umayr för att lära dem Koranen al-karîm och Islâm.

Hadrat Mus'ab bodde i Hadrat As'ads hus. Tillsammans besökte de varje hus och gjorde Islâm känd för alla. De ville att folket skulle lova att skydda vår älskade profet med all sin kraft mot hans fiender. De förberedde dem inför bî'aten. Hadrat As'ad ibn Zurâras stamhövding var Sa'd ibn Mu'âz. De var släktingar. På den tiden var det bland araberna en sed att avstå från att förolämpa släktingar. Därför gick Sa'd ibn Mu'âz, som ännu inte hade omfamnat Islâm, inte till Hadrat As'ad ibn Zurâras hus och försökte stoppa honom. Som stamhövding ville han inte ta itu med detta på egen hand. För detta ändamål sade han till Usayd ibn Hudayr, en av de notabla i hans stam: "Gå till vårt grannskap. Se till personen som kom. Gör vad du vill. Om As'ad inte var min (mors) mosters son skulle jag inte lämna över det här jobbet till dig."

Efter detta tog Usayd ibn Hudayr sitt spjut och gick till Hadrat Mus'abs hus. ibn Umayr. När han anlände började han tala ilsket. "Varför kom du till oss? Du lurar människor. Om ni inte vill förlora era liv, gå härifrån omedelbart." När Mus'ab ibn Umayr såg hans arga sätt svarade han vänligt: "Sitt ner en stund. Lyssna på våra ord. Förstå vårt syfte. Om du gillar det kommer du att acceptera det. Om du inte. gör det kommer du att hindra oss." Usayd lugnade sig och sade: "Det är rimligt". Han stack ner sitt spjut i marken och satte sig ner.

Han lyssnade till Hadrat Mus'abs mjuka ord som berörde människors hjärtan och till Koranen al-karîm som han läste med sin fina röst. Han sade: "Vilken vacker sak!" Sedan frågade han: "Vad är nödvändigtför att omfamna dennareligion?".

De berättade för honom, och Usayd ibn Hudayr blev muslim genom att säga kalima ash-shahâda. Glad sade Hadrat Usayd: "Låt mig gå och skicka någon till dig. Om han blir muslim kommer det inteatt finnas någon från hans människor i Medîna som inte har trott..." Han reste sig upp och gick snabbt därifrån. Han gick direkt till Sa'd ibn Mu'âz. När Sa'd ibn Mu'âz såg honom sade han: "Jag svär att Usayd inte återvänder hit på samma sätt som han lämnade."

Sedan frågade han: "O Usayd! Vad gjorde du?" Hadrat Usayd ibn Hudayr ville att Sa'd ibn Mu'âz skulle bli muslim så mycket att han sa: "Jag pratade med den personen (Mus'ab ibn Umayr), jag såg inget fel hos dem. Men vi hörde att Banî Hârithas söner skulle döda din mosters son As'âd eftersom de var misstänksamma mot att han tog emot en sådan person i sitt hus".

Dessa ord berörde Sa'd ibn Mu'âz mycket. För några år sedan hade de nämligen besegrat Hârithas söner i krig och tvingat dem att ta sin tillflykt till Khaybar. Ett år senare hade de benådat dem och tillåtit dem att återvända till sina hemländer. Sa'd ibn Mu'âz blev mycket arg vid tanken på deras beteende trots allt detta. Detta var dock inte fallet. Usayd ibn Hudayr ville med detta trick hindra Sa'd ibn Mu'âz från att skada sin moster och hennes son, As'ad ibn Zurâra och Mus'ab ibn Umayr. På så sätt förberedde han förutsättningarna för att han skulle ställa sig på deras sida och äntligen bli muslim. Efter dessa ord från Usayd ibn Hudayr hoppade Sa'd ibn Mu'âz upp och gick till Hadrat As'ad ibn Zurâra. När han kom dit såg han att As'ad och Mus'ab ibn Umayr pratade i fred. Han närmade sig dem och sade: "O As'ad! Om vi inte var släktingar skulle du inte kunna göra detta." Hadrat Mus'ab ibn Umayr svarade:

"O Sa'd! Stanna upp en stund, sitt ner och lyssna på oss. Om du gillar våra ord, mycket bra. Om du inte gör det kommer vi inte att erbjuda dig detta, och du ska gå." På dessa ljuva och mjuka ord lugnade Sa'd ibn Mu'âz ner sig och började lyssna på dem. Först gav Hadrat Mus'ab ibn Umayr information om Islâm till Sa'd ibn Mu'âz. Han förklarade Islâms grunder. Sedan reciterade han en del av Koranen al-karîm med sin ljuva röst. Medan han reciterade förändrades Sa'd ibn Mu'âz tillstånd. Inför den unika vältaligheten i Qur'ân al-karîm mjuknade hans hjärta och han blev mycket berörd. Han kunde inte låta bli att fråga: "Vad gör du för att omfamna denna religion?". Mus'ab ibn Umayr lärde honom genast kalima ash-shahâda. Han blev muslim genom att säga: **"Ash'hadu an lâ ilâha illa'llâh wa ash'hadu anna Muhammadan 'abduhû wa rasûluh"**. På grund av den frid och glädje han kände av att bli muslim kunde Sa'd ibn Mu'âz inte hålla sig tillbaka. Omedelbart gick han till sitt hus och utförde en ghusl (rituellt bad) som han hade lärt sig. Sedan kallade han på sitt folk för att de skulle samlas.

"Om vi bryter vårt löfte, får vi ansluta oss till dem som bryter sina löften till Allahu ta'ala och går till Jahannam. O Rasûlullah! Vi står fast vid vårt ord. Må Allahu ta'ala göra oss framgångsrika!"

As'ad ibn Zurâra (radiy-Allahu 'anh)

Tillsammans med Usayd ibn Hudayr gick han dit hans folk var. Han vände sig till Abdulashals söner och frågade: "O Abdulashals söner! Vad tycker ni om mig?" De svarade enhälligt. "Du är vår ledare och överordnade. Vi lyder dig." Efter dessa ord sade Sa'd ibn Mu'âz: **"Då informerar jag er alla. Det är en ära för mig att bli muslim. Jag vill att ni ska tro på Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl. Om ni inte gör det kommer jag inte att tala med någon av er längre."**

Sanat-us-surûr (glädjens år)

När Abdulashals söner hörde att deras ledare Sa'd ibn Mu'âz omfamnade islam och bjöd in dem till islam, blev alla muslimer. Den dagen, fram till kvällen, ljöd himlen i Medîna av kalima ash-shahâda och takbîr-ljud.[149] En kort tid efter denna händelse omfamnade alla människor i Medîna och stammarna Aws och Hazraj Islâm. Varje hus upplystes av Islâms nûr. Sa'd ibn Mu'âz och Usayd ibn Hudayr krossade alla avgudar som tillhörde deras stammar. När han blev informerad om denna händelse blev vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) mycket nöjd. Muslimerna från Mecka var upprymda. På grund av detta vardet året (AD 621) som kallas Sanat-us-surûr (glädjens år).

Assalâtu wassalâmu 'alaika, O Rasûlullah!
Assalâtu wassalâmu 'alaika, O Habîballah!
Assalâtu wassalâmu 'alaika, O Sayyidal-awwalina wal-âkhirîn!



149 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 435; Tabarî, Târikh, II, 88; Suhaylî, Rawzu'l-unf, II, 258; Ibn Kathîr, as-Sira, II, 182.

Den andra bî'at (trohet) i Aqaba

Under det tolfte året av Bi'that, förföljde de mekkanska polyteisterna muslimerna. hade nått sin höjdpunkt och blev outhärdlig. I Medîna, tack vare As'ad ibn Zurâras och Mus'ab ibn Umayrs insatser, var folket i Aws- och Hazraj-stammarna entusiastiska över att omfamna muslimer och göra alla nödvändiga uppoffringar för deras skull. De såg fram emot att vår Mästare Rasûlullah skulle hedra Medîna, och de lovade att de inte skulle undanhålla sina ägodelar och liv för hans skull. Hajj-säsongen hade kommit.

I månaden Dhu'l-hijja, tillsammans med Mus'ab ibn Umayr, kom 73 muslimska män och 2 muslimska kvinnor till Mecka från Medîna. Efter hajjen träffade de alla vår profet i Aqaba igen. 12 representanter, däribland As'ad ibn Zurâra, bad och erbjöd vår profet på sina stammars vägnar att migrera till Medîna. Efter att ha reciterat några âyat al-karîmas från Koranen al-karîm krävde vår Mästare Rasûlullah ett definitivt löfte från dem, och försäkrade att de skulle skydda honom på samma sätt som de skyddade sina egna liv och familjer.

Vår mästare Rasûlullahs farbror, Hadrat Abbâs, hade ännuinte blivit muslim. Han var närvarande där. Han talade till denna grupp som kom för att avlägga bî'at-edenpåföljande sätt:"O folk i Medîna! Detta är min brors son. Han är den som jag älskar mest av alla människor. Om ni tror på vad han har fört med sig från Allahu ta'âlâ och om ni vill ta honom med er måste ni ge mig ett tillfredsställande löfte. Som ni vet är Muhammed ('alaihis salâm) från oss. Vi har skyddat honom från de människor som inte tror på honom. Han lever bland oss med sin värdighet och heder intakt, skyddad. Trots allt detta vände han sitt ansikte från alla andra och bestämdesig för att ansluta sig till er och följa med er. Gör detta om ni har tillräcklig militär styrka för att stå emot alla arabiska stammar när desamlas och attackerar er. För att undvika framtida meningsskiljaktigheter bör ni diskutera och prata om detta sinsemellan. Kommer niatt hålla ert löfte och skydda honom från hans fiender? Hur trevligt skulle det inte vara om ni kan göra det på rätt sätt. Om ni kommer att överge honom när ni lämnar Mecka, ge upp detta så att han skall leva skyddad med sin ära i sitt land."

Medînan-muslimerna blev upprörda över Hadrat Abbâs tal. Det var som om när de tog vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) till sitt land, inte skulle kunna skydda honom från polyteister och att de skulle överge honom när det blev svårt. Hadrat As'ad ibn Zurâra, en av sahâbîerna från Medîna, vände sig till vår mästare, profeten, och sade: "O Rasûlullah! Om du tillåter har jag några ord att säga. Låt mig överlämna dem till dig." När vår mästare, Fakhr al-kâinât, tillät det, sade han: **"Må mina föräldrar offras för din skull, O Rasûlullah! Varje inbjudan har en väg, vare sig den är mild eller hård. Nu inbjuder du oss till en sådan sak som är mycket svår för människor att acceptera. För det är mycket svårt för människor att överge de avgudar som de dyrkat så länge och att acceptera Islâm. Trots detta har vi accepterat Islâm av hela vårt hjärta. Du har beordrat oss att bryta förbindelserna med våra polyteistiska släktingar, och vi accepterade det också uppriktigt. Som ni vet är detta också mycket svårt att acceptera. När till och med era farbröder blev fiender till er och inte skyddade er, accepterade vi denna hedervärda plikt och omfamnade er. Vi är**

alla överens om våra löften. Vi bekräftar med våra hjärtan vad vi säger med våra tungor. Vi svär att vi kommer att skydda din välsignade kropp till vårt sista andetag, som vi skyddar våra egna barn. Om vi bryter detta vårt löfte, må vi ansluta oss till dem som bryter sina löften till Allahu ta'âlâ och går till Jahannam. O Rasûlullah! Vi står fast vid vårt ord. Må Allahu ta'âlâ göra oss framgångsrika!" Sedan fortsatte han med att säga: **"O Rasûlullah! Du kan ta vad du vill som ett löfte från oss och ställa alla villkor."**

Vår mästare, profeten, uppmuntrade dem till islam och reciterade Qur'ân al-karîm. Sedan sade han: **"Mitt villkor för er, om min Rabb, är att dyrka Allahu ta'âlâ och att inte tillskriva Honom någon partner; och mitt villkor för er, om mig själv och min Ashâb, är att ta emot oss, att hjälpa mig och min Ashâb och att skydda oss från det som ni försvarar er mot och skyddar er från."**

Barâ ibn Ma'rûr sade: "Jag svär vid Allahu ta'âlâ, som har sänt dig som profet med den rätta religionen och boken, att vi kommer att skydda dig på samma sätt som vi försvarar och skyddar våra barn! Gör bî'at med oss, O Rasûlullah!"

Abbâs ibn Ubâda, en av muslimerna i Medîna, sade till sina vänner för att stärka överenskommelsen med vår Mästare, Profeten: "O Hazrajians! Vet ni varför ni har accepterat Muhammed 'alaihis-salâm'?" De svarade: "Ja." På detta sade han: **"Ni accepterar honom och är lydiga mot honom både i freds- och krigstid. Om ni tänker överge vår profet och lämna honom utan hjälp när era egendomar skadas och era släktingar dödas, så gör det nu. Om ni gör det kommer ni wallahi att bli ruinerade både i denna värld och i âkhirat! Om du finner det rimligt att förbli lojal mot honom i det han uppmanar till, även om dina egendomar förstörs och dina nära släktingar dödas, håll ditt löfte. Wallahi, detta är bra för ditt liv i denna värld och i âkhirat."** Hans vänner svarade: **"Vi kommer inte att överge vår profet, även om våra egendomar går under och våra släktingar dödas. Vi kommer aldrig att lämna honom. Vi kommer att dö men inte ge upp!"**

Efter detta vände de sig till vår älskade profet och frågade: "O Rasûlullah! Vad kommer vad vi får om vi uppfyller vårt löfte?" Då sa vår älskade profet: **"Den godkännande av Allahu ta'âlâ och Jannah!"**

Var och en av dem gav sitt löfte som representant för sitt folk. För det första gjorde Hadrat As'ad ibn Zurâra musâfaha (handslag på muslimernas sätt) och sade: "Jag gör bî'at för att uppfylla mitt löfte till Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl, att hjälpa Honom med mitt



liv och min egendom." Efter honom avslutade var och en av dem sin bî'at på detta sätt och uttryckte sitt nöje och sin underkastelse och sade: "Vi har accepterat Allahu ta'âlás och Hans Rasûls inbjudan, vi har lyssnat på den och böjt oss för den". Utan att tveka satte de således sina liv och sin egendom på spel för Rasûlullahs skull. Bî'aten med kvinnorna hade utförts endast muntligt (utan musâfaha). Vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) fick deras löften att **"inte tillskriva något som partner till Allahu ta'âlâ, inte begå stöld, äktenskapsbrott, inte förtala, inte döda sina egna barn, inte ljuga, inte motsätta sig goda gärningar...".**

Sevgili Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellem; **"Allahü teâlâya hiçbir şeyi ortak koşmamak, hırsızlık, iftirâ ve zinâ etmemek, çocuklarını öldürmemek, yalan söylememek, hayırlı işlere muhâlefette bulunmamak..."** hususlarında onlardan söz aldılar...

Medan medianerna höll på att göra bî'at med vår Mästare, Profeten, ropade en röst från Aqabas kulle och sade: "O ni som bor i Minâ! Profeten och Medînans muslimer har kommit överens om att slåss mot er." Vår Profet sade, angående den rösten: **"Detta är shaytan (satan) från Aqaba",** och sade sedan till ägaren av den rösten: **"O Allahu ta'âlás fiende! Jag kommer att besegra dig också!"** Sedan beordrade han de medianer som gjorde bî'aten: **"Vänd genast tillbaka till ert logi".** Abbâs ibn Ubâda sade: "O Rasûlullah! Jag svär, om du vill kan vi marschera mot de otrogna i Minâ och döda dem i morgon bitti." Vår mästare, profeten, blev nöjd, men han svarade: **"Vi har inte fått order om att agera så. Vänd tillbaka till era platser för tillfället."** Enligt Imâm an-Nasâîs rapport från Abdullah ibn Abbâs; de Ansârs som var närvarande vid Aqaba bî'at blev muhâjîrs genom att gå till Rasûlullahs sida.[150]

Cypressen, som är envis, lyssnar inte på duvans böner,
Bör falla på knä och be om vatten.

Rosan vill dricka näktergalens blod med hjälp av ett trick,
Ska gå in i rosans ådra och rädda näktergalen, vattnet.

Den har visat din rena skapelse för världen,
Genom att följa Ahmad al-Muhtârs väg, vattnet.

Folkets mästare, havet av utvalda pärlor,
Hans mirakel har hällt vatten över ondskans eld.

För att förnya skönheten i profetenskapets rosenträdgård,
Med sitt mirakel, fick han vatten från hårda stenar.

Hans mirakel är som ett stort hav i den här världen,
Från den nådde man fram till elddyrkarnas hus, vatten

Vem som helst skulle bita sig i fingret av förvåning om de hörde det,
Hur han på den dagen av nöd gav vatten från sina fingrar till Ansâr.

---

150 *Ibn Hishâm, as-Sira, I, 438; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 221–223; Suhaylî, Rawzu'l-unf, II, 261; Ibn Kathîr, as-Sira, II, 192.*

HEGIRA

Polyteisterna var extremt oroliga och upprörda över det faktum att Aws och Hazraj-stammarna plötsligt blev muslimer och över möjligheten att muslimerna i Mecka och Medînan skulle kunna förenas. När de hörde talas om den andra bî'aten i Aqaba blev de mekkanska polyteisternas beteende mycket våldsamt och farligt. För muslimerna var det outhärdligt att stanna i Mecka. I och med den sista bî'aten i Aqaba hade Medîna blivit en plats där muslimerna kunde känna sig i fred och ta skydd. De önskade på något sätt emigrera från denna stad till länder där de kunde andas och leva lite fritt. Genom att överlämna sin situation till vår Mästare, profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), bad de om tillstånd till utvandring. Han rådde sin Ashâb att ha tålamod. För tillstånd att lämna Mecka har inte beviljats. Slutligen kom det gudomliga tillståndet för migration. Den dagen gick vår profet glatt till Ashâb al-kirâm och sade: **"Jag har blivit informerad om den plats dit ni ska migrera. Den platsen är Yasrib** (Medîna)**. Migrera till den platsen"** och **"Förena dig med dina muslimska bröder där. Allahu ta'âlâ har gjort dem bröder till dig. För er har han gjort Yasrib** (Medîna) **till ett land där ni kommer att finna trygghet och fred."** Enligt vår Mästare Rasûlullahs tillstånd och råd började muslimerna successivt att vandra till Medîna grupp för grupp.[151]

"Jag har blivit informerad om den plats dit ni ska flytta. Den platsen är Yasrib (Medîna). Migrera till den platsen" och "Förena er med era muslimska bröder där. Allahu ta'âlâ har gjort dem till bröder till dig. För er har Han gjort Yasrib (Medîna) ett land där du hittar säkerhet och fred."

Hadith ash-sharîf

Vår Mästare, Profeten, rådde bestämt invandrarna att vara ytterst försiktiga. Muslimerna ville inte dra till sig polyteisternas uppmärksamhet och gav sig iväg i små karavaner och rörde sig så hemligt som möjligt. Polytheisterna hade allvarligt plågat Abû Salama, den första immigranten till Medîna. Långt senare började polyteisterna, som fick reda på migrationen, tvinga muslimerna på vägarna att återvända och separerade kvinnorna från sina män. Den som de var mäktigare än, fängslade de. De plågade dem med olika grymheter. De torterade dem för att tvinga dem att överge sin religion. Men eftersom de var rädda för att ett inbördeskrig skulle bryta ut kunde de inte våga döda dem. Muslimerna utnyttjade trots allt detta varje tillfälle och begav sig till Medîna.

En dag svingade också Hadrat 'Umar sitt svärd. Han tog sina pilar och sitt spjut. Inför alla gjorde han tawâf runt Kâ'ba sju gånger. Med hög röst berättade han för de polyteister som fanns där: **"Nu vandrar även jag på Allahu ta'âls väg för att skydda min religion. Om det finns någon som vill göra sin hustru**



151 *Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 226; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, VIII, 31; Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, II, 394.*

till änka, sina barn till föräldralösa, sin mor till tårar, låt honom konfrontera mig bakom den dalen!..."

Hadrat 'Umar och ett tjugotal muslimer begav sig därför i fullt dagsljus och utan rädsla till Medîna. På grund av deras rädsla för Hadrat 'Umar kunde ingen ingripa i denna konvoj. Därefter fortsatte migrationen oavbrutet och Ashâb al-kirâm nådde Medîna grupp för grupp.

Under tiden bad Hadrat Abû Bakr också om tillstånd för migration. Vår Mästare, Rasûl al-akram (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) sade: **"Ha tålamod. Jag hoppas att Allahu ta'âlâ kommer att ge tillstånd även till mig. Vi ska migrera tillsammans."** När Hadrat Abû Bakr frågade: "Må min mor och min far offras för din skull! Så det finns denna möjlighet?" Vår profet gjorde honom glad genom att säga: **"Ja, det finns det."** Hadrat Abû Bakr köpte två kameler för åttahundra dirhams och började vänta på den dagen. Vid den tiden, i Mecka, var det vår älskade profet och Hadrat Alî, de fattiga, de sjuka, de gamla och några troende som var fängslade av polyteisterna som var kvar.

Å andra sidan välkomnade medianerna (Ansâr) de invandrade mekkanerna (muhâjirerna) mycket väl och tog emot dem i sina hem. En stark enhet bildades mellan dem.

Mekkaniska polyteister var oroliga för att Rasûlullah också skulle kunna utvandra och ta befälet över muslimerna. De samlades i Dâr-un-Nadwa, där de skulle diskutera viktiga frågor. De började tala om vad de skulle göra. Shaytan kom till polyteisterna i förklädnad av **Shaykh an-Najdî,** det vill säga en gammal najdian. Han lyssnade på deras samtal. Några förslag lades fram men inget av dem gillades. Då började shaytan tala och gav sin åsikt: "Ingen av era åsikter kan vara en lösning. Hans leende ansikte och söta tunga kommer att göra varje åtgärd värdelös. Tänk på en annan lösning."

Abû Jahl, Qurayshs ledare, sade: "Låt oss välja en stark person från varje stam. Med sina svärd i händerna ska de attackera Muhammed. De kommer att hugga honom och utgjuta hans blod. Det kommer att vara oklart vem som har dödat honom. Således kommer de att behöva samtycka till blodpengar. Vi kommer att betala hans blodpengar och bli av med dessa problem." Även Shaytan gillade denna idé. Han uppmuntrade och rekommenderade den ivrigt.[152]

Medan polyteisterna var upptagna med dessa förberedelser kom Jabrâîl 'alaihis-salâm och informerade Rasûl al-akram om polyteisternas beslut. Han berättade också för honom att han inte skulle sova i sin säng den natten och att Allahu ta'âlâ beordrade honom att migrera. På grund av den gudomliga ordern sa vår älskade Profet till Hadrat Alî att sova i hans säng och att ge de anförtrodda varor han hade till sina ägare och sade: **"I natt ska du sova i min säng och täcka min hirka** (kappa) **över dig!". Var inte rädd, du kommer inte att skadas på något sätt."**

Hadrat Alî lade sig ner som vår Mästare, profeten, sa. Vid den tidpunkten var tjugotre år gammal. Utan någon rädsla var han redo att offra sitt liv. i stället för Habîbullah

152 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 124; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 227.

På Hegira-kvällen hade de otrogna omringat vår Mästare Rasûlullahs hus. Den natten har de första âyaten i Sûrah Yâsîn uppenbarats. När han kom ut ur sitt hus tog vår Mästare, Profeten, en handfull jord från marken och kastade den på de otrognas huvuden medan han reciterade den nionde âyat al-karîma i Sûrah Yâsîn: **"Vi har satt en barriär framför dem och en barriär bakom dem och täckte dem, så att de inte kan se."** (Det har sagts att alla vars huvud den jorden rörde vid, dödades i Ghazâ (det heliga kriget) i Badr.) Vår mästare Rasûlullah passerade förbi dem i säkerhet och nådde Hadrat Abû Bakrs hus. Ingen av polyteisterna kunde se honom.

Efter ett tag kom någon fram till polyteisterna och frågade: "Varför väntar ni här?" De svarade: "På att Muhammed ska komma ut." Den personen sade: "Jag svär att Muhammed passerade förbi er och gick iväg, han kastade också jord på era huvuden." Polytheisterna rörde vid sina huvuden. I själva verket fann de jord på sina huvuden. Genast attackerade de dörren och gick in i huset. När de såg Hadrat Alî i Rasûl 'alaihis-salâms säng frågade de var vår Mästare, Profeten var. Hadrat Alî svarade: "Jag vet inte! Har ni utsett mig att vakta honom?" Efter detta angrep de honom. De otrogna gick ut för att hitta vår mästare Rasûlullah och började leta efter honom. Efter att ha fängslat Hadrat Alî nära Kâ'ba under en tid släppte de honom.[153]

De gick till Hadrat Abû Bakrs hus och frågade ut Asmâ, dotter till Hadrat Abû Bakr. När hon inte svarade slog de henne. De sökte överallt men kunde inte hitta dem och blev rasande. Abû Jahl, den grymmaste av dem, lät stadsskrivarna ropa i och runt Mecka och lovade 100 kameler till dem som skulle hitta och föra med sig vår älskade profet och Hadrat Abû Bakr eller berätta var de befann sig. Några människor som hörde om detta löfte från honom och som var giriga efter egendom beväpnade sig, satte sig på sina hästar och började leta.

När vår Mästare Rasûlullah hedrade Hadrat Abû Bakrs hus och sade: **"Jag har fått tillåtelse att utvandra",** frågade Hadrat Abû Bakr upphetsat: "Låt mig torka mig i ansiktet med det välsignade dammet från dina fötter, O Rasûlullah!.... Är jag med dig i denna migration?" Vår mästare svarade: **"Ja..."** Hadrat Siddîq grät av glädje. I tårar sade han: "Må mina föräldrar, mitt liv offras för din skull, O Rasûlullah! Kamelerna är redo. Var snäll och ta emot vilken av dem du vill ha." Världens sultan sade: **"Jag kommer inte att rida på en kamel som inte tillhör mig.** (Men) **jag kommer att köpa den genom att betala dess pris."** Mot denna bestämda order var Hadrat Siddîq tvungen att säga kamelens pris.

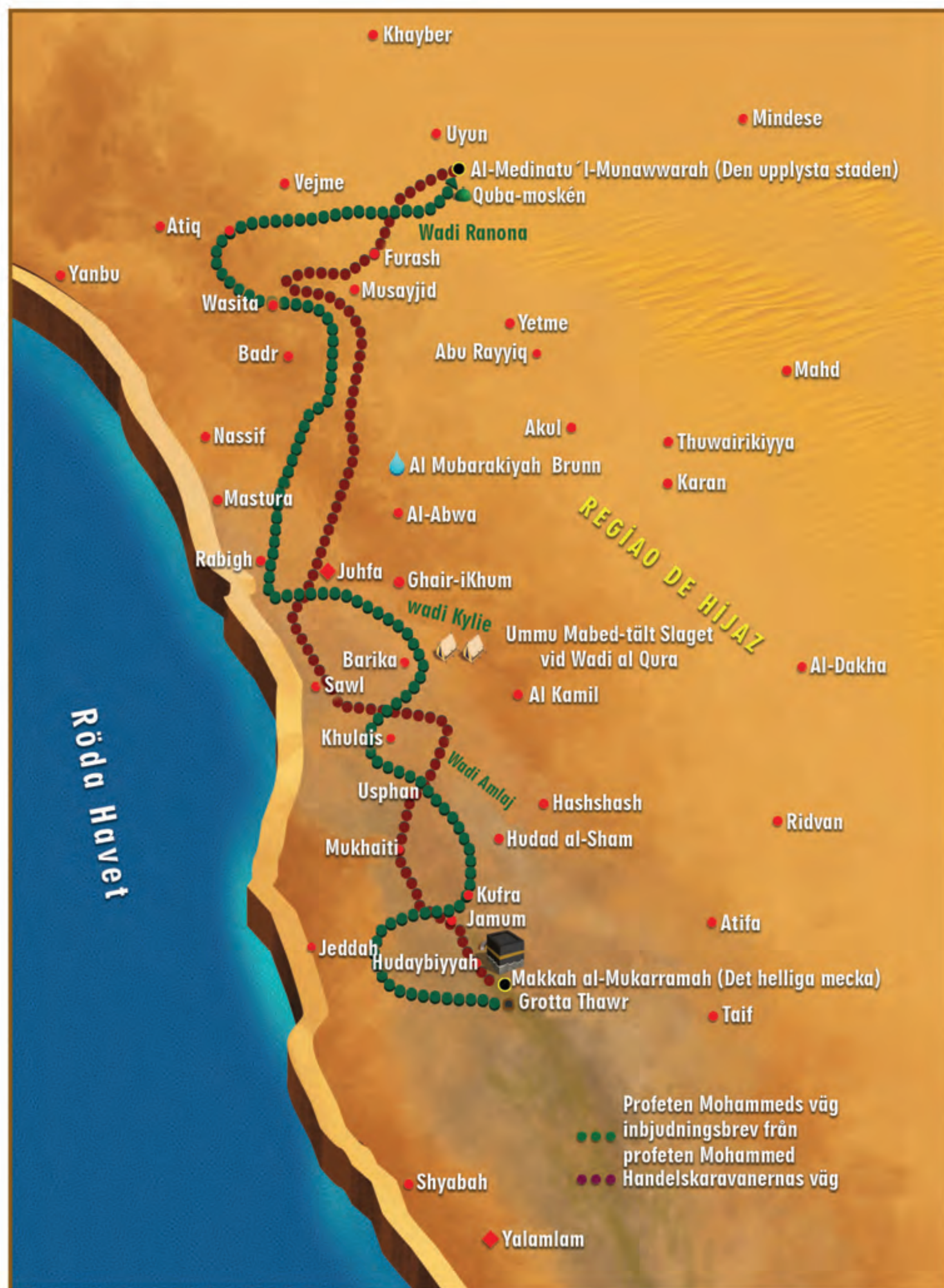
153 Suhaylî, Rawzu'l-unf, II, 309.

"O Abû Bakr! Ha tålamod. Jag hoppas att Allahu ta'âlâ kommer att ge tillstånd till mig också. Vi ska migrera tillsammans."

Hadith ash-sharîf



Hegira Route



Hadrat Abû Bakr kallade på en person vid namn Abdullah ibn Urayqit, en berömd guide, och anlitade honom för att hitta vägar och beordrade honom att föra kamelerna till grottan i berget Thawr efter tre dagar.Vår Mästare, Profeten och Abû Bakr as-Siddîq, tog med sig lite mat, de gav sig iväg torsdagen den 27:e i Safarmånaden, det trettonde året av Bi'that. Under resan gick Hadrat Abû Bakr runt Rasûlullah, ibland på hans vänstra sida, ibland på hans högra sida, ibland fram och ibland bak. När vår profet frågade varför han agerade på detta sätt svarade han: "För att förhindra varje fara som skulle kunna komma. Om vi står inför en fara, låt den skada mig först. Må mitt liv offras för din dyrbara person, o Rasûlullah!".

"För Allahs skull, O Rasûlullah! Gå inte in! Låt mig gå in, om det finns något skadligt så ska det drabba mig så att din välsignade kropp inte skadas."

Abû Bakr as-Siddîq (radiy-Allahu 'anh)

Då sade vår mästare Sarwar al-âlam: **"O Abâ Bakr! Skulle du önska att en katastrof som jag ska möta skulle drabba dig?"** Hadrat Siddîq svarade: "Ja, o Rasûlullah! Jag svär vid Allahu ta'âlâ som sände dig som den sanna profeten med den sanna religionen att jag vill att katastrofen ska drabba mig istället för dig."[154] Eftersom vår älskade profets klossar var smala, var de slets sönder på vägen, och hans välsignade fötter var skadade. Han hade ingen kraft kvar att gå. De gick uppför berget med svårighet och nådde grottan. När de kom till grottans ingång sade Hadrat Abû Bakr: "För Allahs skull, o Rasûlullah! Gå inte in! Låt mig gå in, om det finns något skadligt ska det drabba mig, så att din välsignade kropp inte skadas", och han gick in. Han sopade och städade. Det fanns många hål, små och stora, inne i grottan. Han slet sönder sin överrock och fyllde hålen. Ett av dem lämnades dock öppet. Han stängde det med sin häl och bjöd in Rasûlullah in i grottan.

Vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) kom in, lade sitt välsignade huvud på Hadrat Abû Bakrs knä och föll sover. I det ögonblicket bet en orm Hadrat Abû Bakr i foten. För att inte väcka Rasûlullah uthärdade han smärtan och rörde sig inte. Men när hans tårar föll på Rasûlullahs välsignade ansikte frågade han: **"O Abâ Bakr, vad hände?"**. Hadrat Abû Bakr svarade: "En orm från hålet som jag täckte med min fot bet mig". När Vår Mästare Rasûlullah torkade Sin välsignade saliv på Abû Bakrs sår upphörde hans smärta. Det läkte. När vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) och Hadrat Abû Bakr as-Siddîq befann sig i grottan spårade polyteisterna dem och kom fram till grottan. De såg att ingången till grottan hade täckts av ett spindelnät och att två duvor hade gjort ett bo där. Spåraren Kurz ibn Alqama sade: "Spåret slutar här". De otrogna sade: "Om de hade gått in i grottan skulle nätet som täcker ingången ha slitits sönder".



154 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 230; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, XXX, 78.

När några av dem sa: "Vi har kommit hela vägen hit, en av er kan gå in i grottan och titta", sa den hedniske Umayya ibn Halaf: "Har ni ingen logik? Vad ska ni göra i den där grottan, som är täckt av många veck av spindelnät? Jag svär att denna spindel måste ha nätat sitt nät före Muhammeds födelse."

Medan polyteisterna diskuterade vid grottans mynning blev Hadrat Abû Bakr orolig och sade: "O Rasûlullah! Jag svär vid Allah att jag inte är orolig för mig själv! Jag är dock rädd att du kan komma att skadas. Om jag dödas är jag bara en person, ingenting kommer att förändras. Men om du blir skadad kommer hela ummat att gå under, religionen kommer att falla i ruiner." Vår mästare sade till honom: **"O Abâ Bakr! Sörj inte! I sanning, Allahu ta'âlâ är med oss."** När Abû Bakr as-Siddîq sade: "O Rasûlullah! Mitt liv för dig! Om en av dem böjer huvudet så skulle han se oss!" sade vår Mästare: "O Abâ Bakr! Eftersom det finns två personer är den tredje Allahu ta'âlâ. Sörj inte!... Förvisso är Haqq ta'âlâ med oss." Polyteisterna gick tillbaka utan att titta in.[155]

Allahu ta'âlâ förklarar denna händelse i Koranen al-karîm, i maal, **"Om ni inte hjälpa Honom** (Min Habîb), (kom ihåg den gången) **Allahu ta'âlâ hjälpte Honom** (Rasûlullah) **när han var i grottan** (på toppen av berget Thawr) **efter att de otrogna hade drivit ut honom** (från Mecka) **som den andra av de två** (tillsammans med Hadrat Abû Bakr). **Då sade han till sin vän** (Abû Bakr as-Siddîq): **"Sörj inte, sannerligen är Allahu ta'ala nusrat, hjälpen är med oss". Allahu ta'âlâ hade sänkt ner sitt lugn som underlättar hjärtat, stärkt Honom** (Hans Habîb) **med** (andliga) **arméer**, (skyddat Honom med änglar) **som ni inte kunde se och förödmjukat de otrognas ord. Och Allahu ta'âlás ord** (tawhîd) **är suveränt** (Allah spred Hans ord till universum och gjorde det regerande)**. Allahu ta'âlâ är allsmäktig. Han är den enda ägaren av dom och visdom."**[156]

Vår älskade Profet och Hadrat Abû Bakr stannade i den grottan i tre dagar och nätter. Under nätterna kom Abdullah, son till Hadrat Abû Bakr, och informerade dem om vad han hade hört i Mecka. Dessutom kom Âmir ibn Fuhayra, hans frigjorda slav och herde för hans hjordar, med mjölk på natten och torkade bort spåren.

På den fjärde dagen, i måndagens skymning, lämnade vår älskade profet Thawr-grottan. Han steg upp på sin kamel som hette Quswâ. Enligt en rapport tog han även Hadrat Abû Bakr på sin kamel. Âmir ibn Fuhayra och Abdullah ibn Urayqit, som kände till stigarna väl, satte sig på den andra kamelen.

Världens Mästare (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) skulle lämna sitt hemland Mecka al-muqarrama, den mest värdefulla staden som prisades av Allahu ta'âlâ. Han vände sin kamel mot Haram ash-sharîf och sade, med en nedstämd känsla, **"Wallahi! Du är den mest välsignade platsen bland de platser som Allahu ta'âlâ skapade, och den mest älskade platsen i min Rabbs ögon! Jag skulle inte lämna dig om jag inte hade fördrivits. För mig finns det inget hemland som är vackrare och mer älskat än ni. Om mitt folk inte hade fördrivit mig från er skulle jag inte lämna**

---

155 Muslim "Fadâil-us-Sahâba", 1; Tirmidhî, "Tafsir al-Qur'ân", 10; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 228; Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, VII, 471, VIII, 459.

156 Sûrah at-Tawba, 9/40.

er och jag skulle inte slå mig ner någon annanstans." I det ögonblicket steg Hadrat Jabrâîl ner och frågade: "O Rasûlullah! Har du saknat ditt hemland?" Vår mästare svarade: **"Ja, det har jag!"** Jabrâîl 'alaihis- salâm tröstade honom genom att recitera den 85:e âyat al-karîma i Sûrah al-Qasas, som gav det glada budskapet att han skulle återvända till Mecka i slutändan.

Deras resa gick lugnt och stilla. Trots att polyteisterna sökte överallt kunde de inte hitta dem. Janâb al-Haqq skyddade sin Habîb från deras skada. När de kom fram till en plats som heter Kudayd stannade vår Mästare Rasûlullah framför ett tält vars ägare var en kvinna vid namn Umm Ma'bad, känd för sin generositet, visdom och kyskhet. De ville köpa mat, dadlar och kött. Umm Ma'bad sade: "Om jag hade det skulle jag ge er en festmåltid utan betalning. På grund av torkan och ekonomiska svårigheter finns det ingenting kvar hos oss." När hon fick frågan: **"Finns det mjölk?"** svarade hon: "Nej, fåren är ofruktbara". När han pekade på ett svagt får som stod bredvid tältet sade universums sultan (sall-Allahu 'aleihi wa sallam): **"O Umm Ma'bad! Varför står det där fåret bundet där?"** Hon svarade:

Det föll bakom flocken, eftersom det är mycket sjukt och svagt. Eftersom det inte har någon styrka kunde det inte gå." När vår profet frågade: **"Har det någon mjölk? Kan du ge mig tillåtelse att mjölka det fåret?"** svarade hon: "Må mina föräldrar offras för din skull, det har ingen mjölk, men det finns inget som hindrar dig från att mjölka den." Då kom vår Mästare Rasûlullah intill fåret och sade Allahu ta'âlâs namn. Efter att han hade åkallat med rikedom rörde han vid dess juver med sin välsignade hand. I det ögonblicket fylldes juvret med mjölk och började rinna. De tog genast fram en skål och fyllde den. Han erbjöd först mjölken till Umm Ma'bad. När hon hade druckit gav Han den till Hadrat Abû Bakr och andra och fick dem att dricka tills de var mätta. Han drack efter de andra. Han rörde vid fårets juver med sin välsignade hand igen och bad om den största skålen i tältet. Han fyllde den och gav den till Umm Ma'bad. Enligt en rapport hade det fåret levt i arton år till. De fick uppehälle av det fåret hela tiden tack vare vår mästare Fakhr al-âlams välsignelse. När de hade gått kom Umm Ma'bads man och såg mjölken. Han blev glad och frågade: "Var kommer mjölken från?" Umm Ma'bad svarade: "En välsignad person kom och hedrade vårt hus. Det du ser är resultatet av hans välvilja." Han frågade: "Kan du beskriva honom? Hur ser han ut?".

Umm Ma'bad sade: "Den välsignade personen som jag såg var välformad och hade ett leende ansikte. Det fanns en viss rodnad

"(O Mecka al-muqarrama!) För mig finns det inget hemland som är vackrare och mer älskat än ni. Om mitt folk inte hade tagit mig bort från dig skulle jag inte lämna dig och jag skulle inte slå mig ner någonstans."

Hadith ash-sharîf



i hans ögon och artighet i hans röst. Hans välsignade ögonfransar var långa. Det vita i hans ögon var mycket vitt och det svarta i hans ögon var mycket svart. Hans ögon var med kajal från födseln. Hans hår var svart och Hans skägg var tätt. När han inte talade hade han stillhet och värdighet. Han log när han talade, och hans ord flödade förtjusande ur hans mun som om de vore uppträdda pärlor. På avstånd sågs han som mycket majestätisk, men när han närmade sig var han mycket tillmötesgående och attraktiv. Människor som följde honom sprang med hjärta och själ för att uppfylla hans befallningar." Hon fortsatte att räkna upp många av hans andra egenskaper. Efter att ha lyssnat till dessa saker med förundran sade hennes man: "Jag svär att den personen är den som Quraysh har sökt efter. Om jag hade träffat honom skulle jag ha blivit hedrad av hans tjänst och skulle inte ha lämnat hans sida." Umm Ma'bads man följde efter vår Mästare Rasûlullah, mötte honom i Rîm Valley och blev muslim. Han hedrades genom att bli Âshab. Umm Ma'bad blev också muslim.[157]

Surâqa ibn Mâlik

Polytheisterna sökte ständigt efter Muhammed (alaihis-salâm) och Hadrat Abû Bakr, som var på väg mot Medîna. Om polytheisterna inte kunde hitta dem skulle en stor fara dyka upp över dem. Eftersom de trodde att muslimerna kunde upprätta en "Islâmisk stat" och förgöra dem på kort tid. Därför satte polytheisterna in allt de hade. De lovade hundra kameler och oräkneliga varor och pengar till den som skulle döda eller fånga vår Mästare, Profeten och Hadrat Abû Bakr. Denna nyhet spreds även bland Mudlijs söner, som Surâqa ibn Mâlik tillhörde. Surâqa ibn Mâlik var en skicklig spårare. Därför var han mycket intresserad av vad som hände.

En tisdag hade Mudlijs söner samlats i Kudaydområdet där Surâqa ibn Mâlik bodde. Han deltog i mötet. Under tiden kom en man från Quraysh och sade till honom: "O Surâqa! Jag svär vid Allah att jag just har sett en konvoj med tre-fyra män gå mot kusten. Sannolikt är de Muhammed och hans Ashâb." Surâqa förstod situationen, men belöningen var för stor och han önskade vinna allt själv. Därför ville han inte att någon annan skulle få veta det. Han svarade: "Nej, de personer du såg är den och den. De hade gått förbi. Vi såg dem också." Han talade som om det inte var något viktigt

Surâqa ibn Mâlik väntade lite till. Utan att väcka uppmärksamhet kom han till sitt hus. Han bad sin tjänare att ta ut sin häst och sina vapen och vänta på honom bakom dalen. Han tog sitt spjut och vände det upp och ner så att dess glans inte skulle väcka uppmärksamhet. Han började tävla med sin häst. Han följde den angivna riktningen och hittade spåren till slut. Han var så nära att han till och med kunde höra Koranen al-karîm som vår mästare, profeten, reciterade. Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) tittade dock inte tillbaka. När Hadrat Abû Bakr tittade tillbaka såg han Surâqa och blev orolig. Vår mästare, profeten, sade, som han sade i grottan: **"Sörj inte! Allahu ta'âlâ är med oss."**

Enligt den rapport som förmedlats av Hadrat Bukhârî, när Hadrat Abû Bakr informerade Rasûl al-akram om att en ryttare närmade sig dem och vår Mästare, profeten, bad: **"O min Rabb! Låt honom falla!"** Enligt en annan rapport började Hadrat Abû Bakr gråta när Surâqa nådde dem. När vår mästare Rasûl al-akram frågade varför han grät svarade han: "Jag svär vid Allah att jag inte gråter för min skull. Jag gråter för att jag är rädd för att du ska bli skadad."

157 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 230; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, IV, 48; Bayhaqî, Dala'il an- Nubuwwa, I, 26.

Surâqa närmade sig vår mästare, profeten, så att han kunde attackera. Han frågade: "O Muhammad! Vem kommer idag att skydda dig från mig?" Vår Mästare Sarwar al-âlam svarade: **"Allahu ta'âlâ, som är Jabbâr (Han som gör vad Han vill) och Qahhâr (Han som är allsmäktig) kommer att skydda mig."** I det ögonblicket sjönk Surâqas häst ner i marken upp till knäna på frambenen. När Surâqa flydde från denna situation och försökte attackera sjönk hans hästs ben ner i marken igen. Surâqa tvingade sin häst ännu mer; han kunde dock inte frigöra den. Det fanns ingenting kvar att göra. När han var hjälplös började han vädja till vår Mästare Rasûlullah. Vår profet, som samlade all god etik och alla moraliska kvaliteter i sig själv, accepterade hans önskan. Surâqa sade: "O Muhammed! Jag förstår att du är skyddad. Be så att jag blir fri. Jag kommer aldrig att skada dig. Jag kommer inte heller att tala om dig till dem som letar efter dig." När världens mästare bad: **"O min Rabb! Om han är uppriktig i sina ord, frigör hans häst",** accepterade Allahu ta'âlâ hans bön.

"O Surâka! Det är som om jag kan se dig bära shahens armband, bälte och krona!"

Hadith ash-sharîf

Surâqa ibn Mâliks häst befriades från marken först efter den bönen. I det ögonblicket steg något som liknade rök upp mot himlen från den plats där hästens ben sjunkit ner i marken. Surâqa blev förvånad och på grund av allt som hände förstod han att Muhammed 'alaihis-salâm alltid var beskyddad. Han hade bevittnat många saker. Till sist sade han: "O Muhammad! Jag är Surâqa ibn Mâlik! Var snäll och tvivla inte på mig. Jag lovar dig. Jag kommer inte att göra något som du inte tycker om. Ditt folk lovade att ge många belöningar till dem som kommer att fånga dig och dina vänner”

Han förklarade en efter en vad Quraysh polyteister planerade att göra. Han erbjöd till och med mat och kamel för resan, men vår älskade profet accepterade inte och sade: **"O Surâqa! Om du inte omfamnar Islâm behöver eller vill jag varken ha din kamel eller boskap. Dölj bara det faktum att du såg oss, det räcker."**

Ibn Sa'd berättar: När Surâqa sade: "Befall mig vad du vill" till vår Mästare Rasûlullah, sade han: **"Stanna i ditt land. Låt ingen nå oss."**

Allt var möjligt när Allahu ta'ala önskade det. När man litade på honom och följde hans väg, inträffade obegripliga händelser. Surâqa ibn Mâlik, som hade gett sig iväg som ett lejon med girigheten att vinna stora byten genom att döda vår mästare Rasûlullah, blev då som ett mildt temperamentfullt barn. Den Allsmäktige Allahu ta'âlâ hade vänt Surâqas hjärta till godhet så att han inte skulle skada Hans Habîb. Naturligtvis skulle Allahu ta'âlâ inte lämna Hans Habîb (sall-Allahu 'aleihi wa sallam)



ensam. Eftersom han var Hans älskade Profet som han sände som barmhärtighet så att människor skulle uppnå oändlig lycka i denna värld och i âkhirat.

Sedan backade Surâqa tillbaka. Han berättade aldrig för någon som han träffade om vad han hade upplevt.[158]

Världens Mästare kommer!

Vår Mästare, Profeten sall-Allahu 'aleihi wa sallam, Hadrat Abû Bakr, Âmir ibn Fuhayra och deras guide Abdullah ibn Urayqit nådde staden "Qubâ" mitt på morgonen det 13:e året av Bi'that (622 e.Kr.) den 20:e september och det första året av Hegira måndagen den 8:e Rabî'ul-awwal, efter en veckolång resa.

De bodde hos en muslim som hette Kulthum ibn Hidm. De första muhâjirerna hade gjort ett område för torkning av dadlar som tillhörde Amr ibn Awfs söner till en namâzgâh (en utomhusplats för att utföra namâz som har en sten uppställd för att visa qibla) innan Rasûl al-akram kom till Medîna. När Rasûlullah nådde Qubâ byggde han den första masjid (moskén) genom att utöka denna namâzgâh. De utförde sin namâz i Masjid al-Qubâ.

Masjid al-Qubâ hyllas i den 108:e âyat al-karîma i Sûrah at-Tawba, i maal, **"... masjid som grundades på taqwâ (fromhet)"[159]**.

De begav sig till Medîna fredagen den 12 Rabî'ul-awwal, efter att ha tillbringat den 23 september, då dag och natt var lika långa, i staden Qubâ. Vid den tiden, för dhuhr (tidig eftermiddag) namâz, stannade de vid Rânuna-dalen, som ligger mellan Medîna och Qubâ. Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) ledde den första Jumah (fredag) namâz och höll den första khutba (predikan) här.[160] Och samma dag nådde de Medîna. (Senare byggdes en moské kallad **"Masjid al-Jumah"** där till minne av den första Jumah namâz.)

Under tiden satt Hadrat Alî, som hade stannat i Mecka, på den plats där vår Mästare Rasûlullah alltid satt i Kâ'ba ash-sharîf. Han meddelade genom att säga: "De som har anförtrott varor till Rasûl al-akram för förvaring kan komma och ta emot dem!". Alla kom och tog emot sina varor genom att deklarera sina anspråk.

Allahs lejon, Hadrat Alî, gick till den plats där Qurayshs otrogna samlades. Han sade till dem: "Inshâallahu ta'âlâ jag ska till Medîna al- munawwara i morgon. Har ni något att säga? Säg det medan jag fortfarande är här." Alla böjde sina huvuden och sa ingenting. På morgonen samlade Hadrat Alî in vår mästare Rasûl al-akrams personliga tillhörigheter och gav sig iväg. Trots att fyra eller fem personer från Quraysh avlyssnade honom kämpade han mot dem. Medan han var på väg stötte han på Mikdâd ibn Aswad. Han slog ner honom med ett slag och uppmanade honom att tro. Han accepterade och blev muslim. Han fortsatte och nådde vår Mästare Rasûlullah i Qubâ, med svullna och blödande fötter. I slutet av denna resa, under vilken han gömde sig på dagarna och gick till fots på nätterna, var han i ett sådant tillstånd att han inte kunde gå till vår mästare, profeten, i hans närvaro. Så snart vår Mästare Rasûl al-akram blev informerad om hans situation gick han själv till Hadrat Alî, han kände medlidande med honom, omfamnade sin älskade, hängivna

---

158 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 489; Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, IV, 424; Bayhaqî, Dala'il an--Nubuwwa, II, 346; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, VII, 133; Abû Ya'la, al-Musnad, I, 107.

159 Sûrah at-Tawba, 9/108.

160 Ibn Ishâq, Ibn Hishâm, Sire, II, 146, 147; Abû'l-Fidâ, Bidâye ven-nihâye, II, Tabarî, Târikh, II, 255, 256; Abû'l-Fidâ, el-Bidâya wan-nihâya, III, 213, 214.

kusin, smekte med sina välsignade händer hans ömma fötter som hade uthärdat tusentals svårigheter för den sanna vägens skull och åkallade för hans helande. Dessutom rapporteras det att âyat al-jalîla, i maal, **"Det finns sådana människor som offrar sina nafses** (sig själva) **för Allahu ta'âlâ"**,[161] uppenbarades på Hadrat Alîs hängivenhet.[162]

När Ashâb al-kirâm, som tidigare hade flyttat till Medîna, och muslimerna i Medîna hörde att universums sultan hade lämnat Mecka för att flytta, började de passionerat och upphetsat vänta på hans ankomst. Av denna anledning utsåg de utkikare i Medînas yttre distrikt och var ivriga att välkomna vår Mästare när han kom in i staden. De som brann av hans kärlek väntade i dagar genom att stirra på horisonten som den eldiga öknen som saknar regn.

Slutligen hördes plötsligt en röst: **"De kommer! De kommer!..."** De som hörde detta började skanna mitt i den heta öknen. Ja!... Ja!... De såg också att de rörde sig majestätiskt mot dem från den eldiga öknen trots solens brinnande hetta. De började ropa glatt till varandra genom att säga: "Glädjande nyheter!.... Glada budskap!... Rasûlullah kommer!... Vår profet kommer! Var glada, o Medînans. Gläd er! Habîbullah kommer!... Vår dyrbara kommer!..." Denna nyhet spreds genast på gatorna i Medîna al-munawwara. Alla, från barn till äldre och sjuka, väntade på denna oöverträffade glada nyhet.

Alla Medînaner, som hade tagit på sig sina vackraste kläder, sprang för att välkomna världens mästare. Takbirs ("Allahu akbar") ljöd från himlen och glädjetårar flödade. Det rådde en klagande och salig stämning och Medîna njöt av den vackraste dagen i sin historia. På ena sidan fanns det människor som satte ett pris för att döda Allahu ta'ala Habîb som var känd av alla som "Amîn" och på andra sidan fanns det människor som ville skydda Honom och hans vänner, ta emot dem med öppna armar och offra dem sina liv för detta.

Medianerna ville se vår älskade Profets strålande ansikte så snart som möjligt. Medîna hade inte sett ett sådant glädjande, ett sådant välsignat ögonblick tidigare. Detta var en festival som aldrig tidigare skådats.

Barn, ungdomar, äldre, lyckliga människor reciterade följande dikt under den fest som var utan motstycke och som skulle förbli utan motstycke:[163]

"Det finns sådana människor som offrar sina nafses (sig själva) för Allahu ta'âlâs skull."

Baqara: 207



161 Sûrah Al-Baqara: 2/207.

162 Ibn Kathîr, Usudu'l-gâba, IV, 96; Halabî, Insân-u'l-uyûn, II, 233.

163 Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, V, 351; Ibn Kathîr, as-Sira, II, 269; Şemseddin Şâmî, Sü-bülü'l-Hüdâ, III, 278.

Medîna al-munawwara och dess omgivningar



Tala'al badru alainâ
Min saniyyâti'l-wadâ',
Wajaba'sh-shukru 'alainâ,
Mâ da'â-lillahi dâ

Fullmånen steg över oss,
Från Wadâ's dal
Vi måste visa tacksamhet,
När vi ropar på Allah.

''Ayyuh'al-mab'ûsu fînâ,
Ji'ta bil-'amri'l mutâ',
Ji'ta sharrafta'l-Medîna,
Marhaban yâ khayra dâ''.

O Budbärare, utvald bland oss,
Du kom med Amrullah,
Du har gett Medîna ära,
Välkommen, älskade.

Anta shamsun, anta badrun,
Anta nûrun â'lâ nûr,
Anta misbâh-s'Sureyyâ,
Yâ Habîbi, yâ Rasûl!

Du är solen, du är månen,
Du är nûr på nûr,
Du är ljuset från Plejaderna,
Älskling, Rasûl.

Kad labisnâ savba 'izzin,
Ba'de aswâbi'r-rika',
Wa rada'nâ sedye mejdin,
Ba'de eyyâm'id-dayâ'.

Vi är fyllda av ära,
Vi har blivit av med de trasiga,
Vi har nått storhet,
Vi var förlorade, nu vinner vi.

Kaalet ahmâru'd-dayâcî,
Kulli arbâbil-Islâm,
Kullu men yetba' Muhammad,
Yenbegî an lâ yudâm

Månen som skingrar mörkret säger:
Berätta för de säkra,
Har aldrig skadat någon,
Den som lyder Muhammed ('alaihis-salâm).

Wa te'âhednâ jamîan,
Yavma aksemne'l-yemîn,
Len nehûne'l ahde yevmen,
Vettehazne's-sidka dîn

Vi lovade alla tillsammans,
På dagen för löftet,
Sanningen är vår väg,
Det finns inget svek i islam

Leste wallahi neziyyen,
Mâ yukâsîhi'l 'ibâd,
Mashheden yâ necme amnîn,
Zû vebâin wa vidâd

Wallahi, jag kommer inte att glömma,
Det fanns ingen dag utan smärta,
Du är vittne, O Amn stjärna,
Din lojalitet och kärlek är enorm.

"O Alî! Du är min bror i denna värld och i âkhirat."

Hadith ash-sharîf

Önskemålen "Välkommen, Rasûlullah" och "Snälla, hedra ditt hem" hördes från alla håll. Några av Medînas notabla personer, som höll Quswâs tygel i handen, bad: "O Rasûlullah! Snälla, hedra ditt hem..." Då sade vår profet: **"Lämna min kamel, han kommer att välja. Jag ska vara gäst i det hus som min kamel knäböjer framför!"** Alla blev upphetsade och nyfikna. Var skulle Quswâ knäböja? Quswâ fortsatte mot Medînas



centrum. När han passerade dörrarna till varje hus sade husägaren; "O Rasûlullah! Snälla, hedra, snälla, hedra!" Vår mästare, profeten, sade med ett leende ansikte: **"Öppna vägen för kamelen! Den har fått order om var den ska knäböja."**

Till sist knäböjde Quswâ på en plats där dörren till vår mästare, profetens, masjid ash-sharîf finns nu. Rasûlullah (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) steg inte av sin kamel. Kamelen reste sig upp igen och började gå. Sedan knäböjde den på samma plats och reste sig inte upp igen. Därpå steg vår Mästare av Quswâ och sade: **"Inshâallah, vårt hem är här."** Sedan frågade han: **"Vem är ägaren till denna plats?".** De svarade: "O Rasûlullah! Suhayl och Sahl, som är söner till Amr." Dessa barn var föräldralösa. Vår profet frågade: **"Vems hus bland våra släktingar ligger närmast här?"** Eftersom modern till vår mästare Rasûlullahs farfar, Abdulmuttalib, kom från Najjârs söner, sade Hadrat Khâlid ibn Zayd Abû Ayyûb al-Ansârî med stor upphetsning: "O Rasûlullah! Mitt hus ligger närmast. Här är mitt hus och här är dess dörr." Sedan lastade han av Quswâ och bjöd in vår Mästare Rasûlullah.[164]

Medînan-muslimerna och Muhâjirerna gladde sig mycket åt vår hegira. Mästare. Detta år kallas **"Sanat-al-izin"** (tillåtelsens år).

Mänsklighetens kronjuvel, hjärtats botemedel, Allahu tealas habîb, vår Mästare, profeten var femtiotre år gammal i Hegira.

VAD SKALL HÄNDA MED MIG?

Vad ska hända med mig, o Rasûlullah?
Min själ och min kropp brinner, o Rasûlullah.

Liksom den fladdrande elden och rökelsen,
Jag brinner av din kärlek, o Rasûlullah.

Med längtan och separation,
Jag smälter bort, o Rasûlullah.

Du är den skapades Shâh, vid din upphöjda dörr
Jag är den som böjer sitt huvud, O Rasûlullah.

Rosor har blommat på den jord du trampade på,
Jag är törnen på den, O Rasûlullah.

Abû Ayyûb al-Ansârî radiy-Allahu 'anh

---

164 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 346.

MEDÎNA AL-MUNAWWARA-ERAN

"Öppna vägen för kamelen! Den har fått order om var den ska knäböja."

Hadith ash-sharîf

Medîna-eran, som varade i tio år, inleddes med vår älskade profets hägir till Medîna år 622 (e.Kr.), den 12:e dagen i Rabî'ulawwal i det trettonde året av bi'that.

När vår Mästare Profeten ('alaihis-salâm) hedrade Hadrat Khâlid ibn Zayd Abû Ayyûb al-Ansârîs hus, Han föredrog att stanna på nedre våningen och bosatte sig där.[165] På så sätt föll äran att ta emot världens mästare på denna välsignade person.

Hadrat Khâlid berättade följande: "När Rasûlullah hedrade mitt hus föredrog han att stanna på nedre våningen. Vi bodde på övervåningen och kände oss mycket illa till mods över denna situation. En dag sade jag till honom: 'O Rasûlullah, må min mor och far offras för din skull! Jag känner mig inte bekväm med att du stannar på nedre våningen medan jag är på övervåningen. Jag anser att det är obehagligt. Det kränker mina känslor. Snälla, låt oss flytta ner och du stanna på övervåningen". Efter detta sade han: **"O Abâ Ayyûb! Att stanna på nedervåningen i huset är mer korrekt och lämpligt för oss"**. Han ansåg det lämpligt att stanna på nedre våningen för att lätt kunna möta besökarna. Således fortsatte vi att stanna på övervåningen.

En dag gick vår vattenkanna sönder. Av rädsla för att vattnet skulle droppa på Rasûlullah och göra honom illa till mods tryckte min fru och jag vår enda sammetstjocka, som vi täckte med, på vattnet med en gång."

Abû Ayyûb al-Ansârî kände sig djupt generad, och till slut började han stanna på nedre våningen och lät vår Mästare, Profeten, stanna på övervåningen. Hadrat Abû Ayyûb sade: "Vi skulle alltid förbereda middag och skicka den till vår Mästare Rasûlullah. Sedan skickade han oss det som var kvar, och jag och min fru, Umm Ayyûb, sökte där Rasûlullahs hand rörde vid, och vi blev välsignade genom att äta dessa delar av maten. Återigen, en kväll lagade vi mat som var gjord med lök eller vitlök, men Rasûlullah skickade tillbaka den till oss. När jag inte såg några tecken på att han hade ätit gick jag upp till honom och grät. Jag sade: "O Rasûlullah! Må mina föräldrar offras för din skull! Du skickade tillbaka middagen, men jag kunde inte hitta något välsignat tecken från dig på den. Umm Ayyûb och jag skulle leta efter de delar där din hand rörde vid och skulle bli välsignade genom att äta dem". Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"Jag kände en doft av något i den här maten. Det är**



165 Ibn Hajar, al-Isâba, I, 405.

därför jag inte åt den. Jag är en person som talar med en ängel". Jag frågade: "Är detta harâm (förbjudet)?". Han svarade: **"Nej, det är det inte! Men jag ogillade det på grund av dess lukt.'** När jag sa: 'Jag ogillar det du ogillade! Han sa: **"Du får äta det!** Efter detta åt vi den maten och har sedan dess aldrig lagat någon mat av den grönsaken åt Rasûlullah.

En annan gång förberedde jag mat som skulle räcka till vår Mästare Rasûlullah och Abû Bakr och tog sedan med den till dem. Rasûlullah sade: **"O Abâ Ayyûb! Bjud in trettio personer bland Ansârs notabla personer".**

Medan jag tänkte på hur lite mat vi hade och hur Rasûlullah kanske trodde att vi hade mer, sade han igen,**"O Abâ Ayyûb! Bjud in trettio personer från Ansâr.** Med hundra tankar bjöd jag in trettio personer från Ansâr, de kom och åt av maten och blev mätta. När de hade förstått att det var ett mirakel stärktes deras tro och de gjorde bî'at igen. Sedan gav de sig av.

Efter att denne Ashâb al-guzin hade gått sade han: **"Bjud in sextio personer**. Eftersom jag såg att måltiden, som ett mirakel, inte minskade, gladde jag mig desto mer och bjöd in sextio personer till Rasûlullahs närvaro. De kom och åt den måltiden. I erkännandet av Rasûlullahs mirakel skingrades de alla.

Då sa vår profet: **"Bjud in nittio personer från Ansâr.** Jag bjöd in dem och de kom. På Rasûlullahs order satte de sig ner till måltiden i tiotal och åt. De såg alla detta stora mirakel och gick sedan därifrån. På så sätt åt ett hundra åttio personer. Maten var fortfarande lika mycket som det jag hade tagit med mig dit, och det var som om den var orörd."[166]

Ansârs och Muhâjirs brödraskap

Vår mästare, profeten, gjorde muhammedanerna, som utvandrade, och Ansâr, som tog emot dem i sina hem, till bröder med varandra för att skapa en fastare lojalitet i Medîna al-munawwara. När endast Hadrat Alî var kvar trodde han att han hade glömts bort och frågade: "O Rasûlullah! Har du glömt mig?" Då sade världarnas mästare: **"Du är min bror i denna värld och i âkhirat".** Detta brödraskap baserades både på materiellt och andligt stöd. På så sätt skulle sorgen över att vara långt från sitt hemland, sina hem och sina släktingar lättas upp lite. Faktum är att muslimerna i Medînan hade välkomnat sina muhâjirbröder, som övergav sitt hemland för att leva och sprida Allahu ta'âlás religion, med öppna armar, bjudit in dem i sina hem och hjärtligt arbetat för att hjälpa dem i alla fall. Med detta broderskap omfamnade de varandra ännu mer uppriktigt. Vår Mästare Rasûlullah hade gjort varje Muhâjir till bror med en Ansâr som hade ett kompatibelt temperament. Detta broderskap var på en sådan nivå att de till och med kunde dela på den egendom som de ärvde från sina fäder.[167]

Varje Medînan delade sin åker, vingård, trädgård, hus och egendom, kort sagt, allt han hade delades i två och gav därför gärna den andra halvan till sin Muhâjir-bror. Abdurrahmân ibn Awf från Muhâjirs berättade följande: "När vi migrerade till Medîna al-munawwara gjorde vår Mästare Rasûlullah mig och Sa'd ibn Rabî till bröder med varandra. Efter detta sade min bror Sa'd till mig: 'O min bror Abdurrahmân! Jag är

166 Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 289.
167 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 238; Ibn Kathîr, al-Bidâya, III, 226-229; Balâzûrî, Ansâb, I, 270-271.

den rikaste bland muslimerna i Medînan när det gäller egendom. Jag har delat upp min egendom i två och hälften av den är din". Då sade jag: "Må Allahu ta'âlâ göra din egendom välsignad och välgörande för dig. Jag behöver ingen egendom. Ta mig bara till marknadsplatsen där ni handlar, det räcker."".

En sådan generositet var endast möjlig i Islams broderskap. Från Âdams tid 'alaihis-salâm till den tiden hade det skett många utvandringar. Det hade dock inte funnits en sådan meningsfull och hedervärd Hegira och enhet full av kärlek och en så uppriktig omfamning. I själva verket förklarade Allahu ta'âlâ i en âyat, in maal: **"Visst är Mu'mins** (muslimska troende) **bröder".**[168] Med detta angav Allahu ta'ala att verklig kärlek och uppriktighet endast kan uppnås med tro och övertygelse, inte med materiella intressen. Detta tillstånd av Ashâb al-kirâm uppnåddes genom att bara delta i en enda sohbat (att vara i närvaro av vår Profet och höra hans vackra ord) av vår Mästare Rasûlullah. Fayz (kunskapsstrålar) och välsignelse, likt haven, som utgick från vår älskade Profets välsignade hjärta, flödade till Ashâb al-kirâms hjärtan och som ett resultat av detta älskade de varandra med extraordinär hängivenhet och föredrog sina bröder framför sig själva.

I detta nya islams centrum lovade Ansâr och Muhâjirîn att vara solidariska, att uthärda alla typer av offer för att stärka den islams religion och att i slutändan uppnå martyrskapets rang. På detta sätt samlades de kring Rasûlullah och upprättade en ny ordning och ett lyckligt liv enligt Islâms principer. Med händelsen med Hegira hade Islâm således tagit sitt första steg för att upprätta en **"stat"**. Det lysande Medîna var på väg att bli vaggan och centrum för den islâmiska religionen.

I Medîna fanns det förutom Ashâb al-kirâm även kristna, judar och avgudadyrkande polyteister. Judarna bestod av tre stammar: Banî Nadîr, Banî Qurayzâ och Banî Kaynukâ. Dessa var häftiga fiender till Islâm, särskilt till vår älskade profet.

Samtidigt betraktade de mekkanska polyteisterna vår Mästare, profeten, som ett stort hot mot sig själva när han gjorde sina Ashâb-bröder till bröder i Medîna och förenade dem på detta sätt. Om de inte kunde övervinna denna fråga snart skulle muslimerna kunna stärka sig och attackera Mecka, de skulle kunna återta sina landområden och hem ... Hotfulla brev kom till muslimerna i Medîna från de mekkanska polyteisterna som var av denna åsikt. I ett av dessa brev stod det skrivet: "Visst, hittills har ingen arabisk stam som vi hade fientlighet mot gjort oss så arga som ni har gjort oss. För medan ni borde ha överlämnat en man från vårt folk till oss har ni omfamnat och skyddat honom.

"O min Rabb! Låt oss älska Medîna som vi har älskat Mecka. Låt oss älska det mer än Mecka. O min Rabb! Ge överflöd till våra vågar och gör Medîna till en stad där vi kan vara friska. Gör klimatet behagligt!"

Hadith ash-sharîf



168 Sûrah al-Hujurât, 49/10.

Detta är ett stort fel för er. Snälla, blanda er inte i våra förbindelser med honom och lämna honom till oss. Om han korrigerar sin kurs kommer vi att glädja oss mest. Om inte blir det upp till oss att korrigera honom!..."

Till detta brev skrev Hadrat Ka'b ibn Mâlik ett mycket vackert svar där han berömde vår profet.

På samma sätt skrev Meckans polyteister hotbrev till polyteisterna i Medîna. De hotade dem också genom att säga: "Om ni inte fördriver vår man från er stad eller om ni inte dödar honom, kommer vi att marschera mot er, döda er och ta era kvinnor till vår tjänst!"

Efter detta samlades polyteisterna i Medîna runt munâfiq (en hycklare, en icke-troende som låtsas vara muslim) Abdullah ibn Ubayy och de bestämde sig för att skada vår Mästare Rasûlullah så fort de fick tillfälle.

När muslimerna fick reda på denna situation gjorde de sitt bästa för att skydda vår älskade profet och förenade sig kring Honom. De kunde inte gå ut på natten och kunde inte sova hemma.

Ubayy ibn Ka'b rapporterade: "När vår Mästare Rasûlullah och Hans Ashâb hedrade Medîna al-munawwara, var muslimerna som var måltavlor för polyteistiska arabiska stammar. Ashâb, som var beväpnade, höll vakt hela nätterna.

Ashâb al-kirâm var enade och sprang för att hjälpa sina muslimska bröder under farliga förhållanden. De leddes av vår älskade profet ('alaihis- salâm). Som han var i alla sina goda egenskaper, även i mod, var han den förste bland sina Ashâb. Oavsett hur sent på natten, när ett rop hördes, skulle vår Profet nå dit på sin häst före alla, han skulle sedan meddela sina ashâb att det inte fanns något att oroa sig för, och han skulle lugna dem.

Kom igen månaden som,
De två världarnas sultan föddes.
Kom igen månaden som,
Källan till kunskap om hjärtat var född.

De som vill ha förbön ska le,
De som älskar honom ska ha glädje,
Kom igen månaden som,
Ägaren till en vacker skapelse var född.

Kom igen månaden som,
Fullmånen i mörkret, solen på morgonen,
Rosen i Hudas rosenträdgård,
Mustafâ föddes som Habîb av Haqq.

Var är en lojal älskare,
Hans själ skall finna tröst,
Kom igen månaden som,
Den hemliga sanningens skatt var född.

O Hudâyî, den som älskar Honom
Har nått sitt mål,
Kom igen månaden som,
Världens ära, världens bästa människa föddes.

ASHÂB AL-KIRÂMS UTBILDNING

"Mu'mins är säkert bröder."
Hujurât: 10

Masjid an-Nabî

När vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) hedrade Medîna, ville han börja bygga en masjid, där Hans Ashâb skulle utbildas och utföra namâz med jamâ'at. Under tiden kom Jabrâîl 'alaihis-salâm och sade: **"O Rasûlullah! Allahu ta'âlâ beordrar dig att bygga ett hem (masjid) av sten och lera åt Honom".** Habîb al-akram ville genast köpa marken, på vilken Hans kamel Quswâ knäböjde när Han kom till Medîna, av dess ägare. Ägarna sade: **"O Rasûlullah! Vi förväntar oss dess värde endast från Janâb al-Haqq. Vi ger den marken till dig som en gåva för Allahs skull."** De önskade mycket att skänka den till honom. Vår Mästare, Profeten, accepterade dock inte deras erbjudande utan köpte det genom att betala långt mer än dess värde.[169]

Samtidigt som marken jämnades ut, klippte man tegelstenar av adobe och avlägsnade stenar. Till sist, när alla förberedelser var klara, samlades de för att lägga grunden. Vår mästare Muhammad Mustafâ (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) lade den första stenen på grunden med sina välsignade händer. Sedan sade han respektive: **"Låt Abû Bakr lägga sin sten bredvid min sten! Låt 'Umar lägga sin sten bredvid Abû Bakrs sten! Låt 'Uthmân lägga sin sten bredvid 'Umars sten! Låt Alî lägga sin sten bredvid 'Uthmâns sten!"** Efter att Hans order hade uppfyllts sade Han till Hans Ashâb där: **"Ni får också lägga era stenar."** Då började de lägga sina stenar.

Särskilt vår älskade profet, alla Ashâb al-kirâm arbetade utan vila för att bygga masjiden. Han bar stenar och tegelstenar på sin välsignade rygg. De höjde basen till en och en halv meter med hjälp av stenar och byggde resten med lera. En dag bar vår mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) tegelstenar av adobe. En av hans Ashâb kom fram till honom och sade med stor artighet: "O Rasûlullah! Skulle du tillåta mig att bära tegelstenen?" Vår Mästare, Khâtam al-anbiyâ, gav inte honom tegelstenen genom att mer artigt säga att han var i mycket större behov av att förtjäna thawâb (belöning, välsignelse). Sedan rekommenderade han honom att ta med sig sten också.

Vår mästare Rasûlullah var en av dem som arbetade mest med att bygga Masjid an-Nabî. Han bar de tyngsta stenarna och förde dem till murarna. Medan han bar dessa stenar och adobe tegelstenar uppmuntrade han sina Ashâb genom att



169 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 239.



En gammal vy av Medîna

Masjid an-Nabî / Medîna al-Munawwara

Landet där Quswâ, kamelen till vår Mästare Rasûlullah sall-Allahu 'aleihi wa sallam, bosatte sig när vår Profet gjorde hegira till Medîna al-munawwara.

Vår älskade Profet köpte denna mark och lät bygga en masjid på den. Han avled i sitt hus i anslutning till denna masjid, och Hans välsignade grav finns i det här rummet.

Senare begravdes Hadrat Abû Bakr och Hadrat 'Umar (radiy-Allahu 'anh) i detta rum. Det har sagts att Îsâ 'alaihis-salâm kommer att begravas i plats för en person bredvid dem.

berätta för dem om värdet av det utförda arbetet och ge glada nyheter om välsignelser.

Muslimerna, som såg en sådan ansträngning från vår Mästare, arbetade intensivt. Dessutom bar Ammâr ibn Yâsar två tegelstenar, varav den ena var till honom själv och den andra till vår Mästare, Profeten, medan alla andra bar en tegelsten. När vår mästare Rasûlullah såg detta gick han till honom. Han klappade Hadrat Ammâr på ryggen med sin välsignade hand och vår Mästare, Profeten, sade: **"O Sumayyas son! Du har två thawâbs medan alla andra har en!"**

Masjidens väggar färdigställdes på kort tid och dess topp täcktes. Rummen var gjorda av dadelgrenar och täckta med hårduk enligt arabisk sedvänja. Det fanns endast gardiner på portarna. Rummen låg på den sydöstra och norra sidan av masjiden. Dörrarna till de flesta av dem öppnade sig in i masjiden. Deras tak var ett spann högre än en man av medelmåttig storlek. Det fanns en dörr mellan rummen för Hadrat Fâtima och Hadrat Âisha. Dessutom byggdes ytterligare två rum av adobe i anslutning till masjid för vår mästare Rasûlullah. De var täckta med dadelpalmsstammar och grenar också. Med tiden utökades dessa rum upp till nio. Efter att byggandet av masjid hade slutförts flyttade vår Mästare, Profeten, från Hadrat Khâlid ibn Zayds hus till detta hus som byggdes för honom.[170]

"Om jag inte hade kramat om den (Hannâna) skulle separationen från mig få den att gråta till qiyâmat."

Hadith ash-sharîf

O RASÛLULLAH!

Det som gör tillbedjarna extatiska är,
Din skönhet, O Rasûlullah.
Det som får dem att gnälla morgon och kväll är,
Längtar efter dig, O Rasûlullah!

Dag och natt gråter min vinst,
Det som bränner mig med längtans eld,
Nu och då är det som får mina ögon att vattnas:
Vara separerad från dig, O Rasûlullah!

Den välsignelse från Hudâ som asfiyâ[171] får,
Den njutning och glädje som awliyâ[172] har,
Profeternas sublimitet är,
Din lyckosamhet, O Rasûlullah!

Ha förbarmande med denna stackars drifter,
Jag är skyldig, ha medlidande med denna syndare,
Visa barmhärtighet mot de förkrossade och hjälplösa är,
Din vana, O Rasûlullah!



170 Ibn Kathîr, as-Sira, II, 280.

171 Asfiyâ är pluralformen av safiyy, vilket är en ren person som avstår från att synda. Liknar awliyâ.

172 Förklaras i den 44: a fotnoten.

O syndares förhandlare, Haqqs nûr,
Nasûhî är din slav, skicka inte iväg honom.
Visa barmhärtighet, vänd honom inte bort från din nådedörr,
Han är din ummat, O Rasûlallah!

Nasûhî Uskudârî

Datumpalmsstamens gnällande

Det fanns en dadelstump i Masjid an-Nabawî (Profetens moské) i Medîna. Vår Mästare, Profeten, brukade utföra khutba (den predikan som imamen höll i predikstolen vid fredagsbönen och de islamiska helgdagarna) genom att luta sig mot en dadelpalmsstam kallad **Hannâna**, i masjid, på fredagar. Därefter lät han bygga en minbar (predikstol) med tre trappsteg. På en fredag samlades vår mästare, profeten och hans Ashâb i masjid an-Nabî. När vår Mästare klättrade upp på den nya minbaren för att ge khutba, började stammen av den torra dadelpalmen som vår Mästare tidigare lutade sig mot under khutba, att gråta och gnälla med ett ljud som alla hörde som om en dräktig kamel grät. Alla Ashâb lyssnade förvånat på det ljudet. Ljudet ville dock inte upphöra. Efter detta kom mästaren av världarna klättrade ner från minbaren och klappade blocket med sina välsignade händer. I det ögonblicket upphörde gråtandet och gnällandet. Ashâb, som såg den kärlek som stammen av den torra dadelpalmen hade för vår profet, brast i gråt..

När det gäller denna händelse sade Hadrat Anas ibn Mâlik: "Masjid skakade till och med av ljudet" och Ibn al-Abî Wadâ'a sade: "Dadelpalmens stam sprack och rörde sig. Vår mästare Rasûlullah kom och lade sin välsignade hand på den, och sedan tystnade det."

Vår Mästare, Profeten, sade: **"Jag svär vid Allahu ta'ala, vars makt håller min existens, att om jag inte klappade den, skulle den gråta så där av sin längtan och sorg efter mig fram till domedagen."**

I en annan rapport anges följande: Rasûl 'alaihis-salâm sade till stammen av den torra dadelpalmen: **"Om du vill, låt mig sätta dig i den trädgård där du var. Du kan förgrena dig och återgå till hur du var. Eller om du vill, låt mig plantera dig i Jannah så att Allahu ta'âlás vänner kan äta av din frukt."** Då lyssnade vår Mästare Rasûlullah till den och hörde att den sa: "Plantera mig i Jannah så att Allahu ta'alahs vänner kan äta av min frukt och låt mig vara på en plats där jag inte åldras och ruttnar". De som var med vår Mästare, Profeten hörde också detta tal från trädet. Härpå svarade vår Mästare Rasûlullah: **"Jag ska göra det du begärde".** Sedan vände han sig till sin Ashâb och sade: **"Det föredrog Dâr al-baqa** (evighetens land, âkhirat) **framför dâr al-fana** (dödlighetens land, den här världen)**."**[173]

Därefter begravdes dadelpalmens stam på Rasûlullahs order.

Deras familjemedlemmar kommer till Medîna

När Sarwar al-âlam (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) och Hadrat Abû Bakr flyttade hade de lämnat sina barn i Mecka. I en hadîth ash-sharîf citerad av Imâm al-Bukhârî sade Hadrat Âisha: "Vår mästare Rasûlullah sade till mig: **'O Âisha! Du visades**

173 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 239; Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 300–301.

för mig två gånger i min dröm. Förmodligen såg jag din bild i ett stycke grön silkesduk, och sedan fick jag veta att "ägaren till denna bild är din blivande hustru."" Efter den drömmen (ett år efter att vår mor Hadrat Khadîja gått bort) förlovade sig vår mästare, profeten och vår mor Hadrat Âisha i Mecka. Bröllopet hölls dock inte omedelbart. Vår mor Hadrat Âisha berättade om denna omständighet på följande sätt:

"När Rasûlullah flyttade till Medîna lämnade han oss och sina döttrar i Mecka. Efter att ha hedrat Medîna skickade han oss sin frigjorda slav Zayd ibn Hâritha och Abû Râfî' med två kameler och 500 dirhams för att täcka deras behov. Min far skickade också Abdullah ibn Urayqit tillsammans med dem, med två eller tre kameler och ett brev där han beordrade min bror Abdullah att skicka min mor, mig och min syster Asmâ med kamelerna. Jag, min mor Umm Rûmân och från Rasûlullahs döttrar; Hadrat Fâtima-tuz-zahrâ och Umm Gulthum, Rasûlullahs hustru Sawda och Usâma och hans mor Umm Ayman reste alla tillsammans. När vi kom fram till Qubayd köpte Zayd ytterligare tre kameler och betalade 500 dirham. Talha ibn Ubaydullah anslöt sig också till karavanen. När vi kom till Bayd i ett distrikt i Minâ sprang min kamel iväg. Jag satt i kullen och min mor stod bredvid mig. Min mor var upprörd och ropade: "Ack, min dotter, ack, min svärdotter!". Allahu ta'âlâ lugnade kamelen och räddade oss. Efter allt detta kom vi fram till Medîna. Jag steg av tillsammans med resten av min fars hushållsmedlemmar. Rasûlullahs hushållsmedlemmar steg av framför sina rum."

Vår mor Hadrat Âisha stannade hos sin far, Hadrat Abû Bakr, i hans hus för ett tag. Deras bröllop ägde rum efter Ghazâ av Badr.

Vilken lycklig person är den personen,
Det han reciterar Koranen!
När han hör iqhâmat, adhân,
Hans hjärta är fyllt av îmân!

Adhan al-Muhammadî

Efter att Masjid an-Nabî byggdes fanns det vid namâz-tiderna ingen metod för att förklara att det var namâz-tid och för att bjuda in muslimer till moskén. Man sa bara "**Assalâtu Jâmi'a** (samlas för namâz)".

En dag frågade vår Mästare Rasûlullah, i samråd med sin Ashâb, hur Muslimer bör bjudas in till moskén vid namâz-tiderna. Vissa föreslog att man skulle ringa i en nâqûs, dvs. en klocka, som de kristna, för att tillkännage namâz-tiden, medan andra föreslog att man skulle blåsa i ett horn, som judarna. Några

"När du bjuder in till namâz med adhân tar de det som ett hån och en lek. Det beror på att de är ett folk som inte förstår."
Mâida: 58



andra uttryckte sin åsikt genom att säga: "Låt oss tända en eld och höja den från en hög plats vid namâz-tiderna". Vår mästare Rasûlullah accepterade inget av dessa.[174]

Abdullah ibn Zayd ibn Sa'laba och Hadrat 'Umar såg hur de reciterade adhân i sina drömmar. Hadrat Abdullah kom till vår älskade profet och berättade om sin dröm på följande sätt:

"Jag såg en man i grön klädsel som höll i en klocka. Jag frågade honom: 'Vill du sälja klockan i din hand till mig?' Han frågade: 'Vad ska du göra med den?' När jag svarade: 'Jag kommer att ringa i den för att tillkännage namâz-tiderna.' sa den personen: 'Låt mig lära dig det bättre sättet.' Han vände sig mot Qibla och började recitera med hög röst: 'Allâhu Akbar, Allahu Akbar...' När han avslutade denna recitation sade han: "När det är dags att gå upp för namâz" och han upprepade adhân, och mot slutet av den lade han till meningen: "Qad Qâmat-is-salâtu"."

Efter detta sade vår Mästare Rasûlullah: **"Drömmen är sann. Lär de ord till Bilâl, låt honom läsa upp dem!"** Detta kallades **adhân**.[175]

Sedan gick Hadrat Bilâl upp på ett högt tak nära Masjid ash-sharîf och reciterade första adhân med de ord han lärt sig.

När Hadrat 'Umar hörde rösten av adhân kom han springande till vår Mästare Rasûlullah. Han sade att de ord som Hadrat Bilâl hade reciterat var exakt samma som det han såg i sin dröm. Den natten hade några av Ashâb sett samma dröm. Under tiden hade den nionde âyat al-karîma i Sûrah al-Jumah uppenbarats.

En dag, vid tiden för morgonens namâz, hade Bilâl al-Habashî ropat **"As-salâtu hayrun minannawm"**[176] två gånger, framför dörren till vår älskade profets hus. Vår mästare, profeten gillade det. Han sade: **"Bilâl, vilket vackert ordspråk detta är! Säg det också medan du ropar morgonens namâz."** På så sätt började det att detta uttryck reciterades i adhân av morgonens namâz.

Bilâl al-Habashîs röst, som var muadhin fram till profetens död, var klangfull, mycket vacker och effektiv. När han började recitera adhân lyssnade alla på honom med stor kärlek och extas och blev överväldigade. Han fick alla att gråta när han reciterade adhân.

Att Ashâb al-kirâm bjöd in varandra till moskén vid namâz-tiderna med adhân al-Muhammadî verkade märkligt för Medînans polyteister och judar. De förlöjligade och gjorde sig lustiga över det medan adhân reciterades. Med anledning av deras hånande förklarade Allahu ta'âlâ i Koranen al-karîm in maal: "**När du bjuder in till namâz med adhân tar de det som ett hån och en lek. Det beror på att de är ett folk som inte förstår."**[177]

Han Kallade ut den muadhin, stod upp och sade qâmat,
Vände ansiktet mot Kâ'ba och gjorde en avsikt.

När îmân-folket hörde detta lyssnade de vördnadsfullt,
Sedan började de namâz och gjorde sin Rabb till tjänare.

---

174 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 247; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, XII, 287; Abû Ya[illegible]la, al-Musnad, IX, 378.
175 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 247.
176 Namâz är nyttigare än sömn.
177 Sûrah al-Mâida, 5/58.

Ashâb as-Soffa

Vår Mästare, Profeten, lät göra en skugga av dadelpalmsgrenar på den norra väggen i Masjid an-Nabî. Sedan beordrade han de ensamstående sahâbîer som utvandrat från Mecka och som inte hade någon egendom att stanna där.[178] Dessa ensamstående sahâbîer och de fattiga i Ansâr och Muhâjirs bodde under en stor spaljé som kallades **Soffa** och som låg bredvid Masjid an-Nabî och ägnade sig åt lärande och undervisning. Deras antal varierade mellan tio och fyrahundra. För det mesta fanns det sjuttio av dem. De lämnade aldrig vår Mästare Rasûlullahs sida och övergav aldrig hans sohbats. Dag och natt skulle de läsa Koranen al-karîm, ägna sig åt lärdomar och memorera hadîth ash-sharîfs. Under de flesta av deras dagar skulle de fasta, och de skulle aldrig överge ibâdats och dyrkan.

De som utbildades där skulle skickas till stammarna som nyligen hade blivit muslimer och lära dem Koranen al-karîm och hadîth ash-sharîfs, det vill säga Islams religion. Dessa välsignade sahâbîs som hade många utmärkelser var en stor armé av forskare. Vår Mästare, profeten, älskade dem djupt; han satte sig ner med dem, gjorde sohbats och åt med dem. De kallades **Ashâb as- Soffa**.

En dag tittade vår Mästare Rasûlullah på Ashâb as-Soffa och tänkte att de var mycket fattiga. Även under dessa förhållanden gjorde de ibâdats med frid i hjärtat och med ljus. Vår Mästare, Profeten, som hade medlidande med dem, sade: **"O Ashâb as-Soffa! Glada budskap till dig! Om det återstår en person bland min ummat som är nöjd med de svåra förhållanden som ni nu befinner er i, är han säkert en av mina vänner."**

Habîb al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) skulle först tillgodose behoven hos dessa hans exklusiva Ashâb, sedan hos hans Ahl al-bayts. Abû Hurayra berättade följande: "Jag svär vid Allahu ta'âlâ som är den enda guden (det finns ingen gud utom Honom), ibland lutade jag min buk mot marken av hunger, och ibland tryckte jag en sten som jag plockade från marken på min buk. Ännu en gång befann jag mig i ett sådant tillstånd. Den dagen hade jag suttit vid vägkanten genom vilken Rasûlullah gick till masjid. Just då kom juvelen av de två världarna som sändes som en barmhärtighet för världarna till mig med en strålande nûr. Han förstod min situation, log och sade: **"O Abâ Hurayra!".** När jag sa: "Må mitt liv vara offrade för din skull, berätta det för Rasûlullah!" Han svarade: **"Kom med mig!** Jag gick omedelbart efter honom. Han gick in i sitt hem av lycka. Det fanns en kopp mjölk i huset. Han sade: **"Okej, gå till Ahl**

"O Ashâb as-Soffa! Glada budskap till dig! Om det finns en person bland min ummat som är nöjd med de svåra förhållanden som du nu befinner dig i, är han säkert en av mina vänner."

Hadith ash-sharîf



178 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 235; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 255.

as-Soffa. Kalla dem hit. Medan jag var på väg för att kalla dem tänkte jag för mig själv: "Hur ska en kopp mjölk räcka till alla **Ashâb as-Soffa?** Kommer en droppe att falla till min del? Jag undrar..." Jag kallade på dem. Sedan kom vi till salighetens hem, bad om tillåtelse och gick in. När vi hade satt oss på lämpliga platser sade vår Mästare Rasûlullah: **"O Abâ Hurayra! Ta den här bägaren med mjölk och ge den till dem!".** Jag tog och överlämnade koppen till mina vänner respektive. Var och en av dem tog bägaren, drack tills han var mätt och gav sedan tillbaka den till mig. När jag fick tillbaka bägaren från var och en av dem insåg jag att den inte minskat och var full av mjölk som den var i början. På detta sätt presenterade jag den för alla mina vänner som kom dit. Alla drack och blev mätta. Då tog Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) bägaren, log mot mig och sade: **"O Abâ Hurayra! Endast jag och du är kvar, som inte har druckit mjölk. Sätt dig också ner och drick!** Jag satte mig ner och drack. Han sade: **"Drick igen!** Jag drack. Vår Mästare sade till mig: **"Drick!"** några gånger. Och jag drack vid varje tillfälle. Till sist sade jag: "Må mina föräldrar offras för din skull, o Rasûlullah! Jag kan inte dricka mer. Jag svär vid Allahu ta'âlâ som skickade dig med den rätta religionen att jag är helt mätt. Sedan sade han: **"Ge då bägaren till mig"**. Jag gav den till honom. Efter att han hade prisat och lovprisat Allahu ta'âlâ reciterade han Basmala och drack sedan mjölken."

Medînan Ashâb hade en stark och oöverträffad tillgivenhet för de framstående Ashâb som studerade utan att missa en enda sohbat av vår mästare Rasûlullah. En kväll kom en av sahâbîerna bland Soffa, som var utmattad av hunger, till vår Mästare Rasûlullah och redogjorde för sin situation. Då frågade vår mästare, profeten, medlemmar av Hans hushåll om det fanns något att äta. När han fick svaret: "Just nu finns det inget annat än vatten som mat i huset", sade han till sina ashâb som var närvarande där: **"Vem ska ta emot denna hungriga person?"**

En Medînan bland Ashâb al-kirâm, som agerade inför alla, sade: "Må mina föräldrar offras för din skull O Rasûlullah! Jag ska ta hand om honom." Sedan gick han hem med sin gäst och sade till sin hustru: "Förbered lite mat till middag, för vår Mästare Rasûlullahs gäst".

Hans hustru svarade: "För tillfället finns det inget att äta förutom maten till våra barn". Han sade: "Sätt först barnen i sömn och ta sedan fram maten". Sedan tog han maten, som skulle räcka till endast en person, och gick in i rummet där gästen var. Han ställde maten framför honom och uppmanade honom att äta. Efter att de hade börjat äta tillsammans, kom Hemmaägaren reste sig upp, låtsades justera ljuset och släckte det. Sedan satte han sig ner igen i mörkret. Han låtsades äta och väntade på att gästen skulle äta sig mätt. När gästen hade ätit sig mätt, rensade han platsen där de hade ätit. Den kvällen gick han och hans barn hungriga till sängs. När de på morgonen gick till vår Mästare, Profeten, sade han: **"Allahu ta'âlâ var nöjd med ert beteende i går kväll".** Därefter uppenbarade Allahu ta'âlâ den 9:e âyat al-karîma i Sûrah al-Hashr, in maal: **"De** (Ansâr) **värderar** (Muhâjirs) **över sig själva även om det finns fattigdom och nöd för dem själva".**

En linje:

Oavsett vad det handlar om, är det sötare att prata om vännen!

Hjärtans Sultan sohbat

Vår Mästare Fakhr al-kâinat (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), för att utbilda och mogna sin Ashâb al-kirâm, skulle göra oöverträffade sohbats (att tala med varandra, hålla sällskap med varandra, samhörighet) och hälla fayz och välsignelser som Allahu ta'âlâ beviljade Honom, in i deras hjärtan. De som hade äran att närvara vid vår Mästare, Profetens sohbats skulle känna en grundläggande förändring i sina hjärtan redan vid den första sohbaten och uppnå mycket höga ma'rifats (gudomlig kunskap, gnosis). Med dessa sohbats välsignelse skulle alla Ashâb al-kirâm älska vår älskade profet före alla andra, och sedan alla sina kamrater sahâbes, mer än sig själva. Allahu ta'âlâ upphöjde dem med âyat alkarîmas. De skulle artigt och uppmärksamt vistas i vår Mästare Rasûlullahs närvaro på ett sådant sätt att det var som om fåglar hade landat på deras huvuden och om de hade rört sig skulle fågeln flyga iväg. På så sätt blev Ashâb al-kirâm de mest överlägsna och dygdiga bland de skapade, med en rangordning endast efter profeterna och änglarna av högre rang. Vår mästare Rasûlullah, skulle förklara och lära ut vår religions bud och förbud på djupet och redogöra för allt som rör "Islâms religion", som t.ex. troens och Islâms pelare, namâz, sawm (fasta), hajj (pilgrimsfärd), alla zakât-regler, tolkningarna av âyat al-karîmas, de förbjudna och tillåtna maträtterna, kläder; nazr,[179] kaffârat (försoning), information om handel, hur man äter, klär sig, samtalar, talar och hälsar, förhållandet mellan grannar, släktingar och vänner, reglerna för äktenskap, underhåll, arv och bodelning, fall, straff, överenskommelser och partnerskap, kunskap om hälsa och hygien, konfrontation med fienden, krigsrätt... till sin Ashâb på ett sådant sätt att alla kunde förstå och han upprepade tre gånger det ämne som han ansåg vara viktigt.[180] Han skulle ge information om kvinnor genom sina välsignade fruar.

O 'Umar! Känner du den person som ställde frågorna? Han var Jibril (Jabrâîl). Han kom för att lära dig din religion."

Hadith ash-sharîf

Jibrîl hadîth ash-sharîf

Muslimernas modiga imâm, en av Ashâb al-kirâms överordnade, känd för att alltid tala sanning, vår älskade äldre, 'Umar ibn Khattâb radiy- Allahu 'anh säger:

"Det var en sådan dag som vi, några av Ashâb al-kirâm, var i Rasûlullahs (sallAllahu 'aleihi wa sallam) närvaro och tjänst. Den dagen och den timmen var så hedrande, så värdefull och



179 Nazr är att göra en ibâdat, såsom att fasta eller offra ett djur, obligatorisk för att man själv ska få Allahu ta'âlâs tillfredsställelse, eller uppfylla sin önskan, eller att vara säker från olyckor. När en person lovar att göra en av dessa ibâdats av någon av dessa anledningar blir det obligatoriskt för honom.

180 Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 240.

extraordinär. Den dagen blev vi hedrade genom att närvara vid Rasûlullahs sohbat och vara bredvid honom, se hans vackra ansikte, vilket är näring för själar och njutning för andar, och som skänktes till oss. (För att förklara den dagens ära och betydelse sade han: "Det var en sådan dag som...". Är det möjligt att hitta en sådan härlig och värdefull dag då det beviljades att se Jabrâîl 'alaihis-salâm i mänsklig gestalt, att höra hans röst, att lyssna till den information som alla varelser behöver, så vackert och tydligt, från Rasûlullahs välsignade mun).

I det ögonblicket närmade sig en person som liknade månen som stiger upp till oss. Hans klädsel var mycket vit och hans hår var så svart. Det fanns inga tecken på resor, såsom damm, jord eller svett på honom. Ingen av oss, Rasûlullahs Ashâb, kände till den personen. Det vill säga, han var inte en person som vi redan kände till eller kände igen. Han satte sig ner i Rasûlullahs närvaro. Han satt med sina knän mot hans välsignade knän. (Den personen var Jabrâîl. Han var i mänsklig form. Jabrâîl 'alaihis-salâms sätt att sitta på ett sådant sätt var för att förmedla något viktigt. Det vill säga, det var för att visa att det inte ska vara pinsamt att lära sig något om religion, och att mästaren inte ska ha inbilskhet och arrogans. Jabrâîl 'alaihis-salâm uttryckte detta till Ashâb al- kirâm med sitt beteende, så att alla skulle fråga fritt och utan tvekan lärarna vad han eller hon skulle vilja lära sig om religionen. Eftersom det inte är lämpligt att vara generad när man lär sig religionen och uppfyller, undervisar och lär sig Allahu ta'âlâs rättigheter).

Den ädla personen lade sina händer på vår Mästare Rasûl al- akrams välsignade knän och sade: **"O Rasûlullah! Berätta för mig vad Islâm är och hur man blir muslim**."

Då sade Rasûl al-akram: **"Den första av Islams fem grunder är att säga Kalima ash-shahâda.** (Det vill säga att man ska säga: **"Ash'hadu an lâ ilâha illallâh wa ash'hadu anna Muhammadan 'abdûhu wa rasûluh"**. Det vill säga en person med sunt förnuft som har nått puberteten och som kan tala, och som säger:” På jorden eller i himlen, det finns ingen annan än Allahu ta'âlâ som är värd att dyrka. Den verkliga varelse som ska dyrkas är Allahu ta'âlâ ensam. Han är Wâjib al-wujûd (den oumbärliga varelsen). Varje form av överlägsenhet existerar i Honom. Ingen brist existerar i Honom. Hans namn är Allah" och att tro på detta absolut av hela sitt hjärta. Och dessutom bör man säga och tro: "Den upphöjda personen som hade en rosarosa hud, ett vitrött, ljust och vackert ansikte, svarta ögon och ögonbryn; vars välsignade panna var bred, som var godmodig; som inte kastade någon skugga på marken, var mjukt talande och kallades arab eftersom han föddes i Mecka, Arabien, som var son till Abdullah av sönerna Hâshimî och hette Muhammed, är Allahu ta'âlás mänskliga slav och Profet.").

Sedan utföra namâz när tiden för namâz är inne. Att ge zakât för sin egendom. Att fasta varje dag i månaden Ramadân ash- sharîf. För den som har förmåga att utföra hajj en gång i sitt liv."

När den personen hörde dessa svar från Rasûlullah sade han: "O Rasûlullah! Du berättade sanningen!" Vi, lyssnarna, var förvånade över beteendet hos denna person som ställde en fråga och bekräftade att svaret var korrekt.

Den personen sade återigen: **"O Rasûlullah! Säg mig nu vad îmân (tro) är."**

(Vi bör inte tänka på den bokstavliga betydelsen av îmân i denna hadîth ash-sharîf. För det fanns inte en enda vanlig människa i Arabien som inte kände till dess bokstavliga betydelse: att bekräfta och tro. Förvisso visste Ashâb al-kirâm det också, men Jabrâîl 'alaihis-salâm ville lära ut îmâns betydelse till Ashâb al-kirâm genom att fråga vad îmân betydde i Islâm). Och Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade att îmân var att tro på sex vissa saker:

"Först och främst att tro på Allahu ta'âlâ, på Hans änglar, på de böcker som uppenbarats av Honom, på Hans profeter, på den sista dagen, på qadar (ödet)**, att khair** (gott) **och sharr** (ont) **kommer från Allahu ta'âlâ."** Den personen sade återigen: "Du sade sanningen!" och bekräftade hans svar.

Sedan frågade han igen: **"O Rasûlullah! Säg mig nu vad ihsân är."** Vår Mästare Rasûlullah sade: **"Att dyrka Allahu ta'âlâ som om man ser honom. För även om du inte ser honom så ser han dig alltid."** Den personen frågade igen: **"O Rasûlullah! Berätta för mig om qiyâmat!"** Rasûl 'alaihis-salâm sade: **"Om den här frågan vet inte den som blir tillfrågad mer än frågeställaren"**. Den personen sade: **"Så berätta för mig om qiyâmatens tecken."** Vår mästare Rasûlullah sade: **"Jâriyas som föder sina herrar; att du ser barfota, oklädda och fattiga fårherdar** (bli rika och) **konkurrera mot varandra för att bygga höga byggnader".**

Efter detta lämnade den personen. Rasûlullah vände sig till mig och frågade: **"O 'Umar! Känner du till den person som ställde frågorna?"** Jag svarade: "Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl vet bättre." Då sa Rasûlullah: **"Han var Jibri**l (Jabrâîl). **Han kom för att lära dig din religion."**[181] Vår älskade Profet förklarade saker och ting för sina Ashâb enligt deras nivå inom religion. En dag såg Hadrat 'Umar vår Mästare Rasûlullah säga något till Hadrat Abû Bakr när han gick förbi dem. Han gick nära dem och lyssnade. Andra såg dem också, men de tvekade att gå fram och lyssna. Följande dag, när de såg Hadrat 'Umar, sade de till honom: "O 'Umar, Rasûlullah berättade något för dig igår. Berätta för oss så att vi kan lära oss." Eftersom vår Mästare, Rasûlullah alltid sa: **"Berätta för era bröder i islam vad ni hör från mig! Låt varandra få veta!"** Hadrat 'Umar sade: "Igår hade Hadrat Abû Bakr frågat Honom om innebörden av en âyat som han inte kunde förstå, och Rasûlullah förklarade den för honom. Jag lyssnade i en timme, men jag kunde inte förstå någonting." Han förklarade allting i enlighet med Hadrat Abû Bakrs höga rang.

"Berätta för dina bröder i islam vad du hör från mig! Låt varandra veta!"
Hadith ash-sharîf



181 Bukhârî, "Iman", 32; Muslim, "Iman", 1; Abû Dâwûd, "Sunnat", 17; Nasâî, "Iman", 5; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 27, 51.

Hadrat 'Umar var så högtstående att Rasûlullah sade:

"Jag är den siste av profeterna. Ingen profet kommer att efterträda mig. Om det fanns en profet som skulle efterträda mig skulle 'Umar vara den profeten". Trots att han var så stor och kunde sitt modersmål arabiska mycket väl, kunde han inte ens förstå den förklaring av Koranen al-karîm som Rasûlullah meddelade Hadrat Abû Bakr. Abû Bakr hade en mycket högre rang än Hadrat 'Umar. Men även han och till och med Hadrat Jabrâîl frågade Rasûlullah om innebörden och mysterierna i Qur'ân al-karîm. Rasûlullah förklarade hela Qur'ân al-karîm för Ashâb al-kirâm.

Samtidigt som han lärde ut religionen till sin Ashâb, hörde vår älskade profet också fall, lyssnade på vittnen och löste de svåraste meningsskiljaktigheterna. Han strävade flitigt efter att införa och sprida Islâm, för att rädda ytterligare en person från Jahannams eld. Han var ett föredöme för människorna med sitt uppförande och sina handlingar. Han såg också till att nödvändiga försiktighetsåtgärder vidtogs för att skydda Mu'mins från polyteisternas illvilja.

O skönheten i awliyas ögon,
Ge mig handen, o källa till Hudas nûr,
Dammet från dina fötter är kajal i asfiyas ögon,
Ge mig handen, O källa till Hudas nûr.

Ingen kan nå Haqq ta'âlâ utan dig,
Det är möjligt att vara acceptabel med din hjälp,
O Rasûl, du är världens barmhärtighet,
Ge mig handen, O källa till Hudas nûr.

Jag har begått oändliga fel och förseelser,
Jag blev vän med syndarna,
Be för mina synder, o du nådige,
Ge mig handen, O källa till Hudas nûr.

O stora Rasûl, generositetens källa,
Denna Selîmî är alldeles fel och lågmäld,
I din närvaro vädjar han om nåd,
Ge mig handen, O källa till Hudas nûr.

Yavuz Sultan Selim (Selîmî)

Salmân al-Fârisî blir muslim

Dag för dag började spridningen av Islams nûr och vår Mästare Rasûlullahs välsignade namn att ta plats i hjärtan där det hördes. De lärda som längtade efter hans ankomst rusade entusiastiskt till Medîna för att söka och bli muslimer. En av dessa människor var Hadrat Salmân al-Fârisî. Han berättade om hur han blev muslim på följande sätt:

- Jag kommer från byn Djay i staden Isfahan i Persien. Min far var den rikaste personen i byn, och vi hade många marker och egendomar. Jag var det enda barnet och min fars älskling. Han överbeskyddade mig som en dotter. Han tillät mig inte att gå utanför hemmet. Han var elddyrkare och därför lärde han mig elddyrkan grundligt som han ville. En eld brann ständigt i vårt hus, och vi dyrkade den, vi gjorde sajda (kastade oss ner) mot den. Eftersom min far hade många egendomar tog han mig en dag ut ur huset och sade: "Min son! När jag dör kommer du att bli ägare till alla dessa ägodelar. Gå därför och lär dig dina ägodelar och landområden." Jag sa "Okej" och strövade runt på våra åkrar.

När jag en dag gick ut på fältet såg jag en kyrka. Jag hörde de kristnas röster. När jag gick fram till dem såg jag att de höll gudstjänst inne i byggnaden. Jag blev förvånad eftersom jag inte hade sett något sådant tidigare. Vår tillbedjan var bara att bränna en eld och göra sajda mot den. Men de dyrkade en osynlig Allah (även arabiska kristna kallar sin gud för Allah). Jag sa till mig själv: "Jag svär att deras religion är sann, vår är falsk". Förundrad iakttog jag dem ända fram till kvällen. Redan innan vi gick till våra länder började mörkret falla. När jag frågade dem: "Var är centrum för denna religion?" svarade de: "Det är i Damaskus." Sedan frågade jag: "Om jag går till Damaskus, kommer de då också att acceptera mig?" De svarade: "Ja, det kommer de att göra." När jag frågade dem: "Finns det någon bland er som snart kommer att åka till Damaskus?" svarade de mig att en karavan skulle åka dit efter ett tag. De personer jag talade med var få till antalet, de hade kommit från Damaskus till Isfahan. Medan jag var upptagen med dessa var jag sen att gå hem. När min far såg attjag inte återvände började han leta efter mig och skickade män för att hitta mig. De letade men kunde inte hitta mig. Medan de var rädda återvände jag hem. Min far sade: "Var har du varit hela tiden? Vi har letat överallt efter dig!" Jag svarade: "Far! Jag gick runt på fälten. På vägen stötte jag på en kristen kyrka. Jag gick in i byggnaden. De dyrkade en Allah som de inte såg och som är allsmäktig. Jag blev förvånad över deras dyrkan. Jag iakttog dem ända till kvällen. Jag förstod att deras religion var sann." Min far, som lyssnade till mina ord, sade: "O min son! Du tänker fel. Dina förfäders religion är sannare än deras religion. Deras religion är falsk. Tro aldrig på dem!" Jag svarade: "Nej, deras

"Profeten från åkhirålderns ankomst är nära. Han kommer att komma ut bland araberna, migrera från sitt hemland och bosätta sig i en stad där det finns ett överflöd av av dadelpalmer som växer på steniga platser. Han tar emot gåvor men inte sadaqa. Han har profetens sigill mellan sina två axlar."tvåaxlar."

Amuriyanprästen



religion är bättre än vår, och deras är sann, vår är falsk." Min far blev rasande över detta; han band mina händer och fötter och fängslade mig i huset..

Medan jag befann mig i denna situation väntade jag på nyheter från karavanen som skulle gå till Damaskus. Slutligen fick jag veta att de kristna prästerna förberedde karavanen. Jag lossade mig själv och gick till kyrkan där husvagnen stod. Jag berättade att jag inte kunde stanna där, och jag anslöt mig till karavanen och gav mig av mot Damaskus. I Damaskus frågade jag vem som var den största lärde inom den kristna religionen. De beskrev en man för mig, och jag gick till honom och berättade om min situation. Jag berättade för honom att jag ville stanna hos honom, jag skulle tjäna honom och jag bad honom lära mig kristendomen och få mig att lära känna Allahu ta'âlâ. Han hade accepterat detta. Så jag började tjäna honom och arbeta för kyrkan, och han började lära mig kristendomen.

Men efteråt förstod jag att han var en dålig människa. För han behöll sadaqas (välgörenhet), guld och silver, som kristna gav honom till de fattiga, och han gav dem inte till de behövande. Han hade samlat sju krukor med guld och silver. Ingen annan än jag kände till detta. Efter ett tag gick han bort. Kristna samlades för begravningen. Jag sade till dem: "Varför respekterar ni den här personen så mycket? Han förtjänar inte respekt!" De sa: "Hur kan du säga det?" och de trodde mig inte. Jag visade dem var guldet och silvret hade lagrats. De tog fram de sju krukorna med guld och silver, och sedan sa de: "Den här personen förtjänar inte en begravning eller begravning". De kastade bort hans kropp och täckte den med stenar. En annan person fick sin post.[182]

BDen personen var en from man och en riktig lärd man. Han gav inte den här världen någon betydelse. Han såg fram emot livet efter detta. Han arbetade hela tiden för det kommande livet, han dyrkade dag och natt. Jag tyckte så mycket om honom och stannade länge hos honom. Jag tjänade honom villigt. Vi tillbad tillsammans.

En dag sa jag till honom: "Min herre! Jag har varit hos dig länge och jag har tyckt mycket om dig. Eftersom du lyder Allahu ta'âlás order och avstår från det han förbjuder. Vad råder du mig att göra? Vad ska jag göra när du går bort?" Han svarade: "O min son! I Damaskus finns det ingen kvar som kan korrigera folket. Vem du än går till kommer du att bli fördärvad. Men det finns en person i Mosul. Jag rekommenderar dig att hitta honom."

När han dog åkte jag till Mosul och hittade den person som han hade identifierat. Jag berättade min livshistoria för honom. Han accepterade mig i sin tjänst. Liksom den andra personen var han också en mycket värdefull, from person och en strikt dyrkare. Jag tjänade honom också länge. Men en dag blev han sjuk. Medan han var på väg att dö ställde jag samma frågor till honom. Han rekommenderade mig till en person i Nusaybin. Efter hans bortgång åkte jag omedelbart till Nusaybin. Jag hittade personen han nämnde och berättade för honom att jag ville bo hos honom. Han accepterade och jag stannade hos honom under en tid. När han blev sjuk bad jag honom att skicka mig till en annan person. Han beskrev en person som befann sig i Amuriya, en romersk stad. Efter hans död åkte jag till Amuriya och hittade personen. Jag förblev i hans tjänst under lång tid.

Sedan närmade sig också hans bortgång. När jag bad honom skicka mig till

182 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, V, 441; Suhaylî, Rawzu'l-unf, I, 371.

en annan person sa han: "Jag svär att jag inte känner någon sådan person. Men profeten från âkhir-åldern (den sista åldern) kommer snart." Sedan räknade han upp tecknen på honom: "Han kommer att komma ut bland araberna, migrera från

Hans hemland och bosätter sig i en stad där det finns ett överflöd av dadelpalmer som växer på steniga platser. Han tar emot presenter men inte sadaqa (allmosor). Han har profetens sigill mellan sina två axlar." Efter att denna person dog bestämde jag mig för att åka till den arabiska regionen i enlighet med hans uttalanden. Jag hade arbetat i Amuriya och ägde flera oxar och några får. En konvoj från Banî Kalab-stammen var på väg till Arabien. När jag sa till dem: "Ta dessa nötkreatur och får och för mig till Arabien", accepterade de mitt erbjudande. När vi kom till den plats som kallas Wâdi al-Qurâ förrådde de mig och sålde mig till en jude och hävdade att jag var en slav. Jag såg dadelpalmsträdgårdarna där judarna bodde. Jag tänkte: "Sannolikt är detta den plats dit âkhirålderns profet kommer att invandra". Jag kunde dock inte värma mig för den platsen. Jag tjänade den där juden under en tid. Sedan sålde han mig till sin farbrors son. Han förde mig till Medîna. När jag kom fram till Medîna tyckte jag om den som om jag hade sett den förut. Nu tillbringade jag mina dagar i Medîna. Jag arbetade i trädgården och på gården hos den jude som köpt mig. Samtidigt väntade jag otåligt på att nå mitt verkliga mål.

En dag hade jag klättrat upp i en dadelpalm och arbetade. Min ägare pratade med någon under trädet. De nämnde: "Må Aws- och Hazraj-stammarna förgås. En person från Mecka kom till Qubâ. Han säger att han är profet. Dessa stammar omfamnar hans religion...". När jag hörde dessa ord höll jag på att svimma. Jag gick genast ner och frågade personen: "Vad säger du?". Min ägare slog mig i ansiktet och sa: "Vad angår det dig? Varför frågar du? Sköt dig själv!" Den dagen, när det blev kväll, tog jag några dadlar och anlände till Qubâ. Jag gick till vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) och sade: "Du är en from person och du har fattiga människor med dig. Jag har tagit med mig dessa dadlar som sadaqa."

Rasûlullah sa till Ashâb runt omkring honom: "Kom och ät dadlar." De åt. Han åt dock inte någon av dem. Jag sade till mig själv: "Nu är detta ett av tecknen. Han accepterar inte sadaqa." Efter att vår Mästare Rasûlullah hade hedrat Medîna tog jag några dadlar igen och förde dem till honom. Jag sade: "De här är en present!" Den här gången åt han tillsammans med sin Ashâb. Jag sade: "Nu har det andra tecknet blivit verklighet." Jag hade tagit med mig ungefär tjugofem dadlar. Fröna av dem var emellertid omkring tusen. Med vår Mästare Rasûlullahs mirakel hade antalet dadlar ökat. Jag sade till mig själv: "Jag har sett

"Allahu ta'âlâ informerade mig om att han älskar fyra personer. Han befallde mig att älska dem alla fyra. De är Alî, Abû Zarr, Mikdâd och Salmân."
Hadith ash-sharîf

ett annat tecken". Jag hade gått till Rasûlullah igen. Han höll på att genomföra en begravning. Jag närmade mig för att jag ville se profetens sigill. Han förstod mitt syfte och höjde sin skjorta. När jag såg profetens sigill kysste jag det och grät. I det ögonblicket sade jag Kalima ash-shahâda och blev muslim.

Sedan förklarade jag för honom i detalj vad jag hade varit med om. Han blev förvånad över min situation. Han beordrade mig att också berätta det för Ashâb al-kirâm. Ashâb al-kirâm samlades, jag berättade för dem om vad jag hade upplevt i alla detaljer...[183]

När Salmân al-Fârisî blev muslim bad han om en översättare eftersom han inte kunde arabiska. När han berömde vår älskade profet sa den judiske översättaren som kom att säga motsatsen. I det ögonblicket kom Hadrat Jabrâîl och informerade Rasûlullah korrekt om vad Hadrat Salmân hade sagt. När den judiske översättaren förstod situationen blev han muslim genom att recitera Kalima ash-shahâda.

Efter att ha blivit muslim fortsatte Salmân al-Fârisî att vara slav e t t tag. På vår älskade profets order **"Befria dig från slaveriet, O Salmân!"** gick han till sin ägare och sade att han ville bli frigjord. Juden gick mycket motvilligt med på detta. Han accepterade det på villkor att Salmân skulle plantera trehundra dadelpalmer och odla dem tills de börjar ge avkastning, och han skulle ge tusen-sexhundra dirham (en dirham motsvarar 3 gram) guld (vissa säger att det var fyra tusen dirham silver).

Han informerade vår mästare Rasûlullah om detta. Vår mästare, profeten, sade till sin Ashâb: **"Hjälp din bror."** De samlade in trehundra unga dadelpalmsplantor till honom. Vår mästare Rasûlullah sade till honom: **"Gräv deras hål och meddela mig när de är klara".** När han förberedde hålen och informerade vår Mästare (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) hedrade han platsen och planterade dadelpalmerna med sina egna välsignade händer. En av dadelpalmerna hade planterats av Hadrat 'Umar. Med Allahu ta'âlás tillåtelse gav palmerna, utom den som planterats av Hadrat 'Umar, dadlar inom det året. Vår Mästare Rasûlullah ryckte upp den palmen och planterade sedan om den med sina välsignade händer. Så snart han planterade den gav den dadlar. Hadrat Salmân al-Fârisî berättade: "En dag letade en person efter mig och frågade: 'Var är Salmân al-Fârisî? Var finns Mukâtab al-faqîr? (en slav som kom överens med sin herre om en viss summa betalning för att uppnå sin frihet)' Han hittade mig och gav mig guldet han höll i handen, som var stort som ett ägg. Jag tog det och gick till vår profet och redogjorde för situationen.

Rasûlullah gav tillbaka guldet till mig och sade: "Ta detta guld och betala din skuld!" När jag sa: "O Rasûlullah! Det här guldet har inte tillräcklig vikt för det som den där juden ville ha." Vår mästare Rasûlullah tog guldet och rörde vid det med sin välsignade tunga. Sedan sade han: "Ta detta! Allahu ta'âlâ kommer att betala din skuld med det." För Allahs skull vägde jag guldet, och jag såg att det var så tungt som krävdes. Jag gick och gav det till honom. På så sätt blev jag fri från slaveriet."[184]

Efter den dagen anslöt sig Salmân al-Fârisi till Ashâb as-Soffa..

Änglarna skulle komma för att lyssna

Vår Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) reciterade Koranen al-karîm så vackert, så ljuvligt och effektivt att även icke-muslimer som lyssnade på honom blev

183 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, V, 441; Suhaylî, Rawzu'l-unf, I, 371.
184 Bukhârî, Fadâil-us-Sahâba, 81; Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, I, 467.

överväldigade av beundran. Många människor blev muslimer genom att lyssna på honom.

Hadrat Barâ ibn Âzib sade: "Efter en isha'a (natt) namâz hade jag lyssnat till vår Mästare Rasûlullahs recitering av Sûrah at-Tîn. Han reciterade så vackert att jag aldrig har hört någon som hade en mer perfekt röst och en mer perfekt recitation." Bland Ashâb al-kirâm fanns det många som hade mycket vackra röster, som grät och fick andra att gråta när de läste upp Koranen al-karîm. En av dem var Usayd ibn Khudayr. En natt band han sin häst nära honom och började recitera Sûrah alBaqara. Medan han reciterade skyggade hästen. Hadrat Usayd stannade upp. Hästen lugnade sig. När han började recitera skyggade hästen igen. När han slutade lugnade sig hästen igen. När han åter började recitera skyggade hästen igen. Yahya, Usayd ibn Hudayrs son, låg nära hästen. Han var orolig för att hästen skulle skada barnet. så han slutade att läsa upp. När han tittade upp mot himlen såg han några lysande saker som oljelampor i en dimma som liknade ett vitt moln. När han slutade recitera såg han att de lysande sakerna steg upp mot himlen.

På morgonen gick han till vår älskade profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) och berättade vad som hade hänt under natten.

Vår profet frågade: **"Vet du vad de var?"** Hadrat Usayd svarade, "Må mina föräldrar offras för din skull, o Rasûlullah! Jag vet inte." Vår mästare, profeten, sade: **"De var änglar. De hade närmat sig din röst. Om du hade fortsatt att recitera skulle de ha lyssnat på dig till morgonen, och folket skulle ha sett och iakttagit dem. De skulle inte ha varit dolda för folks ögon."**

En av dem som läste Koranen al-karîm på ett rörande sätt var Hadrat Abû Bakr as-Siddîq. När han började recitera den under namâz kunde han inte hindra sig själv från att fälla tårar. De som såg honom beundrade hans tillstånd. En dag samlades polyteisterna och sade: "Den här personen gråter när han på ett rörande sätt läser upp det som profeten har fört fram. Vi är rädda för att våra barn och fruar skulle bli fängslade av detta hans tillstånd och bli muslimer".

"Sprid salam bland er, ge de hungriga mat, gör sila ar-rahm (besök dina nära och kära). släktingar), utföra namâz när människor sover. På så sätt kommer du in i Jannah i säkerhet."

Hadith ash-sharîf

Abdullah ibn Salâms övergång till islam

En av de människor som älskade vår älskade profet när han såg hans välsignade ansikte och som blev muslim när han lyssnade till hans välsignade ord och Koranen al-karîm som han reciterade, var Hadrat Abdullah ibn Salâm.

Abdullah ibn Salâm, som kände till Tawrât och Injîl mycket väl, var en judisk forskare innan han omfamnade islam. Han berättade hur han blev muslim på följande sätt: "Jag hade lärt mig Tawrât och dess förklaringar av min far. En dag berättade min far för mig om profetens attribut, tecken och gärningar som skulle komma i âkhiråldern. Och han sade: "Om han kommer från Hârûns ('alaihis-



salâm) söner kommer jag att lyda honom, om inte kommer jag inte!". Min far dog innan Rasûlullah kom till Medîna.

När jag hörde att Rasûlullah tillkännagav sitt profeterskap i Mecka kände jag redan till hans egenskaper, hans namn och den tid då han skulle komma. På grund av detta fortsatte jag att vänta på honom. Tills jag fick veta att han bodde i huset för Amr ibn Awfs söner på den plats som kallas Qubâ nära Medîna, behöll jag mitt tillstånd hemligt för judarna. Medan jag samlade färska dadlar från en dadelpalm i min trädgård, ropade en person från Nadîrs söner: "Idag kom arabernas man. Jag började darra. Omedelbart sa jag takbîr, "Allahu Akbar". I det ögonblicket satt min faderliga moster Khâlida bint Hârith under trädet. Hon var en mycket gammal kvinna. När hon hörde min takbîr sa hon: "Må Allah göra din hand tom och må han inte låta dig uppnå det du önskar! Wallahi, du skulle inte bli lyckligare om du hörde att Mûsâ ibn Imrân[185] skulle komma. Jag sade: "O min moster! Wallahi, han är bror till Mûsâ ibn Imrân och han är en profet som han. Han är på samma väg som han, och han har sänts med samma tro på tawhîd (tro på Allahu ta'âlâs enhet)".

Då frågade hon: "Min brors son! Är han den profet om vilken vi informerades om att han skulle sändas nära qiyâmat? Jag svarade: "Ja." "Då har du rätt", sade hon.[186]

När Rasûlullah flyttade till Medîna, blandade jag mig genast i folkmassan för att få se honom. Så snart jag såg hans välsignade, vackra och lysande ansikte sade jag: "Hans ansikte kan inte vara en lögnares ansikte!". Rasûlullah förklarade Islâm och gav råd till folket som hade samlats. Där var den första hadîth ash-sharîf som jag hörde från Rasûlullah:

"Sprid salâm (hälsning) **bland er, ge de hungriga mat, gör sila ar-rahm** (besök dina nära släktingar)**, utför namâz när folk sover. På så sätt kommer ni att komma in i Jannah i säkerhet."**

Fakhr al-âlam (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), med profetens nûr, kände igen mig och frågade: **"Är du Ibn Salâm, den lärde från Medîna?** När jag svarade "Ja" sa vår älskade profet: **"Kom närmare"** och ställde följande fråga: **"O Abdullah! Berätta för Allahu ta'âlâs skull! Har du inte läst och lärt dig om mina egenskaper i Tawrât?"**. Jag svarade: "Kan du berätta för mig om Allahu ta'ala attribut? Som svar på denna fråga väntade vår Mästare Rasûlullah en stund, och Jabrâîl 'alaihis-salâm steg ned från Sûrah al-Ikhlâs. När jag hörde denna sûrah som vår mästare Rasûlullah reciterade blev jag omedelbart muslim genom att säga till vår profet: "Ja, o Rasûlullah! Du talar sanning, jag vittnar om att det inte finns någon annan gud än Allahu ta'âlâ. Du är hans födda slav och hans Rasûl!". Sedan sade jag: "O Rasûlullah! Judarna är ett grymt folk som berättar lögner, gör grundlösa påståenden och förtal som förvånar alla som hör dem. Om de hör att jag har omfamnat Islâm innan du har undersökt min personlighet och karaktär, kommer de säkert att uttala ofattbara förtal om mig. Fråga dem först om mig! Jag gömde mig då i huset. Efter mig kom en grupp framstående judar in. Vår mästare Rasûlullah frågade judarna: "**Vad för slags person är Abdullah ibn Salam bland er?"** Judarna svarade: "Han är vår mest överlägsna lärde och son till vår mest överlägsna lärde! Ibn Salam är vår bäste, och son till vår bäste!". Efter detta frågade vår profet: **"Vad skulle ni säga om han har blivit muslim?"**. Judarna svarade: "Må Allah skydda honom från en sådan sak".

---

185 Hadrat Mûsâ 'alaihis-salâm.
186 Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, II, 400; Suhaylî, Rawzu'l-unf, II, 373.

I det ögonblicket dök jag upp från mitt gömställe och bekräftade vad han sa genom att säga: "O judiska samfund! Frukta Allahu ta'âlâ! Acceptera det som har kommit till er. Jag svär vid Allahu ta'âlâ att ni också vet att denna person är Allahu ta'âlâs Rasûl, vars namn och attribut ni såg i den Tawrât ni har. Jag vittnar om att det inte finns någon annan gud än Allah, och återigen vittnar jag om att Muhammed 'alaihis-salâm är hans slav och Rasûl". På detta sade judarna: "Han är vår värsta och son till vår värsta!". De förtalade mig sedan och anklagade mig för olika fel. Jag sade: "Detta var vad jag fruktade. O Rasûlullah! Jag hade berättat för dig att de är ett grymt, lögnaktigt och förtalande folk som inte avstår från det onda, eller hur? Detta visar det. Rasûlullah sade till judarna: "Ditt första vittnesmål räcker för oss, det andra är onödigt". Efter detta återvände jag omedelbart till mitt hem.

"Om tio personer bland de judiska lärda hade trott på mig skulle alla judar ha trott på mig."
Hadith ash-sharîf

Jag bjöd in min familj och mina släktingar till islam. Inklusive min moster, som alla blev muslimer. Att jag omfamnade islam gjorde judarna mycket arga. De började sätta press på mig. Vissa judiska forskare försökte till och med få mig att överge islam genom att säga: "Ingen profet kommer från araberna. Din herre är en härskare. De kunde dock inte lyckas."

Tillsammans med Ibn Salam blev Sa'laba ibn Sa'ya, Usayd ibn Sa'ya, Asad ibn Ubayd och några andra judar uppriktigt muslimer. Vissa judiska lärda sade dock: "Endast de dåliga bland oss trodde på Muhammed. Om de hade varit de goda bland oss skulle de inte ha lämnat sina förfäders religion." På detta sänkte Allahu ta'âlâ en âyat al-karîma, i maal: **"De** (Ahl al-kitâb, det vill säga Bokens folk) **är inte lika med varandra. Bland Ahl al-kitâb finns det en gemenskap som dyrkar och ber, och reciterar Allahu ta'âlás âyats genom att göra nedböjning på nätterna."**[187]

Dag för dag blir mitt tillstånd sämre, fruktansvärt, O Rasûlullah!
Mina gärningar borde förbättras, hjälp mig, O Rasûlullah!

Mitt onda nafs är vild, den fick mig att följa shaytan med
Alla dessa synder, kan jag hoppas på hjälp, O Rasûlullah!

Är det möjligt att bli av med nafs och shaytans begär?
Om man inte får vägledning från dig, O Rasûlullah!

När din fayz och nåd når en syndare för ett ögonblick,
Hans väg säker i båda världarna, O Rasûlullah!

Jag hedrade bud och förbud, sa inte halâl till harâm.
Slutet på varje synd har varit ånger, O Rasûlullah!

O människornas och djinnernas Rasûl, den högsta av alla människor,
För min ikhlâs gör förböner, O Rasûlullah!



187 Sûrah Âl-i 'Imrân, 3/113.



En gammal vy av Medîna al-munawwara (1890)



Andra händelser som inträffade under Hegiras första år

Under Hegirans första år avled As'ad ibn Zurâra, Barâ ibn Ma'rûr, Kulthum ibn Hidm från Ansâr och 'Uthmân ibn Maz'ûn från muhammedanerna. Dessutom drabbades Hadrat Abû Bakr och Hadrat Bilâl al-Habashî (radiy-Allahu 'anhumâ), som inte kunde stå ut med de negativa effekterna av vädret och vattnet i Medîna, av malaria. Efter detta åkallade Rasûlullah: **"O min Rabb! Låt oss älska Medîna som du har fått oss att älska Mecka och ge oss välsignelse och överflöd här."** Janâb al-Haqq accepterade hans åkallan och han fick Muhâjirerna att älska Medîna också.

Det första skriftliga fördraget

Före vår Mästare Rasûlullahs Hegira skulle Abdullah ibn Ubayy, som var ledare för Hazraj-stammen i Medîna, väljas till Medînas härskare. På grund av Aqaba bî'ats, och sedan Hegira, blev de flesta av Aws och Hazraj-stammarna muslimer; Abdullah ibn Ubayys styre blev inte verklighet. Av denna anledning hade Abdullah ibn Ubayy agg mot vår mästare, profeten och muhadjiren Ashâb al- kirâm, som då var sahâbîer i Medîna. Han kunde dock inte visa sin fiendskap uttryckligen. Han bildade en grupp av munâfiqs, tillsammans med några andra människor som var som han. Dessa människor skulle säga att de hade omfamnat den islâmiska religionen när de var tillsammans med muslimer, men bakom muslimernas ryggar skulle de göra narr av dem. I hemlighet började de orsaka konflikter. De gick så långt att de försökte ändra och förvränga vår älskade profets välsignade ord.

Under tiden var de mekkanska polyteisterna inte heller sysslolösa. Enligt vår mästare Rasûlullah försökte de i Medîna göra det som de inte kunde göra i Mecka. Samtidigt som de skickade hotbrev till polyteisterna i Medîna, skickade de också brev och meddelanden fulla av hot till de judiska stammarna i Medîna. Dessa hot fick judarna att närma sig vår mästare Rasûlullah.

Under tiden kom judarna till vår Mästare Rasûlullah och sade: "Vi har kommit för att sluta fred med er. Låt oss ingå ett avtal så att vi inte skadar varandra." Vår profet ingick ett fördrag med dem som bestod av femtiofem artiklar. Några av de beslut som fattades är följande:

1- Detta fördrag är ett skriftligt dokument av Rasûlullah Muhammad 'alaihis-salâm, bland muslimerna i Mecka och Medîna, de som lyder dem och de som ansluter sig till dem senare och de som kämpar på deras sida.

2- De är sannerligen en särskild grupp som skiljer sig från andra människor.

3- Varje stam kommer att betala lösensumman för sina tillfångatagna medlemmar kollektivt (enligt rättvisan bland muslimer).

4- Muslimerna kommer att motsätta sig dem som orsakar splittring mellan dem, även om de är deras egna söner.

5- De judar som lyder muslimerna kommer inte att förtryckas på något sätt och de kommer att få hjälp.

6- Judarna kommer att bilda en allians med muslimerna, och alla kommer att uppfylla kraven i sin religion.

7- Ingen av judarna kommer att åka på en militär expedition utan Muhammeds tillåtelse, alaihis-salâm.

8- Ingen skadar en person som han har ingått en pakt med. De förtryckta kommer i alla fall att få hjälp.

9- För parterna i detta avtal är Medîna-dalen en oåtkomlig och förbjuden region.

10- De mekkanska polyteisterna och de som hjälper dem kommer inte att skyddas på något sätt.

11- Muslimer och judar kommer att hjälpa varandra mot de personer som kommer att attackera Medîna. Genom detta fördrag skulle judarna (förment) bli vänner med muslimer, inte skulle hysa agg mot dem och inte behandla dem som fiender.[188]

O min Habîb! Sörj inte

Efter att ha undertecknat detta fördrag besökte judarna, som dolde sin fientlighet, vår mästare, profeten, i grupper. De ställde frågor som de ansåg vara mycket svåra. De förstod av de svar de fick att vår mästare var den sanna profeten. Men på grund av sin envishet och avundsjuka trodde de inte.

Vår älskade profet sade då: **"Om tio personer bland de judiska lärda hade trott på mig skulle alla judar ha trott."** När vår Mästare, Profeten, blev så ledsen, tröstade Allahu ta'âlâ honom med denna âyat al-karîma, in maal, "(O Min Habîb!) **O den härliga Rasûl! Var inte bedrövad på grund av** (tillståndet hos) **dem som verbalt säger att de tror medan de inte tror i hjärtat** (munâfiqs) **och judar som tävlar med varandra i otro. De spionerar** (på Qurayzâs söner) för dem som alltid lyssnar till lögner och för en annan stam som inte kom till er närvaro (judar från Khaybar). **De förvränger de ord de hör, tar sanningarna ur sitt rätta sammanhang för att förvränga deras innebörd. Och de säger: "Om du får detta (fatwa), acceptera det, om du inte får det, akta dig. Om Allahu ta'ala vill att vissa ska falla i fitna** (tillväxt av ondska i ens sinne och hjärta som kommer att fördärva honom), **kan du inte, under några som helst omständigheter, förhindra Allahu ta'ala vilja. De där är sådana människor som Allahu ta'ala inte har önskat att rena** (deras) **hjärtan. För dem finns det värdelöshet och förödelse i denna värld och en mäktig plåga i âkhirat."**[189]

Som en följd av det ingångna avtalet blev en del av ashâb vänner med judar som var deras grannar. Allahu ta'âlâ förbjöd dem detta med en âyat al-karîma, in maal, "O troende! Var inte vänner med någon (icke-troende och munâfiqs) utom era bröder i tron. De tvekar inte att skada er och planera skadegörelse och önskar att ni ska hamna i svårigheter. Deras agg och fiendskap mot er hade kommit ut ur deras munnar. När det gäller den



188 Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 289.
189 Sûrah al-Mâida, 5/41..

fiendskap de behåller i sina hjärtan är den ännu större. Om ni begrundar och förstår, har Vi förklarat âyats om deras fiendskap (Vi har tydligt visat vilka saker ni bör vara försiktiga med)."[190]

De meckanska polyteisterna fortsatte oavbrutet att provocera och hota polyteisterna, munâfiqs, judarna i Medîna och de omgivande stammarna. De försökte släcka Islâms nûr så snart som möjligt. De letade efter sätt att avsluta vår älskade profets välsignade existens.

Trots alla dessa handlingar från munâfiqs och polyteister agerade vår Mästare Rasûlullah alltid fredligt. Några av Ashâb al-kirâm trodde att det var dags att konfrontera fienden, och de åkallade: "O min Rabb! För oss finns det inget mer värdefullt än att slåss på din väg mot dessa polyteister. Dessa Quraysh-polytheister förnekade din Habîbs profetia och tvingade honom att lämna Mecka. O min Allah! Vi hoppas att du tillåter oss att kämpa mot dem!..."

När det gäller vår Mästare Rasûlullah väntade han på Allahu ta'âlás order och handlade i enlighet med vad han hade bestämt. Det var hög tid för det. Det var påbjudet i den gudomliga uppenbarelse som Jabrâîl 'alaihis-salâm förde med sig: **"Kämpa för Allahu ta'âlâs skull mot dem som för krig mot er. Men gå inte över gränsen och överträda inte. Förvisso gillar Allahu ta'âlâ inte de som överskrider. Döda dem** (de otrogna) **varhelst du hittar dem. Även ni ska fördriva dem på samma sätt som de fördrev er** (från Mecka). **Deras polyteismskadegörelse är värre än mord. Kämpa inte mot dem i Masjid al-Harâm om de inte kämpar mot er där. Men om de dödar dig där, dödar du också dem där. Detta är straffet för de otrogna. Om de slutar förneka Allahu ta'âlâ och slåss,** (slutar ni också att slåss. För) **Allahu ta'âlâ är mest barmhärtig och medkännande**."[191]

Det påbjöds i en annan âyat al-karîma som uppenbarades senare, i maal: "**Kämpa mot dessa polyteister tills det inte finns något kvar av polyteismens skadegörelse och religionen tillhör endast Allahu ta'âlâ** (endast Allahu ta'âlâ dyrkas). (Det finns ingen grymhet för dem), **om de ger upp** (polyteismen). **Efter det är fientligheten (straffet) för dem som är grymma."**[192]

Mâ madahtu Muhammadan bi makâlâtî,
Lâkin madahtu makâlâtî bi Muhammadin.

(Jag kan inte berömma Muhammed 'alaihis-salâm,
Med honom gör jag mina skrifter värdefulla.)

Imâm ar-Rabbânî (rahmatullahi 'alaih)

---

190 Sûrah Âl-i 'Imrân, 3/118.
191 Sûrah al-Baqara, 2/190–192.
192 Sûrah al-Baqara, 2/193.

GHAZÂS OCH SARIYYAS

Muslimerna utsattes för mycket förföljelse när de befann sig i Mecka. En del av dem blev slagna, en del fick huvudet spräckt och en del genomgick ofattbara plågor. Krig var inte tillåtet då. Eftersom polyteisterna var många. Ett krig skulle vara ofördelaktigt för muslimerna. Efter att ha kommit till Medîna växte Ashâb al-kirâm i antal. Med hjälp av Ansâr uppnåddes styrka. Islâm blev mäktig och kriget giltigt. Tillståndet att föra krig mot de otrogna beviljades.

"Kämpa för Allahu ta'âlâs skull mot dem som för krig mot er. Men överträda inte och gå inte över gränsen."

Baqara:: 190

Safar, ghazâ och sariyya

Vår Mästare Fakhr al-kâinat (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) organiserade **sariyyas** (plutoner, trupper), det vill säga små militära enheter för att skydda Medînas säkerhet och för att kontrollera fiendernas situation. Antalet personer som anslöt sig till dessa sariyyas växlade mellan fem personer och fyrahundra personer.

De krig som vår mästare, profeten personligen deltog i och ledde, kallades **ghazâ** (ghazwa). Militära expeditioner kallas **safar.**

Vår älskade Profet vidtog nödvändiga säkerhetsåtgärder för att förhindra plötsliga fiendeattacker genom att skicka patruller och systematisera stående vakter i Medîna.

Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) gjorde tjugosju ghazâs. Dessa är: Abwâ (Wadân), Buwât, första Badr (Safawân), Dhu'l-Ushayra, Badr (Badr al-Kubrâ), Karkarat al-Qadr, Banî Kaynukâ, Sawîq, Ghatfân (Anmâr, Zî-Amr), Bahrân (Banî Sulaym, Najrân), Uhud, Hamrâ-ul-Asad, Banî Nadîr, Lilla Badr (Badr as-Sugrâ), Dhât al-Riqâ', Dûmatu'l-Jandal, Muraisî (Banî Mustalaq), Handak (Trench), Banî Qurayzâ, Banî Lihyân, Ghâba (Zî Qarda), Khaybar, Wâdi al-Qurâ, erövringen av Mecka, Hunayn, Tâif och Tabuk.

Av dessa ghazâs var det bara i nio av dem en strid. Dessa ghazâs är: Badr (Badr al-Kubrâ), Uhud, Muraisî (Banî Mustalaq), Handak (Trench), Banî Qurayzâ, Khaybar, Wâdi al-Qurâ, Hunayn och Tâif. Meckas erövring skedde utan strid, alla dess invånare blev muslimer.

Vid de andra ghazâs blev det ingen strid; vid några av dem undertecknades fördrag, några kapitulerade, några otrogna hade inte modet att stå emot Islâms soldater, de flesta av dem sprang och försvann in i bergen när de hörde att Islâms soldater var på väg.

Detta ord kommer att bli hela världens frälsning:
"Om du vill ha fred, var redo för krig."

Abdulhaq Molla



Sariyyas Vår Mästare Rasûlullah Sände



De första sariyyorna

Hadrat Hamzas trupper

Det var nödvändigt att försvaga polyteisterna politiskt och ekonomiskt och disciplinera dem. För detta behövde handelsvägarna till Syrien blockeras. Under tiden hördes det att en polyteistisk karavan passerade nära Medîna. I början av Ramadân, den sjunde månaden i Hegiras första år, beordrade vår älskade profet omedelbara förberedelser för en militär expedition, och han utsåg Hadrat Hamza till befälhavare för trettio ryttare. Efter att Han rekommenderade Hadrat Hamza att frukta Allahu ta'âlâ och behandla dem som stod under hans befäl.

Han sade till honom: **"Ge dig iväg till ghazâ genom att recitera Allahu ta'âlás namn, på Allahu ta'âlás väg! Bekämpa dem som förnekar Allahu ta'âlâ..."** Han gav Hadrat Hamza en vit flagga och tog farväl av honom.

Hadrat Hamza, med sina ryttare under sitt befäl, gick mot den polyteistiska karavanen, som skyddades av trehundra kavallerister. När karavanen, som var på väg från Damaskus till Mecka, kom till den plats som kallas **Sîfr-ul-Bahr**, stod de inför mujâhiderna. De ärofyllda sahâbîerna, organiserade i stridsuppställning, förberedde sig omedelbart för striden. I det ögonblicket nådde Majdî ibn Amr al-Juhanî, som också var närvarande där, fram till dem och medlade. Majdî ibn Amr al-Juhanî var en allierad till båda sidor. När han såg att muslimerna var få till antalet och polyteisterna många, trodde han att muslimerna kunde besegras. I hopp om att muslimernas stat skulle förbli för evigt, medlade han och avrådde båda sidor från att slåss. Efter detta återvände Hadrat Hamza och hans vänner till Medîna. När Majdîs handlingar berättades för vår Mästare, profeten, uttryckte han sin glädje och sade: **"Han har gjort en välsignad, god och rätt sak"**.[193]

"Ge er iväg till ghazâ genom att recitera Allahu ta'âlâs namn, på Allahu ta'âlâs väg! Bekämpa dem som förnekar Allahu ta'âlâ."

Hadith ash-sharîf

Ubayda ibn Hâriths trupp

Därefter upphörde inte de militära expeditionerna. Hadrat Ubayda ibn Hârith fick sextio eller åttio mujâhider och skickades till Rabigh. När de två arméerna möttes började båda sidor skjuta pilar. Av Islâms soldater var Sa'd ibn Abî Waqqâs den förste som sköt en pil. Eftersom de trodde att de flesta av Islâms soldater väntade i bakhåll blev tvåhundra polyteister under Abû Sufyâns befäl rädda och flydde.[194]

Vi ska kämpa på Allahs väg och kräva ära,
I Koranen lovar Hadrat Yazdân seger.



193 Wâqidî, al-Maghâzî, I,9; al-Kilâ'î, al-Iktifâ, II,6; Shamsaddîn Shâmî, Subu-lu'l-Hudâ, VI,11..
194 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 10; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 7; al-Kilâ'î, al-Iktifâ, II, 3–4.

Vår Mästare Rasûlullahs Ghazâs



Första Ghazâs

Ghazâ av Waddân

Detta kallas också Ghazâ of Abwâ. Det är den första ghazâ i Rasûlullah. Den inträffade i den tolfte månaden i Hegira. Hadrat Sa'd ibn Ubada lämnades kvar i Medîna som ombud. Sextio personer marscherade mot Quraysh och Banî Damra-stammen. Hadrat Hamza bar flaggan. De anlände till den plats som kallas Waddân. Ett fördrag undertecknades med Banî Damra-stammen. Enligt detta:

1-Damras söner kommer inte under några omständigheter att hjälpa fienden,

2-Damra-sönernas liv och egendom kommer att skyddas av muslimer,

3-I gengäld kommer Damras söner att komma till hjälp omedelbart när vår Mästare, Profeten, kallar Damras söner till krig.

"Goda nyheter för dem som dör på Hajj-vägen de som kämpar vidare Allahs väg!"

Hadith ash-sharîf

Ghazâ i Buwât

Detta är Rasûlullahs andra ghazâ. Det skedde i månaden Rabî'ul awwal, det andra året av Hegira. Saib ibn Osman ibn Maz'ûn lämnades kvar i Medîna som hans ställföreträdare. När nyheten kom om att en karavan på hundra personer med tvåtusen-femhundra kameler var på väg till Damaskus i Abû Sufyân's regi, marscherade tvåhundra personer mot Quraysh-karavanen. Trots att de kammade igenom överallt fram till berget Buwât kunde man inte hitta polytheisterna.

Ghazâ av Dhu'l-Ushayra

Det hände sexton månader efter Hegira. Nyheter kom in om en stor karavan som skulle bege sig till Damaskus under Abû Sufyáns kontroll. Rasûlullah lämnade Abû Salama ibn Abdulasad som sin ställföreträdare. Han gav flaggan till Hadrat Hamza (radiy-Allahu 'anh). De hade trettio kameler, de skulle rida dem i tur och ordning. De begav sig till platsen som kallas Ushayra med etthundrafemtio eller tvåhundra mujâhids och väntade där i några dagar. Men de kunde inte fånga karavanen. De slöt fred med Mudlijs söner och återvände till Medîna.

Det första Ghazâ i Badr

Den kallas också Ghazâ of Safawân. Det har bara gått några dagar sedan de kom tillbaka från Ghazâ i Buwât när de fick nyheten att en mekkansk polyteist vid namn Kurz ibn Jâbir Fihri och hans män plundrade berget Jamma och drev bort fåren och kamelerna.

Vår Mästare, Profeten, lämnade Zayd ibn Hâritha som sin ställföreträdare och rörde sig mot platsen för händelsen. Den här gången gav han flaggan till Hadrat Alî. När mujâhiderna kom till



platsen för händelsen hade Kurz och de andra lämnat djuren bakom sig och täckt sina spår. Trots att de sökte under varje sten fram till Badrs Safawân-dal kunde de inte hittas.

Abdullah ibn Cahshs trupp (Batn an-Nakhla sariyya)

En dag ville Vår Mästare, Profeten, organisera en militär expedition till Nakhla för att övervaka Qurayshs polyteister. Han ville göra Hadrat Abû Ubayda ibn Jarrâh till befälhavare för de soldater som skulle skickas. Abû Ubayda ibn Jarrâh, när han fick denna order, började gråta av plågan över att vara borta från Vår Profet.

Rasûlullah utsåg Hadrat Abdullah ibn Jahsh till befälhavare, i stället för Hadrat Abû Ubayda ibn Jarrâh.[195]

Abdullah ibn Jahsh var en av dem som levde Islâm passionerat. När han blev muslim, trots att de otrogna torterade honom våldsamt, hade han motstått dem med sin troskraft och uthärdat plågorna och lidandet utan att klaga. Av denna anledning sade Vår Mästare, Profeten, om honom till sin Ashâb: **"... Bland er är han den som uthärdade hunger och törst mest."** Abdullah ibn Jahsh, som hörde Vår Mästare, Profetens glada budskap om martyrer, längtade alltid efter martyrskapet. I krig skulle han modigt slåss vid frontlinjen.

Hadrat Abdullah ibn Jahsh säger: "Den dagen ringde Rasûl 'alaihis-salâm, efter att ha utfört isha'a namâz, till mig och sade: **"Kom till mig tidigt på morgonen. Ta med dina vapen också. Jag ska skicka dig någonstans."**

På morgonen gick jag till masjid. Jag hade mitt svärd, min båge, mina pilar och min väska på mig. Min sköld var också med mig. Rasûl 'alaihis-salâm återvände till sitt hem efter att ha genomfört morgonens namâz. Jag hade kommit dit före honom, så jag väntade på honom framför dörren. Han hittade flera personer från muhâjirs som skulle följa med mig. Han sade: **"Jag har utsett dig till befälhavare över dessa människor"**. Han gav mig ett brev och sade: **"Gå! Efter två nätters resa ska du öppna den brev. Gör som det står i brevet."** Jag frågade,

"O Rasûlullah! I vilken riktning ska jag gå?" Han svarade: **"Ta vägen till Najdiyya. Mot Rakiyya, till brunnen."**

När Abdullah ibn Jahsh anförtroddes expeditionen till Nakhla fick han för första gången titeln **Amîr al-Mu'minîn**. I Islâm var han den första befälhavare som kallades med det namnet. Två dagar senare, när de nådde platsen Malal med en militär enhet på åtta eller tolv soldater, öppnade han brevet och läste det:

"Bismillâhirrahmânirrahîm. När du har läst detta brev, gå ner till Nakhla-dalen mellan Mecka och Tâif med Allahu ta'âls namn och välsignelse. Tvinga inte någon av dina vänner att följa med dig! Bevaka och kontrollera Qurayshîerna och Quraysh-karavanen i Nakhla-dalen. Informera oss om deras affärer."

Efter att ha läst brevet sade Amîr-ul-Mu'minîn Abdullah ibn Jahsh: "Vi är Allahu ta'âls slavar och vi kommer alla att återvända till Honom. Jag har hört och lyder. Jag kommer att uppfylla Allahu ta'âlás och Hans älskade Profets order", och kysste brevet och förde det till sin panna som ett tecken på respekt. Sedan vände han sig till sina vänner och sade: "Den av er som är ivrig att uppnå martyrskap, följ med mig. Den som inte vill följa med kan gå tillbaka. Jag tvingar inte någon av er. Om ni

195 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 601; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 2; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 7; Tabarî, Târikh, II, 410; al-Kilâ'î, al-Iktifâ, II, 9–10.

inte följer med mig kommer jag att gå ensam och uppfylla Rasûl 'alaihis-salâms order." Hans vänner svarade alla tillsammans: "Vi har hört Vår Mästares, Profetens, order. Vi är lydiga mot Allahu ta'âlâ, Rasûlullah (sall- Allahu 'alaihi wa sallam) och dig. Gå med Allahu ta'âlás välsignelse till vart ni vill."

Denna lilla armé, inklusive Hadrat Sa'd ibn Abî Waqqâs, gick mot Hejâz och kom till Nakhla. De gömde sig någonstans och började bevaka de qurayshîer som passerade där. Under tiden passerade en Quraysh-karavan. Deras kameler var lastade. Mujâhiderna närmade sig karavanen och bjöd in dem till Islâm. När de inte accepterade började de slåss. De dödade en av dem och tillfångatog två. De kunde inte fånga en annan eftersom han hade en häst. Alla de otrognas varor lämnades till mujâhiderna. Abdullah ibn Jahsh separerade en femtedel av dessa krigsvinster för vår mästare Rasûlullah. Detta var det första krigsbyte som muslimerna vann.[196]

"O Jabrâîl! Jag önskar att Allahu ta'âlâ vänder mitt ansikte mot Kâ'ba från judarnas qibla."
Hadith ash-sharîf

Masjid al-Qiblatayn

Sjutton månader hade gått sedan vår älskade Profet (sall- Allahu 'aleihi wa sallam) begav sig till Medîna al-munawwara. Fram till dess hade de utfört namâz genom att vända sig mot Bayt al-Maqdis i Quds ash-sharîf (Jerusalem). Under tiden hade vår Mästare Rasûlullah fått höra att judarna sade: "Vilken märklig sak! Hans religion är annorlunda än vår, men Hans qibla är densamma som vår!". På grund av dessa ord blev Vår Profets välsignade hjärta bedrövad.

En dag när Jabrâîl 'alaihis-salâm kom, sade Vår Profet till honom: **"O Jabrâîl! Jag önskar att Allahu ta'âlâ vänder mitt ansikte mot Kâ'ba från judarnas qibla."**

Då sade Jabrâîl 'alaihis-salâm: "Jag är bara en slav av Allahu ta'ala. Be om ursäkt till Allahu ta'âlâ för detta!"

Därefter hade den 144:e âyat al-karîma i Sûrah al-Baqara kommit ner. I maal: "(O min Habîb!) **I sanning ser vi att du ofta vänder ansiktet mot himlen** (för wahy, den gudomliga uppenbarelsen)**. För detta ska Vi vända dig till en qibla som du kommer att vara nöjd med. Vänd nu ditt ansikte mot Masjid al-Harâm** (Kâ'ba). (O muslimer!) **Även ni vänder era ansikten ditåt under er namâz, var ni än befinner er. Förvisso vet Bokens folk att denna qiblavändning är sann från deras Rabb. Och Allahu ta'âlâ är inte omedveten om vad de gör."**

På tisdagen i mitten av Sha'bân-månaden, när denna âyat al-karîma kom, höll Vår Mästare Rasûlullah namâz vid middagstid eller sent på eftermiddagen. De befann sig vid den tredje rak'aten av namâz. Så snart Han fick uppenbarelsen ändrade han sin riktning mot Kâ'ba al-mu'azzama. Ashâb al-kirâm följde Vår



196 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 601; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 13; al-Kilâ'î, al-Iktifâ, II, 9-10

Mästare Habîb al-akram och de vände sig åt det hållet. Den masjiden fick namnet **Masjid al- Qiblatayn,** det vill säga masjiden med två qiblas.

Vår Mästare Rasûlullah åkte också till Qubâ och återuppbyggde med sina välsignade händer predikstolen i den första masjid som byggdes och förändrade murarna i masjid.[197]



Masjid al-Qiblatayn

Muslimernas första qibla var Masjid al-Aqsâ, som ligger i nordväst. Det var också judarnas qibla. Judarna hånade Ashâb al-kirâm genom att säga att muslimer vänder sig till vår qibla. Vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) bad till Janâb al-Haqq om att vår qibla skulle vara Kâ'ba al-mu'azzama. Medan Vår Mästare Rasûlullah ledde en namâz på eftermiddagen (i en annan berättelse var det en namâz sent på eftermiddagen) i denna masjid, kom âyat al-karîma, "Vänd Dig mot Kâ'ba", kom ner, och Han vände sig mot sydost, mot Kâ'ba al-mu'azzama. Det är därför denna masjid kallas Masjid al-Qiblatayn, masjid med två qiblas.

197 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 549; Suhaylî, Rawzu'l-unf, I, 409.

BADRS GHAZÂ

Denna ghazâ kallas också **Andra Badr, Badr al-kitâl och Badr al-kubrâ**. Det faktum att Ashâb al-kirâm var framgångsrika i sina militära expeditioner började skrämma de otrogna. Från och med då gav sig deras karavaner iväg som konvojer med soldater. Under Hegirans andra år skulle de mekkanska polyteisterna ta medel från varje familj och skicka en karavan med tusen kameler till Damaskus. Deras ledare var Abû Sufyân, en av de notabla i Mecka, som inte hade blivit muslim ännu.[198] Ett fyrtiotal soldater hade fått i uppdrag att skydda karavanen. Efter att ha sålt sina varor skulle de köpa vapen för alla pengar, och dessa vapen skulle användas i kriget mot muslimerna.

När Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) fick veta att polyteisterna skickade en stor karavan till Damaskus för att handla, utsåg Han flera personer från Muhâjirerna för att ta reda på deras situation. När de nådde den plats som kallas Dhu'l-Ushayra fick de veta att karavanen hade passerat och återvänt till Medîna. Om de otrognas vapen och varor togs ifrån dem skulle de inte kunna skada ahl al-Islâm och deras motstånd skulle brytas. Därför utvärderade Vår Mästare Rasûlullah situationen och påbörjade omedelbart förberedelserna för kriget.[199]

Vår Mästare, Profeten, utsåg Abdullah ibn al-Umm Maktûm till ställföreträdare för att genomföra namâz.[200] Hadrat Talha ibn Ubaydullah och Sa'îd ibn Zayd skickades ut som spanare för att ta reda på om karavanen återvände. Han beordrade Hadrat 'Uthmân att stanna i Medîna eftersom hans fru var allvarligt sjuk. Sedan tilldelade Han ytterligare fyra personer. Således blev antalet personer i tjänst åtta.

Vi kunde inte missa detta tillfälle. Vår Mästare, Profeten, gjorde omedelbart förberedelser. Han tog med sig trehundrafem sahâbîs från Muhâjirerna och Ansâr och marscherade mot Badr-platsen på den tolfte dagen i Ramadân ash-sharîf. Deras antal med de som var i tjänst var 313 personer.[201] Sextiofyra av dem var muhâjirer.

Badr var en plats där vägarna till Mecka, Medîna och Syrien sammanlänkades. Unga tonåringar, till och med kvinnor, bad Vår Mästare, Profeten, att låta dem delta i denna militära expedition. När Umm Waraqa kom till vår mästare Rasûlullah och sade: "Må

"Stanna i ditt hem (Umm Waraqa), läs Koranen al-karîm. I sanning, Allahu ta'ala kommer att ge dig martyrskap."
Hadith ash-sharîf



198 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 27.
199 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, III, 216, 382.
200 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 11.
201 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 248; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, VI, 68.

mina föräldrar offras för din skull, o Rasûlullah! Om du tillåter mig skulle jag vilja följa med dig. Jag kommer att förbinda de sårades sår och ta hand om de sjuka. Kanske kommer Allahu ta'âlâ att bevilja mig martyrskap också!" Habîb al-akram sade: **"Stanna hemma och läs Koranen al-karîm. I sanning kommer Allahu ta'âlâ att ge dig martyrskap."**

Sa'd ibn Abî Waqqâs rapporterade: "När vår Mästare Rasûlullah ville skicka tillbaka de barn som skulle vilja gå i krig med oss, jag såg att min bror Umayr försökte gömma sig för att inte bli sedd. Han var sexton år gammal då. Jag frågade honom: "Vad har hänt med dig? Varför gömmer du dig?" Han svarade: "Jag är rädd att vår Mästare Rasûlullah ska anse mig vara för ung och skicka tillbaka mig! Jag skulle dock vilja delta i kriget och jag önskar att Allahu ta'âlâ ska ge mig martyrskap". Vid den tiden, när de informerade vår Mästare Rasûlullah om honom, sa Han till min bror: **"Gå tillbaka!"**. Min bror Umayr började gråta. Vår Mästare Habîb al-akram, barmhärtighetens hav, kunde inte motstå hans tårar. Han gav tillstånd. Medan jag hade omgjordat min bror med sitt svärd eftersom han inte kunde göra det."[202]

Vår älskade Profet, världens mästare, bar Mus'ab ibn Umayrs, Sa'd ibn Mu'âz och Hadrat Alîs fana.[203] Ashâb al-kirâm hade endast tre hästar och sjuttio kameler.

De tre hästarna tillhörde Hadrat Mikdâd, Zubayr och Marsad ibn Abî Marsad. Två eller tre personer red en kamel i tur och ordning. Vår mästare Rasûlullah, Hadrat Alî, Abû Lubâba och Marsad ibn Abî Marsad red på en kamel växelvis. Men eftersom de inte ville att Han skulle stiga av och gå bad de alla Honom: "Må våra liv offras för din skull, o Rasûlullah! Kom inte ner. Vi kommer att gå i stället för Ers höghet." Men universums sultan betraktade sig inte som annorlunda än dem och sade: **"Varken du är mer kraftfull än jag när det gäller att gå eller jag är mer onödig än du när det gäller belöningar"**. Vår Mästare, Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) och Hans upphöjda Ashâb vandrade i öknen i den brännande hettan. Dessutom fastade de. Ashâb al-kirâm uthärdade många svårigheter för att sprida Islâm och följde vår Mästare, Profeten ivrigt. För i slutändan fanns det Allahu ta'âlâs och Hans Rasûls tillfredsställelse. Där fanns martyrskapet och Jannah som de längtade efter. Vår älskade Profet såg på sin Ashâb och åkallade: **"O min Allah! De är till fots, ge dem hästar! O min Allah! De är oskyddade och nakna. Klä dem! O min Allah! De är hungriga, ge dem mat! De är fattiga, gör dem rika med din fadl al-karam!"**

Medan vår älskade Profet och Hans välsignade armé marscherade mot Badr i detta mycket varma väder, hade polytheisternas karavan från Damaskus närmat sig Badr. De två sahâbîs som skickades av vår Mästare, Profeten, för att få nyheter om karavanen, fick veta att karavanen kunde komma till Badr i n o m några dagar och de återvände snabbt. När karavanens folk kom till byn där de två sahâbîerna hade fått höra nyheten frågade de byborna: "Vet ni något om muslimernas spioner?". De svarade: "Nej, det gör vi inte. Men två personer kom och satte sig där en stund, sedan reste de sig upp och gick därifrån."

---

202 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, III, 150; Hâkim, al-Mustadrak, III, 208.
203 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 612; Ibn Kathîr, as-Sira, II, 388; al-Kilâ'î, al-Iktifâ, II, 18

När Abû Sufyân gick till den avbildade platsen och inspekterade den, krossade han kamelavfallet på marken och såg fodret i det. Han sade: "Detta är foder från Medîna. Jag antar att dessa två män är spioner till Muhammed ('alaihis-salâm)." Han uppskattade att muslimerna var mycket nära, så han var mycket rädd. Eftersom han var orolig för karavanen bestämde han sig för att gå till Mecka från Röda havskusten och vandra dag och natt. Dessutom skickade han en av sina män som hette Damdam ibn Amr Ghifârî för att informera Mecka om situationen.[204]

De meckaner som hörde detta samlades omedelbart och gjorde förberedelser. De samlade ett sjuhundra kamelkavallerier, ett hundra ryttare och ett hundra femtio infanterister. När de sade till Abû Lahab: "Kom! Följ med oss!" av rädsla använde han sin sjukdom som ursäkt. Han skickade As ibn Hishâm som sin ersättare. Polyteisten vid namn Umayya ibn Halaf var mycket långsam med att göra sig redo. Han hade hört att vår Mästare, Profeten, hade sagt: **"Min Ashâb kommer att döda Umayya".** Han blev rädd eftersom han visste att vår Profet alltid sa sanningen. Som svar på Abû Jahls insisterande hävdade han därför att han var gammal och för fet. Han var dock tvungen att gå när Abû Jahl anklagade honom för feghet.

Det fanns ungefär tusen personer i den polyteistiska armén. De hade alla järnhöljen. Det fanns vackert röstande kvinnor med dem. De försummade inte att ta med sig musikinstrument och alkoholhaltiga drycker. De antog att de med en så mäktig armé omedelbart skulle besegra inte bara trehundra personer, utan även en armé på tusen personer. Innan de lämnade Mecka hade vissa till och med bestämt vilka personer de skulle döda och vilka krigsbyten de skulle ta. Deras största mål var dock att förstöra Islâm. Detta vildsinta polyteistiska band gav sig iväg med kvinnor som spelade tamburin och sjöng.

Under tiden hade Abû Sufyân lämnat Badr och befann sig nära Mecka. När han var säker på att hotet försvann skickade han en av sina män vid namn Qays ibn Imri-ul-Qays till Quraysh och sade: "O Quraysh-samhället! Ni hade lämnat Mecka för att skydda er karavan, era män och er egendom. Vi är säkra från hotet. Gå nu tillbaka!..." Han rekommenderade också: "Akta er för att åka till Medîna för att slåss mot muslimerna!".

När Qays förde nyheten till den polyteistiska armén sade Abû Jahl: "Jag svär att vi kommer att anlända till Badr och ha en fest i tre dagar och tre nätter, vi kommer att slakta kameler och dricka vin. Stammarna runt omkring kommer att titta på och vilja vara som vi. De kommer att se att vi inte är rädda för någon. Efter

"O min Allah! De (min Ashâb) är till fots, ge dem hästar! O min Allah! De är oskyddade och nakna. Klä dem! O min Allah! De är hungriga, mata dem! De är fattiga, gör dem rika med din fadl al-karam!"

Hadith ash-sharîf



204 *Ibn Hishâm, as-Sira, II, 607; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 47..*

Flykten från Badr Ghazâ



detta, på grund av vår storslagenhet, kommer ingen att våga attackera oss. O, den oövervinnliga Quraysh-hären! Marschera!" Qays såg att Abû Jahl inte var på humör att lyssna på råd. Han återvände och informerade Abû Sufyân om situationen. Abû Sufyân, som var en framsynt och försiktig person, kunde inte låta bli att säga: "Ack! Vilken skam för Quraysh! Detta måste vara Amr ibn Hishâms (Abû Jahl) plan. Han måste ha gjort detta på grund av sin kärlek till ledarskapet. Denna typ av extremism är dock alltid en stor brist och ett ont tecken.

Om muslimerna stöter på dem, vad synd det kommer att vara för Quraysh!" Han lät skicka karavanen till Mecka och kom ikapp armén.

Under tiden närmade sig vår Mästare, Sarwar al-kâinât (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) Badr med sin Ashâb. Så småningom såg han att Khubayb ibn Yasâf och Qays ibn Muharris, av polyteisterna i Medîna, fanns bland den islams armé. Han kände igen Khubayb på hans järnhjälm och sade till Hadrat Sa'd ibn Mu'âz: **"Är inte den personen Khubayb?"** Han svarade: "Jo, o Rasûlullah!" Khubayb var en modig mästare som kände till krigets konst väl. Tillsammans med Qays kom de till vår Mästare Rasûlullahs härliga närvaro. Vår mästare, Profeten, frågade dem: **"Varför följer ni med oss?"**. De svarade: "Du är son till vår syster och du är vår granne. Så vi kommer med vårt folk för att samla in byte!" När vår Mästare frågade Khubayb: **"Har du trott på Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl?"** svarade han: **"Nej"**. Rasûl 'alaihis-salâm sade: **"Gå då tillbaka! De som inte är i vår religion kan inte vara med oss!"**

Khubayb sade: "Alla känner till mitt mod, mitt hjältemod och att jag är en mästare som tillfogar sår på fiendens bröst. Vid din sida, för bytet, kommer jag att föra krig mot din fiende." Vår Mästare, Profeten tog inte emot hans hjälp.

Efter en stund upprepade Khubayb sin begäran. Vår Profet sa dock till honom att hans begäran inte kunde accepteras om han inte blev muslim. När de anlände till platsen Rawha kom Khubayb till vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) och sade: "O Rasûlullah! Jag har trott att Allahu ta'âlâ är världens Rabb och att du är Hans Profet." Vår Mästare, Profeten blev mycket glad. Även Qays (radiy-Allahu 'anh) hedrades med Islâm efter att han återvänt till Medîna.

När den islamsiska armén kom till Safra-dalen hörde de att mekkanerna hade satt upp en armé och marscherade mot Badr för att rädda sin karavan. Vår Mästare, Profeten samlade sin Ashâb och rådfrågade dem om situationen. Eftersom muslimerna från Medînan hade gett ett löfte till vår Mästare Rasûlullah i Aqaba

"De som inte tillhör vår religion kan inte vara med oss!"

Hadith ash-sharîf



och sagt: "O Rasûlullah! Kom till vår stad. Där kommer vi, även om det sker till priset av våra liv, att skydda dig mot din fiende, och vi kommer att vara lydiga mot dig". Nu hade de emellertid lämnat Medîna. Mot dem stod en stor armé som var mycket överlägsen i antal, vapen och egendom. När vår Mästare Rasûlullah frågade sina Ashâb om deras åsikter, reste sig Abû Bakr as-Siddîq och 'Umar-ul-Fârûq var för sig upp och sade att det var nödvändigt att bekämpa fiendens armé. Återigen, bland Muhâjîrs, stod Mikdâd ibn Aswad upp och sade: "O Rasûlullah! Uppfyll det som är Allahu ta'âlás order. Marschera med hans befallning. Vi är med dig i varje ögonblick. Vi kommer aldrig att överge dig. Vi kommer inte att säga något som Isrâels söner som sade till Mûsâ 'alaihis-salâm (in maal): **'O Mûsâ! Så länge denna grymma nation finns i den regionen ska vi inte gå dit, och vi ska aldrig gå in på den platsen. Nu ska du och din rabbin tillsammans gå och bekämpa dem. Vi ska stanna och sitta här...'**[205]

Vi kommer att offra våra liv på Allahu ta'âlâs och Hans Rasûls väg. Vi svär vid Allahu ta'âlâ, som skickade dig som en sann Profet, att även om du skickar oss utomlands, til Abessinien, kommer vi att åka dit. Vi kommer inte att visa dig någon olydnad. Vi är redo att uppfylla alla dina önskemål. Må mina föräldrar, mitt liv offras för din skull, o Rasûlullah!". Mikdâds tal gjorde vår älskade Profet mycket nöjd. Han gjorde välvilliga böner för honom.[206]

Här var åsikterna från muslimerna i Medîna mycket viktiga. Eftersom de var många och hade lovat att skydda Rasûlullah i Medîna. De hade inte lovat att kämpa utanför Medîna. När man förstod denna tanke reste sig Sa'd ibn Mu'âz från Ansâr och sade: **"O Rasûlullah! Om du tillåter mig ska jag tala på Ansârs vägnar." När han fick tillåtelse sade han: "O Rasûlullah! Vi har trott på dig, vi har beskäftat ditt profetskap. Det du har fört till oss är rätt och sant. Vi har gett en definitiv lovat och svurit att lyssna på och lyda dig. Vi kommer aldrig att överge vårt löfte. Vi står till er tjänst varhelst ni hedrar oss. Vi betraktar dina order som höga och värdefulla. Vi kommer att offra våra liv för er skull. Jag svär inför Allahu ta'âlâ, som har sänt dig som en sann profet, att om du dyker i havet kommer vi också att dyka. Ingen av oss kommer att stanna tillbaka. Vad du än har i åtanke, beordra, kommer vi att lyda. Må våra varor offras tillsammans med våra liv. Vi skall aldrig fly från fienden. Vi är ihärdiga i kampen. Vår förhoppning är att göra er lyckliga och uppnå er tillfredsställelse. Må Allahu ta'ala barmhärtighet vara över er..."**

Ashâb al-kirâm som lyssnade till dessa ord blev mycket entusiastiska. De förklarade alla att de uppriktigt höll med om dessa ord. Vår Mästare Rasûlullah blev mycket nöjd. Han gjorde välvilliga böner för Hadrat Sa'd och Hans Ashâb. Då hade alla tveksamheter försvunnit. Den härliga Ashâb skulle utan att tveka följa vår älskade Profet fram till sitt martyrskap och skulle uppnå Allahu ta'âlâs och Hans Rasûls tillfredsställelse, oavsett fiendens antal och makt. Så länge som världens mästare ledde dem fanns det ingen plats som man inte kunde gå till. När vår Mästare Fakhr al-kâinât såg lojaliteten och entusiasmen hos sina Ashâb gav Han dem det

205 Sûrah al-Mâida, 5/24.
206 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 14.

glada budskapet genom att säga: **"Nu, marschera! Gläd er med Allahu ta'âlás välsignelse. Wallahi, i detta ögonblick är det som om Jag tittar på och ser de platser där Qurayshfolket kommer att bli sårade och falla på slagfältet!"** Efter detta marscherade Ashâb al-kirâm med entusiasm efter vår Mästare, Rasûlullah.

"O Rasûlullah! Uppfyll det som är Al- lahu ta'âlâs order. Marschera med hans befallning. Vi är med dig i varje ögonblick. Vi kommer aldrig att överge dig."

Mikdâd ibn Aswad (radiy-Allahu 'anh)

Änglarnas hjälp

När de kom nära Badr var det en fredagskväll. Vår älskade Profet sa till sin Ashâb: **"Jag tror att du kan få lite information vid brunnen nära den lilla kullen."** Han skickade Allahu ta'ala lejon Hadrat Alî, Sa'd ibn Abî Waqqâs, Zubayr ibn Awwâm och några av Hans Ashâb dit. Hadrat Alî och hans vänner gick genast till brunnen.

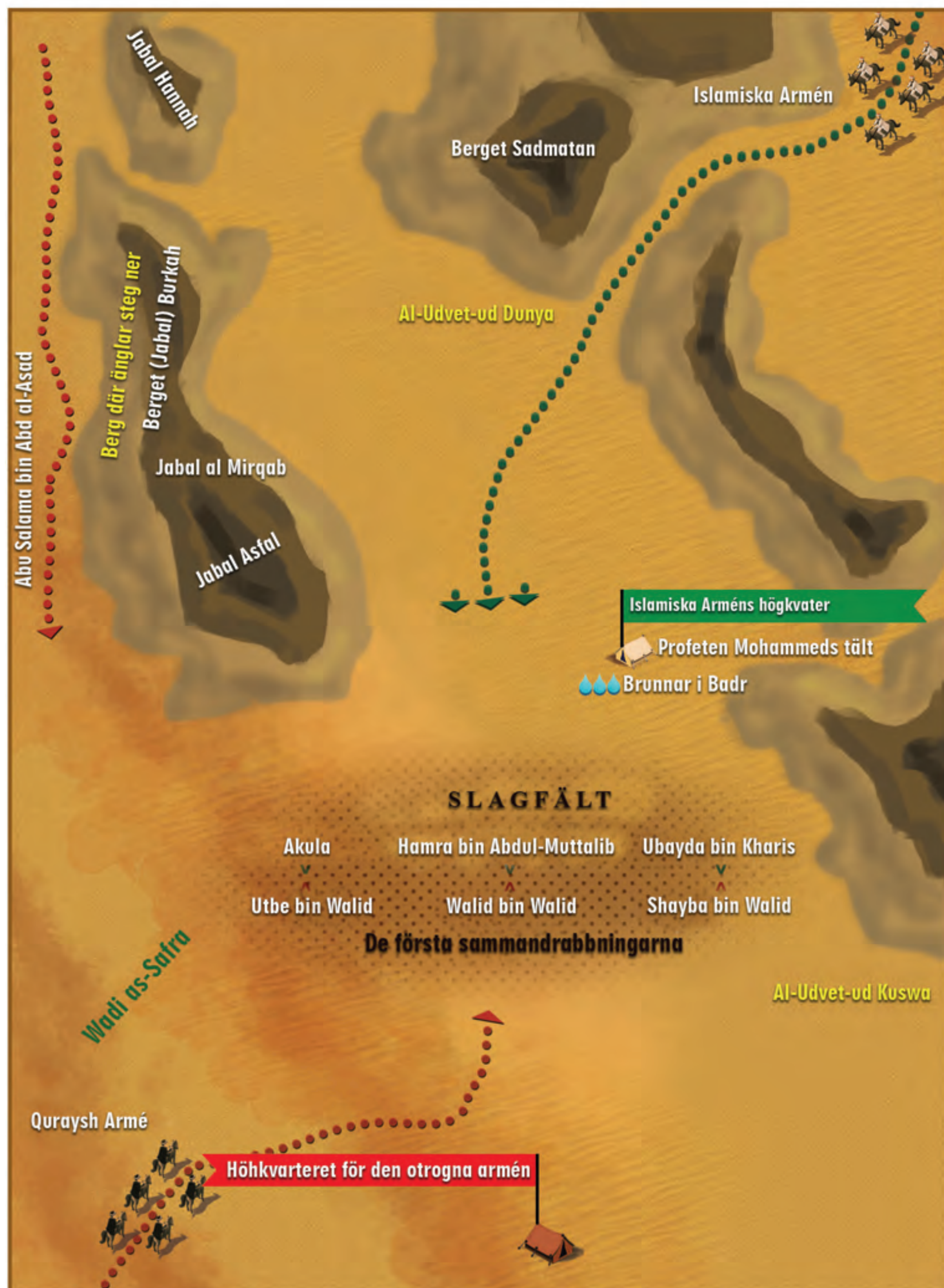
De såg vattnet och kamelskötare från Quraysh. När de såg muslimerna sprang de iväg. Två av dem blev dock fångade. En av dem var Ashlam, slav hos Hajjâjs söner, den andra var Arîz Abû Yasâr, slav hos As ibn Sa'îds söner. När de fördes inför vår Mästare, Profeten, frågade Rasûlullah dem: **"Var är Quraysh?"**. De svarade: "De har slagit läger bakom den där sanddynen". Vår Mästare frågade: **"Hur många människor är Quraysh?"**. De svarade: "Det vet vi inte". Vår Mästare, Profeten frågade: **"Hur många kameler slaktar de dagligen?"**. De svarade: "Den ena dagen nio, den andra dagen tio." Vår Mästare, Profeten sade: "Deras antal är mindre än tusen, mer än niohundra." Han frågade: **"Vilka är närvarande bland de kända från Quraysh?"** När de svarade: "Utba, Shayba, Hârith ibn Amr, Abu'l- Buhtarî, Hâkim ibn Huzâm, Abû Jahl, Umayya ibn Halaf..." vände sig vår Mästare Rasûlullah till sin Ashâb och sade: **"Folket i Mecka har offrat sina älsklingar till dig."** Sedan frågade han dessa två personer: "Av Quraysh, var det någon som vände tillbaka när han kom hit?". De svarade: "Ja, Ahnas ibn Abî Sharik från stammen Banî Zuhra återvände." Vår Mästare sade: **"Medan han inte var på den rätta vägen och medan han inte kände till Allahu ta'ala och Hans bok; han har visat den rätta vägen för medlemmarna av Banî Zuhra... Har det funnits någon som vänt tillbaka förutom dem?"** Han fick svaret: "Adî ibn Ka'bs söner återvände."[207]

Vår Mästare, Profeten, skickade Hadrat 'Umar till Quraysh för en sista varning och för att ingå ett avtal. 'Umar ibn Khattâb sade till dem: "O envisa människor! Rasûl 'alaihis-salâm säger: **'Låt alla ge upp denna ansträngning och återvända till**



207 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 117; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 616; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 52; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 15; Tabarî, Târikh, II, 142; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 58.

Ghazâ I Badr


Jabal Hannah
Berget Sadmatan
Islamiska Armén
Al-Udvet-ud Dunya
Berg där änglar steg ner
Berget (Jabal) Burkah
Abu Salama bin Abd al-Asad
Jabal al Mirqab
Jabal Asfal
Islamiska Arméns högkvater
Profeten Mohammeds tält
Brunnar i Badr
SLAGFÄLT
Akula
Hamra bin Abdul-Muttalib
Ubayda bin Kharis
Utbe bin Walid
Walid bin Walid
Shayba bin Walid
De första sammandrabbningarna
Wadi as-Safra
Al-Udvet-ud Kuswa
Quraysh Armé
Höhkvarteret för den otrogna armén

sina hem i säkerhet. För det är mer acceptabelt för mig att slåss mot någon annan än er!...'"

Som svar på detta förslag kom Hâkim ibn Huzâm, en av Qurayshs polyteister, fram och sade: "O Qurayshsamhälle! Muhammed behandlar er mycket rättvist. Acceptera Hans erbjudande omedelbart. Om ni inte gör som Han säger, svär jag att Han inte kommer att förbarma sig över er längre!". Abû Jahl blev arg över dessa ord från Hâkim och sade: "Vi kommer aldrig att acceptera detta, och vi kommer inte att vända tillbaka om vi inte får hämnd på muslimerna så att ingen kommer att kunna attackera våra karavaner igen." På så sätt blockerade han vägen till fred. Hadrat 'Umar återvände.

Den kvällen kom vår Mästare, Profeten, och Hans härliga Ashâb till Badr innan polyteisterna hade gjort det, och de stannade vid en plats nära brunnarna. Vår Mästare, Profeten rådfrågade Hans Ashâb och bad om deras åsikter om var högkvarteret skulle upprättas. Bland dem stod Hadrat Habbâb ibn Munzir, som bara var trettiotre år gammal då, upp och begärde att få tala. När det beviljades frågade han: "O Rasûlullah! Är detta den plats där Allahu ta'âlâ beordrade dig att upprätta högkvarter och måste vistas på absolut? Eller har den valts som ett resultat av en personlig åsikt och en krigsåtgärd?". Vår Mästare, Profeten, sade: **"Nej, här valdes på grund av en krigsåtgärd!"**

Efter detta sade Hadrat Khabbâb: "Må mina föräldrar, mitt liv offras för din skull, O Rasûlullah. Vi är krigare. Vi känner också till det här området väl. Det finns sött och rikligt vatten i brunnen där Quraysh kommer att slå sig ner. Om du tillåter oss, låt oss slå oss ner där. Låt oss täcka alla brunnarna här omkring, sedan göra en bassäng och fylla den med vatten. Medan vi bekämpar fienden kan vi komma hit och dricka vatten närhelst vi är törstiga. Men fienden kommer inte att kunna hitta något vatten och kommer att bli ruinerad.".[208]

I det ögonblicket kom Jabrâîl 'alaihis-salâm med en uppenbarelse som meddelade att denna åsikt var korrekt. Vår Mästare, Profeten, sade: **"O Khabbâb! Den sanna åsikten är den som du har visat",** och reste sig upp. Tillsammans gick de till den nämnda brunnen. Med undantag för den med sött vatten stängde de alla brunnar och byggde en stor bassäng. De fyllde den med vatten och ställde upp koppar för att dricka.

Under tiden kom Hadrat Sa'd ibn Mu'âz till vår Mästare, Profetens, härliga närvaro och erbjöd: "O Rasûlullah! Ska vi bygga en markis av dadelgrenarna som du kan sitta under?" Vår Mästare Fakhr al-âlam var nöjd med denna åsikt från Sa'd och

"In shâ Allah, det är på den platsen som den och den kommer att träffas och falla imorgon bitti! "In shâ Allah, det är på den platsen som den och den kommer att träffas och falla imorgon bitti! Den är där! Där..."
Hadith ash-sharîf



208 Hâkim, al-Mustadrak, III, 482.

gjorde välvilliga böner för honom. En markis byggdes genast.

Profeternas sultan, tillsammans med sin ärade Ashâb, undersökte slagfältet. Då och då stannade Han och visade med sin välsignade hand de platser där Quraysh polyteister skulle dödas och sade: **"Inshâ-Allah (om Allahu ta'âlâ vill), det är på den platsen som den och den kommer att träffas och falla i morgon bitti! Inshâ-Allah, det är på den platsen som den och den kommer att träffas och falla i morgon bitti! Det är där! Där..."**

Efteråt rapporterade Hadrat 'Umar detta genom att säga: "Jag såg att var och en av dem träffades och dödades exakt på de ställen där Rasûl al-akram hade lagt sin välsignade hand. Inte ett dugg framåt eller bakåt."

Världens Mästare (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) delade upp Ashâb al-kirâm i tre grupper. Han gav Muhâjirernas fana till Mus'ab ibn Umayr, Awsîernas fana till Sa'd ibn Mu'âz och Hazrajîernas fana till Khabbâb ibn Munzir. Var och en av dem samlades under sina egna fanor.[209] Vår Mästare, Profeten, lät armén ställa sig i radformation.

Medan han lät armén bilda en radformation, med en pinne som Han höll i sin välsignade hand, rörde Han vid bröstet på Sawad ibn Gaziyya, som hade brutit leden, och sade: **"Ställ dig i raden, Sawad!"** Sawâd sade: "O Rasûlullah! Den käpp du håller i din hand skadar mig. För Allahu ta'âlâs skull som sände dig med den sanna religionen, Boken och rättvisan, skulle jag vilja beröra dig med käppen på samma sätt också." Alla Ashâb al-kirâm där blev förvånade över hans ord. Passar det sig att hämnas på världens Mästare? Var det rätt att göra det? Vår Mästare Rasûlullah öppnade emellertid framsidan av sin välsignade skjorta och sade: **"Kom igen! Ge igen och ta din rätt!"**

Sedan kysste Hadrat Sawâd den välsignade bröstkorg i vår Mästare Habîb al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) med glädje och kärlek. Eftersom alla hade förväntat sig vedergällning, beundrade de sin bror Sawâd och avundades honom vid denna scen. När vår älskade Profet frågade: **"Varför gjorde du det?"** svarade han: "O Rasûlullah, må mina föräldrar och jag offras för din skull. Idag kan jag se att slutet på mitt liv har kommit på order av Allahu ta'âlâ, och jag är rädd för att lämna din höga person. Därför ville jag att mina läppar skulle röra din välsignade kropp under dessa sista minuter vi har. Jag ville uppmuntra din förbön för mig på Domedagen och på så sätt uppnå min räddning från plågan." Vår Mästare, Profeten, blev rörd av denna hans kärlek och han gjorde välvilliga böner för Hadrat Sawâd.

Den högra flygeln i den välsignade islams armé skulle ledas av Zubayr ibn Awwâm, och den vänstra flygeln skulle ledas av Mikdâd ibn Aswad.[210]

Vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) ville rådgöra med sin härliga Ashâb om hur Han skulle starta kriget. Han frågade: **"Hur kommer ni att slåss?"** Då ställde sig Âsim ibn Thâbit upp och uttryckte sin åsikt medan han höll sin pil och båge i handen på följande sätt: "O Rasûlullah! Låt oss börja skjuta pilar när Qurayshs polyteister närmar sig oss, ungefär hundra meter. Låt oss sedan kasta stenar på dem för hand när de är inom kastavstånd. Och när de närmar sig tillräckligt

209 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 58; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 373.
210 Ibn Kathîr, as-Sira, II, 388.

nära för att vi ska kunna använda våra spjut, låt oss attackera med våra spjut tills de går sönder. Efter det ska vi avlägsna våra svärd och slåss!" Vår Mästare, Profeten, gillade denna taktik. Sedan gav Han Sin Ashâb följande befallning:

"Lämna inte era linjer. Stanna på era platser utan att röra er någonstans. Börja inte slåss om Jag inte ger order. Slösa inte bort era pilar förrän fienden närmar sig tillräckligt nära. När fienden avlägsnar sina sköldar ska ni skjuta era pilar. När de är ännu närmare, kasta stenar med era händer. Använd era spjut när de kommer nära. Och när de är på nära håll, slåss med hjälp av era svärd."

Därefter placerades vaktposter ut och Ashâb al-kirâm fick vila. Genom en dold orsak från Allahu ta'âlâ sov de så djupt att de inte ens kunde lyfta sina ögonlock. När vår Mästare, Profeten, gick till förtältet av dadelgrenar drog Hadrat Abû Bakr och Sa'd ibn Mu'âz sina svärd och höll vakt vid porten till förtältet. Vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) lyfte sina välsignade armar och började med stor sorg att be till Allahu ta'âlâ: **"O min Rabb! Om du förintar detta lilla samhälle, så kommer ingen tillbedjan att göras till dig på jorden..."** Denna sorgliga åkallan fortsatte fram till morgonen.

Den välsignade islams armé hade upprättat sitt högkvarter på sandig mark. Av denna anledning var det svårt att gå, fötterna sjönk ner i sanden. Med Allahu ta'âlás välvilja och välsignelsen från vår Mästare Rasûlullahs åkallan började det den natten ett allt kraftigare regn, bäckar svämmade över. Vatten kopparna fylldes, marken blev tillräckligt hård för att fötterna inte skulle sjunka ner i sanden.

Polyteisterna var dock i lera och översvämning. Efter fajr, vår Mästare Rasûlullah väckte Hans Ashâb för morgonens namâz. Efter att ha genomfört namâz talade Han om ghazâs och martyrskapets dygder. Han uppmuntrade Ashâb al-kirâm att kämpa. Han sade: **"I sanning, Allahu ta'âlâ beordrar vad som är sant och verkligt. Han accepterar inte några gärningar som inte gjordes för Allahu ta'âlás tillfredsställelse. Sträva efter att uppfylla vår Rabbs order här, i gengäld för vilken Han lovade Sin barmhärtighet och sitt medlidande, och genom att göra det, klara prövningen! För Hans löfte är sant, Hans ord är korrekt och Hans straff är häftigt. Du och jag är bundna till Allahu ta'âlâ, som är Hayy och Qayyûm. Vi har tagit vår tillflykt till Honom. Vi har klamrat oss fast vid Honom. Vi har förlitat oss på honom. Vår sista återkomst är också till Honom. Må Allahu ta'âlâ förlåta mig och alla muslimer!...."**

"O min Rabb! Här kommer Quraysh polyteisterna med all sin arrogans!... De utmanar Dig; de förnekar Din Profet. O min Allah! Jag ber Dig att uppfylla Ditt löfte om hjälp och ge mig seger!..."

Hadith ash-sharîf



Den sjuttonde dagen i Ramadân ash-sharîf gick fredagssoleupp. Inom kort skulle historiens mest hänsynslösa, mest obalanserade, viktigaste och största krig börja...

På ena sidan fanns Fakhr al-âlam (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) och en handfull av Hans härliga ashâb som inte tvekade det minsta att offra sina liv, på andra sidan fanns en grym och överdriven grupp av otrogna som samlades för att förstöra Islâm helt och hållet och döda en profet som hedrades genom att bli Allahu ta'âlás Habîb. Tyvärr fanns det bland dem även släktingar till Rasûl al-akram. De hade kommit till Badr för att bekämpa sin älskade brorson.

Vår Mästare, Profeten, granskade sin armés uppställning och upprepade Sina instruktioner. Under tiden kom Qurayshs polyteister ut från Sina högkvarter och började översvämma Badr-dalen. De flesta av dem var täckta av rustningar. Med stor arrogans hade de angripit den islamsiska armén. När vår Mästare Rasûlullah såg detta tillstånd hos polyteisterna gick Han in i sitt tält med Hadrat Abû Bakr. Han sträckte Sina välsignade händer framåt och började be Janâb al-Haqq: **"O min Rabb! Här kommer Qurayshs polyteister med all sin arrogans!... De utmanar Dig; de förnekar Din Profet. O min Allah! Jag ber Dig att uppfylla Ditt löfte om hjälp och ge mig seger!... O min Allah! Om du vill att dessa få muslimer ska gå under, kommer ingen att dyrka dig!..."**

På detta sätt bad Han upprepade gånger Allahu ta'âlâ om hjälp. Denna ytterst rörande bön från vår Mästare, Profeten, fortsatte tills Hans ridâ föll från Hans välsignade axlar. Hadrat Abû Bakr, som var mycket rörd av denna uppriktiga bön, lyfte ridâ med stor respekt och placerade den på vår Mästares välsignade axlar. Han tröstade Honom genom att säga: "Må mitt liv offras för din skull, O Rasûlullah! Så mycket av din bön kommer att räcka!... Du har framhärdat i din bön till din Rabb! Förvisso kommer Allahu ta'âlâ snart att ge dig den seger som Han lovade." I det ögonblicket gick världarnas Mästare ut ur tältet och reciterade âyat al-karîmas i maal:

"Snart kommer detta samhälle (i Badr) **säkert att bli fördärvat, och de kommer att vända ryggen till och fly. Närmare bestämt kommer tiden för deras faktiska plågor att vara i qiyâmat. Den tidens plåga är mer fruktansvärd och svårare."**[211]

Vår älskade Profet kom för att leda Hans armé. Sedan reciterade Han följande âyat al-karîmas, i maal: **"O ni troende! När ni möter en fiendehär, var orubbliga och nämn ofta Allahu ta'âlâs namn så att ni kan segra... Lyd Allah och Hans Rasûl. Tvistas inte med varandra. För att ni inte ska misslyckas, förlora kraft och styrka. Visa tålamod och fasthet. För Allahu ta'âlâ är med dem som är tålmodiga."**[212]

Detta skulle vara det första kriget som skulle föras mot fienden i massuppror. Kriget var på väg att börja. Alla var extremt upphetsade. När vår Mästare Rasûl al-akram reciterade âyat al-karîma in maal, **"nämna Allahu ta'âlâs namn ofta..."** började Ashâb al-kirâm säga unisont: **"Allahu akbar!...". Allahu akbar!..."** och att be Janâb al-Haqq att ge dem seger. Nu väntade de bara på en enda signal från vår

211 Sûrah al-Qamar, 54/45–46.
212 Sûrah al-Anfal, 8/45–46.

Mästare, Profeten. Enligt den tidens sedvänja innan två arméer skulle mötas, Modiga män skulle rusa fram från båda sidor, och de skulle slåss ansikte mot ansikte. I och med denna strid skulle båda sidors ilska och passion för att kämpa öka och de skulle bli upphetsade för strid. Men Âmir ibn Hadramî, utan att följa denna regel och utan att bryta mot den, sköt en pil mot den islamsiska armén. Pilen träffade Mihjâ från muhâjirerna och han uppnådde martyrskap, hans välsignade själ steg upp till Jannah. Profeternas mästare gav goda nyheter för denna första martyr genom att säga: **"Mihjâ är martyrernas mästare"**. Ashâb al-kirâm kunde inte hålla sig tillbaka. De kunde dock inte göra ens en liten rörelse utan vår Mästare, Profetens, order. Deras hjärtan var redo att explodera som en vulkan.

"O min Allah! Uppfyll ditt löfte till mig!.... O min Allah! Om Du förstör detta lilla samhälle av Muslimer, på jorden, kommer det inte att finnas någon kvar för att dyrka Dig!..."
Hadith ash-sharîf

Under tiden såg man att tre personer från den polyteistiska armén sprang fram. De var Islams våldsamma fiender, från Rabîas söner: Utba, hans bror Shayba och hans son Walîd. De ropade till mujâhiderna: "Finns det någon som kan bekämpa oss?". När Hadrat Abû Huzayfa började gå mot sin far Utba för att strida mot honom, sade världens Sultan till honom: **"Stanna!"**. Lady Afras söner; Mu'âz, Mu'awwaz och Abdullah ibn Rawâha från mujâhiderna i Medîna avancerade. De stod inför Utba, Shayba och Walîd. Med sina svärd i handen väntade de, redo för striden.

Polytheisterna, som var nyfikna på vilka de var, frågade: "Vilka är ni?" När de svarade: "Vi är muslimer från Medîna", sade polyteisterna: "Vi har inget med er att göra! Vi kräver Abdulmuttalibs söner. Vi vill bekämpa dem", och de vände sig mot den islamsiska armén och ropade: "O Muhammed! Skicka våra jämlikar från vårt eget folk mot oss!"

Efter att ha bett välvilliga böner för dessa tre modiga Ashâb av Hans på slagfältet beordrade vår Mästare Rasûl al-Akram (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) dem att återvända till sina platser. Sedan tittade han genom sin Ashâb och sade:

"O Hashims söner! Stå upp! Kämpa på den rätta vägen mot de som har kommit för att släcka Allahu ta'âlás nûr med sina falska religioner; i första hand är det detta som Allahu ta'âlás sände er Profet för. O Ubayda, stå upp! O Hamza, stå upp! O Alî, stå upp!"

Hadrat Hamza, Hadrat Alî och Hadrat Ubayda, Allahu ta'âls lejon, tog på sig sina hjälmar och gick till fältet. När de stod framför dem frågade polyteisterna: "Vilka är ni? Vi kommer att bekämpa er om ni är våra jämlikar". De svarade: "Jag är Hamza! Jag är Alî! Jag är Ubayda!" Polyteisterna sade: "Ni är hedervärda personer som vi. Vi har accepterat att bekämpa er." Även om de



heroiska mujâhiderna bjöd in polyteisterna till Islâm, så accepterades inte deras erbjudande. På grund av detta avvecklade de alla tre sina svärd och attackerade polyteisterna. Hadrat Hamza och Hadrat Alî dödade de otrogna Utba och Walîd. Hadrat Ubayda skadade Shayba. Shayba skadade också Ubayda. Hadrat Hamza och Hadrat Alî kom för att hjälpa Ubayda. De dödade Shayba. De plockade upp Hadrat Ubayda och förde honom till vår Mästare Rasûlullahs närvaro.[213]

Blod och märg flödade från Hadrat Ubayda ibn Hâriths välsignade fotled. Utan att bry sig om sin situation frågade han vår Profet: "O Rasûlullah! Må mitt liv offras för din skull! Om jag dör under denna omständighet är jag väl en martyr?" Då sa vår Mästare, Profeten: **"Ja, du är en martyr"** och gav den goda nyheten att han förtjänade Jannah. (Hadrat Ubayda dog på platsen Safra, på vägen tillbaka efter kriget).

Polyteisterna, som förlorade sina tre viktiga män i denna strid, blev förvånade. Trots detta försökte Abû Jahl förbättra moralen hos sin armé genom att säga: "Var inte bekymrade över Utbas, Shaybas och Walîds död. De var för hastiga i striden och dog i onödan. Jag svär att vi inte kommer att återvända om vi inte tillfångatar och binder muslimerna med rep."

De heroiska Ashâb al-kirâm såg fram emot att straffa denna grupp polyteister med sina svärd så snart som möjligt. Vår älskade Profet upprepade ständigt denna åkallan: **"O min Allah! Uppfyll ditt löfte till mig!.... O min Allah! Om Du förstör detta lilla samhälle av muslimer på jorden kommer det inte att finnas någon kvar som kan dyrka Dig!..."**

Samtidigt kom en av Qurayshs modigaste och skarpaste bågskyttar, Abdurrahmân, från de polyteistiska leden in på slagfältet. Han var Hadrat Abû Bakrs son; han hade dock ännu inte blivit muslim. Man såg att en person från mujâhidernas led drog sitt svärd omedelbart och marscherade fram. Det var Hadrat Abû Bakr, som hedrades genom att bli den första muslimen och uppnå graden Siddîq, som var den högsta av alla människor efter profeterna. Han sprang fram för att slåss mot sin son.

Världens Mästare sade emellertid till honom, **"O Abâ Bakr! Vet du inte att du är som mitt seende öga och hörande öra? Stanna hos mig! Att se ditt ansikte lindrar mig från alla sorters lidande som kommer till min kropp och mitt hjärta. Ditt sällskap ger styrka åt mitt hjärta."** Han förbjöd honom att slåss. Abû Bakr kunde inte hindra sig från att säga till sin son, "O ondska! Vad har hänt med ditt förhållande till mig?" Sedan tog Profeternas Sultan, vår Mästare, Profeten, en nävesand från marken. Han kastade denna sand mot fienden och sade: **"Må deras ansikten bli svarta!... O min Allah! Sprid skräck i deras hjärtan, få deras fötter att darra!" Sedan vände Han sig mot sin Ashâb och beordrade: "Attackera!..."** De härliga Ashâb som väntade på signalen började agera enligt den givna instruktionen. Mitt i ropen av **"Allahu Akbar!... Allahu Akbar!..."** började pilar att slinka, och stenar träffade sina mål, spjut slog i rustningar. Allahu ta'ala lejon, Hadrat Hamza var i strid med två svärd; Hadrat Alî, Hadrat 'Umar, Zubayr ibn Awwâm, Sa'd ibn Abî Waqqâs, Abû Dujâna,[214] Abdullah ibn Jahsh skingrade de

---

213 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 708; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 17; Tabarî, Târikh, II, 134–135.
214 Abû Dujânas riktiga namn radiy-Allahu 'anh är Sammâk ibn Harasha.

polyteistiska leden och förvånade de otrogna. De var som en oövervinnelig fästning. Ljudet av **"Allahu Akbar!... Allahu Akbar!..."** fyllde himlen, storheten av Allahu ta'âlás härlighet slog mot de otrogna som en hammare. Vår Mästare, Profeten bad Allahu ta'âlâ och sa: **"Yâ Hayyu! Yâ Qayyûm!"** Hadrat Alî sade: "I Badr var den modigaste av oss Rasûl 'alaihis-salâm. Han var den som stod närmast de polyteistiska leden. Närhelst vi var i svårigheter tog vi vår tillflykt till honom."

Polyteisterna omringade Abû Jahl, deras ledare. De klädde en person bland dem som Abû Jahl och fick honom att se ut som honom. Denna olyckliga persons namn var Abdullah ibn Munzir. Hadrat Alî attackerade Abdullah. Han halshögg honom inför Abû Jahl. Polyteisterna klädde ut Abû Qays. Han dödades av Hadrat Hamza.

Hadrat Alî kämpade mot en polyteist. Polyteisten svingade sitt svärd mot Hadrat Alî och svärdet fastnade i skölden. Hadrat Alî svingade sitt svärd, som kallas Zulfikâr, mot polyteistens beväpnade kropp. Han skar polyteisten från axeln till bröstet tillsammans med hans rustning. I det ögonblicket såg han ett svärd som lyste över hans huvud. Han sänkte snabbt sitt huvud. Medan mannen, vars svärd lyste, sade: "Ta det! Detta är från Hamza ibn Abdulmuttalib!" föll polyteistans huvud tillsammans med hans hjälm till marken. När Hadrat Alî vände sig om och tittade såg han sin farbror Hadrat Hamza som kämpade med två svärd. När vår Profet såg Hans Ashâb slåss så modigt sade han: **"De är Allahu ta'ala lejon på jorden"** och uppskattade dem.

Vid något tillfälle bröts svärdet av Hadrat Ukâsha, som kämpade bredvid Vår Mästare, Profeten. När han såg detta plockade vår älskade Profet upp en pinne som Han såg på marken och gav den till honom. Han sade: **"O Ukâsha! Slåss med den här!..."** Så snart Ukâsha tog emot pinnen, som ett mirakel från vår Profet, blev den ett långt, glänsande och vasst svärd, vars mittskåra var stark. Han dödade många polyteister med detta svärd fram till stridens slut.

Medan han kämpade, förklarade världens Mästare Rasûl al-Akram (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) också följande välsignade hadith ash-sharîf som i hög grad motiverade Hans Ashâb: **"Jag svär vid Allahu ta'âlâ, vars makt håller min existens, att Haqq ta'âlâ kommer att sätta de som kämpar idag i hopp om tillfredsställelse av Janâb al-Haqq och visar tålamod och uthållighet och som dödas när de går fram utan att vända om, i Hans Jannah säkert"**

När han hörde dessa välsignade ord ökade Umayr ibn underbart! Det betyder att det inte behövs något annat än att uppnå martyrskap för att jag ska komma in i Jannah!". Han

"O Abâ Bakr! Vet du inte att du är som mitt seende öga och hörande öra? Stanna hos mig! Att se ditt ansikte lindrar mig från alla sorters lidande som kommer till min kropp och mitt hjärta. Ditt sällskap ger mitt hjärta styrka."
Hadith ash-sharîf



kämpade mot fienden, och samtidigt sade han: "Man kan gå till Allahu ta'âlâ inte med materiella förnödenheter utan endast med fruktan för Haqq ta'âlâ, genom att utföra gärningar för âkhirat och visa tålamod och uthållighet för jihad. Alla andra bestämmelser än dessa kommer att vara över med all säkerhet!" På så sätt kämpade han tills han uppnådde martyrskapet.

Striden intensifierades kraftigt. Minst tre polyteister attackerade varje sahâbi. Ingenting kunde få de härliga Ashâb, som försökte bemöta dem med sina svärd, att dra sig tillbaka. De fick styrka genom att säga **"Allahu Akbar! Allahu Akbar!..."** De tröttnade inte av att upprepade gånger attackera. För ett ögonblick var de Polyteisternas brottslighet ökade. Ashâb al-kirâm befann sig i en svår situation.

Vid den tidpunkten gick vår Mästare Rasûlullah, tillsammans med Hadrat Abû Bakr, in i Hans markis gjord av dadelgrenar. Vår Profet började återigen att vädja till Allahu ta'âlâ. **"O min Rabb! Ge mig den hjälp som du lovade!..."** I det ögonblicket sänkte sig en uppenbarelse. I maal: **"När du bönföll din Rabb om hjälp och seger hade han accepterat din bön genom att säga: 'Jag ska verkligen förstärka dig med tusen änglar som kommer en efter en.'"**[215] Då reste sig vår Mästare, Profeten, upp på en gång och sade: **"O Abâ Bakr, glada nyheter! Allahu ta'ala hjälp har nått fram till dig! Det är Jabrâîl! Han håller sin hästs tygel och är beväpnad och väntar på kommandot på dynerna."** Såsom det angavs i Sûrah al-Anfâl dekreterade Janâb al-Haqq till änglarna på följande sätt, i maal: **"När er Rabb inspirerade änglarna: Jag är med er** (om hjälp för muslimer)**. Så hjälp de troende** (med det glada budskapet om hjälp)**, ge dem kraft och styrka. Jag ska kasta skräck i hjärtat på dem som är otrogna. Så slå deras halsar och slå av var och en av deras fingrar** (alla deras leder)**. Detta beror på att de trotsade Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl. Den som trotsar Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl** (kommer att drabbas av Hans plåga)**, Allahu ta'âlâ är sträng i sitt straff!"**[216]

På denna order tog Jabrâîl, Mikâîl, Isrâfîl 'alaihimus-salâm, var och en med sig tusen änglar, sina platser nära, till höger och till vänster om vår älskade Profet.[217]

Jabrâîl 'alaihis-salâm hade satt en gul turban på huvudet. Och andra änglar hade vita turbaner på sina huvuden. De lät ändarna av sina turbaner hänga ner mot ryggen och red på vita hästar. Vår Mästare Sarwar al-âlam sade till Sin Ashâb: **"Änglar har tecken och märken på sig. Även du gör någon form av tecken och märken för dig själv!"** Zubayr ibn Awwâm lindade då en gul duk och Abû Dujâna lindade en röd duk som en turban på sina huvuden. Hadrat Alî tog en vit banderoll och Hadrat Hamza fäste en strutsfjäder på sitt bröst. I och med att änglarna deltog i kriget förändrades situationen genast. Redan innan Ashâb al-kirâm svingade sina svärd mot en fiende, blev deras huvuden avskurna och föll till marken. Man såg att okända personer kämpade mot polyteister runt vår Mästare, Profeten.

Hadrat Sahl berättade: "Under Badrs Ghazâ bevittnade vi att när vi svingade våra svärd mot polyteisternas huvuden, skildes deras huvuden från deras kroppar och föll till marken innan våra svärd hade nått sina mål!"

215 Sûrah al-Anfal, 8/9.
216 Sûrah al-Anfal, 8/12–13.
217 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 57; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 16; Bayhaqî, Dala-il an-Nubuwwa, III, 40; Hâkim, al-Mustadrak, III, 72.

Dödandet av Abû Jahl

Abû Azîz ibn Umayr, polyteisternas flaggstängare, tillfångatogs. Deras befälhavare Abû Jahl reciterade oavbrutet dikter för att uppmuntra qurayshiterna, och han försökte förbättra sina soldaters moral. Han attackerade som om han var i sin tidiga ungdom. Han skryter och säger: "Min mor födde mig för dessa dagar!...". Han hetsade ungdomarna till strid.

Ubayda ibn Sa'îd, en av polyteisterna, var i full rustning. Endast hans ögon kunde ses. Han vände sig om på sin häst och sade: "Jag är Abû Zâtulkarish! Jag är Abû Zâtulkarish!" det vill säga "Jag är far till buken (jag har en stor buk)". Han utmanade muslimerna på sitt säregna sätt. Hadrat Zubayr ibn Awwâm, en heroisk mujâhid, närmade sig honom, siktade på hans ögon och kastade sitt spjut med orden "Allahu Akbar!". Spjutet träffade sitt mål och fick Ubayda ibn Sa'îd att falla av sin häst. När Hadrat Zubayr nådde honom var Ubayda död. Trots att han satte foten på kinden och drog ut spjutet med all sin kraft, kom spjutet ut med svårighet. Det var böjt.

Det mod som Hadrat Zubayr visade i slaget vid Badr var så stort. Det fanns ingen plats utan sår på hans kropp. Hans son Urwa berättade om denna situation på följande sätt: "Min far hade fått tre allvarliga svärdsslag. Ett av dem var på hans hals. Såret var så djupt att jag kunde sätta mitt finger i det".

Abdurrahmân ibn Awf kämpade också hårt mot Qurayshiterna. Han slog ner vem han än mötte utan att bry sig om sina egna blödande sår. Hadrat Abdurrahmân berättade om en händelse som han bevittnade:

"För ett ögonblick fanns det ingen kvar framför mig. När jag tittade mig omkring såg jag två unga män från Ansâr. Jag ville vara nära den mäktigaste av dem. En av dessa två ungdomar granskade mig noggrant, vände sig sedan mot mig och frågade: 'O farbror! Känner du Abû Jahl? Jag svarade: "Ja, jag känner honom. När jag frågade honom: "O min brors son! Varför frågar du mig om Abû Jahl?" svarade han: **"De berättade för mig att han hädar Rasûlullah. Jag svär vid Allahu ta'âlâ att när jag ser honom kommer jag aldrig att lämna honom förrän jag dödar honom eller dör själv.** Jag blev faktiskt förvånad över detta definitiva och beslutsamma ord från en ung man i sin upphetsning. Även den andra ungdomen granskade mig och talade som den föregående. Under tiden hade jag sett Abû Jahl! Bland de fientliga soldaterna rörde han sig ständigt fram och tillbaka. När jag sade: "O ungdomar! Den personen som hastigt går fram och tillbaka är Abû Jahl. De tog sina svärd och rörde sig mot Abû Jahl. De började slåss. Dessa ungdomar var bröderna

"(O min Ashâb!) Änglar har tecken och märken på sig. Även du ska göra någon form av tecken och märken för dig själv!"

Hadith ash-sharîf



Mu'âz och Mu'awwaz, barn till Lady Afra."

Under tiden fann Mu'âz ibn Amr, en av Ashâb al-kirâms förkämpar, ett tillfälle att närma sig Abû Jahl. Han attackerade Abû Jahl, som satt på en häst med lång svans, och slog Abû Jahls ben med sitt svärd häftigt. Abû Jahls ben föll till marken. Då kom Ikrima, som ännu inte hade blivit muslim, för att hjälpa sin far och började slåss mot Hadrat Mu'âz ibn Amr.

I det ögonblicket sprang bröderna Mu'âz och Mu'awwaz framåt som en falk. De dödade alla före dem och nådde fram till Abû Jahl. De slog honom med sina svärd tills de trodde att han var död.

När det gäller Hadrat Mu'âz ibn Amr sårades han i handen och armen när han kämpade mot Ikrima. Hans välsignade handskars av från handleden och hängdes upp med en bit hud. Mu'âz ibn Amr, som var uppslukad av striderna, hade ingen tid att ödsla för sin hand eller att linda in den för behandling. Trots att hans hand hängde kvar med endast en bit hud kämpade han hjältemodigt.

Allahu akbar!... Vilken stark tro det var!... Vilken sevärd scen det var!... Efter att ha kämpat ett tag på detta sätt insåg Hadrat Mu'âz att hans förmåga att röra sig minskade. Hans skadade hand var orsaken. Då trampade han på den, slet av den och kastade den...[218]

Nawfal ibn Huwaylid, en våldsam fiende till Islâm, var en av Qurayshs mest populära förkämpar. Han ropade ständigt och försökte uppröra och provocera folkmassan av polyteister. När vår Mästare, profeten, såg hans beteende, åkallade Han på följande sätt: **"O min Allah! Hjälp mig mot Nawfal ibn Huwaylid. Besegra honom."** När Hadrat Alî, Allahu ta'ala lejon, såg polyteisten Nawfal, kastade han sig över honom med en gång. Han högg sitt svärd så kraftigt att han skar av båda hans ben, trots att de var täckta av rustning. Sedan högg han sitt svärd över hans hals och halshöggs honom.[219]

Umayya ibn Halaf, som brukade tvinga Bilâl al-Habashî att ligga på den heta sanden och lägga stora stenar på hans bröst, var en av de mest grymma polyteisterna. Denna Islams fiende, som utnyttjade varje tillfälle att plåga vår Mästare Rasûlullah (sall-Allâhu 'aleihi wa sallam), försökte samla polyteisterna i Badr-dalen och strävade efter att släcka Islams nûr. Hadrat Bilâl, som såg honom på ett sådant sätt, närmade sig och ställde sig framför honom med sitt svärd och attackerade honom genom att säga: "O Umayya ibn Halaf, otrohetens ledare!... Om du överlever; jag önskar att jag inte gör det!". När han sade: "O Ansârî-bröder! Hjälp, otrohetens ledare är här!" Ashâb al-kirâm omringade Umayya och dödade honom på en gång.[220]

Det fanns ingen ledare i den polyteistiska armén längre. Ingen av dem visste vad de skulle göra; de försökte planlöst fly. Otroendets fästning hade fallit. Den härliga Ashâb fortsatte att jaga dem. Några av polyteisterna fångades och fängslades. Vår Mästare, Vår Mästare, profetens farbror, Abbas, var bland fångarna.[221]

---

218 Bukhârî, "Maghâzî", 8; Muslim, "Jihad and Siyar", 147; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 634; Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, III, 83; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 77.

219 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 92; Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, III, 98; Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, IV, 94.

220 Bukhârî, "Wakâlat", 2; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 631; Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, VIII, 477; Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, III, 94; Tabarî, Târikh, II, 153.

221 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 715; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 173.

Segern var de troendes.

Vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) frågade sin härliga Ashâb: **"Finns det någon som har information om Nawfal ibn Huwaylid?"** Hadrat Alî trädde fram och sade: "O Rasûlullah! Jag har dödat honom." Vår älskade Profet blev så glad över att höra den nyheten och Han reciterade takbîr genom att säga **"Allahu akbar!"** och sade: **"Allahu ta'âlâ accepterade min åkallan angående honom".**

När de berättade för Honom att Umayya ibn Khalaf hade dödats blev Han mycket glad och sade: **"Alhamdulillâh! Tack vare Allahu ta'âlâ. Min Rabb har bekräftat Hans födda slav och gjort Hans religion överlägsen."**

Vår Mästare Rasûl al-akram frågade om Abû Jahl: **"Vad gjorde Abû Jahl? Vad hände med honom? Vem ska gå och leta efter honom?"** Han beordrade dem att leta efter honom bland de döda. De letade efter honom; de kunde dock inte hitta honom. Vår Mästare, Profeten sade: **"Sök efter honom, jag har gett ett löfte om honom. Om ni inte kan känna igen honom, leta efter ärret på hans knä. En dag var han och Jag på Abdullah ibn Jud'âns fest. Vi var båda unga. Jag var lite större än han. När jag blev trängd knuffade Jag honom. Han föll ner på knäna. Ett av hans knän var skadat och märket av detta sår försvann inte från hans knä."** Efter detta gick Abdullah ibn Mas'ûd för att leta efter Abû Jahl. Han kände igen honom. Han var skadad. Han frågade: "Är du Abû Jahl?". Han satte sin fot på Abû Jahls hals. Han tog tag i Abû Jahls skägg och drog i det. Han sade: "O fiende till Allahu ta'âlâ! Har Allahu ta'âlâ äntligen gjort dig bedrövlig?" Abû Jahl svarade: "Varför ska Han göra mig bedrövlig? O fåraherde! Må Allah göra dig bedrövlig. Du har kommit till en plats som är mycket svår att bestiga! Säg mig, till vilket parti hör segern." Hadrat Ibn al-Mas'ûd sade: "Segern tillhör Allah och Hans Rasûl." Medan han tog av Abû Jahls hjälm sade han: "O Abû Jahl! Jag ska döda dig." Abû Jahl visade hur mycket otrohet och arrogans som han hade genom att säga: "Du är inte den förste av dem som dödat sina nationers överordnade. Det kommer dock att bli mycket svårt för mig att du dödar mig. Skär åtminstone av min hals nära bröstet så att mitt huvud kommer att framstå som majestätiskt."

Eftersom Ibn al-Mas'ûd inte kunde halshugga Abû Jahl med sitt svärd, högg han av Abû Jahls huvud med Abû Jahls eget svärd. Han förde hans vapen, rustning, hjälm och hans huvud till vår Mästare, Profeten. Han sade: "Må mina föräldrar offras för din skull, O Rasûlullah! Detta är huvudet på Abû Jahl, som är Allahu ta'âlás fiende." Vår älskade Profet sade: **"Allah, det finns ingen**

"Jag säger i min Rabbs namn, som sände mig som en sann profet, att ni inte hör mig mer än vad de (polyteisternas lik) gör. Men de kan inte svara."

Hadith ash-sharîf



gud utom Honom." Sedan reste Han sig upp och gick till Abû Jahls kropp.

Han sade: **"Prisad vare Allahu ta'ala, för han har gjort dig värdelös och skamlig.**

O Allahs fiende! Du var farao för denna ummat." Sedan tackade han Allahu ta'ala och sade: **"O min Rabb! Du har uppfyllt ditt löfte till mig."**

Vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) lät bandagera den sårade Ashâb al-kirâms sår. Han lät hitta dem som hade lidit martyrdöden. Fjorton personer blev martyrer, åtta av dem från Ansâr. Medan alla deras välsignade själar flög till Jannah dödades sjuttio personer från polyteisterna, som försökte släcka Islâms nûr. Dessutom tillfångatogs sjuttiotvå personer.

Vår Mästare Rasûlullah skickade Abdullah ibn Rawâha och Zayd ibn Hâritha till Medîna för att ge de goda nyheterna om segern.

Vår Mästare, Profeten, genomförde janâza namâz[222] för martyrerna, och Han lät dem begravas i deras gravar.

Av polyteisternas lik kastades tjugofyra i en torr brunn, andra kastades i gropar och täcktes med jord.

Världens Mästare kom till brunnen med sin ärade Ashâb och sade: **"O de som har kastats i brunnen!"** och fortsatte med att recitera namnen på de dödade polyteisterna tillsammans med deras fäders namn: **"O Utba ibn Rabîa! O Umayya ibn Halaf! O Abû Jahl ibn Hishâm!... Vilket dåligt folk ni var för er profet. Ni förnekade mig, men andra godkände och bekräftade mig. Ni förvisade mig från min stad, mitt hemland. Men andra öppnade sina dörrar för mig och välkomnade mig med öppna armar. Ni kämpade mot mig, men andra hjälpte mig. Har ni uppnått det som min Rabb lovade er? Jag har uppnått den seger som min Rabb lovade."**

Hadrat 'Umar frågade vår Profet: "O Rasûlullah! Berättar du detta för kadaverna?" Därpå svarade vår Mästare Rasûl al-akram: **"Jag säger i min Rabbs namn, som sände mig som en sann profet, att ni inte hör mig mer än de gör. Men de kan inte svara."**

Polyteisterna flydde från slagfältet för att rädda deras liv, men kunde inte ta med sig något av det som de hade tagit med sig. Allt detta övergick till muslimerna. Vår Mästare, Profeten fördelade bytet bland alla Hans Ashâb som anslöt sig till Badr-kriget och som var i tjänst. De stannade vid Badr i ytterligare tre nätter och återvände till Medîna efter nitton dagar.

Under tiden närmade sig Abdullah ibn Rawâha och Zayd ibn Hâritha, som hade skickats som förebud, Medîna. När de anlände till den plats som kallas Aqiq, på söndagsmorgonen, skilde de sig åt. Abdullah ibn Rawâha och Zayd ibn Hâritha kom in i Medîna genom olika delar. De stannade vid varje hus och informerade dem om segern.

Abdullah ibn Rawâha, vår Mästare Rasûlullahs poet, förkunnade segern högt genom att recitera;

O Ansâr! Jag ger er härmed det glada budskapet,
Allahs profet är säker och levande.

222 *Janâza; en död persons kropp. Se det femtonde kapitlet i det femte fasciclet av En-dless Bliss för "janâza" och "salât (namâz) av janâza".*

Polyteisterna dödades och befann sig i fångenskap,
Bland krigsfångarna finns det många berömda.
Alla Rabîas och Hajjâjs söner också,
Abû Jahl Amr ibn Hishâm dödades vid Badr.

Hadrat Asim ibn Adiy frågade: "O Ibn ar-Rawâha! Är det du sa sant?" Abdullah ibn Rawâha sade: "Ja, jag svär vid Allah att det är sant! Inshâallah (om Allah vill) kommer Rasûlullah att komma i morgon med de fångar vars händer är bundna!

Hadrat Ruqayyas bortgång

Den dagen hade Hadrat Ruqayya, dotter till vår älskade Profet, avlidit. Hennes make, Hadrat 'Uthmân, hade genomfört hennes janâza namâz. Denna segernyhet, över denna sorg, hade lättat dem lite.

Vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), med sin Ashâb, tackade Allahu ta'âlâ som skänkte Badr-segern över dem och utförde sajda (nedböjning) av shukr (tacksamhet) och började sedan mot Medîna al- munawwara med fångarna.

Tidigare hade Abdullah ibn Rawâha och Zayd ibn Hâritha kommit med goda nyheter om segern och berättat om vad som hände i Ghazâ i Badr och vilka som blev martyrer. Barn, kvinnor, folk i tjänst i Medîna hade jublat över segern. De gick ut ur staden för att välkomna vår Mästare, Profeten. Hâritha ibn Surâqa var bland martyrerna. Hennes mor, Rabî, hade fått veta att hennes son hade martyriserats av en fientlig pil när han drack vatten från poolen. När vår mor Rabî hörde den nyheten sade hon: "Jag kommer inte att gråta över min son förrän Rasûl 'alaihis-salâm kommer. När han hedrar Medîna kommer jag att be honom. Om min son är i Jannah kommer jag aldrig att gråta. Om han är i Jahannam kommer jag att utgjuta blod, istället för tårar, från mina ögon."

När vår älskade Profet, med Sin välsignade Ashâb al-kirâm, hedrade Medîna, kom Rabî till hans närvaro och sade: "Må mina föräldrar offras för din skull, o Rasûlullah! Du vet hur mycket jag älskar min son Hâritha. Blev han martyr och gick till Jannah? Om så är fallet ska jag ha tålamod. Om inte kommer jag att utgjuta blod, i stället för tårar, från mina ögon." Vår Mästare Habîb al-akram gav henne de goda nyheterna: **"O Umm Hâritha! Din son befinner sig inte i en utan i flera Jannahs. Hans plats är Firdaws** (en hög nivå av Jannahs)**."** Efter detta sade Rabî: "Från och med nu kommer jag inte att gråta över min son". Vår Mästare bad om en kopp vatten. På grund av sin medkänsla lade Han sin hand i vattnet och drog sedan ut den. Han lät Hadrat Hâerithas mor och hans syster dricka detta vatten. Dessutom

"O Abbâs! Allahu ta'âlâ vet om ni är muslimer eller inte. Om du talar sanning kommer Allahu ta'âlâ att ge dig sina belöningar med säkerhet. Men ni är emot oss när det gäller er utseende. Det är därför du ska betala för din frigivning."
Hadith ash-sharîf



vådde han deras ansikten och huvuden med detta vatten. Efter den dagen var Rabîs och hennes dotters ansikten mycket lysande. Dessutom hade de mycket långa livstider.

Vår Mästare, hâja al-kâinât'alaihi afdalussalawât, fördelade de sjuttio fångarna som fördes till Medîna bland sina Ashâb och beordrade att de skulle behandla dem väl. En uppenbarelse om fångarnas öde hade ännu inte skickats av Allahu ta'âlâ.

Vår Mästare Rasûlullah beslutade efter att ha rådfrågat Hans Ashâb att fångarna skulle släppas mot en lösensumma. Lösensumman bestämdes i enlighet med varje fånges egendom. De som inte hade någon egendom och var läskunniga skulle lära tio analfabeter i Medîna att läsa och skriva, sedan kunde de åka till Mecka. Vår Mästare, Profetens farbror Abbâs fanns bland de tillfångatagna. Vår Mästare sade till honom: **"O Abbâs! Betala för frisläppandet av dig själv, din brorsson Uqayl** (Aqîl) **ibn Abî Tâlib och Nawfal ibn Hârith. För du är rik."** Då sade Hadrat Abbâs: "O Rasûlullah! Jag är en muslim. Qurayshis förde mig till Badr med våld." Rasûlullah svarade: **"Allahu ta'âlâ vet om du är muslim eller inte. Om du talar sanning kommer Allahu ta'âlâ att ge dig dess belöningar med säkerhet. Men du är emot oss när det gäller ditt utseende. Det är därför du bör betala för din frigivning."**

När Abbâs sade: "O Rasûlullah! Jag har inga rikedomar med mig förutom 800 dirham som ni tog som krigsbyte", sade vår Mästare, Profeten, **"O Abbâs! Varför berättar du inte om guldet?"** Då frågade han: "Vilket guld?"

När vår älskade Profet svarade: **"Guldmynten som du gav till din hustru Umm al-Fadl, dotter till Haris, den dag du skulle lämna Mecka! När du gav dem fanns det ingen annan än ni två. Guldmynten, om vilka du sa till Umm al-Fadl: 'Jag vet inte vad som kommer att hända med mig under denna expedition. Om något händer mig och om jag inte kan vända om, är denna mängd guld till dig, denna mängd till Fadl, denna mängd till Abdullah, denna mängd till Ubaydullah och denna mängd till Qusam.'"** Hadrat Abbâs blev förvånad och sade: "Jag svär att det inte fanns någon annan medan jag gav dessa guldmynt till min fru. Hur vet du detta?" Vår Mästare Profeten svarade: **"Allahu ta'âlâ informerade mig".** Då sade Hadrat Abbâs: "Jag vittnar om att du är Allahu ta'ala Rasûlâs Rasûl och att du talar sanning" och reciterade Kalima ash-shahâda. [223]När Hadrat Abbâs blev muslim satte vår Mästare, Profeten, honom i ledningen för Mecka. Han beordrade honom att skydda muslimerna där och skicka nyheter om Islams fiender.

Quraysh, som hade lidit stora nederlag i Ghazâ i Badr, fick veta att de kunde få tillbaka fångarna genom att betala lösensumman. Nadr ibn Hârith, som plågat Profeternas Mästare långt före Hegira, halshöggs dock. Även Uqba ibn Abî Mu'ayt, som hade lagt en kamelmage på vår älskade Profet när Han utförde namâz i Kâ'ba, dödades. När denna Islâms grymma fiende halshöggs prisade vår Mästare Rasûlullah Allahu ta'âlâ. Han gick till hans lik och sade: **"Wallahi, jag känner inte till någon som är så dålig som du, som förnekar Allahu ta'âlâ, Hans Rasûl och Koranen al-karîm och som plågade Hans Rasûl så mycket."**

223 Tabarî, Târikh, II, 523,524.

Fångarna stannade hos Ashâb al-kirâm ('alaihimurridwân) tills de togs av sina förmyndare i utbyte mot en lösensumma. Alla sahâbîs behandlade fångarna mycket väl och delade sin mat med dem. Mus'ab ibn Umayrs bror, Abû Aziz, var bland de tillfångatagna. Han berättade: "Jag var också fånge i huset hos en muslim från Medînan. De behandlade mig mycket väl och gav brödbröden som de skulle äta på morgonen och kvällen till mig, så de var tvungna att äta endast dadlar. Närhelst en av dem samlade ihop en bit bröd gav han den direkt till mig. Eftersom jag skämdes skulle jag ge tillbaka brödet till den person som hade fört det. Men han skulle återlämna det till mig igen."

Återigen berättade en av fångarna vid namn Yazîd från Quraysh följande: "När muslimerna återvände från Badr till Medîna, tvingade de oss fångar att sätta oss på djuren och de gick till fots."

Khadîja radiy-Allahu 'anhâs systers son, vår Mästare, Profetens svärson Abu'l-Âs ibn Rabî var bland de tillfångatagna. Abu'l-Âs var en av köpmännen i Mecka och han var mycket rik. Han var känd för sin pålitlighet och fromhet. När lösensummorna för de tillfångatagna skickades från Mecka, skickade Hadrat Zaynab för att komplettera den halsbandet som hennes mor gav henne som bröllopsgåva. När lösensummorna anlände kände vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) igen halsbandet och sade: "O min Ashâb, om du finner det lämpligt, skicka min dotter Zaynabs fånge med lösensumman". Ashâb al-kirâm gick också med på det. Abu'l-Âs ibn Rabî fick tillåtelse att åka till Mecka med alla sina varor på villkor att han skickar Zaynab till Medîna. Abu'l-Âs skickade iväg Zaynab och hennes följeslagare med sin bror Kinâna. De polyteister som hörde om detta skickade några av sina män efter dem. De nådde dem vid Zî-Tuwâ. När Habar ibn al-Aswad kastade sitt spjut, skyggade kamelen och kastade Hadrat Zaynab. Kinâna avlossade sina pilar framför honom och sade: "Jag ska förgöra den som försöker döda Zaynab". Han tog Zaynab ut ur Mecka och förde henne till deras destination. Hadrat Zaynab blev sjuk på grund av sina sår. Hon var gravid. När hon anlände till Medîna förlorade hon sitt barn. Rasûl 'alaihis-salâm blev mycket ledsen när Han hörde om detta.

Det faktum att polyteisterna besegrades vid Badr och att de flydde från slagfältet i ett bedrövligt tillstånd orsakade en stor överraskning i Mecka. Ett helt oväntat resultat, som de aldrig hade tänkt sig, hade inträffat. Abû Lahab och andra polyteister trodde inte på den första häradsförkunnarens ord. När Abû Sufyân, som sprungit iväg från slagfältet, kom till Mecka kallade de genast hit honom. Abû Lahab frågade honom: "O min brors

"Wallahi, jag känner inte till någon som är så dålig som du (Uqba ibn Abî Mu'ayt), som förnekar Allahu ta'âlâ, Hans Rasûl och Koranen. al-karîm och som plågade Hans Rasûl så mycket."

Hadith ash-sharîf



son! Berätta för oss, hur gick det till?" Abû Sufyân satte sig ner där. Många människor, som stod, lyssnade på honom. Abû Sufyân berättade för dem:

"Fråga inte! När vi träffade muslimer var det som om våra händer var bundna, de gjorde som de ville. De dödade några av oss och tillfångatog några andra. Jag svär att jag inte fördömer eller kritiserar något av vårt folk. För vid den tiden träffade vi några människor som satt på vita hästar mellan jorden och himlen. Ingenting kunde motstå dem, ingen kunde motsätta sig dem!"

Abbâs slav, Hadrat Abû Râfi', som hade blivit muslim i Islams tidiga dagar, men som av rädsla för polyteisternas plågor inte hade avslöjat sin tro, var där. När Abû Râfi' lyssnade till dem i tystnad glömde han allt på grund av sin glädje och sa plötsligt: **"Wallahi, de är änglar".**

Abû Lahab slog honom våldsamt, tog tag i honom och kastade honom till marken. Han slog honom hårt. Efter detta kunde Umm al-Fadl, hustru till Hadrat Abbâs, inte stå upp. Eftersom hon själv också hade blivit muslim. Umm al-Fadl tog en av pinnarna i rummet och sade: "Du såg honom maktlös eftersom han inte har någon, eller hur?". Hon slog Abû Lahab häftigt. Abû Lahabs huvud blev skadat. Försmädlig, föraktad och föraktlig, droppande av blod, gick han tillbaka. Sju dagar senare gav Allahu ta'âlâ honom en sjukdom som kallas svartröd. Han dog av denna sjukdom. Hans söner lämnade hans kropp obegravd i två eller tre nätter. Till slut började han stinka. Alla undvek var han befann sig och avskydde sjukdomen som Abû Lahab ådragit sig som om det vore en pest. Efter detta sade en av Qurayshîerna till Abû Lahabs söner: "Skam på dig! Känner ni ingen skam? Du lämnade din far hemma tills han stank. Ta åtminstone med honom någonstans och begrav honom!" Hans söner sade till mannen: "Vi är rädda för sjukdomen i honom." Den här gången sade mannen till dem: "Gå ni, jag ska komma och hjälpa er." Då samlades de tre av dem. De axlade honom och bar honom iväg och lämnade honom på en avlägsen plats. De kastade stenar på honom tills det inte var möjligt att se honom. På så sätt gick Abû Lahab in i sitt land, den mörka gropen Jahannam, där han för alltid kommer att stanna i plågor och eld.

Walîd ibn Walîd var en av Qurayshs fångar vid Ghazâ i Badr. Abdullah ibn Jahsh hade tillfångatagit honom. Hans bröder Hishâm och Khâlid ibn Walîd, som ännu inte hade omfamnat Islâm, kom till Medîna. Abdullah ibn Jahsh ville inte frigöra honom om inte hans lösensumma gavs. Även om Khâlid gick med på det, accepterade inte Hishâm, hans halvbror i faderskap, detta. Vår Mästare Rasûlullah föreslog att deras fars vapen och utrustning skulle överlämnas. Till detta erbjudande samtyckte Hishâm, men Khâlid accepterade inte. Slutligen kom de överens om deras fars svärd (det hade ett värde av 100 dinâr), hans rustning och hans hjälm. De räddade Walîd från fångenskap och begav sig till Mecka. Walîd lämnade dem dock vid platsen Dhu'l-Hulayfa, som låg fyra mil från Medîna, kom till vår Mästare, Profeten och omfamnade Islâm. Han blev en av Ashâb al-kirâm. Efter en tid åkte han till Mecka, till sina bröder. När Khâlid ibn Walîd frågade honom: "Eftersom du skulle bli muslim, varför blev du inte muslim innan vi betalade din lösensumma? Du fick oss att skilja oss från ett minne från vår far. Varför gjorde du det?" Han svarade: "Jag var rädd att

Qurayshfolket skulle säga: 'Han kunde inte uthärda fångenskap och blev lydig mot Muhammed 'alaihis-salâm'."

Hans bröder blev rasande över detta svar och fängslade honom tillsammans med några muslimer från Manzums söner, tillsammans med Iyâsh ibn Abî Rabîa och Salama ibn Hishâm (radiy-Allahu 'anhumâ). Walîd ibn Walîd fängslades i flera år eftersom han hade blivit troende. Han förtrycktes och led tortyr som utfördes av hans farbror Hishâm, en våldsam fiende till Islâm och hans polyteistiska släktingar. Vår Mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) bad för Iyâsh ibn Abî Rabîa, Salama ibn Hishâm och Walîd, som förtryckts av polyteisterna, på följande sätt: **"O min Rabb! Rädda Walîd ibn Walîd, Salama ibn Hishâm, Iyâsh ibn Rabîa och andra muslimer som verkar svaga** (och hjälplösa) (från de otrognas fångenskap), **o min Rabb, krossa Mudar** (Quraysh) **våldsamt** (värre än tidigare). **Jämför dessa år** (för dem) **med Yûsufs** (Josefs) **år."** Med välsignelsen från vår Mästare Rasûlullahs bön fann Walîd ett tillfälle och flydde från platsen där han var bunden. Han kom till Medîna al-munawwara och nådde vår älskade profet. När vår mästare Habîbullah frågade om situationen för Iyâsh ibn Rabîa och Salama ibn Hishâm, nämnde han att de var bundna med fötterna till varandra och led av bitter plåga och tortyr.

Universums sultan var mycket ledsen över deras tillstånd och sökte efter ett sätt att rädda dem. När han frågade vem som kunde rädda dem svarade Walîd, trots att han hade genomgått tortyr i åratal, med stort mod och entusiasm: "O Rasûlullah! Jag ska rädda dem, jag ska föra dem till dig." Han kom till Mecka igen och fick reda på var de torterade muslimerna befann sig genom att följa en kvinna som förde mat till dem. Båda två fängslades i en byggnad utan tak. På natten, med risk för sitt liv, kom Walîd med stort mod ner från muren och nådde fram till sina vänner. De två oskyldiga männen, vars enda skuld var att de trodde, bands av polyteisterna till en sten och fick utstå all slags tortyr i den glödande hettan i Arabien. Walîd räddade dessa sina välsignade bröder och lät dem stiga upp på hans kamel. Han gav sig iväg till Medîna al-munawwara till fots, med bara fötter, för att så snart som möjligt nå Rasûlullah, som han älskade innerligt. Det som brände honom var inte den intensiva ökenhettan utan kärleken till att få träffa världens Mästare.

Han kom till Medîna på tre dagar, barfota, utan mat och vatten. Alla hans tår var skadade av stenarnas hårdhet. Walîd ibn Walîd nådde fram till Habîbullah, som han älskade så mycket.

Segern i Badr orsakade ett stort jubel bland muslimerna. Polyteisterna sjönk ner i sorg och besvikelse. Negus, Abessiniens

"Prisad vare Allahu ta'âlâ, för han gjorde sin Rasûl segerrik vid Badr och gav honom seger."

Hadith ash-sharîf



härskare, gav de goda nyheterna till Ashâb al-kirâm när han hörde att vår Mästare Rasûlullah hade segrat, genom att säga: **"Prisad vare Allahu ta'âlâ, för han gjorde Hans Rasûl segerrik i Badr och gav honom seger".**

Händelserna efter Ghazâ i Badr

Vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) var i krig med både judarna och munâfiqs som Abdullah ibn Ubayy, som låtsades vara muslimer, samt med polyteisterna. Dessutom bjöd Han in polyteistiska stammar runt Medîna till Islâm och arbetade för att de skulle bli hedrade genom att omfamna Islâm. Ghazâs som Karkara, Banî Kaynukâ, Sawîq, Ghatfân, Bahran... gjordes alla efter Ghazâ av Badr.

Några händelser som inträffade under Hediras andra år

Det året blev zakât (en årlig plikt för människor som anses rika i islam att ge en viss mängd av vissa typer av egendom till vissa typer av människor) fard, och dessutom blev sadaqa al-fitr, eid namâz och qurban (offra djur) obligatoriska. Vår Mästare Rasûlullah gifte sin dotter Umm Gulthum med Hadrat 'Uthmân. Vår Mästare Profeten gifte sig med Hafsa, dotter till Hadrat 'Umar och Zaynab bint Khuzayma. Hadrat Hasan, son till Hadrat Alî, föddes.

Hans äktenskap med Hadrat Âisha

Vår Mästare, Profeten, var förlovad med Hadrat Âisha när de var i Mecka, men de hade ännu inte haft sitt bröllop. En dag frågade Hadrat Abû Bakr vår mästare Sarwar al-âlam: "O Rasûlullah! Vad är det som hindrar dig från att gifta dig med din fru?". Rasûlullah svarade: **"Det är mahr** (mahr består av saker som guld, silver eller någon form av egendom eller någon form av förmån som en man ger till den kvinna han ska gifta sig med)." Därefter skickade Hadrat Abû Bakr pengar för mahr till Rasûlullah.[224]

Därefter hölls vår mor Hadrat Âishas bröllop. Vid den tiden var vår Mästare, Profeten, femtiofem år gammal.[225] Vår mor Hadrat Âisha var så intelligent och begåvad att hon omedelbart kunde uttrycka händelser poetiskt. Hon skulle aldrig glömma vad hon lärt sig och memorerat. Hon var mycket smart, intelligent, lärd, litterär, kysk och from. Eftersom hon hade ett minnesmotstånd, frågade Ashâb al-kirâm och lärde sig många saker av henne. Hon prisades av en âyat al-karîma.

Ghazwa i Karkarat al-Qadr

Nyheten om att en grupp från Banî Salim och Ghatfân samlades i Karkara kom. Efter detta gav sig vår Mästare, Profeten, med tvåhundra från Muhâjir och Ansâr iväg från Medîna. Hadrat Ibn al-Umm Maktum lämnades kvar som ställföreträdare i Medîna. Hadrat Alî bar den vita fanan. När de anlände till platsen kunde de inte hitta någon. Polyteisten hade hört att mujâhiderna var på väg och lämnade dem. De stötte på en kameleur och frågade honom om gruppen från Banî Salim och Ghatfân. Kameljägaren svarade: "De hade anlitat mig för att ta hand om deras djur i fem dagar. Men jag vet inte var de är nu." Fem tusen kameler togs som byte. Kameleur Yasâr togs också till fånga. Efter att ha stannat i tre dagar i Karkarat al-Qadrs dal för att driva kamelerna, gav de sig av till Medîna. Vid den plats som kallas Darâr delade

---

224 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 239; Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 300–301.
225 Bukhârî, "Manâqib-ul-Ansâr", 44; Tirmidhî, "Nikâh", 18.

vår Mästare, Profeten, kamelerna, som avskilde en femtedel av platsen. Alla fick två kameler. Nästa dag, när de utförde namâz på morgonen, såg de att den kameleer som kallades Yasâr bad tillsammans med dem. På grund av detta frigjorde vår Mästare, Profeten, honom. De återvände till Medîna välbehållna.

Den som brinner av längtan efter dig blir nûr,
Och det hjärta som är förstört av kärlekens problem blomstrar.

Ghazâ från Banî Kaynûka

En dag ville judarna i Banî Kaynukâ göra narr av en muslimsk kvinna. Efter att ha sett detta drog en sahâbi sitt svärd på en gång och dödade den där juden. Judarna samlades och martyriserade denna välsignade sahâbî. Vår Mästare, Profeten informerades om denna händelse. Vår Mästare Rasûl al-akram samlade dem på marknadsplatsen i Kaynukâ och sade: **"O judiska samfund! Frukta att ni kommer att drabbas av en plåga liknande den som Allahu ta'âlâ drabbade Quraysh. Bli muslimer. Ni vet mycket väl att jag är en Profet som har sänts av Allahu ta'ala. Ni har redan läst detta och Allahu ta'âlâs löfte till er i er bok."**

Trots denna barmhärtighet utmanade judarna, som bröt det avtal de ingått, världens sultan genom att säga: "O Muhammed! Låt dig inte vilseledas av att du besegrade ett folk som inte vet hur man utkämpar ett krig! Vi svär att vi är krigare. Du kommer att förstå vilka stora krigare vi är, först när du börjar bekämpa oss!".

De avslöjade således sin utmaning genom att bryta mot den tidigare avtal. Efter detta kom Jabrâîl 'alaihis-salâm med en uppenbarelse, i maal: **"**(O min Habîb!) **Om du oroar dig för förräderi från ett folk som hade ingått ett avtal** (med dig) (som de bröt mot)**, informera dem rätt och slätt om att du har förkastat deras avtal** (innan du förklarar krig mot dem)**. För Allahu ta'âlâ älskar inte de förrädiska.”**[226]

I maal av en annan âyat al-karîma, "O min Rasûl! Säg till de otrogna judarna: Säg till de judiska judarna: Ni kommer att besegras med säkerhet, och tillsammans kommer ni att drivas till Jahannam, som är en ond viloplats."[227]

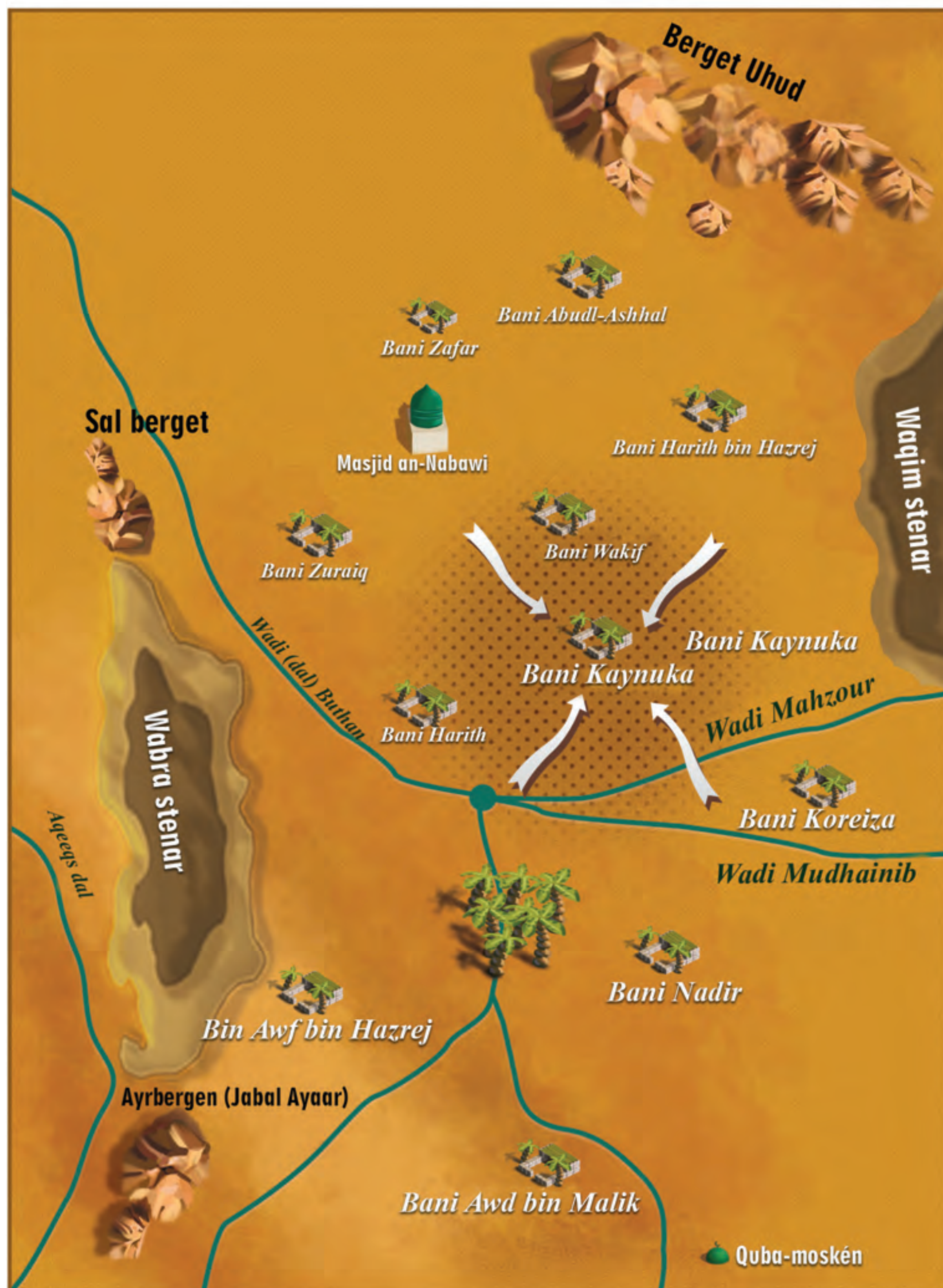
I mitten av Shawwâl-månaden, på lördagen, samlade vår Mästare Habîb al-akram en armé på en gång och marscherade till fästningen där Kaynûka-judarna bodde. Den vita fanan bars av Hadrat Hamza. Abû Lubâba lämnades kvar i Medîna som ställföreträdare.[228]

"Ni kommer garanterat att bli försvunna, och tillsammans kommer ni att drivas till Jahannam, som är en ond viloplats."
Âl-i 'Imrân: 12



226 Sûrah al-Anfal, 8/58.
227 Sûrah Âl-i 'Imrân, 3/12.
228 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 29.

Ghazâ av Banî Kaynûka



Den välsignade armén belägrade Kaynûkas fästning. Judarna, som sade: "Vi är vad krigare kallar hjältar", vågade inte ens skjuta pilar från sin fästning, än mindre göra motstånd. Vår Mästare, Rasûlullah kontrollerade som gick in och ut ur fästningen. Ingen kunde ta sig ut. Detta tillstånd pågick i femton dagar.[229]

Judarna blev rädda och gav upp. Även om var och en av dem skulle ha dödats, hade vår älskade Profet, som sändes som en barmhärtighet för alla världar, medlidande med dem, och Han lät judarna i Kaynûka åka till Damaskus. Ingen av dem fick stanna kvar. Därmed fördrevs de från Medînas landområden.[230] De utvandrade från Banî Kaynukâs landområden. Deras egendomar och vapen blev muslimernas pris.

"'Uthman är min följeslagare i Jannah."

Hadith ash-sharîf

Ghazwa av Sawîq

När Abû Sufyân kom till Mecka efter att ha flytt från slaget vid Badr, lovade han att han inte skulle smörja in sitt hår eller närma sig sin hustru förrän han hade hämtat hämnd från Muhammed, sall-Allahu 'aleihi was sallam. För att uppfylla sitt löfte begav han sig det andra året av Hegira, den femte dagen i Dhu'l-hijja, på måndag, iväg till Medîna med tvåhundra kavallerister. En natt gick han till någons hus i Medîna och frågade om vår Mästare, Profeten. Den personen uppmärksammade honom inte. Han öppnade inte ens dörren.

Abû Sufyân gick därifrån och stannade i Salam ibn Mushkams hus. Nästa dag begav han sig till Arîz-regionen. I denna region stötte han på Ma'bad ibn Amrush och hans tjänare och dödade dem medan de arbetade. Han satte eld på en fruktträdgård med dadelpalmer. Han sade: "Mitt löfte är uppfyllt" och gav sig av.

När denna händelse rapporterades till vår Mästare, Profeten, lämnade Abû Lubâba som ställföreträdare i Medîna och gick efter Abû Sufyân med tvåhundra män. Denna nyhet nådde polyteisterna; de började springa. För att fly lämnade de sina varor och en sorts spannmål som kallas sawîq med grytorna för att koka dem. Muslimerna hittade detta och tog dem som en trofé. Detta är anledningen till att detta krig kallades Ghazwa of Sawîq.

Hadrat Alîs och Hadrat Fatimas äktenskap

Det var det andra året av hägiran. Vår mästare, Profetens (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) dotter Hadrat Fâtima blev femton år gammal.

En dag gick Hadrat Fâtima till vår Mästare Rasûl al-akram för att utföra en tjänst. Vår Mästare Rasûlullah såg att Hans dotter



229 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 29.
230 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 176-180; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 29.

hade nått giftermålsåldern. Efter den dagen frågade många personer efter vår mor, Fâtima-tuz- Zahrâs hand i äktenskap. Rasûl 'alaihis-salâm brydde sig inte om det och sade: **"Hennes äktenskap beror på Haqq ta'âlâs dekret".**

En dag sade Hadrat Abû Bakr, Hadrat 'Umar och Hadrat Sa'd ibn Mu'âz: "Alla, utom Hadrat Alî, bad om Hadrat Fatimas hand. Men ingen accepterades", medan de satt i masjid. Hadrat Siddîq sade: "Jag antar att detta äktenskap kommer att beviljas Alî. Låt oss gå och besöka honom och diskutera detta ämne. Om han för fram fattigdom som en ursäkt, låt oss hjälpa honom". Då sade Hadrat Sa'd: "O Abâ Bakr! Du är alltid barmhärtig. Stå upp och låt oss följa med dig." Dessa tre lämnade masjiden och gick till Hadrat Alî. Hadrat Alî hade gett sig av på sin kamel och vattnade en dadelträdgård som tillhörde en person från Ansâr. När han såg dem hälsade han och välkomnade dem. Hadrat Abû Bakr frågade: "O Alî! För varje välvillig gärning är du alltid ledaren, och du har en sådan rang i Rasûl al-akrams ögon som ingen annan någonsin har haft. Alla bad om Hadrat Fâtimas hand i äktenskap. Men ingen blev accepterad. Vi antar att du kommer att bli accepterad. Varför gör du inte ett försök?".

När Hadrat Alî hörde dessa ord fylldes hans välsignade ögon med tårar och sade: "O Abâ Bakr! Du gör mig djupt ledsen. Ingen är lika intresserad av henne som jag. Min fattigdom är dock ett hinder för detta." Då sade Hadrat Abû Bakr: "Tala inte så där. Rikedom är ingenting i Allahu ta'âlás och Hans Rasûls ögon. Fattigdom kan inte vara ett hinder för detta. Gå och be om hennes hand."

Hadrat Alî berättade: "Jag kom in i Rasûlullahs närhet och var blyg och tveksam. Rasûlullah var storslagen och stilla som vanligt. Jag satte mig ner framför Honom men kunde inte tala. Vår Mästare Rasûlullah frågade: **"Varför kom du, behöver du något?"**. Jag höll tyst. När Han sade: **"Kanske kom du för att be om Fâtimas hand i äktenskap"**, kunde jag bara säga: "Ja". (Vår Mästare, Profeten lät Fâtima höra att Hadrat Alî bad om hennes hand i äktenskap. Hon höll också tyst.) Vår Mästare, Profeten frågade: **"Vad har du som mahr att ge till Fâtima?"**. Jag svarade: "O Rasûlullah! Jag har ingenting med mig att ge till henne." Sedan frågade han: **"Var är din Khutamî- pansarskjorta som jag gav dig, vad har hänt med den?"** När jag svarade: "Den är hos mig", sade han: **"Sälj den och ge mig pengarna. Den räcker som mahr."**[231] Enligt en annan rapport, när vår Mästare Rasûlullah frågade Hadrat Alî: **"Vad har du med dig?"** svarade han: "Jag har min häst och min pansarskjorta med mig". Då sade vår Mästare Rasûlullah: **"Du behöver din häst men säljer din rustning."** Enligt en annan rapport sade vår Mästare, Profeten, **"O Alî! Gå och hyr ett hus åt dig själv."**

Tills han gifte sig brukade Hadrat Alî bo hos vår Mästare, Profeten. På order av vår Mästare, Profeten, hyrde han Hâritha ibn Nu'mâns hus, nära Masjid an-Nabawî, mittemot Hadrat Aishas rum. Han skickade sin rustning till basaren. Medan Hadrat 'Uthmân bläddrade runt på basaren kände han igen Hadrat Alîs rustning. Han frågade säljaren: "Hur mycket vill ägaren till denna rustning ha?". Säljaren svarade: "400 dirham." Hadrat 'Uthmân (radiy-Allahu 'anh) sade: "Kom och hämta pengarna". Sedan gick han till sitt hus. Han tog rustningen från säljaren och betalade för den. Han sade: "Ingen annan än han är värd denna rustning. Han bör spendera dessa pengar på bröllopet. Och acceptera vår ursäkt." Han gav 400 dirham, lade rustningen ovanpå den och skickade den som en gåva till Hadrat Alî.

231 Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, III, 173; Ibn Kathîr, as-Sira, II, 544.

När Hadrat Alî kom till vår Profet med sin rustning och sina dirhams, vår Mästare, åkallade Profeten många välsignelser över Hadrat 'Uthmân och sade: **"'Uthmân är min följeslagare i Jannah."** Sedan kallade han Bilâl al-Habashî, gav honom en del av pengarna och beordrade honom genom att säga: **"Ta dessa pengar och gå till marknaden! Köp lite rosenvatten och honung med resten av pengarna och blanda dem i vattnet i en ren kopp i ett hörn av masjiden. Gör honungssorbet, vi ska dricka den efter att nikâh har utförts. Bjud in mina Ashâb från Ansâr och Muhâjirs som är tillgängliga och förklara för folket att Fâtima och Alî kommer att gifta sig."**

Bilâl al-Habashî gick ut och förklarade för folket att Hadrat Alî och Hadrat Fâtima skulle gifta sig. Ashâb al-kirâm kom till Masjid an- Nabawî och fyllde masjidens insida och utsida. Sedan reste sig vår Mästare, Profeten, upp och reciterade följande khutba: **"All hamd och shukr tillhör alltings Rabb. Han är den som prisas för de välsignelser han beviljat, som dyrkas på grund av sin eviga makt och kraft, vars plåga och räkning alla är rädda för, vars befallning och dekret styr över jorden och himlen. Han är den som skapar varelserna med sin makt, skiljer dem åt med sina rättvisa regler, hedrar människor med sin religion** (Islâm) **och sin Profet Muhammed** ('alaihis-salâm) **...**

Allahu ta'ala befallde mig att gifta min dotter Fâtima med Alî ibn Abî Tâlib. Nu vittnar jag om att jag (med Allahu ta'ala befallning) **har gift Fâtima med Alî ibn Abî Tâlib med en mahr på 400 mithqals silver. Må min Rabb föra dem samman och göra detta välsignat för dem.**

Må Han göra deras ättlingar rena, nyckeln till barmhärtighet, min av visdom och pålitlig för Muhammeds ummat. Detta är allt jag ville säga. Jag ber om nåd från min Rabb för mig själv och dig."

Sedan reste sig Hadrat Alî upp och reciterade denna korta khutba: "...Jag säger salât och salâm (välsignelser och frid) till Muhammed 'alaihis-salâm inför vilken vi är här, han hade gift mig med sin välsignade dotter Fâtima med en mahr på 400 mithqâls silver. O mina bröder i tron! Ni har förvisso hört och bevittnat vad vår Mästare, Profeten, sade. Jag vittnar och samtycker också till detta. Jag accepterar det precis som det är. Allahu ta'âlâ bevittnar alla våra ord, och Han är vår allas beskyddare."[232]

Efter att bröllopsceremonin var över lät vår Mästare, Profeten, hämta färska dadlar och sade: **"Ta nu av dessa dadlar och ät."** Alla tog och åt dem. Sedan delade Hadrat Bilâl ut honungssorbet,

"O Fâtima! Vad har hänt med dig, varför gråter du? Jag svär vid Allahu ta'âlâ. att jag gifte dig med den som var bäst i kunskap, mildhet och visdom bland dem som bad om din hand."

Hadith ash-sharîf



232 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, VIII, 24; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, LII, 445.

de drack det också och alla sahâbîs åkallade: **"Bârakallahu fî kumâ wa 'alaikumâ wa jama'a shamlakumâ"**. (Må Allahu ta'âlâ göra er båda välsignade, må Han göra allt som kommer till er välsignat och må Han förena er med varandra!). Vid tiden för bröllopet var Fâtima radiy-Allahu 'anhâ femton år gammal och Alî radiy-Allahu 'anh var tjugofem år gammal.

Hadrat Fâtima grät efter nikâh (äktenskapskontraktet som föreskrivs av Islâm). Vår Mästare, Profeten, kom och sade: **"O Fâtima! Vad har hänt med dig, varför gråter du? Jag svär vid Allahu ta'âlâ att jag gifte dig med den som var bäst i kunskap, mildhet och visdom bland dem som bad om din hand."** Hadrat Fâtima svarade: "O min käre far! Mahr för varje flicka som gifter sig värderas och bestäms med guld och silver. Om min mahr också värderades på samma sätt, vad skulle då vara skillnaden mellan dig och andra? På qiyâmat-dagen, för hur många av de muslimer som är syndare kommer du att göra förböner; jag skulle också vilja göra förböner för deras fruar. Detta är min önskan."

När Allahu ta'âlâ meddelade att Hadrat Fatimas önskan hade accepterats, sade vår Mästare Rasûlullah: **"O Fatima! Du har klargjort att du är ett profetbarn!"**

Hadrat Alî sade: "Det hade gått en månad från tiden för dessa affärer. Ingenting nämndes om detta ämne. På grund av min blyghet, det vill säga eftersom jag var blyg, kunde jag inte ens öppna munnen för att säga ett ord. Men vår Mästare Rasûlullah sa då och då till mig när han såg mig ensam: **"Vilken god dam din fru är! Glädjande nyheter för dig, för hon är överlägsen alla kvinnor i världen."**

På den tiden, när Hadrat Alis bror Hadrat Uqayl sa: "O Alis! Vi har varit nöjda med detta äktenskap, men min önskan är att dessa två lyckliga personer ska vara nära varandra." Hadrat Alî sade: "Jag har också samma önskan, men jag känner mig generad". Hadrat Uqayl höll Hadrat Alîs hand och tog honom till vår Mästare, Profetens, hus. När de kom dit mötte de Rasûlullahs jâriya, Umm Ayman. De förklarade situationen för henne. Då sade Umm Ayman:

"Du behöver inte komma hit för detta. Vi kommer att förena oss med Rasûlullahs fruar i den här frågan, så kommer vi att meddela er det. För när det gäller den här typen av frågor kommer kvinnors råd att följas." Umm Ayman talade om detta ämne med Rasûlullahs fruar. Därefter gick de till Hadrat Aîshas hus. Med hänvisning till Hadrat Khadîja sade de: "Om hon levde skulle vi inte vara oroliga". Vår Mästare Rasûlullah grät och sade: **"Finns det en hustru som Khadîja? Medan folk motsade sig mig, men hon bekräftade mig och spenderade alla sina ägodelar för min skull. Hon hjälpte Islams religion mycket. När hon levde befallde Haqq ta'âlâ mig att ge det glada budskapet till Khadîja: Ett palats av smaragd har byggts för henne i Jannah."** Vår Mästare Rasûlullahs fruar informerade Honom om Hadrat Alîs önskan. Efter detta beordrade vår Mästare Rasûlullah Umm Ayman att bjuda in Hadrat Alî. När Alî kom lämnade vår Profets hustrur Honom. Hadrat Alî böjde sitt huvud och satte sig ner. Rasûlullah frågade: **"Vill du ha din hustru, O Alî?"**

Då svarade Alî radiy-Allahu 'anh: "Ja, o Rasûlullah! Må mina föräldrar offras för din skull!" Vår Mästare Rasûl al-akram sade till Asma bint Umays: **"Gå och förbered Fatimas hus"**. Sedan gick Asma till det hus som Hadrat Fâtima kommer att gå in i som brud. Hon förberedde en kudde av nytt läder, en kudde av lappat läder och en kudde av korg och stoppade dem med dadelfibrer. Efter nattens namâz

kom vår Mästare Rasûlullah till Fâtimas hus och kontrollerade förberedelserna.

Vår Profet beordrade att vissa saker som mat, prydnad och doft skulle köpas med två tredjedelar av pengarna och att kläder skulle köpas med en tredjedel av pengarna, vilket Hadrat Alî tog med sig och kompletterade behoven av hushållsartiklar. Följande ingick i Hadrat Fâtimas brudskrud och hushållsartiklar: Tre kuddar som hade förberetts av Asma bint Umays, en fransig matta, en kudde fylld med dadelfibrer, två handkvarnar, en vattenskål, en vattenkanna av lergods, en dryckeskopp gjord av läder, en handduk, en kjol, ett garvat vädjursskinn, en trådlös flerfärgad matta från Jemen, en soffa vävd av dadelblad, två flerfärgade klädesplagg från Jemen och en sammetsfilt. Utöver dessa gav vår Mästare Rasûlullah lite pengar till Hadrat Alî och bad honom köpa dadlar och olja. Hadrat Alî rapporterade händelsen på följande sätt:

"Jag köpte dadlar för fem dirhams och olja för fyra dirhams. Sedan tog jag med mig dem till Rasûlullah. Han bad om en bräda gjord av läder för att servera mat. Han blandade dadlar, mjöl, olja och yoghurt med sin välsignade hand och förberedde en sorts maträtt och sa sedan till mig: **'O Alî! Gå och hämta vem du än kan hitta"**. Jag gick ut och såg många människor. Jag bjöd in dem alla och gick in i huset och sade sedan: "O Rasûlullah! Det är många människor."

Världens Mästare, vår Mästare Fakhr al-kâinat befallde: **"Ta fram dem i tiotal för att äta**. Jag gjorde just det. De räknade ut att sjuhundra personer, män och kvinnor, hade ätit och blivit mätta."

Efter att Hadrat Alîs och Hadrat Fâtima bröllopsmåltid hade ätits, enligt en rapport från Umm Ayman, vår Mästare, sade Profeten till Hadrat Alî: **"O Alî, min dotter Fâtima har gått till ditt hem som brud. Jag kommer efter kvällens namâz och be där. Vänta på mig."** När Hadrat Alî kom hem satte han sig i ett hörn. Hadrat Fâtima satt också i det andra hörnet av huset. Sedan knackade vår Mästare Rasûlullah på dörren. Umm Ayman öppnade dörren. Rasûlullah frågade: **"Är min bror här?".** Sedan frågade Umm Ayman: "Må mina föräldrar offras för din skull, o Rasûlullah! Vem är din bror?" När vår Mästare Rasûlullah svarade: **"Han är Alî ibn Abî Tâlib."** Umm Ayman frågade: "Har du fått din dotter att gifta sig med din bror?". Då sa vår Mästare Rasûlullah: **"Ja."** När Rasûlullah frågade om Hans bror var där, antog Umm Ayman att äktenskapet inte skulle tillåtas. Men när vår Mästare Rasûlullah sa "Ja" ville Han visa att hindret för äktenskap är att man är född av samma mor. (Hadrat Alî är son till vår Profets farbror)

Då frågade vår Mästare Rasûlullah Umm Ayman: **"Är Asmâ**

"O Alî! Ta hand om Fatimas känslor. Hon är en del av mig. Behandla henne väl. Om du gör henne ledsen har du gjort mig ledsen."

Hadith ash-sharîf



bint Umays också här?" När hon svarade: "Ja", sade han: **"Hon har alltså kommit för att tjäna Rasûlullahs dotter."** När Umm Ayman svarade: "Ja", bad han: **"Må hon få välsignelse."**

Därefter lät Han hämta en bägare och vatten. Han tvättade sina välsignade händer. Han hällde också lite mysk i vattnet. Sedan kallade Han på Hadrat Fâtima. På grund av sin blygsamhet tittade Hadrat Fâtima på sina kläder. Vår Mästare Rasûlullah tog lite av vattnet och stänkte det på hennes bröst, huvud och rygg och åkallade genom att säga: **"Allahumma innî a'îzuhâ bika wa zurriyatihâ min-ash- shaytân-ir-rajîm** (O min Rabb, jag tar min tillflykt till Dig för att skydda henne och hennes ättlingar från shaytan, som har blivit stenad)." Sedan gjorde Han samma sak med Hadrat Alî och åkallade genom att säga: **"Allahumma bâriq fîhimâ wa bâriq alaihimâ wa bâriq lahumâ fî naslihimâ".** Han reciterade Sûrahs Ikhlâs och Mu'awwizatayn och sade till honom: **"Gå bredvid din fru med Allahu ta'âlás namn och välsignelse"**. Sedan höll Han båda sidorna av dörröppningen med sina välsignade händer och åkallade med välsignelse och gick därifrån.[233]

Hadrat Alî sade: "Fyra dagar efter vårt bröllop hedrade vår Mästare Rasûlullah vårt hus. Han gav oss råd med sina ord, som behagar hjärtan och är fulla av visdom, och Han befallde: **"O Alî! Hämta vatten!"** Då reste jag mig upp och hämtade vatten. Han reciterade en âyat al-karîma och sade: **"Drick lite av detta vatten och lämna en del kvar"**. Jag gjorde så. Han stänkte det återstående vattnet på mitt huvud och bröst. Sedan sade Han återigen: **"Ta fram vatten"**. Jag förde fram vatten igen. Han gjorde samma sak med Fâtima. Därefter skickade Han ut mig."

När han hade gått ut frågade vår Profet sin dotter om Hadrat Alî. Fâtima sade: "O min far, han har alla attribut av perfektion. Men vissa Quraysh-kvinnor säger till mig: "Din man är fattig". Då sade vår Mästare Rasûlullah: **"O min dotter! Din far och din make är inte fattiga. Hela jorden och himlen erbjöd mig sina skatter och troféer. Men jag tog inte emot dem. Jag accepterade det som är värdefullt i Allahu ta'âlás ögon. O min dotter! Om du visste vad jag vet skulle den här världen vara föraktlig i dina ögon. I Allahu ta'âlás namn är din make bland de första sahâbîerna. Han har en hög rang i Islâm och har den djupaste kunskapen**. **O min dotter! Allahu ta'âlâ har valt två personer från Ahl al-bayt. En av dem är din far och den andra är din make. Var aldrig olydig mot honom och motsätt dig inte hans order."**

Efter att ha gett råd till sin dotter bjöd vår Mästare, Fakhr al- kâinat'alaihi afdalus-salawât, in Hadrat Alî in. Han anförtrodde även Hadrat Fâtima åt honom och sade: **"O Alî! Ta hand om Fâtimas känslor. Hon är en bit från mig. Behandla henne väl. Om du gör henne ledsen kommer du att ha gjort mig ledsen."** Sedan anförtrodde Han dem båda åt Allahu ta'âlâ. Han reste sig upp, och när Han skulle gå sade Hadrat Fâtima: "O Rasûlullah! Jag ska se till hushållsarbetet, och Alî kommer att sköta arbetet utanför huset. Om du ger mig en jâriya (en kvinnlig slav) kommer hon att hjälpa mig med en del av hushållsarbetet. På så sätt kommer du att göra mig lycklig." Då sade vår Mästare Rasûlullah: **"O Fâtima! Ska jag ge dig något bättre än en tjänarinna, eller ska jag ge dig en tjänarinna?"**.

Vår mor Hadrat Fâtima svarade: "Ge något bättre än en tjänarinna." Därpå sade

---

233 Abdurrazzâq, al-Musannaf, V, 485.

vår Mästare Rasûlullah: **"När du går till sängs varje dag, säg Subhânallah** (vilket betyder att det inte finns någon brist hos Allah) **trettiotre gånger, Alhamdulillah** (vilket betyder hamd, tack som görs till någon kommer att ha gjorts till Honom, för han är den ende som sänder varje tjänst) **trettiotre gånger, Allahu akbar** (Allah är den störste, hans storhet kan inte förstås genom sinnet, kunskap eller tankar) **trettiotre gånger och Lâ ilâha illallahu wahdahû lâ sharika leh. Lehul mulku wa lehul hamdu wa huwa alâ kulli shay'in qadîr en gång. Alla dessa ord utgör 100 ord. Du kommer att finna tusen hasana** (gott, välgörenhet) **på qiyâmatdagen. Dina goda gärningar kommer att väga upp på mîzân** (vågskålen)." Sedan lämnade vår Mästare, Profeten, sin dotters hus och gick till sitt hem av lycksalighet.

"Han (Ka'b ibn Ashraf) störde oss alltid och reciterade dikter mot oss. Om någon av er gör samma sak, ska han veta att hans straff är svärdet."
Hadith ash-sharîf

Mordet på Ka'b ibn Ashraf

I och med Badr-segern fylldes judarnas och de avgudadyrkande polyteisternas hjärtan i Medîna av rädsla. Vissa judar agerade förnuftigt och blev muslimer och sade: "Visst är detta den person vars egenskaper vi läser om i våra böcker. Det kommer inte att vara möjligt att stå emot Honom. För Han kommer alltid att segra." Några andra sade: "Muhammed kämpade mot Quraysh som inte har kunskap om krig. På grund av detta var Han segerrik. Om Han hade fört krig mot oss skulle vi ha visat Honom hur man slåss och hur man vinner".

En jude vid namn Ka'b ibn Ashraf, som hörde talas om den islamiska arméns seger i Badr, begav sig till Mecka för att han var fientligt inställd till muslimerna. Han samlade polyteisterna där, reciterade dikter för att få dem att attackera Medîna; han provocerade dem. Han gjorde en överenskommelse med dem om att bekämpa vår Mästare, Profeten 'alaihis- salâm. Han planerade till och med ett mordförsök mot vår älskade Profet. Allahu ta'ala informerade vår Mästare Rasûlullah om denna situation och förklarade i maal: **"De är människor som Allahu ta'ala förbannade (de som Allahu ta'ala höll borta från Hans barmhärtighet)..."**[234]

Efter detta frågade vår Mästare Rasûl al-akram Hans ärade Ashâb: **"Vem kommer att döda Ka'b ibn Ashraf? Eftersom han förolämpade Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl."** Muhammad ibn Maslama frågade: "O Rasûlullah! Vill du att jag ska döda honom?" Vår Mästare Rasûlullah svarade: **"Ja, det vill jag."** Muhammed ibn Maslama tänkte på detta och gjorde upp planer för flera dagar. Han gick till Abû Nâila, Abbâd ibn Bishr, Hârith ibn Aws, Abû Abs ibn Jabr, som var några av hans vänner,



234 Sûrat-un-Nisâ, 4/52.

och avslöjade detta ämne för dem. Alla ansåg det lämpligt och sade: "Vi ska döda honom tillsammans". Tillsammans gick de till vår Mästare, Profeten. De sade: "O Rasûlullah! Om du ger oss tillåtelse, får vi säga några ord som Ka'b kommer att gilla om dig medan vi pratar med honom?". Vår Mästare, Profeten, tillät dem att säga vad de ville.

Därefter begav sig Muhammed ibn Maslama tillsammans med sina vänner till Ka'b ibn Ashraf. Han sade: "Den där Muhammed krävde sadaqa av oss. Han tog ut tunga skatter av oss. Därför har jag kommit för att låna av dig." Ka'b, som gladde sig, tänkte att Muhammed ibn Maslama höll med honom och sade: "Han kommer att bära ner er ännu mer." Muhammad ibn Maslama sade: "Nåväl, vi har lytt honom en gång. Vi kommer att fortsätta att lyda honom. Låt oss se hur det kommer att sluta. Låna oss nu några dadlar." Ka'b sade: "Ja, det ska jag göra. Men du borde ge mig något som säkerhet!" Muhammed ibn Maslama och de som var med honom frågade: "Vad vill du ha?". Ka'b svarade: "Jag vill ha era kvinnor som säkerhet." De gav inte sitt samtycke. Ka'b sade: "Ge då era söner som säkerhet." De svarade: "Vi kan inte heller pantsätta dem. Om vi gör det kommer de att refereras till som en pant som getts för en eller två kamellaster dadlar, och det kommer att bli en oförglömlig skam för oss. Men vi kan ge er våra vapen och rustningar som pant." Ka'b accepterade detta erbjudande. Han berättade för dem när de skulle komma. [235]

En natt kom Muhammed ibn Maslama till Ka'b. Abû Nâila var också med honom. Ka'b kallade dem till fästningen. Han gick ner för att välkomna dem. Ka'bs hustru frågade honom: "Vart är du på väg så här dags på natten?". Ka'b svarade: "De som har kommit är Muhammed ibn Maslama och min bror Abû Nâila." Hans hustru sade: "Den där rösten jag hörde låter inte bra för mig. Som om det droppar blod från den." Ka'b svarade: "Nej, de är Muhammed ibn Maslama och min mjölkbror Abû Nâila. Han är en bra ung man. Han kommer utan att tveka, även om han blir inbjuden till en svärdskamp på natten. Han är en sådan person." Muhammed ibn Maslama tog med sig två personer - enligt en annan rapport tre personer - in i fästningen. Dessa var Abû Abs ibn Jabr, Kharis ibn Aws och Abbâd ibn Bishr.[236] Hadrat Muhammad ibn Maslama berättade för sina vänner: "När Ka'b kommer ska jag säga till honom att jag ska lukta på hans hår, jag ska hålla hans huvud och lukta. När ni ser att jag har hållit Ka'bs huvud hårt, slå honom med era svärd". Ka'b ibn Ashraf kom nära dem. Han var välklädd och luktade gott. Ibn Maslama, som sade: "Jag har aldrig känt en så god lukt förrän nu", kom nära honom. Ka'b skröt: "Arabernas mest väldoftande kvinnor är med mig". Muhammed ibn Maslama sade: "Tillåter du att jag luktar på ditt huvud?". Ka'b sade att han skulle tillåta det. Maslama luktade på det. Han fick sina vänner att lukta på det också. Sedan sade han att han ville lukta på det igen. Den här gången höll Muhammed ibn Maslama Ka'bs huvud och signalerade sina vänner att slå honom med sina svärd.

När det första svärdet slogs utstötte Ka'b ett högt skrik, men han dog inte. Efter detta dödade Muhammed ibn Maslama honom med sin dolk. Mujâhiderna, som dödade Ka'b, lämnade omedelbart platsen och nådde fram till Medîna. När de gav de goda nyheterna till vår Mästare Rasûlullah tackade vår Profet Allahu ta'âlâ och åkallade välsignelser över mujâhiderna. Dödandet av den otrogne Ka'b ibn Ashraf

235 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 33-34.
236 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 32

skrämde judarna mycket. För efter mordet på en framstående ledare som Ka'b var det bara en tidsfråga innan de blev dödade. På morgonen samlades de och kom till vår Mästare, Profeten. De klagade över händelsen. Vår Mästare Rasûl al-akram sade: **"Han störde oss alltid och reciterade dikter mot oss. Om någon av er gör samma sak ska han veta att hans straff är svärdet."** På grund av detta hot och av rädsla slöt judarna ett avtal med vår Mästare, Rasûlullah igen...[237]

Ghazâi Ghatfân

Denna ghazwa kallas också **"Ghazâ of Anmâr"** och **"Ghazâ of Zî-Amr"**. En grupp från Banî Sa'laba och Banî Muhârib samlades på den plats som kallas Zî Amr och bestämde sig för att plundra allt de hittade i Medîna. Deras ledare var Da'sur ibn Hârith ibn Muhârib, vars smeknamn var Awras. Vår Mästare, Profeten sall-Allahu 'aleihi wa sallam, lämnade 'Uthmân ibn Affân radiy-Allahu 'anh som sin ställföreträdare i Medîna och gav sig iväg från Medîna med en styrka på fyrahundrafemtio man. På vägen dit stötte de på en person som hette Jabbâr. De frågade honom om fienden. Han svarade: "De vill inte slåss mot er. När de såg dig flydde de." Rasûlullah erbjöd honom Islâm. Han accepterade det och blev muslim.

Regnet började när Islâms armé rörde sig mot dalen och fortsatte med full kraft under en tid. Sedan avtog det och upphörde. Inklusive vår mästare, Profeten, var alla mujahiderna genomblöta. Alla torkade sina kläder vid en sida. På en avskild plats tog Rasûlullah av sig sina kläder och hängde dem i ett träd. Medan Han vilade under trädet såg de otrogna som bevakade den islâmiska armén att Rasûlullah var ensam, och de informerade Da'sur ibn Hâritha. Efter detta närmade han sig tyst till platsen där Rasûlullah vilade för att döda Honom. Han drog sitt svärd och sade: "Vem kan rädda dig från min hand?". Vår Profet sade: **"Allahu ta'âlâ kan det".** I det ögonblicket kom Jabrâîl 'alaihis-salâm, han slog Da'sûrs bröst och slog ner honom. Hans svärd föll ur hans hand. Rasûlullah sall-Allahu 'alaihi wa sallam tog upp Da'sûrs svärd och sade: **"Vem kan rädda dig från min hand?"**. Da'sûr svarade: "Det kan ingen", och genom att säga kalima ash-shahâda blev han muslim. Han inspirerade många människor att komma till îmân.[238] Han lovade att aldrig samla soldater. De återvände till Medîna utan strid. Denna expedition var elva dagar lång.



237 Bukhârî, "Maghâzî", 15; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 182; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 31; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, LV, 271.

238 Ibn Sa'd, Tabakât, II, 35.

Ghazâ av Bahrân

Detta kallas också **"Banî Sulaym"** eller **"Ghazâ of Najrân"**. Nyheten om att många polyteister hade samlats i Banî Sulaym och att de planerade att anfalla Medîna kom. Rasûlullah marscherade mot fienden med en styrka på trehundra man. När fienden hörde att den islamsiska armén var på väg sprang de till bergen. Därför blev det ingen strid. Denna expedition varade i tolv dagar.

Din kärlek har förtrollat mig,
O min Allah, jag älskar dig!
Din kärlek är så ljuvlig, verkligen;
O min Allah, Jag älskar Dig!

Varken rikedom gläder mig,
Jag oroar mig inte heller för egendom.
Din kärlek ensam gör mig lycklig,
O min Allah, Jag älskar dig!

Du har befallt oss att be,
Och rådde att hålla på rätt väg.
Dina välsignelser att njuta av i oändlighet.
O min Allah, Jag älskar dig!

Den nafs jag har är så förrädisk;
Stackars mig, med detta som är så liderligt!
Jag har hittat den riktiga glädjen, så vacker:
O min Allah, Jag älskar dig!

Att utföra ibâdats på rätt sätt,
Och även tjäna pengar på det världsliga,
Är vad jag gör dagligen och nattligen.
O min Allah, Jag älskar Dig!

Kärlek är inte bara ord, Hilmi!
Din Allah beordrar arbete,
Låt ditt uppförande vittna om dig;
O min Allah, Jag älskar dig!

Islams fiender är så många,
Att attackera religionen smygande;
Hur kan man någonsin sitta sysslolös?
O min Allah, Jag älskar dig!

För älskare sitter helt enkelt inte lat,
För att hans älsking inte ska bli lite skadad.
Tysta fienden och säg sedan ärligt:
"O min Allah, Jag älskar dig!

UHUD GHAZÂ

"Uhud älskar oss och vi älskar Uhud."
Hadith ash-sharîf

Shawwâl-månaden, det tredje året av Hegira... De Mekkanska polyteisterna lärde sig inte sin läxa av sitt överväldigande nederlag i Ghazâ i Badr, och de kunde inte heller glömma sin sorg. I detta krig hade Quraysh förlorat många av sina framstående personer. Dessutom blev de rasande över att handelsvägen till Damaskus hade hamnat under muslimernas kontroll.

En handelskaravan, under ledning av Abû Sufyân, hade återvänt till Mecka med hundraprocentig vinst. Eftersom de flesta av deltagarna i fonden hade dött i Ghazâ av Badr, förvarades karavanens vinst i den byggnad som kallades Dâr-un-Nadwa, där polyteisterna samlades för att fatta beslut.

Vissa människor som förlorade sina fäder, bröder, makar, söner i Badr, som Safwân ibn Umayya, Ikrima ibn Bî Jahl, Abdullah ibn Rabîa, vände sig till Abû Sufyân och sade: "Muslimerna har dödat våra ledare. De har förstört oss. Nu är det dags för hämnd. Låt oss förbereda en armé med vinsten från karavanen. Låt oss plundra Medîna, låt oss ta vår hämnd."

Eftersom de häftiga otrogna, såsom Abû Jahl, Utba och Shayba, hade dödats tidigare, blev Abû Sufyân, som ännu inte hade blivit muslim, ledare för polyteisterna. I handeln i Damaskus hade man tjänat hundra tusen guldmynt. Hälften av dem var kapital och hälften var vinst. Kapitalet delades ut till ägarna omedelbart, och vinsten delades upp i två. Den första halvan av vinsten användes för att skaffa vapen och den andra halvan för att samla in soldater. Dessutom gavs pengar till poeter och talare. Oratorerna och poeterna provocerade folket, de reciterade dikter för att uppmuntra folk till krig; kvinnor anslöt sig till dem genom att spela tamburin. Polyteisterna, vars mål var att fördriva muslimerna från Medîna, att döda vår älskade Profet och att förstöra Islâm, besökte grannstammarna och samlade in soldater från dem också.

Slutligen förbereddes en stark armé på 3 000 man i Mecka. 700 av dem var De var bepansrade, 200 av dem var ryttare och de hade 3 000 kameler. Denna enorma armé, som åtföljdes av musiker och även kvinnor, kommenderades av Abû Sufyân. Hans hustru Hind var kvinnornas överhuvud och hon gick till det yttersta för att främja kriget. Eftersom hon hade förlorat sin far och sina två bröder i Ghazâ av Badr. Hon kunde inte glömma sin smärta, hon tystade människor som motsatte sig kvinnors deltagande i kriget och sa: "Kom ihåg Badr-kriget! Ni flydde från Badr för att återförenas med era kvinnor och barn!.... Från och



med nu kommer de som vill fly att finna oss mot dem!...". På så sätt provocerade hon Quraysh till krig med all sin makt.[239]

Jubayr ibn Mut'im, en av polyteisterna, hade en slav vid namn Wahshî, som var en riktig expert på att kasta spjut. Han var en skarpskytt. Hind och Jubayr brann för hämnd från Hadrat Hamza eftersom han hade dödat Hinds far Utba och Jubayrs farbror Tuayma i Badr. Jubayr sa till sin slav Wahshî: ”Om du dödar Hamza kommer jag att släppa dig fri." Hind sade till Wahshî: "Om du dödar honom ska jag ge dig många guldmynt och smycken!"[240]

Efter att ha slutfört alla förberedelser vecklade Qurayshs armé ut sina flaggor och gav en flagga till Talha ibn Abî Talha, en flagga till någon från Ahabish och en flagga till Sufyân, son till Uwayf.

Förberedelserna i Mecka var avslutade. Hadrat Abbâs skickade ett brev till Medîna via en person som han litade på, där han uppgav att polyteisterna hade byggt upp en armé på tre tusen personer, sjuhundra av dem i rustning, tvåhundra av dem ryttare, de hade tre tusen kameler och otaliga vapen. Han nämnde att armén var på väg att ge sig av och bad om att åtgärder skulle vidtas mot dem.

Efter detta gav vår Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) några av sina vänner i uppdrag att inspektera situationen. Dessa sahâbîs begav sig till Mecka. På vägen hörde de att polyteisternas armé var på väg och började undersöka saken. På kort tid slutförde de sin uppgift och återvände till Medîna. Informationen, som de fick, var i enlighet med brevet.

Världens Mästare började genast förbereda sig. Dessutom vidtog Han åtgärder genom att placera ut vaktposter runt Medîna för att förhindra ett plötsligt angrepp från fienden. Ashâb al-kirâm slutförde sina förberedelser på kort tid. Efter att ha tagit farväl av sina hushåll samlades de kring vår Mästare, Sultanen al-anbiyâ.

Den dagen var en fredag. Vår Mästare, Profeten, ledde fredagens namâz för Hans Ashâb. I khutba betonade Han vikten av att göra jihâd för att sprida Allahu ta'âlâs religion och kämpa på Allahs väg. Han gav det glada budskapet om martyrskap och att komma till Jannah för dem som skulle dö för denna sak. Han meddelade att Allahu ta'âlâ skulle hjälpa dem som framhärdar mot fienden och uthärdar svårigheterna.

Vår Mästare Rasûl al-akram berättade för sin Ashâb al-kirâm att Han skulle vilja rådgöra om var kriget skulle föras. Han berättade också för dem en dröm som Han hade sett den natten. Han sade: **"I min dröm såg jag mig själv i en stark rustning. Jag såg att en öppning dök upp på kanten av mitt svärd Zulfikâr. Jag såg en slaktad ko, och sedan såg Jag att en bagge fördes fram."** Hans Ashâb frågade: "O Rasûlullah! Vad är din tolkning av denna dröm?" Han svarade: **"Att bära en stark rustning är ett tecken på Medîna, att vistas i Medîna. Stanna där... Att se att en öppning dök upp på mitt svärds egg är ett tecken på en förlust som jag kommer att lida. Den slaktade kon är ett tecken på att några av mina Ashâb kommer att bli martyrer. När det gäller en vädur som kommer är detta ett tecken på en militär enhet som, In Sha Allah, Janâb al-Haqq kommer att döda."**

239 Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, IV, 182.

240 Bukhârî, Megâzi, 23; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 69; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 253.

Enligt en annan berättelse: **"Jag slog mitt svärd mot marken och det gick sönder. Detta tyder på att några av mina Ashâb kommer att bli martyrer på Uhud-dagen. Jag slog mitt svärd mot marken igen, det återgick till sitt tidigare fasta tillstånd. Detta indikerar att en erövring kommer att komma från Allahu ta'âlâ, de troende kommer att förenas."**

Rasûlullah, när Han inte fick information om frågor genom wahy, rådfrågade Han med Hans Ashâb och agera därefter. När det gällde var de skulle konfrontera fienden sade några av Ashâb: "Låt oss stanna i Medîna och föra ett försvarskrig." Detta erbjudande passade med vår Mästare, Profetens, önskemål också. Ashâbs överordnade, såsom Hadrat Abû Bakr, Hadrat 'Umar, Sa'd ibn Mu'âz (radiy-Allahu 'anhum), hade samma åsikt som vår Mästare, Profeten.

Unga och heroiska sahabiter som inte kunde delta i Ghazâ i Badr blev dock mycket ledsna över att de inte kunde vara med i det kriget när de hörde från vår Mästare, Profeten, om ajir och thawâb[241] av de sahabiter som deltog och de höga grader som martyren i Badr uppnådde. Av den anledningen ville de konfrontera fienden utanför Medîna och delta i närstrid. Hadrat Hamza, Nu'mân ibn Mâlik och Sa'd ibn Ubâda, som deltog i Ghazâ i Badr, var av samma åsikt. Hadrat Haysama tog tillstånd och sade;

"O Rasûlullah, Quryshs polyteister samlade soldater från olika arabiska stammar. De satte sig på sina kameler och hästar och tog sig in i vårt land. De kommer att belägra oss i våra hem och fästningar och sedan kommer de att gå tillbaka. De kommer att säga olika saker bakom oss. Detta kommer att få dem att få mod; de kommer att organisera nya räder. Om vi inte konfronterar dem nu kommer andra arabiska stammar att rikta ögonen mot oss. Jag hoppas att Allahu ta'âlâ kommer att ge oss seger över polyteisterna.

Om det andra av dessa händelser inträffar är det martyrskap; Badr berövade mig det. Men jag hade i hög grad längtat efter det. När min son hörde att jag ville delta i Badr-kriget hade han dragit lott med mig. Han hade mer tur än vad jag hade; han uppnådde martyrskapets ära.

O Rasûlullah! Jag längtar så mycket efter martyrskapet. Jag såg min son i en dröm i natt. Han vandrade runt i trädgårdarna och floderna i Jannah och berättade för mig: "Gå med i Ashâb i Jannah! Jag nådde sanningen som Allahu ta'ala lovade!". O Rasûlullah! Jag svär vid Allah att jag på morgonen började önska att jag skulle bli en följeslagare till min son i Jannah. Nu är jag också gammal. Jag

"Prata inte mot min Ashâb! Även om du ger lika mycket sadaqa som berget Uhud, kommer du inte att få samma mängd thawâb som de fick för att de har gjort det. en sadaqa på en handfull korn!"

Hadith ash-sharîf



241 Sawâb eller thawâb är en belöning som Allahu ta'âlâ ger till dem som gör goda gärningar. Ajir och thawâb är synonyma.

önskar inte något annat än att nå min Rabb."

Han bad: "Må mitt liv offras för dig, O Rasûlullah! Be till Allahu ta'âlâ om mitt martyrskap och att jag blir hedrad med att bli följeslagare till min son i Jannah!" Vår Mästare, Profeten avvisade inte hans önskan och bad för att han skulle uppnå martyrskap.

När vår älskade Profet såg att majoriteten var av denna åsikt beslutade Han att möta fienden utanför Medîna. Sedan sade Han: "(O min Ashâb!) **Om ni har uthållighet och tålamod kommer Janâb al-Haqq att ge er sin hjälp igen. Vår plikt är att vara beslutsamma och sträva."**

Efter att ha genomfört eftermiddagens namâz nådde vår Mästare, Profeten, sin välsignat hem. Efter honom tog Hadrat Abû Bakr och Hadrat 'Umar tillåtelse och gick in i huset. De hjälpte vår Mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu ´aleihi wa sallam) bär sin turban och rustning. Vår Mästare omgjordade sitt svärd och placerade sin sköld på ryggen.

Under tiden hade Ashâb al-kirâm samlats utanför och väntade på vår Mästare, Profeten. De som ville stanna i Medîna och föra ett försvarskrig berättade för de andra: "Rasûlullah ville inte lämna Medîna. Han accepterade detta på dina ord. Rasûlullah tar dock order från Allahu ta'âlâ. Lämna denna fråga till Honom. Gör som Han befaller." Andra ångrade vad de hade gjort. De sade: "Låt oss inte vara oense med Rasûlullah" och gav upp sin åsikt. När vår älskade Profet kom ut ur Hans hus av lycksalighet bad de om ursäkt och sade: "Må våra liv offras för din skull, O Allahs budbärare! Gör som du vill. Om du vill stanna i Medîna, låt oss stanna. Vi söker skydd i Janâb al-Haqq från att motsätta oss din order."

Vår Mästare Habîb al-akram svarade: **"En Profet tar inte av sig rustningen Han bar utan att kriga. Tills Janâb al-Allah dömer mellan Honom och Hans fiender. Mitt råd till er är att om ni gör som jag befaller och är tålmodig och har uthållighet genom att recitera Allahu ta'âlâs namn, kommer Allahu ta'âlâ att hjälpa er."**

Under tiden sade Hadrat Amr ibn Jamûh till sina fyra söner hemma: "Mina söner! Ta med mig också till denna ghazâ." Hans söner försökte övertala sin far genom att säga: "Far! På grund av din fotskada accepterade Allahu ta'âlâ din ursäkt. Rasûlullah accepterade att du är ursäktad. Du är inte skyldig att gå till jihâd. Vi åker i stället för dig!" Hadrat Amr sade dock: "Skäms på söner som ni. Ni hade hindrat mig från att förtjäna Jannah i Ghazâ av Badr genom att säga samma saker. Kommer ni att beröva mig det igen?" Sedan gick han fram till vår älskade Profet och sade: "Må mitt liv offras för din skull, o Allahs Rasûl!". Mina söner vill beröva mig detta krig genom att ange några ursäkter. Jag svär vid Allahu ta'âlâ att jag skulle vilja gå i krig med er och bli hedrad av att komma in i Jannah. O Rasûlullah! Ser du inte att det är lämpligt för mig att kämpa för Allahs skull och bli martyr och gå i Jannah med mina halta fötter?" Vår Mästare svarade: **"Ja, jag ser det som lämpligt."** Hadrat Amr ibn Jamûh blev mycket glad, gjorde förberedelser och deltog i armén.[242]

Abdullah ibn Umm Maktûm lämnades kvar i Medîna för att genomföra namâz.[243]

---

242 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 90; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 265.
243 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, IV, 209.

Rasulernas Sultan spände tre banderoller. Han gav en av banderollerna till Khabbâb ibn Munzir, en till Usayd ibn Khudayr och den andra till Mus'ab ibn Umayr. Armén bestod av omkring tusen soldater; två av dem var ryttare och hundra var i rustning.[244]

En fredagseftermiddag, med ljudet av takbîr **"Allahu Akbar!",** begav sig vår älskade Profet ('alaihis-salâm) till Uhud. Framför armén fanns Hadrat Sa'd ibn Ubâda och Sa'd ibn Mu'âz i sina rustningar. Muhâjirerna befann sig till höger och Ansâr till vänster.

På vägen mötte de ett militärt förband med sexhundra judar. Dessa var de allierade av munâfiqs ledare, Abdullah ibn Ubayy ibn Salûl. De ville ansluta sig till den islamiska armén. Vår Mästare, Profeten, frågade: **"Har de blivit muslimer?"**. De svarade: "Nej, O Rasûlullah." Vår Mästare sade: **"Gå och säg till dem att de ska återvända. För vi vill inte ha hjälp av otrogna mot polyteister".**

Vår Mästare Rasûlullah ('alaihis-salâm) kom till den plats som kallas Shaykhayn, som låg mellan Medîna och Uhud. Där stannade de för natten. Solen hade ännu inte gått ner. I armén fanns det några barn sahâbîs som ville slåss mot fienden och bli martyrer. När vår älskade Profet inspekterade armén såg Han att det fanns sjutton barn.

En av dem, Râfi' ibn Hadîj, försökte att verka högre genom att resa sig på fotspetsarna. På Hadrat Zuhayrs ord: "O Rasûlullah! Râfi' skjuter bra med pilar", rekryterade de honom. Samûra ibn Jundub såg detta och sade: "Jag kan besegra Râfi' i brottning, så jag vill också vara med i Ghazâ". Vår Mästare, Profeten, log och lät dem brottas. När Hadrat Samura besegrade Râfi' i brottningen togs han in i mujâhidernas led. Andra barn skickades tillbaka till Medîna för att skydda människor där.[245]

De adhâns som hör till kvälls- och nattnamâz reciterades av Bilâl al-Habashî. Vår älskade Profet ledde namâz. Därefter utsåg Han Muhammed ibn Maslama till befälhavare för femtio trupper och beordrade dem att hålla vakt till morgonen. Ashâb al-kirâm började vila. Den kvällen tilldelades hedersuppdraget att vakta Rasûlullah till Hadrat Zakwân.

Under tiden fick fiendens armé veta att den islamiska armén vilade vid Shaykhayn. De lät kavalleritrupper under Ikrimas befäl patrullera. Ikrima, som ännu inte blivit muslim, närmade sig den islamsiska armén fram till platsen Harra. Därefter drog han sig tillbaka, eftersom han fruktade mujâhidernas patruller. Efter gryningen väckte världarnas Mästare sin Ashâb. De kom till

"En profet tar inte av sig rustningen. Han bar utan att kriga. Tills Janâb al-Allah dömer mellan Honom och Hans fiender."

Hadith ash-sharîf

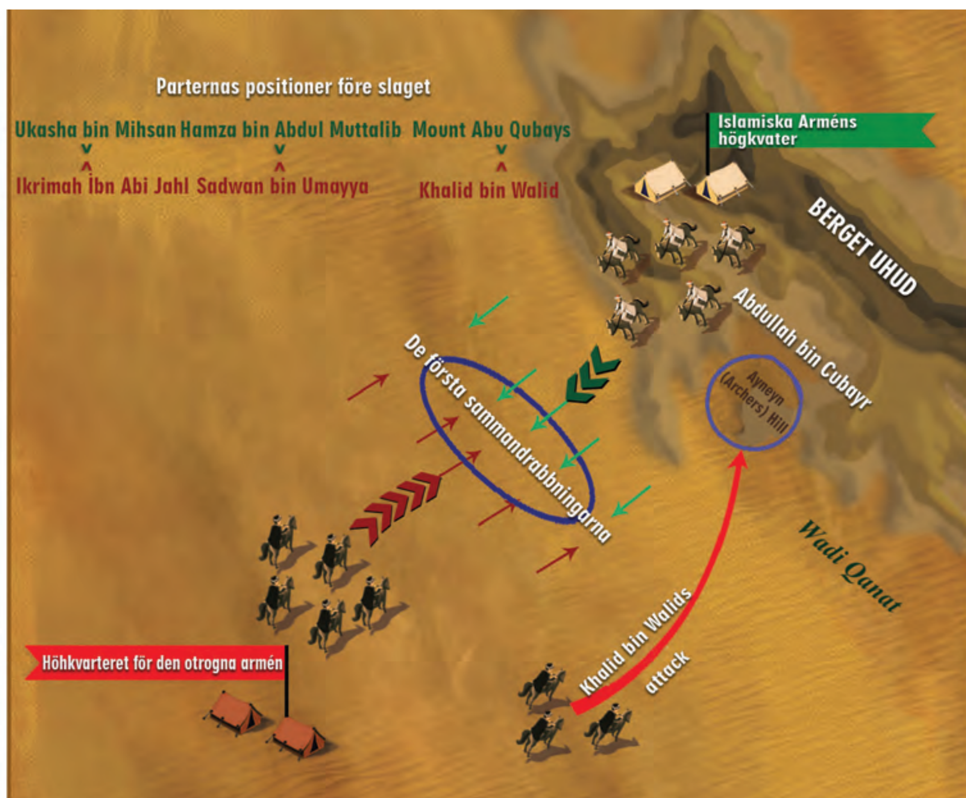


244 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 215, 240; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, LV, 267.

245 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 66; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 215; Suhaylî, Rawdu'l-unf, V, 419.

berget Uhud. De två arméerna kunde se varandra där. Bilâl al-Habashî reciterade adhân av morgonens namâz med sin ljuva röst som berörde själarna. Mujâhiderna, i rustning, utförde sin namâz bakom vår älskade Profet (som en jamâ'at, församling). De gjorde sina duâs (böner, åkallanden). Vår Mästaren tog på sig sin hjälm och sin andra rustning.

Ghazâ i Uhud



Endast för Allahu ta'âlás skull, inte för Hans egen personlighet,
Han skulle ha kärlek eller fiendskap, denna generositetens källa.

Han skrattade aldrig av skratt och svor inte heller över något,
Han hade vackra ord och ett leende ansikte, denna generositetens källa.

Han var välvillig, mild och blygsam,
Han berövade inte de behövande, denna generositetens källa...

Under tiden sade Abdullah ibn Ubayy, munâfiqs ledare: "Har vi kommit hit för att bli dödade? Varför kunde vi inte förstå detta från början," återvände han till Medîna med omkring 300 munâfiqs.

Antalet personer som trodde, var eniga i hjärtat, riskerade sina liv och visade ingen tvekan, och längtade efter att uppnå martyrskapets grad, var omkring sjuhundra. Alla lovade att de skulle skydda vår älskade Profet till sista blodsdroppen.

Profeternas Mästare (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) ställde upp mujahedarna i en rad. Han placerade armén så att arméns rygg var riktad mot berget Uhud och dess framsida mot Medîna. . Han utsåg Ukâsha ibn Mihsan till befälhavaren till höger och Abû Salama ibn Abdulasad till vänster. Sa'd ibn Abî Waqqâs och Abû Ubayda ibn Jarrâh stod längst fram som ledare för bågskyttarna. Zubayr ibn Awwâm var ledare för de bepansrade styrkorna och Hadrat Hamza var ledare för styrkorna utan rustning i fronten. Mikdad ibn Amr utsågs till ledare för styrkorna längst bak..

På den islamsiska arméns vänstra sida fanns Aynayn Hill. Det fanns en smal passage på denna kulle. Vår Mästare Rasûl al-akram satte femtio bågskyttar under Abdullah ibn Jubayrs befäl. Bågskyttarna intog sina positioner vid passagen. Vår älskade Profet gick till dem och gav denna bestämda order: **"Skydda oss från vår rygg. Stanna på era positioner och lämna aldrig platsen. Även om ni ser att vi har besegrat fienden, lämna inte era positioner om vi inte informerar er, om vi inte skickar en man till er. Även om ni ser att fienden kommer att döda oss eller har dödat oss, kom inte och hjälp oss. Försök inte att skydda oss från dem. Skjut pilar mot fiendens ryttare närhelst de går mot er. Eftersom ryttare inte kan avancera mot de pilar som skjuts. O min Allah! Du är mitt vittne till att jag har informerat dem om detta!"** Vår älskade Profet upprepade sin order flera gånger. Han sade: **"Även om ni ser att fåglar sliter av våra kroppar, lämna aldrig era positioner om jag inte skickar en man till er.**[246] **Återigen, om jag inte sänder er en order, lämna aldrig era positioner, även om ni ser att vi dödar de otrogna och trampar på deras kroppar!..."** Han lämnade sedan platsen och tog befälet över armén."

Han gav fanan till Mus'ab ibn Umayr. Hadrat Mus'ab, som höll i banderollen, tog plats framför vår Mästare, Profeten.[247] Under tiden kom Hadrat Hanzala, som var nygift, snabbt till Uhud från Medîna och anslöt sig till mujâhidernas led. Den polyteistiska

"Om Jag inte ger er en order, lämna aldrig era positioner, även om ni ser att vi dödar de otrogna och trampar på deras kroppar!..."

Hadith ash-sharîf



246 Bukhârî, "Jihad", 164; "Maghâzî", 10, 20; Abû Dâwûd "Jihad", 116; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, IV, 293; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 65; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 160, 220, 224; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, II, 47, III, 476; Tabarî, Târikh, II, 192.

247 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 73; Tabarî, Târikh, II, 199; Suhaylî, Rawzu'l-unf,, III, 258.

armén, som hade kommit till Uhud för tre dagar sedan, leddes av Abû Sufyân. De intog sin position så att deras ryggar var vända mot Medîna. Ryttarna på den högra flygeln skulle kommenderas av Khâlid ibn Walîd, ryttarna på den vänstra flygeln skulle kommenderas av Ikrima. Det rapporteras också att Safwân ibn Umayya hade en post med ansvar för ryttarna. Polyteisternas fana bars av Talha ibn Abî Talha.

Det fanns en stor skillnad i maktbalansen mellan de två arméerna. Qurayshs armé var mer än fyra gånger större än den islams armé vad gäller antal, vapen och utrustning.

I Qurayshs armé rådde oavbrutet skrik och tumult, kvinnor, som var besatta av sin önskan om hämnd, spelade tamburin, sjöng och uppmuntrade soldaterna att slåss, de bad om hjälp från de avgudar som de dyrkade.

När det gäller mujâhidernas sida sa de duâs och takbirs, **"Allahu akbar! Allahu akbar!..."** De bad om Allahu ta'âlâs hjälp för att religionen Islâm skulle skyddas och spridas.

Vår älskade Profet uppmuntrade sin modiga Ashâb till jihad och kamp för Allahu ta'âlâs skull och berättade för dem vilka belöningar de skulle få för den sakens skull och sade: "O min Ashâb! De som är färre i antal finner det svårt att bekämpa fienden. Om de visar uthållighet och ansträngning låter Allahu ta'âlâ dem uppnå lätthet. För Allahu ta'âlâ är med dem som lyder Honom... Be om den belöning som Allahu ta'âlâ har lovat er...". När det gäller Ghazâ i Uhud sades det i âyat al-karîmas, i maal, följande: "(O Mu'mins!) Lyd Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl (vad de beordrade) så att ni kommer att bli visaS barmhärtighet.

Skynda er (praktiskt taget tävla) för att be om förlåtelse från er Rabb och för att komma in i Jannah, som är lika vidsträckt som himlen och jorden, och som är beredd för dem som fruktar Allahu ta'âlâ. De spenderar sina ägodelar både i överflöd och nöd för Allahs skull. De behärskar sin vrede och förlåter andra. Allahu ta'âlâ älskar dem som gör tjänster (goda gärningar)."[248]

"Och deras belöning är förlåtelse från deras Rabb och Jannahs med floder som flyter under träden. De kommer att stanna där för alltid. Hur vacker är inte belöningen för dem som agerar så, som lyder Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl!"[249]

Ashâb al-kirâms hjärtan var fulla av tro, deras ögon utstrålade mod. De var överväldigade av önskan om martyrskap. De var ivriga att attackera fienden, de väntade på kommandot. Liksom i Ghazâ av Badr satte Hadrat Alî på sig sin vita, Zubayr ibn Awwâm sin gula och Abû Dujâna sin röda turban. Hadrat Hamza bar sin plym, gjord av strutsfjädrar. De två arméerna närmade sig varandra. Nu var spänningen på sin höjdpunkt.

Inom kort skulle en stor strid inledas. På ena sidan fanns det islams mujâhider som inte tvekade att kämpa mot sina närmaste släktingar för att sprida Allahu ta'âlás religion, och på andra sidan fanns det islams fiender som insisterade på sina falska vägar.

När de närmade sig varandra, ett pilskott från varandra, kom en bepansrad polyteist

---

248 Sûrah Âl-i 'Imrân, 3/132–134.
249 Sûrah Âl-i 'Imrân, 3/136.

på sin kamel fram. Han krävde att någon av mujâhiderna skulle strida. Han antog att alla var rädda för honom, så han upprepade sitt krav tre gånger. Efter detta såg man att en gul turbanklädd, lång heroisk mujâhid gick in på slagfältet. Han var Zubayr ibn Awwâm, son till vår Mästare Profetens moster i faderskap. **"Allahu akbar!..."** utrop steg från den islamsiska armén, de bad för Hadrat Zubayrs seger. Man såg att Zubayr ibn Awwâm hoppade över polyteistens kamel när han kom nära. En dödlig kamp började på kamelen. I det ögonblicket hördes det att vår älskade Profet befallde: **"Ta ner honom till marken!".** Så snart Hadrat Zubayr tog emot denna order tryckte han ner sin rival. Sedan hoppade även han ner och skar av polyteistans huvud från hans bepansrade kropp. Vår Mästare åkallade välsignelser över Hadrat Zubayr.

"O min Ashâb! De som är färre i antal har svårt att bekämpa fienden. Om de visar uthållighet och ansträngning, låter Allahu ta'âlâ dem uppnå lätthet."

Hadith ash-sharîf

Sedan hoppade polyteisternas flaggstångare Talha ibn Abî Talha in på slagfältet. Han ropade: "Finns det någon bland er som vill konfrontera mig?" Han ställdes inför Hadrat Alî, Allahu ta'âls lejon. Med ett enda slag spräckte han huvudet på den polyteistiska flaggmannen, som var i full rustning, ner till hakan. När han såg detta sade vår älskade Profet takbîr, **"Allahu Akbar!... Allahu Akbar!"** När Ashâb al-kirâm anslöt sig, ljöd överallt ljudet av takbîr.[250]

Talha ibn Abî Talhas bror, 'Uthmân ibn Abî Talha, som såg att polyteisternas fana föll, sprang till slagfältet. Han lyfte upp deras banner och krävde en krigare för att slåss. Hadrat Hamza konfronterade honom. Han slog sitt svärd mot 'Uthmâns axel så häftigt och sa "Yâ Allah!" att polyteistans arm, som höll fanan, lossnade. Han föll till marken och dog.i.[251]

Den härgången kom Abû Sa'd ibn Abî Talha, som såg den polyteistiska fanan falla ner, till fots till slagfältet. Även han var i full rustning från topp till tå. Han plockade upp otrohetens fana från marken, vände sig mot Islâms armé och började skrika: "Jag är Qusams far. Vem kan utmana mig?" Vår Mästare, Profeten, skickade Hadrat Alî igen. Efter att ha dödat den polyteisten och fått deras banner att falla ner på marken och tog sin plats i mujâhîdernas led. Efter detta kom många polyteister fram, lyfte upp sina banderoller från marken och krävde att mujâhiderna skulle skicka soldater för att slåss mot dem. Men de modiga sahâbîerna triumferade varje gång med tillåtelse från Allahu ta'âlâ. När varje flaggman dog, ljöd takbîr-ljudet från islams soldater, och stor sorg och förtvivlan överväldigade polyteisterna.



250 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 151; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 224, 308; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 40; Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, III, 239; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 318.

251 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 74; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 227; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 41; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 258.

Till och med de högljudda polyteistkvinnorna förolämpade sina egna soldater genom att säga: "Skäms på er!". Samtidigt uppmanade de dem att slåss genom att fråga: "Vad väntar ni på?".

Vem kommer att ge detta svärd sin rätt?

I det heta ögonblicket visade vår älskade Profet svärdet på vilket denna vers var skriven:

Det finns skam i feghet och heder i att gå fram.
Man kan inte bli fri från ödet genom att vara rädd.

Han frågade: **"Vem ska ta svärdet från mig?"** När de hörde detta sträckte många av Ashâb al-kirâm ut sina händer för att ta det. Vår Profet sade återigen: **"Vem kommer att ta detta för att ge det sin rätt?".** Ashâb al-kirâm tystnade och höll sig undan. Zubayr ibn Awwâm, som ivrigt ville ha svärdet, sade: "Jag tar det, O Rasûlullah". Vår Profet gav inte svärdet till Hadrat Zubayr. Hadrat Abû Bakr, 'Umar och Alîs önskemål accepterades inte heller av vår Profet.

Abû Dujâna frågade: "O Rasûlullah! Vad beror det svärdet på?" Vår älskade Profet svarade: **"Dess uppgift är att slå fienden tills den blir böjd. Dess rätt är att ni inte dödar muslimer, att ni inte flyr undan inför de otrogna. Dess rätt är att kämpa på Allahs väg tills Allah ger dig seger eller martyrskap."** Abû Dujâna sade: "O Rasûlullah, jag kommer att ta den för att ge den sin rätt." Vår Profet överlämnade svärdet i sin hand till honom.[252]

Även om han var mycket modig och heroisk, uppträdde Abû Dujâna också mycket listigt på slagfälten, och han agerade helt i enlighet med hadithen ash-sharîf: **"Krig är bedrägeri"**.[253] När han tog svärdet började han gå mot slagfältet, på ett arrogant sätt, genom att recitera parader.

På honom, det fanns en traditionell lång skjorta och en röd turban. Ashâb al kirâm ansåg inte att Abû Dujânas vandring på detta sätt var särskilt lämplig. Efter detta sade vår älskade Profet: "**Detta är en sådan vandring som, förutom på dessa platser** (slagfält), **orsakar Allahu ta'âlás vrede."** Således meddelade Han att det endast mot fienden är tillåtet att gå på ett arrogant sätt.

Från de polyteistiska leden kom Khâlid ibn Walîd, som inte kunde vänta längre, och inledde en offensiv med trupper under sitt befäl. Vår Mästare, Profeten ('alaihis-salâm) beordrade den ivriga Ashâb al-kirâm att också attackera. På en minut hade ljuden av **"Allahu Akbar"** fyllt slagfältet. Framför alla började Hadrat Hamza, som hade befälet över de obeväpnade trupperna, svinga sina svärd mot varje otrogen han stötte på. Khâlid ibn Walîds styrkor, som kom i stor iver, slogs omedelbart tillbaka. Den här gången gjorde Khâlid ibn Walîd, för att gå genom passagen och slå till bakifrån, en stor cirkel och nådde Aynayn-kullen. Hadrat Abdullah ibn Jubayr och femtio hjältar under hans befäl drev dock tillbaka dem med ett häftigt skytte av pilar.

Nu hade kriget intensifierats. Båda sidor kämpade med all sin kraft. Varje sahâbî försökte gå framåt genom att slåss mot minst fyra polyteister. Hadrat Hamza ropade

---

252 Bukhârî, "Jihad", 157; Muslim, "Jihad", 29; Abû Dâwûd, "Jihad", 101; Tirmidhî, "Jihad", 5; Ibn Mâja, "Jihad", 28.
253 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 123; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 66; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 259; Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, VII, 562, VIII, 491; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, XIX, 9.

både **"Allahu akbar! Allahu akbar!"** och avancerade genom att döda fienderna samtidigt som han sa: "Jag är Allahu ta'âlás lejon". Safwân ibn Umayya sökte igenom slagfältet och frågade folk runt omkring: "Var är Hamza? Visa honom för mig." Vid ett tillfälle såg han en person som kämpade med två svärd. Han frågade: "Vem är den här kämpen?". Människor runt omkring honom svarade: "Det är han som du letar efter! Han är Hamza!" Sawfan sade: "Hittills har jag inte sett någon, med sådan iver och mod, som attackerar för att döda sina eget folk."

När kriget var på sin höjdpunkt sade Zubayr ibn Awwâm från Muhâjirs, på grund av sin sorg över att svärdet inte hade givits till honom, till sig själv: "Jag ville ha svärdet från Rasûlullah, men han gav det till Abû Dujâna. Jag är emellertid hans faders moster Safiyyas son. Dessutom är jag från Quraysh. Dessutom ville jag ha det först. Jag ska gå och se vad Abû Dujâna kommer att uppnå mer än jag?". Sedan började han följa Abû Dujâna. Abû Dujâna sade takbir; **"Allahu akbar!"** och dödade vilka polyteister han än mötte. En av de mest grymma polyteisterna, som var skrymmande och i full rustning med bara ögonen synliga, konfronterade Abû Dujâna. Först attackerade han Hadrat Abû Dujâna. Abû Dujâna skyddade sig med sin sköld. Den där polyteistens svärd, fastnade i Abû Dujânas sköld. Han drog i sitt svärd men kunde inte ta ut det. Nu var det Abû Dujánas tur. Han dödade sin fiende med ett enda svärdsslag.

Efter detta kom Abû Dujâna, genom att slå ner varje icke-troende som mötte honom, till den plats på bergets sluttning där kvinnorna uppmuntrade polyteisterna med sina tamburiner. Han lyfte sitt svärd, men ändrade sig och dödade inte Hind, hustru till Abû Sufyân.[254] När Zubayr ibn Awwâm såg detta sa han till sig själv: "Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl vet bättre än mig, till vem svärdet skall ges." Han sade: "Wallahi, jag har inte sett någon krigare som är bättre i strid än han."

Mikdâd ibn Aswad, Zubayr ibn Awwâm, Hadrat Alî, Hadrat 'Umar, Talha ibn Ubaydullah, Mus'ab ibn Umayr var alla som oöverkomliga fort. När Ashâb såg vår Mästare, Profeten som kämpade mycket nära fienderna och attackerade dem upprepade gånger, kunde inte hålla sig tillbaka. De samlades runt vår Mästare, Profeten, och gav inte fienden i rustning någon respit, för att Han inte skulle skadas. Under tiden såg man att Hadrat Abdullah ibn Amr blev martyr. Han var den första martyren i Uhud. Hans vänner, som såg hans martyrskap, dök in i fiendens centrum som lejon för att göra Allahu ta'âlâ nöjd.

"Krig är edrägeri.
Hadith ash-sharîf



254 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 68; Suhaylî, Rawzu'l-unf, V, 456; İbn Kathîr, es-Sira, III, 33.

Vid en tidpunkt då kriget blev mycket intensivt möttes Hadrat Abdullah ibn Jahsh, som var en symbol för hjältemod, och Hadrat Sa'd ibn Abî Waqqâs, som var bågskyttarnas mästare. De sårades på olika ställen. Hadrat Sa'd ibn Abî Waqqâs berättade: "Det var ett allvarligt ögonblick i kriget i Uhud. Plötsligt kom Abdullah ibn Jahsh till mig, höll min hand och förde mig till basen av en klippa. Han sa till mig: "Säg nu en duâ här och jag kommer att säga 'Âmîn' (amen). Sedan kommer jag att säga en duâ och du kommer att säga 'Âmîn'!" Jag gick med på det. Jag åkallade: "O min Allah! Skicka mig mycket starka och robusta fiender! Låt mig kämpa hårt mot dem. Låt mig döda dem alla och återvända till mitt hem som en ghâzi (ghazâ-veteran)." Med hela sitt hjärta och sin själ sade han "Âmîn" till min bön.

Sedan började han åkalla Allahu ta'âlâ: **"O min Allah! Skicka mäktiga fiender till mig och låt mig bekämpa dem hårt. Låt mig ge jihâd sin rätt. Låt mig döda dem alla. Låt till slut en av dem bli martyr för mig. Låt honom sedan skära sönder mina läppar, min näsa och mina öron. Låt mig komma inför er, täckt av blod. När ni frågar mig: "Abdullah! Vad har du gjort med dina läppar, din näsa och dina öron? Låt mig svara: "Min Allah! Jag har begått många misstag med dem. Jag kunde inte använda dem på rätt sätt. Jag skämdes över att föra dem till dig. Jag har kommit täckt av jord från ett krig som din älskade Profet ('alaihis-salâm) deltog i"** Jag ville inte säga "Âmîn" för en sådan bön. Men eftersom han ville det och jag hade lovat tidigare sa jag "Âmîn" motvilligt.

Sedan drog vi våra svärd och fortsatte att slåss. Vi dödade alla som kom före oss. Han attackerade mycket modigt och krossade fiendens led. Han slog fienden upprepade gånger; attackerade med en outtömlig önskan att bli martyr. Medan han kämpade reciterade han "Allahu Akbar! Allahu Akbar!" gick hans svärd sönder. Vid den tidpunkten gav vår älskade Profet honom en dadelkvist och beordrade honom att fortsätta kriget. Som ett mirakel blev denna gren till ett svärd och han fortsatte att kämpa. Han dödade många fiender. Mot slutet av kriget uppnådde han martyrskapet, som han önskade sig så mycket, med de pilar som sköts av en polyteist vid namn Abu'l Hakam. När han blev martyr attackerade de otrogna hans kropp och skar av hans näsa, läppar och öron. Hela hans kropp var täckt av blod."

Kazman, bland mujâhiderna, bröt skidan av sitt svärd och attackerade polyteisterna genom att säga: "Döden är mycket bättre än att fly", och uppträdde mycket modigt.

Han dödade ensam sju eller åtta otrogna. Till slut fick han sår och föll ner. Ashâb al-kirâm var förvånade över hans hjältemod. När de meddelade Vår Mästare sade Han: **"Han tillhör Jahannam"**. Hadrat Katâda ibn Nu'mân gick till Kazman och sade: "O Kazman! Må martyrskapet vara välsignat för dig!" Kazman svarade: "Jag kämpade inte för religionens skull. Jag kämpade för att Qurayshîerna inte skulle komma till Medîna och förstöra min dadelpalmsträdgård!" Sedan begick han självmord genom att skära upp sina handledsådror med en pil. På så sätt förstod man varför vår Mästare sade: **"Han tillhör Jahannam!"**

Sedan krigets början, med världens Mästare, vår älskade Profet, kämpade alla Ashâb al-kirâm mycket hårt. Med häftiga attacker fick de den polyteistiska armén att retirera Mot dessa mujâhidernas hjältemodiga handlingar började polyteisterna, som dyrkade avgudarna, som hette Lât, Uzzâ, Hubal, som de tillverkade av sten och trä,

att springa iväg. Kvinnorna, som kom för att uppmuntra dem att slåss, försökte fånga dem medan de skrek.

När Quraysh's polyteister började springa iväg mot Mecka och lämnade sitt gods bakom sig, gladde sig de muslimska soldaterna och tackade Allahu ta'ala för att de hade uppnått den seger som Han hade lovat. Trots att de hade stor överlägsenhet i antal och styrka blev polyteisterna förödda inför muslimerna. Medan de flydde jagade de ärofyllda Ashâb dem och dödade dem när de fångade dem. Under tiden nådde Hadrat Hanzala ibn Abû Amîr fram till Abû Sufyân, överbefälhavare för den polyteistiska armén. Abû Sufyân försökte fly på sin häst. Han skadade benen på Abû Sufyân's häst och fick den att falla ner. Abû Sufyân, som befann sig på marken, började ropa: "O Qurayshîs! Hjälp! Jag är Abû Sufyân! Hanzala vill skära mig med sitt svärd!" Trots att polyteisterna såg detta sprang de iväg för sina liv och var inte intresserade av sina befälhavare.

I det ögonblicket stod dock polyteisten Shaddad ibn Aswad bakom Hadrat Hanzala. Han stötte sitt spjut i Hanzalas rygg. Trots att Hadrat Hanzala ville attackera och sade "Allahu Akbar!" föll han och uppnådde martyrskap. Hans välsignade själ steg upp till Jannah. Vår Mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: "Jag såg änglar som tvättade Hanzala med regnvatten i en silverbricka mellan himmel och jord". Abû Usaydî sade: "När jag hörde dessa ord av Rasûlullah gick jag till Hanzalas kropp. Regnvatten droppade från hans huvud. Jag återvände och meddelade Rasûl al-akram om detta." Hadrat Hanzala kallades "Gasîl-ul-malâika", det vill säga den person som tvättades av malakerna (änglarna).**"**[255] När de såg polyteisterna fly, trodde några av bågskyttarna vid Aynayn passage att kriget var över och lämnade sina positioner. Deras befälhavare, Abdullah ibn Jubayr och tolv personer stannade kvar där.[256]

"Jag såg änglar som tvättade Hanzala med regnvatten i en silverbricka mellan himmel och jord."

Hadith ash-sharîf

Hadrat Alîs hjältemod

I det ögonblicket flyttade befälhavaren för Quraysh's bågskyttar Khâlid ibn Walîd, som var på alerten och försökte utnyttja varje tillfälle, de ryttare som stod under hans befäl när han såg att antalet mujâhider i passagen minskade.

Inom en minut kom de tillsammans med Ikrima ibn Abî Jahl till Aynaynpassagen. Hadrat Abdullah ibn Jubayr och hans lojala, trogna vänner bildade ett uppbåd och spred sig. De överöstes fienden med pilar tills deras koger var tomma. De utropade: **"Allahu akbar! Allahu akbar!"** visade de mycket hjältemod,



255 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 74; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 273–274; Tabarî, Târikh, II, 203 Suhaylî, Rawzu'l-unf, V, 436.

256 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, IV, 293; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 47.

först med sina spjut och sedan med sina svärd i den direkta striden. Det fanns en enorm disproportion mellan de troende och de otrogna. De var en mot tjugofem. Fram till sista blodsdroppen kämpade den härliga Ashâb al-kirâm att utföra sin profets order. En efter en hedrades de med martyrskap, deras välsignade kroppar föll till marken och deras själar flög till Jannah (radiy-Allahu 'anhum).

Polyteisterna klädde av sig Hadrat Abdullah och spetsade hans välsignade kropp. De skar upp hans buk och drog ut hans inre organ.

När Khâlid ibn Walîd och Ikrima martyriserade mujâhiderna i passagen attackerade de snabbt den islamsiska arméns bakre linjer. När Ashâb al- kirâm såg att fienden dök upp bakom dem på ett ögonblick hade de inte en möjlighet att omorganisera sig. För många av dem hade redan släppt sina vapen. Allting förändrades plötsligt. Quraysh-polyteisterna, som flydde iväg framifrån, såg att Khâlid ibn Walîd inledde en attack bakifrån. De återvände. Mujâhiderna var fångade mellan två eldar. Fienden attackerade framifrån och bakifrån armén. Sahâbîerna förlorade kontakten med varandra. De var tvungna att skingra sig.[257]

Hadrat Alî berättade följande:. **"Jag dök in i mitten av en polyteistisk militär enhet som Ikrima ibn Abî Jahl tillhörde. De omringade mig. Jag sablade de flesta av dem. Jag dök in i en annan brigad och eliminerade de flesta av dem också. Eftersom min livstid inte löpte ut hände ingenting med mig. För ett ögonblick kunde jag inte se Rasûlullah. Jag sa till mig själv: "Jag svär att Han inte är en sådan person som skulle överge slagfältet. Förmodligen tog och upphöjde Allahu ta'âlâ Honom från oss på grund av våra olämpliga handlingar! Nu finns det inget annat sätt kvar för mig än att dö genom att slåss mot fienden". Jag bröt skidan på mitt svärd. När jag attackerade polyteisterna och skingrade dem såg jag att Rasûlullah var fångad bland dem. Då förstod jag att Allahu ta'âlâ skyddade Rasûlullah med sina änglar."**

De fientliga soldaterna hade närmat sig vår Mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu 'alaihi wa sallam). Situationen var mycket farlig. Vår älskade Profet lämnade inte sin position; Han stod och höll ut som ett brant berg. Samtidigt som Han kämpade mot fienden försökte Han också samla in. Han skingrade Ashâb och sade: **"O så och så, kom mot mig! O så och så, kom mot mig! Jag är Rasûlullah. Jannah är för den som återvänder till mig!"** Hadrat Abû Bakr, Hadrat 'Umar, Abdurrahmân ibn Awf, Talha ibn Ubaydullah, Alî ibn Abî Tâlib, Zubayr ibn Awwâm, Abû Dujâna, Abû Ubayda ibn Jarrâh, Sa'd ibn Mu'âz, Sa'd ibn Abî Waqqâs, Habbâb ibn Munzir, Usayd ibn Hudayr, Sahl ibn Hanîf, Asim ibn Thâbit, Hârith ibn Simma, som plötsligt ringde runt vår älskade Profet och upprättade en levande fästningsmur för att skydda Honom.

Bu sırada Abbâs bin Ubâde hazretlerinin, dağılan Eshâb-ı kirâmın toparlanması için; "Ey kardeşlerim! Bu uğradığımız musîbet, PeUnder tiden hördes det att Hadrat Abbâs ibn Ubâda, för att återförena de splittrade Ashâb al-kirâm, ropade: "O mina bröder! Denna katastrof som vi står inför är resultatet av att vi inte har utfört vår Profets befallning. Sprid er inte! Samlas kring vår Profet! Om vi inte ansluter oss till beskyddarna och om vi orsakar att Rasûlullah skadas kommer vi inte att ha någon ursäkt inför vår Rabb!". Hadrat Abbâs ibn Ubâda, tillsammans med Khârija ibn Zayd och Aws ibn Arqâm, dök in i fiendens led med rop på **"Allahu Akbar!".** De kämpade

257 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 232, 301.

hjältemodigt för Rasûlullahs skull, för att skydda Honom. Khârija ibn Zayd hade fått nitton sår. De andras var inte mindre än hans. Således uppnådde alla tre martyrskapets rang, som de längtat så mycket efter.

Ashâb al-kirâm började i det mycket farliga ögonblicket samlas runt vår Mästare, Profeten, en efter en. Polyteisterna omringade vår älskade Profet och Hans härliga Ashâb som skyddade Honom med sina egna kroppar. De avancerade i enighet från alla håll och stängde cirkeln. Världens Mästare, som såg att en grupp Qurayshîer sprang fram, frågade sin Ashâb, som var runt Honom och redo att ge sina liv, **"Vem kommer att möta denna enhet?".** Man såg att Hadrat Wahb ibn Kâbus sade: "Må mitt liv offras för din skull, O Rasûlullah! Det ska jag", och sprang fram. Med ett dragit svärd dök denna hjälte, som ständigt reciterade Allahu ta'âlás härliga namn, ner i polyteisterna. Vår Mästare, Profeten, sade: **"Jag ger er glada nyheter om Jannah"**. När Han såg hans uthållighet och kamp mot fienden sade Han: **"O min Allah! Förbarma dig över honom! Ha medlidande med honom!"**

"O Sa'd! Må mina föräldrar offras för din skull! O min Rabb! Se till att hans pilar når sina mål och acceptera hans åkallan!"

Hadith ash-sharîf

Sa'd ibn Abî Waqqâs, som såg att polyteisterna omringade Hadrat Wahb och martyriserade honom med spjut, sprang fram för att hjälpa honom och visade stort hjältemod när han var omringad av fienden. Han dödade många otrogna och bekämpade andra. Han kom till sin älskade Profet. Vår Mästare, Profeten sade om Hadrat Wahb: **"Jag är nöjd med dig. Må Allahu ta'âlâ vara nöjd med dig också."**

När vår Mästare, Habîb al-akram, såg att en fientlig enhet bröt mujâhidernas cirkel och avancerade mot Honom, sade Han till Hadrat Alî: **"Attackera dem!".** Hadrat Alî attackerade, han dödade Amr ibn Abdullah och tvingade de andra att springa iväg. När hans svärd var sönderslaget gav vår Mästare, Profeten, honom svärdet som kallas Zulfikâr. Medan en annan fiendegrupp kom, sade vår Mästare, Profeten: **"O Alî! Skicka bort skador från dessa människor från mig."** Allahu ta'âlás lejon, som var redo att offra sitt liv för Rasûlullahs skull, attackerade omedelbart. Han dödade Shayba ibn Mâlik och slog tillbaka de andra. I det ögonblicket kom Jabrâîl 'alaihis-salâm och sade till vår Mästare, Profeten: **"O Rasûlullah! Detta är ett extraordinärt hjältemod från Alî."** Vår Mästare Rasûlullah svarade: **"Han är från mig, jag är från honom".** Jabrâîl 'alaihis-salâm sade: "Jag är från er båda." I det ögonblicket hördes en röst: **"Det finns ingen hjälte som Alî, det finns inget svärd som Zulfikâr."**

När polyteisterna förstod att de inte kunde närma sig vår älskade Profet, började de skjuta pilar. Deras pilar passerade antingen över Honom eller föll ner före, bakom, till höger eller till vänster om Honom. Så snart Ashâb al-kirâm, som kämpade



med stor ansträngning för att avvärja fienden, såg denna situation, samlades de runt världens Mästare och började göra sina egna välsignade kroppar till en sköld mot de kommande pilarna. När vår Mästare, Profeten beordrade sin Ashâb att återgälda med pilar började sahâbîerna också skjuta pilar mot fienden. Vår älskade Profet beordrade Hadrat Sa'd ibn Abî Waqqâs att sätta sig framför Honom. Hadrat Sa'd, som var en mycket bra skarpskytt, började snabbt skicka pilarna en efter en. Vid varje dragning av en pil från sitt koger sade han: **"O min Rabb! Detta är din pil! Skjut fienden med den!"** Vår älskade Profet sade: **"O min Allah! Acceptera Sa'ds åkallan! O min Allah! Gör Sa'ds pil rak!... Fortsätt Sa'd! Fortsätt! Må mina föräldrar offras för din skull!"** Vid varje skott av en pil upprepade vår Mästare, Profeten, samma åkallan på detta sätt.

När Hadrat Sa'd hade slut på pilar gav vår älskade Profet honom sina egna pilar och lät honom skjuta dem mot fienden. Varje pil från Hadrat Sa'd ibn Abî Waqqâs träffade antingen en fiende eller hans djur.

Under de pilskjutningar som polyteisterna gjorde stod Hadrat Abû Talha framför vår Mästare, Profeten, och skyddade honom med sin kropp och sköld mot alla pilar. Från tid till annan utstötte han höga skrik som förvånade fienden. Vår Mästare, Profeten, sade: **"Bland soldaterna är Abû Talhas röst bättre än hundra personer".** Abû Talha, närhelst han fann ett tillfälle, avstod inte från att skjuta pilar mot polyteisterna, han sköt mycket snabbt och med stor styrka. Han missade inte något av sina mål. När vår Mästare Rasûl al-akram ville veta resultatet av pilarna och höjde sitt huvud, sa Abû Talha, som var rädd att en pil skulle träffa Honom, följande: **"Må mina föräldrar offras för din skull, o Rasûlullah! Lyft inte ditt välsignade huvud så att ingen pil från fienden kan träffa och skada dig! Min kropp är en sköld och ett offer för Din existens! Om de inte slaktar mig kan de inte nå Dig! Ingenting kommer att hända Dig om inte jag dör!..."** Han föredrog vår älskade Profet framför sitt liv.

Runt Uhud-fältet pågick en våldsam strid. De fortsatte kampen mellan tro och otro, vissa som ryttare och andra som infanteri. Ashâb al-kirâm kunde ännu inte ta sig samman. Det fanns ett trettiotal sahâbis runt vår Mästare, Profeten. De gjorde sina kroppar till en sköld mot de kommande pilarna, spjuten och svärden. Deras enda önskan var att uppfylla vår Mästare, Profetens, order och avvärja all skada som kunde komma honom till del. Hadrat Hamza, ledaren för de modiga, drog sig i detta kaos bort från vår Mästare, Profeten. Han kämpade med ett svärd i var och en av sina två händer. Han spred rädsla i fiendens hjärtan med ropen **"Allahu Akbar!...".** Fram till dess hade han ensam dödat mer än trettioen polyteister och berövat många av dem deras armar eller ben. Medan han skingrade en polyteistgrupp som omgav honom utmanade Sibâ ibn Umm Anmâr Hadrat Hamza genom att säga: "Finns det en mästare som kan möta mig?". Hadrat Hamza sade: "Kom nära mig, O son till en omskärande kvinna!.

Så du utmanar Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl?" På ett ögonblick tog han tag i honom i benen och slog ner honom.[258] Han halshögg honom. Sedan såg han Wahshî sikta på honom med ett spjut i handen, bakom stenen mitt emot honom. Han gick genast

258 Bukhârî, "Maghâzî", 23; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 501; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, III, 164; Tabarî, Târikh, II, 516.

mot honom. När han kom till gropen, som grävts av översvämningarna, halkade han och föll på ryggen. I det ögonblicket öppnade sig pansaret på hans buk. Wahshî tog tillfället i akt och sköt sitt spjut! Spjutet flög och träffade Hadrat Hamzas välsignade kropp. Den store av hjältarna föll där och sade: **"Min Allah!".** Han uppnådde martyrskapet och nådde den rang han längtat efter. Han offrade sitt liv på Allahu ta'âls väg, för sin älskade Profet (radiy-Allahu 'anh).

Under tiden uppmuntrade en person i fiendens led polyteisterna att attackera världens Mästare (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) genom att säga: "O Quraysh-samhället! Sluta inte att kämpa mot Muhammed, som inte irespekterar släktskapsrättigheterna och som har splittrat er nation. Om Muhammed överlever, må jag inte överleva." Denna röst tillhörde Âsim ibn Abî Awf. Hadrat Abû Dujâna hade hört den rösten. Sökandes medan han kämpade hittade han Âsim ibn Abî Awf och dödade honom omedelbart. Ma'bad, polyteisten bakom honom, svingade dock sitt svärd mot Hadrat Abû Dujâna med all sin kraft. Som en gåva från Allahu ta'âlâ hukade Abû Dujâna plötsligt och snabbt ner sig och undvek det dödliga slaget. Genast reste han sig upp, slog sitt svärd och dödade Ma'bad.

Qurayshs polyteister hade världens Mästare som måltavla. De använde all sin kraft för att närma sig Honom. De kunde dock inte passera den hedervärda, härliga Ashâb, som kretsade kring Honom och som inte tvekade att offra sina liv för att inte skada Honom. Dessa trettio hjältar sade: **"O Rasûlullah! Vårt ansikte är en sköld framför ditt välsignade ansikte; vår kropp offras för din välsignade kropp. Vi önskar bara din säkerhet."** Polyteisterna attackerade i grupper. När vår Mästare Fakhr al-âlam pekade ut en grupp fientliga soldater och frågade Sin heroiska Ashâb som var runt omkring Honom och som gjorde sina kroppar till en sköld för Honom: **"Vem kommer att offra sig själv för att skydda oss på Allahu ta'âlás väg?"** Fem Medînan sahâbî sprang fram. Dessa hjältar kämpade ursinnigt genom att säga takbîrs framför vår Mästare Rasûlullahs välsignade ögon. Till slut blev fyra av dem martyrer på plats. När den femte hade fått fjorton sår och föll till marken sade världens Mästare: **"För honom nära mig".** Han blödde från alla håll och kanter. Vår älskade Profet satte sig ner och sträckte ut sina välsignade fötter som en kudde för hans huvud. Denna lyckliga sahâbî, som uppnådde martyrskapets ära i detta tillstånd, var Hadrat Umâra ibn Yazîd.

"Talha och Zubayr är mina grannar i Jannah."

Hadith ash-sharîf



Talha ibn Ubaydullahs hjältemod

När polyteisterna närmade sig frågade vår Profet: **"Vem kommer att konfrontera dem, vem kommer att stoppa dem?"** Hadrat Talha ibn Ubaydullah svarade: "Det gör jag! O Rasûlullah!" Han ville rusa fram. Vår Mästare, Profeten sa: **"Vem mer finns där, som du?"**. En sahâbî från Medîna bad om tillstånd genom att säga: "O Rasûlullah! Det är jag!" När vår älskade Profet svarade: **"Då konfronterar du.** Han sprang fram och attackerade polyteisterna. Han visade många oöverträffade hjältemodig heter. Efter att ha dödat flera otrogna blev han hedrad med martyrskap.[259]

Vår Mästare Rasûl al-akram frågade återigen: **"Vem kommer att konfrontera dem?"** Inför alla kom återigen Hadrat Talha fram. När vår Mästare, Profeten, frågade: **"Vem mer finns där, som du?"** En välsignad person från Ansâr sade: "Jag kommer att konfrontera dem, O Rasûlullah." Vår Profet sade: **"Då ska du konfrontera dem."** Även han uppnådde martyrskap genom att bekämpa polyteisterna. På samma sätt uppnådde alla sahabiter som befann sig i närheten av vår mästare, profeten, vid den tidpunkten martyrskap genom att slåss mot fienden.

Då fanns det ingen kvar i närheten av universums Mästare, förutom Hadrat Talha ibn Ubaydullah. Hadrat Talha var rädd att Rasûlullah skulle komma till skada, han rusade överallt och kämpade ivrigt mot de otrogna. Det mycket snabba svingandet av hans svärd, hur omedelbart han avvärjde fiendernas attacker runt Rasûlullah, hur han gjorde sin kropp till en sköld mot attacker med pilar, spjut och svärd, var en sådan unik händelse. Hadrat Talha virvlade runt och struntade i svärden som skar hans kropp. Hans önskan var att skydda universums Mästare och uppnå martyrskap för den sakens skull, precis som sina andra bröder. Det fanns ingenstans på hans kropp som inte var skadad. Det fanns inget synligt på hans kläder förutom blod. Trots att han var i ett sådant tillstånd täckte han alla sidor. I det ögonblicket nådde Hadrat Abû Bakr och Sa'd ibn Abî Waqqâs fram till vår Mästare Rasûl al-akram.

Hjältarnas mästare, Hadrat Talha, svimmade och föll till marken på grund av blodförlust. Han sårades av svärd, spjut och pilträffar. Han hade sextiosex större och otaliga mindre sår. Vår älskade profet beordrade Hadrat Abû Bakr att omedelbart hjälpa Hadrat Talha. Abû Bakr as-Siddîq stänkte vatten på hans ansikte för att väcka honom. I samma ögonblick som Hadrat Talha ibn Ubaydullah vaknade frågade han: "O Abû Bakr! Hur mår Rasûlullah?" Han visade skönheten i sin tillgivenhet och lojalitet mot Honom. Detta var den sista graden av att älska Rasûl al-akram, att offra sitt liv för Hans välsignade kropp. När Hadrat Abû Bakr svarade: "Han mår bra. Han har skickat mig." Talha kände lättnad och sade: **"Otaliga shukr (tack) till Allahu ta'âlâ. Så länge Han lever är alla bekymmer ingenting."** Under tiden hade några andra sahâbîs också nått fram till dem.

Världens Mästare, Muhammad Mustafâ (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) hedrade Hadrat Talha med Sin närvaro. Den sårade mujâhid grät av glädje när han såg Rasûlullah levande. Vår Mästare, Profeten, gnuggade hans kropp, öppnade sedan Sina händer och åkallade: **"O min Allah! Bota honom, ge honom kraft."** Som ett mirakel av vår Mästare Rasûl al-akram stod Hadrat Talha upp vid god hälsa och började slåss mot fienden igen. Vår älskade Profet sade om honom: **"På Uhuddagen såg Jag på**

259 Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, IV, 203..

jorden att ingen var nära mig, förutom Jabrâîl till höger om mig och Talha ibn Ubaydullah till vänster om mig."[260] **"Den som vill titta på en man från Jannah som vandrar på jorden bör se på Talha ibn Ubaydullah."**

Kriget fortsatte intensivt på alla fronter. Runt vår Mästare, Profeten, fanns det sahâbîer som Abû Dujâna, flaggvakten Mus'ab ibn Umayr, Talha ibn Ubaydullah, Lady Nasîba, som kom från de bakre linjerna för att skydda vår Profet och några andra. Tillsammans med Rasûlullah kämpade de mot polyteisterna. En grym polyteist, Abdullah ibn Hunayd, fullt beväpnad och i full rustning, såg vår älskade Profet. Han ropade: "Jag är Zuhayrs son. Visa mig Muhammed. Antingen ska jag döda Honom eller så ska jag dö bredvid Honom." När han sporrade sin häst mot vår Mästare, Profeten, ställde sig Hadrat Abû Dujâna framför honom och sade: **"Så, kom! Jag är någon som skyddar Muhammed 'alaihis-salâm välsignade kropp med sin egen kropp. Du kan inte nå Honom om du inte krossar mig!"** Han slog sitt svärd mot benen på Abdullah ibn Hunayds häst. Han fick honom att falla och lyfte sitt svärd och slog honom och sade: "Ta detta från Harashas son!" När Han såg denna händelse åkallade världens Mästare: **"O min Allah! Var nöjd med Harashas son** (Abû Dujâna)**, så som jag är nöjd med honom!"**

Mâlik ibn Zuhayr, från polyteisterna, som var en skarpskytt och en obeveklig bågskytt, letade efter vår Mästare, Profeten, och planerade att skjuta Honom med en pil vid första bästa tillfälle. Han kom nära vår Mästare Rasûlullah, spände sin båge, siktade på vår älskade Profets välsignade huvud och sköt sin pil. Det fanns inte ens tid att blinka med ögonen. Hadrat Talha gjorde sig själv till måltavla genom att omedelbart öppna sin hand. Pilen träffade Hadrat Talhas hand och slet den i bitar. Alla nerverna i hans fingrar skars av och benen i hans hand bröts. Vår Mästare Fakhr al-âlam sall-Allahu 'alaihi wa sallam såg också vad som hände. Han blev mycket upprörd och sade: **"Om du hade sagt Bismillah** (när du sträckte ut din hand mot pilen för att skydda mig) **skulle änglar ha upphöjt dig till himlen medan folk tittade på dig"**.[261]

Fyra polyteister från Mecka, vid namn Abdullah ibn Kamîa, Ubayy ibn Halaf, Utba ibn Abî Waqqâs och Abdullah ibn Shihâb al-Zuhrî hade svurit en ed på att döda vår Mästare Rasûl al-akram. Under denna svåra tid kämpade vår Mästare Rasûlullah, tillsammans med några av Hans sahâbîer, häftigt mot fienden.

"Den som vill se en man från Jannah som vandrar på jorden bör titta på Talha ibn Ubaydullah."
Hadith ash-sharîf



260 Hâkim, al-Mustadrak, III, 426; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, IX, 52; Suhaylî, Rawzu'l-unf, VI, 9.

261 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 254; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, III, 217; Bayhaqî, as-Sunan, II, 220; Hâkim, al-Mustadrak, III, 416.

Framför vår Mästare, Profeten, fanns flaggvakten, Hadrat Mus'ab ibn Umayr. På grund av den rustning han hade burit såg Hadrat Mus'ab mycket lik vår älskade Profet ut. Han höll den islamsiska arméns fana i sin högra hand och hade också han kämpat intensivt mot polyteisterna. I det ögonblicket närmade sig Ibn Kamîa, i full rustning och på sin häst. Han ropade: "Visa mig Muhammed! Må jag inte överleva, om Han överlever!" Han red sin häst mot vår Mästare, Profeten. Hadrat Mus'ab och Lady Nasîba konfronterade honom och började bekämpa honom genom att göra sina kroppar till en sköld för vår Mästare, Profeten. De träffade honom med många svärdslag, men den otrogne påverkades inte på grund av sin rustning. Ibn Kamîa slog Lady Nasîba med sitt svärd och slet sönder hennes axel. Sedan högg han av Hadrat Mus'abs högra hand, som höll i fanan. Mus'ab ibn Umayr, vars högra hand hade skurits av, höll Islâms välsignade fana med sin vänstra hand utan att låta den falla.

I det ögonblicket reciterade han âyat al-karîma, i maal, **"Muhammed 'alaihis-salâm är en Rasûl. Det har funnits Rasûls före honom också."**[262] Den här gången högg Ibn Kamîa sitt svärd mot Hadrat Mus'abs vänstra hand. Den ärofyllde flaggvakten, vars vänstra hand också var avhuggen, skulle inte tillåta att Islâms fana föll. Den heroiske sahâbî höll fast fanan med sina armar och tryckte den mot sin kropp så att den fortsatte att flyga. Ibn Kamîa slog sitt spjut i kroppen av denna härliga sahâbî. Även han gick till âkhirat som martyr, precis som sina andra vänner.

Medan Hadrat Mus'ab föll, fick Islams härliga fana inte falla till marken; en ängel i Mus'abs skepnad hade fångat den. När vår älskade Profet beordrade: **"Framåt, Mus'ab! Framåt!"** svarade ängeln som höll i banderollen: "Jag är inte Mus'ab". Då förstod vår Mästare, världarnas Sultan, att han var en ängel och gav fanan till Hadrat Alî.[263]

Ibn Kamîa trodde att Hadrat Mus'ab var vår Mästare, Profeten. I hast nådde han fram till polyteisterna och började ropa: "Jag har dödat Muhammed!" Polyteisterna som hörde detta, med glädjen att nå sitt mål, blev ännu mer överdrivna. Ashâb al-kirâm, som inte kände till händelsens verklighet, föll i sorg. Luften fylldes av sorg. Till och med Hadrat 'Umars händer föll ner i sidorna och han satte sig bara ner tillsammans med sina vänner. När Anas ibn Nadr såg dem i detta tillstånd frågade han: "Varför sitter ni?".

De svarade: "Rasûlullah har blivit martyr!..." **Hadrat Anas sade: "Även om Rasûlullah blev martyr, är hans Rabb (Allahu ta'âlâ) evig. Vad ska vi göra genom att överleva efter Rasûlullah? Stå upp nu! Låt oss offra vårt liv för samma sak som vår Mästare, Profeten offrade sitt välsignade liv för."** Han bröt sitt svärds skida[264] och attackerade fienden med dragna svärd och ropade: **"Allahu Akbar!..."** Han dödade många av de otrogna och blev en martyr. Bara hans ansikte hade sjuttio sår. Eftersom han hade otaliga sår på kroppen kunde ingen känna igen honom utom hans syster.

---

262 Sûrah Âl-i 'Imrân, 3/144.

263 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 73; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 300; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 42; Bayha- qî, Dala'il an-Nubuwwa, III, 255; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 258; Ibn Kathîr, as-Sira, III,39.255; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 258; Ibn Kathîr, as-Sira, III, 39.

264 Att bryta skidan på sitt svärd i Arabien på den tiden var en gest, ett tecken, som man gjorde i strider för att visa att man aldrig skulle sluta kämpa, att man inte skulle dra sig tillbaka och att man skulle kämpa tills man uppnådde sitt mål eller dog.

Många av Ashâb al-kirâm hade skingrats, några av dem hade nått martyrskap. Polyteisterna fick en fördel av sitt tillstånd och samlades kring vår Mästare Rasûl al-akram. Med stenar och svärd försökte de martyrisera honom. Eftersom han hade två veck av rustning på sig påverkade inte slagen honom. Stenarna som kastades av Utba ibn Abî Waqqâs träffade vår älskade Profets ansikte och sårade Hans underläpp. En välsignad (incisor) tand på hans nedre högra käke bröts. I det ögonblicket kom också polyteisten Ibn Kamîa och svingade sitt svärd mot huvudet på världens Mästare. Vår älskade Profets hjälm krossades, dess två ringar sjönk in i Hans välsignade tempel.

"När Talha hjälpte Rasûlullah blev Jannah nödvändigt för honom."

Hadith ash-sharîf

Från ett annat svärdslag av Ibn Kamîa sårades han på sin välsignade axel och föll på sidan i den djupa grop som Abû Âmir grävde för att få muslimer att falla. Vår älskade Profet åberopade angående Ibn Kamîa: **"Må Allahu ta'âlâ göra dig bedrövlig och eländig!"**. Ibn Kamîa blev oerhört glad. Han ropade: "Jag har dödat Muhammed! Jag har dödat Muhammed!..." gick han till Abû Sufyân. Polyteisterna hade uppnått sitt mål! De var inte längre intresserade av vår Profet. De hade dragit sig tillbaka från runt gropen där vår Mästare, Profeten, befann sig. De vände sig om för att slåss mot Ashâb al-kirâm.[265]

När vår Mästare Rasûl al-akram ('alaihis-salâm) föll ner i gropen blödde Hans välsignade kinder. När Han torkade sitt ansikte med händerna såg Han att Hans händer och skägg var täckta av blod. Innan ens en droppe blod kunde falla till marken kom Jabrâîl 'alaihis-salâm och fångade upp det välsignade blodet och sade: **"O Allahs Habîb! I Allahu ta'âlás namn, om detta blod föll skulle det inte finnas någon grönväxt på jorden förrän vid qiyâmat."** Vår Mästare, Fakhr al-âlam bad för hidâyat (vägledning) av människor som försökte döda Honom, som slog Honom med svärd, bröt Hans välsignade tänder och blödde Hans välsignade ansikte, och sade: **"Om en droppe blod faller från mig på jorden, kommer olycka från himlen. O min Rabb! Förlåt mitt folk! För de vet inte."**

I det ögonblicket ropade Hadrat Ka'b ibn Mâlik: "O muslimer! Goda nyheter! Rasûlullah är här!" De härliga Ashâb, som hörde denna röst, sprang dit som om de hade fått ett nytt liv. Hadrat Alî och Talha ibn Ubaydullah kom genast och tog upp Honom ur gropen. Hadrat Abû Ubayda ibn Jarrâh drog med sina tänder ut hjälmens ringar, som fastnade i vår älskade Profets välsignade tempel. När han drog ut dessa järnbitar kom även hans två framtänder ut. Hadrat Mâlik ibn Sinân, en av Ashâb al-kirâm, slickade blodet från vår Mästare Rasûlullahs välsignade ansikte.



265 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 79; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 263; Ibn Kathîr, as-Sira, III, 45.

Efter detta sade vår Mästare, Profeten: **"Jahannams eld kommer inte att röra den vars blod är blandat med mitt blod."** Polyteisterna inledde återigen en offensiv. Ashâb al-kirâm, med glädjen över att återförenas med vår Mästare, Profeten, bildade en ring runt Honom på ett ögonblick, och de tillät inte någon polyteist att bryta sig in i cirkeln. Polyteisterna, som förstod att de inte kunde göra något mot vår Mästare, Profeten, började gå upp på berget. Sultanen av de två världarna sade till Hadrat Sa'd ibn Abî Waqqâs: **"Vänd dem tillbaka".** Hadrat Sa'd frågade: "O Rasûlullah! Jag har bara en pil kvar. Hur kan jag få dem att återvända med den?" Vår Mästare Rasûlullah upprepade samma befallning. Efter detta drog bågskyttarnas mästare, Hadrat Sa'd ibn Abî Waqqâs, en pil ur sitt koger och sköt den. Pilen träffade sitt mål och fick en polyteist att falla. När han sträckte handen till sitt koger igen såg han att det fanns ytterligare en pil. Han tittade noga på den; detta var den föregående pilen. Ytterligare en polyteist dog. Detta hände om och om igen. Som ett mirakel av vår älskade Profet hade Hadrat Sa'd hittat samma pil i sitt koger varje gång. Qurayshîerna, som såg att deras män dödades en efter en, gav upp med att bestiga berget. De gick ner och drog sig tillbaka.

Bland dem red Ubayy ibn Halaf på sin häst mot vår Mästare, Profeten och började ropa: "Var är den där personen som påstår sig vara en profet? Låt honom konfrontera mig och slåss!" Även om Ashâb al-kirâm ville konfrontera honom, tillät vår älskade Profet dem inte att göra det. Han tog Hadrat Haris ibn Simmas spjut och avancerade. Den föraktlige Ubayy sporrade sin häst och närmade sig och sade: "O Muhammed! Må jag inte överleva om du överlever!" Han var fullt beväpnad från topp till tå. Världens Mästare kastade spjutet i sin hand mot Ubayys hals.

Spjutet flög och stack in i hans hals mellan hjälmen och kragen på hans rustning. Ubayy föll gråtande som ett djur. Hans revben var brutna. Polyteisterna lyfte upp honom och förde bort honom. Han dog på vägen och skrek: "Muhammed har dödat mig!". Vår Mästare Rasûlullah, med Sin Ashâb som stod bredvid Honom, började stiga upp mot Uhudklipporna. När Han nådde fram till klipporna ville Han klättra upp. Eftersom Han var så trött och Han bar en tvåfaldig rustning och hade fått mer än sjuttio svärdsslag kunde Han inte göra det. Efter detta tog Hadrat Talha vår Mästare, Profeten, på ryggen upp på klipporna. Vår älskade Profet sade: **"När Talha hjälpte Rasûlullah blev Jannah nödvändigt för honom"**. Eftersom Han intehade någon makt kunde Han bara utföra middagsbönen sittande.

På bergssluttningarna attackerade sahabiterna polyteisterna som lejon. De hade gjort livet outhärdligt för dem som slog vår Profet. Under tiden kom Khâtib ibn Baltaa till vår älskade Profet och frågade: "Må mitt liv offras för din skull, O Rasûlullah! Vem har gjort detta mot dig?" Vår Mästare svarade: **"Utba ibn Abî Waqqâs kastade en sten mot mig, träffade mitt ansikte och slog sönder min fjärde tand."** På detta frågade Hadrat Khâtib återigen: "O Rasûlullah! Vilken väg gick han?" Vår Mästare, Profeten, dirigerade honom i riktning mot där han hade gått. Hadrat Khâtib sprang i den riktningen. Efter att ha sökt hittade han Utba. Han fick honom att falla av sin häst och halshögg honom med ett enda slag. Han förde huvudet till Rasûlullah och gav Honom de goda nyheterna. Vår Mästare, Profeten åkallade välsignelser över honom: **"Må Allahu ta'âlâ vara nöjd med dig. Må Allahu ta'âlâ vara nöjd med dig."**

Polyteisterna kunde inte göra motstånd mot Ashâb al-kirâm, som omorganiserade sig och attackerade igen. Efter att ha lidit nästan trettio dödsfall lämnade de slagfältet och begav sig till Mecka. De förfalskade nyheterna om vår Mästare, Profeten, martyrskap hade nått Medîna. Damerna som Hadrat Fâtima, Hadrat Âisha, Umm Sulaym, Umm Ayman, Hamna bint Jahsh och Quayba sprang till Uhud. När Hadrat Fâtima såg att hennes far, vår älskade Profet, hade blivit sårad grät hon. Vår Mästare Rasûlullah tröstade henne. Hadrat Alî tog med sig vatten i sin sköld. Med det vattnet tvättade vår mor Fâtima blodet och vår Mästare Profetens välsignade ansikte. Blodflödet från såret i Hans ansikte upphörde dock inte. När Hadrat Fâtima brände en bit halm och tryckte askan på den såret och flödet upphörde.[266]

Sedan gick Han ner till slagfältet. Först identifierades de sårade, sedan deras sårförbands. Polyteisterna hade gjort vissa martyrer oigenkännliga. De hade skurit av deras öron, näsor och andra lemmar och tagit inälvorna av dem. Hadrat Abdullah ibn Jahsh var bland dem. Vår älskade Profet och Hans Ashâb, som hade sett detta, blev mycket ledsna. De mest framstående av Hans sahâbîer hade uppnått martyrskap, efter att ha utgjutit sitt blod på jorden i Uhud, och stigit upp till Jannah. Denna behandling av martyrerna var emellertid outhärdlig. Förutom vår Mästare, Profeten, var alla sahâbîs fyllda av sorg. Inför denna scen grät världens Mästare. Med tårar rinnande nerför Hans välsignade ansikte sade Han: **"Jag kommer att vittna, på qiyâmat-dagen, om att dessa martyrer har offrat sina liv för Allahu ta'âlâs skull. Begrav dem med deras blod. Wallahi de kommer att komma till mahshar[267] på qiyâmatdagen medan deras sår blöder. Färgen på deras blod kommer att vara blodets färg och lukten av deras blod kommer att vara mysk."**

Då sa vår älskade Profet: **"Jag kan inte se Hamza. Vad hände med honom?"** Hadrat Alî sökte och hittade honom. När vår Profet kom och ställdes inför denna ofattbara scen kunde han inte uthärda den. Hadrat Hamzas öron, näsa och andra lemmar hade skurits av, hans ansikte hade gjorts oigenkännligt, han hade blivit uppstoppad och hans lungor hade tagits ut. Medan vår Mästare Profeten fällde tårar från sina välsignade ögon, vände Han sig till Hadrat Hamza och sade: **"O Hamza! Ingen har någonsin lidit eller kommer att lida så mycket som du hade lidit. O Rasûlullahs farbror** (faderliga) **farbror! O Hamza, lejonet av Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl! O Hamza, den som gör goda**

"O Hamza! Ingen har någonsin lidit eller kommer att lida så mycket som du har lidit. O Rasûlullahs farbror! O Hamza, Allahu ta'âlás och Hans Rasûls lejon! O Hamza, utförare av goda gärningar! O Hamza, Rasûlullahs beskyddare! Må Allahu ta'âlâ förbarma sig över dig!"
Hadith ash-sharîf



266 Ibn Mâja "Tibb", 15; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 250; Bayhaqî, as-Sunan, II, 80; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, VI, 144
267 Mahshar är den plats där alla varelser kommer att samlas efter uppståndelsen på qiyâmats dag, för domen.

gärningar! O Hamza, Rasûlullahs beskyddare! Må Allahu ta'âlâ förbarma sig över dig!..."

I det ögonblicket såg man en kvinna som kom i brådska. Hon var vår älskade Profets moster, vår mor Hadrat Safiyya. Liksom andra damer hade hon sprungit till Uhud när hon hörde ryktet om vår Mästare Rasûlullahs martyrskap. När vår Mästare Rasûl al-akram såg Sin moster och trodde att hon inte kunde uthärda martyrernas tillstånd, sade Han till Zubayr ibn Awwâm, hennes son: **"Vänd tillbaka din mor och låt henne inte se sin brors lik."** Hadrat Zubayr sprang och nådde sin mor. Den välsignade kvinnan frågade upphetsat sin son: "O min son! Ge mig nyheter om Rasûlullah!..." Hadrat Alî hade kommit intill dem. När Hadrat Alî sa: "Alhamdulillah,[268] Rasûlullah är välbehållen" blev hon lättad, men hon kunde inte låta bli att be: "Låt mig få se Honom". Då pekade Hadrat Alî ut världens Mästare. När vår mor Hadrat Safiyya såg att vår Mästare, Profeten levde, gladde hon sig och prisade Allahu ta'âlâ. Den här gången ville hon gå vidare för att se hur det stod till med hennes bror Hadrat Hamza. När hennes son Zubayr sade: "O min mor! Rasûlullah beordrar dig att gå tillbaka", sade hon: "Om min återvändande är för att inte visa mig vad som hänt med honom, har jag redan fått veta att min brors kropp hade skurits upp och slitits sönder. Han hade lidit den situationen på Allahu ta'âlás väg. Vi är beredda på värre situationer på denna väg. Vi kommer att vänta på dess upptinande endast från Allahu ta'âlâ. Inshâallah kommer vi att vara tålmodiga och uthärda det."

När Hadrat Zubayr ibn Awwâm kom och informerade om dessa, vår Mästare, Profeten sa: "**Låt henne då träffa honom."** Hadrat Safiyya satt nära Hadrat Hamzas kropp och grät tyst. När Hadrat Safiyya kom hade hon tagit med sig två koftor. Hon tog fram dem och sade: "Jag tog med mig dessa till min bror Hamza, var snäll och svep in honom med dem." **Sayyid-ush-Shuhadâ,** det vill säga martyrernas mästare, Hadrat Hamza blev höljd i en av dessa koftor.[269]

Vår Mästare Habîbullah kom intill fanbäraren Mus'ab ibn Umayr. Hadrat Mus'abs händer hade huggits av och han hade fått sår på många delar av kroppen. Området kring honom var en blodpöl. Vår Mästare, Profeten blev återigen djupt bedrövad och till dessa härliga martyrer vände Han sig och reciterade den 23:e âyat al-karîma i Sûrah al- Ahzâb. I maal: **"Det finns så modiga bland Mu'mins att de visade lojalitet mot det löfte de gav till Allahu ta'âlâ. Några av dem höll sitt ord om att kämpa tills de uppnådde martyrskap** (och de blev martyrer)**. Och vissa av dem väntar på att nå martyrskap. De har aldrig ändrat sina ord."** Efter det sa vår Mästare, Profeten: **"Och Allahu ta'âlás Rasûl är vittne till att ni kommer att återuppstå som martyrer i närvaro av Allahu ta'âlás, på qiyâmat-dagen."**

Sedan vände Han sig till människorna bredvid Honom och sade: **"Besök dessa människor. Hälsa på dem. Jag svär vid Allahu ta'âlâ att vem som än hälsar på dem i denna värld kommer dessa härliga martyrer att hälsa på dem i gengäld på qiyâmat."** De kunde inte hitta något för att göra en sjal till Hadrat Mus'ab ibn Umayr.

268 Alhamdulillah betyder att all tacksamhet och lovsång tillfaller Allahu ta'âlâ. Hamd betyder beröm.
269 Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, VIII, 493; Abdurrazzâq, al-Musannaf, III, 427; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, III, 14

Hans egen kaftan täckte inte hela hans kropp. Om de täckte hans huvud skulle hans fötter vara exponerade. Om de täckte hans fötter skulle hans huvud vara exponerat. Vår Mästare, Habîb al-akram 'alaihis-salâm, sade: **"Täck hans huvud med kaftan, hans fötter med izhir växt."**[270] Denna lyckliga sahâbî, som tillbringade sitt liv med att tjäna Islâm och som uppnådde martyrskapets grad, lämnade världen med en halv sjal.[271]

De andra martyrerna begravdes med sina blodiga kläder efter att deras janâza namâz hade utförts och lades i gravar i grupper om två och tre. Vid Ghazâ i Uhud blev sjuttio personer martyrer. Sextiofyra av dem var från Ansâr och sex av dem från Muhâjirs.

"O min Ashâb! Nu när vi har återvänt från den lilla jihâd, ska vi börja den stora jihad."

Hadith ash-sharîf

De flesta av Ashâb al-kirâms släktingar hade uppnått martyrskap. På grund av detta var de sårade i hjärtat. För att trösta de överlevande sade vår Mästare Habîb al-akram: **"Wallahi, hur mycket önskar jag att jag kunde ha uppnått martyrskap med min Ashâb och tillbringat natten i hjärtat av Uhud. När dina bröder var martyrer, satte Allahu ta'âlâ deras själar i gröna fåglars klor. De går till floderna i Jannah och dricker av dess vatten. De äter frukterna där. De ser över hela Jannah. De flyger i dess rosenträdgårdar. Sedan går de in i de gyllene ljusen som hänger under Arsh al-a'lâ** (materiens slut, som gränsar till de sju himlarna och Kursî, som ligger utanför den sjunde himlen och inuti Arsh.) **och tillbringar kvällen där. När de ser den njutning och skönhet som dessa maträtter och drycker erbjuder säger de: "Om bara våra bröder visste vad Allahu ta'âlâ har skänkt oss och på så sätt skulle de inte avstå från jihad, inte vara rädda för att slåss och inte vända sig bort från fienden". Allahu ta'âlâ förklarade: 'Jag ska informera dem om er situation'."** (Och Janâb al-Haqq sade genom att sänka en âyat al-karîma, i maal:) **"Anta inte att de som uppnådde martyrskap på Allahu ta'ala väg är döda! I sanning är de levande, de har försörjning i sin Rabbs närvaro. Så mycket att de gläder sig på grund av** (martyrskapets rang) **som Allahu ta'âlâ skänkte dem. Och de skulle vilja ge glada nyheter till dem som ännu inte har anslutit sig till dem** (genom att uppnå martyrskap): **"Det finns varken rädsla eller sorg för dem". De gläder sig på grund av den förmån och välsignelse som kommer från Allahu ta'âlâ och det glada budskapet i att Allahu ta'âlâ inte kommer att låta Hans belöning för mu'mins gå till spillo."**[272] **Allahu ta'âlâ, som uppenbarar sig för dem, säger: "O mina slavar!**



270 Anläggning i Izhir: En sorts växt som växer i regionen.

271 Bukhârî "Janâiz", 27; Abû Dâwûd "Wasâyâ", 11; Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, III, 147; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, III, 121; Suyutî, Jâmi-ul Ahâdis, XXXIV, 451.

272 Sûrah Âl-i 'Imrân 3/169–171.

Säg vad ni längtar efter, så ska Jag erbjuda er det i överflöd." Då säger de: "O vår Rabb! Det finns ingen välsignelse som är högre än de som du skänkte oss och som vi längtar efter. Vi äter alltid vad vi vill ha i Jannah. Men det vi längtar efter är att våra själar ska återvända till vår kropp och skickas tillbaka till världen och dödas igen för din skull."

Det fanns inget kvar att göra där. De mindes. En unik ghazâ i historien gjordes vid Uhud, dit de hade kommit för jihad fî sabîlillah, det vill säga för att sprida Allahu ta'âlâs religion. Många ofattbara händelser av Ashâb al-kirâms hjältemod hade bevittnats, och ytterligare en läxa hade lärt de otrogna.

Världens Mästare sall-Allahu 'aleihi wa sallam begav sig till det strålande Medîna med sin välsignade Ashâb. När de anlände till platsen som kallas Harre, fick Han sina Ashâb att bilda en linje, sträckte ut Sina välsignade händer och började åkalla Allahu ta'âlâ och bad på följande sätt: **"O min Allah! Lovord och förhärligande är för Dig som mest. O min Allah! Det finns ingen som kan visa den sanna vägen för den som Du har lämnat i abberans, och det finns ingen som kan avleda den som Du har gett möjlighet att nå den sanna vägen... O min Allah! Få oss att älska tron. Försköna våra hjärtan med tro. Gör att vi hatar otrohet, måttlöshet och överdrifter. Gör oss till en av dem som vet vad som är skadligt för våra religiösa och världsliga angelägenheter. Gör oss till en av dem som har hittat den sanna vägen. O min Allah! Låt oss leva som muslimer och dö som muslimer. Inkludera oss bland dem som är fromma och goda. För de förlorar varken sin heder, värdighet eller avfall från den. O min Allah! Slå de otrogna som motsatte sig Din Rasûl, som vände sig bort från Din väg och som kämpade mot Din Profet! Sänk ner över dem Din plåga, som är sant och verklig!.... Âmîn!"** Ashâb al-kirâm deltog också i denna åkallan genom att säga: **"Âmîn! Âmîn!"**

Vår älskade Profet hade närmat sig Medîna med Sin Ashâb. Kvinnor och barn som var kvar i Medîna strömmade ut på vägarna med nyfikenhet och sorg; de försökte se världens Mästare i den kommande armén. När de såg Hans lysande ansikte som upplyste världen tackade de Allahu ta'âlâ. När de sedan tittade på armén sökte de efter fäder, makar, söner och farbröder. Om de inte kunde se dem kunde de inte hålla sina tårar. Vår Mästare Rasûl al-akram, som såg detta tillstånd hos Sin Ashâb, blev mycket ledsen och tårar rann nerför Hans välsignade ansikte.

För ett ögonblick såg man att Lady Kabsha, Sa'd ibn Mu'âz mor, närmade sig vår Mästare, Profeten. Hennes son Amr hade uppnått martyrskap i Uhud. När hon kom till vår Profets närvaro sade hon: **"O Rasûlullah, må mina föräldrar offras för din skull! Alhamdulillah, du är säker och välbehållen. Så länge du är säker kan inget annat påverka mig!"** Hon frågade inte efter sin älskade son. Efter att vår älskade Profet uttryckt sina kondoleanser till henne med anledning av förlusten av hennes son Amr sade Han: **"O Sa'ds mor! Glädjande nyheter till dig och hans hushåll, att, alla de som uppnådde martyrskap från dem, samlades i Jannah och blev vänner till varandra. De kommer också att göra förböner för sina hushåll."** Då sade Lady Kabsha: "O Rasûlullah, vi samtycker till allt som kommer från Allahu ta'âlâ! Vem skulle gråta för dem efter dessa glada nyheter? Var snäll och be för

de överlevande." Efter detta bad världarnas Mästare på följande sätt: **"O min Allah! Ta bort sorgerna i deras hjärtan! Och gör de överlevande av dessa, till de mest välvilliga av de överlevande!".**

Vår Mästare, Profeten, sade till Sin Ashâb, med hänvisning till kampen mot kroppens begär: "(O min Ashâb!) **Nu när vi har återvänt från den lilla jihâd, kommer vi att börja den stora jihad."**[273] Sedan rekommenderade Han alla att vila i sina hem och de sårade att få vård. Han var också skadad. Han begav sig direkt till sitt hem av lycksalighet.

Ghazâ av Hamrâ-ul-Asad

När Rasûlullah, sall-Allahu 'aleihi wa sallam, återvände till Medîna, vidtog Han åtgärder mot möjligheten att en plötslig polyteistisk räd skulle komma till Medîna. Måndagen efter Ghazâ i Uhud, trots att Han var skadad, för att göra det känt att muslimerna inte var försvagade och för att skrämma fienden så att de inte skulle attackera Medîna, sa Han till Bilâl al-Habashî: **"Säg till dem att Rasûlullah** ('alaihis-salâm) **beordrar er att jaga fienden! De som inte kämpade tillsammans med oss igår ska inte komma. Endast de som deltog i striden skall komma!"** När Han informerade Ashâb om denna order gjorde de omedelbart förberedelser, trots att många av dem var skadade. Till och med de svårt sårade bröderna som hette Abdullah och Râfi, som hörde denna inbjudan från vår älskade Profet, sprang trots alla sina smärtor till mujâhidernas led och sade: "Kommer vi att missa möjligheten att gå till en Ghazâ med Rasûlullah?"

Vår älskade Profet, med sin härliga Ashâb, började jaga polyteisterna. Vid platsen som kallas Rawha fick de veta att polyteisterna hade samlats och beslutat att plundra Medîna och döda muslimer. Man förstod att den åtgärd som vår Mästare, Profeten, vidtog var ett av Hans mirakel.

När polyteisterna hörde att vår Mästare, Profeten, marscherade mot dem, blev rädda och lämnade sina positioner. De återvände till Mecka.[274]

Vår Mästare, Profeten, jagade dem till den plats som kallas Hamrâ-ul-Asad. Två av polyteisterna fångades. De stannade där i tre dagar och återvände sedan till Medîna.

Allahu ta'âlâ upphöjde dem av den härliga Ashâb, som gick till Hamrâ-ul-Asad, i Hans âyat al-karîma, i maal: **"Det kommer att bli en stor belöning för dem som springer till Allahu ta'âlâs och Hans Rasûls inbjudan igen, efter att ha blivit skadade, och särskilt för dem bland dem som utför goda gärningar**



273 Suyutî, Jâmi-ul Ahâdis, XV.
274 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 4; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 48; Suhaylî, Ravzu'l-unuf, III, 289.

och undviker det onda."[275]

Ibn Kamîa, en av dem som hade svurit en ed på att döda vår älskade Profet i Uhud, hade återvänt till Mecka. En dag gick han upp på ett berg för att titta till sina får. Han fann dem på toppen. En bagge började springa och ramma Ibn Kamîa. Han dödade Ibn Kamîa genom att slå honom om och om igen.

När han var på väg till Mecka bet en orm med vita fläckar Abdullah Shihâb al-Zuhrî och dödade honom.

Alla de personer som försökte döda vår Mästare, Profeten, straffades och dog inom ett år.

Om Hans vän dricker ormgift blir det till livets elixir,
Om Hans fiende dricker vatten förvandlas det till ormgift, vattnet.

Från varje droppe av den flödade ett hav av barmhärtighet,
När Hans hand sträckte sig och tvättade Hans rosiga kind med vatten.

Hela sitt liv har den vandrat runt, slagit huvudet mot stenar,
Oavbrutet, för att nå dammet från dina fötter, vatten.

Den vill lysa upp Hans portars jord, lite efter lite,
Även om den slits i bitar kommer den inte att lämna porten, vatten.

Syndarna accepterar att upprepa sin naat är botemedlet,
Precis som den berusade dricker vatten för att bli av med baksmällan.

O Habîballah, du bästa av alla människor! Jag längtar efter dig,
Som den uttorkade, brinnande, alltid önskar vatten.

Du är mirakelhavet på Mi'râj-natten,
Vars välsignade daggdroppar gav vatten till stjärnorna och planeterna.

.

---

275 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 4; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 48; Suhaylî, Ravzu'l-unuf, III, 289.

HÄNDELSEN MED "RAJI"

Hadrat Âsim ibn Thâbit, en av de framstående bågskyttarna i Ghazâ i Uhud, hade dödat polyteisten Musâfi ibn Talha och hans bror Hârith i det kriget. Deras mor, Sulâfa bint Sa'd, känd för att häftigt hysa agg, lovade att ge hundra kameler till den som skulle ge henne huvudet på Hadrat Âsim ibn Thâbit, som hade dödat två av hennes söner. Hon svor en ed på att dricka vin från Hadrat Âsim's skalle. Dessutom gjorde Lihyân-sönerna en överenskommelse med Adal- och Kara-stammarna eftersom Abdullah ibn Unays hade dödat Khâlid ibn Sufyân från Lihyân-sönerna.

Dessa två stammar, som var bosatta runt Mecka, gjord upp en plan och förberedde sändebud. De sade till dem: "Säg till dem att ni har blivit muslimer och att ni kommer att ge zakât, och be dem om lärare för att ta emot zakât och lära er islam. Vi kommer att döda några av dem som har kommit och ta vår hämnd. De andra kommer vi att ta med oss till Mecka och sälja dem till Quraysh."

I Safar månaden under Hegira-tidens fjärde år kom en kommitté bestående av sex eller sju personer från dessa två stammar till vår Mästare, Profeten, och sade: "Vi har blivit muslimer. Skicka oss lärare som kan lära oss Koranen al-karîm och Islâm".

Under tiden hade vår älskade Profet förberett en militärexpedition med tio personer för att kontrollera om Meckans polyteister förberedde sig för krig. När kommittén kom från Adal- och Kara-stammarna skickade Han denna patrull med denna kommitté för att inspektera situationen.

Denna sariyya bestod av följande Ashâb al-kirâm: Marsad ibn Abî Marsad, Khâlid ibn Abî Bukayr, Âsim ibn Thâbit, Khubayb ibn Adiy, Zayd ibn Dasinna, Abdullah ibn Târik, Mu'attib (Mugîr) ibn Ubayd och tre andra sahâbîer vars namn inte är kända.

Genom att gömma sig på dagarna och vandra på nätterna nådde spaningsenheten fram till Rajî' vatten i gryningen. De vilade en stund och åt en utsökt sorts Medîna-dadlar som kallas Ajwa. Sedan lämnade de platsen, klättrade upp på ett berg i närheten och gömde sig.

En kvinna från Huzayl-stammen, som drev får, hade kommit till Râjîs vatten. Hon såg dadelgropar och förstod att man hade ätit dadlar från Medîna. Hon ropade: "Några människor har kommit hit från Medîna" och informerade sin stam. Under tiden hittade ett av sändebuden från Adal- och Kara-stammarna en ursäkt och gav sig iväg. Han underrättade omedelbart Lihyân-sönerna om situationen.

"Det kommer att bli en stor belöning för dem som springer till Allahu ta'âlâs och Hans Rasûls inbjudan igen, efter att ha blivit skadade, och särskilt för dem bland dem som utför goda gärningar och undvika det onda."
Âl-i 'Imrân: 172



Raji-Incidenten



Lihyân-sönerna började agera efter denna nyhet. De skickade en styrka på tvåhundra män mot denna lilla expedition. Ett hundra av dem var bågskyttar. Denna grupp polyteister hittade Hadrat Âsim ibn Thâbit och hans vänner på berget, och de omringade dem. Under tiden anslöt sig den person som hade informerat polyteisterna om de tio sahâbîerna till dem. Ashâb al-kirâm förstod att de hade blivit lurade. De bestämde sig för att slåss och drog sina svärd.

Då polyteisterna förstod situationen, försökte de lura dem genom att säga: "Om ni kommer ner, vi kommer inte att döda någon av er. Vi ger ett definitivt löfte. Wallahi, vi vill inte döda er. Vi vill dock få en lösensumma för dig från meckanerna."

Âsim ibn Thâbit, Marsad ibn Abî Marsad och Khâlid ibn Abî Bukayr avvisade alla erbjudanden och sade: "Vi kommer aldrig att acceptera löften och löften från polyteister." Hadrat Âsim ibn Thâbit sade: "Jag har svurit en ed på att inte acceptera polyteisternas skydd. Jag svär vid Allah att jag inte kommer att gå ner och kapitulera genom att tro på deras skydd och ord." Han öppnade sina händer och bad: **"O min Allah! Informera din Profet om vårt tillstånd."** Allahu ta'âlâ accepterade Hadrat Bimsams bön och informerade vår Mästare Rasûlullah om händelserna.

Hadrat Âsim sade till polyteisterna: "Vi fruktar inte döden. För vi håller fast vid vår religion (när vi dör kommer vi att bli martyrer och gå till Jannah)." När ledaren för polytheisterna sa till honom: "O Âsim! Slösa inte bort dig och dina vänner, kapitulera!". Âsim ibn Thâbit svarade honom med att skjuta pilar. Medan han sköt pilar reciterade han dessa rader:

Jag är stark, jag har inga brister.
Den tjocka strängen på min båge är spänd.
Döden är sann, livet är falskt och tillfälligt.
De kommer att bli verklighet, alla saker i ödet.
Människor kommer slutligen att återvända till Allahu ta'âlâ.
Om jag inte kämpar mot dig, min mor,
(Av sin plåga) kommer hon att förlora sitt förstånd.

Det fanns sju pilar i Âsims koger. Han dödade en polyteist med varje pil han sköt. När pilarna tog slut dödade han många av dem med sitt spjut. Hans spjut gick dock sönder. Han drog genast sitt svärd och bröt dess skida. (På den tiden betydde det: "Jag kommer att kämpa tills jag går bort och jag kommer aldrig att ge upp".) Sedan åkallade han på följande sätt: **"O min Allah! Jag har skyddat Din religion fram till denna dag. Jag bönfaller Dig att skydda min kropp i slutet av denna dag."** Utropet **"Allahu akbar!"** från Âsim ibn Thâbit och andra sahâbîs skakade bergen. Tio mujâhider kämpade på liv och död mot tvåhundra personer, och den som närmade sig dem betalade straffet för de gärningar de begått. Till slut föll Hadrat Âsim, efter att ha blivit

O min Allah! Jag har skyddat Din religion fram till denna dag. Jag ber Dig att skydda min kropp i slutet av denna dag!"

Âsim ibn Thâbit (radiy-Allahu 'anh)



sårad på båda benen, till marken. Eftersom de otrogna fruktade honom djupt kunde de inte närma sig honom ens när han hade kollapsat, utan de martyriserade honom genom att skjuta pilar på avstånd. Den dagen uppnådde sju av de tio sahâbîer som var närvarande där martyrskap, och tre av dem togs till fånga. Lihyans söner ville hugga av Âsim ibn Thabits välsignade huvud för att sälja det till Sulâfa bint Sa'd. Men Allahu ta'âlâ accepterade Hadrat Âsim ibn Thâbits bön; Han skickade en svärm av bin dit. Likt ett moln svävade de över Âsim ibn Thâbit. Polyteisterna kunde inte närma sig honom. Till slut sa de: "Låt oss lämna honom, på kvällen kommer bina att skingras och vi kommer att hugga av hans huvud och ta det med oss",

På kvällen lät Allahu ta'âlâ det regna kraftigt. Bäckarna svämmade över och förde bort Âsim ibn Thâbits välsignade kropp till en okänd plats. De sökte grundligt efter honom; de kunde dock inte hitta honom. Polyteisterna kunde således inte skära någon del av Hadrat Âsim ibn Thâbit. När händelsen med bina som skyddade honom nämndes sade Hadrat 'Umar: "Sannerligen, Allahu ta'âlâ skyddar sin mu'min-slav. Liksom Âsim ibn Thâbit skyddades i sitt liv från polyteisterna, skyddade Allahu ta'âlâ hans kropp efter hans död och lät inte polyteisterna skada honom". Av denna anledning hänvisades Âsim ibn Thâbit, närhelst man mindes honom, till "den person som skyddades av bin".[276]

De tre fängslade sahabiterna var Khubayb ibn Adiy, Zayd ibn Dasinna och Abdullah ibn Târik radiy-Allahu 'anhum. Lihyân-sönerna band dem med bågsnören. Bland dem vägrade Abdullah ibn Târik att föras till Mecka polyteister. Han gjorde motstånd. Han ropade: "Mina martyrvänner har hedrats med Jannah". Han bröt banden på sina händer. Lihyân-sönerna martyriserade honom dock genom att stena honom. Hadrat Khubayb ibn Adiy och Hadrat Zayd ibn Dasinna framhärdade och tänkte: **"Vi kanske hittar ett tillfälle att utföra den spaningsplikt som Rasûlullah gett oss".**

Lihyans söner förde dem båda till Mecka. Polyteisterna, vars släktingar hade dödats i krigen i Badr och Uhud, brann av en önskan om hämnd och de letade efter ett tillfälle. Khubayb köptes av polyteisten Hujayr ibn Abî Ihâb at-Tamîmî för att hämnas för att hans bror hade dödats i Ghazâ av Badr, och Zayd ibn Dasinna köptes av Safwân ibn Umayya för att hämnas för att hans far Umayya ibn Halaf, som också hade dödats i Ghazâ av Badr, hade dödats. Polyteisterna hade för avsikt att döda dem båda. Men eftersom de befann sig i de månader som de ansåg vara förbjudna att föra krig, fängslade de dem och väntade på att tiden skulle gå. De höll dem åtskilda. Båda sahâbîerna visade stort tålamod, styrka och värdighet mot denna fångenskap.

Mâwiya, en frigjord kvinnlig slav (som senare blev muslim), som befann sig i huset där Khubayb ibn Adiy hölls, rapporterade:

"Khubayb satt fängslad i en cell i det hus där jag befann mig. Jag har inte sett någon fånge som är bättre än han. En dag såg jag honom äta druvor från en stor druvklase. Varje dag sågs han med en druvklase. Under den årstiden, särskilt i Mecka, var det omöjligt att hitta några druvor. Allahu ta'âlâ gav honom försörjning. Han brukade utföra namâz och recitera Koranen al-karîm i cellen där han var fängslad. Kvinnorna, som lyssnade på Koranen al-karîm som han reciterade, grät och tyckte synd om honom. Ibland när jag frågade honom: "Vill du ha något?" sa han: "Ge mig sött vatten, ge mig inte kött från de djur som offras för avgudarna och informera

276 Bukhârî, "Maghâzî", 28; Wâqidî, "Maghâzî", I, 354; Abdurrazzâq, al-Musannaf, V, 354; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, IV, 221.

mig i förväg om när de kommer att döda mig, jag vill inte ha något mer". När dagen för hans avrättning bestämdes gick jag dit och informerade honom. När han fick veta detta visade han ingen sorg och det skedde ingen förändring i hans attityd.

När den dagen närmade sig sa han att han skulle rengöra sin kropp och bad om en rakhyvel. Därför gav jag mitt barn en rakhyvel och skickade honom. När barnet gick till honom blev jag plötsligt rädd. Jag sade: "Den här mannen kommer att skära barnet med rakbladet. Eftersom han ändå kommer att dödas".

Jag sprang för att se till barnet. Khubayb tog rakbladet från barnet och lät det sitta på sitt knä för att smeka honom. När jag såg den scenen skrek jag av rädsla. När han märkte situationen sade han: "Tror du att jag kommer att döda detta barn? Det finns inget sådant i vår religion. Att döda en person oförtjänt är inte en del av vårt beteende och vår ära.'"

Den dag då polyteisterna hade kommit överens om att döda Khubayb ibn Adiy och Zayd ibn Dasinna, kom. Den dagen, tidigt på morgonen, släppte polyteisterna loss dem och förde dem till den plats som kallas Ta'nîm, utanför Mecka. Folket i Mecka och de notabla bland polyteisterna hade samlats för att se på avrättningen. Det var en stor folkmassa.

Polyteisterna hade satt upp två galgar där de skulle avrätta fångarna. När de ville lyfta upp Khubayb och binda honom till galgen sa han: **"Låt mig vara och låt mig utföra en namâz på två rak'ats."** De släppte honom och sade: "Utför den där." Khubayb påbörjade namâz omedelbart och utförde den med vördnad för Allahu ta'âlâ. De samlade polyteisterna, kvinnorna och barnen tittade spänt på honom. När han hade avslutat sin namâz sade han: "Wallahi, om du inte skulle tro att jag förlängde namâz av rädsla för döden, skulle jag förlänga den och jag skulle be mer." Hadrat Khubayb ibn Adiy var den första personen som utförde en namâz på två rak'ats före sin avrättning. När vår Mästare, Profeten, hörde att han utförde en namâz på två rak'ats före sin avrättning, fann Han detta beteende lämpligt.[277] Således blev det en sedvänja och sunnat.

Efter att han hade utfört sin namâz lyfte de upp honom till galgträdet och band honom. De vände hans ansikte från Qibla till Medîna. Sedan sade de: "Överge din religion! Om du gör det kommer vi att släppa dig fri!" Han svarade: **"Jag svär vid Allah att jag inte gör det! Även om hela världen ges till mig kommer jag inte att ge upp Islâm!"** Polyteisterna, som fick detta svar, sade: "Vill ni att Muhammed ska vara på ditt ställe och dödad i stället för dig nu? Om du säger ja kommer du att befria dig själv och stanna hemma i fred!". Khubayb sade: **"Jag kan**

"Jag kan aldrig samtycka till att ens ett hår av Muhammed 'alaihis-salâm kommer till skada!"

Khubayb ibn Adiy (radiy-Allahu 'anh)



277 Bukhârî, Megâzi 28; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 354; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, IV, 221.

aldrig samtycka till att ens ett hår av Muhammed 'alaihis-salâm kommer till skada!". Polyteisterna, som gjorde narr av honom och skrattade, sade: "O Khubayb! Överge Islâm! Om du inte gör det kommer vi säkert att döda dig!" Khubayb svarade dem: **"Så länge jag är på Allahu ta'âls väg är det inte alls viktigt för mig att bli dödad."**

Efter detta bad Khubayb: **"O min Allah! Här ser jag inget annat ansikte än fiendens. O min Allah! Vidarebefordra mina hälsningar till din Rasûl. Informera din Rasûl om vad som har gjorts mot oss!"** och sade: **"Assalâmu 'alaika yâ Rasûlullah".** Medan Khubayb sade denna bön satt vår älskade Profet 'alaihis- salâm med Sin Ashâb al-kirâm. Han sade: **"Wa 'alaihis-salâm."**

Ashâb al-kirâm frågade: "O Rasûlullah! Till vems hälsning, är detta ett svar till?" Han svarade: **"Det är ett svar på din bror Khubaybs hälsning. Jabrâîl** ('alaihis-salâm) **har gett mig Khubaybs hälsning."**[278]

Quraysh-polytheisterna som samlades runt Khubayb lät ungdomar attackera honom med spjut och sa: "Det här är mannen som dödade era fäder" och började såra hans välsignade kropp. I det ögonblicket vände Khubaybs ansikte mot Kâ'ba. Polyteisten vände honom mot Medîna. Khubayb bad: **"O min Allah! Om jag är en god slav i Dina ögon, vänd då mitt ansikte mot Kâ'ba."** Hans ansikte vände sig mot Kâ'ba igen. Ingen av polyteisterna kunde vända hans ansikte åt något annat håll. I det ögonblicket reciterade Khubayb en dikt där han uppgav att han höll på att bli martyr, omgiven av fienderna. När polyteisterna började plåga honom genom att sticka spjut i hans kropp sade han: **"Jag svär vid Allah att så länge jag kommer att dödas som muslim, bryr jag mig inte om på vilken av mina sidor jag kommer att falla. Alla dessa är på Allahu ta'âlâs väg."**

Efter detta uttalade Khubayb en förbannelse över polyteisterna: "O min Allahu! Förgör alla Quraysh-polyteister! Sprid ut deras samhälle! Ta deras liv en efter en; låt dem inte överleva!" När polyteisterna hörde denna malediktion blev de mycket rädda; några av dem flydde. Några av dem som stannade kvar började spetsa honom. En av dem stack in honom från bröstet till ryggen. Medan blodet rann från hans kropp, fortfarande hängande i galgträdet, sade han med sitt sista andetag: **"Ash-hadu an lâ ilâha illallâh wa ash-hadu anna Muhammadan abduhû wa rasûluh",** och Khubayb blev en martyr.[279]

Khubayb ibn Adiys lik hängde på galgen i fyrtio dagar. Hans kropp förruttnade dock inte och stank inte. Hans blod flödade kontinuerligt. Vår älskade Profet skickade Zubayr ibn Awwâm och Mikdâd ibn Aswad från Ashâb al-kirâm för att hämta hans lik. De gick i hemlighet in i Mecka på natten. Sedan tog de ner hans kropp från galge trädet, satte honom på en kamel och gav sig av till Medîna. När polyteisterna fick informationen började de samlas. Båda sahâbîerna lade ner liket på marken för att skydda sig själva. Efter en stund såg de att marken, som de hade lagt liket på, hade spruckit, tagit in liket och slutit sig. De fortsatte sedan på vägen till Medîna.

De band Zayd ibn Dasinna till galgen - ett träd som de också hade förberett. De försökte tvinga honom att överge sin religion. De kunde dock inte uppnå något annat än att stärka Zayds tro. På grund av detta sköt de pilar mot honom. Till slut blev Zayd martyr av Nistâs, den frigjorda slaven till Safwân ibn Umayya.

278 Tabarânî, al-Mu'jamu'lKabîr, IV,221; AbûNu'aym,Hilyat-ul awliyâ,I,159;IbnAbdilbarr, al-Istî'âb, II, 28
279 Abdurrazzâq, al-Musannaf, V 354; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, IV, 221

HÄNDELSEN MED BI'R MAÛNA

I Safarmånaden samma år kom Abû Barâ Âmir ibn Mâlik, som var hövding för Âmirs söner från Najdregionen i Arabien, till Medîna. Han besökte vår Mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu 'alaihi wa sallam). Vår Mästare, Profeten, berättade för honom om Islâm och rekommenderade honom att bli muslim. Abû Barâ blev inte muslim, men han meddelade att Islâm var en vacker och hedervärd religion. För att sprida Islâm över Najd bad han dessutom vår Mästare, Profeten att skicka några av Ashâb al-kirâm dit. Vår älskade Profet sade: **"När det gäller de personer som jag ska skicka är jag inte säker på folket i Najd!"**. Âmir svarade: "Jag kommer att skydda dem, då kan ingen skada dem"

Världens Mästare accepterade detta bestämda åtagande och förberedde sig. en delegation på sjuttio personer från Ashâb as-Soffa. De läste Qur'ân al-karîm på natten. De var alla Hafiz (muslimer som har memorerat Qur'ân al-karîm). De kallades Ashâb al-qurrâ. Namnen på några av dem är följande: Âmir ibn Fahr, Amr ibn Zamrî, Atiyye ibn Abdullah, Anas ibn Mu'âwiya, Hakim ibn Kaysân, Hârith ibn Samme, Ka'b ibn Zayd, Mâlik ibn Thâbit, Munzir ibn Amr, Râfi' ibn Mazil, Sâid ibn Huzâm, Salim ibn Milhân, Suhayl ibn Âmir, Tufayl ibn As'ad, Urwa tabni Salt (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhum). Med Rasûlullahs order gav de sig av under ledning av Hadrat Munzir ibn Amr. Rasûlullah lät också skriva två brev och skickade dem till cheferna för Banî Âmr och Banî Najd.

Abû Barâ, som ville att hans stam skulle hedras genom att omfamna islam, gav sig iväg före Ashâb as-Soffa och begav sig till sin stam. Han berättade för dem att den kommitté som skulle komma var under hans beskydd och att ingen skulle skada dem. Alla, utom hans brorson Âmir ibn Tufayl, accepterade att inte skada dem. Âmir beväpnade män från tre stammar, tog ledningen och omringade Ashâb al-kirâm som kom Bi'r Maûna. Sahâbîerna, som var omringade från alla håll, drog sina svärd och kämpade hjältemodigt till sista blodsdroppen. Med undantag för två av dem blev alla martyrer. De tog Hadrat Amr ibn Umayya till fånga. De lämnade Hadrat Ka'b ibn Zayd i tron att han var död.

De sista orden från dessa martyriska välsignade Ashâb var följande: **"O vår Rabb! Det finns ingen annan än Du som kommer att informera Rasûlullah om vår situation. Låt Honom få veta våra hälsningar!"** I det ögonblicket kom Jabrâîl 'alaihis- salâm i sorg, förmedlade deras hälsningar och sade till vår Mästare, Profeten: **"De har nått Allahu ta'âlâ. De har uppnått Allahu ta'âlás nöjdhet och de är nöjda med Allahu ta'âlás nöjdhet."**

"De (martyrerna i Bi'r al-Maûna) har nått Allahu ta'âlâ. De har uppnått Allahu ta'âlás tillfredsställelse och de är nöjda med Allahu ta'âlás."

Hadith ash-sharî



Incidentenmed Bi'rMaûna



Din själ är en punkt i Allahu ta'âlâs nûr, O Rasûlullah,
Din skönhet ökar glädjen och ger tillfredsställelse, O Rasûlullah,

Alla muslimer vet att födelsen av din kropp, som är ett tecken på barmhärtighet,
Avlägsnade alla otrohetens mörker, O Rasûlullah.

Du är en rosenbuske i profetens rosenträdgård,
Ändå är du den sista rosenknopp som Allah hade odlat, O Rasûlullah,

Visa barmhärtighet, o väktare, det mest hedervärda tecknet på Mawlâ,
Dina kunskapsstrålar är ett botemedel mot Najîbs lidande, O Rasûlullah.

SULTAN AHMED III (NAJÎB)

Efter att vår älskade Profet svarat **"Wa 'alaihimussalâm",** vände Han sig till Hans Ashâb al-kirâm var bedrövad och informerade dem om vad som hänt genom att säga: **"Era bröder mötte polyteister. Polyteisterna dödade dem och genomborrade dem med sina spjut..."**

I denna händelse, när Hadrat Âmir ibn Fuhayra kämpade mot fienden, stack någon vid namn Jabbâr sitt spjut i Hadrat Âmirs rygg. I det ögonblicket hade Hadrat Âmir sagt: **"Wallahi, jag har nått Jannah!".** Sedan hade hans kropp stigit upp till himlen precis framför ögonen på Jabbâr och de andra polyteisterna. Alla där var förvånade över denna händelse; bland dem var det dock bara Jabbâr, som hade martyriserat honom, som blev muslim.

"Wallahi, jag har nått Jannah!"

Âmir ibn Fuhayra (radiy-Allahu 'anh)

Vår Mästare, Profeten, sörjde över händelserna Raji' och Bi'r Maûna. Under en månad, efter varje namâz, uttalade Han förbannelser över de stammar som begått dessa smärtsamma händelser. Allahu ta'âlâ accepterade Hans Rasûls åkallan. Han gav dessa stammar en våldsam torka och svält. Senare dog bland dem sjuhundra personer av en epidemisk sjukdom.[280]

Du är världens läkare, jag är sjuk i hjärtat,
Jag har fört mitt hjärta till dig i hopp om att jag ska bli frisk.

Ett berg av synder ligger på min rygg, av skräck är mitt ansikte vitt,
Men jag är full av hopp, jag har fört mina synder hit för att få slut på dem.

Du världarnas överhuvud! Jag älskar och beundrar dig;
Jag gråter dag och natt för att jag är långt ifrån dig.

Din stora barmhärtighet är ett elixir, och jag är törstig;
Om jag inte får en enda droppe av det, kommer jag att dö.

Det är en fåfäng ansträngning att prisa Honom enligt Hans temperament.
Att försöka beskriva Honom med ord är mycket svårare.

Han är så förlåtande och generös, pärlan kommer från vatten,
Metallen från stenen, rosen från törnen.

Om solen lyser upp är det av Hans nûr,
Vattendroppen på en ros kommer från Hans rosenliknande ansikte.

Att skildra Honom är högre än så,
Men om jag säger det öppet kommer de försumliga att vara förnekare.

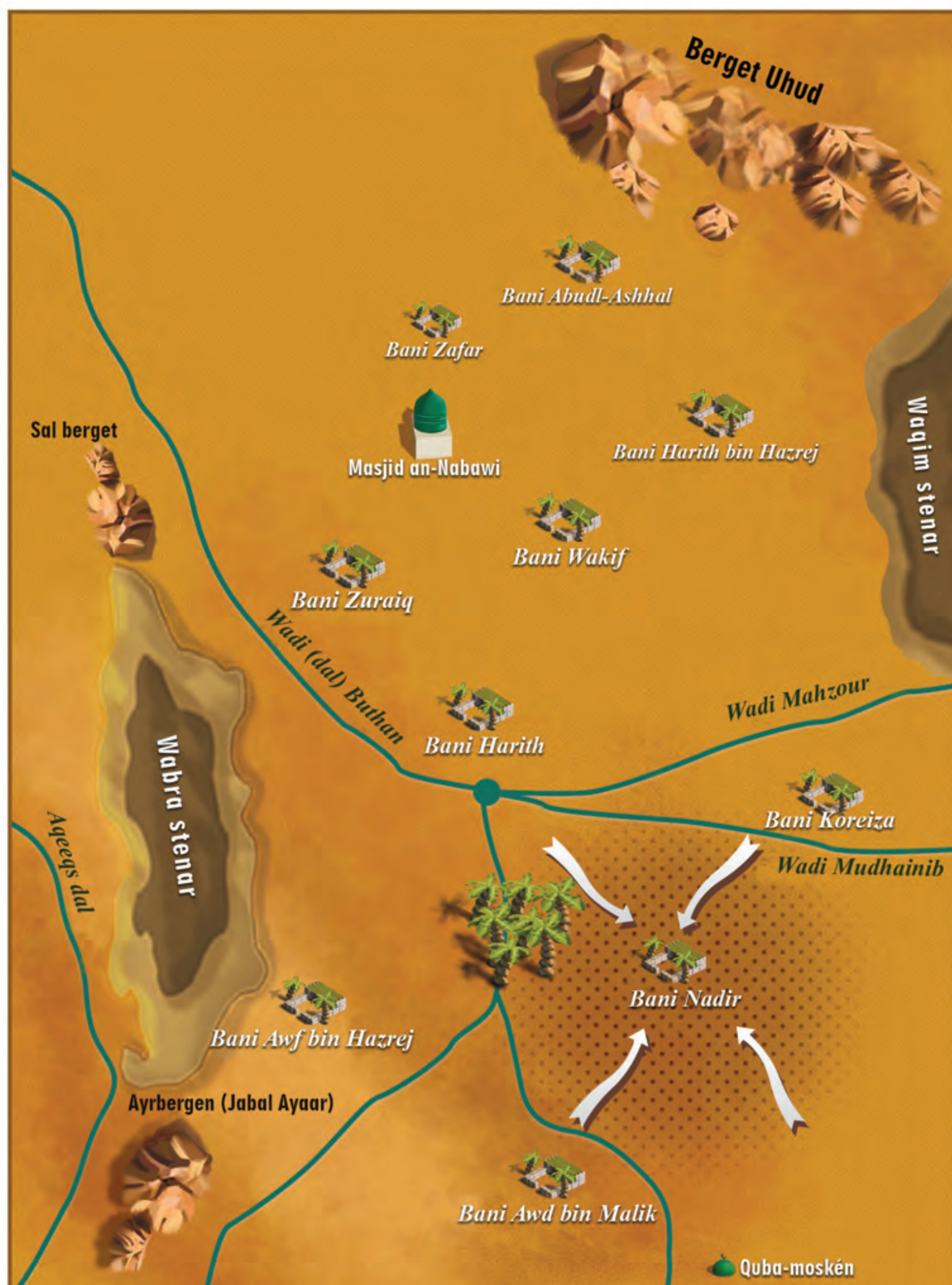
Det är möjligt att stoppa in hela världen i en prick,
För mig är det svårare att beskriva Honom.

Mawlânâ Khâlid al-Baghdâdî



280 *Bukhârî, "Maghâzî", 28; Muslim "Imâra", 147; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 183; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 346-352; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 51-54.*

Ghazâ av Banî Nadîr



BANÎ NADÎRS GHAZÂ

"Judarna planerade att döda mig! Jag gick ut när Jabrâîl informerade mig om detta!"

Hadith ash-sharîf

Amr ibn Umayya radiy-Allahu 'anh, som var fånge i Maûna, tog sig ur sina band. Medan han var på väg till Medîna stötte han på två polyteister från Banî Amir. Han dödade dessa otrogna. De stod under Rasûlullahs beskydd, men det visste han inte. Han kom till Medîna och informerade Rasûlullah om situationen. Vår Mästare, Profeten, sade att Amr hade gjort ett misstag och han beordrade honom att betala blodpengarna till deras arvingar.

Det fanns en vänskap mellan stammarna Banî Amir och Banî Nadîr. Banî Nadîr respekterade sina grannars rättigheter. På grund av detta behövdes Banî Nadîr-stammens medling för blodpengarna.

Efter Ghazâ i Uhud, under det fjärde året av Hegira, i månaden Rabî'ul-awwal, anlände Rasûlullah till Banî Nadîr och tog med sig från Sahâba al-kirâm; Hadrats Abû Bakr, 'Umar, Alî, Zubayr, Sa'd ibn Mu'âz och Usayd ibn Hudayr (radiy-Allahu 'anhum). Han förklarade situationen. De sa att de var redo att hjälpa till angående de två otrognas blodpengar och att vänta tills de förbereder en måltid. Rasûl 'alaihis-salâm satt med ryggen lutad mot väggen i huset de befann sig i och Ashâb satt runt omkring Honom. I det ögonblicket sade Huyay ibn Ahtab: "O judar! Möjligheten att finna Muhammed på en så avlägsen plats kommer aldrig att komma igen. En av er klättrar upp i husets skorsten och slår hans huvud med en sten så att vi blir av med honom." Amr ibn Jahash sade: "Jag ska göra det." Hur mycket Salâm ibn Mushkam än försökte hindra dem så lyssnade de inte. Han sade:" Överge denna verksamhet. Han kommer att informeras om detta. Det kommer att leda till att vår allians bryts. Många dåliga saker kommer från detta." Judarna i Banî Nadîr lyssnade inte på honom. I det ögonblicket kom Jabrâîl 'alaihis-salâm och informerade vår älskade Profet om detta. Vår Mästare, Profeten, sade ingenting till Ashâb, gick ut som om Han skulle ta hand om ett ärende och begav sig till Medîna. På så sätt förhindrades mordet.

Efter detta skickade världens Mästare Muhammed ibn Maslama till den judiska stam som bröt avtalet och sade: "Gå till judarna av Nadîrs söner! Säg till dem att Rasûlullah har skickat mig till er för att meddela ordern: **"Gå ut ur mitt land! Stanna inte här hos mig! Ni konspirerade för att döda mig. Jag ger er tio dagar. Efter den tiden kommer den av er som syns här att halshuggas."**

När Hadrat Muhammad ibn Maslama meddelade denna order började de av rädsla göra förberedelser för resan. Abdullah ibn Ubayy, munâfiqs ledare, skickade dock ett meddelande till dem och sade: "Lämna aldrig er fästning. Överge inte era varor och ert hemland. Vi kommer för att hjälpa er med två tusen av mina män."



Efter detta marscherade världens Mästare med Sin Ashâb al-kirâm mot Nadîrs söners fästning, som låg fyra kilometer från Medîna. Hadrat Ibn al-Umm Maktûm lämnades kvar som ställföreträdare i Medîna. Banderollen bars av Hadrat Alî. Fästningen belägrades.

Judarna, som utmanade Ashâb al-kirâm vågade tidigare inte gå ut ur fästningen. Munâfiqs hjälp kom inte. Ashâb al-kirâm kontrollerade fästningens omgivningar helt och hållet. I slutet av belägringen, som varade i mer än tjugo dagar, kapitulerade judarna. De lämnade alla sina vapen, sitt guld och silver till muslimerna och en del av dem fördrevs till Damaskus och en del av dem till Khaybar. Av judarna var det således endast Qurayzâs söner som stannade kvar i Medîna.[281]

Viktiga händelser som inträffade under fjärde år

Âyat al-karîma, som förbjuder alkoholhaltiga drycker, kom detta år.[282] Hadrat Zaynab bint Khuzayma, en av vår Mästare, Profetens välsignade fruar, avled vid trettio års ålder, åtta månader efter Rabî'ul-âkhir-månaden då hon hedrades genom att gifta sig med Rasûlullah.[283] Återigen samma år föddes Hadrat Hussain, det andra barnet till Hadrat Alî och Hadrat Fâtima[284] Hadrat Umm Salamas make hade skadats och dött i Ghazâ i Uhud. Han hade lämnat efter sig flera barn. Vår mor Umm Salama var gammal och i svårigheter. Vår älskade Profet hade stort medlidande med henne och hedrade henne genom att gifta sig med henne.[285]

Fâtima bint Asads bortgång

Fâtima bint Asad, Hadrat Alis mor, avled det året.[286] Vår Mästare, Profeten, blev djupt ledsen och sade: **"Idag gick min mor bort."** Efter att Hans farfar Abdulmuttalib hade dött hade vår älskade Profet vuxit upp tillsammans med henne. När Han tillkännagav Sitt profetskap hade hon omedelbart blivit muslim. Av denna anledning betraktade världens Mästare henne som sin mor och visade djup respekt. På grund av Sin medkänsla för henne gav Han sin skjorta och beordrade att den skulle användas som hennes sjal. Efter att ha genomfört hennes janâza namâz sade Han att sjuttiotusen änglar var närvarande vid namâz. Han gick in i graven. För att hennes liv i graven skulle bli lätt och behagligt gjorde Han tecken mot gravens hörn som om Han förstorade graven. Sedan lade Han sig ner i graven.

När Han kom ut ur graven var Hans välsignade ögon fyllda av tårar, och Hans tårar hade fallit ner i graven. O min Rabb! Vilken barmhärtighet var det?... Och vilken lycklig kvinna hon var?... Till och med Hadrat 'Umar kunde inte stå ut med det och frågade: "O Rasûlullah! Må mitt liv offras för din skull! Du gjorde för den här damen vad du inte har gjort för någon annan hittills!". Då sade vår älskade Profet, som är den mest lojala av dem som är lojala: **"Efter Abû Tâlib fanns det ingen annan som hade gjort mig så mycket tjänst som den här damen hade gjort. Hon var min mor. När hennes barn var hungriga gav hon mat till mig först. Medan hennes barn var täckta av damm och smuts, kammade hon och hällde rosenolja på mitt hår först. Hon var min mor! Jag fick henne att bära min skjorta som ett**

281 *Wâqidî, al-Maghâzî, I, 441; Suhaylî, Rawzu'l-unf, VI, 282.*
282 *Den 90–91: a âyat al-karîmas i Sûrah al-Mâidekom ner och förbjöd bestämt alkohol, spel, spådomar och andra dåliga seder*
283 *Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, XXIV, 58; Ibn Kathîr, as-Sira, IV, 593.*
284 *Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, VI, 392; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, IV, 68.*
285 *Tirmidhî, "Nikâh", 40; Ibn Kathîr, as-Sira, III, 174*
286 *Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, XXIV, 351; Abû Nu'aym, Hilyat-ul-awliyâ, III, 121.*

hölje för att hon skulle kläs upp med Jannah-kläder. Jag lade mig bredvid henne för att göra hennes liv i graven ömt och lätt för henne. Jabrâîl gav mig nyheten från Allahu ta'âlâ att denna dam förtjänar Jannah." Sedan åkallade Han för vår mor Fâtima bint Asad på följande sätt: **"Må Allahu ta'âlâ förlåta och belöna dig. O min mor! Må Allahu ta'âlâ visa dig medkänsla. När du var hungrig gav du mig mat. Du tänkte på mig först och främst före dig själv när det gällde att klä dig och äta. Allahu ta'âlâ är den som återuppstår och den som dödar. Han är alltid levande och dör aldrig. O min Allah! Förlåt min mor Fâtima bint Asad! Informera henne om din gärning. Bredda hennes grav. O min Allah, som är den mest nådige! För Din profets skull, för mig och för de tidigare profeterna, acceptera min åkallan."**

"Efter Abû Tâlib fanns det ingen annan som hade gjort mig så mycket tjänst som denna dam (Fâtima bint Asad) hade gjort. Hon var min mor."

Hadith ash-sharîf

Andra viktiga händelser som inträffade under fjärde år

Abdullah, son till Hadrat 'Uthmân och vår Mästare, Profetens dotter Hadrat Ruqayya, dog när han var sex år gammal. Världens Mästare genomförde janâza namâz för sitt barnbarn och han lade honom själv i graven. Han var mycket ledsen. Hans tårar droppade ner i graven. Han satte gravstenen med Sina välsignade händer och sade: **"Allahu ta'âlâ visar barmhärtighet för sina slavar som är eftergivna och mjukhjärtade".**[287]

Du är sultanen av rasûls, den upphöjda shahen, min Mästare.
Du är de hjälplösas lycka, min Mästare.
Du är den som är den anmärkningsvärda på domedagen, min Mästare.
Det är Du som är godkänd med "La-amruq"-förbudet, min Mästare.

Du är Ahmad och Mahmud och Muhammed, min Mästare,
Du är den sultan som Haqq har bekräftat för oss, min Mästare.

Ljusen i din by kommer från de rena själarnas juvel.
Din välsignade grav är där änglarna gnuggar sina kinder.
Din blick är spegeln av Haqqs existens,
Abû Bakr, Umar, Uthmân och Alî är era vänner.

Du är Ahmad och Mahmud och Muhammed, min Mästare,
Du är den sultan som Haqq har bekräftat för oss, min Mästare.

Din khutba reciteras på minbaren i det eviga landet.
Ditt beslut är det giltiga på domedagen.
Dina lovsånger berättas i Hudas närvaro.
Ditt upphöjda namn reciteras på jorden och i himlen.

Du är Ahmad och Mahmud och Muhammed, min Mästare,
Du är den sultan som Haqq har bekräftat för oss, min Mästare

Shaykh Galib.



287 Hâkim, al-Mustadrak, IV, 51; Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, XI, 35.

Den lilla badrs Ghazâ



DEN LILLA BADRS GHAZÂ

"För namnet på Allah, som håller min existens i hans hand, Jag kommer säkert att gå i krig."
Hadith ash-sharîf

Denna ghazâ kallas också Badr al-Maw'ud och Badr as-Sugrâ. När Abû Sufyân sade: "Nästa år ska vi slåss vid Badr igen", när han lämnade Uhud, med en signal från Habîb al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), svarade Hadrat 'Umar (radiy-Allahu 'anh): "Låt oss göra det."

Abû Sufyân samlade soldater och uppmuntrade Quraysh för krig. Men i sitt hjärta önskade han inte det. Eftersom han inte ville att folk skulle säga att han inte höll sitt löfte skulle han ta täten. Vid den tiden kom Nâîm ibn Mas'ud Ashjâî till Mecka. Han sade att Islâms soldater var redo för krig och mäktiga och storslagna. Abû Sufyân sade: "Om du går till Medîna och övertygar Muhammed och Hans Ashâb att inte gå ut i krig, ska jag ge dig tjugo kameler som är tre år gamla. Suhayl ibn Amr är garant för mitt löfte." Nâîm accepterade det. Han kom till Medîna och sade att otrohetens soldater var många. Några av Ashâb tvekade. Men Hadrat Abû Bakr och 'Umar (radiy-Allahu 'anhuma) gick till närvaron och föreslog att man skulle gå ut ur Medîna. Vår Mästare Rasûlullah var nöjd. Han sade: **"För Allahs namn, som håller min existens i Sin makt, kommer jag säkert att gå i krig".** Han lämnade Abdullah ibn Rawâha som ombud i Medîna och gav fanan till Hadrat Alî.

Vid den tiden gav sig mekkanska polyteister, med två tusen soldater under Abû Sufyâns befäl, iväg till Badr för att förhindra Islams spridning. Världens Mästare, med sina ett tusen femhundra modiga Ashâb, anlände till Badr före dem. Rädsla fyllde polyteisternas hjärtan, som fick veta att mujâhiderna hade kommit till Badr före dem. De kunde bara nå Marruzzahrân. De vågade inte konfrontera Islâms heroiska soldater, de återvände till Mecka. Folket i Mecka hånade och förlöjligade dem.

Islams folk hade två hästar. Men de hade mycket handelsmaterial. I Badr sålde de dem för mycket pengar. Vår Mästare Rasûl al-akram, med Sin härliga Ashâb, väntade på polyteisterna i Badr i åtta dagar. Därefter gav de sig iväg till Medîna.

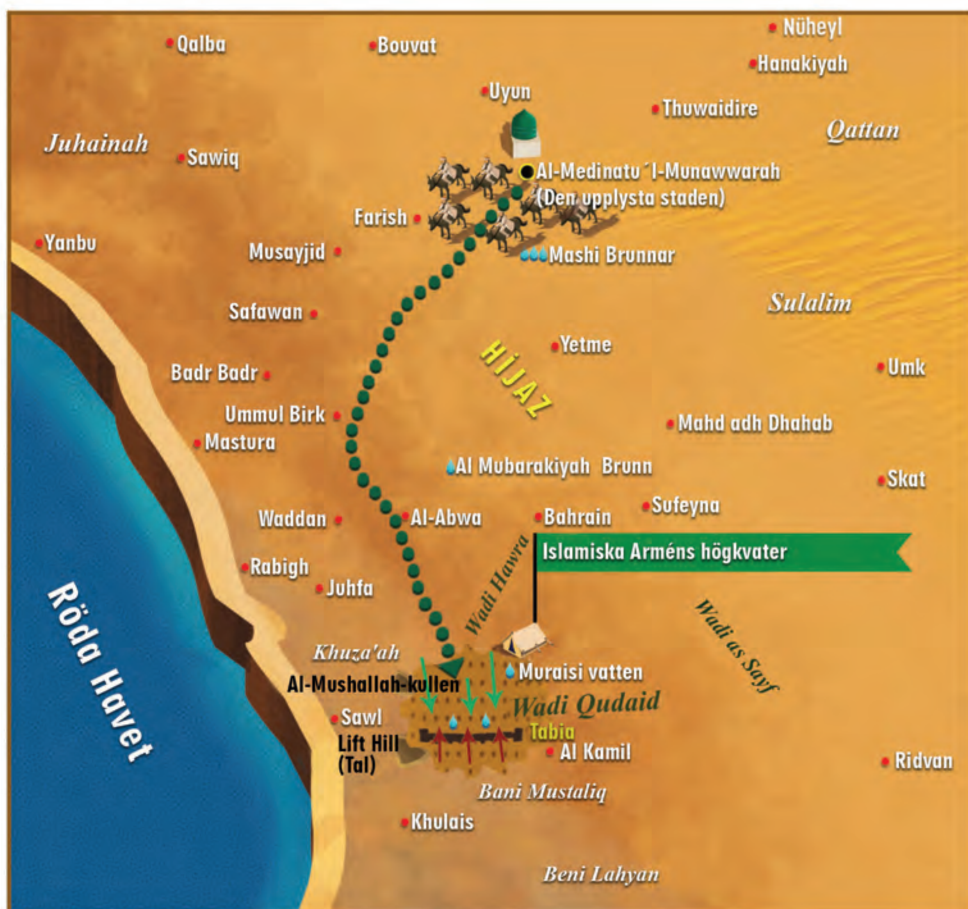
Ghazâ i Dhât al-Riqâ'

Denna ghazâ inträffade i månaden Muharram. En person som hade kommit till Medîna för att sälja får berättade för muslimerna att Banî Anmâr och Banî Salama samlade soldater för att attackera dem. Denna nyhet nådde Profeten sall-Allahu 'alaihi wa sallam. På måndagskvällen den 10:e i den månaden,



med Hadrat 'Uthmân som ställföreträdare, gav de sig av från Medîna med fyrahundra eller sjuhundra män. De nådde polyteisternas plats. Men de fann bara kvinnor där. De polyteistiska männen hade flytt till bergen. Eftersom de trodde att det kunde finnas ett bakhåll, plundrade de där och skrämde de omgivande polyteiststammarna.[288] Efter denna expedition, som varade i femton dagar, återvände de till Medîna.

Ghazâ av Muraisî



288 *Bukhârî, "Wudû", 334; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 343; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 203; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 396; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 61; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 400.*

Dûmatu'l-Jandals Ghazâ

Vår Mästare Rasûlullah, med en styrka på tusen soldater, marscherade mot stammarna som bodde i Dûmatu'l-Jandal. Dessa stammar störde resenärerna på Damaskusvägen och hotade Medîna. Det var måndag mot slutet av Rabî'ul- awwal. Han lämnade Sibâ ibn Urtufa som ställföreträdare i Medîna. De fientliga stammarna som fick reda på att den islamsiskan armén var på väg sprang iväg. Efter att ha stannat några dagar i Dûmatu'l-Jandal återvände de till Medîna mot den tjugonde Rabî'ul-âhir.[289]

"Jag har inte sett en kvinna mer gynnsam än Juwayriya." Hadrat Âisha

Hadrat Âisha (radiy-Allahu 'anhâ)

Ghazâ av Muraisî

Denna ghazâ kallas också för Banî Mustalaqs Ghazwa. Muraisî är namnet Khuzâa-stammens brunnar och den befästning som har byggts för att skydda den, i Kudayd. Denna plats är också en utpost för Banî Huzâa-stammen.

Under det femte året av Hegira hade Haris ibn Abî Dirâr, ledaren för Mustalaqs söner, samlat många män för att kämpa mot vår Mästare, Profeten. Han skulle beväpna dem och marschera mot Medîna. När denna nyhet nådde vår älskade Profet började omedelbart en militär expedition med sjuhundra trupper mot Mustaliqs söner. Det militära högkvarteret upprättades vid Muraisîs brunn. Först bjöds Mustaliqs söner in till Islâm. De accepterade inte detta och inledde kriget genom att skjuta pilar. Ashâb al-kirâm utförde vår Mästare Rasûlullahs order: "Attackera dem alla tillsammans plötsligt" och dödade tio personer av Mustalaqs söner. Stammarnas hövding hade flytt och räddat sitt liv, men hans dotter Barra och sexhundra personer från hans stam togs till fånga. Bytet fördelades. Barra, som kom in i vår Mästare, Profeten, närvaro, sade: "Jag har kommit överens med min herre, som jag tilldelats, om att få min frihet mot nio guldmynt. Hjälp mig!" Vår Mästare, Profeten, tyckte synd om henne och köpte och frigjorde henne. Genom vår älskade Profet som kommunicerar Islâm blev hon muslim. Världens Mästare, som var mycket glad över att hon blev muslim, hedrade henne genom att gifta sig med henne. När de såg detta sade alla Ashâb al-kirâm: "Vi skulle skämmas över att använda släktingarna till Rasûlullahs hustru, vår mor, som tjänare". De frigjorde sina fångar. Detta äktenskap ledde till att hundratals fångar frigjordes.

Vår älskade Profet ändrade sin välsignade hustrus namn från Barra till Juwayriyya. Om vår mor Hadrat Juwayriyya brukade vår mor Hadrat Âisha säga: "Jag har inte sett en kvinna som är mer gynnsam än Juwayriyya"[290]



289 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 403; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 62; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 414; Ibn Kathîr, as-Sira, III, 177.

290 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 294; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 413; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 74; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 13.

När den islamiska armén började återvända till det lysande Medîna hade de omgivande polyteistiska stammarna skrämts och de hade förstått hur farligt det skulle vara att våga angripa muslimerna.

Några viktiga händelser som inträffade under Hegiras femte år

På vägen tillbaka från Mustalaqs Ghazâ blåste en mycket stark vind. Ashâb trodde att fienden gick till Medîna och plundrade den. Rasûlullah sade: "Var inte rädd. Medîna är en säker plats; det finns skyddsänglar i varje hörn av den. Idag hade en munâfiq dött. Han var Zayd ibn Furâa, vän till Ubayy Salul."

Mu'mins mödrar, Hadrat Âisha och Umm Salama hade också anslutit sig till den ghazâ. Munâfiqs förtalade vår mor Hadrat Âisha. Vissa muslimer hade också trott på dessa förtal. Âyat al-karîmas kom och munâfiqs förtal avslöjades och Hadrat Âisha prisades.[291] Rasûlullah sade: "Glädjande nyheter till dig, O Âisha! Haqq ta'âlâ har friat dig. Han vittnade om din renhet." Profeten 'alaihis-salâm samlade Ashâb i masjid. Han gav en khutba och reciterade den nedstigande âyat al-jalîla. Med âyat al-karîmas välsignelse försvann misstankarna i Mu'mins hjärta. Förtalarna bestraffades.

Efter Muraisîs Ghazâ uppenbarades tayammums âyat.[292] Hadrat Âishas halsband försvann återigen på den plats som kallas Salsala. Det var nära Medîna. De väntade där tills halsbandet hittades. Det fanns inget vatten, och Ashâb hade inte heller något vatten med sig. Rasûlullah 'alaihis-salâm sov på Âisha as-Siddîqas knän. Ashâb al-kirâm informerade Hadrat Abû Bakr om bristen på vatten. Han gick till Rasûlullah; Profeten vaknade. Allahu ta'âlâ skickade tayammum âyat. Ashâb gjorde tayammum och utförde morgonens namâz. Sedan steg Âisha radiy-Allahu 'anhâ upp på en kamel. När kamelen reste sig hittades halsbandet.

Du är Allahs älskling och universums ljus,
Skilj inte dina älskare för ett ögonblick från din port.

Må ditt välsignade namn inte lämna min tunga för ett ögonblick,
Det är botemedlet för mitt brustna hjärta, min själ finner lycka med det.

Jag hoppas att era namn kommer att be för mig på ett annat sätt,
Ahmad och Mahmûd, Abû'l Qâsim Muhammad Mustafâ.

Eftersom Han kallades "Wa'sh-Shams" och "Wa'd Duhâ",
Vad är problemet om jag liknar Hans ansikte vid sol och måne?

Kanûnî Sultan Suleymân (Muhibbî)

---

291 Bukhârî, "Maghâzî", 34; Muslim, "Tawba", 68; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, VI, 194; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 431.
292 Sûrah al-Mâida: 6

SKYTTEGRAVENS GHAZÂ (Handak)

"Goda nyheter till dig, O Bishá! Haqq ta'âlâ har rensat dig. Han vittnade om din renhet."

Hadith ash-sharîf

Detta kallas också Ahzâsâbs Ghazâ. Ahzâb är pluralformen av hizb. Hizb betyder grupp, uppsättning. Detta krig kallades Ghazâ av Ahzâb eftersom flera grupper förenade sig för att kämpa mot Rasûlullah.

Det var det femte året av Hegiran. Nadîrs judiska söner, som var en källa till anarki och oordning, hade förvisats från Medîna al-munawwara, och de hade delat upp sig i grupper, några av dem åkte till Damaskus, några av dem till Khaybar. Deras hjärtan var dock fulla av känslor av fientlighet och önskan om hämnd mot Islâm och vår Mästare, Profeten. Deras ledare, Huyayy ibn Ahtab, begav sig till Mecka tillsammans med tjugo framstående personer ur sitt folk. De träffade Abû Sufyân och började förhandla om att döda vår älskade Profet. De sade: "Vi kommer att stå på din sida och vi kommer inte att lämna dig ifred förrän vi har avslutat denna affär". Abû Sufyân sade: "De som är fiender till vår fiende uppskattas av oss. Men för att vi ska kunna lita på er måste ni dyrka våra avgudar. Först efter det kan vi acceptera att du är uppriktig, och vi kan vara säkra på dig." De förrädiska judarna, som skulle ge upp till och med sin religion för att nå sitt mål, kastade sig ner på marken framför avgudarna. Medan de var otrogna med en himmelsk bok (bokens folk), blev de efter att ha kastat sig ner otrogna utan en helig bok. De svor att döda vår älskade Profet och att förstöra Islâm.

Polyteisterna började omedelbart förbereda sig för krig. De skickade också män till polyteistiska stammar i grannländerna. Judarna vidtog också åtgärder för att övertala olika stammar. De beväpnade några av stammarna genom att lova dem pengar och dadlar. Polyteisterna hade samlat en styrka på fyra tusen män från området runt Mecka. Abû Sufyân vecklade ut deras fana vid Dâr-un-Nadwa och gav den till 'Uthmân ibn Talha. I armén fanns trehundra hästar, många vapen och ett tusen femhundra kameler.

När den polyteistiska armén på fyra tusen soldater kom till Marruzzahrân hade många stammar, såsom Sulayms söner, Fazâras söner, Ghatfâniterna, Murras söner och Asads söner, utökat antalet trupper till tio tusen med en förstärkning på sex tusen soldater. Det var en mycket stor styrka vid den tiden.

Khuzâa-stammen, som hade vänskapliga förbindelser med vår Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), hade informerat Medîna om



situationen. En ryttare som genomförde tio dagars resan på fyra dagar hade gett detaljerad information om polyteisterna till vår Mästare, Profeten.

Vår älskade Profet, som rådfrågade Sin Ashâb al-kirâm i Sina affärer, samlade sahâbîerna och diskuterade situationen. Varje sahâbî gav sin åsikt om var och hur kriget skulle föras. Hadrat Salmân al- Fârisî, som var med i detta råd, tog tillåtelse att tala och sade; "O Rasûlullah! Vi har en krigsmetod. När vi fruktade att fienden skulle göra en räd, grävde vi en skyttegrav runt omkring oss och försvarade oss." Vår Mästare, Profeten och Ashâb al-kirâm gillade denna metod, och de bestämde sig för att slåss mot fienden på detta sätt.[293]

Vår Mästare, Profeten, och några av Hans ashâb gick genast för att se var diket skulle grävas. Det fanns trädgårdar i södra Medîna och de var fulla av träd. Möjligheten att polyteister skulle angripa kollektivt därifrån var svag. Dessutom kunde en liten styrka försvara sig där. I öster fanns det en judisk stam som hette Banî Qurayzâ, med vilken det hade slutits ett fördrag. Av denna anledning kunde polyteisterna endast attackera från de öppna markerna i väster och norr. De platser där diket skulle grävas bestämdes. Till varje Ashâb al-kirâm tilldelades en plats på cirka 3 meter. Varje person skulle gräva sin plats på två personers höjd (cirka 3,5 meter), och diket skulle ha en bredd som en springande häst inte kunde hoppa över (7–8 meter). Tiden var begränsad. Fienden hade lämnat Mecka och marscherade mot Medîna. Det var nödvändigt att gräva diket så snart som möjligt.

Vår älskade Profet, med sin hjältemodiga Ashâb, svängde den första plockningen genom att säga **"Bismillâhir-rahmânir-rahîm"**. Alla försökte gräva diket så fort som möjligt med all sin kraft. Även barnen deltog i denna uppgift. Ett turkiskt tält förbereddes för vår Mästare, Profeten, på Zubâb-kullen. Jord från diket kastades runt denna kulle, och stenar plockades från Salberget för att kastas mot fienden. De som inte kunde hitta ett kärl bar jord med sina egna kläder. Vår älskade Profet arbetade också tills Han blev trött. Ashâb al-kirâm som såg denna situation sade: "Må våra liv offras för din skull, o Rasûlullah! Vårt arbete kommer att räcka. Arbeta inte, vila." Han skulle svara: **"Jag vill ta del av den thawâb som ni tjänar på att arbeta".**

På den tiden var vädret mycket kallt. Dessutom fanns det det året var en hungersnöd på grund av torka. Det var mycket svårt att hitta mat. Inklusive världens Mästare led alla Ashâb al-kirâm en stor hunger. För att få sig själva att känna sig mäktiga lindade de stenar runt sina magar så att känslan av hunger skulle elimineras genom att trycka på deras magar. Vår älskade Profet, som har sänts som en barmhärtighet för världarna, tänkte inte på sin hunger; Han var mycket ledsen på grund av svårigheterna för Hans Ashâb, som arbetade i kyla och hunger. Han bad: **"O min Allah! Det finns inget liv** (att önska) **förutom âkhirat. O min Rabb! Förlåt Ansâr och muhâjirerna."** De svarade vår Mästare, som de älskade mer än sina egna liv, och sade: "Vi har blivit lydiga mot vår Mästare Rasûlullah på Allahs väg, för att sprida Islâm-religionen fram till slutet av våra liv." Den ömsesidiga kärleken tog bort många svårigheter som hunger och törst.

---

293 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 220; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 441; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 65–74; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 415

Blixten slog ner

Grävningen av diket inleddes tidigt varje morgon och pågick fram till kvällen. En dag, under grävarbetet, fick Hadrat Alî ibn Hakam en skada på sin fot. De förde honom på en häst till vår Mästare, Profeten. Världens Mästare gnuggade hans fot och sade: **"Bismillâhir-rahmânir-rahîm"**. Som ett mirakel från vår Mästare upphörde plötsligt hans fots blödning och smärta.

Grävandet av skyttegravarna fortsatte. Under tiden kom Ashâb över fast jord. Det var inte möjligt att gräva. De kom till vår mästare, profeten, och berättade om situationen. Han kom och gick in i diket. Han bad om en kopp vatten. Han tog en droppe i munnen och lämnade tillbaka den i bägaren. Sedan spred Han ut vattnet på den hårda jorden. Han tog sedan en slägga och splittrade den platsen med ett enda slag, som om den vore sand. Den platsen blev mycket lätt att gräva. Under det slaget hade plagget som täckte vår Mästares välsignade buk öppnats, och sahâbîerna såg att en sten var bunden på hans buk på grund av hunger. Hadrat Jâbir ibn Abdullah såg detta och bad om tillåtelse genom att säga: "Må min mor och far offras för din skull, O Rasûlullah! Om du tillåter mig ska jag gå hem och komma tillbaka." Hadrat Jâbir informerade om vad som hände efter att ha tagit tillåtelse på följande sätt:

"Efter att ha fått tillåtelse gick jag hem och frågade min fru: 'Jag såg tecken på hunger hos Rasûl 'alaihis-salâm som inte är möjliga att uthärda. Finns det någon mat hemma? Hon svarade: 'Förutom den här geten och några nävar korn finns det inget att äta'. Genast slaktade jag geten och min fru gjorde korn till mjöl från en handkvarn. Med det gjorde hon deg. Hon lade köttet i grytan och började tillaga det i tandoorugnen. När jag skulle gå tillbaka till Rasûlullahs sida varnade min fru mig för att maten bara räckte till några få personer och att vi skulle skämma ut oss om fler kom. Därefter gick jag till vår Mästare Rasûlullah och sade: "O Rasûlullah! Jag har mycket lite mat. Tillsammans med några få personer kan du komma till vårt hem för att äta middag."

Vår Mästare Rasûlullah sade till mig: **"Säg åt din fru att inte ta köttgrytan eller brödet från tandooren förrän Jag kommer."** Sedan vände Han sig till mujâhiderna och sade: **"O folk i diket! Jâbir hade förberett en festmåltid för oss; han bjuder oss på middag. Hans mat är både riklig och utsökt. Stå upp! Vi ska gå till Jâbirs festmåltid!"** På denna order samlades Ashâb al-kirâm och började gå bakom vår Profet. Jag gick omedelbart till mitt hem och berättade för min fru vad som hänt. När jag frågade: "Vad ska vi göra nu?" svarade hon: "Frågade inte Rasûl 'alaihis-salâm om mängden mat?". Jag svarade: "Jo, det gjorde Han och jag berättade det för Honom." Min fru frågade:

"Jag vill ta del av den thawâb som ni tjänar på att arbeta".

Hadîth ash-sharîf



"Bjöd du eller vår Mästare Rasûlullah in Ashâb al-kirâm?". När jag svarade: "Rasûlullah bjöd in dem" lugnade hon mig och sa: "Rasûl 'alaihis-salâm vet bättre".

Efter en kort tid såg vi vår Mästare, Profeten, lysande ansikte vid vår dörr. Han sade till de överfulla sahabiterna: "Kom in, utan att trängas med varandra." Mina sahâbîbröder satte sig ner i grupper om tio personer.

Den uppskattade Profeten bad för att brödet och köttet skulle vara rikligt. Utan att ta ut grytan från tandooren tog Han ingredienserna med en skopa, lade dem på brödet och gav dem till Sin ashâb. Tills alla Ashâb var mätta fortsatte Han på detta sätt. Jag svär att även om de som åt var fler än tusen, förblev brödet och köttet i samma mängd. När vi också hade ätit delade vi ut det till våra grannar."[294]

Hadrat Salmân al-Fârisî grävde skyttegravar mycket väl. Han gjorde tio personers arbete på egen hand. Medan han grävde den plats som han tilldelats tillsammans med sina vänner, mötte han en mycket hård och stor vit sten. De framhärdade i att bryta sönder den. Men alla deras ansträngningar var förgäves. Dessutom gick även deras släggor och spadar sönder. Hadrat Salmân gick till vår älskade Profet och lade fram situationen för Honom och sade: "Må mina föräldrar offras för din skull, O Rasûlullah! Medan vi grävde har vi stött på en hård sten. Trots att våra verktyg, gjorda av järn, var trasiga kunde vi inte ens få den att röra sig". Vår Mästare Habîb al-akram (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) gick dit och bad om en slägga. Ashâb al-kirâm väntade nyfiket på resultatet. Vår Mästare, Profeternas Sultan, gick in i diket. Han lyfte släggan och sade: **"Bismillâhir-rahmânir-rahîm"** och slog mot klippan med sådan kraft att blixten, som upplyste Medîna, dök upp från och en bit av stenen föll till marken.

Vår Mästare, Profeten, sa takbîr, **"Allahu akbar!"** Ashâb, som hörde det, sa också takbîr. Sedan slog Han släggan mot stenen en andra gång. Återigen blev det blixtar!... Och bitar föll ner från klippan... Vår älskade Profet sa takbîr, **"Allahu akbar".** Ashâb al-kirâm upprepade takbîr efter Honom. När släggan slog till för tredje gången hade ytterligare en blixt dykt upp, och klippan krossades. Världens Mästare sade takbîr, återigen, **"Allahu akbar"**. Och Hans ärade Ashâb som följde Honom sade takbir, igen.

Hadrat Salmân sträckte ut sin hand. Vår älskade Profet 'alaihis-salâm klättrade upp. När Salmân al-Fârisi frågade: "Må mina föräldrar och mitt liv offras för din skull, O Rasûlullah! Jag har just sett något som jag aldrig tidigare i mitt liv har sett. Vad är förklaringen till detta?" Vår Mästare, Profeten vände sig mot sin Ashâb och frågade: **"Såg du också det som Salmân såg?".** De svarade: "Ja, O Rasûlullah! När du slog släggan mot stenen såg vi att det kom en intensiv blixt. När du sa takbîr sa vi också takbîr." Vår Mästare, Profeten, sade till dem: **"I ljuset av det föregående slaget visades palatsen för Irans härskare** (i Madâin) **för mig. Jabrâîl** ('alaihis-salâm) **kom och sa till mig: 'Din ummat kommer att äga dessa marker'. I det andra slaget visades de röda palatsen i den romerska provinsen (**i Damaskus) **för mig. Jabrâîl** ('alaihis-salâm) **kom och sade till mig: "Din ummat kommer att äga även den marken". I den tredje visades bostäderna i Sana'a** (i Jemen). **Jabrâîl** ('alaihis-salâm) **sa till mig: 'Även den platsen kommer att ägas av din ummat'."**

Efter detta, när världens Sultan beskrev den persiske shahens palats i Madâin, sade

294 Bukhârî, "Maghâzî", 27; Dârimî, "Muqaddima", 7; Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, VII, 425.

Hadrat Salmân, som var från den platsen: "Må mitt liv offras för din skull, O Rasûlullah! Jag svär vid Allahu ta'âlâ som sände dig med sann religion och en sann bok, dessa palats är precis som du nämner. Jag vittnar om att du är Allahu ta'âlás Rasûl." Vår Mästare, Profeten sade: **"O Salmân! Förvisso kommer Damaskus att erövras. Herakles kommer att fly till den mest ödsliga platsen i sina länder. Du kommer att ta kontroll över hela Damaskus. Ingen kommer att kunna motsätta sig dig. Jemen kommer säkerligen att erövras. Visst kommer även det östra landet att erövras, och shahen kommer att dödas. Allahu ta'âlâ kommer att bevilja dig dessa erövringar efter mig."**[295]

Hadrat Salmân al-Fârisî berättade: "Jag såg alla dessa glada budskap från vår Mästare Rasûlullah bli sanna."

Fienden var på väg att komma. De grävde diket snabbt och försökte slutföra det så fort som möjligt. Endast i fall av stark nödvändighet, genom att ta tillstånd från vår Mästare, Profeten, skulle mujâhiderna sluta arbeta tillräckligt länge för att tillgodose sina behov och skulle springa tillbaka till sin uppgift.

Munâfiqs arbetade på ett extremt lamt sätt. De kom till arbetet när de ville och lämnade arbetet när de ville utan att ta tillstånd. Dessutom gjorde de sig lustiga över Ashâb al-kirâms ansträngningar. Till och med när det gällde de glada nyheterna från vår Mästare, Profeten, sade de: "Vi tar vår tillflykt i skyttegravarna av rädsla för fienden. Han lovar oss herrgårdarna i Jemen, romerska och persiska länder. Vi är förvånade över er!..."

På detta följde en âyat al-karîma om mujâhiderna, i maal: **"De sant troende är endast de som tror på Allah och Hans Rasûl, och när de är med Honom (Rasûlullah) i en fråga som kräver kollektiv handling (som berör alla) går de inte därifrån förrän de har bett om lov från Honom. (O Min Habîb!) Därför är de som ber om din tillåtelse de som verkligen tror på Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl. När dessa mu'min-folk ber dig om ledighet, för någon av deras affärer, ge ledighet åt de av dem som du önskar och be Allah om deras förlåtelse. För Allah är den mest förlåtande, den mest barmhärtige."**[296]

I âyat al-karîmas, som kom om munâfiqs, sades det i maal: **"Gör inte anropandet av Rasûl som ni anropar varandra! Sannerligen, Allahu ta'âlâ känner de av er som glider undan genom att göra varandra till en sköld för sig själva. Låt då de som går emot Hans order akta sig för att tillfoga en**

"O folk i skyttegraven! Jâbir hade förberett en festmåltid för oss; han bjuder oss på middag. Hans mat är både riklig och utsökt. Stå upp! Vi ska gå till Jâbirs festmåltid!"

Hadith ash-sharîf



295 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 450; Ibn Kathîr, as-Sira, III, 159; Bayhaqî, Dala-il an-Nubuwwa, III, 482.
296 Sûrah Nûr, 24/62.

olycka i världen och en bitter plåga i âkhirat! Var uppmärksam! Vad som än finns i himlen och på jorden tillhör allt detta Allahu ta'âla. Han känner också till ditt tillstånd (alla dina egenskaper, avsikter, om du är troende eller munâfiq)**. Allahu ta'âlâ kommer att berätta allt det ni gjorde på domedagen när ni kommer att återvända till Honom. Allahu ta'âlâ vet allt."**[297]

Sex dagar hade gått sedan man började gräva diket. Alla hade slutfört sitt arbete i vederbörlig ordning. På grund av tidsbrist kunde dock ett ställe inte grävas tillräckligt djupt och brett. Vår Mästare, Profeten, uttryckte sin oro över denna plats och sade: **"Polyteisterna kunde inte passera utom här".** Han satte upp vaktposter där.

Allahu ta'âlâ är den vackraste väktaren

När den polyteistiska armén kom mycket nära Medîna informerade Huyay, ledaren för Nadîrs judiska söner, Quraysh arméchef om att Qurayzâ-judarna i Medîna hade ingått ett avtal med muslimerna, men att han kunde lura deras ledare Ka'b ibn Asad och få dem att ansluta sig till deras led. Befälhavaren sade: "O Huyay! Gå genast till Ka'b ibn Asad. Säg åt honom att bryta det avtal de ingått med muslimerna och hjälpa oss." En av artiklarna i detta fördrag var att **"förena sig med muslimerna och göra motstånd om en fientlig armé angriper Medîna".**

Under natten lämnade juden Huyay den polyteistiska armén och kom till Ka'b, Banî Qurayzas hövding, hus. Han knackade på dörren och presenterade sig. Han sade: "O Ka'b! Jag har tagit med mig hela Qurayshs armé och många stammar som Kinânas och Ghatfân-sönernas söner som en armé på tiotusen soldater. Nu kommer Muhammed och Hans Ashâb inte att kunna överleva. Vi har svurit en ed med Qurayshîerna att inte lämna platsen förrän vi har förintat dem fullständigt!" Ka'b uttryckte sin oro: "Om Muhammed och Hans Ashâb inte kan dödas och Quraysh och Ghatfâniterna återvänder till sina länder, kommer vi att stanna kvar här ensamma. Jag är rädd att de kommer att döda oss alla till slut." Huyay sade: "För att eliminera denna rädsla, kräv sjuttio personer som gisslan från Quraysh och Ghatfâniterna. De kan inte lämna platsen så länge dessa gisslan är hos er. Om de besegras och de ger sig av kommer jag inte att överge er. Vilken katastrof som än drabbar er kommer även jag att drabbas." Han lurade först Ka'b och sedan de andra judarna. Han fick dem att riva sönder fördraget med muslimerna. På så sätt bröts fördraget.

Huyay återvände till den polyteistiska armén och berättade om situationen. Han informerade dem om att Qurayzâs söner skulle hugga muslimerna i ryggen. På den sjunde dagen kom polyteisterna med en stor armé på tio tusen soldater till Medînas norra och nordvästra sida och upprättade sitt militära högkvarter. Högkvarteret låg mittemot den plats där diket hade grävts. Polyteisterna planerade att förstöra Medîna helt och hållet med denna stora armé och demolera Islâm genom att döda vår Mästare, Profeten ('alaihis salâm) och Hans Ashâb. Detta var till synes en mycket stor armé som var mycket svår att stå emot.

När polyteisterna såg dikesbarriären, som de aldrig hade förväntat sig, blev de förvirrade och modfällda. För diket hade en bredd som en bra och snabb häst inte kunde hoppa över. Ingen som föll i den kunde heller lätt ta sig ut igen. Särskilt för en man i rustning var det mycket svårt att klättra upp.

När vår älskade Profet fick veta att polyteisterna hade kommit, samlade Han

297 Sûrah Nûr, 24/63–64.

omedelbart sina Ashâb som var trötta efter sex dagars oavbrutet arbete och upprättade sitt militära högkvarter på sluttningarna av berget Sal. Bakom dem fanns berget Sal och Medîna, framför dem fanns skyttegraven och bortom den fienden. Återigen lämnades Ibn al-Umm Maktûm kvar i Medîna som ställföreträdare för vår Mästare, Profeten. Kvinnorna och barnen befann sig i fästningarna. I den Islâmiska armén på tre tusen soldater fanns det trettiosex ryttare. Banderollerna bars av Hadrat Zayd ibn Hâritha och Hadrat Sa'd ibn Ubâda..[298] Vår Mästare Rasûlullahs hudtält sattes upp på sluttningen av berget Sal.

Ashâb al-kirâm, som återigen skulle visa många hjältedåd, började uppmärksamt följa fiendens rörelser. Under tiden såg man att Hadrat 'Umar kom till vår älskade Profets närvaro. Han sade: "O Rasûlullah! Jag hörde att Qurayzâs judar har brutit fördraget mellan oss och att de förbereder sig för krig mot oss!". Världens Mästare svarade på denna oväntade nyhet med att säga: **"Hasbunallâhu wa ni'mal wakîl** (Allahu ta'âlâ räcker till för oss. Han är en sådan vacker beskyddare, hjälpare)**."** Han blev mycket ledsen. Nu befann sig den Islâmiska armén i korseld. I norr och i väster fanns polyteistiska arméer, i sydost fanns judar.

Vår Mästare Rasûlullah skickade Hadrat Zubayr ibn Awwâm till Qurayzas söners fort. Hadrat Zubayr åkte dit och fick reda på situationen. När han kom berättade han om vad han såg: "O Rasûlullah! Jag såg att de reparerade sitt fort och gjorde militär träning och manövrar. Dessutom samlade de in sina djur." Efter detta skickade vår Mästare, Habîb al-akram, (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) Sa'd ibn Mu'âz, Sa'd ibn Ubâda, Hawwât ibn Jubayr, Amr ibn Awf, Abdullah ibn Rawâha till Qurayzâs söner för att ge råd och förnya fördraget.[299] Dessa fem sahabiter åkte till Qurayzâ-judarnas fort och gav dem råd. Rådgivningen fungerade dock inte. Judarna började förolämpa dem. Som ett sista ord sade de: "Ni har brutit våra armar och vingar genom att förvisa våra bröder, Nadîrs söner, från deras land. Vem är Muhammed? Det finns varken ett löfte eller ett fördrag mellan Honom och oss. Vi har svurit en ed på att kollektivt attackera er Profet och döda Honom. Förvisso kommer vi att stödja våra bröder och hjälpa dem!..." Hadrat Sa'd ibn Mu'âz och hans vänner kom till vår Mästare Rasûlullah och berättade om situationen oklart så att inte alla skulle förstå. Vår Mästare, Profeten, sade: "Håll era nyheter hemliga. Berätta den endast för dem som redan känner till den. För krig är bara försiktighet och bedrägeri."[300]

"O Salmân! Damaskus kommer säkerligen att erövras. Herakles kommer att fly till den mest ödsliga platsen i sitt land. Du kommer att ta kontroll över hela Damaskus. Ingen kommer att kunna motsätta sig dig. Jemen kommer definitivt att erövras. Det östra landet kommer säkert också att erövras, och shahen kommer att dödas. Allahu ta'âlâ kommer att ge dig dessa erövringar efter mig."

Hadith ash-sharîf

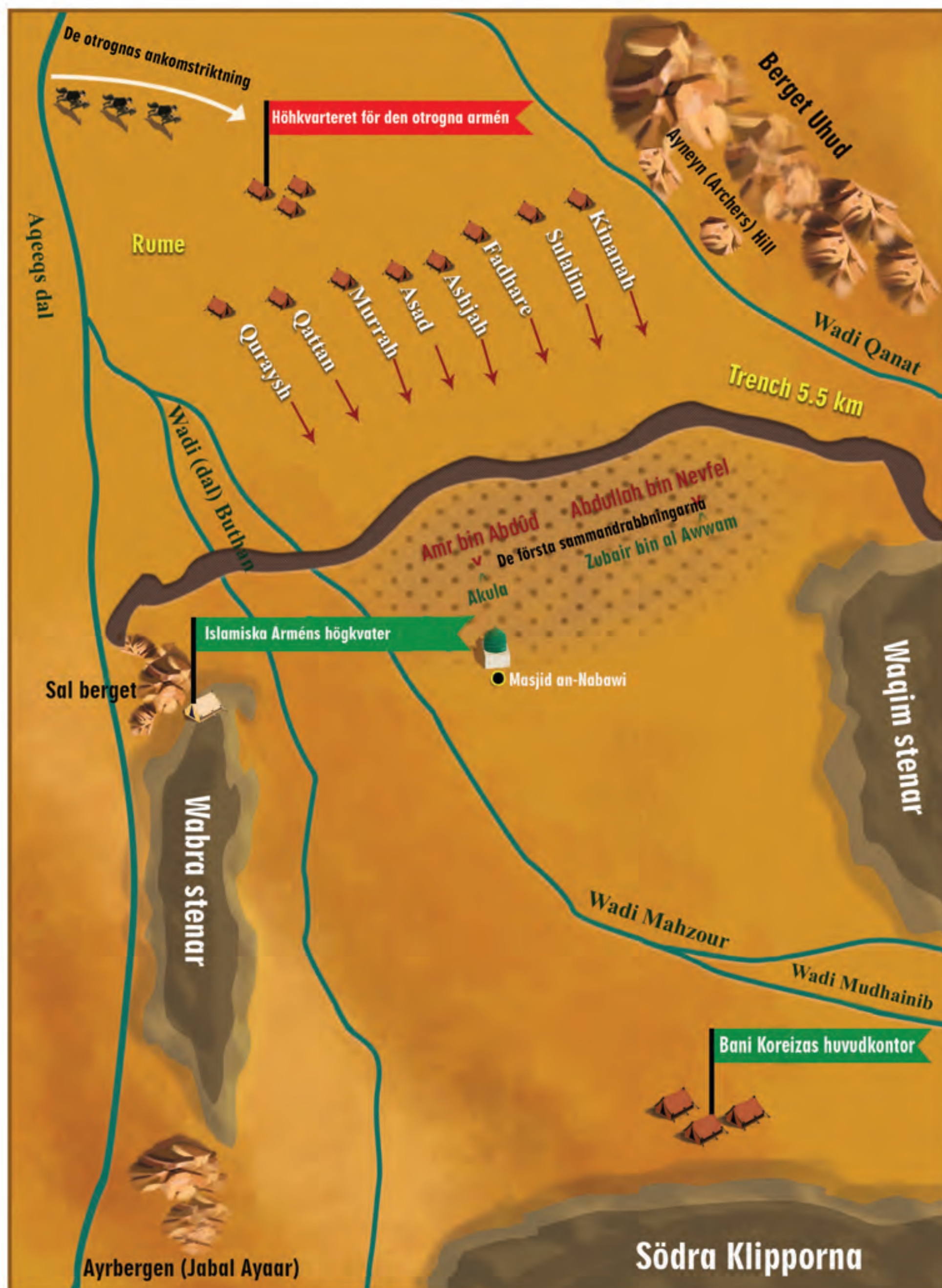


298 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 67.

299 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 460; Bayhaqî, Dala-il an-Nubuwwa, IV, 8

300 Bukhârî, "Jihad", 157; Abû Dâwûd "Jihad", 101; Tirmidhî "Jihad", 5; Ibn Mâja, "Jihad", 28; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 126.

Trenchs Ghazâ (Handak)



Ashâb al-kirâm, på deras sida av skyttegraven, väntade på vår Mästare, Profeten, och undrade hur de skulle agera. Efter en kort stund hedrade världarnas Sultan den plats där Hans hjältemodiga Ashâb befann sig. Han sade takbîrs, **"Allahu akbar! Allahu akbar!"** När de härliga sahâbîerna hörde detta sade de takbîr unisont och tillkännagav högheten i det välsignade namnet Janâb al-Haqq. De injicerade rädsla i hjärtat på de polyteister som trängdes på andra sidan diket. Polyteisterna, när de hörde takbîrs, sade: "Sannolikt kom goda nyheter till Muhammed och Hans Ashâb".

Vår Mästare, Profeten, sade till sin Ashâb: **"O muslimska samfund! Gläd er med erövringen och hjälpen från Allahu ta'âlâ!"** På så sätt gav Han de goda nyheterna att de skulle bli segerrika. De härliga Ashâb var närvarande i många militära expeditioner, de hade anslutit sig till Ghazâs i Badr och Uhud hittills. De hade besegrat polyteisterna, som var i stort antal och mäktigare med tillåtelse från Allahu ta'âlâ och välsignelsen från vår Mästare, Profetens åkallan. Så länge **"Kronan av alla varelser"** var med dem kunde det inte finnas en omöjlig uppgift, en outhärdlig svårighet. Vädret var kallt, hungersnöden var svår och hungern var stor. Inklusive vår Mästare, Profeten, band många av dem stenar på sina välsignade underliv. Mot dem fanns det otaliga fiender! Men för den härliga Ashâb hade antalet fiender eller de uthärdade svårigheterna ingen betydelse. Allahu ta'âlâ var den vackraste hjälparen. De var beroende av Honom, de räknade med Honom och de tog sin tillflykt till Honom. De framstående befälhavarna i Quraysh och cheferna för andra stammar som kom med Quraysh började söka efter en plats där de kunde passera till andra sidan diket, innan de fattade ett beslut om att arrangera den totala attacken. De gick längs hela diket. Slutligen stannade de där diket inte hade blivit färdigt på grund av tidsbrist och beslutade att anfalla därifrån. De polyteistiska soldaterna följde sina befälhavare, de var förvånade. De tittade på diket och den härliga Ashâb. De sade: "Vi svär att detta inte är en metod som araberna använder. Visst rekommenderade den persiske mannen den!". När Quraysh-befälhavarna, som visade den smalaste delen av diket, frågade: "Vem kan hoppa över här och ta sig över till andra sidan?" gick fem ryttare fram. De skulle passera över till andra sidan för att slåss ansikte mot ansikte. Den ärofyllde Ashâb al-kirâm och de polyteistiska soldaterna började med nyfikenhet iaktta dessa fem ryttares agerande. De flyttade sig tillbaka för att få mer fart. Sedan vände de huvudet på sina hästar mot den smalaste delen av diket. I full galopp lyckades dessa fem fullblodshästar nå andra sidan med ett enda hopp. Många ryttare ville följa efter dem, men de lyckades inte och stannade på andra sidan diket. Det fanns en mycket stark man,

"O muslimska samfund! Gläd er med Allahu ta'âlás erövring och hjälp!"
Hadith ash-sharîf



som aldrig hade blivit besegrad, vid namn Amr ibn Abd, bland dem som passerade över. Han var i full rustning. På sin häst hade han ett mycket majestätiskt utseende. Denne man, som orsakade rädsla genom sitt utseende, ropade till mujâhiderna: "Om det finns någon som kan bekämpa mig, låt honom komma till slagfältet!"

När Hadrat Alî såg denna arrogans kom han till vår älskade Profet. och bad om Hans tillåtelse och sade: "Må mitt liv offras för din skull, O Rasûlullah! Låt mig slåss mot honom." Han hade inte ens sin rustning på sig. Ashâb al-kirâm såg beundrande på Honom.

Vår älskade Profet tog bort sin välsignade rustning och satte den på Hadrat Alî. Han gav sitt svärd till Hadrat Alî. Han tog bort sin turban från sitt välsignade huvud och svepte den över Hadrat Alîs huvud. Sedan åkallade han: **"O min Allah! I Ghazâ av Badr blev Ubayda, min farbrors son, och i Ghazâ av Uhud blev Hamza, min farbror, martyrer. Tillsammans med mig är Alî, som är min bror och min farbrors son, kvar. Skydda honom. Ge honom din hjälp. Lämna mig inte ensam."** Ashâb al-kirâm sade: "Âmîn!"

Allahu ta'ala lejon gick fram, omgiven av åkallande och takbîrs, och stannade framför Amr ibn Abd, som såg ut som ett monster. Amr, som var helt täckt av en rustning utom ögonen, kunde inte känna igen denna hjälte och frågade vem han var. Hadrat Alî svarade: "Jag är Alî ibn Abî Tâlib". Amr svarade, som om han tyckte synd om honom: "O min brorsson (ett vanligt sätt att tilltala en person)! Din far var min vän. Därför vill jag inte utgjuta ditt blod. Finns det ingen av dina farbröder som kan möta mig?" Hadrat Alî provocerade honom genom att säga: "O Amr! Jag svär vid Allah att jag vill utgjuta ditt blod. Men är det inte nödvändigt för oss att vara på lika villkor? Är det inte lämpligt för berömmelsen av mod? Jag är till fots, du är till häst!"

När Amr hörde detta fylldes han av modig iver. Han steg genast av sin häst och skar av hästens ben med sitt svärd. Sedan ställde han sig framför Hadrat Alî. Medan han var på väg att attackera frågade Allahu ta'ala lejon honom: "O Amr! Jag hörde att du har svurit en ed på att utföra en av de två önskningarna hos en Qurayshi när du möter honom. Är detta sant?" Han svarade: "Ja, det är sant." Hadrat Alî bjöd in honom till Islâm: "Så min första önskan är att du ska tro på Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl och omfamna Islâm". När Amr hörde detta blev han arg. Han sade: "Nämn inte detta! Jag behöver inte detta!" Hadrat Alî sade: "Min andra önskan är att du ger upp striden och återvänder till Mecka. För om Rasûlullah blir segerrik över fienden kommer du att ha hjälpt Honom med denna din handling!". Amr sade: "Nämn inte detta också! Jag har svurit en ed på att inte använda doftämnen om jag inte får min hämnd. Om du har en annan önskan, berätta för mig." Hadrat Alî sade: "O Allahu ta'âlás fiende! Det finns inget annat kvar än att slåss mot dig!"

Amr skrattade åt dessa ord. Han sade: "Otroligt! Jag trodde aldrig att det skulle finnas en krigare i Arabien som kunde utmana mig! O min brors son! Jag svär att jag inte vill döda dig. Eftersom din far var min vän. Jag önskar att en av Qurayshs notabla personer, som Abû Bakr eller 'Umar, skulle konfrontera mig." Hadrat Alî sade: "Även om det skulle vara så har jag kommit hit för att döda dig." Amr blev rasande. Med stor hastighet svingade han sitt svärd. Allahu ta'âlás lejon Hadrat Alî "karram-Allahu wajhah" förväntade sig något liknande, så han hoppade åt sidan och mötte slaget med sin sköld. Amr hade dock brutit sönder många sköldar på samma sätt. Inte ens de starkaste sköldarna kunde motstå hans slag. Återigen hände samma sak. Hadrat Alîs

sköld revs ner. Dessutom gick svärdet mycket nära hans huvud och han sårades. Nu var det Hadrat Alîs tur att attackera.

Han sa **"Allah"** och sökte skydd hos Allah och svingade Zulfikâr (namnet på vår profets svärd) mot Amrs hals. Med hans slag lät den Islâmiska armén ljuda **"Allahu akbar!... Allahu akbar!..."** Armén av otrogna skrek. Ja, Kronan av alla varelser, Profeternas Sultan hade fått sin åkallan accepterad. Monstruösa Amr hade fallit till marken. Hans blod rann från hans kropp och hans huvud i hjälmen hade flugit iväg. Hans vänner, som såg att Amr som de litade mest på hade besegrats, attackerade Hadrat Alî omedelbart. När de såg detta sprang Ashâb al-kirâm dit. Zubayr ibn Awwâm skadade Nawfal ibn Abdullah och fick honom att falla med sin häst ner i diket. Hadrat Alî gick ner i diket och delade Nawfal i två delar. De andra passerade diket med svårighet och drog sig tillbaka. Den polyteistiska arméns överbefälhavare hade fallit i förtvivlan i början av kriget.

"Ett svärdsslag av Alî är mer värdefullare än alla människors och djinns ibâdats."

Hadith ash-sharîf

Metoden för kriget var klar. Skyttegravarna hindrade en direkt strid. De försökte skada varandra genom att skjuta pilar. Det hade ingen annan nytta än att det fördröjde slutet. Polyteisterna förstod att de inte kunde besegra dem på det sättet och bestämde att det lämpligaste sättet var att attackera från alla håll runt skyttegraven. De attackerade. Den stora fientliga armén på tio tusen soldater försökte passera över diket, och den härliga armén på tre tusen muslimer, med pilar och stenar, strävade efter att inte låta dem passera. En fruktansvärd kamp hade börjat. Denna kamp pågick ända fram till kvällen.

Vår mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) satte ut vaktposter på olika ställen i diket på natten. Han började själv stå vakt vid en smal plats. Han skickade en militärpatrull på femhundra soldater till Medîna och beordrade dem att högt säga takbîrs på gatorna. På så sätt orsakade man i tid förebyggande åtgärder mot faran från judar eller Quraysh-polyteister; kvinnor och barn skulle skyddas.

Qurayzâ-judarna skickade Huyay ibn Akhtab till polyteisterna och krävde en styrka på två tusen soldater för att göra nattliga räder. De skulle attackera kvinnor och barn som var försvarslösa på natten. Men mujâhidernas patrullering, fram till morgonen, och ljudet av deras takbîr **"Allahu akbar!"** spred en stor rädsla över deras hjärtan. De drog sig tillbaka till sitt fort och började vänta på ett tillfälle. Då och då försökte de ta sig in i Medîna i små grupper.

En natt lyckades Ghazzâl, en framstående person bland Qurayzas söner, med sin militära enhet på tio soldater, nå vår mor Safiyyas herrgård, som var vår älskade Profets moster i faderskap. Där inne fanns det kvinnor och barn. De hade inte ens ett vapen för att försvara sig. Först sköt judarna pilar mot herrgården. Sedan



försökte de ta sig in. En av dem gick in på innergården och började leta efter en lämplig plats för att ta sig in i byggnaden. Under tiden sa vår älskade Profets modiga moster till dem som var där att de skulle vara tysta. Hon gick ner till platsen där dörren fanns. Med en huvudduk gjorde hon en turban och förklädde sig i en mans utseende. Hon tog en käpp och en kniv. Hon öppnade dörren långsamt och närmade sig juden bakifrån. Hon slog honom i huvudet med käppen. Utan att förlora någon tid dödade hon juden som föll till marken. Sedan kastade hon judarnas huvud mot hans vänner som var upptagna med att skjuta pilar utifrån. När de såg det halshuggna huvudet på deras vän blev judarna livrädda och började springa iväg.

De sa: "Vi har fått höra att muslimerna skickade alla män från sina hem till kriget!..."[301]

Kriget fortsatte med samma intensitet på morgonen. Pilar susade i luften. Världens Mästare (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade till Sin härliga Ashâb: **"Jag svär vid Allahu ta'âlâ som håller min existens i Sin hand, alla svårigheter vi möter kommer att tas bort från dig och du kommer att få ro."** Han rådde dem att vara tålmodiga och gav det gladabudskapet att segern skulle tillhör de troende. Efter att ha hört dessa goda nyheter glömde de hjältemodiga sahâbîerna sådana svårigheter som hunger och svält. De gjorde sitt bästa. De lät inte ens en enda polyteist passera från diket.

Hadrat Sa'd ibn Mu'âz, en av de framstående i Ashâb al-kirâm, kämpade med stor iver. Under kriget sårades han i armen av en pil som sköts av en polyteist vid namn Hibbân ibn Qays ibn Araka. Pilen träffade en artär och orsakade alltför stor blodförlust. När han såg hur mycket de försökte stoppa blodet förstod han att situationen var farlig. Han åkallade: **"O min Rabb! Om Quraysh fortsätter att strida, ge mig en längre livslängd. För jag tycker inte om något mer än att slåss mot dessa polyteister som har fördömt och plågat Din Rasûl. Om kriget mellan oss tar slut, låt mig nå martyrskapets grad. Men ta inte min själ förrän jag ser slutet på Banî Qurayzâ."** Hans åkallan accepterades och blödningen upphörde.

Munâfiqs, som Abdullah ibn Ubayy, som till synes kämpade bland Ashâb al-kirâm, var mycket motvilliga. De närmade sig inte frontlinjerna. Dessutom gjorde de allt de kunde för att demoralisera mujâhiderna. De försökte skapa oordning genom att säga: "Muhammed lovar er alltid den romerske kejsarens och den iranske shahens skatter. Vi är emellertid fängslade i diket. Av rädsla kan vi inte ens gå på toaletten. Allah och Hans Rasûl gör ingenting annat än att lura oss, de lovar ingenting världsligt heller!...". Närhelst de kände svårigheter lämnade de sina positioner och hävdade att fienden kunde attackera deras hem. Denna typ av handlingar från munâfiqs var ett annat problem.

Den polyteistiska armén använde all sin kraft för att uppnå resultat så snart som möjligt, men de kunde inte lyckas mot de ärofyllda sahabiternas heroiska försvar. Den plats där de attackerade mest var den smala passagen. Vår Mästare, Profeten, lämnade inte där, och Han uppmuntrade Sina Ashâb till strid. Ashâb al-kirâm, som önskade nå den ära det innebär att slåss nära vår Mästare, Profeten, visade oöverträffad hjältemod på slagfältet. Vid ett tillfälle såg man att polyteisterna började en häftig spärreld med pilar. Deras enda mål var tältet där världarnas Sultan befann sig.

En rustning täckte vår älskade Profets välsignade kropp. Han hade satt på sig sin

---

301 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 463.

hjälm. Han stod framför tältet och beordrade sin Ashâb i enlighet med krigets gång. Ibland gjorde polyteisterna en gemensam attack till en punkt där de ansågs svaga, och de välsignade sahâbîerna skulle rusa dit och kämpa med passion tills de slog tillbaka religionens fiender.

Denna oöverträffade kamp var mycket intensiv; de heroiska sahâbîerna kunde inte ens finna en möjlighet att se sig omkring. Den dagen fortsatte denna kamp som hade börjat på morgonen till sent på kvällen. Närhelst det blev dags för namâz sade de ärofyllda sahâbîerna: "O Rasûlullah! Vi kunde inte utföra namâz." Världens Mästare svarade dem: **"Wallahi jag kunde inte heller".** Runt tiden för nattlig namâz genomförde de en attack och skingrade den polyteistiska gruppen som inte tillät dem att göra sina dyrkningar. Quraysh och de Ghatfâniterna kunde inte omorganisera sig och drog sig tillbaka till sitt högkvarter. Mujâhiderna gick till vår älskade Profets tält. Då kom Fakhr al-âlam, som sändes som en barmhärtighet för världarna, även om det inte var hans vana att uttala förbannelser kunde han inte stå ut med namâz och sade om polyteisterna: **"Må Allahu ta'âlâ fylla deras hem, deras underliv och deras gravar med eld eftersom de gjorde oss sysselsatta fram till solnedgången och hindrade oss från att utföra vår namâz!".** Efter att ha utfört den försenade namâz vid middagstid, eftermiddag och kväll; han ledde namâz på natten.

"Jag svär vid Allahu ta'âlâ som håller min existens i Sin hand att alla svårigheter vi möter kommer att tas bort från er och ni kommer att få det lättare."
Hadith ash-sharîf

O min Rabb, förpassa de otrogna

Efter denna kamp för att fullständigt förstöra islam förstod polyteisterna att de inte kunde besegra muslimerna i dagsljus. Enligt dem var den enda lösningen att organisera nattliga räder med samma intensitet. Muslimerna kunde bara besegras på detta sätt. De verkställde omedelbart sitt beslut och började göra nattliga räder tillsammans med Qurayzâsâs judiska söner. Polyteisterna delade upp sina soldater i grupper. De attackerade i tur och ordning. Dessa attacker fortsatte i många dagar. Vår älskade Profet och den modiga Ashâb al-kirâm fortsatte att försvara trots att de var hungriga, sömnlösa och trötta. De lät inte någon fientlig soldat passera diket. Detta hjärtliga försvar var räddare, intensivare och svårare än de tidigare ghazâs.

Matbristen började bland de polyteister som har stridit i flera dagar. Även deras hästar och kameler började dö eftersom de inte kunde hitta ens en handfull torra växter på marken. Av denna anledning skickade polyteisternas befälhavare en militär enhet under ledning av Dirâr ibn Khattâb till Qurayzâsâs judar för att skaffa proviant. Judarna, som offrade allt de hade för de otrogna, levererade omedelbart tjugo kamellaster med vete, korn, dadlar och hö till djuren. Medan Dirâr lyckligt återvände med



sina soldater mötte de en grupp sahâbîer nära Qubâ. Den hjältemodiga Ashâb anföll genast. Efter en blodig strid slog de fienden på flykten. De överlämnade de lastade kamelerna till vår Mästare, Profeten, och de fick ett överflöd av Hans åkallanden.[302]

Världens Sultan, vår Mästare (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) visade mycket medkänsla, mycket mer än deras fäder, för sin modiga Ashâb, som upplevde många svåra tider under denna häftiga kamp, som pågick i ungefär en månad. När han såg sina härliga Ashâbs extraordinära ansträngningar, lade Han sitt huvud mot jorden och åkallade dem: **"O min Allah som hjälper människor som är i svårigheter. O min Allah som tar emot de behövandes åkallan! Sannerligen, Du ser och känner till mina och min Ashâbs förhållanden. O min Rabb! Rädda de otrogna. Sprid oenighet bland dem. Ge oss hjälp och seger mot dem!..."**

Vår älskade Profet upprepade ofta denna uppmaning under de sista dagarna. Polyteisterna, som på grund av de ytterligare svårigheterna med bristen, använde all sin kraft för att förgöra muslimerna så snart som möjligt. En kväll kom en person från den polyteistiska armén, vars hjärta hade kärlek till Islâm, till vår Mästare, Profeten. Denna person var Nu'aym ibn Mas'ûd från Ghatfân-stammen. Han sade till vår älskade Profet: "O Rasûlullah! Jag har kommit hit för att vittna om att Allahu ta'âlâ är en och att du är en sann Profet. Jag tackar Allahu ta'âlâ för att jag är hedrad av att bli muslim. Hittills har jag kämpat mot Dig. Från och med nu kommer jag att kämpa mot de otrogna. Jag är redo att göra allt du beordrar mig! O Rasûlullah! Inte ens mitt folk vet att jag har blivit muslim! Vår mästare Rasûl al-akram sade: **"Kan du infiltrera dessa otrognas led och försöka skilja dem åt genom att orsaka meningsskiljaktigheter bland dem?".** Han svarade: "O Rasûlullah! Med hjälp av Allahu ta'âlâ kan jag separera dem från varandra. Men tillåter du mig att säga vad jag vill?" Vår Mästare sade: **"Krig är bedrägeri, du får säga vad du vill."**

Hadrat Nu'aym ibn Mas'ûd gick först till judarna i Qurayzâ och sade till dem: "Ni känner till min kärlek till er. Det vi ska tala om måste stanna mellan oss. Ingen får veta det!" Judarna svor eden och sade att ingen skulle få veta. Efter detta sade Hadrat Nu'aym: "Den mannens (vår Mästar Profet) affärer är ett verkligt problem. Ni vet vad Han gjorde med Nadîrs och Kaynukas söner. Ni såg alla att Han har fördrivit dem från sina hemländer. Nu har Quraysh och Ghatfâniterna kommit och de strider mot muslimerna. Ni hjälper dem. Trots att vi har kämpat i många dagar kunde vi inte få några resultat. Det verkar som om belägringen kommer att förlängas. Quraysh folket och Ghatfâniterna har inte sina egendomar, hem och barn här som ni har. Om de finner ett tillfälle och blir segerrika kommer de att samla ihop bytet och ge sig av. Om de förlorar kommer de att ge sig av och lämna er ensamma mot muslimerna. Ni har dock inte tillräckligt med kraft för att besegra muslimerna. Det nuvarande krigsläget visar att muslimerna kommer att nå seger. Om det som jag antar inträffar kommer muslimerna att sätta dig i svärd. Av denna anledning måste vi skyndsamt vidta försiktighetsåtgärder..[303]

Judarna, som lyssnade till dessa ord med spänning och rädsla, var mycket glada över att Hadrat Nu'aym tog så väl hand om dem. De sade: "Du har visat oss din vänskap på vederbörligt sätt. Säg oss vilken försiktighetsåtgärd vi bör vidta." Nu'aym ibn Mas'ûd väntade på detta, han svarade: "Sanningen är att om ni inte tar några av

302 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 467.

303 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 228; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 481; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 433; Kattânî, at-Tarâtîbu'l-idâriyya, I, 543.

de notabla från Quraysh och Ghatfân som gisslan, så engagera er aldrig i krig mot muslimer!

Så länge gisslan är hos er kan de inte fly från kriget!" De accepterade detta som en mycket bra försiktighetsåtgärd, tackade honom och erbjöd honom gåvor.

Hadrat Nu'aym lämnade judarna och gick direkt till Quraysh högkvarter. Han sade till deras befälhavare: "Ni vet min fiendskap mot Muhammed och hur mycket jag tycker om er. För vår vänskaps skull har jag betraktat det som en stor plikt att informera er om vad jag har lärt mig. Men ni bör ge löften och svär en ed på att du inte kommer att berätta för någon vad du kommer att få höra." De svor en ed och frågade nyfiket: "Berätta för oss, vi lyssnar på dig." Han sade: "Ni ska veta att judarna i Qurayzâ har ångrat sig över att ha ingått en allians med er, och de skickade ett meddelande till Muhammed. De berättade för Honom att de kommer att ta fångar från de notabla i Quraysh och Ghatfân för att överlämna dem till Honom för att halshuggas. Sedan kommer de att i allians med Honom kämpa mot polyteisterna tills de alla är förintade. Han bör dock förlåta Nadîrs söner, deras bröder, och ge tillbaka deras hemländer. Muhammed har accepterat dessa önskemål från judarna. Om judarna ber om gisslan från er, acceptera aldrig det, de kommer att döda alla!". Quraysh folket tackade Hadrat Nu'aym mycket för denna viktiga nyhet och visade honom respekt.

Nu'aym ibn Mas'ûd lämnade platsen och kom till ghatfaniterna. Han sade till dem vad han också berättade för Quraysh-folket.

Nästa dag meddelade Qurayshs befälhavare Qurayzas söner: "Nu är det mycket svårt för oss att stanna här. Eftersom vädret är kallt och våra djur dör av hunger. Låt oss göra goda förberedelser i natt och inleda en häftig attack i morgon." Judarna svarade: "För det första vi krigar inte på lördag. För det andra, för att kunna delta i kriget måste ni ge många av era notabla personer till oss som gisslan. Om belägringstiden förlängs och ni blir hjälplösa och återvänder till era länder kommer det att innebära att ni har överlämnat oss till Muhammed. Om ni ger oss gisslan kommer ni inte att överge oss!..."

När denna nyhet nådde Qurayshs befälhavare sade han: "Nu'aym ibn Mas'ûds ord var alltså sanna!" Han skickade återigen ett meddelande till judarna: "Vi kommer inte att ge er någon man som gisslan. Om ni kommer och slåss axel mot axel i morgon är det mycket bra. Om inte kommer vi att gå till vårt hemland och ni kommer att lämnas ensamma mot Muhammed och Hans Ashâb!..." När Qurayzâ-judarna hörde detta trodde de att Nu'ayms ord var sanna. De svarade: "I så fall kommer vi inte att förena oss med er och slåss mot muslimerna." Således föll de båda parternas hjärtan i rädsla.[304]

304 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 228; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 481; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 433.

"O min Allah! Jag tackar Dig för att Du förbarmade dig över mig och min Ashâb."

Hadith ash-sharîf



Jabrâîl 'alaihis-salâm kom. Han gav den goda nyheten till vår Mästare, Profeten, att Allahu ta'âlâ skulle göra polyteisterna eländiga med en vindstorm. Efter detta knäböjde universums Mästare, sträckte ut sina välsignade händer och framförde sitt tack till Allahu ta'âlâ genom att säga: **"O min Allah! Jag tackar Dig för att Du förbarmade dig över mig och min Ashâb."** Sedan informerade Han sin heroiska Ashâb om det glada budskapet. Det var en lördagskväll. Det var kolsvart mörker. Sedan blev det mycket kallt, och en stark vind började blåsa.

Om den natten rapporterade Hadrat Huzayfa tabni Yemân: "Det var en sådan natt att vi aldrig tidigare hade sett någon natt som var så mörk som den var. Förutom detta djupa mörker började en fruktansvärd vind med ett ljud som liknade åska. Under tiden berättade vår Mästare, Profeten, att den polyteistiska armén befann sig i skräck och oenighet. Vi kunde inte stå upp på grund av den iskalla kylan, hungern och nattens skräck. Vi hade tagit på oss några täcken och väntade där vi var. Rasûlullah började utföra namâz och tillbringade en del av natten i namâz.

Sedan vände Han sig mot oss och sade: **"Finns det någon bland er som kan gå nära den polyteistiska armén och genom att inspektera deras förhållanden ge mig nyheter? Jag ska begära av Allahu ta'ala att den som ger mig nyheterna ska vara min vän i Jannah"**. På grund av den svåra hungern och kylan kunde ingen där stå upp. Då kom vår Mästare Rasûlullah till mig. På grund av kyla och hunger satt jag på huk på mina två knän. Vår Mästare Rasûlullah rörde vid mig. Han frågade: **"Vem är du?"** Jag svarade: "Jag är Huzayfa, O Rasûlullah. Vår Mästare Rasûlullah sade till mig: **"Gå och se vad dessa människor gör! Tills du återvänder till mig får du inte skjuta någon pil eller kasta någon sten mot dem, attackera dem inte med ditt svärd eller spjut. Tills du kommer tillbaka till mig, kommer du inte att skadas av kyla eller värme, du kommer inte att bli tillfångatagen eller torterad".**

Jag tog mitt svärd och min båge och gjorde mig redo att gå. Vår Mästare Rasûlullah åkallade välsignelser över mig, **"O min Allah! Skydda honom framifrån och bakifrån av från hans höger och vänster, från ovan och under honom."**

Jag började gå mot polyteisterna. Det var som om jag gick i ett bad. Jag svär vid Allah att jag inte hade någon rädsla, ingen kyla, ingen rysning. Slutligen nådde jag fram till polyteisternas högkvarter. Deras befälhavare och ledare hade gjort upp en eld och de värmde sig. Abû Sufyân sade: "Vi borde gå härifrån. I det ögonblicket tänkte jag på att döda honom. Jag tog fram en pil ur mitt koger och satte den på min båge. Jag ville skjuta honom genom att utnyttja ljuset från elden. När jag skulle skjuta kom jag ihåg att Rasûlullah hade sagt till mig: **"Tills du återvänder till mig ska du inte orsaka någon incident"**. Därför avstod jag från att döda honom. Efter detta fann jag ett stort mod hos mig själv. Jag närmade mig polyteisterna och satte mig vid elden. Den oöverträffat starka vinden och Allahu ta'âlås (änglarnas) osynliga armé slog till mot dem. I vinden föll deras köksredskap ner, deras eldar och lampor släcktes och deras tält föll ihop över deras huvuden. Vid ett tillfälle stod Abû Sufyân, befälhavaren för den polyteistiska armén upp och sade: "Se upp! Det kan finnas vakter och spioner bland er. Låt var och en kontrollera vem personen bredvid honom är! Låt alla hålla handen på den person som sitter bredvid honom". Abû Sufyân hade nästan anat att det fanns en främling bland dem. Jag sträckte genast ut mina händer och höll händerna på de två personerna till höger och vänster om mig. Jag frågade efter deras

namn innan de frågade mig. På så sätt förhindrade jag att jag blev igenkänd.

Till sist vände sig Abû Sufyân till sin armé: "O Quraysh! Ni är inte på en lämplig plats att bo på. Hästar och kameler har börjat dö. Svält är överallt. Ni ser vad som har hänt oss på grund av vinden. Vi måste genast lämna platsen och gå härifrån! Nu går jag. Han satte sig på sin kamel. Den polyteistiska armén, som befann sig i ett eländigt tillstånd, samlades och rörde sig mot Mecka. Sand och stenar regnade ner över dem.[305]

När Quraysh-armén lämnade oss gick jag mot vår Mästare Rasûlullah. När jag kom halvvägs på vägen mötte jag tjugo ryttare (änglar) med vita turbaner. De sade till mig: **"Informera Rasûlullah. Allahu ta'âlâ har gjort fienden eländigt.** När jag återvände till platsen där Rasûlullah befann sig, höll Han på att utföra namâz på en matta. Men så snart jag återvände började jag frysa och darra igen. Efter namâz frågade vår Mästare Rasûlullah mig vilka nyheter jag hade med mig. Jag berättade för honom att polyteisterna var eländiga och att de hade gett sig av. Rasûlullah blev mycket glad över denna nyhet och log. Vi var sömnlösa i flera dagar. Vår Mästare, Profeten, tog mig till sin sida och täckte oss båda med en del av mattan som Han hade använt som filt. Det var så vi tillbringade natten. Rasûlullah väckte mig i skymningen. På morgonen fanns det inga spår kvar av den polyteistiska armén."

Fram till dess att de närmade sig Mecka var det en kraftig vind bakom dem och de hörde ständigt ljudet av takbîr.

När Qurayshs polyteister lämnade sina högkvarter och flydde, lämnade andra polyteistiska stammar som också följde med dem Medîna. De var i djup sorg på grund av ett stort nederlag som de inte kunde glömma. Medan de led denna stora förlust betalade världens Mästare (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) och Hans ärade Ashâb radiy-Allahu 'anhum, i sajdas av tacksamhet, tackade och prisade Allahu ta'âlâ. Mujâhiderna gick mot det lysande Medîna med ljudet av **"Allahu akbar!... Allahu akbar!...".** Medînas gator översvämmades av barn. De var ute för att träffa världens sultan och deras välsignade fäder, farbröder och äldre bröder. Vår Mästare, Profeten, svarade dem med ett leende...

I Trenchs Ghazâ blev sex muslimer martyrer...

När det gäller denna Ghazâ sade Allahu ta'âlâ i âyat al-karîmas, i maal: **"Allahu ta'âlâ (i skyttegravskriget) skickade tillbaka de otrogna med sin ilska. De vann inget gott, ingen seger. Således räckte Allahu ta'âlâ** (med änglar och vind) **till för de troende** (för deras seger) **i striden. Allahu ta'âlás makt räcker till för alla. Han är allsmäktig och triumferar över allting."**[306]

"Nu är det din tur. Från och med nu kommer Quraysh inte att kunna marschera mot er."

Hadith ash-sharîf



305 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 489.
306 Sûrah Ahzab,: 33/25.

“"O troende! Kom ihåg de välsignelser som Allahu ta'âlâ ger er. När arméer hade attackerat er (i Ghazâ i Trench) **hade Vi skickat en vind och arméer** (av änglar) **som ni inte såg över dem."** [307]

Efter detta krig sa vår älskade Profet: **"Nu är det er tur. Från och med nu kommer Quraysh inte att kunna marschera mot er."**

Banî Qurayzâs Ghazâ



307 *Sûrah Ahzab, 33/9*

BANÎ QURAYZÂS GHAZÂ

När vår Mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) återvände till Medîna efter Ghazâ i Trench, kom Han till vår mor Âishas hus. Han tog av sig Sin rustning och Sina vapen. Hans välsignade kropp var täckt av damm. Han badade. I det ögonblicket kom en beväpnad och bepansrad ryttare, i förklädnad av Hadrat Dihya. Detta var Jabrâîl 'alaihis-salâm. När vår Mästare, Profeten, nådde fram till honom förklarade han kommandot och sade: **"O Allahu ta'âlás Rasûl! Janâb al-Haqq beordrar dig att omedelbart marschera mot Qurayzas söner!".** Världens Mästare kallade på Hadrat Bilâl och gav honom instruktioner om att informera Ashâb al-kirâm: **"O min Ashâb! Ställ er upp, hoppa upp på era hästar och kameler! De som lyder ska utföra namâz sent på eftermiddagen i Qurayzas söners land!"**

"O min Ashâb! Ställ er upp och hoppa upp på era hästar, era kameler! De som lyder skall utföra namâz sent på eftermiddagen i Qurayzas söners land!"

Hadith ash-sharîf

Vår Mästare Habîb al-akram tog genast på sig sin rustning och sitt svärd. Han bar Sin hjälm på sitt välsignade huvud och Sin sköld på ryggen. Han tog Sitt spjut. Sedan steg Han upp på sin häst. När Han nådde Sin Ashâb gav Han Islâms fana till Hadrat Alî och skickade honom som förtrupp till Qurayzâ-judarnas fästning på slätten i sydöstra Medîna. Som vanligt lämnade Han Abdullah ibn al-Umm Maktûm som sin ställföreträdare i Medîna.[308]

Den härliga Ashâb omringade vår älskade Profet och gav sig av från Medîna genom att säga takbîrs **"Allahu akbar! Allahu akbar!"** De mötte Ghanms söner på vägen. De var beväpnade och väntade på vår Mästare Rasûlullah. Vår Mästare, Profeten frågade dem: **"Har någon träffat er?".** De svarade: "O Rasûlullah! Dihya al-Kalbî mötte oss. Han var på en sadlad vit mulåsna. På mulan fanns det silkesammet." Vår älskade Profet sade till dem: **"Han är Jabrâîl. Han skickades till Banî Qurayzâ så att han skulle skaka om deras fästning och injicera rädsla i deras hjärtan."** När de nådde fram till Qurayzâ-sönernas fästning hade den Islâmiska arméns antal ökat till tre tusen.

Hadrat Alî satte upp Islams fana framför Qurayzâ-judarnas fästning. När judarna såg detta talade judarna illa om vår Mästare, Profeten. Hadrat Alî gick dit och informerade vår Mästare om situationen. Rasûl al-akram sall-Allahu 'aleihi wa sallam, med tre tusen soldater som hedrades av att vara där, bjöd in judarna till Islâm på grund av Sin barmhärtighet. De accepterade inte detta vackra erbjudande. De avvisade också Hans välsignade



308 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 234; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 497; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 74; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 436.

erbjudande: **"I så fall, kom ner från fästningen och kapitulera genom att ge efter för Allahu ta'âlâs och Hans Rasûls order".**

Efter detta beordrade världens Mästare bågskyttarnas mästare Sa'd ibn Abî Waqqâs: **"O Sa'd! Gå fram och skjut pilar mot dem!"** Hadrat Sa'd och andra bågskyttar började skjuta sina pilar från sina koger mot den judiska fästningen och skanderade takbîr. Judarna svarade med att skjuta pilar, slunga stenar och inledde slagsmålet.

Dessa gruppjudar, som högg muslimerna i ryggen när de var svaga och som inte accepterade Muhammeds Profet på grund av sin avundsjuka, hade inte modet att öppna fästningens portar för att gå ut på slagfältet.

Belägringen fortsatte. Munâfiqs (hycklare) bland de muslimska soldaterna skickade hemliga meddelanden till fästningen och sa: "Ge aldrig upp! Acceptera inte ens om de vill att ni ska lämna Medîna! Om ni fortsätter att kämpa kommer vi att hjälpa er med all vår kraft, vi kommer inte att neka er någonting. Om de förvisar er från Medîna kommer vi också att försvinna med er!" Med dessa nyheter fortsatte judarna att försvara sig med förnyad beslutsamhet och hopp. De väntade på hjälp från munâfiqs. Belägringen fortsatte. Nästan en månad gick; ingen hjälp kom från munâfiqs. Judarna var rädda, så de meddelade att de skulle vilja ingå ett fördrag.

För att ingå ett avtal gick en jude vid namn Nabbâsh ibn Qays till vår Mästare Rasûlullah och sade: "O Muhammed! Visa oss den barmhärtighet som du visade för Nadîrs söner. Låt våra varor och vapen bli dina! Utgjut inte vårt blod. Detta är vår enda önskan. Låt oss lämna vårt land med våra barn och kvinnor. Låt oss, med undantag för vapen, ta med oss en kamel med våra varor till varje familj!..." Världens Mästare svarade: **"Nej, jag kan inte acceptera det erbjudandet!"** Den här gången sade han: "Vi har gett upp tanken på att ta med oss varor. Utgjut inte vårt blod! Låt oss ta med oss våra kvinnor och barn." Vår Mästare, Profeten, sade: **"Nej! Ni har ingen annan lösning än att buga er villkorslöst för mitt utslag och ge upp genom att lyda det!".** Nabbâsh, juden, återvände eländigt till fästningen. Den här gången föll Qurayzâs judar i stor bestörtning och sorg.[309]

Ka'b ibn Asad, en av deras ledare, handlade rättvist. Han gjorde följande bekännelse och erbjöd sin nation: "O min nation! Som ni ser har en stor katastrof drabbat oss. I detta fall kommer jag att ge er tre råd. Ni kan välja ett av dessa och agera därefter.

Låt oss först bli lydiga mot denna person och acceptera Hans profetskap. Jag svär vid Allah, vi vet alla att Han är den

Profet som har sänts av Allah och vars egenskaper vi har sett i våra böcker. Om vi tror på Honom kommer vårt blod, våra barn, kvinnor och varor att räddas. Det enda skälet till att vi inte lyder Honom är vår känsla av avund mot araberna och att Han inte är en av Isrâels söner. Detta är dock något som endast Allah kan veta. Låt oss bli lydiga mot Honom!..." Judarna avvisade på en gång och sade: "Nej, vi kommer inte att acceptera detta, och vi kommer inte att lyda någon som inte är en av oss".

Den här gången gjorde Ka'b sitt andra erbjudande: "Låt oss döda alla våra barn och fruar. När det inte finns någon kvar efter oss som vi skulle oroa oss för, låt oss marschera mot muslimerna och slåss till döden." Judarna avvisade även detta erbjudande.

309 Wâqidî, al-Maghâzî, I, 460.

Ka'b, i sitt tredje erbjudande, sade: "Denna natt är lördag kväll. Muslimerna vet att vi inte kommer att slåss denna natt. De kanske är säkra och slarviga. Låt oss dra våra svärd och gå ut ur porten tillsammans. Med denna razzia kan vi kanske vinna!..."

Judarna avvisade även detta erbjudande och sade: "Vi kan inte upphäva förbudet mot att arbeta på lördagar." Endast bröderna Asîd och Sa'laba samt deras farbrors son Asad accepterade det första erbjudandet och hedrades genom att bli muslimer. De gick ut ur fästningen och anslöt sig till Ashâb al-kirâm.[310]

Judarna diskuterade länge sinsemellan. Till slut hissade de den vita flaggan och bad vår Mästare, Profeten, om en skiljedomare som skulle ge ett utslag om dem själva. Vår Mästare Rasûlullah sade till dem: **"Välj någon av Mina Ashâb som skiljedomare".** De sa att de skulle gå med på den dom som Sa'd ibn Mu'âz skulle ge. Vår Mästare, Profeten, accepterade detta och beordrade att hämta Hadrat Sa'd ibn Mu'âz.

Sa'd ibn Mu'âz hade blivit svårt skadad i Ghazâ i Trench. Vår Mästare Rasûlullah lät behandla honom i ett tält i Masjid an-Nabî. När han valdes till skiljedomare förde de Hadrat Sa'd på en bår till Qurayzâs fästning. På vägen sa Hadrat Sa'd till sig själv: "Jag svär vid Allahu ta'âlâ att jag på Allahu ta'âlâs väg inte kommer att lyssna på någon som kritiserar mig!". De förde honom till vår Mästare Rasûlullah. Vår Profet berättade honom: **"O Sa'd! Dessa människor har accepterat att överlämna sig i enlighet med din dom. Berätta för mig vad du tycker om dem."** Sa'd ibn Mu'âz svarade: "Må mitt liv offras för din skull, O Rasûlullah! I sanning, till domen är Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl mer värdiga." Vår Mästare Rasûlullah sade: **"Allahu ta'âlâ har beordrat dig att ge ett domslut om dessa människor".** Hadrat Sa'd tog ett definitivt löfte från judarna om att de skulle gå med på hans dom. Båda sidor började nyfiket vänta på den.

Efter detta tillkännagav Hadrat Sa'd sitt stora domslut, vilket visade hans förträfflighet:

"Min dom är att alla friska och pubertala män ska halshuggas! Deras kvinnor och barn ska fångas in. Deras egendom ska delas ut bland muslimer!..."

Judarna var förvånade över denna definitiva dom. För enligt deras egna böcker var detta straffet för de människor som var överdrivna som de var. Det stod skrivet: **"När du når en stad för att slåss, bjud in dem till fred. Om de accepterar detta och öppnar sina dörrar, ska alla insiders ge er skatt och tjäna er. Om de bestämmer sig för att föra krig, belägra dem. När**

"Nej! Du har ingen annan lösning än att villkorslöst böja dig för mitt beslut och ge upp genom att lyda det!"

Hadith ash-sharîf



310 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 235; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 501; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 439; Ibn Kathîr, as-Sira, III, 230..

du blir segerrik med Allahu ta'âlás hjälp och bistånd ska du sätta alla deras män under svärd. Ta deras kvinnor, barn och egendomar som byte!...."

Eftersom Hadrat Sa'd ibn Mu'âz' dom stämde överens med det gudomliga domslutet, gratulerade världens Mästare, vår älskade Profet honom och uttryckte sin uppskattning och sade: **"Du har gett ett domslut om dem, som är detsamma som Allahu ta'âls domslut, som är skrivet ovanför sju himlar, i Lawh al-mahfûz!"**

Judarna kunde inte göra någon invändning mot denna dom, som nämndes i deras egna böcker.

Alla friska och pubertala män fördes till Medîna med händerna bundna i nacken. Nästa dag, på Rasûlullahs order, verkställde Hadrat Alî och Hadrat Zubayr domen. Barnen, kvinnorna och godset fördelades bland Ashâb al-kirâm.[311]

Således rensades denna nation, som högg muslimerna i ryggen i deras svåraste tider, som bröt alla fördrag som slutits, som försökte döda vår Mästare, Profeten sedan hans barndom, från Medîna.

En kvinna bland de tillfångatagna fick den lyckliga förmånen att bli muslim. Denna kvinna vid namn Rayhana hade fallit till vår Mästare, Profetens andel. Vår Mästare, Rasûlullah lät henne välja som hon ville mellan att stanna kvar i sin religion och att bli muslim. Rayhana sade att hon ville stanna kvar i sin religion. Hon skickades till Umm Munzirs hus. Senare, med råd och ansträngningar från Sa'laba ibn Sâya, värmde hennes hjärta till Islâm. Efter detta sade vår Profet till Rayhana: **"Vill du gå Allahu ta'âlâs och Hans Rasûls väg? Jag tror att det är lämpligt så här."** Rayhana sa: "Ja." Vår Mästare, Profeten gladde sig åt denna hennes handling. Eftersom Han ville göra henne lycklig och få mycket höga grader i Jannah, frigjorde Han henne och accepterade henne i äktenskap. Han gav henne mahr och gifte sig med henne (utförde nikah). Deras bröllop ägde rum i Umm Munzirs hus. På så sätt uppnådde Rayhana radiy-Allahu 'anhâ äran att bli alla muslimers mor.[312]

Sa'd ibn Mu'âz martyrskap

Efter att ha avkunnat sitt domslut om judarna från Banî Qurayzâ fördes Sa'd ibn Mu'âz till sitt tält igen. Hans sår blev värre och värre. Hans tillstånd försämrades. Vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) kom och omfamnade honom. Han bad: **"O min Allah! Sa'd kämpade på Din väg för Din tillfredsställelse. Han trodde på Din Rasûl. Ge honom lättnad..."** Hadrat Sa'd ibn Mu'âz, när han hörde dessa välsignade ord från vår älskade Profet, öppnade sina ögon och viskade: "O Rasûlullah! Jag överlämnar mina hälsningar och hälsningar till dig. Jag vittnar om att du är Allahu ta'ala profet."

Sedan tog hans släktingar honom till Abdulashals söners hus. Den natten försämrades hans tillstånd ytterligare. Jabrâîl 'alaihis salâm kom och frågade vår Mästare, profeten: **"O Rasûlullah! Vem är den person från din ummat som gick bort i natt och vars död tillkännagavs bland änglarna?"**. På detta frågade världens Mästare genast om Sa'd ibn Mu'âz tillstånd. De sade att Han hade förts till sitt hem. Tillsammans med några av Ashâb al-kirâm, vår Mästare, gick Profeten till Sa'd ibn Mu'âz. De gick

311 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 75; Suhaylî, Rawzu'l-unf, VI, 294.

312 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 245; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 519; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 75; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III, 449; Ibn Kathîr, as-Sira, III, 242.

mycket snabbt. Ashâb al-kirâm sade: **"Vi är trötta, o Rasûlullah!".** Vår Mästare, Profeten förklarade orsaken till att de gick så snabbt: **"Änglarna kommer att vara närvarande vid hans begravning före oss, som de gjorde vid begravningen av Hanzala. Vi kommer inte att kunna nå honom före dem."**

När vår Mästare Profeten kom nära Sa'd ibn Mu'âz såg Han att han hade gått bort. När Han kom till hans sängkant sade Han, genom att nämna Sa'd ibn Mu'âz smeknamn: **"O Abû Amr! Du var den bäste av hövdingarna. Må Allahu ta'âlâ skänka dig salighet och de bästa belöningarna! Du har uppfyllt ditt löfte till Allahu ta'âlâ. Allahu ta'âlâ kommer också att ge dig det HAN lovade!"** Under tiden reciterade Sa'd ibn Mu'âz mor denna parentes gråtande:[313]

Hur kan hon uthärda, ack, för hans mor!
Det krävs tålamod, jag gråter över vad jag upplevde!....

Aslam ibn Hârith rapporterade följande: "Rasûlullah kom till Sa'd ibn Mu'âz hus. Vi väntade vid dörren. Rasûl al-akram (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) kom in. Han tog stora steg. Vi gick efter Honom. När Rasûlullah signalerade att vi skulle stanna, stannade vi och återvände. Det fanns ingen där inne förutom Sa'ds kropp. Rasûlullah stannade där en stund och sedan kom Han ut. Jag var nyfiken, så jag frågade: "O Rasûlullah! Vad är anledningen till att du tog så stora steg?". På detta svarade Han: **"Jag har aldrig varit i en så fullsatt församling.** (Änglarna fyllde där.) **En av änglarna tog mig på sin vinge så att jag kunde sätta mig ner".** Sedan, genom att nämna smeknamnet Sa'd ibn Mu'âz, sade Han: **"Njut av välsignelserna, O Abâ Amr! Njut av välsignelserna O Abâ Amr!, Njut av välsignelserna O Abâ Amr!""**

Hans död gjorde Rasûlullah och Ashâb al-kirâm mycket ledsna; de fällde tårar. Vid hans begravning samlades alla Ashâb al-kirâm. Vår älskade Profet dirigerade hans janâza namâz. Han bar hans kropp. Medan Ashâb al-kirâm bar bort Sa'd ibn Mu'âz kropp sa de: "O Rasûlullah! Vi har inte sett ett lik som är så lätt att bära förut." På detta svarade vår Mästare, Profeten: **"Änglar har stigit ner, de bär honom!".** Medan hans begravning genomfördes, för att tala illa om honom, sade munâfiqs: "Hur lätt!". Vår älskade Profet svarade: **"Sjuttiotusen änglar har stigit ner för Sa'ds begravning. Hittills hade de inte nedstigit så trångt i världen."**

Abû Sa'îd al-Khudrî berättade att hans farfar sa till honom: "Jag var en av dem som grävde Sa'd ibn Mu'âz' grav. När vi började gräva hans grav, utgick en lukt av mysk från graven!". Shurahbil

"O min Allah! Sa'd kämpade på din väg för din tillfredsställelse. Han trodde på Din Rasûl. Ge honom lättnad."
Hadith ash-sharîf



313 *Ibn Hishâm, as-Sira, II, 250.*

ibn Hasana rapporterade: "Medan Sa'd ibn Mu'âz begravdes hade en person tagit en handfull jord från hans grav. När han tog med den till sitt hem förvandlades denna jord till mysk. Medan hans kropp sänktes ner i graven satte sig vår Mästare, Profeten, ner bredvid hans grav, Hans välsignade ögon var fyllda av tårar, Han höll i sitt välsignade skägg och kände sorg. Han sade: **"Över Sa'd ibn Mu'âz död darrade Arsh."**

En gång fick vår Profet mycket värdefulla kläder i gåva. När Ashâb al-kirâm såg den och nämnde hur vackra kläderna var, svarade Han med att säga: **"Sa'd ibn Mu'âz' näsdukar i Jannah är vackrare än de här kläderna."**

Abû Sufyáns sökande efter hämnd

En dag, efter att de återvänt från Ghazwa i Trench, medan han satt bland sin stam, sade Abû Sufyân till dem: "Finns det ingen som kommer att hämnas på Muhammed!" En beduin hörde dessa ord och gick till Abû Sufyân. Han sade: "Om du tar hand om mina behov, kommer jag att göra det här jobbet. Jag känner till vägarna väl och jag har en vass dolk. Jag fruktar inte heller någon." Abû Sufyân uppfyllde hans krav och önskemål. Han köpte en kamel och gav den till honom och bad honom att hålla denna sak hemlig.

Beduinen lämnade Mecka på natten och kom snart till Medîna. Han fick veta att Profeten 'alaihis-salâm befann sig hos stammen Banî Abdulashal. Han band sin kamel och nådde dit till fots. Vår Mästare, Profeten, gav råd i den stammens masjid. När Han såg beduinen på avstånd sade Han: **"Det finns en ond idé i den personen. Men Allahu ta'ala nåd och välsignelse kommer att vara en slöja mellan honom och mig."**

Beduinen gick mot Rasûlullah. I det ögonblicket kom Usayd ibn Hudayr tog tag i honom och drog tillbaka honom. Han sa: "Håll dig borta från Rasûlullah, o förbannade", och han tog tag i hans bälte och såg dolken på hans midja. Han förstod att han hade dåliga avsikter. Beduinen föll vid Usayds fötter och ropade: "Rör inte mitt blod". Usayd tog honom till Rasûlullah. Profeten 'alaihis-salâm sade: **"O beduin! Säg sanningen, vem är du? Inget annat än sanna ord kommer att hjälpa dig. Om du ljuger har Allahu ta'âlâ informerat mig om din idé."** Beduinen bad om förlåtelse och förklarade situationen. Med Rasûlullahs order fängslades han.

Nästa dag lät Rasûlullah föra honom till sig och sade: **"Jag förlåter dig, gå vart du vill. Men låt mig erbjuda dig något bättre."** Beduinen sade: "Vad är det?" Rasûl 'alaihis-salâm sade: **"Jag vill att du ska vittna om Allahs enighet och mitt profetskap".** Beduinen sade omedelbart kalima ash-shahâdah och sade: "O Rasûlullah. Jag har aldrig varit rädd för någon. När jag såg dig kom jag till sans. Du visste vad jag hade i åtanke. Ingen annan än Abû Sufyân och jag visste det. Jag förstod att du är Allahs Rasûl och står under Hans beskydd; Abû Sufyáns idé är en ond idé."

På grund av Abû Sufyáns försök att skada Honom skickade vår älskade Profet, sall-Allahu 'aleihi wa sallam, Amr ibn Umayya och Damra tabni Aslam till Mecka för att döda Abû Sufyán om de fick en chans. Medan dessa två sahâbi gjorde tawâf vid Kâ'ba, kände en jâriya igen dem. Hon ropade: "O Meckanar! Vakna, det är Amr och Ibn Umayya." När folket kände igen dem splittrades de.

Amr gick in i en grotta i ett av Meckas berg och gömde sig där. Ibn Aslam åkte till Medîna. Några dagar senare kom Amr ut ur grottan. Han stötte på två spioner från

Abû Sufyân. Han dödade en av dem med en pil, den andra sprang iväg. Därefter nådde Amr fram till Medîna i säkerhet. När Abû Sufyân hörde detta blev han rädd.

Några viktiga händelser under Hediras femte år

Vår Mästare Rasûl al-akram gifte sig med Zaynab bint Jahsh i månaden Dhu'l-qâdah.[314] Det året kom hijâb âyat al-karîmas till, och muslimska kvinnor beordrades att täcka sig.[315] Muzayna-stammen, som bodde runt det lysande Medîna, skickade sändebud och blev muslimer. De betraktades som muhâjirs.[316] Återigen det året inträffade en jordbävning och en månförmörkelse. Dessutom blev hajj fard (en handling eller sak som beordras av Allahu ta'âlâ i Qur'ân al-karîm) det året.

Efter Ghazâ i Trench erkände några av de omgivande stammarna den islamiska statens makt. Därefter började de tro att det rätta var att vara vänner med muslimer eller till och med att omfamna islam. Några av dem kom till vår Mästare, Profeten, och blev hedrade genom att bli muslimer.

Världens Mästare sall-Allahu 'aleihi wa sallam bildade militära enheter från sin Ashâb för att sprida religionen Islâm. Han skickade dem för att bjuda in de omgivande stammarna till Islâm. Till vissa stammar åkte Han själv. Vissa stammar, såsom Dûmatu'l-Jandalfolket, accepterade de råd som gavs och blev muslimer. Vissa andra stammar, såsom Ghatfâniterna och Lihyân-sönerna, var rädda för att konfrontera muslimska soldater och sprang iväg. Således blev stammarna i det området skrämda.

Ghazwa av Banî Lihyân

Vid Rajî'-incidenten martyriserade polyteisterna Âsim ibn Thâbit, Khubayb ibn Adiy och deras vänner radiy-Allahu 'anhum ajma'în. Vår Mästare, Profeten, blev mycket ledsen och förkrossad. Han väntade på en lämplig tidpunkt för att få dem att betala för sina handlingar. Eftersom de har förrått varandra. När förhållandena var lämpliga marscherade de mot Banî Lihyân med tvåhundra män. Han lämnade Abdullah ibn al-Umm Maktûm som sin ställföreträdare i Medîna. För att lura fienden gjorde de som om de skulle gå till Damaskus och kom fram till Rajî's flod där mu'mins dödades. Här bad de Âsim och hans vänner om förlåtelse från Janâb al-Haqq. När Banî Lihyân-folket hörde att den islâmiska armén var på väg sprang de till bergen. Vår Profet och Hans Ashâb stannade där i en dag. De skickade soldater till de omgivande områdena. Hur mycket de än letade kunde de inte hitta dem. Men denna rädsla var tillräcklig

"Sa'd ibn Mu'âz' näsdukar i Jannah är vackrare än de här kläderna."
Hadith ash-sharîf



314 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,III, 42; Taberî ,Târih, II, 231.
315 Bukhârî, Tevhîd, 22; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,VIII, 106.
316 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 291.

för dem. Sedan anlände Ashâb al-kirâm till Usfân. Till Hadrat Abû Bakr sade Rasûlullah sall-Allahu 'aleihi wa sallam: **"Med tio män, skanna området till Ganim och kom tillbaka".** De otrogna hörde rösterna från Islâms soldater och rädsla drabbade dem. De försvann in i bergen. Muslimerna stötte inte på någon. Men denna expedition var som ett rekord i dominans mot polyteisterna. Sedan återvände de till Medîna. Denna expedition varade i fjorton dagar.

Ghazâ i Ghâba

Detta kallas också **Ghazwa al-Qarda.** Rasûlullah hade en kamel med tjugo kalvar. Sonen till Abû Zarr radiy-Allahu 'anh, betade dem på ett fält.

En onsdagskväll kom en person vid namn Uyayna ibn Hasin från Farâza-stammen med fyrtio ryttare och martyriserade Ibn Abî Zar.

De gav sig av med kamelerna. När denna nyhet nådde Rasûlullah lämnade Han Abdullah ibn al-Umm Maktûm som sin ställföreträdare i Medîna och gav sig iväg med femhundra ryttare. Han gav Mikdâd ibn Aswad radiy-Allahu 'anh en fana och skickade honom med en grupp Ashâb som förtrupp. Han skickade Salama ibn Akwa' radiy-Allahu 'anh mot de otrogna. Rasûlullah sall-Allahu 'aleihi wa sallam upprättade högkvarteret i Zî Qarda.

Avantgardet nådde fiendens bakre del. Hadrat Abû Katâda dödade den otrogne Masâdat'ul Fazârî. Hadrat Ukâsha dödade Ibbân ibn Amr. En person från Âhl al-Islâm blev martyr. Hadrat Salama ibn Akwa' jagade de otrogna. Han var mycket duktig på att skjuta pilar. Han dödade många av de förbannade och sårade de flesta av dem. Han fick dem att lämna sina varor och tog tillbaka tio av kalvarna. När Abû Katâda kom till högkvarteret bad Rasûlullah för honom: **"O min Allah! Ge Abû Katâda hälsa och gör honom frisk till slutet av hans liv!".** Rasûlullah gav Masâdat'ul Fazârîs häst och vapen till Hadrat Abû Katâda. Efter Abû Katâda kom Hadrat Salama ibn Akwa'. Han hade med sig polyteisternas hästar. Vår Profet, efter att ha tagit emot och gratulerat honom, sade: **"I dag är Abû Katâda den bäste i vårt kavalleri och Salama ibn Akwa' den bäste i vårt infanteri"**.

Expeditionen gav en oförglömlig läxa till polyteisterna, som vågade lägga vantarna på en Profets egendom, och till de andra stammarna. De stannade i Zî Qarda en dag och en natt. Därefter återvände de till Medîna. Denna expedition varade i fem dagar.

Din ankomst är barmhärtighet och glädje, O Rasûlullah,
Ditt utseende är botemedlet för älskarens problem, O Rasûlullah.

Medan Damms tillstånd var mellan vatten och lera var du Profet,
Visst är det lämpligt att du är ledare för profeterna, O Rasûlullah.

Awliyâ nådde fulländning med hjälp av din nûr, O Rasûlullah,
Din existens är en exakt återspegling av Allah, O Rasûlullah,

De har nått Allah och alla möjliga andliga smaker genom dig,
Din handling är en välgörenhet för dem som behöver hjälp, O Rasûlullah.

Be om ursäkt för Hudâyî, både inåt och utåt,
Han är en tiggare som har tagit sin tillflykt till din dörr, O Rasûlullah!

Aziz Mahmûd Hudâyî

Regnbön

En svår torka inträffade under Hegira-tidens sjätte år. Inte en enda droppe regn föll från himlen. Av denna anledning fanns det inte en enda grön växt på jorden. Människor och djur led av hunger.

Folk informerade vår älskade Profet ('alaihis-salâm) om sin önskan en fredag i månaden Ramadân ash-sharîf: "O Rasûlullah! Be så att Allahu ta'ala skänker regn åt oss!...". Tillsammans med Sin Ashâb, vår Mästare, gick Profeten ut i öknen. Utan att recitera adhân eller qamat utförde de en namâz av två rak'ats. Vår Mästare, Profeten, vände sin ridâ (kofta) ut och in. Sedan lyfte Han Sina välsignade armar tills Hans välsignade armhålor syntes genom ärmarna och började be;

"O min Allah! Ge oss regn!..." Ashâb al-kirâm sade, **"Âmîn! Âmîn!"**

I det ögonblicket var himlen klar, det fanns inga moln. Medan vår Mästare Rasûl al-akram bad började det blåsa och man såg att himlen var täckt av moln. Sedan började det sakta regna. Världens Mästare åkallade den här gången: **"O min Allah! Låt det regna kraftigt och gör det gynnsamt för oss!".** I det ögonblicket började det regna.

Ingen torr plats lämnades kvar på vår Mästares, Profetens och Ashâb al-kirâms kläder. När de nådde fram till sina hem täcktes allt av vatten. Alla gick i vattnet. Regnet fortsatte. Den dagen, dagen efter och dagen efter det... Vid nästa fredags namâz-tid sade Ashâb al-kirâm: "O Rasûlullah! På grund av regnet började våra hus att kollapsa, våra djur började drunkna. Snälla, åkalla till Allahu ta'âlâ så att regnet upphör!". Vår älskade Profet log och lyfte sina händer och åkallade;

"O min Rabb! Skicka detta regn till byarna, skogarna och dalarna!" I det ögonblicket upphörde veckans regn och de nämnda platserna började få regn.

Hela universum fylldes av nûr,
Natten då Muhammed föddes,
Mu'min och munâkiq skiljdes åt,
Natten då Muhammed föddes.

Från himlen hälldes nûr,
Âwliyâ och fromma förenades,
Munkarnas tungor knöts,
Natten då Muhammed föddes

.

"I dag är Abû Katâda den bäste av vårt kavalleri (i Ghazâ i Ghâba), och den bäste i vårt infanteri är Salama ibn Akwa'."

Hadith ash-sharîf



HÄNDELSEN MED HUDAYBIYA

Avsikten är 'umra, resultatet är Hudaybiya

Det var i månaden Dhu'qâdah under Hegira-tidens sjätte år. En natt såg den uppskattade Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) i Sin dröm att Han, tillsammans med Ashâb al-kirâm, åkte till Mecka, gjorde tawâf runt Kâ'ba, några av dem kortade sitt hår, några av dem rakade av sig håret. När vår Mästare Rasûlullah berättade för Sina Ashâb om Sin dröm blev de mycket upphetsade. De skulle åka till Mecka, deras vackra hemland, där de växte upp och som var fullt av deras minnen. De skulle besöka och omringa Kâ'ba, som de vände sig mot under de fem dagliga namâz-tiderna och längtade efter. Vilka vackra goda nyheter det var! När de fick det glada budskapet från vår älskade Profet: **"Ni kommer säkert att komma in i Masjid al-Harâm!"** började Ashâb al-kirâm omedelbart med förberedelserna.

Efter att ha slutfört sina förberedelser utsåg vår Mästare Habîb al-akram Abdullah ibn al-Umm Maktûm till sin ställföreträdare i Medîna. Den första i månaden Dhu'qâdah, på måndagen, steg han upp på sin kamel som hette Quswâ. Tillsammans med Hans ett tusen fyrahundra Ashâb tog de farväl av de kvarvarande människorna i Medîna. De gjorde niyyah (intentionen i ens hjärta att göra en handling för Allahs skull) för 'umra och vandrade mot muqaddas (heliga) stad Mecka. De hade tagit med sig vapen för resan, sina svärd och sjuttio kameler för att offra. Tvåhundra av konvojen var ryttare och fyra var damahâbîs. En av damerna var Hadrat Umm Salama, välsignad och kysk hustru till vår älskade Profet. När de kom till platsen för mîkât (platser utanför Mecka där muslimer samlas innan de går in i Haram. När de når dessa samlingsplatser förbereder de sig både fysiskt och andligt för denna heliga plikt), som kallades Dhu'l-Hulayfa, bar de (den klädsel som kallas) ihrâm och utförde namâz tidigt på eftermiddagen. Därefter markerade de öronen på kamelerna som skulle offras och knöt rep om deras halsar. Nâjiya tabni Jundub Aslamî fick medhjälpare, och han utsågs att ta hand om kamelerna. Abbâd ibn Bishr utsågs till befälhavare för en enhet på tjugo ryttare, och han skickades i att avancera för rekognoscering. Bushr ibn Sufyân skickades som herald till Mecka.[317] Vår älskade Profet och den modige Ashâb, i vit ihrâm-klädsel, började prisa Allahu ta'âlâ, bekräfta Hans ära och be Honom;

"Labbayk! Allahumma Labbayk! Labbayk! Lâ sharîka laka Labbayk! Innal hamda wenni'mata laka wal-mulka lâ shârika lak!" (Här är jag, min Allah, här är jag! På Din kallelse svarar jag med mina ord och min varelse; jag underkastar mig Din befallning. Du har ingen partner, jag vänder mig till Dig med hela min varelse. Allt beröm och alla välsignelser är Dina. Suveränitet är Din. Du har ingen partner.) Jorden och himlen ljöd av denna välsignade talbiya, och Dhu'l-Hulayfa förvandlades till ett andligt tillstånd. Alla var upprymda. De lämnade Dhu'l-Hulayfa för att nå Mecka så snart som möjligt.

På vägen närmade sig Hadrat 'Umar och Hadrat Sa'd ibn Ubâda vår Mästare Habîb al-akram och uttryckte sin oro genom att säga: "O Rasûlullah! Kommer vi att gå till de människor som är i krig med Dig utan några vapen? Vi är rädda att de kommer att skada Din välsignade kropp." Båda världarnas Mästare sade: **"Jag har gjort en**

---

317 Wâqidî, al-Maghâzî, II, 574; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 95.

avsikt för 'umra (sunnatpilgrimsfärd till Mecka). **Jag vill inte bära vapen medan jag befinner mig i detta tillstånd."** Resan var fridfull. På vägen stannade de vid olika stammar och vår Mästare, Profeten, bjöd in dem till islam. Några av dem tvekade att acceptera, några av dem skickade presenter. På detta sätt hade de passerat halva vägen och kom till den plats som kallas Gadîr-ul-Ashtât, bakom Usfân. Där kom Hadrat Bushr ibn Sufyân, som hade utsetts att kommunicera med de Meckanerna återvände efter att ha träffat Quraysh. Han berättade för vår älskade pprofet vad han såg: "O Rasûlullah! Quraysh har fått veta att du kommer. Av rädsla gav de fester till grannstammar och bad om deras hjälp. De har skickat en enhet på tvåhundra ryttare för att rekognosera dig. Grannstammarna accepterade denna begäran och de har förenats på den plats som kallas Baldah. De har byggt många militära befästningar och svurit en ed på att inte släppa in er i Mecka."

På grund av denna nyhet blev världarnas Mästare mycket ledsen och sade: **"Quraysh har blivit förstört. Kriget har redan förtärt dem... Tror Qurayshs polyteister att de har någon makt? Wallahi, tills jag gör denna religion dominerande och överlägsen, för vilken Allahu ta'ala har sänt mig att sprida, eller tills mitt huvud separerar från min kropp, kommer jag aldrig att tveka att bekämpa dem!".**

Sedan vände Han sig till sin heroiska Ashâb och frågade efter deras åsikter i denna fråga. De ärofyllda Ashâb, som till fullo hängde sig åt Rasûlullah, sade: "Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl vet bättre. Må våra liv offras för dig, O Rasûlullah! Vi har gett oss iväg med avsikt att utföra tawâf runt Baitullah. Vi har inte kommit för att döda någon eller för att strida. Men om de vill hindra oss från att besöka Kâ'ba kommer vi säkert att slåss mot dem och nå vårt mål!". Vår älskade Profet gillade Ashâb al-kirâms beslutsamhet. Han sade: **"Så, gå med Allahu ta'âlâs härliga namn!...."**. Sahâbîerna, runt vår Mästare, Profeten, började gå mot Mecka och sade talbiyas: **"Labbayk! Allahumma Labbayk!..."** och takbîrs, **"Allahu akbar! Allahu akbar!..."**

Vid middagstid reciterade Hadrat Bilâl al-Habashî adhân al-Muhammadî med all skönhet i sin röst och proklamerade att tiden för namâz var inne. Under tiden hade Qurayshs styrka på tvåhundra ryttare anlänt dit och stannade mellan sahâbîerna och Mecka. De var redo att anfalla. Trots detta bildade världens Mästare, med sin upphöjda Ashâb, linjer och började utföra namâz. Det var en unik scen; vår älskade Profet och Hans tusen fyrahundra Ashâb, i rader, stod orörliga i qiyâm och böjde sig för rukû. Att de gjorde sajda tillsammans var som om ett stort berg böjde sig ner och reste sig upp.

"Jag svär vid Allahu ta'âlâ att vad Quraysh än begär av mig, med villkoret att hedra Bayt ash-sharîf, så kommer jag att acceptera det!"

Hadith ash-sharîf



Hudaybiya-expeditionen



Att de visade ödmjukhet genom att lägga sina hedervärda pannor på jorden inför Allahu ta'ala fick några av Qurayshs ryttare att älska Islâm. När Ashâb al-kirâm avslutade namâz genom att utföra salâm, uttryckte Qurayshs kavallerikapten sin ånger genom att säga: "Om vi hade utnyttjat denna situation för muslimerna och gjort en räd, skulle vi ha dödat de flesta av dem! Varför anföll vi inte medan de utförde namâz?" Sedan sa han till sina vänner att de inte skulle missa tillfället den här gången: "Oroa er inte. De kommer säkerligen att påbörja en annan namâz som är mer älskad för dem än deras egna liv och barn!".

Allahu ta'âlâ informerade vår Mästare, Profeten, om deras ord genom att skicka en uppenbarelse med Jabrâîl 'alaihis-salâm. I den nedkomna âyat al-karîma förklaras det i maal: **"**(O min älskade!) **När du är bland dem och** (framför fienden) **leder namâz för dem** (din Ashâb) (dela upp dem i två grupper), **låt några av dem stanna hos er** (i namâz, och de andra mot fienden). **Låt dem ta sina vapen. Låt de som var med dig och utförde en rak'at** (genom att undvika gärningar som upphäver namâz) **gå mot fienden. Efter detta ska de andra som inte har utfört sin namâz komma och utföra den andra rak'aten av namâz tillsammans med er. Låt dem också ta sina rustningar, sköldar och vapen.** (Låt dem säga tashahhud med dig. När du gör salâm, låt dem gå mot fienden utan att utföra salâm, låt dem som hade bett en rak'at komma, be ytterligare en rak'at och utföra salâm. Låt dem som hade utfört den andra rak'aten med imâm komma igen, utföra ytterligare en rak'at, slutföra namâz och göra salâm). **De otrogna önskar att ni ska försumma era vapen och varor så att de kan göra ett plötsligt överfall... Om ni är besvärade av regnet eller om ni är sjuka, kommer ni inte att vara ansvariga för att lägga undan era vapen. Ta dock alla försiktighetsåtgärder. Sannerligen, Allahu ta'ala har förberett en förödmjukande plåga för de otrogna.”**[318]

På eftermiddagen, när Hadrat Bilâl reciterade adhân, kom Qurayshs ryttare, redo att attackera, stod återigen mellan Ashâb al-kirâm och Mecka. Vår Mästare, Profeten, genomförde namâz som nämns i âyat al-karîma.

Polyteisterna var förvånade över muslimernas försiktiga böner. Allahu ta'ala injicerade skräck i deras hjärtan. De kunde inte våga attackera. De lämnade platsen för att föra nyheter till Mecka. Vår Mästare, Profeten och Hans Ashâb begav sig till Mecka. När de nådde gränsen till muqaddas Mecka, Quswâ, satte sig plötsligt vår Mästare Rasûlullahs (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) kamel ner utan någon uppenbar anledning. De försökte ihärdigt få den att

"Tror Qurayshs polyteister att de har någon makt? Wallahi, tills jag gör denna religion dominerande och överlägsen, för vilken Allahu ta'ala har sänt mig att sprida, eller tills mitt huvud skiljer sig från min kropp, kommer jag aldrig att tveka att slåss mot dem!"

Hadith ash-sharîf



318 Sûrat-un-Nisâ, 4/102.

resa sig, men det gjorde den inte. Efter detta sade världarnas Sultan: **"Den har ingen sedvänja att sätta sig ner på detta sätt. Men Allahu ta'âlâ som en gång hade hindrat elefanten** (av Abraha) **från att komma in i Mecka höll nu Quswâ. Jag svär vid Allahu ta'âlâ att vad Quraysh än begär av mig, av de saker som Allahu ta'âlâ förbjöd i Harams inre** (som att sluta slåss och utgjuta blod), **så kommer jag att uppfylla deras önskemål!"**

Därefter försökte de få Quswâ att stiga upp. Kamelen hoppade. upp. Den gick inte in i Harams gränser. Den stannade vid platsen Hudaybiya som låg precis vid gränsen. Vår Mästare, Profeten och Hans Ashâb al-kirâm stannade på denna plats, där det fanns mindre vatten.

Rasûl al-akram hade Sitt tält uppsatt utanför det välsignade Mecka. Han började vänta där med Sin Ashâb. När namâz-tiderna kom utförde de bönerna inom Mecka al-muqarramas gränser. Det fanns inget vatten kvar i brunnarna, varken att dricka eller använda. Endast fanns det vatten i vår Mästares, Profetens, vattenkanna. De sahâbîer som befann sig i en svår situation sade: "Må våra liv offras för dig, O Rasûlullah! Det finns bara vatten i din vattenkanna. Vi är förstörda."

Världens Mästare sade: **"Så länge jag är bland er kommer ni inte att gå under."** Han sade **"Bismillah"** och lade Sin välsignade hand på vattenkannan. Sedan lyfte Han den och befallde: **"Ta den!..."** Vatten började rinna ner mellan Hans fingrar. Ashâb al-kirâm drack det, de utförde abdast (rituell tvagning) med det, de fyllde alla sina vattenskinn och vattnade sina hästar och kameler. Vår älskade Profet, hav av medkänsla, såg leende på Hans Ashâb och tackade Allahu ta'âlâ.

Hadrat Jâbir ibn Abdullah, som var närvarande där den dagen, sade: "Vi var ett tusen fyrahundra personer. Om vi ens hade varit hundra tusen skulle det vattnet ha räckt till för oss alla.

Bî'at ar-Ridwân

Medan vår Mästare Rasûl al-akram befann sig i Hudaybiya kom Budayl, hövdingen för Khuzâa-stammen, som hade vänskapliga förbindelser med muslimerna, och rapporterade att Quraysh-armén,tillsammans med grannstammarna, stannade vid Hudaybiya och att de svor en ed på att slåss tills deras armé hade skingrats. På detta sade vår Mästare, Profeten: **"Vi har inte kommit hit för att slåss mot någon. Vi har bara kommit hit för att göra 'umra, omringa och besöka Kâ'ba al-mu'azzama. Trots detta kommer vi att bekämpa alla som försöker hindra oss från att besöka Baitullah. Förvisso försvagade krigen Quraysh kraftigt och fick dem att lida allvarligt. Om de önskar ska jag bestämma en period av vapenvila med dem. Under denna period skall de vara säkra under min garanti. De får inte blanda sig i affärer mellan mig och andra stammar. De ska lämna mig ensam med dem. Om jag blir segerrik över dessa stammar, och Janâb al-Haqq skänker sin vägledning över dem, och de blir muslimer, om de vill, kan Qurayshs polyteister också bli muslimer som de gör. Om jag inte kan bli segerrik över andra grupper av människor, som de antar, kommer de att vara lugna; de kommer att ha fått makt. Om Quraysh-polyteisterna inte accepterar detta och försöker bekämpa mig, svär jag vid Allahu ta'ala att jag kommer att bekämpa dem tills mitt huvud lämnar min kropp för denna**

religions skull som jag försöker sprida. Vid den tidpunkten kommer Allahu ta'âlâ sannerligen att uppfylla sitt löfte om att hjälpa mig!

Budayl, hövdingen för Khuzâa-stammen, gav sig iväg för att förmedla det som vår Mästare, Profeten, erbjöd till Qurayshs högkvarter. Från Budayl lyssnade polyteisterna på vad vår Mästare Rasûlullah hade sagt. Sedan skickade de en av sina framstående män, Urwa ibn Mas'ûd, för att möta vår Mästare, Profeten. När Urwa förklarade att Quraysh var fast beslutna att inte låta någon komma in i Mecka, frågade vår Mästare Habîb al-akram: **"O Urwa! Berätta för mig för Allahs skull! Är det lämpligt att hindra offrandet av dessa kameler som besöker Kâ'ba al-mu'azzama och omringar den?"** Sedan berättade Han för Urwa vad Han också hade sagt till chefen för Khuzâa-stammen.

"O Urwa! Berätta för mig för Allahs skull! Är det lämpligt att hindra offrandet av dessa kameler, besöker Kâ'ba al-mu'azzama och omringar den?"
Hadith ash-sharîf

Medan Urwa lyssnade på vår Mästare, Profeten, så uppmärksammade också Ashâb al-kirâm, deras attityd, respekt och vördnad gentemot varandra och världens Mästare. Efter att han lyssnat på vår älskade Profets erbjudande reste han sig upp och gick iväg för att berätta detta för Quraysh. Han gick till dem och sade: "O Quraysh-folk! Ni vet att jag hade åkt som sändebud till många härskares närvaro, till exempel den romerske kejsaren, Negus, Shâh. Jag svär att jag fram till nu aldrig har sett någon respekt och vördnad visas för någon härskare så som muslimerna visar för Muhammed. Ingen av Hans sahâbîs talar utan att han får tillåtelse av Honom. Närhelst ett hårstrå faller från Hans huvud tar de det och håller det på bröstet för att få välsignelse. När de talar i Hans närhet sänker de sina röster så mycket att de knappt kan höras. På grund av sin respekt för Honom kan de inte se Hans ansikte utan tittar ner på marken. Närhelst Han ger en signal eller en order till Sina Ashâb försöker de utföra den även om det kostar dem livet.

När det inte fanns några nyheter från Qurayshs högkvarter skickade vår Mästare Rasûl al-Akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) Hirâsh ibn Umayya som ett sändebud för att upprepa Sina erbjudanden. Polyteisterna behandlade muslimernas sändebud mycket illa. De slaktade hans kamel och åt upp den. De attackerade för att döda honom. Hirâsh ibn Umayya undkom dem med nöd och näppe. När han kom till vår Mästare, Profeten, och berättade för Honom vad som hade hänt, kände vår Mästare djup sorg över den förolämpning som gjorts mot Hans sändebud. Under tiden dök Hulays, ledaren för Ahâbish-stamen, upp från polyteisternas militära högkvarter. Han var på väg mot vår Mästare, Profeten. Polyteisterna hade utsett honom till sändebud. När vår älskade Profet såg att Hulays kom sade han: **“"Den person som kommer**



är från en nation som respekterar offer och som anstränger sig för att följa Allahu ta'âlás order och för att dyrka. (O min Ashâb!) **Driv offerkamelerna mot honom så att han ser dem!"** Ashâb al-kirâm släppte offerkamelerna mot honom och sade talbiya: **"Labbayk! Allahumma Labbayk!"**

När Hulays såg offerdjuren med band om halsen och öronmärkta, tittade han länge på dem. Med tårar i ögonen och en sorgsen röst som kom från djupet av hans själ sade han: "Förutom tawâf och besöket av Kâ'ba har muslimerna inga andra avsikter. Vilket olämpligt beteende att förbjuda dem från detta! Jag svär vid Rabb av Kâ'ba att Quraysh kommer att förgås på grund av deras felaktiga handling." Världens Mästare, hörde dessa ord och sade: **"Ja, det kommer de att göra, o broder, som tillhör Kinânas söner."** Hulays kunde av skam inte komma inför vår Mästare, Profeten. Han kunde inte ens titta på hans välsignade ansikte. Han återvände till Qurayshs militära högkvarter. Han berättade för dem vad han såg och uttalade sin åsikt: "Jag tycker inte att det är rätt att ni förbjuder honom att besöka Kâ'ba". Qurayshs polyteister blev mycket arga och anklagade Hulays för okunnighet.

Den här gången skickade polyteisterna Mikraz ibn Hafs, som var välkänd för sin skoningslöshet, som sändebud. Även han fick sitt svar och återvände. Efter Mikraz uppdrag fruktade polyteisterna ett plötsligt överfall av muslimer.

Vår Mästare, Profeten, ville inte avbryta uppgiften på halva vägen och ville skicka en av Sina Ashâb, som var uppskattad av Quraysh. Slutligen beslutades det att Hadrat 'Uthmân skulle skickas. Vår älskade Profet sade till 'Uthmân ibn Affân: **"Säg till dem att vi inte har kommit hit för att slåss mot någon, vi har bara kommit för att besöka Kâ'ba al-mu'azzama och göra tawâf, vi kommer att slakta de offerkameler vi har. Och bjud in dem till Islâm!"** Dessutom instruerade Han honom att ge muslimerna i Mecka det glada budskapet om att Mecka kommer att erövras inom kort.[319]

Hadrat 'Uthmân gick till polyteisterna och berättade för dem vad vår Mästare, Profeten, hade sagt. De gav ett negativt svar på Hadrat 'Uthmâns erbjudande också. De sade att endast Hadrat 'Uthmân kunde göra en tawâf runt Baitullah om han ville. Hadrat 'Uthmân svarade: "Om inte Rasûl 'alaihis-salâm omringar Baitullah kommer inte jag heller att göra det!

Detta gjorde polyteisterna så arga att de höll kvar honom. Denna nyhet nådde Ashâb al-kirâm som "Uthmân blev martyr". När de informerade vår Mästare, Profeten, om situationen blev Han mycket ledsen och sade: **"Om denna nyhet är korrekt kommer vi inte att lämna denna plats förrän vi bekämpar dessa människor".** Sedan satte Han sig där under ett träd som heter Samûra och sade:

"Allahu ta'âlâ beordrade er att avlägga trohetseden till mig", och bjöd in Hans Ashâb till bîat. De heroiska Ashâb lade sina händer över vår Mästare, Profetens välsignade hand och lovade: **"Vi har lovat vår lojalitet att antingen förverkliga erövringen genom att slåss framför er tills Allahu ta'âlâ ger er seger eller att uppnå martyrskap på denna väg!"** Vår Mästare, Profeten lade en av sina händer över sin andra hand och lovade trohet till sig själv å Hadrat 'Uthmâns vägnar, som inte var närvarande där. Vår Mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam)

319 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 97.

var mycket glad över Hans Ashâbs bî'at och sade: **"Ingen av dem som verkligen svor trohet under trädet kommer att gå in i Jahannam."** Denna bî'at kallades **Bî'at ar-Ridwân**.[320]

Ashâb al-kirâm hade tagit bort sina svärd och väntade ivrigt på en signal från Rasûl 'alaihis-salâm.

Under tiden såg Qurayshs spioner, som bevakade det islamiska högkvarteret, att mujâhiderna gjorde trohet till vår älskade Profet för att kämpa fram till martyrskapet. De såg att de var göra förberedelser. Spionerna nådde omedelbart Qurayshs militära högkvarter och berättade vad som hade hänt.

För säkerhets skull, vår Mästare, satte Profeten upp vaktposter under nätterna för att skydda Sin Ashâb. Under en av de nätter då Hadrat 'Uthmân var fängslad attackerade en polyteistisk grupp på femtio män under befäl av Mikraz så att de kunde göra en räd medan de muslimska soldaterna sov. Den natten var Muhammed ibn Maslama och hans vänner i tjänst. Efter en kort strid fångade de de otrogna. Endast Mikraz kunde fly. De förde fångarna till vår Mästare Rasûlullah. Några av dem fängslades och några av dem benådades. Polyteisterna ville göra en ny räd nästa natt, men de blev fångade igen. Vår Mästare, Profeten benådade och släppte även dem.

"Ingen av dem som verkligen svor trohet under trädet kommer att gå in i Jahannam."
Hadith ash-sharîf

Fredsavtalet i Hudaybiya

De otrognas armé förstod att den islamiska armén var i beredskap dag och natt, redo för krig, och kunde anfalla när som helst. De otrogna sjönk ner i skräck. De såg att det inte fanns någon annan utväg än att ingå ett fördrag. De valde skyndsamt en kommitté av sändebud. Chef för sändebuden var Suhayl ibn Amr. De fick i uppdrag att ingå ett fördrag på villkor att muslimerna inte skulle gå in i Mecka det året.

Vår älskade Profet träffade Qurayshs sändebud. Sändebudens första begäran var att få sina tillfångatagna män frisläppta. Världens Mästare sade: **"Om ni inte släpper min Ashâb som ni har tillfångatagit i Mecka, kommer jag inte att släppa dessa era män fria."** Suhayl sade: "Ärligt talat har ni behandlat oss mycket rättvist och rättvist" och såg till att Hadrat 'Uthmân, som var fängslad i Mecka, och ett tiotal andra sahâbîer som de hade fängslat släpptes. Därefter släpptes de polyteister som hade fångats och fängslats under razzian.

Efter långa diskussioner nådde man en överenskommelse. Därefter var det dags att skriva ner det. Hadrat Alî valdes till att vara skrivare. Papper och penna togs fram för att skriva ner fredsavtalet. Vår Mästare Habîbullah, som har sänts som en barmhärtighet



320 Bukhârî, "Maghâzî", 19; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 59; Wâqidî, al Maghâzî, I, 279; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 97.

för världarna, sade till Hadrat Alî: **"Skriv"**. **"Bismillâhirrahmânirrahîm!"** Suhayl protesterade omedelbart mot detta. Han sade: "Jag svär att jag inte vet vad ordet Rahmân betyder. Skriv inte så, skriv Bismika Allahumma! Annars kommer jag inte att sluta fred!" Vår Mästare, Profeten ansåg att det var nödvändigt att sluta fred. Därför sade Han: **"Bismika Allahumma är också vackert."** Och bad Hadrat Alî att skriva det på det sättet.

Efter att det hade skrivits, när vår Mästare, Profeten, sade: **"Detta är de undertecknade artiklar som Muhammad Rasûlullah kom överens med Suhayl ibn Amr om att parterna skulle genomföra"**, såg man att Suhayl höll Hadrat Alîs hand. Han vände sig mot vår Mästare, Profeten. Han sade: "Vi svär att om vi accepterade att du var Allahs Rasûl skulle vi inte motsätta oss dig, vi skulle inte hindra dig från att besöka Kâ'ba. Skriv därför Muhammed, Abdullahs son, i stället för Rasûlullah!". Vår Mästare, Profeten, accepterade också detta. Han sade: **"Jag svär vid Allah att även om ni förnekar mig, så är jag verkligen Rasûl av Allahu ta'âlâ. Att ha mitt namn och min fars namn skrivet, kommer inte att göra slut på mitt profetskap. O Alî! Radera det, skriv Muhammed, Abdullahs son."**

Ingen av de ärofyllda Ashâb al-kirâm gick med på att radera Rasûlullahs ord. De glömde allt för ett ögonblick och sade: "O Alî! Skriv ner Muhammed Rasûlullah, annars kommer vårt problem med polyteisterna att lösas endast med svärdet!...". Vår Mästare, Profeten, var nöjd med Hans Ashâbs iver; Han gestikulerade dock med Sina välsignade händer för att få dem att tiga. När Han beordrade Hadrat Alî att radera det bad Han om att bli benådad genom att säga: "Må mitt liv offras för dig, O Rasûlullah! Jag har inget hjärta att utplåna Ditt välsignade attribut." Vår Mästare, Profeten bad honom visa det nämnda ordet. När Hadrat Alî visade det höll han fördraget och raderade ordet med Sitt eget välsignade finger. Han lät skriva ner Abdullah son.

Sedan började artiklarna skrivas ner:

1- Fördraget ska gälla i tio år. Under denna period skall de båda parterna skall inte slåss mot varandra.

2- Muslimerna ska inte besöka Kâ'ba i år. De skall dock kunna besöka den efter ett år.

3- Muslimer som kommer för att besöka Kâ'ba ska stanna i Mecka i tre dagar, och de får inte bära något annat vapen än de vanliga vapnen för resor.

4- Medan muslimerna gör tawâf runt Kâ'ba, ska de mekkanska polyteisterna gå ut ur Kâ'ba och underlätta muslimernas tawâf.

5- Om en person från Quraysh blir muslim och kommer till Medîna utan sin förmyndares tillstånd ska han skickas tillbaka. Om en muslim byter sida och åker till Mecka ska han inte återlämnas. Angående denna artikel frågade Hadrat 'Umar: "O Rasûlullah! Kommer du också att acceptera detta villkor?" Vår älskade Profet log och sade: **"Ja. Må Allahu ta'âlâ hålla oss borta från dem som kommer att hoppa av från oss och gå till dem!".**

6- Om någon av ashâb kommer till Mecka för att utföra en hajj eller umra ska hans liv och egendom vara säkra.

7- Om en polyteist stannar till i Medîna på väg till Damaskus, Egypten eller någon annan plats, ska även hans liv och egendom vara säkra.

8- Andra arabiska stammar ska kunna acceptera skyddet från vilken part de vill.

De ska vara fria att förena sig med muslimer eller polyteister.[321]

Sedan var det dags att underteckna fördraget. I det ögonblicket såg man att en person kom mot den islamsiska armén och släpade på kedjor som var bundna vid hans fötter. Han närmade sig och ropade: "Rädda mig!..." När han hörde denna röst sprang chefen för Quraysh-kommittén genast upp. Han höll i en taggig trädgren och började slå den personens huvud och ansikte. Den kedjade personen kastade sig till vår Mästare. Rasûlullahs fötter och sade: "Rädda mig, O Rasûlullah!". Denna person hade omfamnat Islâm i Mecka, och av denna anledning hade han kedjats fast av sin far. Han stod inför tunga plågor varje dag, och han tvingades dyrka avgudar. Han hade utnyttjat tillfället när polyteisterna åkte till Hudaybiya. Han hade brutit sina kedjor. Han smög sig bort från Mecka och nådde muslimerna utan att bli sedd. Denna välsignade person som uppnådde vägledning, Hadrat Abû Jandal, var son till den polyteistiske kommittéledaren Suhayl. Suhayl påpekade hans sonen Abû Jandal till vår älskade Profet och sade: "Det här är den första mannen som du kommer att återvända till mig i enlighet med det avtal som vi just har skrivit ner."

Vår Mästare, Profeten och sahabiterna var ledsna. Alla väntade med nyfikenhet på svaret från vår Mästare Rasûlullah. Å ena sidan fanns fredsavtalet och å andra sidan fanns en sahâbî under tortyr. Världens Mästare sade till Suhayl: **"Vi har inte undertecknat fredsavtalet än!".** Suhayl framhärdade och sade: "O Muhammed! Vi hade skrivit ner och färdigställt fördragets artiklar innan min son kom hit. Om du inte återlämnar min son kommer jag aldrig att underteckna detta fredsfördrag!".

Vår Mästare, Profeten, sade: **"Håll honom borta från avtalet för min skull",** men polyteisterna accepterade inte detta. Medan Suhayl ibn Amr släpade iväg sin son, ropade Abû Jandal: "O Rasûlullah! O mina muslimska bröder!... Överlämnar ni mig till polyteisterna, trots att jag har fått den äran att bli muslim och tagit min tillflykt till er? Tycker du att det är lämpligt att de varje dag torterar mig outhärdligt? O Rasûlullah! Återlämnar du mig så att de ska få mig att överge min religion?!..."

Det var mycket svårt att uthärda dessa hjärtskärande böner. Sahâbîerna kände stor sorg. De började gråta. Havet av medkänsla, vår älskade Profets välsignade ögon var fulla av tårar. Han gick till Suhayl och bad: **"Gör inte så! Ge honom till mig!"** Suhayl svarade dock: "Det är inte möjligt, jag kommer inte att förlåta honom!".

Efter detta tröstade vår älskade Profet ('alaihis-salâm) honom genom att säga: **"O Abû Jandal! Ha tålamod lite till! Utstå det**

"O Abû Jandal! Ha tålamod för lite mer! Utstå det som görs mot dig! Vill ha belöningar från Al- lahu ta'âlâ. Sannerligen, Allahu ta'âlâ kommer att ge dig och andra muslimer som är svaga och ensam som du lätt, en väg ut."

Hadith ash-sharîf



321 Bukhârî, "Maghâzî", 35; Abû Dâwûd, "Jihad", 168; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, IV, 323; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 307; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 608; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 97–98.

som görs mot dig! Vill ha belöningar från Allahu ta'âlâ. Sannerligen, Allahu ta'âlâ kommer att ge dig och andra muslimer som är svaga och ensamma som du lättar, en väg ut." Sedan sade han: "Det anstår oss inte att inte hålla vårt ord." Abû Jandal höll med och sade att han skulle uthärda.

Inte ens polyteisterna i kommittén kunde stå ut med denna hjärtskärande händelse. De sade: "O Muhammed! För din skull tar vi Abû Jandal under vårt beskydd. Vi kommer inte att låta Suhayl tortera honom!"

Efter detta blev vår Mästare Rasûlullah och Ashâb al-kirâm lite lättade. (Suhayl ibn Amr blev efter erövringen av Mecka muslim och en av Ashâb al-kirâm.)

Fredsfördraget skrevs ner i två exemplar och undertecknades av båda parter. Polyteisterna återvände till sina militära högkvarter.[322]

På grund av dessa artiklar, som verkade ofördelaktiga för muslimerna, var Quraysh-kommittén mycket glad. Tvärtom var detta fredsavtal en stor seger, och dessa artiklar var fördelaktiga för muslimerna. För det första erkände polyteisterna den islâmiska staten. Livet och egendomarna hos en polyteist från Mecka, om han gjorde ett besök i Medîna på sin resa till Damaskus eller Egypten för att handla eller för något annat ändamål, skulle vara säkra. På så sätt skulle polyteisterna på nära håll se muslimernas liv, och de skulle beundra Islâms rättvisa och Ashâbs vackra attityder till varandra, och de skulle älska Islâm. Följaktligen skulle de bli muslimer och ansluta sig till sahâbîernas led.

Med detta avtal, som skulle ha varit giltigt i tio år, skulle muslimerna bli fler och starkare. Islâm skulle spridas överallt.

Men artikeln som löd: "Om någon från Quraysh blir muslim och vill ta sin tillflykt till Medîna, ska han skickas tillbaka", gjorde vår Mästare, Profeten, ledsen. Han sade: **"Visst kommer Allahu ta'âlâ att skapa en möjlighet, ett sätt att lösa problemet för dessa".**

Det fanns inget kvar att göra med polyteisterna. Vår Mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) beordrade Ashâb al-kirâm: **"Stå upp! Slakta era offerdjur. Efter att ha rakat era huvuden, gå ut ur ihrâm."** Vår Mästare, Profeten slaktade Sitt offerdjur före alla. Hadrat Khirâsh ibn Umayya, Hans barberare, rakade Honom. Ashâb al- kirâm fångade de välsignade hårstråna i luften innan de kunde falla till marken och behöll dem för att få välsignelse. Även sahâbîerna slaktade sina offergåvor.

Vissa av dem fick sitt hår rakat, andra fick sitt hår kortat.[323]

De hade stannat i Hudaybiya i tjugo dagar. Vår Mästare, Profeten, och Hans följeslagare begav sig till Medîna. På vägen uppenbarade Allahu ta'âlâ Sûrah al-Fath för vår Mästare, Profeten, och gav det glada budskapet att Han skulle fullborda Sina välsignelser och Sin hjälp.

Under de dagar då världens Sultan (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) hedrade den strålande Medîna, hade Abû Basîr, från Qurayshs stam Thaqîf, hedrats genom att omfamna islam. Abû Basîr, som förstod att han inte kunde leva bland polyteister, kom till Medîna till fots. I enlighet med Hudaybiya-fördraget lämnade han Medîna och slog sig ner på den plats som kallas Îys, vid Röda havets kust[324]

---

322 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 321; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 608; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, VII, 405; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 56.

323 Bukhârî, Şurût, 15; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, IV, 323; Tabarî, Târikh, II, 283.

324 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 324; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 625; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 57.

Den platsen låg på Quraysh polyteisternas handelsväg till Damaskus. Efter detta lämnade de som blev muslimer från Quraysh Mecka och begav sig till Îys, nära Abû Basîr, i stället för till Medîna. Den första av dem var Hadrat Abû Jandal. Denna process fortsatte. De blev femtio personer, hundra personer, tvåhundra personer och trehundra personer. Medan de var På väg till Damaskus måste Quraysh-karavanerna passera där. Hadrat Abû Basîr, med muslimerna runt omkring sig, fångade de polyteister som passerade och bad dem att bli muslimer. De bekämpade dem som inte blev muslimer och försatte dem i en svår situation.

Meckaniska polyteister, som såg att deras handelsvägar till Damaskus var blockerade, skickade en kommitté till Medîna. De bad om att få avskaffa artikeln i fredsfördraget från Hudaybiya som löd: "Om en person från Quraysh, som har blivit muslim, beger sig till Medîna utan tillstånd från sin förmyndare, skall han skickas tillbaka." Vår Mästare, Profeten hade medlidande med dem och accepterade deras begäran. Därmed öppnades Quraysh handelsväg till Damaskus. Muslimerna kom på grund av sitt tålamod till Medîna, till vår Mästare, Profeten.

"Visst, vi har gett dig en klar seger."

Fath: 1

O DEN VACKRASTE AV DE VACKRA!

O, den vackraste av de vackra, du bränner mig med din kärlek!
Mina ögon ser ingenting, mitt sinne är alltid i din dröm!

Du är Shah av "Ka'ba Qawsain" och jag är en olydig slav.
Hur kan denna förvirrade tala om att vara din gäst?

När du en gång såg på mig med medlidande, återupplivade du döda hjärtan,
Tillflykt till din oändliga barmhärtighet, knackade jag på din dörr.

Källan till godhet, havet av medlidande du är!
Ge mig en droppe, jag vet inte vad jag ska göra!

Alla kommer till Mecka, Kâ'ba, Safâ och Marwa.
För min del har jag för er gått över berg och kullar.

I natt drömde jag att mitt huvud rörde vid himlen.
Det kändes som om era tjänare hade trampat mig på halsen.

O Hadrat Jâmi, min älsklings näktergal!
Bland dina dikter valde jag ut denna vers:

"Som ruttna hundar, med tungor som hänger ner,
I hopp om en liten droppe kom jag till ditt hav av välvilja."

Mawlânâ Khâlid al-Baghdâdî (quddisa sirruh)



Vår Mästare Rasûlullahs inbjudningsbrev

DET BYSANTİNSKA RİKET
Kaspiska havet
SASSANİDİSKA RİKET
Tarsus
Antakya
Mosul
Rey
Nihavand
Damaskusregionen
IRAK
Damskus
Hawran
Madain
Akdeniz
Jerusalem (Al-quds)
Alexandria
Al Fustat
Palestina
Isfahan
Busra
Istahar
Arafat
Bahrain
Najd
EGYPTEN
AMİR BİN AS
Al Yamama
Röda Havet
Al-Medinatu ´l-Munawwarah (Den upplysta staden)
Omanbukten
Oman
Nilen floden
Öken Ar Rub'al Khali
Bahrainbukten
Sana'a
LEMEN
Mekelle
Indiska Oceanen
ABESSİNİEN

Solen skulle inte ha nått jorden,
Om det inte vore för den älskade,
Den skulle inte ha upplyst jorden,
Om det inte hade varit för den födelsen.

Det skulle inte ha blandats med nûr,
Hans rosiga ansikte med lycka,
Med nûr som reflekterar i hjärtan,
Om Han inte kom till stånd.

Ayyûbî



INBJUDNINGSBREV

Breven till de styrande

Efter att ha återvänt från Hudaybiya önskade Nabi al-muhtaram (sall Allahu 'aleihi wa sallam) att Islâm skulle spridas över hela världen och att människor skulle räddas från Jahannams plågor och uppnå sann lycka. Eftersom Han hade sänts som en barmhärtighet till hela universum. Därför tänkte Han skicka sändebud till härskare från hela världen och bjuda in dem till Islâm. Mot slutet av månaden Dhu'l-hijja på Hegira:s sjätte år och i början av månaden Muharram på det sjunde året gav Han Amr ibn Umayya (radiy-Allahu 'anh) i uppdrag att vara sändebud till den abessinske härskaren; Dihya al-Kalbî (radiy-Allahu 'anh) som sändebud till den romerske härskaren; Khâtib ibn Abî Baltaa (radiy-Allahu 'anh) som sändebud till den egyptiske härskaren.

Dessutom sände Han Abdullah ibn Huzâfa (radiy-Allahu 'anh) till den iranska härskaren; Salît ibn Amr (radiy-Allahu 'anh) till Yamâma, Shuja' ibn Wahb (radiy-Allahu 'anh) till Ghassân och Alâ ibn Hadramî (radiy-Allahu 'anh) till Munzir ibn Sâvî, Bahrains härskare.[325]

Dessa sändebud var de mest framstående av Ashâb al-kirâm. De var de som hade de vackraste utseenden och ord. Till varje härskare skrevs separat brev med inbjudan till Islâm. Vår älskade Profet förseglade breven med förseglingen på Hans silverring skriven som tre rader: **"Allah, Muhammed, Rasûlullah"**. Som ett mirakel av vår Mästare, Profeten, vaknade de sändebud som skulle skickas till härskarna upp och hade lärt sig språket i de stater dit de skulle åka.[326]

"O härskare! Jag inbjuder dig att tro på Allahu ta'âlâ som inte har några partner, att dyrka Honom och lyda mig, att tro på det som Allahu ta'âlâ skickade till mig. Eftersom jag är Allahu ta'alas Rasûl, vars plikt är att kommunicera dessa."

Vår älskade profet Muhammad 'alaihis-salâm

Brev till Negus Ashama

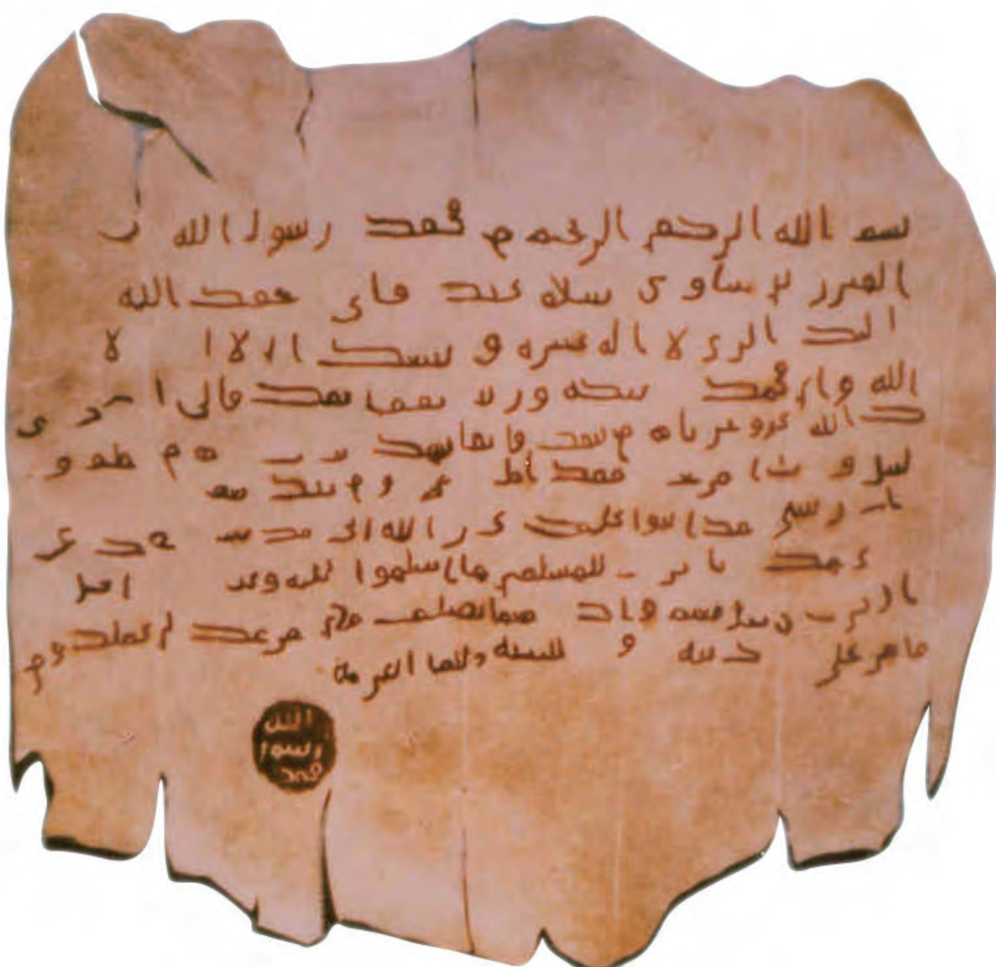
Hadrat Amr ibn Umayya, som var på väg till Abessinien, bad också Negus Ashama om att Ashâb al-kirâm, som hade emigrerat dit, skulle skickas till Medîna. Vår Mästare Rasûlullah hade skickat två brev till Negus.

Amr ibn Umayya nådde snart Abessinien och gick till Negus Ashama. Först överlämnade han det första brevet. Negus steg ned från sin tron och tog emot brevet med stor respekt och kärlek. Han kysste det, torkade det i ansiktet och på ögonen, öppnade det och lät läsa det högt:



325 Bukhârî, Tefsîr, 4; Megâzi, 77, 82, 84; Ilm, 7; Muslim, "Jihad", 109; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 262; III, 441; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 607; Bayhaqî, As-Sunan, II, 43, 353; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 259; Huzâî, et-Tahrîj, 183-184; Kattânî, at-Tarâtîbu'l-idâriyya, I, 345-346.

326 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 15.



Ett av de brev som vår Mästare Rasûlullah sall-Allahu 'aleihi wa sallam skickade till härskarna.

På förseglingen i brevets vänstra nedre hörn finns frasen "Muhammad, Rasûl, Allah" skriven från botten till toppen på tre rader.

Varje inbjudningsbrev skulle stämplas i botten med detta sigill, som var graverat på en silverring.

Rasûlullah sall-Allahu 'aleihi wa sallam använde detta sigill som statssigill tills Han gick bort.

Under deras kalifat var det sedan Hadrat Abû Bakr, Hadrat 'Umar och slutligen Hadrat 'Uthmân. Hadrat 'Uthmân använde det endast i sex månader.

En dag gled ringen från Khalîfas finger och föll ner i Arisbrunnen.

Trots alla sökningar har den inte hittats.

"Bismillâhirrahmânirrahîm!

Från Muhammed 'alaihis-salâm, Allahu ta'alas Rasûl, till Negus Ashama, Abessiniens härskare!..

Må fred vara med dem som följer den sanna vägledningen!..

O härskare! Jag önskar dig trygghet och jag prisar Allahu ta'âlâ för Hans välsignelser över dig. Det finns ingen annan gud än Honom. Han är Al-Malik *(Han är den som äger alla ting och universum och den vars herravälde och suveränitet är permanent)*___. Han är Al-Quddûs___ *(Han är den som är fri från alla defekter och som är värd allt beröm och helighet)*___. Han är As-Salâm___ *(Han är den som befriar sina slavar från all fara och den som hälsar sina lyckliga slavar i Jannah)*___. Han är Al Mu'min___ *(Han är den som skänker trygghet och lugn, som skyddar Sina skapelser och som ger îmâns ljus)*___. Han är Al-Muhaymin___ *(Han är den som vakar över och skyddar Sin skapelse och den som vet allt som varje varelse gör)*___.___

Jag vittnar om att Îsâ *('alaihis-salâm)* ***är själen och ordet av Allahu ta'âlâ som Han satte i Maryam*** *(Mary)*___, som var mycket kysk och som avstod från allt världsligt liv. På så sätt blev hon gravid med Îsâ. Allahu ta'âlâ, med sin makt, skapade Îsâ på samma sätt som Han skapade Âdam.___

O härskare! Jag uppmanar er att tro på Allahu ta'âlâ som inte har några partner, att dyrka Honom och lyda mig, att tro på det som Allahu ta'âlâ skickade till mig. Eftersom jag är Allahu ta'âlás Rasûl, vars plikt är att kommunicera dessa. Nu har jag gjort den nödvändiga underrättelsen till dig, och jag har gett dig de nödvändiga råden som kommer att ge dig lycka i ditt liv i denna värld och i âkhirat. Acceptera Mina råd! Salâm *(frid)* ***vare med dem som uppnå vägledning och den sanna vägen."***

Härskaren Ashama, som lyssnade till brevet från vår Mästare Rasûl al-Akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) med stor respekt och ödmjukhet, blev omedelbart muslim genom att säga Shahâdat-ordet: **"Ash-hadu an lâ ilâha illallah wa ash-hadu anna Muhammadan abduhu wa rasûluh."** Sedan sade han: **"Jag svär att Han är den Profet som Judarna och de Kristna, som är böckernas folk, har väntat på att Han skulle komma, och Han är den Profet som tidigare profeter har förebådat. Om jag kunde gå till Honom skulle jag verkligen gå och bli hedrad av att stå till Hans tjänst!"** Respektfullt lade han brevet i en vacker låda och sade: **"Så länge dessa brev finns här, kommer lycka och välsignelse inte att försvinna från Abessinien"**.[327]

"Jag svär att han är den profet som judarna och de kristna, som är böckernas folk, har väntat på och han är den profet som tidigare profeter har förebådat." ***Negus Ashama (radiy-Allahu 'anh)***



327 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, IV, 198; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 223; Bayhaqî, as-Sunan, II, 79; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 207-208; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, XX, 80.

Ashama, Negus, uppfyllde befallningarna i det andra brevet och gifte vår mor, Umm Habîba, med Rasûl al-akram, på amr an-Nabawî (Profetens order). Senare skickade han vår Profets välsignade hustru Umm Habîba och Ashâb al-kirâm, som var närvarande där, med många gåvor på fartyg till Medîna efter att ha varit värd för dem i två månader. I det brev han skickade förklarade han att han hade en tro.

Brev till den romerske kejsaren Heraklius

Hadrat Dihya al-Kalbî utsågs att bjuda in den romerske kejsaren till islam. Han skulle ge brevet till Hârith, Gassân-herren i Busrâ, och sedan skulle han skicka det till Heraklius, den romerske kejsaren.

Hadrat Dihya, som respektfullt tog emot inbjudningsbrevet från vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), kom snabbt till Busrâ. Han träffade Hârith och berättade för honom om situationen. Hârith parade ihop Adiy ibn Khâtam, som ännu inte hade blivit muslim, med Dihya och skickade dem till Herakles. Han befann sig i Quds (Jerusalem) vid den tiden. Hadrat Dihya och Adiy ibn Khâtam kom till Quds och försökte tala med kejsaren. Kejsarens män sade till Hadrat Dihya: "När du kommer till kejsarens närvaro ska du gå genom att böja huvudet, och när du kommer nära honom ska du göra sajda (nedböjning) inför honom. Såvida han inte tillåter dig att stå upp ska du aldrig lyfta huvudet från marken."

Dessa ord förolämpade Hadrat Dihya. Han sade till dem: "Vi muslimer gör inte sajda för någon annan än Allahu ta'âlâ. Dessutom är det mot mänskliga naturen att göra en sajda till en annan människa". På detta sade kejsarens män: "I så fall kommer kejsaren aldrig att acceptera ditt brev och han kommer att avskeda dig". Hadrat Dihya svarade: "Vår Profet Muhammed 'alaihis-salâm tillåter inte att någon gör en sajda åt onom, han tillåter inte ens att någon lätt böjer sig inför Honom. Även om den person som vill tala med Honom är en slav, uppmärksammar Han honom. Han tar emot honom i sin närvaro, lyssnar på hans önskemål, tar bort hans bekymmer och lugnar honom. Av denna anledning är alla Hans undersåtar fria och hedervärda."

En av lyssnarna sade: "Eftersom du inte vill kasta dig ner inför kejsaren ska jag visa dig ett annat sätt så att du kan utföra din uppgift. Framför palatset finns en plats där kejsaren vilar. Varje eftermiddag går han ut till detta atrium och går runt. Där finns en predikstol. Om det finns skrift på den tar han först och läser den och vilar sedan. Gå nu och lägg brevet på predikstolen och vänta utanför. När han ser brevet kommer han att kalla på dig. Då ska du utföra din plikt."

Efter detta lämnade Hadrat Dihya brevet på den nämnda platsen. Herakles tog brevet och bad om en översättare som kunde arabiska. Översättaren började läsa upp brevet från vår Mästare Rasûlullah 'alaihis-salâm. Överst på brevet stod det skrivet: ***"Bismillâhirrahmânirrahîm! Från Muhammed, Allahu ta'alas Rasûl till Herakles, romarnas äldste."*** Yennak, son till Herakles bror, blev mycket arg över detta och gav översättaren ett hårt slag mot bröstet. På grund av chocken från slaget föll översättaren omkull. Det välsignade brevet föll också från hans händer till marken. När Heraklius frågade Yennak: "Varför har du gjort detta?" Han svarade: "Ser du inte brevet? Han både inledde brevet med Sitt namn före ditt, och Han nämnde inte att du är härskare, Han hänvisade 'till Heraklius, romarnas äldste'. Varför skrev Han inte 'romarnas härskare', och varför började Han inte med ditt namn först? Hans

brev kommer inte att läsas upp i dag."

Heraklius svarade: "Jag svär vid Allah att du antingen är mycket dum eller helt galen. Jag visste inte att du var en sådan person. Vill du riva sönder brevet, redan innan jag har sett dess innehåll? Jag svär vid mitt liv att om Han är Allahs budbärare som Han säger, har Han rätt att skriva Sitt namn före mitt namn i Sitt brev, och Han har rätt att nämna mig som äldste av Romarna.

Jag är bara deras äldste, inte deras härskare." Han avvisade Yennak från sin närvaro. Sedan kallade han på en person vid namn Uskûf, som var de kristnas överhuvud och mest kunniga. Han var också Herakles rådgivare. Han lät honom läsa brevet. I följande del av brevet hade det skrivits: ***"Frid vare med dem som lyder Allahu ta'ala vägledning, som uppnår den sanna vägen!"*** Efter detta: *"(O romarnas äldste!)* ***jag inbjuder dig till Islâm. Omfamna Islâm så att ni får frälsning. Bli muslim så att Allahu ta'âlâ kommer att ge er tvåfaldiga belöningar. Om du vänder dig bort från den kommer alla kristnas synder att ligga på era axlar." "((Min Rasûl!) Säg: "O*** *(judar och kristna som är)*, ***Bokens folk! Kom till det ord som är gemensamt mellan oss: att vi inte ska dyrka någon annan än Allahu ta'âlâ, och vi ska inte tillskriva någon partner till Honom, vi ska inte överge Allahu ta'âlâ och vi ska inte betrakta någon av oss som skaparen. Om de vänder sig bort från detta, säg då: 'Bär vittnesbörd om att vi är sanna muslimer'."***[328]

"Wallahi, Han är den profet som Mûsâ och Îsâ ('alaihimus-salâm) gav det glada budskapet. Vi har redan väntat på Hans ankomst."

Quds' Uskûf

Medan brevet från vår Mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) lästes upp rann svetten nerför Herakles panna. När brevet var helt uppläst sade Herakles: "Jag har inte sett ett brev som börjar med **'Bismillâhirrahmânirrahîm'** sedan Sulaymân 'alaihis-salâms tid". När Heraklius frågade Uskûf om hans åsikt i denna fråga svarade han: **"Wallahi, Han är den profet som Mûsâ och Îsâ** ('alaihimus-salâm) **gav det glada budskapet om. Vi har redan väntat på Hans ankomst."**

Herakles frågade: "Vad rekommenderar du mig att göra i den här frågan, vad anser du vara det lämpliga?" Uskûf svarade: "Jag anser att det är lämpligt att du är lydig mot Honom." Heraklius svarade: "Jag vet mycket väl vad du har sagt. Men jag har inte makten att lyda Honom och omfamna Islâm. För i så fall kommer både mitt styre att upphöra och de kommer att döda mig." Efter detta kallade han på Hadrat Dihya och Adî ibn Khâtam. Adî sade: "O härskare! Den här personen bredvid mig, som kommer från de ko och kamelägande araberna, talar om en fantastisk händelse som äger rum i hans hemland." När Heraklius frågade: "Vad är det



328 Sûrah Âl-i Imrân, 3/64

för händelse i ditt land?" Hadrat Dihya sade: "En person har dykt upp bland oss. Han har förklarat att han är en profet. En del av folket lyder Honom, andra motsätter sig Honom. Det finns sammandrabbningar mellan oss, de troende och de icke-troende."

Efter detta började Herakles fråga om vår Mästare, Profeten. Han beordrade guvernören i Damaskus att hitta en person med samma släktskap som vår Mästare Rasûl al-akram. Under tiden skrev han ett brev till en lärd man i Rom och frågade om denna fråga. Den lärde var en vän till honom och kunde hebreiska. Ett brev kom från hans vän i Rom. Det nämnde att den person som han hade skrivit om var den sista tidens Profet. Guvernören i Damaskus mötte en Quraysh-karavan som var på handelsresa. Chefen för Qurayshs polyteister, Abû Sufyân, som ännu inte hade blivit muslim, var bland dem.

Abû Sufyân rapporterade: "Medan vi befann oss i Ghazâ kom Herakles' guvernör i Damaskus som om han skulle anfalla oss. Han frågade: "Är ni från den här personens folk i Hijâz?". Vi svarade: "Ja." Han sade: "Kom igen! Ni kommer att följa med oss till kejsarens närvaro." Han förde dem till Damaskus. Guvernören i Damaskus förde Abû Sufyân och de med honom inför Herakles. Under tiden befann sig Herakles i Bayt Al-Maqdis i Quds. Han satt tillsammans med sin minister. Han hade sin krona på sig. Heraklius tog emot besöket av Abû Sufyân och trettio andra meckaner där.

THan kallade på en översättare och frågade dem: "Vem av er är den närmaste släktingen till den person som säger att Han är en Profet?" Abû Sufyân svarade: "Jag är Hans närmaste släkting." Heraklius frågade efter hans grad av släktskap. Han svarade: "Han är min farbrors son." (Abû Sufyân har Umayya som farfar. Rasûlullahs farfar är Abdulmuttalib. Deras farfäder var kusiner i faderskap. Han sade: "Han är min farbrors son" i den meningen. Deras släktskap är kopplat till deras farfars farfar, Abd al-Manâf). Heraklius ville att Abû Sufyân skulle föras närmare och sa åt de andra att stanna bakom Abû Sufyân. Abû Sufyân sade först lögner; men på grund av hotet från härskaren kunde han inte säga några lögner.

Sedan ägde detta samtal rum mellan dem. Herakles;

- Hur ädel är den person som säger att Han är en Profet?

- Han är den ädlaste personen. Han har den mest framstående härstamningen.

- Var det någon som gjorde anspråk på att vara en Profet före Honom?

- Nej, ingen.

- Fanns det någon härskare bland hans förfäder?

- Nej.

- Är de människor som blir lydiga mot Honom anmärkningsvärda eller de fattiga och svaga bland folket?

- De som lyder Honom är de fattiga, de svaga, de unga och kvinnorna. Det finns inte många bland de gamla eller de kända.

- Ökar eller minskar antalet anhängare?

- Den ökar.

- Finns det någon som överger sin religion genom att inte gilla den eller genom att bli arg?

- Nej.

- Innan Han sa att Han var en profet, ljög Han då någonsin?

- Nej.

- Har den profeten någonsin brutit Sitt ord och inte uppfyllt Sitt löfte?

- Nej, men vi har ingått ett avtal med Honom och slutat kämpa mot Honom för att ett tag. Vi vet inte vad Han kommer att göra under denna tid.

- Vad befaller Han dig att göra?

- Han befaller oss att dyrka endast Allah, som är den enda guden, och att inte tillskriva Honom någon partner. Han förbjuder oss att dyrka de saker (idoler) som våra förfäder dyrkade. Han beordrar oss att utföra namâz, att vara ärliga, att hjälpa de fattiga, att avstå från förbud, att hålla vårt ord, att inte tillskansa oss anförtrodd egendom och att besöka våra släktingar

Dessa samtal hade ägt rum i Bayt Al-Maqdis, och Rasûlullah 'alaihis-salâms välsignade brev hade lästs upp. När Herakles kysste brevet och torkade sig över ögonen, och mumlet bland romarna ökade. Kejsaren beordrade att Abû Sufyân och de andra Quraysh folket skulle föras ut. Abû Sufyân, som ännu inte hade omfamnat Islâm, avlade där en ed och sade att han trodde att vår älskade Profets sak skulle bli framgångsrik.

Hadrat Dihya stod framför Herakles. Med sitt välsignade vackra ansikte och sin ljuva röst sade han till Herakles: "O Ceaser! En person (Hârith) från Busrâ skickade mig till dig. Han är mer lyckosam än vad du är. Jag svär vid Allahu ta'âlâ att den person (Rasûlullah) som skickade mig till honom är mer lyckosam än båda honom och dig. Du bör lyssna på mina ord i ödmjukhet och acceptera det givna rådet! För om ni blir ödmjuka kommer ni att förstå råden. Om ni inte accepterar råden kan ni inte vara rättvisa."

När Herakles sa till honom: "Fortsätt", sade Hadrat Dihya: "Jag uppmanar dig att tro på Allahu ta'âlâ till vilken Îsâ 'alaihis-salâm utförde namâz. Jag uppmanar er att tro på den ummî [det vill säga Han hade aldrig fått någon utbildning av någon] Profeten som tidigare Mûsâ 'alaihis-salâm och sedan Îsâ 'alaihis-salâm kommunicerade och gav de goda nyheterna om Hans ankomst. Om du vet något om detta ämne och om du vill uppnå salighet i både denna och nästa värld, tänk på dem. Annars kommer du att missa saligheten i âkhirat och du kommer att befinna dig i otro och polyteism. Var väl medveten om att Allahu ta'âlâ, som är er Rabb, är Han som förstör det grymma och förändrar välsignelserna."

Herakles sade: "Jag lämnar inga skrifter olästa och jag lämnar inte en lärd man utan att jag frågar och lär mig om det okända av Honom. Genom att göra det får jag bara godhet och välsignelser. Ge mig lite tid att tänka över detta och upptäcka sanningen." Senare kallade han på Hadrat Dihya och talade med honom

"Det råder ingen tvekan om att Han är den sista tidsålderns Profet, vars ankomst meddelades av Hadrat Mûsâ och Hadrat Îsâ."

Präst Safâtir



i enrum. Han klargjorde vad som fanns i hans hjärta: "Jag vet att den person som skickat dig är den sista tidsålderns Profet som tillkännagavs i böckerna och som man har väntat på. Men om jag lyder Honom är jag rädd att romarna kommer att döda mig. Jag kommer att skicka dig till Safâtir, som är deras största lärde. De respekterar honom mer än mig. Alla kristna lyder honom. Om han tror kommer alla romare att tro. I så fall kommer jag också att förklara min tro och vad som finns i mitt hjärta."

Därefter skrev Herakles ett brev, gav det till Hadrat Dihya och skickade honom till Safâtir.

Präst Safâtir

Vår Mästare Rasûlullah hade också skickat ett brev till Safâtir. När Safâtir läste breven och hörde vår Mästare, Profetens, egenskaper sade han att han inte tvivlade på att Hadrat Muhammad var den sista tidsålderns profet, vars ankomst hade meddelats av Hadrat Mûsâ och Hadrat Îsâ. Han omfamnade Islâm. Han gick till sitt hus. Under tre veckor dök han inte upp vid de predikningar som han brukade hålla varje söndag. De kristna ropade: "Vad har hänt med Safâtir, att han inte har kommit ut sedan han talade med den där araben? Vi vill ha honom!" Safâtir tog av sig sina svarta prästkläder. Han bar en vit duk. Han kom till kyrkan med sin stav i handen.

Han samlade folket i staden, ställde sig sedan upp och sade: **"O kristna! Vet att ett brev från Ahmad** ('alaihis- salâm) **har kommit till oss. Han har bjudit in oss till den sanna religionen. Jag vet tydligt och tror att Han är Allahu ta'âlás sanna rasûl."**

När de kristna hörde detta attackerade de honom och slog honom till martyr. Hadrat Dihya kom och informerade Herakles om situationen.

Herakles sade: "Har jag inte sagt det till dig? För de kristna är Safâtir mer älskad och överlägsen än jag. Om de hörde det skulle de döda mig som honom."

Enligt Bukhârîs rapport i sin bok **Sahih**, som berättas från Zuhrî, "kallade Heraklius romerska notabilitetspersoner att komma till sin bostad i Humus och beordrade att portarna skulle stängas. Sedan ställde han sig på en hög plats och sade: "O romerska samhälle! Vill ni uppnå lycka och lätthet, fortsätta er dominans och följa Hadrat Îsâs uttalanden?" Romarna frågade: "O vår härskare! Vad ska vi göra för att uppnå detta?" Herakles svarade: "O romerska samhälle! Jag har samlat er för en god sak. Jag har tagit emot brevet från Hadrat Muhammed. Han bjuder in mig till religionen Islâm. Jag svär vid Allahu ta'âlâ att Han är den Profet som vi väntade på, som nämns i våra böcker och vars tecken vi känner till. Kom, låt oss vara lydiga mot Honom och uppnå frälsningen i denna och nästa värld." På detta började de alla svära, mumla och sprang till portarna för att gå ut. De kunde dock inte gå ut eftersom portarna var stängda.

När Herakles såg dessa handlingar från romarna förstod han att de vägrade islam. Han fruktade för sitt liv och sade: "O romerska samhälle! De ord jag yttrade var för att testa er lojalitet mot er religion. Jag har sett er lojalitet mot er religion och era handlingar, vilket gjorde mig glad." Efter detta gjorde romarna sajda till Herakles, och de gick ut när portarna till residenset öppnades.[329]

Herakles kallade på Hadrat Dihya. Han berättade för honom vad som hänt. Han gav honom många värdefulla presenter. Dessutom skrev han ett brev till vår älskade Profet (sall-Allahu 'alaihi wa sallam). Han skickade sitt brev och sina presenter till vår

329 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 259.

älskade Profet tillsammans med Hadrat Dihya.

Herakles hade velat bli muslim, men han omfamnade inte islam på grund av sin rädsla för att förlora sitt ämbete och sitt liv. I sitt brev till vår Mästare, Profeten, sade han: "Till Allahu ta'ala Rasûlâs Rasûl Muhammad, vars glada budskap gavs av Hadrat Îsâ, från Ceaser, den romerske kejsaren! Ditt brev kom till mig med ditt sändebud. Jag vittnar om att du är Allahs sanna Rasûl. Vi har redan funnit dig omnämnd i Injîl. Hadrat Îsâ hade gett oss ditt glada budskap. Jag uppmanade romarna att tro på dig, men de vägrade. Om de hade lyssnat på mig hade det säkert varit bra för dem. Jag önskar mycket att få vara närvarande nära dig, att få tjäna dig och tvätta dina fötter."

Hadrat Dihya lämnade Herakles palats och kom till Hismâ. På vägen, i Shanâr-dalen, en av Juzâms dalar, rånade Hunayd ibn Us, hans son och hans män Hadrat Dihya. De tog allt utom hans gamla kläder. På denna plats hade Dubayb ibn Rifâa ibn Zayd och hans folk omfamnat Islâm. När Dihya kom till dem och informerade dem om vad som hade hänt, marscherade de mot Hunayd ibn Us och hans stam, och de tog tillbaka alla saker.

Efteråt, vår Mästare Rasûlullah skickade Zayd ibn Hârith mot Hunayd ibn Us och hans män. Alla människor i det landet blev muslimer. När Hadrat Dihya kom till Medîna gick han till vår Mästare Habîb al-akrams hus innan han gick hem. Han knackade på dörren. Vår Mästare, Profeten, frågade: "Vem är det?". Dihya svarade: "Dihyat-al-Kalbî". Världens Mästare sade: "Kom in". Hadrat Dihya gick in i huset och berättade i detalj om händelserna. Han läste upp Herakles brev till vår Mästare, Profeten. Rasûlullah sade: "Han kommer att stanna (på sin tron) i några år tid. Så länge mitt brev finns hos dem kommer deras styre att fortsätta."

I sitt brev hade Herakles skrivit att han trodde på vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam). Men vår Mästare Rasûlullah sade: "Han ljuger. Han har inte övergivit sin religion." Heraklius lindade vår älskade Profets brev i ett silkestyg och skyddade det i en rund, gyllene låda. Heraklius familj bevarade detta brev och höll det hemligt. De sade och trodde att så länge de hade brevet skulle deras styre fortsätta. Det är precis vad som hände.[330]

"O Khâtib! Må Allahu ta'âlâ göra denna din plikt välsignad för dig!"
Hadith ash-sharîf

Brev till den egyptiske härskaren Muqawqas (Cyrus av Alexandria)

När vår Mästare Rasûl al-Akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), innan Han skickade Khâtib ibn Abî Baltaa till Egyptens härskare, frågade: **"O min Ashâb! Vem av er kommer att överlämna**



330 *Bukhârî, Tefsîr, 4; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 441; Bayhaqî, As-Sunan, II, 353; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 259.*

detta brev till Egyptens härskare i väntan på belöning från Allahu ta'âlâ?" Hadrat Khâtib rusade fram och sade: "O Rasûlullah! Jag kommer att förmedla det! Då sade vår Profet: **"O Khâtib! Må Allahu ta'âlâ göra denna din plikt välsignad för dig!"**

Hadrat Khâtib ibn Abî Baltaa tog emot brevet från vår älskade Profet. Han tog farväl och gick till sitt hus. Han förberedde sitt djur. Efter att ha tagit farväl av sin familj gav han sig iväg. Han fick veta att Muqawqas, Egyptens härskare, befann sig i Alexandria. Han nådde fram till hans palats. Portvakten, som fått veta hans syfte innan han lät honom komma in i palatset, visade honom stor respekt. Han lät honom inte vänta. Vid den tiden befann sig Muqawqas på ett skepp i havet och talade med sina män. Hadrat Khâtib gick ombord på en båt och begav sig till platsen där Muqawqas befann sig. Han gav honom brevet från vår Mästare, Profeten. Muqawqas tog brevet från Khâtib och började läsa:

"Bismillâhirrahmânirrahîm!

Från Muhammed, Allahu ta'âlás slav och Rasûl, till Muqawqas, den äldste av kopterna (Egyptens gamla folk)!

Må fred vara med dem som följer vägledningen. Jag inbjuder er till islam för er egen frälsning. Bli muslim så att ni kan uppnå frälsning, och ni kommer att få dubbla belöningar från Allahu ta'âlâ. Om ni vänder er bort från den kommer alla kopternas synder att ligga på era axlar! Säg: "O (judar och kristna som är) Bokens folk! Kom till det ord som är gemensamt mellan oss: att vi inte ska dyrka någon annan än Allahu ta'âlâ, och vi ska inte tillskriva någon partner till Honom, vi ska inte överge Allahu ta'âlâ, och vi ska inte betrakta någon av oss som skaparen.

Om de vänder sig bort från detta, säg då: Bär vittnesbörd om att vi är sanna muslimer."[331]

"Jag kommer att fråga dig om vissa saker som jag vill förstå, jag kommer att prata med dig om den här frågan." När Hadrat Khâtib svarade: "Nåväl, låt oss prata", sade Muqawqas;

- Berätta om den person som har skickat dig. Är Han en Profet? Berätta några saker om Honom.

- Ja, Han är en Profet.

- Om Han verkligen är en profet, varför uttalade Han då inte en förbannelse mot Sitt folk som fördrev Honom från Sitt hemland och tvingade Honom att ta sin tillflykt till en annan plats?

- Du tror att Îsâ ibn Maryam 'alaihis-salâm är en profet, eller hur? När Hans folk ville fånga och döda Honom, uttalade Han ingen förbannelse över dem, och Janâb al-Haqq upphöjde Honom till himlen. Han belönade Honom. Men borde Han inte ha uttalat malediktion över Sitt folk? Det gjorde Han inte.

- Du gav ett mycket bra svar. Du är sannerligen en klok person som har kommit från den kloka personens sida. Stanna hos oss i kväll. Jag kommer att svara er i morgon.

Hadrat Khâtib berättade för Muqawqas om Farao på Hadrat Mûsas tid:

- Det har funnits en härskare här före dig. Han hade hävdat sin gudomlighet och

331 Sûrah Âl-i Imrân, 3/64..

sagt: "Jag är den största guden!" Allahu ta'âlâ straffade honom med plågor i denna värld och i âkhirat. Allahu ta'âlâ hämnades. Dra en lärdom av detta, var inte en lärdom för andra!

- Vi har redan en religion. Vi kommer inte att överge denna religion om det inte finns en bättre.

- Den religionen är förvisso Islâm, som är bättre än den religion som du håller fast vid och säger att du inte kommer att överge om det inte finns en bättre religion. Vi bjuder in er till Islâm, Allahu ta'âlás sista religion. Allahu ta'âlâ har fullbordat Sin religion genom Honom, gjort den tillräcklig för människor, och detta är definitivt. Denna Profet har bjudit in inte bara er utan också alla människor till Islâm. Vid den tiden blev Quraysh bland människorna de mest reaktiva och oförskämda, judarna blev de mest fientliga och de kristna stod Honom närmast. Jag svär vid Allahu ta'âlâ att Mûsâ 'alaihis-salâms förebådande av Îsâ 'alaihis-salâms ankomst är som Îsâ 'alaihis-salâms förebådande av Muhammeds 'alaihis-salâms ankomst. Därför är vår inbjudan till Qur'ân al-karîm likadan som er inbjudan till judarna till Injîl. Ni vet utan tvekan mycket väl att varje profet hade sänts till ett folk som kunde förstå och begripa Honom. Och det folkets lydnad till den profeten hade blivit obligatorisk för dem. Du är en av dem som nådde fram till denna Profet. Nu bjuder vi in er till denna nya religion.

Efter dessa ord av Hadrat Khâtib sade Muqawqas;

- Jag har observerat denna profets tillstånd och kunde inte hitta något i hans budskap, och förbud mot allt orimligt.

Såvitt jag förstår är han varken trollkarl, spåman eller vissa tecken på profetskap hos Honom. Att avslöja dolda saker är ett av dessa tecken. Att ge information om vissa hemligheter förekom från denna person. Sedan sade han: "Låt mig fundera en stund" och krävde tid.

På natten väckte Muqawqas Hadrat Khâtib och sa till honom att han ville ställa många fler frågor om vår Profet. Då ägde detta samtal rum;

-Om du svarar rätt på de frågor som jag kommer att ställa om Honom, vill jag fråga dig tre saker.

- Fråga vad du vill! Jag kommer alltid att säga sanningen.

- Till vad inbjuder Muhammed människor?

- Han uppmanar människor att dyrka endast Allahu ta'âlâ. Han beordrar dem att utföra namâz fem gånger om dagen, att fasta under Ramadân och att hålla sina löften. Han förbjuder att äta asätande djur.

Efter detta frågade Muqawqas;

- Beskriv Hans form och yttre egenskaper (fysiskt utseende)!

"(Min Rasûl!) Sag: O (judar och kristna som är) Bokens folk! Kom till det ord som är gemensamt mellan oss: att vi inte ska dyrka någon annan än Allahu ta'âlâ, och vi ska inte tillskriva någon partner till Honom, vi ska inte överge Allahu ta'âlâ och vi ska inte betrakta någon av oss som skaparen. Om de vänder sig bort från detta, säg då: 'Bär vittnesbörd om att vi är sanna muslimer'."

Âl-i 'Imrân: 64



Han beskrev kort Hans utseende. Han hade inte nämnt många av Hans egenskaper. När Muqawqas sade;

- Det finns sådana egenskaper hos Honom som du inte har som nämnts, till exempel det faktum att Han har en liten rodnad i ögonen och profetens sigill mellan Hans två axlar. Han rider på en åsna. Han bär ylleklāder. Dadlar och mat med lite kött räcker för Honom. Han skyddas av Hana farbröder eller söner till Hans farbröder.

Hadrat Khâtib svarade,

- Det är också Hans egenskaper.

Muqawqas frågade återigen Hadrat Khâtib om vår Profet:

-Använder Han kohl?

- Ja, Han använder en spegel, kammar sitt hår och har alltid med sig sin spegel, kajalburk, kam och miswâk (som är kvist från arak-trädet som växer i Arabien och används för att borsta tänderna), oavsett om han reser eller stannar hemma.

- Jag visste att det fortfarande fanns en profet som skulle komma, och jag trodde att Han skulle komma från Syriens område. Tidigare profeter har nämligen dykt upp där. Jag hade dock sett i böckerna att den sista profeten skulle uppstå i Arabien, som är ett land av hårdhet, brist och hungersnöd. Utan tvekan är detta den tid då profeten, vars egenskaper vi har funnit skrivna i böckerna, ska framträda. Vi hade funnit Hans egenskaper skrivna i boken som: "Han tillåter inte att två systrar gifter sig med en man samtidigt, han accepterar gåvor men inte sadaqa, han sitter och går med de fattiga". Kopterna lyssnar inte på mig när det gäller att lyda Honom. Jag kommer inte heller att överge mitt styre. Jag är mycket girig i den här frågan. Den profeten kommer att dominera länder, och efter Honom kommer Hans sahâbîer och lägga beslag på dessa våra länder. I slutändan kommer de att segra över de här.

Jag kommer aldrig att nämna något av detta till kopterna, och jag vill aldrig berätta för någon om dessa mina ord!

Efter detta samtal ringde Muqawqas sin sekreterare, som skrev på arabiska. Han lät honom skriva följande svar på brevet från vår Mästare, Profeten: "Till Muhammed, Abdullahs son! Från Muqawqas, den äldste av kopterna!

Frid vare med er. Jag har läst brevet du skickade. Jag har förstått vad ni nämnde och er uppmaning i det. Jag visste också att en profet skulle komma. Men jag trodde att Han skulle komma från Syriens område. Jag har hedrat ert sändebud. Jag har skickat er två kvinnliga slavar och kläder som är högt värderade av kopterna. Jag har också gett dig en kvinnlig mulåsna som en gåva för att rida."

Muqawqas gjorde inget mer. Han blev inte heller muslim. Han underhöll Hadrat Khâtib i Egypten i fem dagar. Han visade mycket respekt och gav honom presenter. Sedan sade han: "Återvänd omedelbart till ditt land, till din mästare! Jag har beordrat att de ska skicka två kvinnliga slavar, två riddjur, tusen mithqâl (en mithqâl är 4,8 gr.) guld, tjugo fina egyptiska kläder och några andra presenter till Honom. Jag har beordrat dem att ge hundra dinâr och fem plagg till dig. Lämna mig nu och gå! Låt aldrig kopterna höra ett enda ord från dig!"

Som gåvor till vår Mästare, Profeten, gav Muqawqas också ett dricksglas av kristall, lite aromatisk honung, en turban, ett linväv som är typiskt för Egypten, några essenser som mysk, en promenadkäpp, kohl i en ask, rosenolja, kam, sax, miswâk, spegel, nål och tråd.

Muqawqas skickade iväg Hadrat Khâtib ibn Abî Baltaa, det islamiska sändebudet, med soldater som vakter. När de kom in i arabiska länder mötte de en karavan som var på väg till Medîna. Khâtib skickade tillbaka Muqawqas soldater och anslöt sig till den karavanen.

Khâtib ibn Abî Baltaa kom med gåvorna till Medîna och kom till Rasûlullah. Vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) accepterade Muqawqas presenter. När Khâtib gav Muqawqas brev och rapporterade hans ord sa vår Mästare, Profeten: "Vilken ond man! Han kunde inte ge upp sitt styre. Men hans styre, som hindrade honom från att tro, kommer inte att stanna kvar hos honom!".[332]

Namnen på två jâriyas som Muqawqas skickade till vår Profet som gåvor var Mâriya och hennes syster Sîrîn. När Khâtib ibn Abî Baltaa erbjöd dem att bli muslimer under resan hade de accepterat det och blivit muslimer. Vår Mästare, Profeten gladde sig mycket åt att vår mor Hadrat Mâriya omfamnade Islâm och hedrade henne genom att gifta sig med henne. Vår Profet fick en son som hette Ibrâhîm av henne. När det gäller Sîrîn gifte vår Profet henne med en av Hans Ashâb, Hassan ibn Thâbit, som var vår Profets poet.

Av de två renblodiga hästarna med vitgrått hår kallades mulan Duldul och åsnan Ufayr eller Yâfûr. Fram till den dagen hade en mulåsna med vitaktigt hår inte setts i Arabien. Duldul var den första mulåsna med vitaktigt hår som muslimerna någonsin såg. Vår Profet brukade dricka vatten ur dricksglaset av kristall som gavs som gåva.

Muqawqas uppskattade Profetens brev mycket och lade det i en låda, gjord av elfenben.

Han förseglade lådan och överlämnade den till en av sina kvinnliga slavar. (Det ovannämnda brevet hittades bland koptiska böcker i ett gammalt kloster i Ahmin-regionen i Egypten år 1267 [1850 e.Kr.]. Det köptes av den ottomanske sultanen Abdulmajîd Han, den 96:e Khalîfa. Den förvarades i sektionen för heliga förtroendeposter i Topkapipalatset i Istanbul).

Brev till Irans shah, Khosrow Parviz

Abdullah ibn Huzâfa hade skickats till Irans härskare. När Hadrat Abdullah överlämnade det värdefulla brevet från världens Mästare till Irans arroganta härskare, som gav det till sin sekreterare för att läsa högt.

"Bismillâhirrahmânirrahîm!

Från Muhammed *('alaihis-salâm)* ***Allahu ta'âlás Rasûl till shahen och den äldste av perserna..."***

"O min Allah! Slå honom (shahen) och hans styre i bitar, precis som han slet sönder mitt brev!..."

Hadith ash-sharîf



332 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 607; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 260.

Sekreteraren hade läst högt för honom när den arrogante shahen blev rasande, tog brevet och rev det sönder. Han var mycket arg över att vår Mästare, Profeten, hade inlett brevet med sitt välsignade namn. När han ville avskeda Hadrat Abdullah ibn Huzâfa, det islamiska sändebudet, sa Hadrat Abdullah till shahen och elddyrkarna som hade samlats runt honom:

"O perser! Ni tror inte på profeterna och ni accepterar inte de himmelska böckerna. Ni lever i en dröm, era begränsade dagar går förbi i dessa länder där ni bor!....

O Shah! Före dig har många härskare suttit på denna tron och regerat. De gick bort från denna värld; de som utförde Allahu ta'âlás order har fått sin lycka i âkhirat, de som inte utförde Allahu ta'âlás order har ådragit sig den gudomliga vreden.

O Shah! Det brev som jag tog med mig och överlämnade till dig var en stor välsignelse för dig. Du föraktade det. Jag svär vid Allahu ta'âlâ att när den religion som du föraktar kommer hit, kommer du att leta efter en plats att fly!...."

Sedan lämnade han shahens palats och satte sig på sitt djur. Han gick snabbt därifrån. När han kom till Medîna och berättade situationen för världens Sultan, åkallade han: **"O min Allah! Riv honom och hans styre i bitar på samma sätt som han rev sönder mitt brev!..."**

Allahu ta'âlâ hade accepterat Hans Rasûls åkallan, och en natt var Shah knivhöggs i bitar av sin son. Under Hadrat 'Umars tid beslagtogs alla iranska områden av muslimerna.[333]

Brev till Ghassans härskare, Hârith ibn Abî Shimr

Hadrat Shuja' ibn Wahb hade skickats till Ghassans härskare. Först talade Shuja' radiy-Allahu 'anh med härskarens portvakt. När han bjöd in honom till Islâm accepterade portvakten det och överlämnade sina hälsningar och hälsningar till vår Mästare Rasûlullah. Omedelbart ordnade han ett möte mellan Hadrat Shuja' och härskaren.

När Harith ibn Abî Shimr läste brevet högt blev härskaren arg och kastade den på marken. Hadrat Shuja' återvände omedelbart till Medîna och berättade för Allahu ta'âlás älskling vad som hänt. Vår älskade Profet kände sig ledsen över att Hans brev kastades till marken. Han sade: "Må hans styre förgås!". Kort därefter dog Hârith ibn Abî Shimr och hans stat skingrades.[334]

Brev till Yamamas härskare, Hawza ibn Alî

Salît ibn Amr hade skickats till Yamamas härskare. Hawza var kristen. Vår Mästare, profeten, sade i sitt brev:

"Bismillâhirrahmânirrahîm!

Från Muhammed *('alaihis-salâm)*, ***Allahu ta'âls Rasûl, till Hawza ibn Alî! Frid vare med dem som har uppnått vägledningen, den sanna vägen!***

333 Bukhârî, Tefsîr, 4; Megâzi, 77, 82, 84; Ilm, 7; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 607; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 189, 259; Huzâî, et-Tahrîj, 184.

334 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 607; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 261.

(O Hawza!) ***Vet att Islâm kommer att sprida sig upp till de mest avlägsna platser där kameler och hästar kan gå, och den kommer att triumfera över alla religioner. Acceptera Islâm så att ni kommer att få frälsning. Om du blir muslim kommer jag att lämna förvaltningen av de länder som står under ditt styre till dig själv igen..."***

Hawza, Yamamas härskare, vägrade att acceptera denna välsignade inbjudan. Han var full av kärlek till herravälde och girighet efter rang. På grund av detta berövades han välsignelsen att nå de goda bönerna från världarnas Sultan. Hadrat Salît ibn Amr, det islamsiska sändebudet, tyckte synd om honom och sade;

"O Hawza, Yamamas härskare! Du är den äldste av detta folk! Den Caesarer som ni anser vara stora har redan dött och blivit jordiska.

De verkliga överordnade är de som utför Allahu ta'âlâs befallningar och avstår från Hans förbud, och därmed förtjänar de Jannah. Om en grupp människor hedras av att tro, akta dig för att avleda dem från deras rätta väg med din felaktiga tro!.... Ärligt talat råder jag er att göra Allahu ta'âlâs order och att avstå från Hans förbud. Om ni tror på Allahu ta'âlâ och utför Hans order kommer du in i Jannah. Om du följer shaytan kommer du att stanna i Jahannam.

Om du accepterar detta råd från mig kommer du att vara säker från det du fruktar, du kommer att uppnå det du hoppas på. Om du förkastar mitt råd finns det inget kvar att göra för mig. Det är upp till dig!..."

Hawza lyssnade inte heller på detta vackra råd från det islamiska sändebudet. Sâlit ibn Amr förstod att det var onödigt att stanna i Yamâma längre och återvände snabbt till Medîna. Han informerade vår älskade Profet om resultatet. Vår Mästare Rasûl al-akram beklagade att Hawza berövade sig själv den lycka som det innebär att omfamna Islâm. Efter en kort tid kom nyheten om Hawzas död. Hans kärlek till kungadömet, hans ambitioner för rang slutade i hans grav, som var en grop av Jahannam.[335]

Brev till Bahrains guvernör Munzir ibn Sawa

Till skillnad från de andra (utom Negus Ashama) sa han inte: "Folk kommer att säga det och det till mig, kommer jag att förlora min tron." Genom att säga: **"Ash- hadu an lâ ilâha illallah wa ash-hadu anna Muhammadan abduhu wa rasûluh!"** räddade han sig själv och sina undersåtar, som var lydiga mot honom, från Jahannams eld. En annan härskare visade intelligens att tro

"O min Allah! De svårigheter som Umm Rûman led på Din väg och för Din Rasûl är inte dolda för Dig."

Hadith ash-sharîf



335 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 607; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,IV, 203; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 390.

genom ett brev med en inbjudan att bli muslim. Några av hans undersåtar följde honom och blev muslimer. Några av dem trodde inte.

Munzir skrev sin situation och överlämnade den till vår älskade Profet av Alâ ibn Hadramî radiy-Allahu 'anh. Vår Mästare, den Profetens svarsbrev löd så här: **"De som lyder dig ska få lära sig islam. De som gör uppror och gör motstånd ska bli föremål för jizya (skatter). De (muslimerna) ska inte äta djur som slaktas av elddyrkare', och de ska inte ge eller ta brudar från dem".**

På så sätt hade sju sändebud från Islâm utfört sin plikt och de hade meddelat Islâms existens till de stora staterna på sin tid. De informerade dem om den sanna saligheten, de lämnade inget utrymme för att säga: "Vi hade inte hört talas om det" på Domedagen.

Kort sagt, två av de styrande blev troende. En av dem är Negus och den andra är Munzir. De andra förblev i otro.

Ashama rahmatullahi 'alaih, Abessiniens härskare, hade hedrats genom att bli muslim, se en del av Ashâb al-kirâm, uppnå välsignade böner av vår Mästare, Profeten, och gifta Rasûlullah med Umm Habîba radiy-Allahu 'anhâ.

Heraklius, den östromerska kejsaren, och Muqawqas, Egyptens Sultan, hade inte blivit muslimer, men de hade visat stor respekt för breven och gett milda svar, behandlat sändebuden väl och skickat gåvor till vår Mästare Rasûlullah.

De styrande i Ghassân och Iran behandlade inte sändebuden väl och visade öppet sin fientlighet. Yamamas härskare behandlade det islamsiska sändebudet artigt.

Andra händelser som inträffade under Hegira´s sjätte år

Zihâr (ett sätt att skilja sig) inträffade mellan Hawla ibn Sa'laba ibn Kays ibn Mâlik al-Hazraji och hennes make Aws ibn Samit ibn Ahzami Ansârî. Och Sûrah Al-Mujadala uppenbarades.

Rasûlullah sall-Allahu 'alaihi wa sallam tillät häst- och kameltävlingar. När Hans kamel, som aldrig tidigare förlorat, besegrades av en arabisk kamel och Hans Ashâb blev ledsna, sade Han: **"Varje uppstigning har en nedgång."**

Vår mor Âisha radiy-Allahu 'anhâ gick bort. Rasûlullah sall-Allahu 'aleihi wa sallam ledde hennes begravning namâz, och Han var närvarande vid hennes begravning. Rasûlullah tog henne personligen ner till graven. Vår Mästare, Profeten gav henne glada nyheter om Jannah och sade: **"Den som tycker om att se på Jannah hourîs, bör se på Umm Rûman".** Och efter att ha bett för att hon skulle bli förlåten sade an: **"O min Allah! De svårigheter Umm Rûman led på Din väg och för Din Rasûl är inte dolda för Dig."**

ERÖVRINGEN AV KHAYBAR

"Khaybar fästningen kommer att erövras av Alî ibn Abî Tâlib."
Hadith ash-sharîf

Det fanns några judar i det lysande Medîna som var muslimer till utseendet men i själva verket munâfiqs. Innan Rasûlullah sall-Allahu 'aleihi wa sallam flyttade till Medîna hade folket i Medîna gjort Abdullah ibn Salûl till sin ledare. De hade gett honom en krona, prydd med ädelstenar. När Rasûlullah 'alaihis- salâm kom till Medîna började folket i Medîna visa Honom respekt och tillgivenhet. De blev lydiga mot Honom. Ibn Salûl lämnades kvar i ett hörn, värdelös. De slutade att uppmärksamma honom. Efter detta bestämde han sig för att döda eller orsaka problem för Rasûlullah.

En dag samlades judarna kring honom. De gjorde upp några planer i denna fråga. De bad Labîd ibn Âsim om hjälp. Labîd sade: "Det finns en gammal kvinna som heter Hayra i det ena eller andra grannskapet. Hon är en stor expert på trolldom. Hitta henne." De hittade henne och gav henne tusen dirham guld och tio tygrullar. De sade: "Om du dödar Muhammed kommer vi att ge dig mycket mer". Den gamla kvinnan stack nålar i en duvunge. Hon knöt trådar och lindade dem över barnduvan. Hon lade den i en förfallen brunn utanför Medîna. Hon stängde dess öppning. Vår Mästare, Profeten, blev sjuk. Hans lemmar var orörliga. De gav Honom olika mediciner, men de var till ingen nytta. Detta tillstånd pågick i nio dagar.

Sedan kom Jabrâîl 'alaihis-salâm. Han gav information om situationen. De tog Rasûlullah sall-Allahu 'alaihi wa sallam dit. Han öppnade brunnen och tog ut duvan. Men det var inte möjligt att lösa upp knutarna på trådarna. Jabrâîl 'alaihis-salâm tog med sig sûrahs Mu'awwidhatayn (Falaq och Nâs). Han sade: "O Muhammad 'alaihis-salâm! Recitera dessa sûrahs över dessa knutar." Vår Mästare, Profeten började recitera dessa sûrahs. Med varje âyat som Han reciterade, upplöstes en av knutarna och en av nålarna kom ut. När Han reciterade sûrahs helt och hållet var alla knutar upplöst. Rasûlullah återhämtade sig helt från sjukdomen och återfick Sin hälsa. Sedan skickade Han efter de förbannade personerna och tillrättavisade dem. Folket i Medîna gav dem sådana straff att de gick under.

Juden Labîd fångades och fördes till vår Mästare Rasûlullah. När vår Mästare, Profeten, frågade honom: **"Varför gjorde du det?"** Han svarade: "På grund av min tillgivenhet för guld!" Några av Ashâb al- kirâm sade: "O Rasûlullah! Om du ger oss tillåtelse ska vi halshugga den där juden!" Vår älskade Profet, som inte



straffar någon för sin egen skull, tillät inte hans avrättning och sad**e: "Det gudomliga straffet, som han kommer att möta i slutändan, är mer våldsamt".**[336]

När judarna fördrevs från Medina hade de begett sig till de norra delarna av Arabien. Några av dem stannade kvar i Khaybar och bosatte sig där. Några andra begav sig till Damaskus, som låg i norr. De hade fördrivits från sina hemtrakter eftersom de hade planerat ett mord på vår Mästare Rasûlullah. Deras känslor av hat, vrede och hämnd mot muslimerna dog dock aldrig, de intensifierades till och med dag för dag. De ville göra slut på livet för Habîb av Allahu ta'âlâ och förstöra religionen Islâm så snart som möjligt.

Några av deras notabla personer sade: "Låt oss gå till ghatfaniterna och be om deras hjälp, låt oss kämpa mot muslimerna tillsammans med dem!". Några andra sade: "Låt oss också kalla judarna i Fadak, Taymâ och Wâdi al-Qurâ till hjälp och ta all vår hämnd genom att attackera muslimernas städer innan de attackerar oss".

Judarna i Khaybar accepterade dessa ord och kallade de omgivande judiska stammarna och ghatfaniterna till hjälp. Ett stort antal elitkrigare kom från ghatfaniterna, och de började förbereda sig i Khaybar.

Medan de gjorde dessa förberedelser fick världens Mästare, sall- Allahu 'aleihi wa sallam, reda på judarnas situation. Han skickade omedelbart Hadrat Abdullah ibn Rawâha med tre sahâbîs till Khaybar för att ta reda på vad som pågick. Abdullah ibn Rawâha och hans tre vänner kom snabbt till Khaybar. Det var en välmående stad, som hade åtta starka fästningar, några mindre fort, bördiga marker, många vingårdar och trädgårdar. Hadrat Abdullah skickade en av sina vänner till Ash-Shiqq-fästningen, en av dem till Katiba-fästningen och den andra till Natat-fästningen. Han gick in i ett annat fort. I tre dagar iakttog de judarnas förhållanden och krigsförberedelser. Efter tre dagar samlades de på en mötesplats och återvände snabbt till Medîna. De berättade i detalj för vår Mästare, Profeten, om förberedelserna.

Vår älskade Profet beordrade Sin Ashâb att göra sig redo omedelbart. Han beslutade att marschera mot Khaybar för att förhindra judarnas attack mot Medîna. Judarna i Medîna, som hörde om detta beslut, fick panik. För att avskräcka muslimerna sade de: "Vi svär att ni aldrig skulle sätta er fot där om ni såg Khaybars fästningar och de modiga soldater som samlats där!... De högt belägna fästningarna på bergens toppar skyddas av soldater i rustning. Tusentals soldater har kommit för att hjälpa dem!... Är det möjligt för er att erövra Khaybar?!..." På dessa ord sa de heroiska sahâbîerna: "Allahu ta'âlâ lovade Hans Habîb att Han skulle erövra Khaybar". Därmed antydde de att de aldrig skulle vara rädda för judar. Denna beslutsamhet hos ashâb gjorde judarna mer ledsna och oroliga.

Abdullah ibn Ubayy, munâfiqs ledare, skickade ett brådskande meddelande till Khaybar och sade: "Muhammed kommer mot er med en liten styrka. Det finns ingen anledning att vara rädd. Var ändå försiktiga och överför era varor till era fästningar. Konfrontera dem genom att gå ut ur fortet!"

Ashâb al-kirâm avslutade sina förberedelser och tog farväl av sina familjer. De samlades runt vår Mästare, Profeten. De var tvåhundra ryttare och ett tusen fyrahundra infanterister. Under befäl av sin älskade Profet var de redo att sprida

336 Bukhârî, Tıb, 47; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, IV, 63; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 198.

Allahu ta'ala religion, att göra jihâd och uppnå martyrskapets rang. Under tiden såg man att vissa kvinnor bad vår Mästare, Profeten, om uppgifter i kriget för att förbereda mat, ta hand om de sjuka och sårade, förbereda medicin och göra allt annat de kunde för Ashâb al-kirâm. Vår Mästare Rasûlullah kände medlidande med dem och Han berövade dem inte dessa thawâbs. Sålunda tog tjugo damer, under ledning av Hadrat Umm Salama, vår älskade Profets välsignade hustru, anslöt sig till mujâhiderna.[337]

Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) lämnade Hadrat Sibâ' från Ghifâr- stammen som Sin ställföreträdare i Medîna och gav sedan order om att marschera mot Khaybar. (Det har också rapporterats att ställföreträdaren var Numayla ibn Abdullah.) Resan började med takbirs. De som av olika anledningar inte kunde delta i kriget och de sahâbîer som på grund av sin unga ålder inte fick delta, sågade med beundran och åkallan av vår Mästare, Profeten och deras modiga fäder, farfar, farbröder, äldre bröder.

Kalendern visade att det var månaden Muharram under Hegira's sjunde år. Vår Mästare, Profetens, muqaddas-banner bars av Hadrat Alî; Hadrat 'Umar hade befälet över högerflygeln.[338] Han placerade en annan sahâbî som befälhavare för den vänstra flygeln. Resan var glädjefylld. Poeterna tackade med sina dikter Allahu ta'âlâ för de välsignelser Han beviljat, sade salawâts för vår älskade Profet och prisade den härliga Ashâb. Sahâbîerna, som om de var på väg till en festival, gav genklang överallt och sade: **"Allahu akbar! Allahu akbar! Lâ ilâha illallahu wallahu akbar!"**

Vid varje stopp åkallade världens Mästare: **"O min Allah! Jag tar min tillflykt till Dig från oro inför framtiden, sorg över det förflutna, svaghet och lathet, snålhet, feghet och den tunga skuldbördan, trakasserier från grymma och orättvisa personer!"**

När de närmade sig Khaybar såg man att vår älskade Profet ('alaihis- salâm) stoppade Sin Ashâb. Han lyfte Sina armar och började be: **"O min Allah, som är Rabb över himlen och de som skuggas av den! O min Allah, som är jordens ägare och de som befinner sig på den! O min Allah, som är Rabb över shaytanerna och de som avviker av dem! O min Allah, som är Rabb av vindarna och de som blåser av dem! Vi önskar oss från Dig det goda och det goda i detta land, det goda och det goda hos de människor som bor i detta land, det goda och det goda hos allt som finns i detta land. Vi tar vår**

"Vi, Profeterna, ärver inte något. Det vi lämnar efter oss är sadaqa till de fattiga."

Hadith ash-sharîf



337 Abû Dâwûd, Jihâd, 152; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 685.
338 Bukhârî, "Maghâzî", 40; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 653; al-Kilâ'î, al-Iktifâ, II, 258.

tillflykt till Dig från det onda i detta land, från det onda hos folket och från det onda hos allt som finns i det!"

Sahâbîerna sa: **"Âmîn, âmîn"**. Sedan sade Han till Sin Ashâb: **"Förskott genom att säga Bismillâhirrahmânirrahîm."**

Ashâb al-kirâm, runt vår Mästare Rasûl al-akram, började marschera igen. De kom nära fortet Natât, ett av det starkaste fortet i Khaybar. De upprättade sitt militära högkvarter där. Det var kväll. Vår Mästare Rasûlullahs hedervärda vana var att Han inte skulle anfalla förrän det var morgon och att Han först skulle bjuda in fienden till Islâm. Av denna anledning väntade Ashâb al-kirâm på morgonen. Ingen av judarna insåg att den Islâmiska armén hade kommit. Världens Mästare slutförde efter att ha genomfört morgonens namâz de sista förberedelserna och mobiliserade mujâhiderna. Tvåhundra ryttare och ett tusen fyrahundra infanterister närmade sig Natâtfortet. I det ögonblicket kom judarna ut ur fortet för att sköta sitt jordbruk, och de blev chockade när de plötsligt stötte på muslimska soldater.

De sa: "Vi svär att detta är Muhammed ('alaihis-salâm) och Hans reguljära armé!..." De började springa iväg. Vår älskade Profet såg deras tillstånd och sade: **"Allahu akbar! Allahu akbar! Khaybar har förstörts",** och Han upprepade detta Hans välsignade ord tre gånger.

Vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sa till judarna att antingen bli muslimer eller ge upp och ge kharaj och jizya (en skatt som tas ut av den islamiska staten från dess icke-muslimska invånare). annars skulle det bli krig och blodsutgjutelse. Judarna gick till Sallâm ibn Mishkam, en av judarnas notabla, och informerade honom om situationen. Sallâm uppmuntrade dem att kämpa genom att säga: "Tidigare hade jag sagt till er att marschera mot Muhammed, ni accepterade inte. Åtminstone nu, tveka inte att kämpa mot Honom. Att ni dör en efter en i kriget mot muslimerna är bättre än att ni lever utan släktingar eller vänner". Judarna samlade sina kvinnor och barn i fortet Katiba, sina förnödenheter i fortet Nâim och sina soldater i fortet Natât.

Judarna svarade på Islâmiska arméns erbjudande om att bli muslimer genom att skjuta pilar. Mujâhiderna mötte pilarna med sina sköldar. På order av vår älskade Profet spändes deras bågar och deras pilar sköts mot judarna i bastionerna, med rop av **"Allahu akbar!...".** Nu hade kriget börjat. På den ena sidan kämpade Världens Mästare och Hans heroiska Ashâb för att sprida Islâm och för att judarna skulle nå Islâm och räddas från Jahannam. På andra sidan fanns det judar, som inte accepterade några råd, som ville hugga muslimerna i ryggen vid varje tillfälle, som var envisa att inte se sanningen. När de förstod att den siste Profeten inte var en av deras eget folk, på grund av sin avundsjuka accepterade de honom inte. De hade försökt alla knep de kunde komma på för att döda vår älskade Profet sedan Hans barndom, men de kunde inte göra någonting på grund av Allahu ta'âlâs beskydd.

Mer än tio tusen judiska soldater sköt pilar mot de tusen sexhundra ärofyllda mujâhiderna. Ashâb al-kirâm skyddades av sina sköldar mot dessa oavbrutna pilar, och när de fann en möjlighet sköt de i sin tur pilarna som hade fallit till marken tillbaka mot judarna. Några sahâbîer blev dock skadade.

Under tiden sågs Hadrat Habbâb ibn Munzir respektfullt gå till vår Mästare

Habîbullah. Han frågade: "Må mitt liv offras för din skull, O Rasûlullah! Ska vi upprätta vårt högkvarter på en annan plats?" Vår Mästare, Profeten, sade: "Inshâallahu ta'âlâ, vi ska byta plats på kvällen!". Mujâhiderna befann sig inom pilarnas räckvidd. De som judarna sköt från fortet kunde nå baksidan av det islamsiska pilar högkvarteret.[339] Den dagen fortsatte striden med pilar fram till kvällen. Ett femtiotal sahâbîer sårades av de pilar som sköts. När kvällen föll fick Hadrat Muhammad ibn Maslama i uppdrag att hitta en ny plats för högkvarteret. När han konstaterade att den plats som kallades Rajî' var lämplig, flyttades det islamiska militära högkvarteret dit. De skadade började få medicinsk behandling.[340]

Nästa dag kämpade den hjältemodige Ashâb, som kom före Natât, ända till kvällen. Belägringen fortsatte även den tredje, fjärde och femte dagen. Judarna var hela tiden på defensiven. Vår älskade Profet hade en svår huvudvärk och Han kunde inte vara närvarande bland mujâhidinerna på två dagar. Den första dagen gav Han fanan till Hadrat Abû Bakr, den andra dagen till Hadrat 'Umar. Båda två, som ansvarade för Ashâb al-kirâm, kämpade mycket häftigt mot judarna, men de kunde ändå inte erövra fortet. Under tiden såg man att judarna, vars mod ökade, öppnade portarna till fortet och gick till anfall. Nu hade de börjat slåss ansikte mot ansikte. Striden hade intensifierats kraftigt. När vår Mästare, Profeten sa till sin Ashâb: "Säg takbîrs, Allahu akbar! Allahu akbar!" de slog fienden ivrigt med takbir-rop. Vid ett tillfälle blev Mahmûd, bror till Muhammed ibn Maslama, martyr. De hårda striderna fortsatte fram till kvällen.

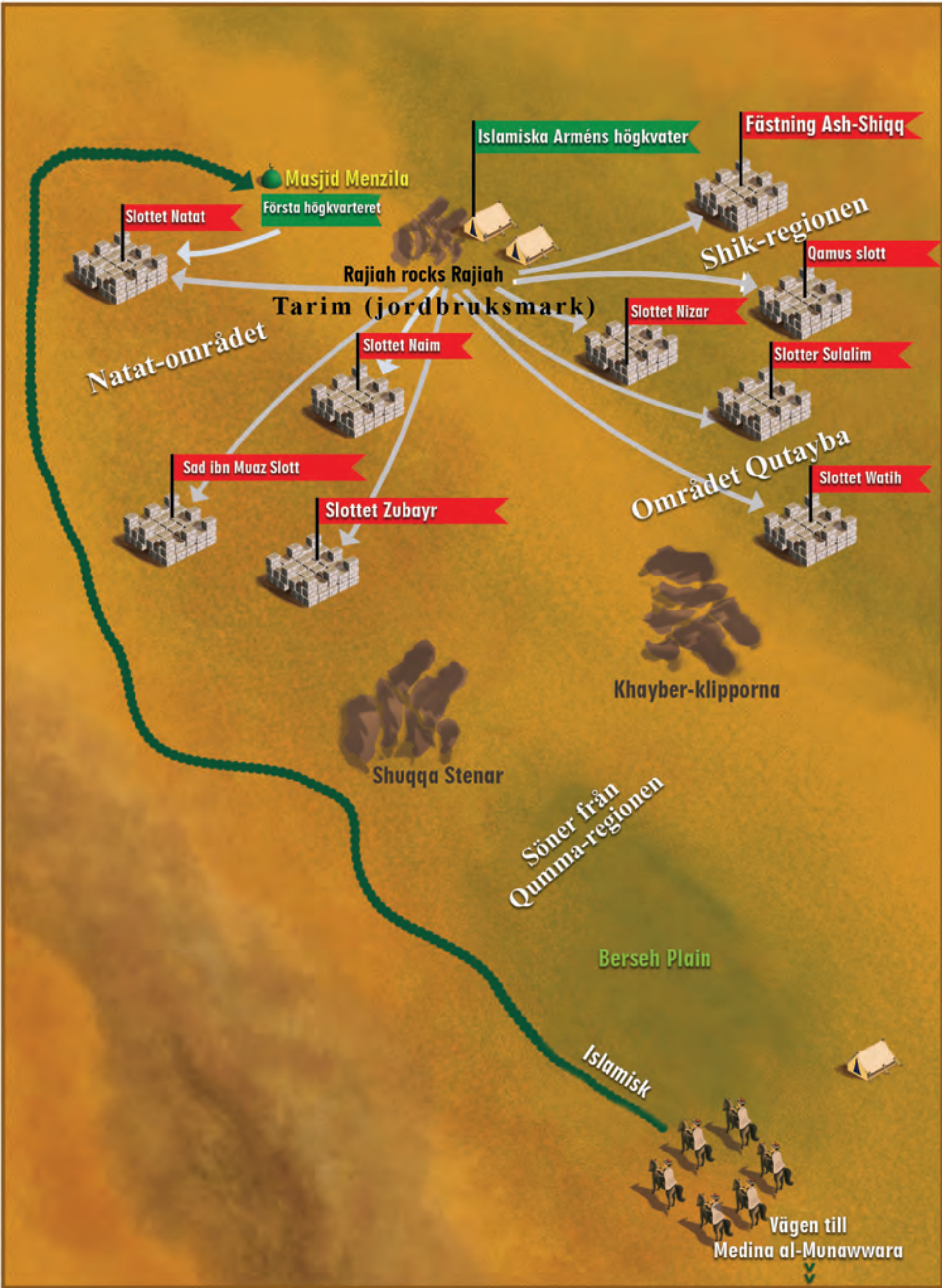
Nästa dag kom Marhab, en av de mest kända befälhavarna i Khaybar, ut ur fortet i full rustning. Han var en stark, jättelik person. Fram till dess kunde ingen besegra honom. Han vände sig mot mujâhiderna och började skryta och sade: "Jag är Marhab, känd för sitt mod och sin tapperhet!". Medan han skröt på detta sätt sprang en av mûjâhiderna fram. Som svar på Marhab ropade han: "Vad mig beträffar är jag Âmir, som inte är rädd för att dyka in i fruktansvärda och våldsamma strider." Han ställde sig framför honom. Den jättelika Marhab slog Hadrat Âmir med sitt svärd, på vilket det stod skrivet: "Den som det rör vid ska förgås!". Den modige Âmir lyfte omedelbart upp sin sköld. När det tjocka svärdet träffade skölden hördes ett högt kraschande ljud. Det stack in i skölden.

Hadrat Âmir, som sökte sin tillflykt till Allah, ropade: "Yâ Allah!" och slog Marhabs pansrade ben med sitt svärd.



339 Wâqidî, al-Maghâzî, II, 641.
340 Wâqidî, al-Maghâzî, II, 641; Suhaylî, Rawzu'l-unf, VI, 507.

Ghazâ i Khaybar



När svärdet träffade stålpansaret sprang det tillbaka och träffade sahâbins ben. Med den kraftiga rekylen skars artären i Hadrat Âmirs ben av. Ashâb al-kirâm sprang och plockade upp Âmir. De förde honom till högkvarteret för behandling. Âmir uppnådde dock martyrskap där.[341]

Striden fortsatte häftigt. Mot kvällen föreslog vår älskade Profet de polyteistiska ghatfaniterna, som kom med fyra tusen soldater för att delta i kriget för att hjälpa judarna, att de skulle ge sig av och återvända till sina länder. Om de gjorde detta lovade han att ge dem en årsskörd av dadlar från Khaybar. Ghatfâniterna avvisade dock detta erbjudande. Efter detta beordrade Världens Mästare (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) Sin Ashâb att stanna över natten runt fortet där Ghatfâniterna befann sig. Ghatfâniterna, som fruktade att mujâhiderna skulle attackera på natten, kunde inte sova. Den natten förklarade en röst att Ghatfânitemas land hade plundrats; deras familjer och egendomar togs som byte.

Detta upprepades tre gånger, och alla Ghatfaniter lyssnade till det med fasa. Uyayna, deras befälhavare, hade också hört denna röst, och före gryningen samlade han sina soldater. Hastigt lämnade de Khaybar och begav sig till sitt hemland. På morgonen var judarna förvånade över att ghatfâniterna lämnade Khaybar utan anledning. De förlorade sitt hopp. De ångrade att de hade kallat ghatfâniterna till hjälp.

"Den dag vi erövrade Khaybar fæstning, förbjöd Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) att äta tama åsnor och att göra mut'a nikâh."

Hadrat Alî (radiy-Allahu 'anh)

Hadrat Alîs hjältemod

Även den dagen förekom intensiva strider före Khaybar. Fästningen kunde dock inte erövras. På kvällen gav universums Sultan glada nyheter och sade: **"I morgon kommer jag att ge fanan till en sådan mästare som älskar Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl. Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl älskar honom också. Allahu ta'âlâ kommer att låta erövringen ske genom honom!"**

Den natten väntade Ashâb al-kirâm spänt på morgonen. Var och en av dem hoppades på att banderollen skulle ges till honom själv och vädjade till Allahu ta'âlâ om detta. Hadrat Bilâl al-Habashî reciterade adhân för morgonens namâz med sin rörande och vackra röst. Medan adhân reciterades uppstod en unik känsla, en unik njutning hos alla. Det var en gudomlig njutning. Vår älskade Profet reste sig upp efter att ha genomfört morgonens namâz i församlingen. Han beordrade att Islâms välsignade fana skulle tas fram. Medan muqaddas-bannern fördes fram stod Ashâb al-kirâm nyfiket och väntade på att få höra de ord som skulle komma från vår älskade Profets välsignade läppar.



341 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, IV, 51; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 639; Bayhaqî, as-Sunan, II, 174; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 211.

Slutligen sade världens Mästare: **"Jag svär vid Allahu ta'âlâ som har hedrade Muhammed med profetens namn att jag ska ge denna fana till en mästare som inte vet vad det är att fly."** Sedan skannade Han Sin Ashâb och frågade: **"Var är Alî?"** Sahâbîerna svarade: "O Rasûlullah! Hans ögon gör ont." Vår Mästare sade: **"Kalla honom till mig."** Under dessa dagar började en smärta i Hadrat Alîs ögon som var så smärtsam att han inte ens kunde öppna dem. De gick till honom och informerade honom om situationen. Genom att hålla hans välsignade armar förde de honom till Rasûlullahs närvaro. Universums Sultan åkallade Allahu ta'âlâ för Hadrat Alîs välbefinnande. Han fuktade Sina välsignade fingrar i munnen och torkade Hadrat Alîs ögon. I det ögonblicket försvann all smärta i Hadrat Alîs ögon. Dessutom bad Vår Mästare, Profeten, till Allahu ta'âlâ och sade: **"O min Rabb! Eliminera besvären av värme och kyla från den här personen."** Sedan satte han en rustning på Hadrat Alî. Han omgjordade Hadrat Alî med sitt eget svärd. Han gav honom Islâms vita fana och befallde: **"Kämpa tills Allahu ta'âlâ ger dig seger. Vänd dig aldrig om!"**

Hadrat Alî sade: "Må mitt liv offras för din skull, O Rasûlullah! Jag kommer att bekämpa dem tills de accepterar islams religion." Vår älskade Profet svarade: **"Jag svär vid Allah att det är mycket bättre för dig att Allahu ta'âlâ låter en av dem nå vägledning på grund av dig än att du äger många röda kameler och ger dem som sadaqa på Allahu ta'âlâs väg."**[342]

Medan Hadrat Alî, med fanan i handen, avancerade mot judarnas fort, följde de ärofyllda sahabiterna honom.

När de närmade sig fortet och fanan ställdes upp bredvid en sten såg man att porten till Natât-fästningen öppnades. Judarnas anfallsstyrkor kom ut. De var elitmästare från Khaybar. De var alla klädda i tvådubbla järnhästar. Man såg att en av dem gick mot Hadrat Alî och stannade framför honom för strid. Denna person var Hârith, som var bror till Marhab. Han var oöverträffad när det gällde mod. Han gick snabbt till attack. Medan de två stålsvärdena kolliderade såg man att svärdet Zulfikâr plötsligt rörde sig nedåt och Hâriths huvud föll från hans kropp. I det här ögonblicket hördes ljudet av **"Allahu akbar! Allahu akbar!"** fyllde himlen.

Marhab, som hörde att hans bror hade dödats, gick till slagfältet tillsammans med de soldater som stod under hans befäl. Han ställde sig framför Hadrat Alî. Även han hade en tvåfaldig rustning på sig. Med sina två svärd och sin stora kropp såg han ut som en jätte. Han började skryta med all sin ilska: "Jag är Marhab som hoppar fram och kämpar tappert i de mest häftiga krigstidpunkterna! Jag honungskammar till och med brölande lejon med mitt spjut eller mitt svärd!..."

Hadrat Alî svarade: **"Jag är en sådan person att min mor gav mig namnet Haydar** (lejon). **Jag är som ett storslaget lejon! Jag är mästaren som får dig att falla med ett enda slag!"**

När Marhab hörde ordet Haydar fylldes hans hjärta av rädsla. För i sin dröm den natten hade han blivit söndersliten av ett lejon. Var den här personen det lejon han drömt om? I det ögonblicket såg man att jätten Marhab attackerade, och Hadrat Alî mötte attacken med sin sköld. Sedan tog han sin tillflykt till Allahu ta'âlâ och sade: **"Yâ Allah!..."** Han slog den otrognes huvud med Zulfikâr så hårt att Marhabs

342 Wâqidî, al-Maghâzî, II, 653.

stålsköld som hölls mot Zulfikâr och hans stålhjälm splittrades i bitar, och hans huvud delades i två delar, ner till halsen. Man såg att blodet strömmade ut ur hans hals och hans jättelika kropp föll till marken. Det fruktansvärda ljudet som kom från Zulfikâr hade hörts över hela Khaybar.

Vår Mästare, Profeten, sade: **"Gläd er! Nu har det blivit lätt att erövra Khaybar."** Ashâb al-kirâm beundrade Hadrat Alîs mod. Himlen ljöd av ljud av **"Allahu akbar! Allahu akbar!..."**

Den hårda striden fortsatte. När Ashâb al-kirâm nådde fortets portar slog en jude med sitt svärd mot Hadrat Alîs sköld. Skölden föll ner. Det fanns dock ingen tid att plocka upp den. Juden ville inte missa tillfället, han ryckte åt sig skölden och flydde. Allahu ta'ala lejon blev mycket ledsen över detta. Efter att ha skingrat fienderna runt omkring sig med sitt svärd Zulfikâr hade han för avsikt att göra fortets port till en sköld. Med orden "Bismillâhirrahmânirrahîm" drog han i ringarna på den stora järnporten. Han drog ut krokarna från väggen. Medan Hadrat Alî drog ut porten skakade fortet. Hadrat Alî gjorde en sköld av denna port, som inte ens tio män hade kunnat flytta på, åt sig själv och började kämpa. Denna otroliga händelse var ett mu'jizat (mirakel) av vår älskade Profet och en karâmat[343] av vår mästare Hadrat Alî.

Sex av judarnas modigaste mästare ställdes efter varandra mot honom. Med Allahu ta'ala tillåtelse övervann Hadrat Alî dem alla. Sedan gick han tillsammans med sina heroiska vänner in i fortet. Nu var striden inom fortets gränser. Inom kort stund fanns det ingen kvar som kunde möta dem. De satte upp Islâms fana. På så sätt erövrades Natât, det starkaste av de judiska forten.

Vår älskade Profet kysste Hadrat Alis ögon och sade sedan: **"På grund av det mod du har visat är Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl nöjda med dig."** Hadrat Alî som hörde dessa välsignade ord grät av glädje. När vår Mästare, Profeten frågade: **"Varför gråter du?"** svarade han: "Må mitt liv offras för dig, O Rasûlullah! Jag gråter av glädje. Eftersom Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl är nöjda med mig." På detta sade vår älskade Profet: **"Inte bara jag, Jabrâîl, Mikâîl och alla änglar är nöjda med dig".**

Under tiden kom fyrahundra muslimer från Daws-stammen för att hjälpa vår Mästare, Profeten.[344] Efter detta fortsatte striderna tills alla fästningar var erövrade. När de återstående sju starka fästningarna i Khaybar föll, en efter en, skickade judarna, hopplösa, en delegation och bad om fred. Vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) accepterade detta förslag och de

"Jag är en sådan person att min mamma gav mig namnet Haydar (lejon). Jag är som ett storslaget lejon!"

***Hadrat Alî (radiy-Allahu 'anh)**anh"*



343 Karâmat är något extraordinärt som Allah låter hända genom människor som är fromma och älskade av Allah.

344 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 353; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 353.

kom överens om följande artiklar:

1-Blodet från de judar som kämpade mot muslimer i detta krig kommer inte att utgöras.

2-De judar som lämnar Khaybar får endast ta med sig sina barn och tillräckligt med nödvändiga hushållsartiklar som kan bäras av en kamel.

3-Alla återstående varor, rörliga eller inte, alla vapen som rustningar, svärd, sköldar, bågar, pilar, alla kläder utom de som de
har på ryggen, tyger, guld och skatter, alla djur som hästar, kameler och får kommer att lämnas till muslimerna.

4-Ingenting som måste lämnas till muslimerna kommer att döljas på något sätt.

De som gömmer dem kommer att hållas utanför Allahu ta'ala och Hans Rasûls säkerhetsgaranti och skydd...

Kinâna ibn Rabî, som inte följde dessa villkor och begravde sina skatter i jorden med getskinn, straffades. De krigsbyten som togs var otaliga. De bördiga markerna och dadelpalmsträdgårdarna i Khaybar lämnades helt och hållet till den islamsiska armén.[345]

Under tiden kom ghatfaniterna, som hade återvänt till sitt hemland, tillbaka till Khaybar för att hjälpa judarna. När de såg att vår Mästare, Profeten, erövrade Khaybar och tog över judarna, sade de: "O Muhammed! Du hade lovat att ge oss Khaybars dadelgrödor i ett år om vi lämnade Khaybar. Vi har hållit vårt löfte. Ge dem nu till oss." Vår Mästare, Profeten, sade: **"Det ena eller andra berget ska bli ert."** Ghatfâniterna försökte komma med hot genom att säga: "Om så är fallet ska vi slåss mot er". Vår Mästare Rasûl al-akram svarade: **"Må vår stridsplats vara Janafa"**. Janafa var namnet på en av de ghatfanitiska regionerna. När Ghatfâniterna hörde detta lämnade de av rädsla Khaybar och gav sig iväg.

Vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) och Hans hjältemodiga Ashâb var mycket trötta efter erövringen av Khaybar. Medan de sårade höll på att behandlades, vilade de andra.

Zaynab, hustru till Sallâm ibn Mishkam, en av judarnas framträdande personer, ville döda vår Mästare, Profeten, genom att förgifta Honom. Av denna anledning slaktade hon ett lamm och kokade den. Hon tillsatte en stor mängd gift i köttet. Sedan gick hon till vår Mästare Rasûl al-akrams närvaro och sade att hon hade med sig en present. Vår Mästare, Rasûl al-akram tog emot den och kallade på sin Ashâb. Alla tillsammans satte de sig ner för att äta. Världens Mästare slet en bit från getens framben och sade **"Bismillâhirrahmânirrahîm"** och stoppade den i Sin välsignade mun. Efter att ha tuggat den några gånger, spottade Han genast ut det och sade**: "O min Ashâb! Ta bort dina händer från denna måltid! Ty köttet har meddelat mig att det är förgiftat."**

Sahâbîerna rörde inte måltiden. Hadrat Bishr ibn Baras kropp, som hade ätit en tugga av köttet, blev dock lila och han blev martyr. Jabrâîl 'alaihis-salâm kom till vår älskade Profet och sa till Honom att han skulle ta blod mellan Hans axlar genom att göra blodtappning så att han kunde bli av med effekten av giftet som var blandat i Hans välsignade saliv. Det gjordes. Därefter begravdes det förgiftade köttet. Zaynab,

---

345 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 336; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 672.

som var ansvarig för denna förgiftning, fångades och fördes till vår Mästare, Profeten, i dennes närvaro. Vår Mästare frågade henne: **"Är det du som har förgiftat denna lammkebab?"**. Hon erkände: "Ja, jag har förgiftat den!" Vår Mästare, Profeten frågade: **"Varför ville du göra detta!"**. Hon svarade: "Du har dödat min make, min far och min farbror. Jag sa till mig själv: 'Om Han verkligen är en Profet kommer Allahu ta'âlâ att informera Honom. Om Han inte är det kommer detta gift att påverka Honom och Han kommer att dö. På så sätt kommer vi att bli av med Honom."" Ashâb al-kirâm sörjde över denna händelse. När de frågade: "Må våra liv offras för Din skull, O Rasûlullah! Ska vi döda denna kvinna?" Världens Mästare, som förlät varje förolämpning mot sin egen person, förlät även henne. Zaynab, som såg denna stora barmhärtighet, reciterade Kalima ash-shahâda och blev muslim"[346]

"O min Ashâb! Ta bort dina händer från denna måltid! Ty köttet har meddelat mig att det är förgiftat."
Hadith ash-sharîf

Bland krigsbytet och fångarna som togs i Khaybar fanns Safiyya, dotter till Huyay ibn Akhtab. Som överbefälhavarens rättmätiga dotter hade hon fallit i vår Mästare, Profeten, lott. Världens Mästare frigjorde henne. Hon blev mycket rörd och blev uppriktigt muslim genom att säga Kalima ash-shahâda. Vår älskade Profet, som var mycket glad, hedrade vår mor Safiyya genom att gifta sig med henne. På så sätt blev Hadrat Safiyya de troendes mor. På den plats som kallas Sahbâ genomfördes hennes bröllop, och en bröllopsmåltid, bestående av melon och dadlar, gavs.[347]

Det fanns ett blåmärke runt vår mor Hadrat Safiyyas välsignade ögon. När vår älskade Profet frågade: **"Vad är detta märke?"** Hon svarade: "En natt såg jag i min dröm att månen hade stigit ner och gått in i mitt bröst. När jag berättade för Kanâna, min man, om denna dröm slog han mig på ögat och sa: "Du har längtat efter att bli hustru till denna arabiska härskare som har kommit mot oss". Så det blev blåslaget."

Efter erövringen av Khaybar sade judarna till vår Mästare, Profeten: "O Muhammed! Vi kommer att överge Khaybar. Men vi kan jordbruk, underhåll av åkrar och trädgårdar väl. Om du vill, hyr ut dessa bördiga marker till oss. Vi kommer att arbeta på dessa marker och ge er hälften av skörden!" Vår älskade Profet och sahâbîerna hade inte tid att ägna sig åt jordbruksarbete. De



346 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 337; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 678; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 202; Tabarî, Târikh, II, 303; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 81; Ibn Kathîr, as-Sira, III, 398; Ghazâlî, Ihyâ II, 891; Zehebî, Siyer, II, 86.

347 Bukhârî, Salât, 12; Cihâd, 74; Abû Dâwûd, "Haraj", 21; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 101; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 330; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 669; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,VIII, Ibn Kathîr, as-Sira, IV, 645.

strävade efter att sprida Islâms religion och för jihad fî sabîlillâh.[348] Vår Mästare, Profeten, var nöjd med detta erbjudande och sade: **"På villkor att vi förvisar er närhelst vi vill".** Judarna accepterade detta och började bearbeta jordarna i Khaybar.[349]

Vår Mästare, Profeten, återvände med Sin Ashâb till Medîna som segrare.

Vid den tiden gick den sista Ashâb som var kvar i Abessinien, Umm Habîba radiy-Allahu 'anhâ och muhâjirerna, under ledning av Ja'far ibn Abî Tâlib, ombord på de två skepp som Negus ställde till förfogande och steg av vid Jar-hamnen. På kameler kom de till Medîna. Att se Hans Ashâb som hade emigrerat till Abessinien för tolv år sedan komma tillbaka gjorde Vår Mästare, Profeten, mycket glad. Han kysste Hadrat Ja'far i pannan och omfamnade honom. Han sade:

"Jag vet inte vad jag ska glädja mig åt, erövringen av Khaybar eller Ja'far's ankomst. Din migration är dubbel. Du har migrerat både till Abessinien och till mitt hemland." De överlämnade gåvorna och brevet som Negus Ashama skickat till Rasûlullah. Hans bröllop med Umm Habîba ägde rum det året också. Hon var då trettiosex år gammal.

De krigsbyten som togs i Khaybar delades ut till alla Ashâb al-kirâm som deltog i fredsfördraget i Hudaybiya, till dem som anslöt sig till Ghazâ i Khaybar, till de Ashâb som emigrerade till Abessinien och till Daws-stammen som anslöt sig till erövringen.[350]

I och med erövringen av Khaybar hade alla judar i Arabien tagits under kontroll av vår Mästare, Profeten. Nu hade de inget sätt att hjälpa polyteisterna. Omgivande stammar och stater förstod att muslimerna, som hade intagit borgen i Khaybar, som verkade oövervinnelig, hade stor makt. De började frukta den islamiska staten. De meckanska polyteisterna var i stor sorg och sorg. Många stammar, stora eller små, kom till Medîna al-munawwara för att omfamna Islâm och blev hedrade genom att bli Ashâb al-kirâm. Till och med ghatfâniter fanns bland dem. När det gäller vissa olydiga stammar gjordes de lydiga genom att skicka militära styrkor mot dem.

Händelsen med Layla at-Ta'ris

På vägen tillbaka från Ghazâ i Khaybar stannade de vid platsen Ta'ris. Den kvällen kallade Rasûlullah på Hadrat Bilâl och sade: **"O Bilâl! Sov inte i natt. Vakta till morgonen och väck oss för morgondagens namâz."** Sedan gick Rasûlullah till sängs med Sin Ashâb. Hadrat Bilâl utförde namâz under en tid. Han vände ansiktet mot öster och lutade ryggen mot sin last. Medan han väntade på namâz-tiden somnade han.

De var så trötta att ingen kunde öppna ögonen förrän solens strålar värmde deras ansikten. Före alla andra, Rasûlullah vaknade upp. De reste sig upp och utförde abdast. Hadrat Bilâl reciterade qâmat. Som en jamâ'at utförde de qada namâz.

Efter namâz, Rasûlullah sall-Allahu 'alaihi wa sallam, **"Om någon har glömt sin namâz, ska de utföra den så fort de kommer ihåg den. Haqq ta'âlâ sade**

348 Heligt krig endast för Allahs skull.
349 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, II, 157; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 641; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, I, 205.
350 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 353; Zehebî; Siyer, II, 82.

nämligen: 'akimi's-salâta li zikrî (utför namâz för att minnas mig, för att minnas min storhet)**'."**

Solen vänder tillbaka för Hadrat Ali

På vägen tillbaka från Ghazâ i Khaybar vilade Rasûlullah, sall-allahu 'aleihi wa sallam, i Sahbâ. Han hade lagt sitt välsignade huvud på Hadrat Alîs knä. I det ögonblicket började en wahy att stiga ner. Solen stod vid horisonten. Hadrat Alî (radiy-Allahu 'anh) hade ännu inte utfört sin namâz på eftermiddagen.

När uppenbarelsen tog slut gick solen ner. Rasûlullah bad: "O min Rabb! Om Alî är på Din och Din Rasûls sida, vänd tillbaka solen." Allahu ta'âlâ accepterade hans bön. Efter att Hadrat Alî hade utfört namâz gick solen ner igen. Asmâ bint Umays sade: "Jag såg att efter att den redan hade gått ner så gick solen upp igen och lyste upp jorden.

"Jag lyfte inte dörren till Khaybar fästningen med fysisk styrka utan med andlig styrka."

Hadrat Alî (radiy-Allahu 'anh)

Ghazâ av Wâdi al-Qurâ

Denna ghazâ inträffade i månaden Jamadil âkhir i Wâdi al-Qurâ. När de fick veta att Rasûlullah var i Wâdi al-Qurâ med Islâms armé, gjorde judarna från den regionen, med hjälp av en polyteistisk grupp, förberedelser för krig. De lämnade sin plats och tog stridens order.

Profeten 'alaihis-salâm beordrade en stridsformation och gav fanan till en Ashâb. Han bjöd in de otrogna till Islâm. Han sade: "Om ni tror kommer ni att rädda er själva och era ägodelar". Men de accepterade inte. En av polyteisterna kom fram och bad om strid. Zubayr ibn Awwâm radiy-Allahu 'anh dödade honom. En annan ställde sig inför Hadrat Alî. Hadrat imâm skickade den otrogne till Jahannams eld. En annan kom fram. Han dödade även honom. Abû Dujâna radiy-Allahu 'anh dödade två judar. Den dagen dog femton otrogna.

När kvällen kom återvände alla till sina platser. På morgonen drog de båda sidorna sina svärd; de var redo för krig. När solen gick upp en spjutlängd, flydde de otrogna, som drabbats av rädsla. Mujâhiderna fick många varor och troféer. Taymâ-judarna var rädda efter Wâdi al-Qurâ-judarnas öde. De accepterade att betala jizya för att skydda sin egendom, de slöt vapenvila.



Ghazâ av Wâdi al-Qurâ

Parternas positioner före slaget
Akula
Otroende soldat
Zubair bin al-Awwam
Otroende soldat
Abu Arad
Otroende soldat
Höhkvarteret för den otrogna armén
Beliyy
Al Ula
Wadi ul Qura
Islamiska Arméns högkvater
Qattan
Fadak
Wajh
Khayber
Nüheyl
Juhainah
Hanakiyah
Hamra
Uyun
Amlaj
Al-Medinatu´l-Munawwarah
(Den upplysta staden)
Hulayfah
Yanbu
Yetme



EXPEDITIONEN TILL UMRA-TUL-KAZÂ

"Labbayk! Allahumma Labbayk! Labbayk! Lâ sharîka laka labbayk! Innal hamda wan-ni'mata laka wal-mulka, lâ sharîka lak."

Talbiya

Ett år hade gått sedan fredsavtalet i Hudaybiya. En månad före Eid al-Adha, i början av månaden Dhu'qâdah, beordrade vår Mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) Sin Ashâb al-kirâm att göra förberedelser för 'umra. De som åkte till Hudaybiya och deltog i Bî'at ur-Ridwân, utom de som hade dött, skulle alla delta i 'umra. Efter denna order kom två tusen sahâbîs slutfört sina förberedelser. Sjuttio kameler togs med för att offras. Nâjiya ibn Jundub och hans fyra vänner fick i uppdrag att föra kamelerna till Mecka genom att låta dem beta. Dessutom skickades hundra ryttare under ledning av Hadrat Muhammad ibn Maslama i förväg för att bära sådana vapen som rustningar, spjut och svärd. Man kunde inte lita på polyteisterna. I händelse av en attack skulle dessa vapen användas. Några av Ashâb al- kirâm sade: "O Rasûlullah! Enligt fredsavtalet i Hudaybiya skulle vi inte komma på 'umra med vapen, förutom svärd i skidor." Världens Mästare svarade: **"Vi kommer inte att ta med oss dessa vapen till Haram, nära Qurayshîs. Men de kommer att hållas nära i händelse av en attack från Quraysh."**

Abî Zarr Ghifârî utsågs till vår Profets ställföreträdare i Medîna al-munawwara.[351] Det rapporteras också att Abû Ruhm Ghifârî var den person som utsågs till ställföreträdare. Två tusen sahâbîer begav sig tillsammans med vår älskade Profet till Mecka. Ashâb al-kirâm var mycket uppspelta. De skulle få se sina hem, sina hemtrakter, som de lämnat för Allahu ta'âlâs och vår älskade Profets skull.... De skulle besöka Kâ'ba som de vände sig mot i var och en av de fem dagliga namâz... De skulle träffa sina släktingar som just hade blivit muslimer men som inte kunde komma till Medîna på grund av fördraget. De skulle visa islams ära och storhet för Qurayshs polyteister som fick dem att gråta blod i åratal och som allvarligt förtryckte dem, som martyriserade många av sina bröder för att få dem att dyrka avgudarna. Kanske skulle dessa polyteister som såg detta älska Islâm och bli muslimer!....

De som stannade i Medîna följde med världarnas Mästare upp till Wadâ backen, och efter att ha tagit farväl återvände de...

När vår älskade Profet kom till Dhu'l-Hulayfa, som låg ungefär tio kilometer från Medîna, tog Han på sig sitt ihrâm. De härliga Sahâbîerna följde Honom. Alla var klädda i vitt. Nu hade resan till



351 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 434; II, 289; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 8; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 59; Kattânî, at-Tarâtîbu'l-idâriyya, I, 484-486.

Mecka för att göra 'umra börjat. Överallt skakades man av ljudet av;

"Labbayk! Allahumma Labbayk! Labbayk! Lâ sharîka laka labbayk! Innal hamda wan-ni'mata laka wal-mulka, lâ sharîka lak."

Resan var mycket glad och prisade Allahu ta'âlâ och bad till Honom och nämnde Hans välsignade namn.

När de framryckande styrkorna under ledning av Muhammed ibn Maslama närmade sig Mecka såg Quraysh-polyteisterna dem. Av rädsla närmade sig polyteisterna dem och frågade: "Vad är detta?". Det var som om de sa: "Är det så här vi kom överens för ett år sedan?". Muhammed ibn Maslama gav ett svar som frös deras blod: "Dessa är ryttare från Rasûl av Allahu ta'âlâ. Om Allahu ta'âlâ tillåter det, kommer han också att hedra imorgon!" Polyteisterna återvände i skräck och förmedlade nyheten till Mecka. De meckanska polyteisterna sade: "Vi svär att vi har följt avtalet. Varför skulle Muhammed slåss mot oss?..." Omedelbart skickade de en delegation för att tala med vår Mästare, Profeten.

Under tiden hade världens Mästare (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) kommit till den plats som kallas Batn al-Ya'jaj, där Han kunde se Mecka. De lämnade alla sina vapen där, utom svärd. Han satte tvåhundra sahâbîs som vaktposter för att skydda vapnen.

När dessa förberedelser var klara bad Quraysh-delegationen om tillåtelse att få tala med vår Mästare, Profeten. När det beviljades sade de: "O Muhammed! Sedan Hudaybiya-fördraget har vi inte gjort något mot dig. Kommer du trots detta att komma till Mecka, till ditt folk, med dessa vapen? Men enligt vårt fördrag skulle det inte finnas några vapen med dig, förutom svärd i skidor!...". Världens Mästare svarade: **"Sedan min barndom och fram till idag är jag känd för att hålla mina ord och vara trogen. Vi kommer inte att gå in i Haram med något annat än våra svärd i skidor. Men jag vill att vapnen ska vara närvarande någonstans i närheten av mig."** När delegationen såg att den nyhet som förmedlats till dem var felaktig slappnade de av. De sade: "O Muhammed! Ärligt talat har vi bara sett pålitlighet och godhet från dig. Detta är vad som passar dig." De återvände till Mecka och informerade Quraysh om situationen. De kände sig också lugna.

På grund av sitt agg och sin avundsjuka ville inte Qurayshs notabla personer se detta lyckliga ögonblick för vår Mästare, Profeten och Hans Ashâb. Därför begav de sig ut ur Mecka till bergen.

Vår älskade Profet skickade i förväg de markerade offerkamelerna till platsen Zî-Tuwâ. Sedan slutförde Han och Hans Ashâb förberedelserna och gick in i Muqaddas stad Mecka. Ashâb al-kirâm hade omringat världens Mästare. Universums Sultan befann sig på sin kamel Quswâ. Han lyste upp runt omkring som om Han vore en sol som blockerade tusentals stjärnor. O min Rabb! Vilken vacker, vilken majestätisk scen det var!....

Ljudet **"Labbayk! Allahumma Labbayk! Labbayk! Lâ sharîka laka Labbayk!..."** lät höra. Hjärtan var fulla av kärlek till Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl.

Steg för steg avancerade de mot Kâ'ba al-mu'azzama. När de närmade sig ökade deras spänning. De utrop av talbiya som alla sade fyllde Mecka. När polyteisterna såg denna scen blev de berörda. Många kände hur Islâms kärlek strömmade in i deras hjärtan. Till sist kom universums Sultan, Mästaren av de två världarna, vår älskade,

härliga Profet Muhammad 'alaihis-salâm var segerrik

Och här gick vår älskade Profet och Hans härliga ashâb, med sina svärd omgjorda, in i det område där Kâ'ba fanns. Hadrat Abdullah ibn Rawâha höll i tyglarna på Quswâ, vår Mästares, Profetens kamel. Några meckanska polyteister, kvinnor och barn hade ställt upp sig längs Dâr-un Nadwa, de iakttog vår älskade Profet och Hans heroiska Ashâb. Medan han avancerade, började Abdullah ibn Rawâha recitera dikter som om han hamrade in kupletterna i huvudet på polyteisterna:.

O ni otrogna, lämna Profetens väg,
Till vilken Allahu ta'âlâ sände Koranen.

Hans religion innehåller all godhet och vänlighet,
Den bästa döden är att dö för denna religion.

Han är verkligen Rasûlullah, jag accepterade det med mitt hjärta,
Jag tror på Hans ord, jag accepterade allt.

O otrogna! När ni förnekade att Koranen,
Är härstammar från Allahu ta'âlâ,

Som hur vi plötsligt gick ner i strejker,
Hur vi separerade era huvuden från era kroppar,

Om du inte tror på dess innebörd,
Strejkerna kommer att falla över ditt huvud på detta sätt.

Jag börjar med Allahs välsignade namn.
Förutom Hans religion finns det ingen sann religion.

Och återigen börjar jag med namnet på den Allah
Som Muhammed är både slav och rasûl till.

Hadrat 'Umar kunde inte låta bli att varna honom genom att säga: "O Ibn Rawâha! Hur kan du recitera dikter inför Rasûlullah och i Haram ash-sharîf?" Vår Mästare, Profeten, sade dock: **"O 'Umar! Hindra honom inte! Jag svär vid Allahu ta'âlâ att hans ord är snabbare och mer effektiva på dessa Quraysh-polyteister än att skjuta pilar mot dem. O Ibn Rawâha! Fortsätt!"** Efter en kort stund beordrade vår Mästare, Profeten, Hadrat Abdullah ibn Rawâha,

"Säg: Det finns ingen annan gud än Allahu ta'âlâ! Han är den ende. Han är den som uppfyller Sitt löfte! Han är den som hjälpte denna Hans slav! Han är den som gav Sina soldater makt! Han, endast Han, är den som förstörde de samlade stammarna."

Efter detta började Abdullah ibn Rawâha recitera;

"Jag svär vid Allahu ta'âlâ att hans (Ibn Rawâhas) ord är snabbare och mer effektiva på dessa Quraysh polyteister än att skjuta pilar mot dem."

Hadith ash-sharîf



Det finns ingen annan gud än Allahu ta'âlâ!
Han har ingen partner, Lâ ilâha illallah!

Han är den som gav muslimska soldater makt!
Och Han är den som förstörde och skingrade de otrogna!

Muslimerna upprepade också dessa ord.

När vår älskade Profet gick in i Baitullah öppnade Han Sin välsignade högra axel. Människor beundrade skönheten i Hans välsignade ljusa hud. Sedan sade Han: **"Må Allahu ta'âlâ förlåta med Sin barmhärtighet de mästare som kommer att visa sig starka och energiska mot dessa polyteister idag".** På dessa ord öppnade Ashâb al-kirâm sina högra axlar och gjorde tawâf runt Kâ'ba tre gånger. De gick snabbt och på ett storslaget sätt. Men de gick långsamt mellan Rukn al-Yamâni och hörnet av Hajar al-Aswad. Vår Mästare, Profeten och Hans Ashâb närmade sig Hajar al-Aswad, kysste den eller sträckte ut sina armar mot den.

Polyteisterna tittade på Ashâb. De var förvånade över denna majestätiska och spektakulära marsch. De hade fått höra att muslimerna efter att de gått till Medîna försvagades och blev sjuka. Sådana rykten hade spridits. Nu bevittnade de en helt annan situation. De blev mer och mer förbryllade.

De återstående fyra tawâfs hade gjorts i långsam takt. Efter tawâfen utförde de en namâz på två rakats vid den plats som kallas Maqâm al-Ibrâhîm. Därefter gick de sju gånger mellan Safâ- och Marwa-bergen. Efter att offerdjuren hade slaktats lät vår Mästare, Profeten, raka Sitt hår. Hans välsignade hår rycktes upp ur luften. Ashâb al-kirâm rakade sig också. Således blev drömmen, som vår Mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) såg för exakt ett år sedan, blev sann.

Så, det var så att 'umra-besöket hade avslutats och det var dags för namâz på eftermiddagen. Världens Mästare beordrade Hadrat Bilâl att recitera adhân vid Kâ'ba. Bilâl al-Habashî följde ordern omedelbart. Medan han reciterade adhân al-Muhammadî vid Kâ'ba skakades hela Mecka om. Ashâb al-kirâm lyssnade på adhân med stor respekt och upprepade dess ord tyst. När den var slut blev vår Mästare Habîbullah imâm. Eftermiddagens namâz, som utfördes i jamâ'at, hade en annan effekt på polyteisternas hjärtan.

Ett tält av läderhudar hade satts upp för vår älskade Profet på platsen Abtah. Sahâbîerna stannade i omgivande tält i tre dagar. Vid var och en av de fem dagliga namâz-tiderna samlades de i Baitullah och utförde sin namâz i jamâ'at. Vid andra tillfällen besökte de sina släktingar och var exemplariska för dem, med den vackra etik som de förvärvat från Islâm. När de såg Ashâbs vackra attityder kunde andra människor inte låta bli att uttrycka sin beundran. Det var som om Mecka under dessa tre dagar erövrades inifrån.

De tre dagarna hade gått... Tiden för avfärd var inne. Mot kvällen sa vår Mästare, Profeten: "Ingen av muslimerna (som har kommit för 'umra) kommer att tillbringa kvällen i Mecka, de kommer alla att ge sig av!" Alla packade ihop och började åka till Medîna..

När Rasûlullah träffade Hadrat Abbâs när han var i Juhfa, föreslog Hadrat Abbâs: "O Rasûlullah! Maymûna bint Hârith blev änka. Kan du inte ta henne till din hustru?"

Efter detta skickade vår Mästare, Profeten, Abû Râfi' och en person från Ansâr till Mecka för att be om hennes hand. När Hadrat Maymûna, som vid det tillfället satt på en kamel, fick veta att Rasûlullah ville ha hennes hand i äktenskap, sade hon: Detta kamelen och personen på den är båda Rasûlullahs." Hon gav sig själv till vår Mästare, Profeten. Hon lämnade arrangemangen till sin syster Umm al-Fadl, och Umm al-Fadl överlämnade denna uppgift till sin make Hadrat Abbâs. Medan de återvände från 'umra, när de kom till den plats som kallas Sharîf, gjorde Hadrat Abbâs nikâh mellan Hadrat Maymûna och Rasûlullah med fyrahundra dirham som mahir. Bröllopet skedde också här. Hadrat Maymûna var den sista kvinnan som hedrades med Rasûlullah nikâh. Vår Profet gifte sig inte igen efter det.

"Må Allahu ta'ala förlåta med sin barmhärtighet de mästare som kommer att visa sig starka och energiska mot dessa polyteister idag!"

Hadith ash-sharîf

Jag har vågat presentera en ljusstake, Yâ Rasûlallah!
Mitt motiv är att tjäna din upphöjda dörr, Yâ Rasûlallah!

Inte en gåva värdig Ers höghet från Er ödmjuka slav;
Var snäll och acceptera det med din vänlighet och nåd, Yâ Rasûlallah!

Vem har jag att ta min tillflykt till, förutom dig?
Vid din sida finns vänlighet och välsignelse, Yâ Rasûlallah!

Jag tar min tillflykt till dig, och till dig ensam, jag är i din nåd.
Var snäll och ha förbarmande och gör förbön för mig, Yâ Rasûlallah!

I båda världarna, gör denna Khân-i Mahmûd-i adlî som din egen!
Din är auktoriteten, i början och i slutet, Yâ Rasûlallah!

II. Mahmûd Hân

Khâlid ibn Walîds övergång till islam

När vår Mästare, Habîb al-Akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), som har sänts som en barmhärtighet för världarna, åkte till Mecka för 'umra, frågade Han Hadrat Walîd ibn Walîd, en av Sina Ashâb: "Var är Khâlid? Det är inte lämpligt för en person som han att inte känna till Islâm. Vad bra det hade varit om han hade visat alla sina ansträngningar och sitt hjältemod tillsammans med muslimerna mot polyteisterna. Vi skulle ha älskat och uppskattat honom." Tidigare skrev Walîd ibn Walîd från tid till annat brev till sin äldre bror och uppmanade honom att omfamna Islâm. När han vidarebefordrade dessa välsignade ord från vår Mästare, Profeten, till honom, ökade Khâlid ibn Walîds benägenhet till Islâm mer och mer. Sahâbîerna hade återvänt till



Medîna från 'umra-besöket. Dagarna hade gått och det åttonde året av Hegira hade börjat. Khâlid ibn Walîd var mycket upprymd. Han längtade efter att nå Medîna, sitta på knä i närvaro av världens Mästare och bli hedrad genom att bli muslim. Han berättade själv:

"Allahu ta'âlâ skänkte mig kärlek till vår Mästare, Profeten. Han placerade kärleken till Islâm i mitt hjärta. Han förändrade mitt tillstånd så att jag kunde skilja det goda från det onda. Jag sa till mig själv: Jag var närvarande i alla strider mot Muhammed 'alaihis-salâm. När jag lämnade varje slagfält kände jag att jag var på fel väg och att Han definitivt skulle segra över oss en dag. Jag var befälhavare för fiendens kavallerister när Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) kom till Hudaybiya. I Usfân närmade jag mig närmare muslimerna och blev sedd av dem. Rasûlullah var säker på oss och ledde den tidiga eftermiddagens namâz för Hans Ashâb. Vi ville göra en plötslig räd. Men det var inte möjligt. Det var tur. Rasûlullah måste ha förstått vår avsikt; de var försiktiga när de utförde namâz sent på eftermiddagen.

Den här situationen påverkade mig så mycket. Jag sa till mig själv att den här personen förmodligen skyddades av Allah. Jag var djupt försjunken i tankar och visade mig inte för Honom när Han kom till Mecka för 'umra. Han hade kommit med min bror Walîd och kunde inte hitta mig. Min bror hade lämnat ett brev till mig: **"Bismillâhirrahmânirrahîm! Efter att ha tackat och prisat Allahu ta'âlâ och hälsat och åkallat välsignelser från Rasûlullah, konstaterar jag att jag verkligen inte vet något som kan vara mer överraskande än att du vänder dig om och går bort från Islâm. Du är dock inte oförmögen att förstå att din väg är fel. Varför använder du inte ditt förnuft? Vilken märklig sak att du inte kan känna till och förstå en religion som Islâm. Vår Mästare, Profeten frågade mig om dig. Han önskar att du ska känna till Islâm och att du ska använda dina ansträngningar och ditt hjältemod bland muslimerna mot polyteisterna. O min bror! Du har missat många möjligheter. Var inte sen längre!"**

När min brors brev nådde mig, blev min önskan att bli muslim en mycket stark. Jag hade bråttom att åka. Det Rasûlullah sa gjorde mig mycket glad. När jag sov den natten nådde jag i min dröm från dystra, trånga, vatten lösa, ökenliknande platser till en plats som var grön, bred och rymlig.

Jag bestämde mig för att berätta min dröm till Hadrat Abû Bakr när jag kom till Medîna och be om dess tolkning. Medan jag förberedde mig för att åka till Rasûlullah funderade jag på vem som skulle kunna följa med mig på denna resa. Under tiden stötte jag på Safwân ibn Umayya. Jag berättade för honom om situationen. Han avvisade mitt erbjudande. Sedan träffade jag Ikrima ibn Abû Jahl. När även han avvisade gick jag hem till mig. Jag satte mig på min häst och gick till 'Uthmân ibn Talha. Jag sa också till honom att jag skulle gå till Rasûlullah för att bli muslim och bad honom följa med mig. Han accepterade utan att tveka. Nästa dag, före gryningen, gav vi oss iväg tillsammans. När vi nådde den plats som kallas Hîre mötte vi Amr ibn Âs. Han frågade vart vi var på väg. När vi berättade om vårt syfte sa han att han kom från Abessinien och att han hade blivit muslim medan han var med Negus Ashama. Nu var han på väg till Medîna för att göra bî'at till Rasûlullah. Vi tre anlände till

Medîna. Senare fick jag veta att när vår Mästare, Profeten, hörde att vi kom, sade han: **"Mecka hade skickat sina älsklingar till vår sida."**

När jag kom till Medîna tog jag av mig min reseklädsel. Jag tog på mig mina bästa kläder och gjorde mig redo att möta vår Mästare Rasûlullah. I det ögonblicket kom min bror Walîd och sade: "Skynda dig! Vår Profet har informerats om din ankomst och Han är mycket glad. Nu väntar Han på dig." I all hast gick jag till den store Profetens närvaro. Jag hälsade på Honom och sade: "Jag vittnar om att det inte finns någon annan gud än Allahu ta'âlâ och att du är Allahu ta'âlâs profet". Han sade: **"Hamd** (lovord) **vare Allahu ta'âlâ, som har visat dig den rätta vägen och ledde dig till den."** Sedan bad jag att Han skulle be till Allahu ta'âlâ om förlåtelse för mina synder. Han bad för mig och sade: **"Islâm skär bort de synder som begicks före den"**. Mina andra två vänner omfamnade också Islâm."[352]

"Islâm skär bort de synder som begicks före den"
Hadith ash-sharîf

Dessa tre mästare, bland de modigaste i Mecka, som inte tvekade att ge sina liv för sina mål, hade alltså hedrats genom att ansluta sig till Ashâb al-kirâm i närvaro av vår Mästare Rasûlullah med sina hjärtan överfyllda av uppriktighet. Nu skulle de med all sin kraft försöka eliminera otroheten. Sahâbîerna gladde sig mycket åt att de omfamnade Islâm. De uttryckte sin glädje med rop av takbir; "Allahu akbar!"

Hadrat Muhammed är Haqqs röst,
Han är herre över båda världarna.
Araber och Perser är Hans slavar.
Tiden har inte sett en ros som den rosen,
Även du böjer dig för denna skönhet.

Imâm al-Busayrî



352 Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, IV, 455; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, XVI, 228; Zahabî, Siyar, II, 118.

KRIGET OM MÛTA

Under det åttonde året av Hegira skickade vår Mästare Sarwar al-kâinat, som är en barmhärtighet för alla världar, sände sändebud till olika stammar och stater för att sprida Islâm. Några av dem gav positiva resultat. Hadrat Haris ibn Umayr, som skickats för att träffa guvernören i Busrâ, hade dock arresterats av kristna soldater i byn Mûta i Balkâstaden Damaskus. Hadrat Haris, som fördes till Sharahbil ibn Amr, guvernören i Damaskus, hade slaktats och martyrerade trots att han var sändebud.[353]

Vår älskade Profet var djupt bedrövad över denna händelse och beordrade omedelbart Sin heroiska Ashâb att samlas. De sahâbîer som tog emot denna order tog farväl av sina barn och samlades i Jurfs läger. Vår Mästare Habîb al- akram sade efter att ha lett namâz tidigt på eftermiddagen: **"Jag har utsett Zayd ibn Hâritha till befälhavare för de människor som kommer att gå till jihâd. Om Zayd ibn Hâritha blir martyr, låt Ja'far ibn Abî Tâlib ta hans plats. Om Ja'far ibn Abî Tâlib blir martyr, låt Abdullah ibn Rawâha ta hans plats. Om Abdullah ibn Rawâha också blir martyr, låt muslimerna välja en lämplig person bland dem själva och göra honom till deras befälhavare!"** Efter detta förstod Ashâb al-kirâm att hjältarna vars namn nämndes skulle bli martyrer. De började gråta och sade: "O Rasûlullah! Vi önskar att de skulle leva så att vi kunde dra nytta av dem." Vår Mästare, den Profeten svarade inte på dem utan höll tyst.[354]

Hadrat Zayd, Ja'far och Abdullah, som var närvarande där, hörde också detta och blev mycket glada. Eftersom deras största mål var att bli martyrer medan de spred Allahu ta'ala religion. Nu hade det glada budskapet kommit och de hade hört det med egna öron. Mujâhîderna hade avslutat sina förberedelser; de väntade på sina befälhavare. Vår älskade Profet överlämnade Islâms vita fana till Hadrat Zayd ibn Hâritha. Han beordrade honom att gå upp till platsen där Hârith ibn Umayr hade blivit martyr och att förmedla Islâm. Han beordrade honom att slåss mot fienden om de inte accepterade.

Hadrat Abdullah ibn Rawâha grät när han tog farväl av sina vänner som var befälhavare. De frågade honom: "O Rawahas son! Varför gråter du?" Abdullah ibn Rawâha, som var poet, svarade:

Orsaken till att jag gråter är inte kärleken till livet,
Och jag svär vid Allahu ta'âlâ, anledningen är inte att jag saknar dig.

Den verkliga orsaken är Att Vår Rabb i Koranen al-karîm föreskriver,
I en av verserna:

"Det vet jag säkert,
Det finns ingen bland er Som inte vill ha Gått igenom Jahannam..."

Jag hade hört denna âyat, Medan Rasûlullah reciterade den,
Jag är rädd om jag stannar vid Jahannam, Hur kan jag stå ut med att vara där?

---

353 Wâqidî, al-Maghâzî, II, 756; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 128; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, XI, 464.
354 Bukhârî, Megâzi, 46; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 756-758; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 128-130.

Hans vänner bad för honom: "Må Allahu ta'âlâ göra dig till en av Sina älskade slavar, må du vara en av de fromma!"

Sedan sade Hadrat Abdullah ibn Rawâha: **"Jag ber Allahu ta'âlâ om förlåtelse. Dessutom vill jag bli martyr med ett grymt svärdslag eller ett spjutstöt som kommer att bränna min lever och mina tarmar!...".** När armén var redo att röra sig kom Hadrat Abdullah ibn Rawâha till vår Mästare Rasûlullah, och efter att ha tagit farväl frågade han: "O Rasûlullah! Kan du ge mig ett råd som jag kan memorera och behålla i mitt huvud?" Vår Mästare, Profeten sa till honom: **"I morgon kommer du att nå ett land där det är mycket sällan man utför sajdas för Allahu ta'âlâ. Öka antalet av dina sajdas och namâz där."** Abdullah ibn Rawâha frågade: "O Rasûlullah! Kan du ge mig fler råd?" Vår Profet svarade: **"Kom ihåg Allahu ta'âlâ ständigt. För att minnet av Allahu ta'âlâ kommer att hjälpa dig att nå dina förväntningar."**

Den islamiska armén på tre tusen personer med rop på "**Allahu Akbar! Allahu Akbar!"** började marschera. Vår älskade Profet och sahabiterna, som stannade i Medîna, följde mujâhid ghâzis upp till Wadâbacken. Här talade världens Mästare till den välsignade islams armé på följande sätt: **"Jag råder er att följa Allahu ta'âlás bud, att avstå från Hans förbud, att vara välgörande mot de muslimer som är med er och att behandla dem väl. Kämpa på Allahu ta'âlás väg genom att säga Hans namn. Förråda inte de varor som tagits som byte. Bryt inte ditt löfte. Döda inte barnen! Där, i de kristnas kyrkor, kommer ni att finna några som lever i ensamhet och som har ägnat sig åt gudstjänst. Undvik att skada dessa personer! Förutom dem, kommer ni att stöta på några personer vars huvuden är inbäddade av djävlarna. Skär av deras huvuden med era svärd. Döda inte kvinnorna eller de gamla. Bränn eller hugg inte ner träden. Förstör inte husen!"**

Han sa till Zayd ibn Hâritha, överbefälhavaren: **"När ni möter era polyteistiska fiender, bjud in dem till ett av tre alternativ!... (Om de blir muslimer) bjud in dem att migrera till Muhadjurens hem, Medîna! Om de accepterar din inbjudan, tala om för dem att de kommer att ha samma rättigheter som Muhadjuren har, och att de kommer att ha samma skyldigheter som muhadjuren har.**

Om de föredrar att omfamna Islâm och bosätta sig i sina egna länder, tala om för dem att de kommer att bli som muslimska nomadaraber och de samma gudomliga regel kommer att tillämpas på dem ogkså; ingenting kommer att sparas från krigbytet för dem och endast de som kämpar tillsammans med muslimerna kommer att dra nytta av bytet!

Om de inte accepterar Islâm, uppmana dem att ge jizya!

"Jag har utsett Zayd ibn Hâritha till befälhavare. Om han blir martyr, låt Ja'far ibn Abî Tâlib ta hans plats. Om han blir martyr, låt Abdullah ibn Rawâha ta hans plats. Om Om han också blir martyr, ska ni välja en lämplig person bland er!"

Hadith ash-sharîf



Skada inte någon som accepterar detta! Om de inte heller samtycker till att ge jizya, bekämpa dem genom att ta sin tillflykt till Allahu ta'ala hjälp!..."

Efter detta råd tog Han farväl av mujâhiderna. Islams armé avgick med rop på takbîr. De kvarvarande människorna viftade med händerna mot de avgående människorna och bad: "Må Allahu ta'âlâ göra er säkra från alla typer av faror och må Han göra så att ni kommer tillbaka välbehållna och friska". Tills de försvann vid horisonten såg de på dem med tårfyllda ögon....

Muqaddas banderoll i Zayd ibn Hârithas hand vajade; mujâhiderna tog en okänd och lång resa för att tjäna Allahu ta'âlás religion. Den Islâmiska armén ryckte snabbt fram mot Syrien. Resan var händelselös och glädjefylld.

Mujâhiderna såg fram emot att möta fienden så snart som möjligt. En av de mest ivriga av dem som önskade martyrskap var Hadrat Abdullah ibn Rawâha. Zayd ibn Arqâm berättade: "Jag var en föräldralös som växte upp under Abdullah ibn Rawâhas vård. När han åkte till Mûta-expeditionen hade han också tagit med mig på sin kamel. Medan vi gick på natten ett tag reciterade han dessa parader:

Min kamel! Om du kan bära mig till sanden, till brunnen,
Och ytterligare fyra dagar därifrån.

Jag lovar att jag inte kommer att ta med dig på resor längre,
Snar,t kommer du att vara utan ägare.

Jag kommer förmodligen inte att återvända till mitt hem,
Jag hoppas att jag kommer att bli en martyr i denna kamp.

O Rawahas son, vid sista stoppet passerade de troende mig med fart,
Även dina närmaste släktingar,

Genom att bryta broderskapets band passerade de,
De lämnade dig till Haqq ta'âlâ och gick vidare.

Jag tänker inte på mina världsliga ägodelar,
Jag bryr mig inte längre om träd eller datum!

När jag hörde detta grät jag. Abdullah ibn Rawâha rörde vid mig med sin piska och sade: "O du stygging! Vad är det med dig? Vilken skada åsamkas dig om jag talar på detta sätt? Om Allahu ta'ala beviljar mig martyrskap kommer du att återvända på djuret och nå ditt land. När det gäller mig kommer jag att vara fri från alla världens bekymmer och sorger, och jag kommer att nå lätthet. Han klättrade ner och utförde en namâz på två rak'ats. Efter att ha gjort en lång bön till Allah, kallade han på mig: "O barn!". När jag svarade 'Ja' sa han: 'Inshâallah, martyrskapet kommer att beviljas mig i denna expedition!'".

Medan de modiga sahabiterna närmade sig Syrien hade Damaskus guvernör, Sharâhbil ibn Amr, redan fått veta att den islamiska armén var på väg. Han hade omedelbart informerat den bysantinske kejsaren Heraklius, och han hade fått många förstärkningar. Han var mycket lättad eftersom muslimerna enligt de insamlade underrättelserna endast var tre till fem tusen man starka. Hans armé var dock mer än hundra tusen. När det gäller vapen var de otaliga. När Ashâb al-kirâm 'alaihim-ur-ridwân nådde Maân,

I ett av Damaskusländerna fick de veta att öst romarna marscherade mot dem med en armé på hundra tusen soldater. De stannade och stannade där i två nätter. Hadrat Zayd ibn Hâritha, deras befälhavare, samlade sina vänner och informerade dem om situationen. Han bad om deras åsikter om vad som skulle göras mot den romerska armén. Några av sahâbîerna sa: "Utan att konfrontera den romerska armén, låt oss organisera plötsliga räder in i deras land, tillfångata deras folk och återvända till Medîna." Några andra sa: "Låt oss skriva ett brev till Rasûl 'alaihis-salâm, uppge antalet fiender och be Honom skicka soldater till oss skyndsamt eller tala om för oss vad vi ska göra". Medan de var på väg att besluta att den andra åsikten var lämpligare, sade Hadrat Abdullah ibn Rawâha:

Mitt folk, vad är orsaken till att ni tvekar?
Har vi inte kommit för att kämpa med martyrskap som vår avsikt?

Vi har aldrig kämpat mot de otrogna,
Eftersom vi var överlägsna i antal.

Vi kämpade med kraften från denna religion,
Som beviljats av Allahu ta'ala, som om vi vore ett lejon.

Gå och slåss, förvisso, det finns godhet,
Antingen martyrskap eller erövring i slutet av denna verksamhet.

Wallahi, på Badrs dag hade vi två hästar,
Vi ägde en häst och några få vapen vid Uhud.

Om det ligger i vårt öde att segra i denna strid,
Så är det redan utlovat av Allah och Hans Rasûl.

Haqq ta'âlâ bryter aldrig sitt löfte,
Så marschera framåt, o troende!

Om martyrskap är en del av vårt öde,
Vi kommer att förenas med våra bröder i Jannah.

Dessa ord av Hadrat Abdullah ibn Rawâha uppmuntrade mujâhidînerna.

De sade: "Wallahi, Rawahas son talar sanning."

Nu hade beslutet fattats. De skulle fortsätta att kämpa tills de blev martyr. När de ärofyllda sahabiterna kom till byn Mûta, kom de mötte den romerska armén på hundra tusen soldater.

Berg och dalar hade fyllts med fienden. På ena sidan fanns en tretusen man stark islams armé som kommit från Medîna till Damaskus för att sprida Allahu ta'âlás religion, på andra sidan fanns de otrogna som samlats för att strypa Islams religion.

"Kom ständigt ihåg Allahu ta'âlâ. För att minnet av Allahu ta'âlâ kommer att hjälpa dig att nå dina förväntningar."
Hadith ash-sharîf



Mûtakriget


DET BYSANTİNSKA RİKET
Saida
Damskus
Akdeniz
Damaskusregionen
Al Qanavat
Tisphoon
Den bysantinska armen
och dess allierade
IRAK
Babylon
Jerusalem
(Al-quds)
Regiao de
Mawab
Palestina
Azrukh
Petra
Maan
Dumat Al-jandal
Eyle
Den stora Nafudöknen
Sinaiöknen
Bida
Tur
Tabuk
Tayma
Daba
Hijr
Al Ula
REGİAO DE HİJAZ
Wajh
Den islamiska armén
och dess utreserutt
EGYPTEN
Röda Havet
Amlaj
Al-Medinatu´l-Munawwarah
(Den upplysta staden)
An-Nubait
Yanbu
Badr Badr

Till synes fanns det en stor obalans mellan makterna. En muslim skulle behöva slåss mot mer än trettio romerska soldater.

Båda sidorna tog stridsuppställning. Under tiden, i enlighet med vår Mästare, Profetens, order, avancerade en kommitté från den islamiska armén mot det romerska militärlägret. De erbjöd den romerska armén att omfamna Islâm, annars skullede betala jizya. De avvisade dock detta förslag. Det fanns ingen tid att förlora. Befälhavaren, Hadrat Zayd ibn Hâritha, som höll islams muqaddas-banner, beordrade sin armé att anfalla. Mujâhiderna, som väntade på detta ögonblick, sprang fram som pilar med rop på **"Allahu akbar!".** De drog sina svärd och dök ner i mitten bland fienden... Hästars gnäll, svärdskrockar och skrik från de sårade fyllde luften. Redan i början av kriget förvandlades slagfältet till ett blodbad. Vid varje svingning av de ärofyllda sahâbîernas svärd föll antingen ett huvud eller en arm ner.

"Mitt folk, vad är orsaken till att ni tvekar? Har vi inte kommit för att kämpa med martyrskap som vår avsikt?"

Abdullah ibn Rawâha (radiy-Allahu 'anh)

Hadrat Zayd höll Rasûlullahs vita fana och kämpade samtidigt som han sa **"Allah Allah".** Han var helt omringad av fienden. Med sina svingar med svärdet fick han fienden att dra sig tillbaka och ångra att de konfronterade honom. Sahâbîerna, som såg sin befälhavares heroiska kamp, attackerade som han gjorde. Var och en av sahâbîerna försökte kämpa mot trettio fientliga soldater. Vid ett tillfälle träffade flera spjut Hadrat Zayds välsignade bröstkorg. Andra spjut följde efter dem. Kroppen av denna härliga sahâbî var genomborrad. Zayd ibn Hâritha föll ner i den heta jorden och uppnådde det martyrskap som han hade längtat efter.

Hadrat Ja'far, som väntade på att det skulle bli hans tur att bli martyr, såg Zayd ibn Hâritha falla och han tog tag i banderollen omedelbart. När mujâhiderna såg att Islâms fana vajade fortsatte kampen med förnyad iver. Hadrat Ja'far kämpade hjältemodigt precis som Zayd ibn Hâritha. Samtidigt som han attackerade fienden uppmuntrade han också sina vänner. Denna nya befälhavare använde snabbt sitt svärd; han gav inte fienden någon möjlighet. Medan han kämpade intensivt hade Hadrat Ja'far gått längre bort från sina vänner. Han var omringad av romarna. Han var ensam. Han insåg snart att det inte fanns någon återvändo. Den modige befälhavaren sade: "Min plikt är att slå varje icke-troende med mitt svärd". Han var och förnyade sina krafter genom att säga de välsignade orden: **"Allahu akbar!.... Allahu akbar!..."** Med varje slag med sitt svärd utplånade han en av fienderna och lät ingen närma sig honom. Han slutade aldrig med att recitera Allahu ta'âlás välsignade namn och kämpade oavbrutet. Så småningom slog en fientlig soldat Hadrat Ja'far's högra hand med sitt svärd. Hadrat Ja'far, hans högra hand var avhuggen, tog tag i Islams muqaddas-banner med sin vänstra hand innan den kunde



falla till marken.

Sedan kom ytterligare ett svärdslag. Hans vänstra hand blev avhuggen. Den här gången försökte han hålla fanan flygande genom att trycka den mot bröstet mellan armarna. Genom fiendens svärd uppnådde han dock den martyrskap som han hade längtat efter. Hans välsignade själ flög till de högsta nivåerna av Jannah. Hans kropp hade fått mer än nittio svärd- och spjutskador.[355]

De heroiska mujâhiderna, som såg att deras befälhavare blev martyrer, tog tag i Islams fana som hade fallit till marken och överlämnade den till Hadrat Abdullah ibn Rawâha. Genom att vifta med banderollen attackerade han fienden på sin hästrygg. Å ena sidan dödade han alla som stod framför honom, å andra sidan sade han:

O mitt nafs, du kommer säkert att lyda mig,
Jag har svurit att jag ska bli en martyr i denna strid.

Antingen accepterar du det med glädje,
Eller så får jag dig att gå med på det.

Berätta för mig! Om du inte dödas i detta krig,
Tror du att du aldrig kommer att dö?

Vet att det kommer att bli bra om du gör det du gör,
Ja'far ibn Abî Tâlib och Zayd ibn Hâritha har gjort det.

De har blivit martyrer, o mitt nafs, stanna inte kvar.
Annars kommer du att ångra dig, gå vidare nu och attackera!

Med rop som **"Allahu akbar!"** kämpade Hadrat Abdullah hårt mot fienderna. Vid ett tillfälle träffade ett svärd hans finger. Fingret dinglade från hans hand. Denna välsignade befälhavare, som brann av kärlek till Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl, hoppade omedelbart ner från sin häst. Han satte sitt skadade finger, som hindrade honom från att slåss, under sin fot och sa: "Är du inte bara ett skadat finger? Den här händelsen hände dig på Allahu ta'âlás väg!" Han slet av det. Han hoppade upp på sin häst och började slåss igen. Han började dock förebrå sig själv eftersom han inte kunde uppnå martyrstatus trots alla sina ansträngningar... Han attackerade fienden om och om igen. Till slut föll han med ett slag från ett spjut. Medan han kämpade för Allahu ta'âlâs och Hans Rasûls skull blev han martyr och hans välsignade själ steg upp till Jannah. I det ögonblicket försökte Abû'l-Yusr Ka'b ibn Umayr, som kämpade i närheten av Hadrat Abdullah, att bära fanan. Han sökte efter en äldre och mer mogen person än han bland Ashâb. När han såg Thâbit ibn Akram överlämnade han fanan till honom. Hadrat Thâbit ställde fanan framför mujâhiderna och sade: "O mina bröder! Välj snarast en befälhavare bland er och var lydiga mot honom". De svarade: "Vi har valt dig". Men Hadrat Thâbit accepterade inte detta. Han såg Hadrat Khâlid ibn Walîd. Han sade till honom: "O Abû Suleymân! Ta fanan!" Hadrat Khâlid hade nyligen blivit muslim. På grund av sitt goda uppförande ville han inte ta banderollen och sade: **"Jag kan inte ta denna banderoll från dig! Du förtjänar detta mycket mer än jag. Eftersom du är äldre och du har fått den äran att slåss vid sidan av Rasûlullah i Ghazâ i Badr!"**

355 Wâqidî, al-Maghâzî, II, 756.

Men tiden var värdefull. Ashâb al-kirâm runt omkring dem kämpade häftigt mot fienden och försökte tvinga en hundra tusen man stark fiendearmé till reträtt. Hadrat Thâbit upprepade sina ord: "O Khâlid! Ta snabbt emot muqaddas banner av Rasûlullah! Wallahi, jag hade tagit den för att ge den till dig. Du kan krigets konst bättre än jag!" och frågade mujâhiderna runt omkring honom: "O mina bröder! Vad anser ni om att Khâlid ska vara överbefälhavare?". De svarade enhälligt: "Vi har gjort honom till vår befälhavare". Efter detta kysste Hadrat Khâlid, med stor respekt och adel, bannern som världens Mästare överlämnade med Sina egna välsignade händer. Han hoppade upp på sin häst och attackerade fienden med all sitt majestät och storhet.[356]

"O Khâlid! Ta snabbt emot Rasûlullahs muqaddas-banner! Wallahi, Jag hade tagit den för att ge den till dig. Du kan krigets konst bättre än jag!"

Thâbit ibn Akram (radiy-Allahu 'anh)

De hjältemodiga sahabiterna attackerade återigen och följde sin nya befälhavare. Hadrat Khâlid kämpade med osedd mod och skicklighet. Han slog ner alla som stod framför honom. Under tiden halshögg Hadrat Kutba ibn Katâda Mâlik ibn Zâfila, en av fiendens befälhavare. Romarnas moral var skakad. Ändå pressade tiden; det var kväll och började bli mörkt. Det var mycket farligt att slåss i mörker. Eftersom de kunde döda sina vänner av misstag...

Därför drog sig de båda sidorna tillbaka till sina läger. De sårade behandlades. Hadrat Khâlid var ett geni inom krigskonsten. Han ville möta fienden på morgonen med en ny taktik och förvirra dem. På kvällen bytte han ut soldaternas platser. Han tog de som befann sig till höger till vänster, de som befann sig till vänster till höger, de som befann sig längst fram till baksidan och de som befann sig längst bak till framsidan.

De modiga mujâhiderna attackerade igen på morgonen. De började slåss med rop på "Allahu akbar". De fientliga soldaterna såg dessa attackerande soldater för första gången. Det var inte de som de kämpat mot föregående dag.

En ny armé måste ha kommit för att hjälpa muslimerna! De romerska soldaterna fruktade att förstärkning hade kommit och blev demoraliserade. De fick panik och började fly. Islams armé utnyttjade detta tillfälle och attackerade intensivt.

Efter att fienden hade besegrats begav de sig till Mûtas fästning. De erövrade fästningen och eliminerade en del av de kända personerna. Hadrat Khâlid och de heroiska sahâbîerna kämpade ännu mer magnifikt och skickade själarna av tusentals av fienderna till Jahannam. Den dagen hade nio svärd brutits i händerna på Hadrat Khâlid ibn Walîd.[357]



356 Wâqidî, al-Maghâzî, II, 756; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 129; Abdurrazzâq, al-Musannaf, III, 390; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, II, 105; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 130.

357 Bukhârî, Megâzi, 42; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,IV, 253; Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, IV, 582; Hâkim, al-Mustadrak, III, 44.

Med Allahu ta'âlás gåva och välsignelsen från vår Mästare Rasûl al-Akrams (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) bön, tre tusen mujâhid ghâzîs slog ut hundra tusen fientliga soldater. I detta stora slag blev femton muslimer martyrer. På så sätt hade det bysantinska riket skrämts, och det hindrades från att göra räder i sydliga länder.

Vår Mästare Rasûl al-akram, vår ärade Profet, hade samlat Sin Ashâb i masjid för att informera dem om vad som hade hänt i Mu'ta. Detta var till och med innan nyheterna från slagfältet nådde Honom. När följeslagarna såg vår älskade Profets välsignade ansikte förstod de att Han var mycket ledsen. Av rädsla för att de skulle orsaka Honom mer sorg kunde ingen fråga något. Slutligen sade en av Ashâb al-kirâm: "Må våra liv offras för din skull, O Rasûlullah! Sedan vi såg din sorg är vi i sorg, endast Janâb al-Haqq vet omfattningen av vår sorg!". På detta grät vår älskade Profet och sade: **"Orsaken till min sorg, det som fyllde mig med den sorg du såg, var min Ashâbs martyrskap. Detta tillstånd fortsatte tills jag såg dem som bröder som satt på troner mitt emot varandra i Jannah. Zayd ibn Hâritha höll fanan. Så småningom blev han martyr. Nu har han gått in i Jannah. Han springer runt där. Sedan höll Ja'far ibn Abî Tâlib fanan. Han attackerade fiendens arméer. Han kämpade och blev också martyr. Som martyr kom han sedan in i Jannah. Nu flyger han dit som han vill med två vingar gjorda av rubin. Efter Ja'far höll Abdullah ibn Rawâha fanan. Med den i handen kämpade han mot fienden och blev martyr. Han kom in i Jannah. De visades för mig som de satt på gyllene troner i Jannah. O min Allah! Förlåt Zayd!... O min Allah! Förlåt Ja'far! O min Allah! Förlåt Abdullah ibn Rawâha!"**

Tårar rann fortfarande från världarnas Mästares välsignade ögon. Gråtande fortsatte Han: **"Khâlid ibn Walîd har tagit över fanan efter Abdullah ibn Rawâha. Nu har striden intensifierats. O min Allah! Han (Khâlid ibn Walîd) är ett svärd som är ett av Dina svärd. Hjälp honom!..**[358]

Som ett mirakel hade vår älskade Profet, med tillåtelse av Allahu ta'âlâ, sett situationen på slagfältet, som var mer än tusen kilometer bort, och informerat Sin Ashâb om den. Efter att ha berättat om denna händelse den dag då Hadrat Ja'far ibn Abî Tâlib blev martyr, reste han sig upp och gick till Hadrat Ja'far's hus. Hadrat Ja'far's hustru, Asmâ, hade avslutat sitt hushållsarbete; hon hade tvättat sina barn och kammat deras hår. Vår älskade Profet sade: **"O Asmâ! Var är Ja'far's söner? För dem till mig!"** När Lady Asmâ kom med barnen omfamnade vår Mästare Rasûlullah dem. Han kunde inte stoppa Sina välsignade tårar. När hon såg detta frågade Hadrat Ja'fars hustru: "Må mina föräldrar offras för dig, O Rasûlullah! Varför visar du samma medkänsla för mina barn som du visar för föräldralösa barn? Har du fått några allvarliga nyheter? om Ja'far och hans vänner?!" Världens Mästare blev mycket ledsen. Han svarade: **"Ja!... De har blivit martyrer idag!..."** Vår mor Hadrat Asmâ, som omfamnade sina barn, började gråta. Vår älskade Profet kunde inte uthärda denna scen och gick därifrån.[359]

---

358 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, V, 299; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,VII, 395; Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, VIII, 546; Tabarî, Târikh, II, 322; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, VI, 150.

359 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, VI, 370; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 380; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,VIII, 282; Ibn Kathîr, al-Bidâya, III, 474; IV, 251; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, VI, 156.

Vår Mästare Habîb al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) återvände till Sitt hus av lycka. Han sade till sina rena hustrur, **"Glöm inte att förbereda mat åt Ja'far's familj!".** Under tre dagar skickades måltider till martyrernas familjer.

Flera dagar hade gått. Hadrat Ya'lâ ibn Umayya förde de goda nyheterna om segern till Medîna. Innan han började rapportera vad som hänt sa vår Mästare Rasûl al-akram till honom: **"Vill du hellre att du berättar för oss vad som hänt eller att jag berättar för er".** Sedan berättade han i detalj vad som hände på slagfältet. Efter detta sade Ya'lâ ibn Umayya: "Jag svär vid Allahu ta'âlâ som har skickade dig en sann religion och en sann bok, och du har inte lämnat något outtalat om de händelser som mujâhîderna genomlevde." Vår Mästare svarade: **"Allahu ta'âlâ avlägsnade avståndet för mig, så att jag såg slagfältet med egna ögon."**

Några dagar senare meddelade heralderna att den islamiska armén närmade sig Medîna. Vår Mästare, Profeten, reste sig med Sin Ashâb och gick ut ur Medîna för att välkomna dem. I fjärran steg ett moln av damm upp; Islâms muqaddas baner vajade. Glittret från sköldar och svärd lyste runt omkring som en spegel. Stor spänning syntes hos var och en. Efter en kort stund kom mujâhid ghâzîs, under befäl av Khâlid ibn Walîd in i Medîna radiy- Allahu 'anhum ajma'în...

"O min Allah! Förlåt Zayd!... O min Allah! Förlåt Ja'far! O min Allah! Förlåt Abdullah ibn Rawâha!"

Hadith ash-sharîf

Houri flickor kom och
svepte honom i nûr,
Alla vördade Muhammed,
På natten då Muhammed föddes.

Himlens portar öppnades,
Universum fylldes av barmhärtighet,
Jannahs klädesplagg syddes
Den natt då Muhammed föddes.

Yûnus säger: "O bröder,
Tårar av blod rann ur ögonen,
Berg och stenar gjorde sajda,
På natten då Muhammed föddes.

.



En gammal vy av Kâ'ba al-mu'azzama / Mecka al-muqarrama [1890]



ERÖVRINGEN (FATH) AV MECKA

"(O Meckaniska muslimer!) Labbayk! Jag accepterar er inbjudan!"

Hadith ash-sharîf

Det var det åttonde året av Hegiran. En av artiklarna i fredsfördraget i Hudaybiya var, **"Arabiska stammar, förutom de två parterna, kan acceptera skydd av någon part, de är fria att förena sig med muslimer eller polyteister"**. I enlighet med detta, Khuzâa-stammen, vår Mästares allierade, stod Profeten på muslimernas sida och Banî Bakr-stammen på polyteisternas sida. Khuzaâ-stammen och Banî Bakr-stammen var gamla fiender; de attackerade varandra närhelst de fann ett tillfälle. Efter freden i Hudaybiya hade de slutat med sina angrepp för en tid. Banî Bakr-stammen kunde dock följa detta i endast två år. En person från Banî Bakr hade reciterat en dikt och förolämpat vår älskade Profet; en yngling från Khuzâa-stammen, som hörde detta, kunde inte stå ut med det och tillfogade honom ett sår i huvudet. Bakrs söner, som utnyttjade denna händelse, attackerade Khuzâa-stammen, som var säker från fara enligt fördraget. Qurayshs polyteister hade bistått detta angrepp genom att ge vapen och i hemlighet skicka män. De hade dödat mer än tjugo personer från Khuzâa-stammen vid Haram ash-sharîf. Under striden hade några muslimer från Khuzâa-stammen bett om hjälp från vår Mästare, Profeten. Vissa människor hade sett Quraysh-polyteister bland Bakrs söner i dessa nattliga räder

Den kvällen var vår älskade Profet i vår mor Hadrat Maymûnas hus. Medan Han utförde tvagning för namâz, med tillåtelse av Allahu ta'âlâ, som ett mirakel, hade Han hört meckanska muslimers rop på hjälp. Som svar till dem sade Han: **"Labbayk!** (Jag accepterar er inbjudan!)" Vår mor Maymûna, som såg att vår Mästare, Profeten, talade när Han var ensam, frågade: "O Rasûlullah! Finns det någon med dig?"

Vår älskade Profet informerade henne om den händelse som inträffat i Mecka och att Qurayshies hade deltagit i detta.

Qurayshs polyteister hade genom att hjälpa Banî Bakr och genom att plundra Khuzâa-stammen och döda dem brutit mot villkoren i fredsfördraget i Hudaybiya. Därför hade de brutit freden.

Vår älskade Profet hade fått kännedom om händelsen omedelbart. Tre dagar efter händelsen kom dessutom Amr ibn Sâlim från Khuzâa-stammen med fyrtio ryttare och berättade för Rasûl al-akram sall-Allahu 'alaihi wa sallam vad som hänt.

Abû Sufyân, Qurayshs ledare, kände dock inte till denna händelse. Han hade åkt till Damaskus för att handla.

Vår Mästare, Habîbullah, sade: **"Må jag inte få hjälp om Jag**



inte hjälper Khuzâas söner!" och Han lät skriva ett brev. I detta brev som skickades till Quraysh-polyteisterna sade vår älskade Profet: **"...Ni kommer antingen att ge upp er allians med Bakrs söner och avstå från den, eller så kommer ni att betala blodpengar för de dödade från Khuzâa-stammen! Om ni inte uppfyller något av det jag har nämnt, meddelar jag att jag kommer att slåss mot er!".**

Quraysh var oförmögna att förstå denna medkänsla. De skickade en meddelande: "Vi kommer varken att bryta vår allians eller betala blodpengar. Vi kan bara slåss." De beklagade dock djupt detta, och av rädsla för att förnya fördraget började de vänta på Abû Sufyân.

När Abû Sufyân återvände från Damaskus berättade de för honom om händelsen. De sade: "Detta är ett problem som verkligen måste lösas. Det är inte möjligt att dölja det. Om det inte löses kommer Muhammed att förvisa oss från Mecka!". Abû Sufyân svarade: "Även om jag inte informerades om denna incident måste jag skyndsamt åka för att förnya och förlänga fördraget", och han begav sig till Medîna.[360]

Redan innan Abû Sufyân nådde Medîna informerade vår älskade Profet sin Ashâb al-kirâm om att Abû Sufyân skulle komma. Han sade: **"Jag har förstått att Abû Sufyân kommer för att förnya freden och förlänga fredsperioden. Men han kommer att återvända utan att ha uppnått sitt mål."**

Abû Sufyân, som ännu inte hade blivit muslim, kom till Medîna al- munawwara. Han gick till sin dotter Umm Habîba radiy-Allahu 'anhâ, de troendes mor och vår älskade Profets välsignade hustru. Han ville sitta på vår älskade Profets säng. Vår mor Umm Habîba rörde sig snabbt och tog bort sängen. Hennes far blev upprörd över detta och visade sin förvåning och sade: "O min dotter! Gillar du inte den här sängen för mig?" Hadrat Umm Habîba, de troendes mor, svarade sin far: "Den här sängen är sängen för Rasûl av Allahu ta'âlâ. Polyteister kan inte sitta på den! Du är en polyteist och najis (oren)! Det är inte lämpligt för dig att sitta på den här sängen."

När hennes far sade: "Min dotter! Något har hänt med dig sedan du lämnade mitt hus!" Hon svarade: "Alhamdulillâh! Allahu ta'âlâ gav mig Islâm. Men du dyrkar fortfarande avgudar gjorda av sten som varken hör eller ser! O far! Hur kan en person som är Qurayshs överordnade och äldste vara borta från Islâm." Hennes far blev mycket arg och svarade: "Du är respektlös och anklagar mig för okunnighet! Ska jag då överge de gudar som mina förfäder dyrkade i åratal och omfamna Muhammeds religion?". Med dessa ord gick han därifrån.[361]

Qurayshs ledare kom till vår älskade Profet och sade: "Jag har kommit för att förnya fredsavtalet i Hudaybiya och förlänga dess giltighetstid. Låt oss förnya detta fördrag skriftligen." Habîb al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) svarade: **"Vi gör inget som strider mot fredsfördraget Hudaybiya och vi ändrar det inte."** Trots att Qurayshs ledare gång på gång sade: "Låt oss ändra fredsavtalet! Låt oss förnya det!" Vår älskade Profet gav honom inget svar. När Qurayshs ledare såg att alla hans ansträngningar misslyckades, återvände han till Mecka och berättade för polyteisterna vad som hänt. De kritiserade honom: "Så du har återvänt utan att göra något, stämmer det?" Det fanns inget annat kvar för dem att göra än att vänta.

---

360 Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, V, 43; Ibn Kathîr, as-Sira, III 530.
361 Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, V, 43; Ibn Kathîr, as-Sira, III 530.

Den som tar sin tillflykt till Masjid al-Harâm

När Abû Sufyân lämnade Medîna beslutade vår älskade Profet att erövra Mecka. Qurayshierna hade inte hållit sitt löfte och hade brutit fördraget. Han ville inta Mecka utan att ge polyteisterna möjlighet till förberedelser och utan att utgjuta blod i Haram ash-sharîf. Detta var en krigsförsiktighet. För när Mecka är erövrat, vem vet hur många människor som skulle bli muslimer. Han informerade Hadrat Abû Bakr och några av de kända i Hans Ashâb om detta. Han beordrade Hans Ashâb att förbereda sig för en expedition, men Han berättade inte vart de skulle åka. Ashâb al-kirâm började göra förberedelser för jihâd. Vår Mästare, Profeten, skickade meddelanden till de angränsande muslimska stammarna Aslam, Ashja', Juhayna, Husayn, Ghifâr, Muzayna, Sulaym, Damra och Khuzâas söner. Det sades: **”De som tror på Allahu ta'âlâ och âkhirat skall bli närvarande i Medîna i början av Ramadân ash-sharîf."** De var uppmanades att delta i kriget.

Vår Mästare, Habîbullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), anförtrodde som en försiktighetsåtgärd Hadrat 'Umar uppgiften att bryta kommunikationslänkarna genom att blockera vägarna till Mecka. Hadrat 'Umar placerade genast ut vaktposter vid bergsvägar, passager och andra vägar och beordrade dem: "Ni ska tvinga alla som vill åka till Mecka att återvända!".

Vår älskade Profet åkallade, för att detta företag skulle utföras i hemlighet, **"O min Rabb! Tills vi plötsligt når deras hemländer, håll Quraysh<s spioner och budskapsbärare i fångenskap, gör dem blinda och döva. Må de plötsligt se och höra oss."**

Vår Mästare, Profeten, för att ge intryck av att det skulle bli en marsch mot polyteisterna i norr eller mot bysantinerna, skickade Hadrat Abû Katâda med trupper till norr, mot Izâm-dalen.

Under tiden rapporterade vår älskade Profet, som ett mirakel, att ett brev hade skickats för att informera Meckarna om förberedelserna i Medîna. Han skickade Hadrat Alî och lät fånga upp det.

Fram till den andra dagen av Ramadân hade hjälpen från grannstammarna kommit och de hade samlats i lägret runt Abû Inabas brunn. Ashâb al-kirâm var tolv tusen till antalet. Av dem var fyra tusen Ansâr, sjuhundra Muhâjirer, resterande var muslimer från grannstammarna.[362]

Vår älskade Profet utsåg Hadrat Abdullah ibn Umm Maktum till Sin ställföreträdare i Medîna.[363] Han skickade Hadrat Zubayr

"O min Rabb! Tills vi plötsligt når deras hemländer, håll Qurayshs spioner och budskapsbärare i fångenskap, gör dem blinda. och döv. Må de se och höra oss plötsligt."

Hadith ash-sharîf



362 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 135.
363 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 135.

ibn Awwâm, som befälhavare för tvåhundra kavallerier, i förväg, som en spaningskolonn.

På måndagen, den tionde dagen i Ramadân ash-sharîf, åtta år av Hegira, beordrade Världens Mästare in armé på tolv tusen man, vars hjärtan var fulla av kärlek till Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl, och gav sig iväg från Medîna med Allahu ta'âlâs namn. De var på väg till Mecka, deras hemland från vilket de fördrevs genom tortyr och plågor för åtta år sedan.

De var att befria den stora Kâ'ba från avgudarna. De skulle visa sanningens, rättvisans och medkänslans väg för de polyteister som aldrig ville ge upp sin envishet

De skulle sprida Allahu ta'ala religion för att vara en orsak till räddning från Jahannams plågor. O min Rabb! Vilket stort medlidande det var!

När den islamiska armén kom till Dhu'l-Hulayfa mötte de Hadrat Abbâs, farbror till vår Mästare, Profeten. Han var på väg att emigrera från Mecka med sin familj. Vår älskade Profet blev mycket glad eftersom Hans farbror kom. Han gladde honom genom att säga: **"O Abbâs! Liksom jag är den siste av profeterna är du den siste av muhâjirerna".** Han skickade Hadrat Abbâs varor till Medîna. Hadrat Abbâs stannade kvar hos vår Mästare, Profeten, och deltog i erövringen av Mecka.[364]

När de kom till Kudayd nära Mecka beordrade vår Mästare Rasûl al-Akram (sall- Allahu 'aleihi wa sallam) Sin härliga Ashâb att ställa upp i stridsställning. Han gav separata flaggor och banderoller till varje stam. Han överlämnade dem till flaggvakterna i varje stam. Muhâjirernas flaggor bars av Hadrat Alî, Zubayr ibn Awwâm och Sad ibn Abî Waqqâs. Ansâr hade tolv flaggvakter, Ashjâs och Sulayms hade en flaggvakt, Muzaynâs hade tre, Aslams hade två, Khuzâas söner tre och Juhaynas hade fyra flaggvakter.[365]

Tio dagar hade gått sedan de lämnade Medîna. Mot kvällen hade de kommit mycket nära Mecka, och vid tiden för nattens namâz kom de fram till Marruzzahrân. Vår Mästare, Profeten beordrade sin Ashâb att stanna där. Vidare beordrade han Hadrat 'Umar att se till att varje mujâhid tände en eld.[366] När mer än tiotusen eldar plötsligt tändes upplystes Mecka. Meckanska polyteister, som inte var medvetna om någonting, blev chockade. De gav Abû Sufyân ansvaret att ta reda på vad som pågick. Han tog någon med sig och närmade sig i hemlighet den islâmiska armén. Under tiden sa vår älskade Profet till några av Sina Ashâb: **"Håll ett öga på Abû Sufyân. Ni kommer säkert att hitta honom!"**

När Quraysh-folket rörde sig framåt ökade deras förvåning och de blev förskräckta. Hur hade ett så stort antal soldater kunnat samlas runt Mecka? Hur stort ett antal eldar de hade tänt!.... När de pratade om detta kom de till den plats som kallas Erak.

I det ögonblicket sa vår Mästare, Profeten: **"Abû Sufyân är nu i Erak."** Hadrat Abbâs rörde sig omedelbart mot platsen i Erak. Och han sade till sig själv: "Jag måste hitta någon där som jag kan skicka till Mecka och informera dem om att den Islâmiska armén kommer mot dem. Så att meckanerna kan komma till Rasûlullah 'alaihis-salâm och be om förlåtelse innan kriget bryter ut". Medan han letade efter någon som skulle utföra detta, kände han igen Abû Sufyân på hans röst och ropade:

364 Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, XXVI, 297.
365 Wâqidî, al-Maghâzî, II, 800.
366 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 135.

"O Abâ Hanzala!". Abû Sufyân kände också igen honom och sade: "O Abu'l-Fadl! Det är du! Må mina föräldrar offras för dig!" Sedan, tillsammans, tog de begav sig till Islâm-lägret...

På vägen frågade Abû Sufyân Hadrat Abbâs: "Vad är nyheterna?" Han svarade: "O Abû Sufyân! Skäms på dig! Rasûl 'alaihis- salâm kommer mot dig med en armé som du inte kan motstå. Jag svär att Quraysh kommer att vara i ett dåligt skick. Ve dem!" Abû Sufyân och hans följeslagare passerade genom mujâhiderna med stort hopp och kom fram till vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam). Världens Sultan hälsade dem vänligt. Han fick information om mekkanerna. Efter att de pratat till sent på natten bjöd Han in dem till Islâm. Hâkim ibn Hizâm och Budayl reciterade omedelbart Kalima ash-shahâda och blev muslimer. Abû Sufyân tvekade dock fortfarande.

När det blev morgon sade vår älskade Profet, som var en ocean av medkänsla, **"O Abû Sufyân! Skäms på dig! Är det inte dags att lära sig att det inte finns någon annan gud än Allahu ta'âlâ?"** Han svarade: "Må mina föräldrar offras för din skull! Det finns ingen som är överlägsen dig när det gäller att vara milt sinnad, hedra och respektera anhörigas rättigheter. Efter all den plåga vi har åsamkat er, bjuder ni oss fortfarande in på den sanna vägledningens väg. Vilken vacker generositet ni har. Jag tror att det inte finns någon annan gud än Allah. Om det fanns någon skulle han ha hjälpt mig. Du är Allahs Rasûl." På så sätt hedrades han genom att ansluta sig till Ashâb al-kirâm.[367]

Hadrat Abbâs sade: "O Rasûlullah! Kommer du att ge Abû Sufyân något som gör att han får trovärdighet bland mekkanerna?" Vår Mästare, Profeten accepterade detta och sade: "Den som går in i Abû Sufyân's hus och tar sin tillflykt, dit kommer att vara skyddad och säker från att bli dödad." Hadrat Abû Sufyân bad: "O Rasûlullah! Kommer du att öka det?" Vår Mästare, Profeten, sade: **"Den som går in i Masjid al-Harâm och tar sin tillflykt, dit kommer att vara säker! Den som stänger sin dörr och stannar i sitt hus kommer att vara säker."**

Vår Mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sa till Hadrat Abbâs: **"För honom till ravinen i dalen, som smalnar av och där hästarna måste trängas för att passera så att han kan se muslimernas prakt, Allahu ta'âlås armé."** Han ville att Abû Sufyân skulle se den islamsiska arméns storslagenhet och antal och berätta detta för de mekkanska polyteisterna.

Abû Sufyân skulle se så att han kunde informera polyteisterna och ingen skulle göra motstånd. På så sätt skulle inget blod

"Den som går in i Abû Sufyáns hus och tar sin tillflykt dit kommer att vara skyddad och säker från att bli dödad... Den som går in i Masjid alHarm och tar sin tillflykt dit kommer att vara skyddad...". Var försiktig! Den som stänger sin dörr och stannar i sitt hus kommer att vara säker."

Hadith ash-sharîf



367 *Ibn Hishâm, as-Sira, II, 400; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 811; Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, V, 62; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 155.*

utgöras i Haram ash-sharîf.

Medan Hadrat Abbâs var på väg till ravinen med Abû Sufyân, ställde sig mujâhiderna i stridsuppställning. Efter att ha vecklat ut sina banderoller började varje stam att passera genom ravinen. De var alla beväpnade och rustade. Medan varje grupp passerade sade de takbîrs. Hadrat Abû Sufyân frågade: "Vilka är dessa människor?". Hadrat Abbâs svarade: "Det är Sulaymâns söner! Deras befälhavare är Khâlid ibn Walîd!", "Detta är Ghifârs söner!", "Detta är Kâbs söner!". Överallt ekade ropen **"Allahu akbar! Allahu akbar!"**

Mujâhidernas nummer och glimt av deras vapen bländade ögonen. Hadrat Abû Sufyân var mest intresserad av vår Mästare Fakhr al-âlam (sall-Allahu 'alaihi wa sallam). Han förutsåg att soldaternas marsch runt Honom skulle bli annorlunda. Därför kunde han inte låta bli att fråga: "Är detta Rasûlullahs kompani?". Slutligen sågs Profeternas Sultan, världens Mästare, på Sin kamel Quswâ, strålande som solen. Runt omkring Honom fanns muhâjirer och Ansâr. Var och en av dem hade full rustning och sina svärd; de kom på renrasiga hästar eller kameler.

När Hadrat Abû Sufyân såg dem frågade han nyfiket: "O Abbâs, vilka är dessa människor?" Han svarade: "Personen i mitten är Rasûl 'alaihis-salâm. Människorna runt omkring Honom är Ansâr och Muhâjirs som brinner av en önskan att uppnå martyrskap!.."

Medan de gick förbi sa vår älskade Profet, sall-Allahu 'aleihi wa sallam, till Hadrat Abû Sufyân: **"Idag är en dag då Allahu ta'âlâ kommer att öka Kâ'ba's ära. Idag är dagen då Baitullah kommer att bli beslöjad! Idag är dagen för barmhärtighet... Idag är dagen då Allahu ta'âlâ kommer att hedra Quraysh** (med Islâm)**..."**.

Det som Hadrat Abû Sufyân hade sett och hört var tillräckligt för Honom. Han sade: "Jag har sett både den romerska kejsarens och den iranska kejsarens prakt. Jag hade dock inte sett något så praktfullt som detta. Fram till i dag hade jag aldrig sett någon armé eller något samhälle som detta. Ingen kan stå emot en sådan armé. Ingen kan klara av dem." Sedan begav han sig till Mecka...

Abû Sufyân kom till Mecka och förklarade att han blivit muslim för polyteisterna som väntade med spänning på honom. Sedan sade han: "O Quraysh-folk! Muhammed 'alaihis-salâm har kommit precis bredvid er med en stor armé som ni inte kan motstå. Lura inte er själva förgäves. Bli muslimer så att ni kan uppnå frälsning. Jag har sett saker som ni inte har sett. Jag såg otaliga mästare, hästar och vapen. Ingen kan stoppa dem. Den som går in i Abû Sufyáns hus kommer att stå under beskydd och han kommer att slippa bli dödad. Den som tar sin tillflykt till Baitullah har garanterats sin säkerhet. Den som går in i sitt eget hem och stänger sin dörr, hans säkerhet har också garanterats."[368]

Efter detta motsatte sig några av de grymma polyteisterna Hadrat Abû Sufyân och förolämpade honom. De började till och med förbereda sig för att konfrontera den islamiska armén. Dessa var dock få. Andra lyssnade inte på dem och sprang till sina hus. Några av dem tog sin tillflykt till Masjid al-Harâm.

368 Abû Dâwûd, "Haraj", 25; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, II, 292; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 401; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 817; Suhaylî, Rawzu'l-unf, VII, 80.

Sarwar al-âlam (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) och ärofyllda sahabiter kom och samlades i Zî-Tuwadalen. Världens Mästare skannade Ashâb al-kirâm med Sina välsignade ögon. Sedan erinrade Han sig sin avresa från Mecka för åtta år sedan, Hegira. Han mindes att polyteisterna hade omringat Hans hem av lycksalighet, Han hade kommit ut ur sitt hem genom att säga några av âyat al-karîmas från Sûrah Yâsîn, de hade gått in i Thawr-grottan tillsammans med Hadrat Abû Bakr utan att bli sedda av någon, Han hade tittat på staden för sista gången innan Han lämnade det mekanska territoriet,

Han hade sagt: **"**(O Mecka!) **Jag svär vid Allah, jag vet att du är den bästa platsen bland de platser som Allahu ta'ala skapade. Du är den mest älskade bland dem för min Rabb och för mig. Om jag inte hade blivit utvisad från dig skulle jag inte ha lämnat dig."** På grund av Hans sorg hade Jabrâîl 'alaihis-salâm reciterat den 85:e âyat al-karîma i Sûrah al-Qasas, han hade tröstat Honom och gett det glada budskapet om Hans återkomst till Mecka al-muqarrama. Han mindes att Han tillsammans med Sina få Ashâb hade segrat över fienden i striderna i Badr, Uhud, Trench, Khaybar och Mûta.

Now Hans tolv tusen Ashâb var runt omkring Honom. De väntade på Hans order att gå in i Mecka. Vår Mästare Sarwar al-âlam prisade Allahu ta'âlâ som beviljade Honom alla dessa välsignelser med djupa känslor av tacksamhet och tacksamhet. Han böjde sitt huvud med ödmjukhet.

Vår Mästare Fakhr al-kâinât delade in sin heroiska Ashâb i fyra grupper. Han utsåg Hadrat Khâlid ibn Walîd till befälhavare till den högra flanken, Hadrat Zubayr ibn Awwâm till den vänstra flanken, Hadrat Abû Ubayda ibn Jarrâh till infanteriet, Hadrat Sa'd ibn Ubada till den andra gruppen. Hadrat Khâlid skulle gå in i Mecka från söder; han skulle straffa alla polyteister som gjorde motstånd och sedan förena sig med vår Mästare Fakhr al-kâinât på Safâ-kullen. Hadrat Zubayr skulle gå in i Mecka från norr; han skulle sätta upp flaggan på Hajun-platsen och vänta på vår Mästare Sarwar al-âlam. Från väster skulle Hadrat Sa'd ibn Ubâda avancera.[369]

Vår Mästare Rasûl al-akram sa till sina befälhavare: **"Om ni inte blir attackerade kommer ni aldrig att slåss mot någon."** Ni kommer inte att döda någon." Men den som fångas av de femton utropade personerna, även om de var gömda under täckmantel av Kâ'ba, skulle halshuggas.[370]

"Idag är en dag då Allahu ta'âlâ kommer att öka Kâ'ba's ära. Idag är dagen då Baitullah kommer att bli beslöjad! Idag är dagen för barmhärtighet! Idag är dagen då Allahu ta'âlâ kommer att hedra Quraysh (med Islâm)."

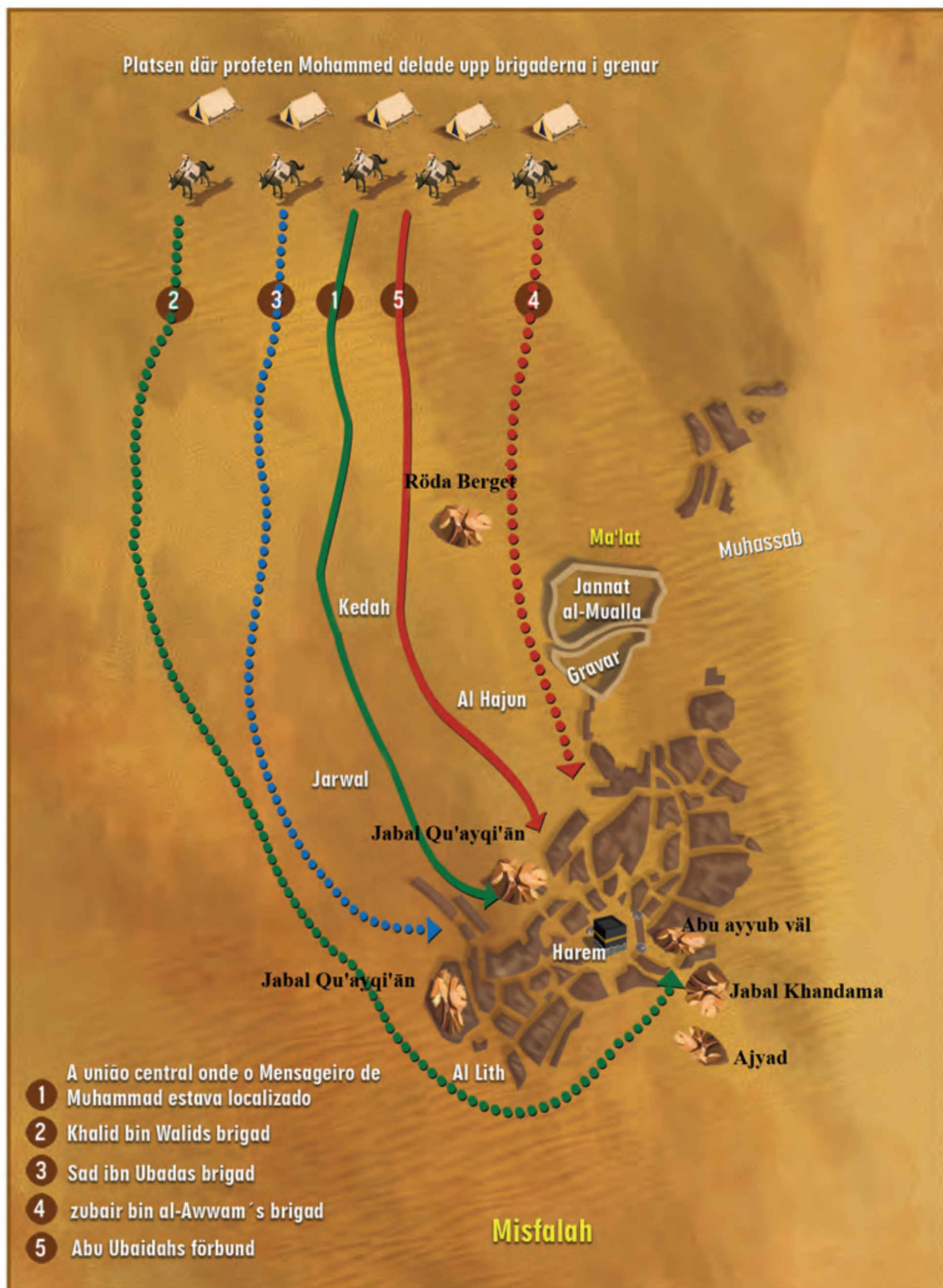
Hadith ash-sharîf



369 Abû Dâwûd, "Haraj", 25; Abdurrazzâq, al-Musannaf, V, 377; Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, II, 431.

370 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 859.

Erövringen av Mecka al-Muqarrama



Sanningen har anlänt, falskheten har försvunnit.

När de fick veta att Hadrat Khâlid ibn Walîd skulle komma hade Ikrima tabni Abî Jahil, Safwân ibn Umayya, Suhayl ibn Amr och några personer från Banî Bakr och Banî Hârith blockerat vägen och börjat vänta. Hadrat Khâlid ibn Walîd var den första personen som agerade bland mujâhiderna. När de kom till sluttningarna av berget Handama i södra Mecka såg han att vildsinta Quraysh-polyteister överöstes dem med pilar. Två mujâhider uppnådde martyrskap. En av dem var Kurz ibn Jâbir och den andra var Habash ibn Ash'ar. Efter att Hadrat Khâlid hade gett order till sina soldater i stridsuppställning: "Endast de som blir omsprungna och flyr ska inte dödas", sprang de fram. De slog tillbaka polyteisterna på ett ögonblick och avancerade till Masjid al-Harâm. Under striden dödades sjuttio polyteister. En del av polyteisterna sprang iväg till bergstopparna och en del till sina hem. De ärofyllda sahabiterna som kom in i muqaddas Mecka från andra håll mötte inget motstånd. Fem personer fångades bland dem som hade fått order om att dödas. De avrättades omedelbart. Andra flydde från Mecka,

"När sanningen kommer försvinner falskheten; falskheten är på alla sätt bunden. att försvinna."
Isrâ: 81

På torsdagen, den tjugonde dagen i Ramadân, kom mujâhiderna in i Mecka med stor uppståndelse, med vågor av takbîrs **"Allahu akbar! Allahu akbar!"**

Vår Mästare Sarwar al-âlam (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) gick med stor ödmjukhet in i Sin födelseplats muqaddas Mecka.

Han var på Sin kamel Quswâ tillsammans med Usâma ibn Zayd. Han tackade Allahu ta'âlâ, som hade låtit Honom se denna dag. Han reciterade Sûrah al-Fath, som hade gett det glada budskapet om Meckas erövring.

Vår Mästare Fakhr al-kâinat begav sig med stor glädje mot Kâ'ba al-mu'azzama med Sin segerrika Ashâb. Till höger om Honom fanns Hadrat Abû Bakr, till vänster om Honom var Hadrat Usayd ibn Hudayr närvarande. Han närmade sig Kâ'ba. Efter att ha besökt Hajar al-Aswad sade Han talbiya och takbirs. Sahâbîerna följde detta, och Mekkas himmel började ljuda av rösterna **"Allahu akbar! Allahu akbar!"** Inför denna upphöjda scen fällde muslimerna tårar av lycka. Polyteisterna, som tog sin tillflykt till Haram ash- sharîf och sina hem, väntade i rädsla.

Sedan började världens Mästare och Hans härliga Ashâb att göra tawâf (omringning) runt Kâ'ba. Efter att ha avslutat den sjunde rundan av tawâf, steg vår älskade Profet av Sin kamel och utförde en namâz på två rak'ats på den plats som kallas maqâm al-Ibrâhîm. Därefter drack Han zamzam vatten som Hadrat Abbâs hade hämtat från brunnen. Han ville utföra en abdast (rituell



tvagning) med zamzam vatten. Medan vår Mästare Fakhr al-kâinât utförde abdast började Ashâb al-kirâm fånga upp vattnet, som rörde vid vår älskade Profet innan det föll till marken. Polyteisterna som såg denna scen blev förvånade. De sade: "Vi har aldrig hört talas om eller sett någon sådan här härskare i vårt liv".

Vår Mästare Sarwar al-âlam (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) ville riva alla avgudar av sten och trä runt Kâ'ba. Genom att recitera âyat al- karîma, in maal, **"När sanningen anländer försvinner falskheten; falskheten är alltid bunden till att försvinna"**,[371] Han sträckte sin stav mot idolerna. Varje idol som berördes av staven föll till marken. Trehundrasextio avgudabilder revs ner.[372]

När tiden för namâz på eftermiddagen kom, beordrade vår Mästare Rasûl al-akram Hadrat Bilâl att recitera adhân al-Muhammadî vid Kâ'ba. Han utförde omedelbart denna muqaddas plikt. Medan adhân reciterades framträdde en djup glädje i muslimernas hjärtan och polyteisterna led stor sorg.[373]

Vår älskade Profet bad om nyckeln till Kâ'ba. De kom med den. Efter att få interiören rengjord från bilderna och alla avgudar som fanns rivna, gick Han in i Kâ'ba.

Han åtföljdes av Hadrat Usâma ibn Zayd, Hadrat Bilâl och Hadrat 'Uthmân ibn Talhâ. Inuti, med ryggen mot dörren, utförde vår älskade Profet en namâz på två rak'ats. Vid varje hörn sade Han takbîr och bad. Hadrat Khâlid ibn Walîd stod framför dörren och försökte hindra folk från att trängas där.

Världens Sultan höll vingarna på de två dörrarna till Kâ'ba. Alla Quraysh samlades i Masjid al-Harâm, och i rädsla och hopp tittade de på vår Mästare, Profeten. För de hade förolämpat, försökt slå och döda Honom!.... De hade torterat Hans Ashâb. De hade lagt rep runt deras halsar och släpat dem över marken. De hade kastat dem i elden och försökt bränna dem. De hade lagt upphettade stenar på deras bröst och plågat dem tills de svimmade. De hade huggit dem med stavar som värmts upp i eld. De hade fängslat dem i ett kvarter i tre år och berövat dem allt. De hade slitit sönder dem genom att binda dem till kameler som de ledde i motsatta riktningar. Framför allt hade de fördrivit dem från sitt hemland. Som om det inte vore nog hade de gjort många strider för att förgöra dem helt och hållet.

Trots allt detta var de hoppfulla. För framför dem fanns barmhärtighetens hav, som har sänts som en barmhärtighet till världarna. Vår älskade Profet frågade efter att ha tittat på dem en stund: **"O Quraysh-folk! Vad tror ni nu att jag ska göra med er?".** De svarade: "Vi förväntar oss godhet från dig, och vi hoppas på godhet. För du är en generös bror. Du är en son till en bror som hade generositet och godhet. Du har övervunnit oss. Vi förväntar oss godhet från dig."

Rasûl al-Akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) log mot dem. Han sade: **"Situationen mellan oss kommer att vara som den som Yûsuf** ('alaihis-salâm) (profeten Josef) **sade till Sina bröder. Jag säger till er som Han sa: 'Idag kommer jag inte att ställa er till svars för vad ni har gjort** (jag kommer inte att kasta era synder i ansiktet på er). **Må Allahu ta'âlâ förlåta er.**[374] **Gå. Du är fri."**

Denna stora barmhärtighet hade mjuknat hårda hjärtan och förvandlat

371 Sûrah Isrâ, 17/81.
372 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 416.
373 Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV 172.
374 Sûrah Yûsuf, 12/92.

fientligheten till kärlek. När världens Mästare bjöd in dem till Islâm samlades de för att bli muslimer.

Vår älskade Profet steg upp på Safahöjden, där Han för första gången hade tillkännagivit sitt profeterskap för Quraysh och bjudit in dem till Islâm. Återigen där accepterade han trohetseden från alla mekkaner, unga och gamla, män och kvinnor. På så sätt blev Quraysh muslimer och hedrades genom att ansluta sig till Ashâb al-kirâm.

Efter att ha ingått en överenskommelse med männen togs även löften från kvinnorna i vissa frågor.[375] Bland annat att inte tillskriva Allahu ta'ala partners, att inte vara olydig mot vår Mästare, Profeten, att inte stjäla, att skydda sin kyskhet (iffat), att inte förtala (buhtân), att inte döda döttrar.

Kvinnorna som var i Rasûlullahs (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) närvaro accepterade allt detta och svor en ed endast med ord.

Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) bad om deras välsignelse och att de skulle bli förlåtna. Hadrat Hind radiy-Allahu 'anh, som var Abû Sufyân's hustru och Hadrat Mu'awiyya's radiy-Allahu 'anhumâ mor, var bland dem och agerade även som deras ledare. På denna kvinnornas bî'at talade hon på deras vägnar. (På grund av hennes ed och att hon uppnådde denna istighfâr-bön hoppas man verkligen att hon vann sin nästa värld. Om någon muslimsk kvinna accepterar dessa villkor och följer dem, kommer hon att ingå i detta högtidliga löfte och få sin del av denna bön). Alla som konverterade till Islâm bröt alla avgudar i sina hus. Militära enheter skickades till grannstammarna, och avgudarna där förstördes också. **Således, med sanningens ankomst, lögn hade försvunnit.**

"Situationen mellan oss kommer att vara som den som Yûsuf ('alaihis-salâm) sade till Sina bröder. Jag säger till er som Han sade: "Idag kommer Jag inte att ställa er till svars för vad ni har gjort. Må Allahu ta'âlâ förlåta er. (Surâh Yûsuf: 92) Gå. Du är fri."

Hadith ash-sharîf

De dömda

Från Islams första dagar till Hegira:s åttonde år, det fanns de som dömdes till dödsstraff för att de olika brott. Rasûlullah sall-Allahu 'aleihi wa sallam nämnde deras namn (elva män och sex kvinnor) och befallde: "Döda dessa människor varhelst ni ser dem." De manliga fångarna var Ikrima ibn Abî Jahil, Wahshî ibn Harb Habashî, Abdullah ibn Abî Sarh, Habâr ibn Aswad, Safwân ibn Umayya, Kâ'b ibn Zuhayr, Abdullah ibn Zabârî, Abduluzza ibn Hatal, Huwayris ibn Mu'âz, Maqis ibn Sabâba och Hârith ibn Tula. Kvinnorna var Hind bint Utba, Kharita, Kharite, en annan jâriya till Ibn Hanzala, Sâra jâriya till Banî Abdulmuttalib och Umm Sa'd.

De som fick barmhärtighet

Hind bint Utba: Bland de kvinnor som blev muslimer fanns



375 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, VIII, 9.

också Hind, Abû Sufyáns hustru, som fanns med på listan över dem som skulle dödas. Vår älskade profet, som har sänts som en barmhärtighet för världarna, hade dock benådat även henne. Hon brukade tortera och plåga muslimerna. De grymheter som Hadrat Hamza och de andra martyrerna i Uhud fick utstå skedde med hennes ord. På dagen för Meckas erövring gick Fakhr al-âlam (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) upp på Safâ-kullen och satte sig ner. Hadrat 'Umar-ul-Fârûq satte sig nedanför honom. Folk kom och blev muslimer en efter en, först männen och sedan kvinnorna. Bland kvinnorna fanns Hadrat Alîs syster Umm Hânî och Hadrat Mu'âwiyas mor Hind. Hon gjorde bî'at till Rasûlullah. Hon slöt en pakt med Rasûlullah på kvinnornas vägnar. Hon fick en vacker bön.

Ikrima ibn Abî Jahil: Han var bland de män som uppnådde medkänsla. På erövringsdagen martyriserade han en sahâbî och flydde till Jemen. När denna nyhet nådde Rasûlullah log han. På frågan Ashâb sa han: **"Ikrima och den person som han martyriserade vandrar i Jannah och håller varandra i handen".** Hans hustru Umm Hakîm bint Hârith ibn Hishâm blev muslim vid bî'at an- nisâ och bad Rasûlullah att benåda Ikrima.

Han återvände till Mecka tillsammans med Umm Hakîm. Han gick till Rasûlullahs närvaro och bad om förlåtelse. Rasûlullah spred Sina händer och bad honom att få förlåtelse. Efter att ha blivit muslim, Ikrima radiy-Allahu 'anh visade stor ansträngning och hängivenhet. Han blev en av Ashâb al-kirâms förkämpar. Han kämpade i Oman och Jemen och blev martyr i Yarmouk-kriget.

Wahshî ibn Harb Habashî: Han hade martyriserat Hadrat Hamza radiy-Allahu 'anh vid Ghazâ i Uhud. Muslimerna var fast beslutna att döda honom. Vid Uhud uttalade Rasûlullah missgynnanden mot några otrogna. När Han fick frågan varför Han inte hade gjort det för Wahshî sa Han: **"På Mi'râj-natten såg Jag Hamza och Wahshî gå in i Jannah, arm i arm".** Wahshî flydde på dagen för Meckas erövring. Med ångerfullhet och tillsammans med folk från Tâif kom han till masjid i Medîna och sade salâm. Rasûlullah besvarade hans salâm. Han blev muslim och blev förlåten.

Men han beordrades att åka till Yamâma. Han levde med skam mot Rasûlullah och med huvudet böjt nedåt. Han kom aldrig till Medîna igen. Efter att ha trott blev han ren. Hans rang är högre än alla avliyâs.

På Hegias elfte år utspelade sig en våldsam strid mot avfällingarna i Yamâma. Tjugotusen från Musaylamas armé och två tusen från Hadrat Khâlid ibn Walîds soldater dog. Muslimerna skingrades först. Sedan attackerade Hadrat Wahshî hjältemodigt dödade Musaylamah al-Kadhdhâb med det spjut han dödade Hadrat Hamza med.[376] Bunu gören müslümânlar hücûm edip, zafer elde edildi. Resûlullah'ın vaktiyle, När muslimerna såg detta attackerade de och uppnådde seger. Man förstod miraklet med att Rasûlullah skickade Wahshî till Yamâma då. Han anslöt sig också till Yarmouk var på det tolfte året av Hegira och visade många hjältemodigheter mot grekerna. Han bosatte sig i Humus. Han avled där vid tiden för Hadrat 'Uthmâns kalifat.

376 Vâkıdî, Megazî, II, 863; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, XXII, 36; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, LXII, 404.

Han hade det bästa uppförandet, Hhan skulle förlåta brottslingar,
Han var mycket medmänsklig, denna källa av generositet.

Han föredrog fattigdom framför rikedom och var stolt över det,
Han var vän med de hjälplösa, denna källa av generositet.

Han lappade Sina egna kläder och bar till och med träskor,
Han skulle besöka de sjuka och bota dem, denna källa av generositet.

Han skulle personligen tjäna Sin familj.
Han skulle lindra alla svårigheter, denna källa av generositet.

Även om Han blev inbjuden till en måltid med enbart linssoppa och kornbröd,
Han skulle acceptera att vara gäst, denna källa av generositet.

Ibland red Han på en kamel eller en häst, ibland på en mulåsna eller en åsna,
Ibland gick Sultanen, denna källa av generositet.

"Akta dig för de förtrycktas förbannelse. Det finns ingen slöja mellan den oppressades bön och Haqq ta'âlâs person."

Hadith ash-sharîf





HUNAYNS GHAZÂ

Hunayn är en dal mellan Mecka och Tâif. Detta slag kallas också Hawâzins ghazwa. När vår Mästare, Sarwar-î âlam (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) gick ut från Medîna med avsikt att erövra Mecka, började två stora stammar runt Mecka som kallas Hawâzin och Thaqîf att göra förberedelser för krig, eftersom de antog att muslimerna skulle marschera mot dem. När de fick veta att världens Mästare kom för att erövra Mecka slappnade de av lite. Ändå påskyndade de sina förberedelser i tron att det definitivt skulle bli deras tur efter Quraysh. Dessutom sade de: "Vi svär att muslimerna hittills inte har mött en nation med goda krigare. Låt oss marschera mot Honom innan Han marscherar mot oss, och låt oss visa Honom hur man slåss." De gick till handling med en mycket stark armé på tjugotusen soldater under befäl av Mâlik ibn Awf, hövdingen för Hawâzin-stammen. De samlade in alla sina värdesaker, sina kvinnor och barn, för att öka modet hos sina soldater och hindra dem från att fly när de mötte svårigheter

Denna nyhet fick snabbt gehör i Mecka. Vår Mästare Fakhr al-kâinât skickade Abdullah ibn Abî Hadrad till Hawâzin-stammen för att ta reda på om denna nyhet var korrekt. Hadrat Abdullah förklädde sig och gick bland fienden. Han lärde sig om deras åsikter, handlingsmetod, sedan informerade han vår älskade Profet om situationen omedelbart.

Vår Mästare Rasûl al-akram samlade genast Sin härliga Ashâb. Han utsåg Hadrat Attâb ibn Asîd, som då var tjugo år gammal, till guvernör i Mecka och gav sig snabbt iväg. Med Sin arméstyrka på tolv tusen personer hade Han som mål att plundra Hawâzin- och Thaqîf-stammarna i deras militärläger. Hadrat Alî bar mujâhidernas fana.[377] Hadrat Khâlid ibn Walîd var befälhavare för de framryckande styrkorna.[378] Världens Mästare satt på Sin mulåsna vid namn Duldul, Han hade tagit på sig Sin hjälm och Sin dubbla rustning. På den elfte dagen i Shawwâl-månaden nådde de Hunayn-dalen. Den kvällen inspekterade vår Mästare Sarwar-î âlam Sin armé; Han ställde dem i stridsställning. Efter att ha genomfört morgonens namâz, tog Han till handling.

Polyteisternas befälhavare hade, genom att utnyttja nattens mörker, placerat sin armé på två sidor av dalen och lagt sig i bakhåll. Hadrat Khâlid ibn Walîd red på sin häst till passagen med sina trupper, ovetandes om bakhållet. Morgonens skymning hindrade dem från att se fienderna. Plötsligt började tusentals pilar regna över mujâhiderna. Mujâhiderna var tvungna att retirera för att undkomma detta oväntade regn av pilar.

Denna snabba återkomst orsakade ett avbrott i ordningen för de efterföljande soldaterna. När även de återvände på reträtt såg man att fiendens armé på tjugotusen soldater började strömma in i dalen. Vår älskade Profet sprang fram för att angripa polyteisterna ensam. Endast Hadrat Abbâs, Hadrat Abû Bakr och ett hundratal heroiska sahâbîs nådde fram till vår Mästare, Rasûl al-akram, genom att riskera

---

377 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,IV, 357; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 204.

378 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, IV, 350; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 428; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 912; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 195.

sina liv. De gjorde sina egna kroppar till en sköld för vår älskade profet. Hadrat Abbâs, genom att hålla i Hans mullvads tyglar, och Hadrat Sufyân ibn Hârith försökte genom att hålla i Sin mullvads stigbygel hindra vår Mästare Rasûlullah från att dyka in i fiendens led. Världens Mästare, som var mycket ledsen över att Allahu ta'ala religion skulle kunna försvinna, befallde: **"O Abbâs! Kalla till dem: 'O folk i Medîna! O sahâbîer som tog trohetseden under Samura-trädet."** Hadrat Abbâs var stor och imponerande. När han ropade hördes hans röst från mycket långt håll. Han ropade med all sin kraft: "O folk i Medîna! O Ashâb som har gett ett löfte till vår Profet under Samura trädet! Sprid er inte! Samlas här!" Ashâb al-kirâm som hörde detta ville återvända. Deras djur var dock mycket rädda. De hindrade dem från att återvända. Till slut var de tvungna att hoppa ner på marken och ta med sig sina rustningar, svärd och spjut. De nådde omedelbart fram till vår Mästare Rasûlullah och började våldsamt bekämpa fienden. De terroriserade dem med dundrande ljud av "Allahu akbar! Allahu akbar!" Ashâb, som visade stort hjältemod i Badr, Uhud, Handak och Khaybar, särskilt Hadrat Alî, Abû Dujâna, Zubayr ibn Awwâm kämpade häftigt och de slog tillbaka fienden.

"Inshâ-Allah, de (Hawâzin och Thaqîf) kommer att bli muslimernas booties."

Hadith ash-sharîf

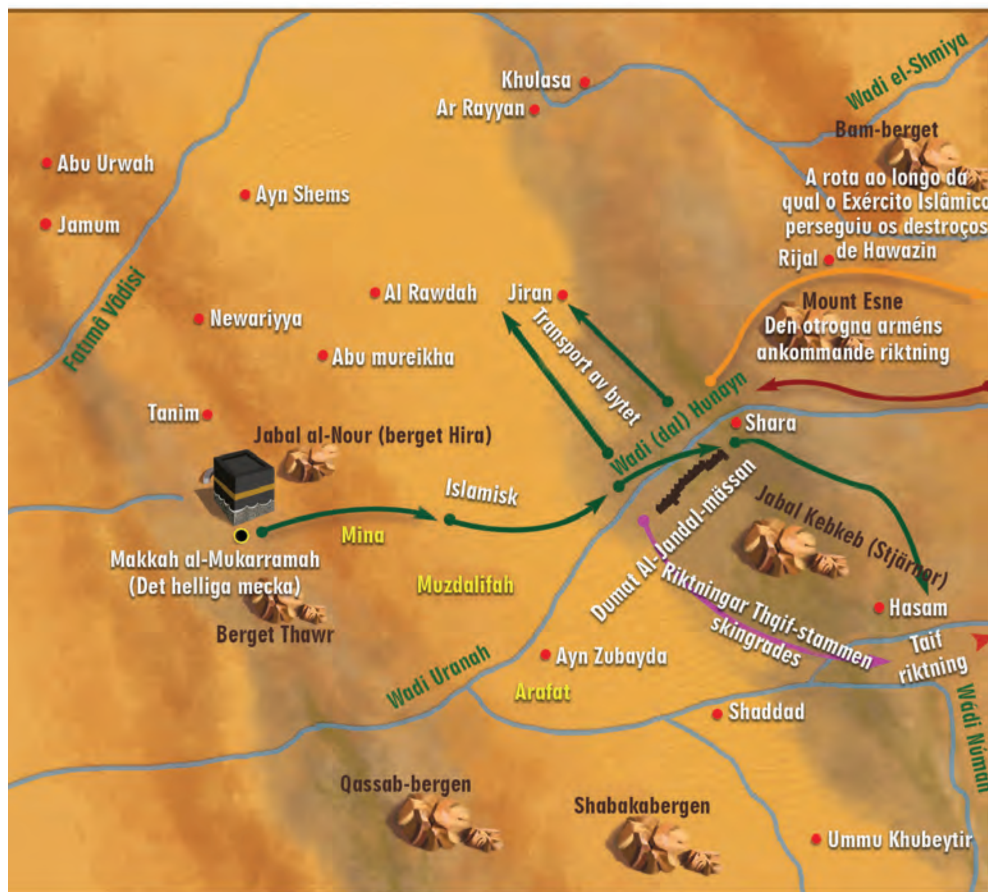
Världens Mästare iakttog Hans Ashâbs kamp. Hans åkallanden hördes: **"O min Allah! Sänk ner din hjälp till oss. I sanning, du vill inte att de ska besegra oss."** Vår älskade Profet tog under sin åkallan till Allahu ta'âlâ en nävesand från marken och kastade den över polyteisterna genom att säga: **"Må deras ansikten bli svarta".** Som ett mirakel av vår älskade Profet fanns det bland de fientliga soldaterna ingen kvar vars ögon inte var fyllda av sand. Änglarna hade också kommit för att hjälpa till. Vår Mästare, Profeten sade: **"Jag svär vid Allahu ta'âlâ att de har slagits i väg".** Polyteisterna hade börjat skingras och springa iväg. Varje gång de tittade tillbaka såg de glorrika sahâbîer som jagade dem; de sprang iväg och lämnade kvar sina fruar, barn och gods på slagfältet. Några av de flyende tog sin tillflykt till Tâiffortet.[379] Några av dem gick till Nakhla, några av dem till Awtas. De hade lämnat sjuttio döda, sex tusen fångar och otaliga varor på slagfältet.

I denna ghazâ hade segern återigen tillhört muslimerna med Allahu ta'alahs tillåtelse och Rasûlullahs (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) välvilja. Det fanns fyra martyrer; några sahâbîer blev skadade. När Han hörde att Hadrat Khâlid ibn Walîd också var skadad gick vår älskade Profet till honom, och när Han hade torkat Hadrat Khâlid ibn Walîds sår med Sina välsignade händer hade såren läkt omedelbart.



379 Ibn Ishâq, Ibn Hishâm, IV, 95; Wâqidî, III, 914; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 151.

Ghazâ i Hunayn



När awliyâ och profeterna är förvånade,
Kommer alla att gråta av skräck, vad kommer att hända med mig,
Med sorg, syndarnas tillstånd kommer att vara eländigt,
Med tillstånd för förbön kommer du att komma in.

Du är Ahmad och Mahmud och Muhammed, min Mästare,
Du är den sultan som Haqq har bekräftat för oss, min Mästare.

Shaykh

Awtas-truppen

Efter att Hawâzin-polyteisterna hade blivit förödda i Hunayn Ghazâ samlades de i Awtas. Rasûlullah skickade en trupp under befäl av Abû Âmir, farbror till Abû Mûsa'l-Ash'arî. I Awtas ägde häftiga strider rum, återigen. Abû Âmir blev martyr. Abû Mûsa'l-Ash'arî tog hans plats och besegrade fienden.[380] Mujaheddinarna kom tillbaka med många fångar och krigsbyte.

Bland de tillfångatagna fanns Rasûlullahs mjölksyster Shaymâ. Hon sade: "Jag är din Profets mjölksyster." De trodde inte på henne. De satte henne på en häst och förde henne till Rasûlullahs närvaro. Shaymâ berättade detaljerat om deras barndomsminnen. Rasûl 'alaihis-salâm lade ner Sin ridâ (ett ytterplagg som ett svep) och lät henne sitta på det. Han satte sig också och grät. Han frågade om Lady Halîma och hennes far. Hon svarade: "De har gått bort för länge sedan". Efter att ha sett en sådan vänlighet blev hon muslim. Rasûl 'alaihis-salâm sade: "Stanna hos oss om du önskar. Här finns alla typer av tjänster. Om du vill kan vi skicka dig dit du vill." Shaymâ, som höll sig till "Att älska sitt hemland är en del av îmân (tron)" hadith ash-sharîf, ville ha sitt hemland. Då skickade Rasûlullah, sall-Allahu 'alaihi wa sallam, henne till sitt hemland med gåvor; en jâriya, tre slavar, några kameler och får.

"O Abbâs! Kalla till dem: 'O folk i Medîna! O sahâbîer som tog trohetseden under Samura-trädet."

Hadith ash-sharîf

Ghazwa av Tâif

Världens Mästare (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) ville ha en definitiv slutsats genom att marschera mot fienden som sprang in i Tâif. Detta fort nära Mecka var ett av de sista; dock de starkaste fästena för otroheten. Vår Mästare, Profeten hade kommit till Tâif före Hegira, och Han hade gett dem råd i en månad. Folket i Tâif hade dock plågat universums Mästare hårt. De blodade till och med Hans välsignade fötter. Vår Mästare, tillsammans med Hadrat Zayd ibn Hâritha, led de svåraste dagarna i sitt liv där.

I Shawwâl-månaden på det åttonde året av Hegira lämnade vår älskade Profet krigsbytet från Ghazwa i Hunayn i Jirâna och begav sig till Tâif. Han skickade Hadrat Khâlid ibn Walîd i förväg.[381] Sedan kom Han och Hans härliga Ashâb till Tâif. Thaqîf-stammen hade lagrat ett stort förråd av mat i sin fästning. När de såg att Ashâb al-kirâm kom stängde de portarna och började sitt försvar. De svarade med att skjuta pilar mot mujâhiderna som närmade sig fortet. Striden fortsatte på detta sätt. Folket i Tâif kunde inte våga lämna fortet och slåss på fältet ansikte mot ansikte.

Några av Ashâb al-kirâm föreslog att man skulle kasta in stenar i fästningen med hjälp av en katapult. Vår Mästare, Profeten, godkände detta och lät tillverka katapulter som kallades



380 Wâqidî, al-Maghâzî, II, 925.
381 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 158; Ibn Sayyidinnâs, Uyûn-ul-eser, II, 200.

dabbâba. Han fortsatte belägringen genom att kasta stenar mot polyteisterna. Ashâb al-kirâm kämpade med kraft och styrka. De försökte erövra fästningen så snabbt som möjligt. Det faktum att fästningen var så väl befäst hindrade erövringen. Under tiden hade tolv sahâbîer uppnått martyrskap. Abû Sufyân ibn Harb visade stort hjältemod i denna ghazâ, och ett av hans ögon kom ut i sitt uttag.[382]

Rasûlullah (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) sade: "O Abâ Sufyân! Vad skulle du hellre vilja ha? Om du vill ska jag be för dig, och ditt öga kommer att ersättas. Eller om du vill, kommer Allahu ta'âlâ att ge dig ett öga i Jannah." Abû Sufyân svarade: "O Rasûlullah! Jag föredrar att jag får ett öga i Jannah", och dumpade ögat som han höll i sin handflata på marken.[383]

En natt mot den tjugonde dagen av belägringen såg vår Mästare Rasûl al-akram sall-Allahu 'aleihi wa sallam i Sin dröm att en bägare med smör som gavs till Honom som en gåva var hackad och omkullkastad av en tupp. Han tolkade denna dröm som ett tecken på att Tâif inte skulle kunna erövras det året och avbröt belägringen.

Vår älskade Profet, barmhärtighetens hav, hade med tanke på folket i Tâif som hade plågat Honom för åtta år sedan, sagt till ängeln som hade sagt: "Om du tillåter mig ska jag vända dessa berg över deras huvuden": "Jag har skickats som en barmhärtighet för världarna. Det enda jag vill är att Allahu ta'âlâ ska skapa en släkt från dessa polyteister som kommer att dyrka Haqq ta'âlâ genom att inte göra något till en partner till Honom." Återigen ömkade Han och åkallade: "O min Rabb! Visa den sanna vägen för folket i Thaqîf! För dem till oss."

Vår Mästare Habîb al-akram lämnade Tâif med Sin Ashâb och kom till Jirâna, där de tillfångatagna och de booties som togs från Hunayn samlades. Förutom sex tusen fångar hade mer än tjugo tusen nötkreatur, fyrtio tusen får och getter och otaliga smycken tagits som byte. Han lät dela ut dem till de rättmätiga mujâhiderna.

Vid den tidpunkten fick man veta att en delegation från Hawâzin-stammen hade bett om en audiens. Tillståndet beviljades. När delegationen förklarade att hela Hawâzin-stammen omfamnade Islâm blev världarnas Mästare mycket nöjd. Efter detta frigjorde Han omedelbart de fångar som tilldelats Hans andel och gav dem tillbaka. Ashâb al-kirâm följde vår älskade Profet på samma sätt. Vår Mästare Rasûlullahs barmhärtighet ledde plötsligt till att sex tusen fångar blev fria.

När denna nyhet nådde ledaren för Hawâzin-stammen, gick Mâlik ibn Awf, som tagit sin tillflykt till Tâif, dit och blev muslim. Vår Mästare, Profeten, gav honom många gåvor.[384]

Det fanns inget kvar att göra där. Efter att ha stannat där i tretton dagar, en onsdagskväll, tog vår Mästare Rasûlullah på sig Sitt ihrâm med avsikt att göra 'umra. Som vanligt anlände världarnas Sultan med Sin ashâb till Mecka som segrare. Han gjorde tawâf runt Kâ'ba och gjorde Sin 'umra. Han utsåg Attâb ibn Asîd till guvernör, med uppgift att övervaka hajj (amirul hajj), i Mecka.[385] Han placerade också Hadrat Mu'âz ibn Jabal i Mecka för att lära ut Koranen al- karîm och religiösa frågor.[386]

Han utsåg Abû Sufyân ibn Harb till guvernör för Najrân i Jemen. Han placerade

382 Ibn Asâkir, Târîkh Dimashq, VI, 408; Ibn Hajar, al-Isâba, II, 179.

383 Ibn Asâkir, Târîkh Dimashq, VI, 408; Ibn Hajar, al-Isâba, II, 179.

384 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 452; Wâqidî, al-Maghâzî, III, 925; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 312; Zahabî, Siyar, II, 207.

385 Ibn Mâja, "Commerce", 20; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 440; Hâkim, al-Mustadrak, III, 687.

386 Wâqidî, al-Maghâzî, III, 959, Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 137.

Kasir ibn Abdullah som hans ställföreträdare.

När allt var klart i Mecka begav de sig till Merruzzahrân. Resten av bytet fördelades där. Sedan gav Han sig iväg med Sin härliga Ashâb igen och anlände till Medîna mot slutet av Dhu'l-qâdah. De hade lämnat Medîna på onsdagen den tionde dagen i Ramadân ash-sharîf. Denna expedition varade i tre månader.

"Att älska sitt hemland är en del av îmân."
Hadith ash-sharîf

Viktiga händelser som inträffade under Hegiras åttonde år

Fyra personer från Banî Sa'laba kom till Rasûlullahs närvaro. De sade: "Vårt folk har skickat oss. Vi hörde att om man inte gör hegira är ens îmân inte fullständig." Han sade: "Var ni än är, stanna på taqwâs väg, det är ingen skada om ni inte gör hegira. Det kommer inte att skada din religion eller ditt folk." Sedan skickade han dem till Ramla bint Hâriths hus för en festmåltid. Senare gav han var och en av dem fyra wakiyya-silver och lät dem återvända hem. Det året gick Zaynab, dotter till Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) bort. De gjorde en kista åt henne. Den första kistan i Islâm gjordes för henne. Hon var Abu'l As hustru. När han skickade iväg henne från Mecka till Medîna vid tiden för Badr, sköt Habâr på vägen ett spjut på Hadrat Zaynabs kamel. Hon hade blivit sjuk efter att hon fallit av kamelen och förlorat sitt barn. Hon avled på grund av detta, och lämnade två barn efter sig.

Samma år, i månaden Dhu'l-hijja, föddes Rasûlullahs son Ibrâhîm. Hans mor var Lady Mâriya radiy-Allahu ta'âlâ 'anhâ. Abû Râfi' kom och gav den goda nyheten. Han frigjorde en slav åt honom. Som aqîqa offrade han en bagge. Han rakade Ibrâhîms hår och gav bort silver som vägde lika mycket som hans hår som sadaqa. Han begravde hans hår.

Viktiga händelser som inträffade under Hediras nionde år

På det nionde året av Hegira, i början av Muharrammånaden, utsåg universums Mästare zakât-ansvariga (âmil, sâi) för stammarna. I så stor utsträckning som möjligt tilldelades varje âmil den stam han kom från. Han skickade Ibn Hasib al-Aslamî till Aslam och Gaffar; Abbâd ibn Bishr till Banî Salim och Muzayna; Amr ibn Âs till Fazâra; Dahhâk ibn Sinân till Banî Kilâb; Râfi' ibn Maknat al-Jahni till Jahina; Bishr ibn Sufyân Kâ'b till Banî Kâ'b och Banî Tamîm.

Ett år senare skickade folket i Tâif, som hade för avsikt att bli muslimer, en delegation på sex personer till Medîna för att träffa vår älskade Profet. Medan Han lämnade Tâif ett år tidigare hade världens Mästare åkallat: "O min Rabb! Visa den rätta vägen för



De regioner där Zakât-tjänstemännen sändesut



En dag vandrade jag runt i tankarnas sorgliga hav,
Visste inte vad jag gjorde, jag förlorade mig själv,

Jag fruktade för mitt slut och tänkte på mina synder,
Jag hörde en av dina ättlingar säga denna kuplett.

Du är Ahmad och Mahmud och Muhammed, min Mästare,
Du är den sultan som Haqq har bekräftat för oss, min Mästare.

Vi är hoppfulla, vi gråter inte av förtvivlan.
Vi förstör inte îmâns huvudstad.

Vi tar inte vår tillflykt till andra när det finns din port.
Vi behöver inte se på andra tack vare dig.

Du är Ahmad och Mahmud och Muhammed, min Mästare,
Du är sultanen som bekräftats av Haqq för oss, min Mästare

Shaykh Gâlib.

folket i Thaqîf, för dem till oss." Nu hade folket i Thaqîf kommit för att bli muslimer. Vår Mästare Rasûl al-akram var mycket nöjd med att de blev muslimer. Han gav dem några privilegier och skickade dem till Tâif. Han utsåg Hadrat 'Uthmân ibn Abi'l As till deras guvernör.[387]

"Var ni än är, stanna på taqwâs väg, det är ingen skada om ni inte gör hegira. Det kommer inte att skada din religion eller ditt folk."
Hadith ash-sharîf

Negus avlider

En dag i Rajab-månaden i det nionde året av Hegira sade vår Mästare Rasûlullah till Sin Ashâb: "Idag har en av dina fromma bröder gått bort. Stå upp och utför hans janâza namâz." Vår Mästare, Profeten blev imâm och genomförde janâza namâz i den dödes frånvaro. Sedan sade Han: "Vi bad Allahu ta'âlâ om förlåtelse för din bror Ashama, Negus".

Efter en tid, med nyheter från Abessinien, fick man veta att Negus Ashama hade avlidit (rahmatullahi ta'âla 'alaih). Det sammanföll med den dag då vår Mästare, Profeten genomförde janâza namâz.[388]

Må mitt liv offras för dig,
Muhammed, vars namn är vackert, vars person är vacker,

Jag hoppas att Han kommer att gå i förbön för denna hans felande tjänare,

Muhammed, vars namn är vackert, vars person är vacker.
De som är troende har många svårigheter,

Deras glädje och lycka finns i âkhirat,
Han är Mustafâ i de arton tusen världarna,

Muhammed, vars namn är vackert, vars person är vacker.
Han har rest runt de sju himlarna,

Han har passerat Kursî.
Han önskade att Hans ummat skulle räddas i Hans uppstigning,
Muhammed, vars namn är vackert, vars person är vacker.

Vad har Yûnus att göra med de två världarna utan dig,
Du är sannerligen den sanna profeten, utan tvekan,

De som inte följer dig kommer att dö som otrogna,
Muhammed, vars namn är vackert, vars person är vacker.



387 Ebû Dâvûd, Salât, 12; İbni Mâce, Mesâcid, 3; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, IV, 21; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 541; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,V, 509.
388 Bukhârî, "Janâiz", 52; Nasâî, "Janâiz", 37; Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, III, 183; Sham- saddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, III, 92.

TABUKS GHAZÂ

Tabuk är en välkänd plats mellan Medîna al- munawwara och Damaskus. Vissa säger att det är namnet på en källa. Denna expedition kallades för Tabuks Ghazwa eftersom det är vår Mästares, Profetens, sista expedition. Den kallas också för Fâdiha. Eftersom polyteisterna förödmjukades i detta slag. Den kallas också för Jaysh-ul-ushrat. Under denna expedition led muslimerna många svårigheter. Dessutom var det långt och vädret var varmt. De fientliga soldaterna var många och mäktiga. Det rådde hungersnöd.

Tio personer red på en kamel. De flesta av soldaterna åt inget annat än dadlar på en månad. Ibland åt de rostat korn. Ibland kunde de inte ens hitta det. De gav sig iväg till Tabuk-expeditionen på torsdagen i Rajab-månaden i Hegira:s nionde år.

Under detta nionde år, när islam snabbt spred sig över den arabiska halvön, skrev kristna araber ett brev till Herakles, den bysantinske kejsaren, som var avundsjuk på **"den islamiska staten"** och ville hindra den från att spridas. De sade: "Den person som hävdade profetens namn har avlidit. Muslimerna lider nu av svält och fattigdom. Om du vill konvertera dem till din religion är det rätt tid." På detta brev skickade Herakles en armé på fyrtio tusen man stark under Kubâds befäl.

När vår Mästare, Profeten, fick reda på detta samlade Han Sin Ashâb och beordrade dem att förbereda sig för krig. På grund av torkan det året befann sig sahâbîerna i stora ekonomiska svårigheter. Endast köpmännen hade en jämförelsevis god ekonomisk situation. Vår Mästare, Profeten önskade att Hans Ashâb skulle erbjuda ekonomiskt stöd till utrustningen av de soldater som skulle delta i kriget. Denna önskan från vår Mästare (sall- Allahu 'alaihi wa sallam) fick sahâbîerna att agera. Alla tog med sig vad de hade och försökte förbereda sig för jihad med sina varor och liv.

Hadrat Abû Bakr, vår Profets följeslagare i grottan, hade tagit med sig alla sina ägodelar. När Rasûl al-akram frågade honom: **"O Abû Bakr! Vad har du lämnat till ditt hushåll?"** svarade han: "Jag har lämnat Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl". Hadrat 'Umar hade tagit med sig hälften av sina ägodelar. Vår Mästare Profeten frågade honom: **"O 'Umar! Vad har du lämnat till din familj?"** Han svarade: "Jag har lämnat lika mycket som jag har tagit med mig." Vår mästare, Profeten sade: **"Skillnaden mellan er två är som skillnaden mellan era ord".** Efter detta sade Hadrat 'Umar: "O Abû Bakr! Må mina föräldrar offras för dig. Du överträffar mig i varje tävling på godhetens väg. Nu förstår jag väl att jag inte kan överträffa dig i någonting", och uttryckte sin uppskattning av hans värde.[389]

Ashâb al-kirâm försökte hjälpa till så mycket som möjligt. Men munâfiqs hånade dem och sa: "Ni ger dem för att visa upp er." Vår Mästare, Profeten, sade: **"Den som ger välgörenhet idag kommer hans välgörenhet att fungera som ett vittne till hans fördel på qiyâmatdagen."** Efter dessa välsignade ord från vår Mästare, Profeten, började de troende hjälpa ännu mer.[390] Hadrat 'Uthmân ibn Affân utrustade en tredjedel av armén. 'Uthmân az-Zinnûrayn radiy-Allahu 'anh hade gett denna armé niohundrafemtio kameler och femtio hästar med deras redskap. Han beväpnade

389 Wâqidî, al-Maghâzî, II, 990; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, II, 34.
390 Sünen-i Dârekütnî, IV, 198.

deras ryttare. Han skickade också ytterligare tio tusen dinâr eller sjuhundra rukya guld.[391] På så sätt blev han den person som hjälpte mest bland muslimerna. Hadrat 'Uthmân tillgodosåg arméns behov på ett så perfekt sätt att han inte ens försummade att lägga in de packnålar som de skulle använda för att laga sina vattenskinn. På grund av hans hjälp, sade vår Mästare Rasûl al-akram: **"Från och med nu kommer ingen synd att registreras av 'Uthmân"**.[392] En av de fattigaste sahâbîerna hade dragit vatten från en brunn hela natten fram till morgonen för att uppnå thawâb för att hjälpa jihâd. Han tog med sig de palmblad som han tjänat till vår Mästare, Profeten, och sade: "O Rasûlullah! Jag har tagit med mig vad jag har för att uppnå min Rabbs behag. Var snäll och ta emot dem."

Medan muslimska män arbetade för att hjälpa till så mycket de kunde, skötte kvinnorna sina plikter i vederbörlig ordning.

När muslimerna förberedde sig för expeditionen till Tabuk hade de stora svårigheter. Hungersnöden var så intensiv att många från Ashâb al-kirâm som inte hade något kvar kom till vår Mästare, Profeten, och sade: "O Rasûlullah! Vi har inga hästar! Vi har ingenting att äta heller! Vi vill inte lämna dig i denna ghazâ och vill uppnå jihâd-belöningen." Vår Mästare, Profeten, sade till dem med beklagande att Han inte hade något djur kvar för dem att rida på. En gång kom Sâlim ibn Umayr, Abdullah ibn Mugaffal, Abû Laila Mâzînî, Ulba ibn Zayd, Amr ibn Humâm, Haramî ibn Abdullah, Irbâd ibn Sâriya inför vår älskade Profet och bad om samma sak. Vår Mästare sade till dem sorgset: **"Jag kan inte hitta något för du kan rida vidare."** De började gråta på grund av sorgen över att vara skilda från varandra. från vår Mästare, Profeten, och att inte kunna delta i jihad. Efter detta sänkte Allahu ta'âlâ ner âyat al-karîma, i maal: "(O Min Rasûl!) **När de kom till dig** (för att ansluta sig till jihad) sa du till dem: **"Jag kan inte ge er rider. De vände tillbaka med tårar i ögonen, sörjande eftersom de inte hade några resurser att använda för denna sak** (och de kunde inte ansluta sig till striden). **Det finns inget ansvar** (synd) **för dem."**[393] Till slut utrustade Hadrat Abbâs och Hadrat 'Uthmân dem även för ghazâ.

När förberedelserna var klara samlade vår Mästare, Profeten, armén i Saniyat-ul-Wadâ. Det fanns nästan ingen som inte kunde delta i ghazâ. När vår Mästare, Rasûl al-akram, samlade armén och bestämde sig för att flytta, lämnade Han Muhammed ibn Maslama som Sin ställföreträdare i Medîna.[394] När Han skulle

"O 'Umar! Skillnaden mellan dig (och Abû Bakr) är som skillnaden mellan era ord."
Hadith ash-sharîf



391 Cevâb Veremedi, 89.
392 Wâqidî, al-Maghâzî, II, 990.
393 Sûrah at-Tawba, 9/92.
394 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 519; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 8; Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, V, 294; Ibn Kathîr, as-Sira, IV, 12; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 297; Huzâî, et-Tahrîc, 327; Kattânî, at-Tarâtîbu'l-idâriyya, I, 485.

börja expeditionen sade han: **"Ta med dig reservskor. Så länge du har reservskor kommer du inte att ha några svårigheter."**

När armén marscherade fram, yttrade Abdullah ibn Ubayy, munâfiqs ledare, absurda ord för att skrämma muslimerna. Han sa till och med: "Jag svär att det är som om jag kan se Honom och Hans Ashâb bundna med rep till varandra två och två...". Ashâb al-kirâm uppmärksammade inte dessa ord. Deras iver att ansluta sig till jihâd ökade. Munâfiqs som såg detta blev frustrerade. När vår Mästare Rasûlullah förflyttade sig från Saniyyat-ul- Wadâ till Tabuk, lät Han flaggorna och arméns banderoller vecklas ut. Han hade gett den största fanan till Hadrat Abû Bakr och en annan fana till Hadrat Zubayr ibn Awwâm. Han gav den Aws-stammens flagga till Usayd ibn Hudayr och Hazraj-stammens flagga till Abû Dujâna.[395] Antalet Ashâb al-kirâm under vår Mästare, Profeten, befäl var trettio tusen; tio tusen av dem var kavalleri. Hadrat Talha ibn Ubaydullah utsågs till befälhavare för den högra flanken, och Hadrat Abdurrahmân ibn Awf utsågs till befälhavare för den vänstra flanken[396] Under ledning av sin profet ryckte de ärofyllda sahâbîerna fram i mycket varmt väder. Så länge de hade Allahu ta'âlás älskling som ledde dem kunde inte bristen på mat och vatten få dem att avvika från sin väg, avståndet till destinationen eller antalet fientliga soldater kunde inte avskräcka dem. De skulle gå vart som helst i denna situation.

Vår älskade Profet och de modiga sahabiterna vilade en stund vid varje stopp och fortsatte sedan sin marsch. Deras åttonde stopp var vid Hijr där folket i Sâlih 'alaihis-salâm hade omkommit. Allahu ta'ala hade utrotat dem genom ett dunderljud på grund av att de inte lydde sin Profet. Världens Sultan sade till Sin Ashâb: **"Ikväll kommer en våldsam storm att blåsa från motsatt håll. Ingen ska stå upp om han inte har en vän med sig. Alla ska binda knäna på sin kamel. Detta är en plats där plågan hade sänkt sig ner. Ingen får dricka av detta vatten eller utföra abdast med det!....".** Alla lydde denna order. Ett åskväder började på natten och började välta sakerna runt omkring dem. Under tiden stod en person som hade försummat att binda sin kamel upp för att leta efter den. Han hade fångats av stormen och kastats bort på Tayybergets sluttningar. En annan person var tvungen att göra sina behov. Där han gick fick han en sjukdom som kallas Hunnâk (pertussis, kikhosta). Med vår Mästare, Profetens åkallan blev han frisk igen.

På morgonen fanns det inget vatten kvar i vattenskålarna. Alla höll på att dö av törst. Munâfiqs såg detta som ett tillfälle och försökte skapa oreda genom att säga: "Om Muhammed verkligen var Profeten skulle han be och få det att regna"

När situationen lades fram för världens Mästare höjde Han Sina välsignade händer och bad Allahu ta'âlâ om regn. På en varm och molnfri himmel dök plötsligt regnmoln upp. Ett kraftigt regn började falla. Alla fyllde sina vattensäckar, utförde abdast och vattnade djuren.

När regnet upphörde och molnen skingrades såg man att det bara hade regnat över armén. Vår älskade Profet och sahâbîerna sade takbîrs. De tackade Allahu ta'âlâ. De sade till munâfiqs: "Nu finns det ingen ursäkt kvar för er. Tro på Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl och bli fromma muslimer!". Men de avskyvärda munâfiqs svarade: "Än sen? Det regnade och slutade medan ett moln passerade!"

Hungern hade också nått den högsta graden. Till den grad att två personer delade

395 Wâqidî, al-Maghâzî, II, 996; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, II, 36; Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, V, 443.
396 Wâqidî, al-Maghâzî, II, 1001; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, II, 36.

på en date. De hade närmat sig Tabuk trots den starka värmen, hungern och törsten. Vår Mästare Habîb al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"Inshâ-Allah** (Om Allahu ta'âlâ vill), **kommer ni att anlända till Tabuks källa i morgon mitt på morgonen. Tills jag kommer, rör inte det vattnet".** Nästa dag anlände de dit. Källans vatten var mycket litet. Vår älskade Profet lät hälla lite vatten från källan i en behållare. Sedan lade Han Sin hand i behållaren och bad. Han hällde vattnet i källan. Vattnet ökade och steg plötsligt. Trots att alla Islâmiska armén på trettiotusen man drack, vattnet blev inte mindre. Senare vattnades hela regionen med detta vatten, vilket är ett mirakel av vår Mästare, Profeten. Den regionen blev en mycket grön och riklig öppen slätt.

"Den som ger välgörenhet idag kommer hans välgörenhet att fungera som ett vittne till hans fördel på qiyâmatdagen."
Hadith ash-sharîf

När vår Mästare Rasûl al-akram med Sin härliga Ashâb kom till Tabuk kunde de inte hitta de romerska arméerna, som bestod av bysantiner och förkristna arabiska stammar som Âmila, Lahm och Juzam. Vid Mûta hade en romersk armé på hundra tusen man lidit nederlag mot tre tusen mujâhider. Nu fanns det trettiotusen mujâhider, och deras befälhavare var världens Mästare. När romarna hörde att vår älskade Profet samlade sin heroiska Ashâb och kom hade de letat efter gömställen.

Efter att ha rådgjort med Sin Ashâb gick vår Mästare Rasûlullah inte längre än till Tabuk. Under tiden hade vissa stammar och stater i den regionen hört att den islamiska armén hade anlänt. Av rädsla skickade de delegationer till vår Mästare, Profeten, och bad om nåd genom att betala jizya. Vår Mästare, Profeten hade medlidande med dem och accepterade deras erbjudanden. Med var och en av dem ingicks separata avtal och de fick veta att de var i säkerhet.

Vår Mästare Sarwar al-kâinat ('alaihis-salâm) väntade på fienden i nästan tjugo dagar. Han talade med Sin Ashâb al-kirâm i Tabuk och tvättade deras hjärtan i ett hav av ljus. Han hällde ut de välsignelser och överlägsenheter som utgick från Hans välsignade hjärta till deras hjärtan. I ett av sina unika samtal frågade han: **"Ska jag informera er om den bästa och mest hedervärda av mänskligheten?"**

Ashâb al-kirâm svarade: "Ja, O Rasûlullah!" På detta sade Han: **"Den bästa av mänskligheten är den som arbetar på Allahu ta'âlás väg på ryggen av sin häst eller kamel eller stående till fots, fram till sitt sista andetag. Den onda av mänskligheten är den överdrivna personen som läser Allahu ta'âlás bok men inte får någon nytta av den."**

Han sa till en person som frågade om martyrskap: "Jag svär vid Allahu ta'âlâ, som håller min existens i sin hand, att på qiyamatsdag kommer martyrerna med sina svärd omgjordade på



Ghazâ i Tabuk



ryggen. De kommer att sitta på troner av nûr (ljus)".[397]

Många mirakel av vår Mästare, Profeten, sågs under denna expedition. Under förberedelserna för att återvända från Tabuk till Medîna, lade sahabiter, vars hunger nådde en outhärdlig nivå, fram frågan till vår Mästare, Profeten. Vår Mästare Rasûlullah lät samla ihop den återstående maten på en läderduk. Dessa livsmedel kunde inte ens fylla en liten kruka. Vår Mästare Sarwar al-âlam (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) förnyade Sin abdast och utförde en namâz på två rak'ats. Han sträckte ut Sina välsignade händer och åkallade för matens överflöd. Sedan beordrade Han Sina Ashâb att komma med sina rätter. Alla tallrikar fylldes med mat. Inget fat var tomt. Man såg också att maten på duken inte minskade, trots att alla mujâhids åt tills de var mätta.

"Inshâ-Allah kommer ni att anlända till Tabuks källa i morgon mitt på morgonen. Tills jag kommer, rör inte det vattnet."

Hadîth ash-sharîf

Khâlid ibn Walîds expedition till Dûmatu'l-Jandal

Medan Han var i Tabuk skickade Hadrat Habîb al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) Khâlid ibn Walîd radiy-Allahu 'anh till Dûmatu'l-Jandal. Guvernören där, Akîdir ibn Abdulmalik, var kristen. Islâms soldater närmade sig fästningen och låg i bakhåll. När nyheten om att en bergsboskap hade kommit fram till fästningen nådde Akîdir hoppade han upp på sin häst och gav sig iväg efter den. Medan Akîdir, hans bror Hassân och hans sällskap jagade omringades de av mujâhider. När han försökte dra sitt svärd dödades Hassân. Akîdir togs till fånga. De andra flydde och tog skydd i fästningen. Hadrat Khâlid sade till Akîdir: "Jag ska hålla dig säker och ta dig till Rasûlullahs närvaro. Men på detta villkor ska du gå till fästningen och ta med dig två tusen kameler, åtta hundra hästar, åtta hundra sköldar och fyra hundra spjut. Du kommer fortfarande att vara guvernör." Akîdir accepterade. De gick till fästningen, tog bytet och kom till Medîna. Akîdir och hans bror Hasâr accepterades i närvaron och blev muslimer.

Bakhåll

Mujâhiderna hade lämnat Tabuk och var på väg mot Medîna. Munâfiqs gjorde en överenskommelse mellan sig själva om att ligga i bakhåll och döda vår älskade Profet. En natt låg de på lur vid en smal passage på de muslimska soldaternas väg. Ammâr ibn Yâsar höll i halterna på vår Mästare, Profetens kamel. Hadrat Huzayfa ibn Yamân följde efter. Jabrâîl 'alaihis-salâm informerade om att munâfiqs konspirerade och planerade ett mord. När vår Mästare, Profeten, närmade sig passagen sa Han till armén: "Gå in i dalen, det är lättare och bredare". Medan Han rörde sig mot den smala passagen marscherade armén in i dalen. När Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) kom nära passagen började denna grupp munâfiqs, som hade maskerat sina ansikten, sitt



397 Wâqidî, al-Maghâzî, II, 1018.

angrepp. Hadrat Huzayfa skrek: "O Allahu ta'âlás fiender!" och började slå munâfiqs och deras djur med sin käpp.

Tolv munâfiqs, som fruktade dessa skrik och rop, dök omedelbart ner i soldaternas led. Vår Mästare, Profeten informerade Hadrat Huzayfa fick veta deras namn och varnade honom för att berätta det för andra. När Hadrat Usayd ibn Hudayr hörde händelsen kom han fram och bad och sade: "O Rasûlullah! Må mitt liv offras för din skull! Säg mig vilka de är så att jag kan föra deras huvuden till dig!" Men Rasûlullah (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) inte gav sitt tillstånd.[398]

Masjid al-Dirâr

Efter att ha skrämt bysantinerna och brutit deras motstånd hade vår älskade Profet och Hans hjältemodiga Ashâb äntligen närmat sig det lysande Medîna. Världens Sultan beordrade Hans Ashâb att slå läger på den plats som kallas Zî-awân, som låg mycket nära Medîna. Medan sahâbîerna vilade kom några munâfiqs och bad vår älskade Profet att hedra Masjid al-Dirâr (Dirâr-moskén).

Masjid al-Dirâr låg i Qubâ. Den hade byggts av munâfiqs mittemot den första moskén som vår Mästare Rasûlullah hade byggt i Qubâ under Sin migration till Medîna. Medan vår älskade Profet var på väg till Tabuk med Sin Ashâb, hade munâfiqs kommit till Hans närvaro och bjudit in Honom genom att säga: "O Rasûlullah! Vi har byggt en ny masjid. Skulle du vilja hedra oss där och leda vår namâz?". Men världens Mästare var på ett militärt fälttåg, Han svarade att om det var möjligt skulle Han kanske göra ett besök när Han återvände från Tabuk.

Munâfiqerna syftade till att splittra det muslimska samfundet, använda dem för sina egna syften, skapa anarki och ställa dem mot varandra. De tänkte till och med bjuda in de bysantinska soldaterna till Medîna och hjälpa dem med de vapen som förvarades i denna masjid. Att se till att vår Mästare, Profeten utförde namâz där skulle ge intryck av att masjid al-Dirâr var en muqaddas plats. Muslimerna skulle således tävla med varandra om att utföra namâz på den platsen och -förmodligen- skulle de falla i munâfiqs fälla.

Vår Mästare Sarwar al-âlam (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) hade accepterat denna inbjudan från munâfiqs och bestämde sig för att åka dit. Allahu ta'ala sänkte ner den 107:e och 108:e âyaten i Sûrah at-Tawba och förmedlade sanningen om saken. Efter detta beordrade Världens Mästare Mâlik ibn Duhshum och Âsim ibn Adiy: "Gå till den där grymma masjiden! Riv den och bränn den!" Mellan kvällens och nattens namâz gick de dit och satte byggnaden i brand. Därefter rev de den. Munâfiqs kunde inte säga någonting.[399] När de hörde att vår Mästare, Profeten och Hans härliga Ashâb var på väg, samlades Medînas folk omedelbart och gick ut för att välkomna dem.

Abdullah ibn Ubayys död

Två månader efter att vår älskade Profet hade återvänt från Tabuk-expeditionen, i Shawwâl-månaden, dog Abdullah ibn Ubayy, munâfiqs ledare. Därefter bröts munâfiqs enighet och de splittrades.[400]

På så sätt hade inte bara munâfiqs utan även polyteisterna och judarna i Arabien

---

398 Wâqidî, al-Maghâzî, II, 1040.

399 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 529; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 1040; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,III, 466, 549; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 306.

400 Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, II, 332; Ibn Kathîr, as-Sira, IV, 74.

förtryckts, och deras rörelser för att motarbeta och förhindra islam hade släckts.

Den andra händelsen som inträffade under Hegias nionde år

När Rasûlullah kom till Tabuk kom först Aylas härskare och sedan Jarbas härskare och lämnade in skatter. Rasûlullah lät registrera det och gav dokumentet till dem. Under denna expedition skickade Han återigen ett brev till Heraklius och bjöd in honom till Islâm. Men han hade inte turen att nå vägledning.

I år gick Rasûlullahs dotter Hadrat Umm Gulthum bort. Vår Mästare, Profeten, ledde hennes janâza namâz, och medan hon begravdes föll tårar från Hans välsignade ögon på hennes grav.

Sanat-ul-vufûd (sändebudens år)

Efter att vår Mästare Sarwar al-âlam (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) återvände från Tabuk-expeditionen skickade han sändebud till olika stater och bjöd in dem till islam. Folket i Oman och Bahrain hedrades genom att bli muslimer.

Islamen spreds nu mycket snabbt. Lärare skickades för att lära ut islams principer till de omgivande stammarna och staterna, och guvernörer skickades för att styra dem.

Under Hegirans nionde år strömmade många delegationer som hade konverterat till islam till Medîna. Dessutom kom delegationer från olika stammar och förklarade sin lydnad mot världens Mästare, och på så sätt uppnådde de salighet. På grund av det stora antalet sändebud kallades detta år Sanat-ul-vufûd (sändebudens år). När ett sändebud kom, bar Rasûlullah fina kläder. Han lät också Ashâb klä sig i fina kläder. Han skulle ta emot dem på rena och vackra platser. Han skulle hålla en fest och skicka iväg dem med många gåvor. Och de skulle åka iväg nöjda och med tack och lovord.

En av de stammar som skickade sändebud var Banî Murra-stammen. De skickade tretton personer som sändebud. Sändebuden informerade om att deras stam hade blivit muslimer. De berättade att det aldrig regnade i deras land, att inga växter växte och att de led av en svår hungersnöd. De bad Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) att be för att deras lidande skulle upphöra. Han bad: "O min Rabb, mätta dem med regn". När Banî Murras sändebud återvände till sin stam såg de att deras folk var helt lättade. För den dag Rasûlullah bad för dem hade det nämligen regnat kraftigt. Det sammanföll exakt med tiden för bönen.

Tio personer från Banî Asad-stammen kom och tackade för välsignelsen att bli muslimer. De sade: "Vi kom från långt borta under ett hungerår. Vi har blivit muslimer av egen vilja utan att soldater har kommit för att hämta oss." Den sjuttonde âyat i Sûrah al-Hujurât sänkte sig över dem.

"Jag svär vid Allahu ta'âlâ, som håller min existens i sin hand, att på qiyamats dag kommer martyrerna med sina svärd omgjordade på ryggen. De kommer att sitta på troner av nûr (ljus)."

Hadith ash-sharîf

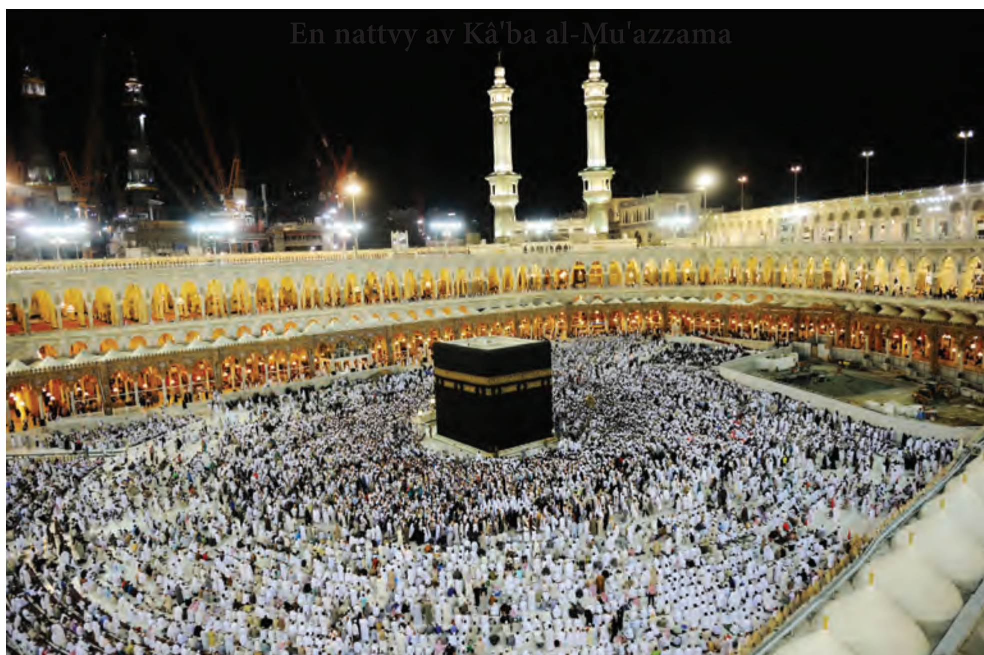


Mu'âwiya tabni Savr ibn Ubâda, ledaren för Banî Bikâr-delegationen, var omkring hundra år gammal. Hans son Bushayr, Majma' ibn Abdullah och Abd al-Amr ibn Asam var med honom. Han bad Rasûlullah att röra vid hans sons lemmar med Sina välsignade händer. Han sade: "Han har behandlat mig med respekt och varit mycket god mot mig". Rasûlullah rörde Bushayrs ansikte med Sina välsignade händer och gav dem många getter. Han ändrade också Abd al-Amrs namn till Abdurrahmân.

Banî Najîbs delegation bestod av tio personer. De hade tagit med sig zakâts för sina varor och djur. Rasûlullah var mycket nöjd med att de hade kommit. Han beordrade att de ska bosätta sig på en bra plats. Najibs sändebud ställde så många frågor om fard och sunnat att Rasûlullahs tillgivenhet för dem växte ännu mer. Han behandlade dem med mer respekt och ökade Sina gåvor. Han behandlade dem annorlunda än andra sändebud. Han bjöd in ungdomen som bodde med deras tillhörigheter och eftersom Han förstod att även han hade vänt ansiktet från allt utom Allahu ta'âlâ bad Han för honom också. Liksom de andra gav Han honom gåvor. Detta sällskap som uppnådde vad de kom för, återvände glatt till sin stam.

En grupp från Banî Kanâna kom och blev muslimer. Deras ledare var Vâsila tabni Aska'. När han kom var Rasûlullah i färd med att förbereda sig för expeditionen till Tabuk. Efter att han gjort bî'at gick han tillbaka till sin stam. Hans far blev inte muslim, men hans syster gjorde det. Han åkte till Medîna och gick efter Tabuk-expeditionen. Han nådde fram till Rasûlullah. Han skickades till striden mellan Hadrat Khâlid och Akîdar. Många kameler föll till hans del.

Från Banî Sâide kom Damam ibn Sa'laba. Han kom till närvaron och frågade Rasûlullah om namâz, fasta, hajj och zakât. När hans frågor var slut sade han: "Jag tror, jag tror på det du har fört med dig från Allah". Sedan gick han och informerade sin stam om Islâm. Hela den stammen blev muslim.


En nattvy av Kâ'ba al-Mu'azzama

O Rasûlallah! Om en person inte kysser,
Den jord som rörde vid fötterna på din grinds slav,
Och om han inte offrar sitt liv för detta,
Han älskar dig inte, jag tror inte på hans ord.

Jag ska göra jorden du trampade på till kronan på mitt huvud,
Jag ska kyssa och gnugga den i ansiktet, göra den till botemedel för mitt hjärta,
Jag ska göra den till ljuset som visar den sanna vägen,
Och jag kommer att gå din väg, beundrande och förälskad i dig.

Jag känner varje vind som kommer från ditt håll,
Jag söker efter ett spår av din ljuvliga doft,
Må min fru och mina barn offras för dig,
Min mor, min far, mina släktingar och tusentals liv.

Säger Mawlânâ Khâlid, din äkta beundrare,
O universums sultan, jordens älskade!
Jag har ett liv från dig, det är din gåva till mig,
Jag kan inte ens säga att jag har offrat ett liv.

Mawlânâ Khâlid al-Baghdâdî





HAJJ BLIR FARD

Hajj (pilgrimsfärd), en av Islams fem grundprinciper, blev fard under det nionde året av Hegira. Âyat al-karîma nedkom, i maal: **"Där** (vid Kâ'ba) **finns uppenbara tecken och Ibrâhîms station. Den som går in där är säker från att bli attackerad. Det är en av Allahu ta'âlás rättigheter över människor, en av Hans befallningar, att de som kan hitta en väg dit** (de som kan) **gör hajj till** (och besöker) **den Bayt. Den som förnekar denna fard, sannerligen, Allahu ta'âlâ behöver inte någon av Sina varelser."**[401]

Vår Mästare Fakhr al-âlam (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) meddelade denna order från Allahu ta'ala till Sin Ashâb. Han ville göra hajj i slutet av Dhu'l-qâdah. Men när nyheten om att polyteisterna gjorde tawâf nakna kom, ansåg Han inte att det var lämpligt att vara med dem i denna situation. Han gav uppgiften att övervaka hajj till Hadrat Abû Bakr för att lära ut manâsiq (förfarande, principer) för hajj.

Hadrat Abû Bakr och Hadrat Alî på väg till hajj

Det året åkte Ashâb al-kirâm till Mecka med en karavan på trehundra personer under ledning av Hadrat Abû Bakr. Under tiden hade de första verserna i Sûrah al-Barâa sänkts ner. I dessa uttalades några domar om fördraget. Vår älskade Profet skickade Hadrat Alî till Mecka för att tillkännage dessa domar.[402]

På den tiden var det en sed bland araberna att om ett avtal slöts eller bröts, skulle det tillkännages av den ena sidan som slöt avtalet eller av en av deras släktingar. Vår Mästare, Profeten, skickade Hadrat Alî för denna uppgift, efter att hajj-karavanen hade avgått till Mecka. Hadrat Alî nådde fram till karavanen och de gick in i Mecka tillsammans.[403]

Hadrat Abû Bakr gav en khutba och talade om hajj ibâdat. Ashâb al- kirâm utförde hajj enligt de principer som lärdes ut. Medan ibâdat av hajj utfördes gav Hadrat Alî en khutba på den plats som kallas Jamra al-Aqaba, i Minâ. I sin khutba började han tala med att säga;

"O folk! Rasûlullah har skickat mig till er." Sedan reciterade han den första âyat al-karîma i Sûrah al-Barâa. Därefter sade han: "Jag har i uppdrag att informera er om fyra saker". Dessa fyra saker är följande:

1- Ingen annan än muslimer kan komma in i Jannah.

2-Efter detta år får ingen polyteist närma sig Kâ'ba.

3-Ingen får göra tawaf vid Kâ'ba naken. (På den tiden omringade polyteisterna Kâ'ba naken.)

4-Den som har ett avtal med Rasûlullah är giltigt tills dess att tiden går ut. Utöver dessa får andra fyra månader. Efter det ska det inte finnas någon garanti för säkerhet eller skydd för någon polyteist.

Efter den dagen kom inga polyteister till Kâ'ba, och ingen utförde tawaf runt

401 Sûrah Âl-i 'Imrân, 3/97

402 Kattânî, at-Tarâtîbu'l-idâriyya, I, 256.

403 Bukhârî, Megâzi, 68; Cizye, 16; Ibn Hishâm, as-Sira, IV, 545-546; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 169; Al-Kilâ'î, al-Iktifâ, II, 409; Kattânî, at-Tarâtîbu'l-idâriyya, I, 256.

Kâ'ba naken. Efter att dessa frågor tillkännagivits blev de flesta polyteister muslimer. Efter att ha utfört budet om hajj återvände Hadrat Abû Bakr, Hadrat Alî och Ashâb al-kirâm med dem till Medîna.[404]

Khâlid ibn Walîds expedition till Jemen

Under det tionde året av Hegira skickade vår älskade Profet Hadrat Khâlid ibn Walîd med fyrahundra mujâhider till Hârith ibn Ka'bs söner i närheten av Jemen för att bjuda in dem till islam. På denna order från vår Mästare Rasûlullah bjöd Hadrat Khâlid ibn Walîd in denna stam till Islâm under tre på varandra följande dagar. De accepterade denna inbjudan och blev muslimer.

"Där (vid Kâ'ba) finns uppenbara tecken och Ibrâhîms station. Den som går in där är säker från att bli attackerad. Det är en av Allahu ta'âlás rättigheter över människor, en av Hans befallningar, att de som kan hitta en väg dit (de som kan) gör hajj till (och besöker) den Bayt.

Âli 'Imrân: 97

Från solens källa skulle kallt och sött vatten komma,
Om byggmästaren som reparerar din grav behövde vatten.

Rädslan för Jahannam har spridit eld i mitt brända hjärta,
Jag hoppas att ditt moln av nåd kommer att hälla vatten på det.

Tack vare din naat blev Fuzûlîs ord till juveler,
Som en pärla som bildas av en vattendroppe från aprilmolnet.

På qiyamats dag, när ögonen öppnar sig från glömskans sömn,
Och på grund av deras längtan efter dig, strömmar vatten,

Min förhoppning är att jag inte kommer att bli berövad på qiyâmat-dagen,
Att jag som längtar efter ditt ansikte ska få vatten från din kärlekskälla.

Fuzûlî

De händelser som inträffade under Hegira-tidens tionde år

Vid det tionde året av Hegira hade Islâm spridit sig över hela den arabiska halvön. Detta år, liksom det nionde året, kom människor från alla hörn av Arabien till Medîna i stort antal och tävlade med varandra om att bli hedrade av att bli muslimer sand för att uppnå oändlig lycka

Det fanns ingen styrka kvar i Arabien som kunde stå emot muslimerna, Islâm härskade över hela landet runt. Endast vissa judiska och kristna stammar har inte blivit muslimer.

Detta år skickade vår Mästare Rasûl al-Akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) ett brev för att bjuda in de kristna i Najrân till Islâm. Som svar skickade de fjorton personer till Medîna för att



404 *Wâqidî, al-Maghâzî, II, 974; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 160; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, XVIII, 23.*

observera Rasûlullahs beteende. Efter en tid slöt gruppen ett fredsavtal. Senare blev några av dem muslimer på egen hand.

Samma år avled Jemens guvernör. När nyheten om hans död nådde Rasûlullah och Han fördelade marken mellan hans son Shahr, Abû Mûsa'l Ash'arî, Ya'li ibn Umayya och Mu'âz ibn Jabal. Detta år skickade vår Mästare, Profeten, guvernörer till alla städer som Islâm hade spridit ut. Hadrat Alî skickades med trehundra personer till Mudlaj-stammen i Jemen för att bjuda in dem till Islâm. De vägrade först och sköt pilar mot Islâms soldater. De fick svaret omedelbart. Tjugo av dem dog. De flesta av dem skingrades. Hadrat Alî (radiy-Allahu 'anh) hindrade Ashâb från att följa fienden. Han gav råd och bjöd in dem till Islâm igen. De accepterade och blev muslimer. Hadrat Alî och sahâbis återvände snabbt till Medîna. och nådde Rasûlullah i Mecka.

Liksom det nionde året fortsatte sändebuden att komma även detta år. En av dem var Ghamids sändebud, den andra var från Banî Hanifa. De kom till Rasûlullahs närvaro och blev muslimer.

Negus systers son kom och blev muslim. Även en grupp från Abd al- Kays kom och uppnådde lyckan att bli muslimer.

Det året dog Rasûlullahs son Ibrâhîm vid ett och ett halvt års ålder. När Rasûlullah förlorade Sin älskling fylldes Hans välsignade ögon av tårar. Hadrat Ibrâhîm begravdes på Baqî-kyrkogården, bredvid 'Uthmân ibn Maz'ûn. Han var den förste som fick vatten stänkt på sin grav.[405]

Din ummat är desperat, förlåt våra synder,
Förneka inte dina händer och bränn oss med längtans eld,

Visa barmhärtighet, bränn oss inte med din längtan,
Kort sagt, lämna inte din skyldiga slav Gâlib.

Du är Ahmad och Mahmud och Muhammed, min herre,
Du är den sultan som Haqq har bekräftat för oss, min herre.

Shaykh Gâlib

---

405 Belâzurî, Ensâb, I, 451; İbni Abdilberr, İstiâb, I, 59, İbni Esîr, Usudü'l-gâbe, I, 51; Kastalânî Mevâhib-i ledünniye, I, 259.

FARVÄL HAJJ

"O min Allah! Gör detta för mig till en accepterad hajj där det inte finns något hyckleri, skryt eller berömmelse."

Hadith ash-sharîf

Under Hegiras tionde år förberedde vår Mästare Profeten för hajj och beordrade muslimerna i Medîna att också förbereda sig för hajj. Han meddelade även dem utanför Medîna. Efter detta samlades tusentals muslimer i Medîna. Vår Mästare Rasûlullah köpte hundra kameler för att offra. Han utförde ghusl abdast (rituellt bad) före deras avfärd. Han borstade sitt välsignade hår, applicerade vackra dofter, bar Hans izar och rida. När förberedelserna var klara gav sig vår älskade Profet iväg från Medîna med en konvoj på trettiotusen personer efter namâz tidigt på eftermiddagen den 25:e i månaden Dhu'l-qâdah. De kom till Dhu'l-Hulayfa via Shajara-vägen. Här översteg Ashâbs antal fyra tusen. De tillbringade natten där. Vår älskade Profet lät föra en av de kameler Han tog med sig till Honom. Han ristade höger sida av dess puckel för att markera den som ett offer, hängde två klossar på dess hals och beordrade Sina ashâb att göra detsamma. Han utförde två rakât ihrâm namâz. Efter att ha prisat och tackat Allahu ta'âlâ bad Vår Mästare Sarwar al-kâinât: **"O min Allah! Gör detta för mig till en accepterad hajj där det inte finns något hyckleri, skryt eller berömmelse."**

Han bar Sin ihrâm (ihrâm är den klädsel som bärs under hajj och 'umra). För män är det två stora sömlösa vita tygstycken, varav det ena lindas runt den del av kroppen som ligger under midjan och det andra lindas runt överkroppen) och på Jabrâîls 'alaihis-salâm ord började Han säga talbiya högt. När Ashâb al-kirâm anslöt sig till Honom, genljöd överallt ljudet av;

"Labbayk! Allahumma labbayk! Labbayk! Lâ sharîka laka labbayk! Innal Hamda wanni'mata laka wal mulka lâ sharîkalak!..."

Han följde Baydâ-vägen och tog sig till Malal. Ashâb hällde efter Honom. Det fanns fortfarande nya tillägg på vägen. När Han kom fram till Rahwâ-dalen, där mer än sjuttio profeter - däribland Mûsâ 'alaihis-salâm - hade utfört namâz, sade Han: **"Denna dal är en av Jannahs dalar".** Han utförde namâz här. Efter det flyttade Han till Munsaraf och utförde namâz på morgonen i Asâsa. Han blev sjuk i Lahy al-Jamal och lät utföra hacâmat (blodsutgjutning). Han stannade i Sukyâ. När Han kom till Abwâ, där Hans vördnadsvärda mor Hadrat Âmina hade avlidit, besökte Han hennes grav och grät. De som var med Honom grät också. Därefter gick de till Talaât- ul-yaman, Juhfa, Gadîr al-Hum, Kudayd och nådde Usfân-dalen. Här sade vår Mästare, Profeten, till Hadrat Abû Bakr:



Islamsspridning på den arabiska halvön



"Hûd och Sâlih 'alaihimus-salâm passerade genom här och sade talbiya för hajj, med ullkläder lindade runt midjan och iklädda fotbeklädnader, på unga och röda kameler med palmfibriga halster".[406]

Genom Ganîm, Marruzzahrân och Sharîf nådde de Zî-Tuwâ. Efter att ha tillbringat natten här och utfört namâz på morgonen passerade de Hajun och kom in i Mecka genom Qadâbacken. Efter en tio dagar lång resa anlände de till Mecka den fjärde Dhu'l-hijja-månaden.

Med de som kom för hajj från Jemen och andra länder anslöt sig till dem översteg antalet muslimer 90 000. (I en annan rapport var det etthundra fjorton tusen; i en annan var det omkring etthundra tjugo tusen.) När vår Mästare Rasûlullah såg Baitullah bad Han: **"O min Allah! Öka ära, sublimitet, majestät och rykte av detta beta. Och öka ära, majestät, uppskattning och godheten hos dem som hedrar den genom att göra hajj och 'umra."** Och påbörjade manâsiq. Under hela

406 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 232.

hajjen bodde Han i ett tält i Atbah, som ligger mellan Mecka och Minâ. Vår älskade Profet åkte till Mina på den 8:e (Tarwiya) dagen av Dhu'l-hijja och till Arafât på den 9:e (Arafa) dagen. Mitt i Arafât-dalen, på eftermiddagen, på sin kamel kallad Quswâ, reciterade Han Sin Khutba för farväl och tog farväl av Ashâb al-kirâm radiy-Allahu 'anhum ajma'în.[407]

JAG KOM TILL DIG!

Syndarnas tillflykt, jag kom för att söka skydd hos dig!
Jag har många fel, jag kom för att be dig!

Jag hade vänt mig till mörka platser, jag hade fastnat i träsket,
Jag kom till ljuskällan som upplyser den sanna vägen.

Jag har bara mitt liv, o liv av alla liv!
Är det lämpligt att säga: Jag kom för att ge mitt liv.

Du är den som helar de drabbade, jag är sjuk i hjärtat.
Jag kom för att knacka på din dörr för att bota mitt hjärta.

Det är ett misstag att föra in något till dörren till de generösa.
Jag kom för att kyssa den jord som du hedrade genom att trampa på.

Mina synder är många, som ett berg, mitt ansikte är svart som tjära.
Jag kom för att bli av med denna börda och denna svärta.

En droppe från ditt hav av vänlighet kommer säkert att rena allt,
Även om jag har kommit med min gärningsbok lika svart som mitt ansikte.



407 Bukhârî, Hac, 95; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 173; Ibn Kathîr, as-Sira, IV, 617.

AVSKEDSKHUTBA

Allt beröm är till Allahu ta'âlâ ensam. Vi prisar Honom, ber om förlåtelse från Honom och ångrar oss till Honom. Vi tar vår tillflykt till Allahu ta'âlâ från vårt nafs' ondska och våra gärningars synder. Det finns ingen som kan leda vilse den som Allahu ta'âlâ ledde till den sanna vägen, och det finns ingen som kan leda till den sanna vägen den som Han ledde vilse.

Jag vittnar om att det inte finns någon annan gud än Allahu ta'âlâ. Han är en. Han har ingen jämlike eller partner. Och jag vittnar om att Muhammed ('alaihis- salâm) är Hans tjänare och Rasûl.

O Allahs tjänare! Min önskan till er är att ni ska frukta Allahu ta'ala och lyda Honom.

O folk! Lyssna noga på mina ord! Jag vet inte om jag efter i år kommer jag någonsin att kunna träffa er här igen.

O folk! Precis som era dagar är heliga dagar, som era månader är heliga månader, som er stad (Mecka) är en välsignad stad, så är också era liv, era ägodelar och er heder det. De har skyddats mot alla typer av övergrepp.

O min Ashâb! Du kommer snart att nå din Rabb, och du kommer säkert att bli tillfrågad om dina nuvarande tillstånd och handlingar. Akta er; efter mig ska ni inte gå tillbaka till era gamla kätterier och halshugga varandra!

Låt de som är närvarande här informera de som inte är närvarande här om min vilja! Det kan hända att den som informeras om denna vilja kan förstå och bevara den bättre än den som är närvarande här.

O min Ashâb! De som har en sak som anförtrotts dem ska ge den till sin ägare!

Alla former av ränta (ocker) har förbjudits. De ligger under min fot. Ni måste dock betala era huvudskulder.

Varken plåga eller plågas.

I och med Allahu ta'âlás bud är ocker i fortsättningen förbjudet. Varje form av denna fula sedvänja, som är ett arv från den tid då ingen vetande fanns, ligger under min fot. Den ränta som jag först upphäver är räntan från (min farbror) Abbâs, Abdullmuttalibs son.

O min Ashâb! Alla de vendettor som fanns under den tid då vi var okunniga har också förbjudits helt och hållet. Den första vendetta som jag avbryter är vendettan från Rabîa (min farbrors son), Abdulmuttalibs barnbarnet.

O folk! Att ersätta de månader då det är förbjudet att slåss för att kunna slåss är extrem otrohet. Detta är en sådan sak med vilken de otrogna har fallit in i kätteri. De anser att (en månad), som de accepterar som tillåten under ett år, är förbjuden under nästa år.

De gör detta för att följa antalet månader som Janâb al-Haqq har bestämt tillåtet och förbjudet. De gör det tillåtet som Allahu ta'âlâ gjorde förbjudet och förbjudet som Allahu ta'âlâ gjorde tillåtet.

O min Ashâb! Vi gör hajj vid den exakta tidpunkten. Månadernas ordning

är densamma som när Allahu ta'ala skapade dem. Det råder ingen tvekan om att tiden har återgått till formen och regleringen av den dag som Allahu ta'âlâ hade skapat den.

O folk! Idag har shaytan för alltid förlorat sin makt att återigen etablera sin effekt och dominans i era länder. Men om ni håller er till honom i vissa handlingar som ni anser vara oviktiga, andra än de som jag har upphävt, kommer sådana handlingar av er att göra honom nöjd. För att skydda er religion bör ni undvika dessa också!

O folk! Jag rekommenderar er att iaktta kvinnors rättigheter och att frukta Allahu ta'âlâ i denna fråga. Ni har accepterat kvinnor som ett förtroende från Allahu ta'âlâ; ni har förvärvat deras heder och kyskhet, vilket blev tillåtet för er, genom att ge löften i Allahu ta'âlâs namn. Du har rätt till kvinnor, och de har rätt till dig. Den rättighet som du har på kvinnor är att de inte tillåter dem som du inte gillar att åsidosätta din familjs privatliv. Om de släpper in någon som du inte godkänner i ditt hem kan du få dem att avstå från detta genom att ge dem en mild strykning. Och den rättighet som kvinnor har gentemot er är att ni förser dem med all slags mat och kläder på tillåtna sätt.

O Mu'mins (de som tror på Allahu ta'âlâ)! Jag lämnar er en sådan tillit som ni aldrig kommer att gå vilse om ni håller er fast vid så länge ni håller fast vid den. Denna tillit är Allahu ta'âlás bok, Koranen al-karîm. (I vissa andra rapporter relaterades den också som "Min sunnat" och "Min Ahl al-bayt").

O Mu'mins! Lyssna noga på mina ord och bevarar dem väl! En muslim är bror till en annan muslim; alla muslimer är alltså bröder. Det är inte tillåtet att inkräkta på din brors rättigheter i religionen om han inte frivilligt ger sitt tillstånd.

O min Ashâb! Plåga inte ditt nafs (dig själv). Du har också rättigheter över dig själv.

O folk! Allahu ta'âlâ har gett (i Koranen al-karîm) rätten till varje rättighetsinnehavare. Det finns inget behov av att välja en arvinge eller att testamentera. Barnet tillhör den, den säng av vilken han eller hon föddes. Det finns ett berövande för den som begår äktenskapsbrott. Må den lågbegåvade som hävdar andra förfäder än sin far eller den otacksamme som antar att gå i tjänst hos någon annan än sin herre ådra sig Allahu ta'âlás vrede och bli förbannad av änglarna och alla muslimer! Janâb al-Haqq accepterar varken omvändelse eller rättvist vittnesmål från sådana människor.

"O min Allah! Öka ära, sublimitet, majestät och rykte av detta bete. Och öka ära, majestät, uppskattning och godhet hos dem som hedrar den genom att göra hajj och 'umra."

Hadith ash-sharîf



O folk! Er Rabb är en. Er far är också en. Ni är alla Adams ('alaihis-salâm) barn. Vad gäller Âdam så skapades han av jorden.

I åsynen av Allahu ta'âlá är den mest värdefulla bland er den som har taqwâ (fromhet, fruktan för Allahu ta'âlás) mest. Det finns ingen en arabers överlägsenhet i förhållande till en icke- arabare. Överlägsenhet finns endast i taqwâ. Om en handikappad svart slav utses till er härskare, om han styr er med Allahs bok, lyssna på honom och lyd honom.

Den skyldige ska inte anklagas för någon annan skuld än sin egen. En far skall inte anklagas för sin sons brott, och en son skall inte anklagas för sin fars brott.

O folk! Se upp! Ni får aldrig göra dessa fyra saker:

1-Utse aldrig någon partner till Allah.

2-Döda aldrig ett liv som Allah har förbjudit, utan anledning.

3-Begå aldrig äktenskapsbrott

4-Stjäl aldrig.

Jag har blivit beordrad att göra jihâd med människor tills de säger: "Lâ ilaha illallah, Muhammadun rasûlullah (tills de blir muslimer)". När de säger detta kommer de att skydda sitt blod och sin egendom. Men deras konton tillhör Allahu ta'âlâ.

O folk! Imorgon (vid âkhirat) kommer ni att bli tillfrågade om mig, vad kommer ni att säga?!..."

Ashâb al-kirâm svarade: "Vi kommer att vittna om att du meddelade den Allahu ta'ala religion, du uppfyllde din plikt, du guidade och gav oss råd."

Därefter höjde vår Mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) Sitt mıubârak pekfinger och pekade mot församlingen och sade: **"O min Rabb, vittna! O min Rabb, vittna! O min Rabb, vittna!"**

Den dag då vår älskade Profet reciterade Sin avskedskhutba, den tredje âyat al-karîma i Sûrah al-Mâida, i maal, **"I dag har jag fulländat er religion för er. Jag har fullbordat Min nåd mot er, och jag har haft nöjet att tilldela er Islâm som religion..."** avslöjades. När vår Mästare, Profeten reciterade denna âyat al-karîma för Sin Ashâb, började Hadrat Abû Bakr gråta. När Ashâb al-kirâm frågade honom om orsaken till hans gråt sa han: "Denna âyat al-karîma visar att tiden för Rasûlullahs bortgång har närmat sig. Det är därför jag gråter."[408]

Efter khutba utförde Han waqfa vid Jabal ar-Rahmah. Han utförde inte kvällsnamâz vid Arafât utan vid Muzdalifah med nattnamâz. Han tillbringade natten i Muzdalifah. Nästa dag, på morgonen, utförde Han waqfa vid Mashâr al-harâm. På den första biståndsdagen flyttade Han till Minâ från Muzdalifah. Han stannade inte vid den dal som kallas Muhassar, där Ashâb al-Fîl[409] hade stannat. Han kom till Minâ. Här slaktade själv 63 av offerkamelerna och gav sedan kniven till Hadrat Alî. Hadrat Alî slaktade resten. På den andra, tredje och fjärde dagen av hjälpen gjorde de jamrahs (stening av shaytan). Den fjortonde Dhu'l-hijja, före morgonens namâz, kom de till Baitullah och gjorde avskeds tawâf.

408 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 603; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 383.

409 Armén som kom för att riva Kâ'ba med elefanter på vår Profets farfar Abdulmuttalibs tid.

Vår Mästare Rasûlullah återvände till Medîna efter att ha stannat tio dagar i Mecka och utfört Sin avskeds-Hajj och avskeds-Tawâf. Efter avskeds-Hajj:n återvände Ashâb al-kirâm till den plats där de hade kommit ifrån och förmedlade till folket där vad Rasûlullah meddelade och befallde.

"I dag har jag fulländat er religion för er. Jag har fullbordat Min nåd mot er, och jag har haft nöjet att tilldela er Islâm som religion."
Mâida: 3

De andra händelserna som inträffade under Hediras tionde år

En annan händelse som inträffade under Hediras tionde år var att det dök upp lögnare som utgav sig för att vara profeter. En av dem var Aswad al-Anasî, som uppträdde i Jemen. På order av vår älskade Profet dödades han av muslimerna i Jemen i sitt hem.

(Den andra var Musaylamah al-Kadhdhâb. Efter vår Mästare Profetens död skickade Hadrat Abû Bakr en armé under befäl av Khâlid ibn Walîd. Musaylamah dödades av Wahshî radiy-Allahu 'anh).[410]

O du världens PADISHAH, o Sultan över hav och jord!
O den som är överlägsen änglarna, den sista och unika Profeten!
"Lî ma'allahi waktun", säger tydligt ditt tillstånd,
Du är livet i kroppen, smaken i tungan, sultanen i hjärtat.
Ahmad, Muhammed, Mahmud, alltid upphöjer dig Allah; Med ditt namn slutar Lâ ilâha illallah.
Syndaren förstår inte den fina hemligheten i detta! Rahman skrev ditt namn bredvid Hans.
De slavar som älskar dig blir sultaner, min shah! Sitt på mitt hjärtas tron, min unika padishah!
Även om jag har många synder älskar jag dig så mycket! Jag tror att de som älskar får en del av din förmån.
Hur kan jag inte älska, du är livet i min kropp,
Jag skapades för din skull, du är anledningen till att jag finns.
Du är närmare mig än jag själv, du är blodet i mina ådror, Du är älskad av dem som älskar, du är livets liv.
Du är botemedlet för varje sorg, du är botemedlet för varje själ, Kajal för ögonen, krona för huvudena, du är poleringen av hjärtan.
Du är Habîbullah, du är den höga världens överordnade, De som känner dig lite kan inte knacka på någon annan dörr.
Du är awliyâs guide, du är huvudet för de kloka,
Du är den vars ankomst gör de sju himlarna och länderna glada.
Haqqs sista Profet för människor och djinns!
De ska stanna under jorden, de som inte är din dörrs tjänare.



410 *Wâqidî, al-Maghâzî, II, 863; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, XXII, 36; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, LXII, 404.*

VÅR MÄSTARE, PROFETENS BORTGÅNG

Det var Hegias elfte år. När Jabrâîl 'alaihis- salâm kom det året reciterade han Koranen al-karîm för vår älskade Profet från början till slut två gånger. Under de föregående åren hade han dock reciterat Qur'ân al-karîm endast en gång varje år. Efter att vår Mästare Sarwar al-âlam (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) lyssnat till Sûrah an-Nasr i Qur'ân al-karîm, i maal; **"När Allahu ta'âlâs hjälp och seger kommer, och ni ser hur folk går in i Allahu ta'âls religion (Islâm) i skaror, prisar er Rabb och ber till Honom om förlåtelse! För Han accepterar alltid ånger"**[411] sist reciterad av Jabrâîl 'alaihis-salâm, sade Han: "O Jabrâîl! Jag känner inom mig att min död närmar sig." Därpå reciterade Jabrâîl 'alaihis- salâm âyat al-karîmas, i maal, "âkhirat är mer välsignad än denna värld för dig. Din Rabb kommer att ge dig vad du vill tills du säger att du är nöjd**."**[412]

På det elfte året av Hegira, den tjugosjunde dagen i Safarmånaden, började vår Mästare Rasûlullahs (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) välsignade huvud att göra ont. Han hedrade Sin muqarram-hustru Hadrat Âishas (radiy-Allahu 'anhâ) rum. Han kallade Abdurrahmân ibn Abû Bakr, beordrade honom att ta med sig bläck och penna och skriva Sitt testamente för att Abû Bakr as-Siddîq skulle väljas till khalîfa efter Hans bortgång. När Hadrat Abû Bakr's son Abdurrahmân var på väg att gå för att utföra ordern sade Han: **"Inte nu, ta med det senare!"** och gick till masjid ash-sharîf.

Vår älskade profet skickade ett meddelande om att alla Hans Ashâb som var närvarande i Medîna den dagen skulle samlas i masjid vid tiden för namâz tidigt på eftermiddagen. Efter att ha genomfört namâz gick vår Mästare Sarwar al-âlam till minbar (som liknar en predikstol) och höll en khutba. Han gav råd till Sina Ashâb och bad dem att förlåta alla deras (andliga och materiella) anspråk på Honom. Sedan talade Han om Abû Bakr as- Siddîqs överlägsenhet bland Ashâb, Hans värde och hur mycket Han var nöjd med honom. Det var en sådan khutba att den fick lyssnarnas hjärtan att rysa och deras ögon att fälla tårar. Efteråt, när Han sade: **"O folk! Hur hittade ni mig som er profet?"** svarade de med att säga: "O Rasûlullah! Från vår sida, må Allahu ta'âlâ skänka dig många välsignelser. Du var en sådan barmhärtig far och en barmhärtig bror som alltid ger råd. Du har uppfyllt profetens plikt som Allahu ta'âlâ gav dig. Du har förmedlat det som har uppenbarats för dig. Du har bjudit in till din Rabbs väg, till Islâm med visdom och goda råd. Må Allahu ta'âlâ ge dig den vackraste och högsta belöningen i gengäld."

Då sade vår älskade Profet: **"O Mu'mins! För Allahs skull, de som har rättigheter på mig ska komma och få sina rättigheter här före qiyâmat."**

Ingen kom dock för att hämta sin rätt. Vår Mästare Rasûlullah upprepade den för andra och tredje gången genom att säga: **"Låt dem komma och ta sina rättigheter."** Därefter reste sig en mycket gammal person vid namn Ukâsha från Ashâb al- kirâm. Han gick till Rasûlullahs närvaro och sade: "O Rasûlullah, må mina föräldrar offras för din skull! Jag var med dig under Ghazâ i Tabuk. När vi gav oss av från Tabuk

411 Nasr: 110/1–3.
412 Sûrah ad-Dukha, 93/4–5.

hade min kamel och din kamel kommit sida vid sida. Jag steg av min kamel och gick fram till dig. Mitt syfte var att kyssa din välsignade kropp, men du slog mig på ryggen med din piska. Jag vet inte varför du slog mig."

Då sade vår Mästare, Profeten: **"O Ukâsha! Må Allahu ta'âlâ skydda dig från att bli träffad av Hans Rasûl avsiktligt"** och beordrade: **"O Bilâl! Gå till min dotter Fâtimas hus och ta med dig den där piskan till mig"**. Hadrat Bilâl gick ut ur masjiden. Med händerna på huvudet förvånades han av tanken: "Rasûlullah kommer att tillåta att vedergällning sker mot Honom". När han kom fram till huset knackade han på dörren och sade: "O Rasûlullahs dotter! Snälla, ge mig Rasûlullahs piska!" Därpå frågade vår mor Hadrat Fâtima: "O Bilâl! Nu är det varken pilgrimstid eller ghazâ-tid! Vad kommer min far att göra med piskan?" Hadrat Bilâl svarade: "O Fâtima! Vet du inte det? Den kommer att användas som vedergällning mot Rasûlullah!"

Vår mor Fâtima varnade bestämt Hadrat Bilâl genom att säga: "O Bilâl! Vems hjärta kan samtycka till att ta sin rätt genom vedergällning från Rasûlullah? Eftersom han har begärt det, ska jag ge honom det. Men säg till Hasan och Husayn att de ska låta den person som ska ta hans rätt utföra vedergällningen mot dem. Låt den personen ta sin rätt från dem. Låt inte vedergällningen utföras mot Rasûlullah." Sedan kom Hadrat Bilâl till masjid och gav piskan till vår Mästare, Rasûlullah, och Han gav den i Sin tur till Hadrat Ukâsha.

När Hadrat Abû Bakr och Hadrat 'Umar såg denna scen bad de: "O Ukâsha! Du ser att vi är närvarande här, ta din rätt från oss. Snälla, ta inte din rätt från Rasûlullah!" Därpå sade vår Mästare, Profeten, till Abû Bakr: **"O Abû Bakr! Lämna det, gå åt sidan. O 'Umar! Flytta dig också åt sidan. Allahu ta'âlâ känner till era höga positioner."** Då reste sig Hadrat Alî upp och sade: "O Ukâsha! Mitt hjärta kommer inte att samtycka till att du piskar Rasûlullah. Här är min rygg och min buk. Kom och ta din rätt från mig. Om du vill, piska hundra gånger, men rör inte Rasûlullah!". Vår Mästare, Profeten, sade dock: **"O Alî! Du också, sätt dig ner. Allahu ta'âlâ känner också till din höga rang och ditt höga tillstånd."** Den här gången stod Hadrat Hasan och Husayn upp och sade: "O Ukâsha! Du vet mycket väl att vi är Rasûlullahs barnbarn. Därför är vedergällning mot oss detsamma som vedergällning mot Rasûlullah. Ta din rätt från oss, snälla, piska inte Rasûlullah!". Då sade vår Mästare Rasûlullah till dem: **"Sätt er också ner, o mina två ögons glädje." Sedan sade Han: "O Ukâsha! Kom och piska!"**

När Ukâsha sade: "O Rasûlullah! När du slog mig var min

"âkhirat är mer välsignat än denna värld för dig. Din Rabb kommer att ge dig vad du vill tills du säger att du är nöjd."

Duhâ: 4-5



rygg bar", blottade Vår älskade Profet sin välsignade rygg. I det ögonblicket hördes snyftande ljud från Ashâb al-kirâm, och de sade till Ukâsha: "O Ukâsha! Kommer du att piska Rasûlullahs välsignade rygg?"

Alla väntade i djup sorg. När Hadrat Ukâsha såg Profetens sigill på vår Mästare Rasûlullahs välsignade rygg kysste han det plötsligt och sade: "Må mina föräldrar offras för din skull, o Rasûlullah! Vem kan samla styrka och vågar piska din välsignade tillbaka och utföra vedergällning för att ta hans rätt?" Därpå sade vår Mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu 'alaihi wa sallam): **"Nej, antingen piskar du mig eller så förlåter du mig."** Då sade Hadrat Ukâsha: "Må mitt liv offras för din skull O Rasûlullah! Jag har förlåtit. Jag undrar om Allahu ta'âlâ i gengäld kommer att förlåta mig på qiyamats dag?

Vår Mästare, Profeten, sade: **"Den som vill se min vän i Jannah bör titta på den här gamla personen."** Då började Ashâb al-kirâm som hörde dessa välsignade ord från vår Mästare Rasûlullah att kyssa Hadrat Ukâsha mellan hans två ögon. Alla sade: "Så lycklig du är! Så lycklig du är! O Ukâsha! För att ha varit med Rasûlullah 'alaihis-salâm har du uppnått höga positioner i Jannah.[413]

Utnämning av Usâma ibn Zayd till befälhavare

Det var de sista dagarna i Safar-månaden. Världens Mästare (sall- Allahu 'aleihi wa sallam) funderade på att bjuda in bysantinerna (östromerska romarna) i norr till Islâm ännu en gång innan de blev ett stort hot mot muslimerna. Om de inte accepterade denna inbjudan ville han slåss mot dem och ta dem under den Islâmiska statens styre. Därför beordrade Han Sin heroiska Ashâb att förbereda sig för att kämpa mot bysantinerna. Ashâb al-kirâm skingrades för att göra förberedelser. Vår Mästare Rasûl al-akram kallade Hadrat Usâma ibn Zayd och sade till honom: **"O Usâma! Gå med Allahu ta'âlás namn och välsignelse till Damaskus, Balqâ-gränsen, Darum i Palestina, till den plats där din far blev martyr. Låt dina hästar trampa dessa länder. Jag har utsett dig till överbefälhavare för denna armé. Gå omedelbart fram mot ubnâlerna och angrip dem som en blixt. Gå till din destination så snabbt att de inte kan få några nyheter om dig före din ankomst. Ta med dig stigfinnare och låt spioner och spanare gå fram framför dig. Om Allahu ta'âlâ beviljar dig seger, stanna bland dem en kort tid."** Sedan beordrade Han honom att upprätta sitt läger i Jurf och band banderollen med Sina välsignade händer och överlämnade den.[414]

Vår Profet klättrade upp på minibaren i masjiden och sade: **"O min Ashâb! Såsom Usamas far Zayd var förtjänt av befälskapet och som han var den mest älskade i mina ögon; likaså är hans son Usamas förtjänt av befälskapet efter honom också. Usâma är en av de mest älskade människorna i mina ögon."**

Bland de människor som drog ut i krig under ledning av Hadrat Usâma fanns det framstående Ashâb som Hadrat Abû Bakr, Hadrat 'Umar, Hadrat Abû Ubayda ibn Jarrâh och Hadrat Sa'd ibn Abî Waqqâs.

Men eftersom universums Sultan plötsligt blev sjuk nästa dag hade arméns framryckning skjutits upp till efter vår Mästare, Profetens död. Vår älskade Profet

413 Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, III, 58; Suhaylî, Rawzu'l-unf, VIII, 318.

414 Wâqidî, al-Maghâzî, III, 1117; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, II, 46; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 384.

hade drabbats av malaria. Hans feber ökade stadigt. Sjukdomen intensifierades.

En natt, när smärtorna hade avtagit, steg Han upp ur sängen. Han tog på sig Sina kläder och förberedde sig för att gå ut. När vår mor Hadrat Âisha såg detta frågade hon vår Profet: "Må mina föräldrar offras för din skull, O Rasûlullah! Vart är du på väg?" Vår Mästare Sarwar al-âlam svarade: **"Jag har fått en order att be om förlåtelse för dem som begravts på Baqî-kyrkogården. Jag är på väg dit."** Han fortsatte sedan dit tillsammans med Abû Muwayhib och Abû Râfi'. Han bönföll på kyrkogården under en lång tid och åkallade Allahu ta'âlâ om förlåtelse för dem som var begravda där. När sahâbîerna, som var med Rasûlullah, hörde de ihärdiga åkallningarna från vår Mästare, Profeten, sade de: "Om bara vi också blev begravda här och hedrade genom att uppnå vår Mästare, Profetens, åkallningar!". Då vände sig vår älskade Profet till Abû Muwayhib och sade: **"O Abû Muwayhib! Jag erbjöds att göra ett val av min fria vilja mellan de världsliga skatterna och välsignelserna i âkhirat. Och jag fick höra: 'Om du vill kan du stanna kvar i världen och sedan gå till Jannah senare, eller om du önskar kommer Liqâullah** (mötet med Allahu ta'âlâ) **att äga rum och du kommer då att gå in i Jannah. Jag valde Liqâullah och att gå till Jannah."**

En annan dag gick Han för att be om förlåtelse för martyrerna som begravts i Uhud. Under en lång stund åkallade och bad Han till Allahu ta'âlâ för dessa martyrer. Han kom sedan till masjiden och sade till Ashâb al-kirâm: **"Bland er kommer jag att vara den förste att nå Kawthar-dammen och välkomna er där. Det kommer att bli vår mötesplats... Jag är inte orolig för att ni ska konvertera till polyteism efter mig; däremot är jag orolig för att ni ska sjunka ner i världsliga begär, avundas varandra för dem, följaktligen döda varandra och gå under på samma sätt som era föregångare...".** Sedan gick Han till sitt hem av lycksalighet.

Hans sjukdom blev värre. Hans välsignade fruar informerade Honom om att Han skulle stanna i vår mor Hadrat Âishas hus och förklarade att de hade avsagt sig sina rättigheter i denna fråga. Vår Profet blev nöjd på grund av denna självuppoffring från Hans välsignade fruar och bad för dem och började därefter tillbringa Sina återstående dagar i vår mor Hadrat Âishas hus.

Vår Mästare Rasûl al-akrams (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) feber hade ökat kraftigt. På grund av den intensiva smärtan från Hans feber vände sig vår Profet från sida till sida i Sin säng. Medan Han befann sig i ett sådant tillstånd besökte Ashâb al-kirâm Honom och kände djup sorg när de såg Hans lidande. Abû Sa'îd

"O Mu'mins! För Allahs skull, de som har rättigheter på mig ska komma och få sina rättigheter här före qiyâmat."
Hadith ash-sharîf



al-Khudrî berättade följande: "Jag hade gått till Rasûlullahs välsignade närvaro. Det fanns ett sammetstäcke över Honom. Feberns hetta kunde kännas genom överdraget, vi kunde inte röra Honom på grund av dess temperatur. När vår Mästare Rasûlullah såg vår förvåning och sorg sade:

"De värsta olyckorna drabbar profeter. Men profeterna gläder sig mer åt dessa problem än vad ni gläder er åt välgörenhet."

Umm Bishr ibn Barâ berättade: "Jag hade besökt Rasûlullah. Hans välsignade kropp brann som eld. Då sade jag: 'Må mitt liv offras för din skull, o Rasûlullah! Jag hade aldrig sett en sådan intensiv sjukdom!...' Då sade Han: **"O Umm Bishr! Feberns intensitet är för att mina thawâbs (belöningar) ska bli rikliga. Denna sjukdom är en följd av det giftiga köttet som jag hade smakat i Khaybar. Jag hade känt smärtan av det giftet hela tiden. På grund av det giftet hade jag ätit, fungerar min aorta nästan inte längre."**[415]

Vår älskade Profet sade till Hadrat Abdullah ibn Mas'ud: **"Det finns ingen muslim som blir sjuk, vars misstag och synder inte skulle förlåtas av Allahu ta'âlâ som ett träd kastar sina blad!"**[416]

Sjukdomen förvärrades med tiden. Ashâb al- kirâm var i sorg och kunde inte känna sig bekväma i sina hem. De samlades i masjid. För att få information om tillståndet hos vår Mästare, Profeten, skickade de Hadrat Alî till vår Profets närvaro. Världens Mästare, som uttryckte sig genom att göra tecken, frågade: "Vad säger mina Ashâb?". Hadrat Alî svarade: "De är i djup sorg och fruktar att Rasûlullah kommer att lämna oss!..." Då reste sig vår älskade Profet, som tyckte så synd om Sin Ashâb, och trots att Han var så svårt sjuk, och kom till masjid genom att luta sig mot Hadrat Alî och Hadrat Fadl ibn Abbâs. Han gick till minbaren och efter att ha prisat Allahu ta'âlâ sade Han till Ashâb al-kirâm;

"O min Ashâb! Jag har hört att ni är orolig för min död. Har någon Profet stannat kvar hos sin ummat i evighet, så att ni förväntar er att jag ska stanna hos er i evighet? Vet att jag kommer att nå min Rabb. Jag råder er att respektera Muhâjirs notablilitéter. O Muhâjirer! Mitt råd till er är följande: Gör gott mot Ansâr! De var goda mot er. De gav er asyl i sina hem. Trots att de hade svårt att försörja sig, satte de er över sig själva. De delade sin egendom med er. Den som tar befälet över dem, låt honom ta hand om dem och förlåta dem deras fel." Sedan gav Han dem några vackra och effektiva råd och förklarade: "Allahu ta'âlâ har gett en född slav till Honom valet mellan att stanna i denna värld eller att nå Hans Rabb. Den födda slaven har föredragit att nå Hans Rabb." Detta Hans uttalande visade att Han snart skulle gå bort. Hadrat Abû Bakr as-Siddîq förstod vad detta uttalande innebar och började gråta och sade: "Må våra liv offras för din skull, O Rasûlullah!". Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) genom att säga: "Gråt inte O Abâ Bakr", beordrade honom att han måste uthärda och vara tålmodig. Tårar föll från Hans välsignade ögon. Han sade: "O min Ashâb! Jag är mycket nöjd med Abû Bakr, som troget och med ikhlâs offrade sin egendom för Islâms

415 Ibn Hibbân, as-Sahih, VII, 189; Bazzâr, al-Musnad, II, 460; Suyutî, Jâmi-ul Ahâdis, XIX, 336.
416 Ibn Hibbân, as-Sahih, VII, 189; Bazzâr, al-Musnad, II, 460; Suyutî, Jâmi-ul Ahâdis, XIX, 336

religion. Om det vore möjligt att skaffa sig en vän på vägen till nästa värld skulle jag välja honom." Sedan beordrade Han: "Andra än Abû Bakr, stäng alla dörrar som öppnar till masjid."

Sedan kom Han ner från minbaren och gick tillbaka till vår mor Hadrat Âishas rum. Ashâb al-kirâm började gråta. Därefter, lutade mot Hadrat Alî och Hadrat Fadl ibn Abbâs, vår Mästare, kom Profeten till masjid igen och sade till Ashâb al-kirâm genom att stå på det nedre trappsteget på minbaren: **"O muhâjirer, O Ansâr! När tiden för något är känd, finns det ingen anledning att skynda sig för att uppnå den. Allahu ta'âlâ har inte bråttom när det gäller någon av Hans slavar. Om en person försöker förändra Allahu ta'âls qadhâ och qadar** (öde och destin) **och övermanna Hans vilja, kommer Han att underkuva honom med Sin vrede och förstöra honom. Om en person vill lura och bedra Allahu ta'âlâ kommer han att lura sig själv och förlora kontrollen över sina egna angelägenheter. Vet att jag är medkännande och barmhärtig mot er. Även ni kommer att nå mig. Platsen där du kommer att möta mig är vid dammen** (som kallas) **Kawthar. Den som vill komma in i Jannah och uppnå den välsignelse som det innebär att vara tillsammans med mig där, bör inte prata i onödan. O muslimer! Otro och att begå synder kommer att orsaka en förändring av välsignelserna och minska ens försörjning. Om människor lyder Allahu ta'âlás bud kommer deras regeringsledare, befälhavare och guvernörer att vara barmhärtiga och välvilliga mot dem. Om de är onda, oanständiga, oskickliga och syndiga kommer de inte att uppnå barmhärtiga ledare. På samma sätt som mitt liv har varit en välsignelse för er, kommer min död att ge er godhet och barmhärtighet också. Om jag orättvist slog eller förolämpade någon är jag beredd att han får ta sin rätt genom vedergällning, eller om jag orättvist lade beslag på någons egendom är jag beredd att han kräver att få tillbaka den, jag är beredd att återge deras rättigheter. För det världsliga straffet är mycket mindre våldsamt än det som kommer att tillfogas i âkhirat. Den är lättare att uthärda."** Liksom Han tidigare uttryckte Sin glädje över Hadrat Abû Bakr, uttryckte Han den här gången Sin glädje över Hadrat 'Umar i Sin khutba och sade: **"'Umar är med mig och jag är med honom. Efter mig kommer rättvisan att vara med 'Umar."**

Efter khutba kom Han ner från minbaren. Efter att ha utfört namâz gick Han upp på minbaren igen, uttryckte Sin sista vilja

"De värsta olyckorna drabbar profeter. Men profeterna gläder sig mer åt dessa problem än vad ni gläder er åt välgörenhet."
Hadîth ash-sharîf



och gav råd. Sedan sade Han: **"Jag anförtror er åt Allahu ta'âlâ",** lämnade Sin Ashâb och hedrade Sitt rum.

En dag, när Han hade intensiv smärta, kallade världens Mästare (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) Hadrat Bilâl al-Habashî till sig för att lösa de krav som Ashâb al-kirâm hade på Honom och för att gå till âkhirat efter att ha löst andra människors rättigheter på sig Själv. Han beordrade honom: **"Kalla på folket! Samla dem i masjid. Jag vill förklara min sista vilja och mitt testamente för dem!....".**

Hadrat Bilâl samlade alla Ashâb i masjid. Lånad på Hadrat Alî och Hadrat Fadl ibn Abbâs, vår Mästare, Profeten kom till masjid. Efter att ha prisat Allahu ta'âlâ sa Han, sittande på minbaren, **"O min Ashâb! Vet att tiden då jag lämnar er har närmat sig. Låt den som har rätt till mig komma och kräva det. Låt de som är älskade av mig erhålla era rättigheter eller göra era rättigheter halal på mig** (förlåta era rättigheter på mig) **så att jag kan nå min Rabb och Hans barmhärtighet fri från dem."** Han kom sedan ner på minbar och ledde namâz tidigt på eftermiddagen. Efter namâz gick Han upp på minbaren igen och upprepade vad Han hade sagt före namâz.

Under sin sjukdom, närhelst adhân ropades, gick vår älskade Profet alltid ut till Masjid ash-sharîf och utförde namâz i jamâ'at, Han själv var imâm till Ashâb al-kirâm[417]

Tre dagar innan vår älskade Profet gick bort blev Hans sjukdom värre. Han kunde inte gå till masjid och hålla namâz. Den första namâz som Han inte kunde utföra i jamâ'at var namâz på natten. Som vanligt kom Hadrat Bilâl till dörren vid den tiden och sade: "O Rasûlullah! As- salât!" Vår älskade Profet hade ingen styrka kvar att gå till masjid på grund av Sin svaghet. Han sade: **"Säg till Abû Bakr att han ska vara imâm och genomföra namâz för Min Ashâb".** Då sade vår mor Hadrat Âisha till vår Profet: "Må mitt liv offras för din skull, O Rasûlullah! Min far är mjukhjärtad och sorgsen. Om han står i ditt ställe och inte ser dig där kan han inte recitera och genomföra namâz på grund av att han gråter. Skulle du kunna beordra 'Umar att genomföra namâz?" Vår Mästare, Profeten sade återigen: **"Säg till Abû Bakr att han ska vara imâm och genomföra namâz för Min Ashâb."** Då tog Hadrat Bilâl informerade Hadrat Abû Bakr om situationen. När Hadrat Abû Bakr inte såg vår Mästare Rasûlullah på mihrâb, blev han hjärtskärande och förlorade nästan sitt förstånd. Han grät!... och grät!... Ashâb al-kirâm började också gråta. När vår Mästare Habîbullah frågade om vad det var för klagan som hördes från masjid, svarade vår mor Hadrat Fâtima: "Må mitt liv offras för din skull, O Rasûlullah! Dina Ashâb gråter eftersom de inte kan uthärda din separation."[418]

Vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), hav av medkänsla, hade blivit så ledsen. Trots att Hans sjukdom var så svår, reste Han sig med stor svårighet för att trösta Sin Ashâb. Han kom till masjid med hjälp av Hadrat Alî och Hadrat Abbâs. Efter namâz sade Han: **"O min Ashâb! Ni står under Allahu ta'âlás beskydd och jag har anförtrott er åt Allahu ta'âlá! Ha taqwâ (fromhet). Frukta Allahu ta'âlâ. Lyd och utför Allahu ta'âlás befallningar. Jag kommer snart att lämna den här världen."**

417 Kisas al-Anbiyâ, I, 241/3.
418 Suhaylî, Rawzu'unf, III, 198; Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 386–387.

Det var tre dagar innan vår älskade Profet gick bort. Jabrâîl 'alaihis- salâm kom för att besöka vår Mästare Rasûlullah och sade: **"O Rasûlullah! Allahu ta'âlâ har sänt Sina hälsningar till dig. Även när Han är medveten om din situation frågar Han hur du mår, hur du känner dig."** Världens Mästare sade: "Jag är ledsen!". På söndagen besökte Jabrâîl 'alaihis-salâm Honom igen och frågade Honom hur han mådde. Vår Mästare, Profeten gav samma svar. Jabrâîl 'alaihis-salâm gav Honom de goda nyheterna att Aswad al-Anasî, som hade påstått sig vara en profet i Jemen, hade dödats. Och Rasûl al-akram gav i sin tur den goda nyheten till Sin Ashâb. Han gav en del av guldet, som hade kommit till Honom före Hans sjukdom, till de fattiga och en del av dem till Hadrat Âisha. På söndagen förvärrades Rasûlullahs sjukdom. Hadrat Usâma, som Rasûlullah hade utsett till befälhavare för armén, kom till Hans närvaro. Han sade ingenting till Usâma. Han höjde dock Sina välsignade armar och gned dem försiktigt på honom. Man förstod att Han bad för honom. Den trettonde och sista dagen av Hans sjukdom... Den dagen, liksom den dag vår älskade Profeten hedrade världen, var måndag och den tolfte av Rabî'ul-awwal. Universums Mästare kände en lätthet i Sin välsignade kropp. Precis när Ashâb al-kirâm skulle utföra morgonens namâz bakom Hadrat Abû Bakr as-Siddîq, hedrade världens Mästare Masjid ash-sharîf.

Han såg sin ummat dyrka i rader. Han var nöjd och Han log. När Ashâb al- kirâm såg Rasûlullah i masjid, trodde de att Han hade tillfrisknat från Sin sjukdom och blev glada. Hadrat Abû Bakr Siddîq förstod att vår älskade Profet hade hedrat där och försökte ta ett steg bakåt. Vår Mästare signalerade dock till honom att han skulle stanna på sin plats. Även han följde Hadrat Abû Bakr och utförde namâz bakom honom.[419] Således utförde Hadrat Abû Bakr, med Rasûlullahs order, namâz som imâm för Ashâb al-kirâm sjutton gånger.

Efter namâz, hedrade Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) Hadrat Âishas rum med Sin närvaro och gick till sängs. Sedan sade Han: **"Jag vill gå till Allahu ta'âlâs närvaro utan att lämna någon världslig egendom bakom mig. Ge det guld du har till de fattiga, alla!".** Sedan ökade Hans feber. Efter en stund öppnade Han ögonen igen och frågade Hadrat Âisha om hon hade delat ut guldet. Hon svarade att hon skulle göra det. Han beordrade henne om och om igen att dela ut dem omedelbart. När alla var utdelade på en gång sade Han: **"Jag är nu lugn."**

Efter att ha vilat på Sin säng en stund kallade Han Hadrat Alî till sig. Han lade Sitt välsignade huvud på hans knä. Hans

"O min Ashâb! Ni står under Allahu ta'âlâs beskydd, och jag har anförtrott er åt Allahu ta'âlâ! Ha taqwa (fromhet)."

Hadith ash-sharîf



419 Bayhaqî, As-Sunan, II, 4; Abû Ya'la, Al-Musnad, XIII, 428.

välsignade panna hade svettats och Hans välsignade färg hade förändrats. När vår mor Hadrat Fâtima såg sin välsignade far i ett sådant tillstånd kunde hon inte uthärda att se på Honom och gick till sina söner Hadrat Hasan och Hadrat Husayn. Hon höll deras händer och började gråta: "O min far! Vem ska ta hand om din dotter? Vem anförtror du Hasan och Husayn åt? O min far! Må mitt liv offras för din skull! Hur kommer min situation att vara efter dig? På vem ska mina ögon titta efter dig?"

När vår Mästare Rasûlullah hörde dessa hjärtskärande ord från Sin dotter öppnade Han Sina välsignade ögon, kallade henne till sig och sade: **"O min Rabb! Ge henne tålamod."** När Han sa: **"O Fâtima! O ljuset i mina ögon! Din far befinner sig i dödsagonins tillstånd!"** ökade hennes sorgliga gråt ännu mer. När Hadrat Alî sade: "O Fâtima! Snälla, var tyst! Gör inte Rasûlullah ledsen längre!" sade vår älskade Profet: **"Gör henne inte mer lidande. O Alî! Låt henne gråta över sin far!..."** Sedan stängde Han Sina välsignade ögon som om Han förlorat Sitt medvetande.

Då kom Hadrat Hasan till sin välsignade farfar, och när han gråtande sade: "O min välsignade farfar! Vem kan uthärda ert avsked? Till vem kan vi överlämna våra hjärtans elände? Vem kommer att vårda min mor, min far och min bror efter dig? Var kommer dina fruar och Ashâb att hitta din vackra moral?..." vår Mästares välsignade fruar, Profeten kunde inte stå ut längre och började helt tyst gråta.

När Ashâb al-kirâm, som väntade sorgset utanför, hörde att vår Mästare Profetens sjukdom hade ökat så mycket, slets deras hjärtan ut. De började gråta. De bad: "Snälla, öppna dörren! Låt oss se Rasûl 'alaihis-salâms välsignade ansikte en gång till!...". När habîb, Allahu ta'ala älskling, som sändes som en barmhärtighet för världarna, hörde dessa böner från Hans ashâb, visade Han barmhärtighet och sade: **"Öppna dörren!".** Då gick Ashâbs notabla personer in. Efter att vår älskade Profet hade gett dem råd om tålamod sade Han: **"O min Ashâb! Du är den mest överlägsna och hedervärda av alla människor. Oavsett vem som kommer efter dig, du kommer att gå in i Jannah före dem alla. Stå fast vid att hålla fast vid religionen och gör Koranen al-'azîm till din imâm** (vägledare). **Var inte försumlig när det gäller religionens bud."** Sedan sade Han: **"Yâ Rabbî! Har jag förmedlat?"** och stängde Sina välsignade ögon. Hans välsignade ansikte svettades. Hadrat Alî gjorde ett tecken för att Ashâb skulle gå ut.

När de hade gått ut kom Hadrat Âisha till hans närvaro och bad om råd. Han sade till henne: **"O Âisha! Skydda dig själv genom att sitta i ett hörn av ditt hus!"** Han började fälla tårar från Sina välsignade ögon. Världens Mästare grät... var de som var närvarande där fick sina hjärtan sargade och slet ut dem. Vår mor Hadrat Umm Salama frågade: "Mitt liv ska offras för din skull, O Rasûlullah! Varför gråter du?" Han svarade: **"Jag gråter för att min ummat ska bil visad barmhärtighet".**

Solen steg mot zenit. Tiden hade närmat sig... Vår älskade Profets välsignade huvud hade lutat sig mot vår mor Hadrat Âishas bröst. Världens Mästare hade Sina sista ögonblick och följande ord uttalades från Hans välsignade mun: **"För barmhärtighetens skull! Uppför dig väl mot slavarna under dig! Klä dem och ge dem mat. Tala försiktigt med dem. Namâz, fortsätt att utföra din namâz. Frukta Allahu ta'âlâ när det gäller era fruar och slavar!.... O min Allah! Förlåt mig! Ge mig Din barmhärtighet!.... Låt mig uppnå graden av Rafîq al-a'lâ!..."**

Vår mor Hadrat Fâtimas tårar flödade och hennes gråt slet sönder andras hjärtan. Vår älskade Profet, som lät henne sitta bredvid Honom, sade: **"Min dotter, ha tålamod ett tag och gråt inte. För,** (änglarna i) **Hamala al-Arsh gråter över din gråt."** Han torkade vår mor Hadrat Fâtimas tårar. Han tröstade henne och bad Allahu ta'âlâ om tålamod och sade till henne: **"O min dotter, min själ kommer att tas. Säg: 'Innâlillahi wa innâ ilaihi râjî'ûn'. O Fâtima! Det kommer att ges en belöning för varje vedermöda."** Han stängde Sina välsignade ögon en stund och sade sedan: **"Det kommer inte att finnas någon mer sorg och sorg för din far. För Han är räddad från den dödliga världen och platsen för lidande."** Sedan sade Han till Hadrat Alî: **"O Alî! Det finns en fastighet tillhörande den och den, en judisk man, som ligger under mitt ansvar. Jag hade tagit den för att förbereda soldater. Glöm inte att betala för den. Du kommer garanterat att betala min skuld, och du kommer att vara den förste av dem som kommer att möta mig vid sidan av Kawthar-dammen. Efter mig kommer du att lida mycket. Ha tålamod. Välj âkhirat när andra önskar den här världen."** Hadrat Usâma kom igen. Vår Mästare Rasûlullah sade: **"Må Allahu ta'âlâ hjälpa dig! Gå ut i krig!"**[420] Så Usâma gick ut till sin armé och gav omedelbart order att röra sig.

"O min Allah! Förlåt mig! Ge mig Din barmhärtighet!.. Låt mig uppnå graden av Rafîq al-a'lâ!..."

Hadith ash-sharîf

Världens Mästare drog Sina sista andetag... Tiden var ganska nära... Allahu ta'alahis-salam uppenbarade för Azrâîl: **"Gå till min älskade i ditt vackraste utseende! Om Han tillåter det, ta Hans själ mycket ömt och försiktigt. Om Han inte tillåter det, vänd tillbaka!"** Azrâîl 'alaihis-salâm kom till dörren till vår älskade Profets hem av lycka i sitt vackraste utseende och i mänsklig förklädnad.

Han sade: **"Assalâmu 'alaikum, O ägaren av Profetens hus! Tillåter du att jag kommer in? Må Allahu ta'âlâ visa barmhärtighet mot dig!"**

Satter bredvid vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) vår mor Hadrat Âisha sa till Hadrat Fâtima: "Svara personen som står vid dörren." Efter detta gick Hadrat Fâtima till dörren och sade med en mycket sorgsen röst: "O Allahu ta'âlâs slav! Rasûlullah är upptagen med Sina bekymmer." Azrâîl 'alaihis-salâm frågade återigen om lov. Samma svar gavs. När han upprepade sin hälsning för tredje gången och högljutt förklarade att han verkligen var tvungen att gå in, blev vår Mästare, Profeten, medveten om hans närvaro och sade: **"O Fâtima! Vem står vid dörren?"**

Hadrat Fâtima svarade: "O Rasûlullah! Någon står vid dörren och ber om tillåtelse att komma in. Jag har svarat honom ett par



420 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 650; Tabarî, Târikh, II, 474; Suhaylî, Rawzu'l-unf, VII, 542.

gånger. Men den tredje gången han ropade ruskade jag." Därefter sade vår Mästare Rasûlullah: **"O Fâtima! Vet du vem personen i dörren är? Han är den som river ner nöjen, skingrar sammankomster, gör kvinnor till änkor och barn till föräldralösa, förstör hemmen och förbereder gravarna; han är dödens ängel, Azrâîl. O Azrâîl, kom in!"** I det ögonblicket föll vår mor Hadrat Fâtima i obestämbar sorg, och följande ord kom ut ur hennes välsignade mun: "Åh Medîna, du har blivit ruinerad!".

Vår Profet höll Hadrat Fatimas hand och lade den på Sitt välsignade bröst. Han slöt Sina välsignade ögon. De som var närvarande trodde att Hans välsignade själ hade tagits. Vår mor Hadrat Fâtima kunde inte stå ut med det, hon lutade sig mot Hans välsignade öra och sade följande ord med en hjärtskärande röst: "O min far!...". Eftersom hon inte fik något svar sade hon: "Må mitt liv offras för din skull, O Rasûlullah! Snälla öppna dina välsignade ögon och säg något till mig..." Då öppnade världens Mästare Sina välsignade ögon, torkade Sin dotters tårar och viskade i hennes öra att Han kommer att dö. Därpå började Hadrat Fâtima gråta. Då sade vår Profet till henne: **"Av min Ahl al-bayt kommer du att vara den första som ansluter sig till mig".** Hon gladde sig åt den goda nyheten och kände sig tröstad.

Vår mor Hadrat Fâtima frågade: "O min far! Detta är separationens dag! När kommer jag att återförenas med dig igen?" Vår Mästare Rasûlullah sade: **"O min dotter! Du kommer att hitta mig nära dammen på qiyâmatdagen. Jag kommer att ge vatten till dem av min ummat som kommer till dammen."** När Hadrat Fâtima frågade: "Om jag inte kan hitta dig där, vad ska jag då göra?" sade vår Mästare, Profeten: **"Du kommer att hitta mig nära Mîzân** (I âkhirat kommer det att finnas en Mîzân, våg, för att väga gärningar och beteende. Den liknar inte världsliga vågar.). **Där kommer jag att göra förböner för min ummat."**

När vår mor Hadrat Fâtima frågade: "Om jag inte kan hitta dig där heller?" svarade vår Mästare, Profeten: **"Då hittar du mig vid Sirâtbron. Där kommer jag att åberopa min Rabb och säga: 'O min Rabb! Skydda min ummat från eld'".**

Därefter frågade Hadrat Alî med sorgsen röst: "O Rasûlullah! Efter att du har gett din själ, vem kommer att tvätta dig, och vad ska vi hölja dig med, vem kommer att genomföra din namâz och vem kommer att lägga dig i graven?" Vår mästare,

Profeten, sade;

"O Alî, tvätta min kropp och låt Fadl ibn Abbâs hälla upp vattnet. Jabrâîl kommer att vara den tredje av er. Efter mi ghasl (tvättning) kommer du att göra omklädningen. Jabrâîl kommer att föra med sig en vacker doft från Jannah. Ta mig sedan till masjid och gå därifrån. För Jabrâîl först, sedan Mikâîl och Isrâfîl och sedan alla änglar i grupper kommer att utföra min namâz. Därefter ska ni alla gå in och samlas i led. Låt ingen vara före mig."[421]

Sedan frågade Han Azrâîl 'alaihis-salâm som väntade: **"O Azrâîl! Har du kommit för att besöka eller för att ta min själ?" Azrâîl 'alaihis-salâm svarade: "Jag har kommit både som gäst och i tjänsten. Allahu ta'âlâ befallde mig att komma in i din närvaro med tillåtelse. Jag kan ta din själ endast med din tillåtelse. O Rasûlullah! Om du tillåter mig kommer jag att lyda och ta din själ. Annars kommer jag att gå tillbaka till min Rabb."**

421 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 258; Suhaylî, Rawzu'l-unf, VIII, 329; Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, XII, 264.

Vår Mästare, Profeten, frågade: **"O Azrâîl! Var har du lämnat Jabrâîl?"** Azrâîl 'alaihis-salâm svarade: "Jag har lämnat Jabrâîl vid den här världens himlavalv. Änglarna uttrycker sina kondoleanser för honom på grund av din bortgång." Medan de talade så kom Jabrâîl 'alaihis- salâm. Vår Mästare Rasûlullah sade: **"O min bror Jabrâîl! Det är dags att migrera från denna värld. Vad finns det för mig i Allahu ta'âlás närvaro? Ge mig dess glada budskap så att jag med sinnesfrid kan överlämna detta förtroende till dess ägare."** Jabrâîl 'alaihis-salâm sade: **"O Allahu ta'âlás älskade! Jag har lämnat himlens port öppen. Änglar i rang väntar kärleksfullt på din själ." Vår älskade Profet sade: "Lovord är förbehållet Allahu ta'âlâ. Ge mig glada budskap! Vad finns det för mig i Allahu ta'âlás närvaro?"** Jabrâîl 'alaihis-salâm sade: **"O Rasûlullah! På grund av äran av din ankomst har portarna till Jannah öppnats, floderna i Jannah flödar, träden i Jannah har böjt sig och houris i Jannah har prytt sig."**

Vår Mästare, Profeten, sade återigen: **"Priset är reserverat för Allahu ta'âlâ. Ge mig andra glada budskap, Jabrâîl!"** Jabrâîl 'alaihis-salâm sade: **"O Rasûlullah! Du är den förste av förbönerna och den förste av dem vars förböner accepteras på qiyâmats dag."** När vår Mästare, Profeten sade återigen: "Lovord är reserverat för Allahu ta'âlâ. Ge mig andra glada budskap, O Jabrâîl!" Jabrâîl 'alaihis-salâm sade: **"O Rasûlullah! Vad frågar du?"** Därpå sade vår Mästare, Profeten: **"All min oro, sorg och sorg är för min ummat som jag lämnar efter mig".** Hadrat Jabrâîl 'alaihis-salâm sade: **"O Allahu ta'âlâs älskade! Allahu ta'âlâ kommer att förlåta din ummat tills du är nöjd på qiyâmats dag. Han kommer att sätta dig i Jannah före alla andra profeter och din ummat före alla andra ummat."** Vår älskade Profet sade till Jabrâîl 'alaihis-salâm: **"Jag har tre önskningar från Allahu ta'âlâ: En av dem är att tillåta mig att vara förbön för syndarna i min ummat, den andra är att inte plåga dem på grund av de synder de har begått i världen, och det tredje är att jag ska informeras om min ummas gärningar varje torsdag och måndag** (om deras gärningar är goda ska jag be att Allahu ta'âlâ accepterar. Om de är onda gärningar så ska jag göra förböner och åberopa att de ska raderas från gärningarnas bok)." Jabrâîl 'alaihis-salâm informerade Honom om att Allahu ta'âlâ accepterade Hans tre önskningar. Därpå blev vår älskade Profet lättad.

Allahu ta'âlâ uppenbarade: "**O min Habîb! Vem inspirerade ditt välsignade hjärta att älska och visa så mycket barmhärtighet mot din ummat?"** Vår Mästare, Profeten svarade: **"Min Rabb ta'âlâ som skapade och uppbyggde**

"O Fâtima! Vet du vem personen i dörren är? Han är den som river ner nöjen, skingrar sammankomster, gör kvinnor till änkor och barn till föräldralösa, förstör hemmen och förbereder gravarna; han är dödens ängel, Azrâîl."

Hadith ash-sharîf



mig." Då dekreterade Janâb al-Haqq: **"Till din ummat är Min medkänsla, Min barmhärtighet tusen gånger större än din. Lämna dem till mig."** Vår älskade Profet sade: **"Nu är jag lugn och ro. O Azrâîl! Utför din plikt som du har blivit beordrad!"**

För att fullgöra sin plikt närmade sig Azrâîl 'alaihis-salâm världarnas Mästare, för vars skull Han skapades. Vår älskade Profet doppade Sina välsignade händer i vattenbehållaren bredvid Honom och torkade Sina våta händer på Sitt välsignade ansikte. Han sade: **"Lâ ilâha illallah! O min Allah! Rafîq al-a'lâ!..."** Azrâîl 'alaihis-salâm började ta själen från världens Mästare. Färgen i ansiktet på vår Mästare Rasûlullah blev ibland röd och ibland gul. När Han sade till Azrâîl 'alaihis-salâm: **"Tar du också min ummats själar så häftigt och kraftfullt?"** Azrâîl 'alaihis-salâm svarade: **"O Rasûlullah! Hittills har jag aldrig tagit någon annans själ så lätt."** Vår älskade Profet, som inte glömde Sin ummat ens i Sina sista ögonblick, sade: **"O Azrâîl! Använd den kraft som du skulle visa min ummat på mig! För de är svaga och kan inte uthärda..."** Sedan sade Han: **"Lâ ilâha illallah! Rafîq al-a'lâ!"** Hans välsignade själ togs och nådde till a'lâ al-illiyyîn...

Förbön, o Rasûlullah!
Dahiylaq O Rasûlullah!
Assalâtu wassalâmu 'alaika O Rasûlullah!
Assalâtu wassalâmu 'alaika O Habîballah!
Assalâtu wassalâmu 'alaika O Sayyidal Awwali-na wal-âkhirîn!

Jabrâîl 'alaihis-salâm tog farväl av vår Mästare, Profeten, och sade: **"Assalâmu 'alaikum, O Allahu ta'âlās Rasûl! Du var mitt syfte och min önskan. Jag kommer inte till jorden längre!...**"

När vår Mästare Rasûl al-akrams välsignade själ steg upp till världen ovanför, började vår mor Hadrat Fâtima och vår Profets (radiy-Allahu 'anhunna) azwâj at-tâhirat (välsignade fruar) att gråta tyst.[422] I det ögonblicket hördes en röst från en okänd källa;

"Assalâmu 'alaikum, O Ahl al-bayt! Wa Rahmatullahi wa barakâtuhu", och reciterade den 185:e âyat al-karîma i Sûrah Âl-i 'Imrân, i maal: **"Vet att varje levande varelse ska smaka döden. Och på qiyâmat-dagen ska ni belönas för era gärningar."** Utökade sedan kondoleanser genom att säga: **"Lita på Allahu ta'âlás välvilja och välsignelser. Be Honom om hjälp och hoppas på hjälp från Honom. Klaga inte! Den verkliga olyckan är att bli berövad thawâb!"**

Alla närvarande hörde dessa ord och svarade på hälsningen. Det var Khidir 'alaihis-salâm, som hade sagt dessa ord.[423]

När tecken på död sågs på Rasûl al-akram skickade Hadrat Umm Ayman ett meddelande till sin son Usâma. När Usâma och Hadrat 'Umar och Abû Ubayda fick denna sorgliga nyhet lämnade armén och kom tillbaka till Masjid an-Nabawî. När Âisha as- Siddîqa och de andra kvinnorna började gråta blev Ashâb al-kirâm i Masjid ash-sharîf förvirrade och förlamade. Hadrat Alî var orörlig som om han var

422 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 262.
423 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 260; Abu'l-Fidâ, IV, 550; Ibn Hajar, IV, 259.

död. Hadrat 'Uthmân var mållös. Hadrat Abû Bakr befann sig i sitt hem vid den tidpunkten. Han kom springande och gick in i Hujra as-sa'âdat. Han blottade Fakhr al- âlams ansikte och såg att Profeten hade avlidit. Hans välsignade ansikte och alla Hans lemmar var eleganta, rena och lysande som nûr. Han kysste Honom och sade: "O Rasûlullah! Du är lika vacker i din död som du var levande!" Han grät. Han täckte Hans välsignade ansikte igen. Han tröstade människorna i huset. Han gick till Masjid ash-sharîf och upp på minbar, han levererade en khutba till Ashâb al-kirâm. Han prisade Allahu ta'âlâ och efter att ha reciterat salât till vår Mästare, Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade han: **"Den som trodde** (îmân) **på Muhammed 'alaihis-salâm bör veta att Muhammed 'alaihis-salâm gick bort. Den som dyrkar Allahu ta'âlâ ska veta att Allahu ta'âlâ är Hayy** (evigt levande) **och Baqî** (Han dör inte, Han är evig)**"** och sedan reciterade han den 144:e âyat al-karîma i Sûrah Âl-i 'Imrân, i maal: **"Muhammed ('alaihis-salâm) är en Rasûl. Det fanns också Rasûls som hade kommit före Honom. Han kommer också att dö. Kommer ni att avfalla om han går bort eller om han dödas? Om en av er överger religionen gör det ingen skada för Allahu ta'âlâ, men det gör skada för Honom själv. Allahu ta'âlâ ger belöningar till dem som är konstanta i sin religion."** Han gav råd till Ashâb al-kirâm och ordnade upp saker och ting.[424] Således trodde de alla att Rasûlullah hade dött. Sorgen slog Ashâb al-kirâms hjärtan som en giftig dolk. Ögonen grät, tårarna flödade och separationens eld sårade alla hjärtan djupt. Ashâb al-kirâm 'alaihim-ur-ridwân valde först Hadrat Abû Bakr till Khalîfa (kalif) för att upprätthålla ordningen och sköta alla affärer. Sedan gjorde de bî'at till honom och började göra som han befallde[425]

Vår Mästare Rasûl al-akram avled i det elfte året av Hegira (AD 632)**, den 12:e i månaden Rabî-ul awwal, på måndag förmiddag. Vid den tidpunkten var han 63 år gammal enligt månåret** (och 61 år gammal enligt solåret)[426]

Hadrat Alî, Hadrat Abbâs, Hadrat Fadl ibn Abbâs, Hadrat Qusam ibn Abbâs, Hadrat Usâma ibn Zayd och Hadrat Salih tvättade vår Mästare, Profeten[427]

"Lita på Allahu ta'âlâs välvilja och välsignelser. Be Honom om hjälp och hoppas på hjälp från Honom. Klaga inte! Den verkliga olyckan är att bli berövad thawab!"

Khidir 'alaihis-salâm

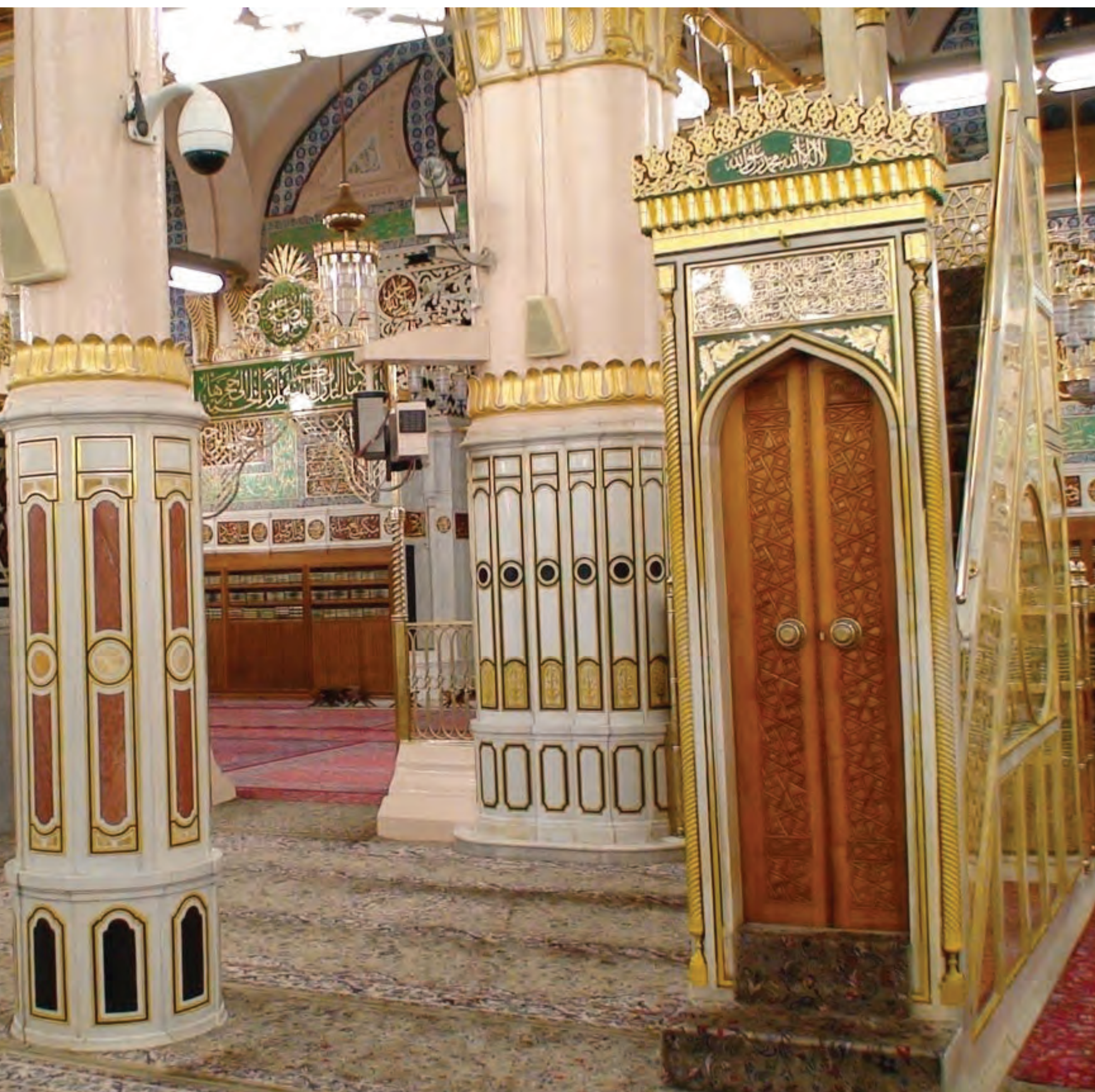


424 Bukhârî, "Fadâil-us-Sahâba", 5; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 655; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 271; Hâkim, al-Mustadrak, II, 323; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 443; Ibn Kathîr, as-Sira, IV, 480.

425 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 655; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 444; Tabarî, Târikh, II, 442.

426 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 272; Suhaylî, Rawzu'l-unf, II, 341; Tabarî, Târikh, II, 441.

427 Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 396.



Mihrâb ash-sharîf Rawda al-Mutahhara / Masjid an-Nabî

Avsnittet som kallas "Rawda al-Mutahhara / Jannahs Trädgård" i vår Mästare, Profetens ('alaihissalâtu wa sallam) Masjid ash-sharîf. Den mihrâb då vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) ledde namâz som imâm kan ses. Även om den inte syns på bilden är Hans välsignade grav (Hujra as-sa'âda) till vänster.



Minbar ash-sharîf - Rawda al-Mutahhara/ Masjid an-Nabî

Den minbar där vår älskade Profet (sall-Allahu 'alaihi wa sallam)
sade fredagens khutba.
Minbar ash-sharîf på den tiden hade tre trappsteg och var en meter hög.
Den brann helt och hållet vid branden år 654 (1256 e.Kr.).
Vid olika årtal tillverkades olika minbars.
Den nuvarande minbar med tolv steg och sju meter hög marmor minbar var skickades
av sultan Murâd Khân III år 998 (1590 e.Kr.) från Istanbul.

Under tvätten fanns det en sådan doft av mysk som hade genomsyrat vår Profets välsignade kropp att ingen hade känt en sådan doft fram till dess. Sedan, med Sin välsignade tunika fortfarande på, tvättades Han tre gånger och sveptes i tre nya vita sjalar. Hans kropp bars på en soffa till masjid. Som vår älskade Profet tidigare hade beordrat gick alla ut ur masjiden. Änglarna kom i grupper och utförde Hans namâz. När änglarnas namâz var avslutad, hördes ett ljud från en okänd källa som sa: "Gå in! Utför er Profets namâz!" Därefter gick Ashâb al-kirâm in i masjiden. De kom i grupper och utförde vår Profets namâz utan en imâm. De kunde bara slutföra utförandet av namâz på onsdagskvällen.

När det gäller grävandet av vår älskade Profets välsignade grav höll sig Ashâb al-kirâm till följande hadîth ash-sharîf, som Hadrat Abû Bakr påminde dem om: "Profeter begravs där de går bort." Vår Profet begravdes ordentligt mot midnatt natten mellan tisdag och onsdag (natten till onsdag) i den grav som grävdes som en sarkofag av Hadrat Abû Talha al-Ansârî. Hadrat Abbâs son Qusam var den siste som fullgjorde plikterna i graven och var den siste ut ur graven. Han sade: "Jag är den sista som såg Rasûlullahs välsignade ansikte. Hans välsignade läppar rörde sig. Jag lutade mig fram och gav Honom örat. Han åkallade: "**O min Rabb! Min ummat!... O min Rabb! Min ummat!...**[428]

Den dag då vår älskade Profet gick bort bad Hadrat Abdullah ibn Zayd och sade: "O min Rabb! Jag ville att mina ögon skulle få titta på din älskade Profets välsignade lysande ansikte. Eftersom Han är osynlig nu kommer jag inte att behöva dem längre! O min Rabb, ta mina ögon!" och förlorade sin syn...

När vår Mästare Rasûlullah gick bort, blev Hans vördnadsvärda moster Safiyya bint Abdulmuttalib reciterade denna elegi:

O Rasûlullah! Du var hoppet för oss,
Du var den som visade oss godhet.

Du har aldrig gjort någon orättvisa,
Du var en av våra medmänniskor och guider.

Ett obeskrivligt kunskapshav också.
De som gråter i dag gråter för dig.

Må mina förfäder offras för din väg!
Må mina ägodelar, mitt liv, hela min varelse offras!

Åh! Bara om du levde bland oss,
Vi skulle bli så glada om du stannade hos oss.

Detta är Haqq ta'âlâs regel, vi säger yâ sabir (tålamod),
Vi gråter alla, vad ska vi göra.

Må Allahs välsignelse vara över dig, O Rasûlullah!
Må du komma in och stanna i Adn Jannah, O Rasûlullah!



428 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, II, 298.

KRONOLOGI	
Anmärkning: (b) står för Bi'that-år**, (AD)** för den gemensamma kalendern och **(h)** för Hegira-år..	
AD. 570	HHadrat Abdullah och Hadrat Âmina gifte sig. Vår älskade Profets välsignade nûr övergick till Hans mor (Jamad'al-awwal/juli). Ett år av överflöd Rasûlullahs far Hadrat Abdullah gick bort (Rajab/September).
571	Födelsen av Universums Sultan Muhammad 'alaihis-salâm'. (12 Rabî'ul-awwal, måndagen den 20 april, kl. 53) (AD.51) år före Hegira, 55 dagar efter incidenten medelefanten). Han gavs till Sin amma Lady Halîma (Rabî'ul-âkhir).
573	Hadrat Abû Bakr (radiy-Allahu 'anh) föddes.
576	Han fördes till Mecka av Sin amma och levererades till Sin mor Hadrat Âmina.
577	Vår älskade Profets mor Âmina avled i Abwâ. Umm Ayman överlämnade Rasûlullah till Hans farfar Abdulmuttalib i Mecka. Hadrat 'Uthmân (radiy-Allahu 'anh) föddes. .
579	Hans farfar Abdulmuttalibs bortgång och att Han anförtros åt Sin farbror Abû Tâlib. .
583	Rasûlullah begav sig iväg med karavanen till Syrien med Sin farbror Abû Tâlib och vände tillbaka från Busrâ. Hadrat 'Umar (radiy-Allahu 'anh) föddes.
588	Han reste till Jemen med Sin farbror Zubayr.
591	Han reste till Damaskus med Hadrat Abû Bakr. Rasûlullah anslöt sig till Hilf al-Fudûl Association
595	Han åkte till staden Busrâ med Hadrat Khadîjas handelskaravan.
596	Han gifte sig med Hadrat Khadîja.
599	Hadrat Alî (radiy-Allahu 'anh) föddes.
600	Quss ibn Saîda höll ett tal där han vid Ukâz-mässan tillkännagav de goda nyheterna om Rasûlullahs profeterskap.
605	HansskiljedomavHajaral-Aswadsomsattespåplatsunderreparationenav Kâ'baash-sharîf.
b.1/610	**Bi'that:** Han blev informerad om Sitt profetkap när Han var 40 år gammal (17 Ramadân, måndag). Den första wahy uppenbarades för Honom i grottan i berget Hirâ (Jabal an-Nûr) (de första fem âyats i Sûrah al-'Alaq uppenbarades) (Ramadân/Augusti)).
2/611	Vår Mästare, Profeten, gick ofta till berget Hirâ och ville se Jabrâîl 'alaihis salâm, när Han stannade en stund. Isrâfîl 'alaihis-salâm kom och lärde ut en del saker.
3/612	**Första muslimer:** Hadrat Khadîja, Abû Bakr as-Siddîq, Alî ibn Abû Tâlib, Zayd ibn Hâritha (och hans fru Umm Ayman), 'Uthmân ibn Affân, Talha ibn Ubaydullah, Zubayr ibn Awwâm, Abdurrahmân ibn Awf, Sa'd ibn Abî Waqqâs.
4/613	Rasûlullah bjöd in människor till islam, med början från Sina nära släktingar. Polyteisterna började plåga och tortera muslimerna. **De första martyrerna:** Hadrat Yâsar, hans son Hadrat Abdullah och hans fru Sumayya. Hadrat Âisha (radiy-Allahu 'anh) föddes.

5/614	Muslimernas första Hegira till Abessinien (Rajab/Maj). Muhâjirerna (de som invandrat) återvände till Medîna från Abessinien (Shawwâl/Juli).
6/615	Hadrat Hamza konverterade till islam. Hadrat 'Umar konverterade till islam. Andra hegira till Abessinien Rasûlullah och muslimerna kom ut från Dâr-ul-Arqâm.
7/616	Början av belägringen (Muharram).
8/617	Hadrat 'Uthmân och hans hustru, Hadrat Ruqayya, återvände från Abessinien.
9/618	**Miraklet Shaqq al-qamar:** Rasûlullah delade månen i två delar genom att peka på den.
10/619	Upphävande av belägringen.
10/620	Abû Tâlibs död (7 Ramadân/28 april) Hadrat Khadîjas död (10 Ramadân/1 maj) Rasûlullah gifte sig med Hadrat Sawda bint Zam (Ramadân/Maj). Rasûlullah åkte till Tâif med Zayd ibn Hâritha (Shawwâl/Maj). Nusaybins jinnies accepterade Islâm. Rasûlullah återvände till Mecka från Tâif (23 Dhu'lqâdah). Mötet i Aqaba (10 dhu'l-hijja/17 juli).
11/621	Miraklet Mi'râj och fem gånger namâz blir fard (27 Rajab) Jabrâîl 'alaihis-salâm var imâm till Rasûlullah i två dagar bredvid dörren till Kâ'ba ash-sharîf. (Det finns andra rapporter om datumet för Mi'râj. Mi'râj inträffade många gånger. En av dem inträffade medan Han var vaken och med Sin välsignade kropp. De andra skedde endast med Hans välsignade själ). Rasûlullahs nikâh med Hadrat Âisha (Shawwâl) Den första bî'aten i Aqaba (10 dhu'l-hijja/6 juli, måndag) skickade Rasûlullah Mus'ab ibn Umayr till Medîna för att lära ut Islâm.
12/622	Sanat-us-surûr (glädjens år): De flesta av Medînas invånareaccepterade Islâm. Den andra bî'aten i Aqaba (12 dhu'l-hijja/28 juni, måndag)
13/1/622	**13:e året av Bi'that, 1: a året av Hegira, 622: a året av AD.** **Hegira (Hijrî) år:** Början av muslimernas Hijrî-måneår (1 Muharram/16 juni). **Sanat al-izin:** Muslimerna fick lov att flytta från Mecka till Medîna. Polyteisterna samlades i Dâr-un-nadwa och bestämde sig för att döda Rasûlullah (26 Safar/8 september). **Hegira (Hijrat):** Rasûlullah och Hadrat Abû Bakr började bege sig mot grottan Thawr (27 Safar, torsdag/9 september). De begav sig från berget Thawr till Medîna. (1 Rabî'ul-awwal, måndagen den 13 september). De anlände till byn Qubâ (8 Rabî'ul-awwal, måndagen den 20 september). Byggandet av Qubâ-masjiden (8–11 Rabî'ul-awwal/20–23 september). Rasûlullah genomförde den första fredagsnamâz i namâzgah i Ranona-dalen mellan Qubâ och Medîna. (12 Rabî'ul-awwal, fredag 24september). De ländetill Medîna (12Rabî'ul-awwal, fredagen den 24 september). Han bodde i Abû Ayyûb al-Ansârîs hus. Början på byggandet av Masjid an-Nabawî (Rabî'ul-awwal/ september) Hans hushåll kom till Medîna. Adhân al-Muhammad började reciteras fem gånger om dagen Salmân al-Fârisî blev muslim.

h.1/623	Broderskap etablerades mellan Muhájirerna och Ansâr. **Det första skriftliga fördraget:** Medîna record och Medîna-dalen blir en oåtkomlig, förbjuden region (Ramadân/mars). Tillstånd till krig. **Den första expeditionen/sariyya:** Hadrat Hamzas expedition till Îys/Sif-ul-bahr (Ramadân/Mars) Byggandet av Masjid an-Nabawî avslutades (Shawwâl/April). "Soffa" byggdes framför Masjid an-Nabawî. Marknader och basarer byggdes i Medîna. Den första folkräkningen av muslimer Ubayda ibn Hâriths expedition till Rabigh (Shawwâl/April) Sa'd ibn Abû Waqqâs expedition till Harrâr (Dhu'l-qâdah/Maj) As'ad ibn Zurâra, Barâ ibn Ma'rûr, Kulthum ibn Hidm 'Uthmân ibn Maz'ûn avled och Jannat al-Baqî blev en kyrkogård (Dhu'l-hijja/juni).
2/623	Rasûlullah fastade för första gången på ashûra-dagen (10 Muharram/14 juli). **Den första Ghazâ:** Ghazâ av Buwât (1 Rabî'ul-awwal/2 september) Det första Ghazâ för Badr/Safawân (Rabî'ul-awwal/September) Ghazâ för Dhu'l-Ushayra (1 Jamad'al-awwal/31 oktober)
2/624	Abdullah ibn Jahshs expedition till Batn an-Nakhla (20 Rajab/17 januari) Hadrat Alîs och Hadrat Fatimas nikâh (Rajab/januari) Qibla-riktningen vändes från Masjid al-Aqsâ till Kâ'ba al-mu'azzama (11 Shâban, tisdagen den 7 februari). Fastan blev fard (Shâban/februari). Tarâwih namâz började utföras (1 Ramadân/ 26 februari). 33 personer från Ashâb i Abessinien återvände till Mecka före Ghazâ i Badr. Av dem dog 2 i Mecka al-muqarrama, 7 fängslades av polyteister, 24 nådde Medîna al-munawwara och anslöt sig till Ghazâ i Badr. I Ghazâ av Badr (12 Ramadân/13 mars) Abû Jahl dödades. Rasûlullahs dotter Hadrat Ruqayya gick bort (Ramadân/Marsch). Zakât blev fard (Ramadân/mars). Fitr sadaqa blev wâjib (obligatorisk) (Ramadân/mars). Första Eid i Ramadân och utförandet av eid namâz (1 Shawwâl/27 mars) Hadrat Zaynab blev attackerad när hon kom till Medîna från Mecka (i början av Shawwâl/ mars). Karkarat al-Qadr Ghazâ (5 shawwâl/31 mars) Rasûlullah gifte sig med Hadrat Âisha (Shawwâl/April). Banî Kaynukâ Ghazâ (15 Shawwâl/10 april) Sawîq Ghazâ (5 Dhu'l-hijja/29 maj). Hadrat Fâtima och Hadrat Alî gifte sig (Dhu'l-hijja/Maj). Den första Eid av Qurban ägde rum (10 Dhu'l-hijja/3 juni)..
3/624	Kâ'b ibn Ashraf dödades (4 Rabî'ul-awwal/25 augusti). Ghazâ av Anmâr (Ghatfân, Zi-amr) (12 Rabî'ul-awwal/ 2 september) Ghazâ av Bahrân (Najrân) (6 Jamad'al-awwal/25 oktober) Hadrat 'Uthmân och Hadrat Umm Gulthum gifte sig (Jamad'al-âkhir).

3/625	Rasûlullah gifte sig med Hadrat Hafsa (Sha'bân/Januari). Hadrat Hasan föddes (15 Ramadân/1mars). Ghazâ i Uhud (7 shawwâl, lördag/23 mars) Ghazâ i Hamrâ-ul-asad (16 shawwâl/1 april)
4/625	Abdullah ibn Unays dödade Khâlid ibn Sufyân (5 Muharram/17 juni). Raji-incidenten (Safar/juli) Bi'r Maûna-incidenten (19 Safar/31 juli) Ghazâ av Banî Nadîr (Rabî'ul-awwal/Augusti) Alkohol blev delvis haram (förbjudet) (Rabî'ul-awwal/Augusti-September). Hadrat 'Uthmâns och Hadrat Ruqayyas son, Abdullah, död (Jamad'al-âkhir/Oktober)
4/626	Hadrat Husayn föddes (5 sha'bân/10 januari). Rasûlullah gifte sig med Hadrat Zaynab bint Khuzayma (Ramadân). Rasûlullah gifte sig med Hadrat Umm Salama (slutet av Shawwâl/början av april). Fâtima bint Asad avled. Ghazâ i lilla Badr (1 dhu'qâdah/4 april)
5/626	Dhât al-Riqâ' Ghazâ (10 Muharram/11 juni) Dûmatu'l-Jandal Ghazâ (25 Rabî'ul-awwal/24 augusti) Vår mor, Hadrat Zaynab bint Khuzayma, gick bort (Rabî'ul-âkhir/September). Delegationen från Banî Muzayna, som blev muslimer, kom till Medîna (Rajab/December). Muraisî (BanîMustalaq) Ghazâ (2 Sha'bân/27 december) Hadrat Âisha förtalades. Tayammum âyat avslöjades.
5/627	Rasûlullah gifte sig med Hadrat Juwayriyya ibn Hârith (Shâbân). Ghazâ av Trench (Handak) (Shawwâl/ mars) Ghazâ av Banî Qurayzâ (23 Dhu'l-qâdah/15 april) Rasûlullah gifte sig med Hadrat Zaynab bint Jahsh (1 dhu'qâdah/ 24 mars). Rasûlullah gifte sig med Hadrat Rayhâna bint Amr (Dhu'l-hijja/april-maj).
6/627	Kurtâ-utredningen om Muhammed ibn Maslama (10 Muharram/1 juni) Banî Sa'd ibn Fadak-utredningen om Hadrat Alî Ghâba Ghazâ (Zî Qarda) (2 Rabî'ul-awwal/22 juli) Gamra-expeditionen (Rabî'ul-awwal) Muhammed ibn Maslamas Dhu'l-Qussa-utlåtande (Rabî'ul-awwal) Abû UbaydaibnJarrâhsDhu'l-Qussa-utlåtande (Rabî'ul-âkhir/September) Zayd ibn Hârithas Jamûm-utlåtande (Rabî'ul-âkhir) Ghazâ i Banî Lihyân (1 Jamad'al-awwal/18 september) Abû'l-Âs blev muslim. Tarf Expidition av Zayd ibn Hâritha (Jamad'al-âkhir/oktober-november) Wâdi al-Qurâ Expidition av Zayd ibn Hâritha (Rajab/November-December) Damaskus-utfärdande/handelskaravan av Zayd ibn Hâritha (Rajab) Dûmatu'l-Jandal-utfärdande av Abdurrahmân ibn Awf (Sha'bân/December) Madyan-utfärdande av Zayd ibn Hâritha (Sha'bân/December) Fadakuttryck av Hadrat Alî (Sha'bân/December)

6/628	Umm Qirfa Uttalande av Zayd ibn Hâritha (Ramadân/Januari) Torkan i Medîna/Gå ut för regnbön (Ramadân) Abû Râfi' Uttalande av Abdullah ibn Atik (Ramadân/Januari) KhaybarsutforskandeavAbdullahibnRawâhasexpedition (Ramadân/februari) Usayyir ibn Zarim Abdullah ibn Rawâhas expedition (Shawwâl/februari) Kurz ibn Jâbir al-Fihrî expedition (Dhu'l-qâdah/mars) Umra-expedition(2dhu'qâdah/14mars) Bî'at ar-ridwân (dhu'qâdah mars-april) FredsavtaletiHudaybiya(Dhu'l-hijja/April) Sûrah al-Fath uppenbarades. Delegationerna från Banî Khuzâa, Banî Aslam och Banî Hushanî kom till Medîna och blev muslimer. Alkohol blev absolut haram. Rasûlullah tillät kamel-och hästkapplöpningar..
6, 7/628	Rasûlullah skickade brev för att bjuda in till islam. (de sista dagarna av Dhu'l-hijja - början av Muharram/maj).
7/628	Hasmi Expidition av Zayd ibn Hâritha (Jamad'al-âkhir) Negus av Abessinien, Ashama blev muslim. Hadrat Umm Habibas nikâh Muqawqas i Egypten skickade Mâriya till Rasûlullah. Umm Rumân (radiy-Allahu 'anhâ), mor till Hadrat Âisha, gick bort. Abu'l-Âs blev muslim och gjorde nikâh med Rasûlullahs dotter Zaynab igen (Muharram/Maj). Ghazâ i Khaybar (slutet av Muharram-Safar/Juni) Zaynab bint Hârith försökte förgifta Rasûlullah. Resten av de ashâb som flyttade till Abessinien kom till Medîna (Safar). Ash'arîs kom till Medîna och hedrades genom att bli Ashâb al-kirâm. Layla at-Târis: Rasûlullah och Hans Ashâb somnade och kunde inte vakna upp för morgonens namâz. Rasûlullah gifte sig med Hadrat Umm Habîba. Rasûlullahs mjölkmamma Suwayba gick bort. Bâzân, Jemens härskare, blev muslim (Jamad'al-awwal/september). Miraklet att solen återvände för Hadrat Alîs namâz på eftermiddagen inträffade. I Ghazâ av Wâdial-Qurâ (Jamad'al-âkhir/oktober) gifte sig Rasûlullah med Hadrat Safiyya bint Huyay. Umars Turaba-expedition (Sha'bân/December) Abû Bakrs Najd-expedition (Sha'bân/December) Fadak/Murra-uttryck av Bashîr ibn Sa'd Ansârî (Sha'bân/December)
7/629	Mayfaa-expedition av Ghâlib ibn Abdullah Laysî (Ramadân/januari) Jinâb-expedition av Bashîr ibn Sa'd Ansârî (Shawwâl/februari) 'Umra-tul Kazâ-expedition (Dhu'qâdah-Dhu'l-hijja/mars) Rasûlullah gifte sig med Maymûna bint Hârith (Dhu'qâdah/mars).

8/629	Rasûlullahs dotter Hadrat Zaynab gick bort (Safar). Khâlid ibn Walîd, Amr ibn Âs och 'Uthmân ibn Talha blev muslimer (Safar). Kudayd-utredningen av Ghâlib ibn Abdullah (Safar/juni) Fadak-utredningen av Ghâlib ibn Abdullah (Safar/juni) Slaget vid Mûta (Jamad'al-awwal/september) Dhât as-Salâsil Expidition av Amr ibn Âs (Jamad'al-âkhir/oktober) Abû Sufyân försökte sluta fred efter att Qurayshîerna brutit mot fredsavtalet i Hudaybiya.
8/630	Rasûlullah gav sig iväg för att erövra Mecka (10 Ramadân/1 januari). Erövringen av Mecka (20 Ramadân, torsdag/11 januari) Rasûlullah besökte Sin mor Hadrat Âminas grav i Abwâ. Idolerna förstördes. Ghazâ i Hunayn (11 Shawwâl/1 februari) Rasûlullah träffade sin mjölksyster Shaymâ. Ghazâ i Tâif (Shawwâl/februari) Rasûlullah delade ut krigsbytet från Hunayn i Jirâna (5–18 Dhu'l-qâdah/24 februari-9 mars). Rasûlullah gjorde 'umra (19 dhu'qâdah/10 mars). En minbar med tre trappsteg tillverkades för Masjid an-Nabawî. Rasûlullahs son Ibrâhîm föddes (Dhu'l-hijja).
9/630	Rasûlullah skickade zakat-tjänstemän till vissa stammar (Muharram/April-Maj). Uyayna ibn Hisn Al-Fazârî Expidition (Muharram) Ghazâ i Tabuk (Rajab/Oktober) Dûmatu'l-Jandal Expidition av Khâlid ibn Walîd (Rajab) Rasûlullah lät riva munâfiqs Masjid al-Dirâr. Abessiniens härskare Negus Ashama avled (Rajab/oktober). Raml-expeditionen av Hadrat Abû Bakr (Sha'bân) Rasûlullahs dotter Hadrat Umm Gulthum gick bort (Sha'bân). Rasûlullah skickade ett andra brev till Herakles och bjöd in honom till islam. Sanat-ul-vufûd (sändebudens år) Kâ'b ibn Zuhayr blev muslim och Rasûlullah gav honom sin hirka.
9/631	Munâfiqs ledare Abdullah ibn Ubayy dog (Dhu'l-qâdah). Hajj blev fard. Hadrat Abû Bakr utsågs till amir-ul-hajj (övervakare av hajj) (Dhu'l-qâdah-Dhu'l-hijja/februari-mars). HadratAlîskickadestillMeckaförattbekräftabörjanavSûrahal-Barâa(Dhu'l-hijja/mars).
10/631	Banî Hâriths utgivning av Khâlid ibn Walîd (Rabî'ul-awwal/juni) Jemen/Mazhij utgivning av Hadrat Alî (Ramadân/december) Bâzân, Jemens guvernör, avled. Fîrûz, son till Negus syster, blev muslim. Musaylamah al-Kadhdhâb hävdade att han var en profet.
10/632	Rasûlullahs son Ibrâhîm avled. **Farväl-Hajj:** Rasûlullah gav sig iväg från Medîna för hajj (25dhu'qâdah/22februari). Rasûlullah gav Sin Khutba till avsked (9 Dhu'l-hijja/7 mars). Avskedstawaf (14 Dhu'l-hijja/12 mars, torsdag). Hadrat Rayhâna bint Amr avled.

11/632	Jabrâîl 'alaihis-salâm reciterade hela Qur'ân al-karîm två gånger för Rasûlullah. Usâma ibn Zayd utsågs till befälhavare för den armé som skulle till Damaskus. Rasûlullahs huvudvärk började (26 Safar/24 maj, söndag). Rasûlullahs feber ökade, malaria började (27 safar/25 maj, måndag). Aswad al-Anasî, som påstod sig vara en profet, dödades (8 Rabî'ul-awwal/4 juni, torsdag). Rasûlullah gjorde Hadrat Abû Bakr till imam (8 Rabî'ul-awwal/4 juni, Night namâz). Rasûlullah utförde sin sista namâz bakom Hadrat Abû Bakr as-Siddîq (12 Rabî'ul-awwal, måndag, morgon namâz). **Rasûlullah gick bort** (12 Rabî'ul-awwal/8 juni, måndag, före lunchtid). Hadrat Abû Bakr valdes till Khalîfa (12 Rabî'ul-awwal/8 juni, måndag). Rasûlullah begravdes vid midnatt mellan tisdag och onsdag (onsdag kväll). Usâma ibn Zayd sändes mot murtads (avfällingar) (16 Rabî'ul-awwal/12 juni,fredag). Usâma ibn Zayd återvändemed seger (26Rabî'ul-awwal/22 juni, tisdag).

VAD JAG ÄR OCH VAD SOM TILLHÖR MIG?

I denna trädgård finns det inga rosor eller tulpaner för mig;
Denna marknad innebär varken köp eller försäljning eller pengar;
Ingen makt, inget förfogande, ingen egendom eller egen dom;
Inga sorger, inga nöjen, inga motmedel, inga skador.
Om jag visste: På denna jord, vad jag är och vad som tillhör mig?

Existensen är en lutf al-ilâhî och livet är Rahmat al-Karîm!
Munnen är 'atiyya ar-Rahmân; talet är fadl al-Qadîm!
Kropp, binâ al-Hudâ; själ, nafha at-takrîm!
Styrka, ihsân al-Qudrat; sinnen, wadh'i Hakîm!
Om jag visste: På denna jord, vad jag är och vad som tillhör mig?

I den här världen har jag definitivt ingen egendom;
Allt som finns där, all existens är enbart Hans;
Att komma eller inte komma till världen är något som jag inte kan förstå;
Jag har inga bevis på att jag har någon äganderätt.
Om jag visste: På denna jord, vad jag är och vad som tillhör mig?

Min existens: En ren vision, min själ en förtröstan!
Att säga "jag" inför Honom är en handling som borde äckla!
För slaven är det ett "måste" att lyda ägaren!
Han säger att jag är "hans slav", det är som att ge stoftet ära!
Om jag visste: På denna jord, vad jag är och vad som tillhör mig?



Jag är fattig och behövande, rikedom och nåd tillhör Haqq;
"Nil" är min enda tillgång, men existensen tillhör Haqq;
Evighet, förflutet och framtid, och vrede tillhör Haqq;
Allt som ses i denna och nästa värld tillhör Haqq.
Om jag visste: På denna jord, vad jag är och vad som tillhör mig?

Att äta, dricka och njuta är alla från Razzâq[429] *Hans attribut;*
Att ta ett andetag utan ångest är hans vänlighet;
Varje godhet som kommer till dig är återigen en fördel från honom;
Även Îmân, den största av välsignelser, är återigen en av hans favoriter.
Om jag visste: Vad är jag på denna jord och vad tillhör mig?

Om det inte är förutbestämt, så kommer min mat inte till mig från himlen eller jorden:
Varken från gräs eller mat, kort sagt, från ingenstans på jorden.
Det som har arrangerats i förväg kommer att nå mig, på något sätt, bortom min illusionens värde;
Mat kommer till sina ägare, varken mer eller mindre än vad som var förutbestämt före födelsen.
Om jag visste: På denna jord, vad jag är och vad som tillhör mig?

Förvandla nattens mörker till dag, dag till natt, Jag kan inte,
Förvandla snö och vatten till eld, silver till varg, Jag kan inte.
Stoppa och förstöra jorden, Jag kan inte,
Jag kan inte göra ett snömoln till ett aprilmoln.
Om jag visste: På denna jord, vad jag är och vad som tillhör mig?

När jag var obefintlig valde min Rabb mig i ett andetag;
I min moders livmoder gjordehan min mat klar;
Han beordrade sina änglar och gjorde dem till mina tjänare;
Han lät mig komma till världen för att täcka sin suveränitet.
Om jag visste: På denna jord, vad jag är och vad som tillhör mig?

---

429 (Han) som skapar och sänder mat.

AVFÄLLIGHETENS RÖRELSER

"Min älskade Profet! Säg: 'Om du älskar Allah och vill att Allah också ska älska dig, följ mig! Allah älskar dem som följ Mig."

Âl-i Imrân: 31

Under vår Mästare, Profetens (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) tjugotre år som Profet, kom hela den arabiska halvön och många människor från olika platser i grupper och blev muslimer. De trodde på Allahu ta'âlâ och lydde varje ord och handling av Profeten som Han sände. När Rasûlullah gick bort fanns det mer än hundra tjugofyra tusen (i en annan rapport hundra femtiotusen) sahâbîs i världen.

Efter farväl-Hajj förklarade sig vissa personer bland araberna som profeter. Den första var Aswad al-Anasî från stammen Banî Ans. Hans riktiga namn var Abhala ibn Ka'b. Med olika knep lurade han många människor i Jemen. Folket i Najrân blev också hans undersåtar. Han intog Sanaa och utvidgade fitna-cirkeln. Trots att Han var sjuk gav Rasûlullah vikt åt den skada som lögnare som Aswad al-Anasî orsakade. När denna lögnare dödades uppenbarades det för vår Mästare, Profeten med wahy. Rasûlullah gav den goda nyheten till Sin Ashâb på morgonen: **"I går kväll dödades lögnaren Aswad al-Anasî av en av våra bröder".**

Efter att vår Mästare, Profeten, dött, började apostatiseringen (apostasi/irtidad) i grupper på grund av provokationer från munâfiqs, judar och kristna. Dessa rörelser expanderade avsevärt.

Efter Rasûlullahs bortgång, alla Ashâb al-kirâm 'alaihimurridwân enhälligt valde Hadrat Abû Bakr till Khalîfa.

Även om de verkade vara muslimer tog beduinaraberna, som ännu inte hade blivit varma för islam, vår Mästare, Profetens bortgång som ett tillfälle och började förneka en del av de fard ibâdats, särskilt zakât. De martyriserade Ashâb al-kirâm som kom till dem i tjänsten. De lämnade religionen Islâm. De blev murtads (apostater). Officerarna från Jemen och andra platser kom tillbaka med dåliga nyheter. Faran för avfällighet ökade plötsligt. Skräcken spred sig överallt.

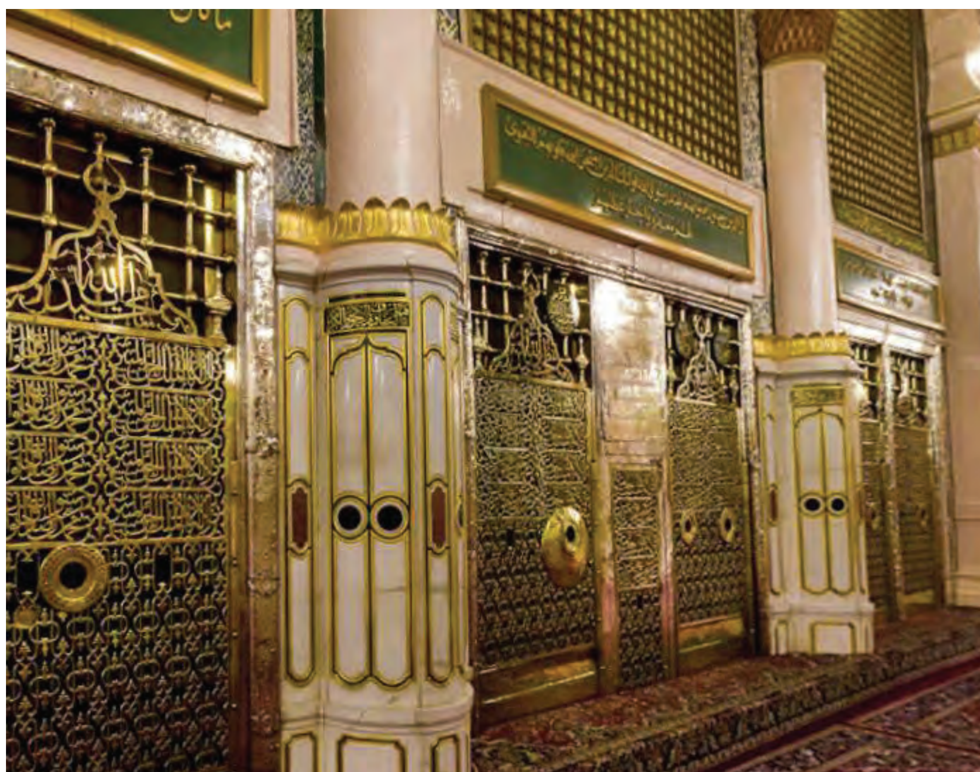
I förhållande till antalet murtads var muslimerna få. Abû Bakr as-Sıddîq radiy- Allahu 'anh tog risken att slåss mot murtaderna. På natten marscherade han mot fienden som förberedde sig för att attackera Medîna och kämpade fram till morgonen. Han skingrade dem alla. Han besteg sin kamel för att marschera mot murtaderna längre bort.

Hadrat Âisha sade: "Under de dagar då araberna avföll, när min far drog upp sitt svärd och red på sin kamel, kom Hadrat Alî till honom, höll i kamelens tygel och sade: 'Jag ska säga samma ord till dig som Rasûlullah 'alaihis-salâm hade sagt på dagen för Ghazâ i Uhud: Sätt ditt svärd i skidan, utsätt dig inte för fara och orsaka oss smärta! Jag svär vid Allah att om något händer dig kommer Islâm aldrig att återhämta sig efter dig!'" Alla Ashâb al- kirâm stödde



Hadrat Alî (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhum ajma'în). Efter detta gick Hadrat Khalîfa tillbaka till Medîna al-munawwara. Han skickade trupper mot apostaterna. Först marscherade Khalîfa mot de fyra stammarna nära Medîna och gjorde de ska lämna in.

Sedan skickade han trupper till elva stammar. Av dessa kunde trupperna under Ikrimas befäl inte stå emot Musaylamahs fyrtiotusen soldater i Jemen. Khalîfa skickade Khâlid ibn Walîd för att få hjälp. Khâlid förintade Talîha ibn Huwaylid, Sujah bint Hârith och Mâlik ibn Nuvayra och kom tillbaka till Medîna. Han triumferade även i Jemen. Han dödade tjugotusen murtads. Omkring två tusen muslimer blev martyrer. Amr ibn Âs förde Khuzâa-stammen till îmân. Alâ ibn Hadramî kämpade häftigt i Bahrain och skingrade murtaderna. Huzayfa, Arfaja och Ikrima förenade sig i Oman och Bahrain och splittrade murtaderna. De dödade tio tusen murtads. Khalîfa skickade Khâlid ibn Walîd till Irak. Han tog tusen guldjizya från Hîra och skingrade den iranska armén under Hurmuz' befäl. Han förstörde en armé på trettiotusen man vid Basra. Sjuttiotusen otrogna dödades från den fientliga armén som kom för att få hjälp. Därefter intogs de stora städerna genom olika krig. Khalîfa samlade en armé i Medîna och skickade Abû



Hujra as-sa'âdat / Masjid an-Nabî

Den främre vyn, det vill säga qibla-sidan av vår älskade Profets ('alaihissalâtu wassalâm) välsignade gravar och från Hans ashâb, Hadrat Abû Bakr och Hadrat 'Umar, muslimernas kära (radiy-Allahu 'anhumâ).

Ubayda mot Damaskus och Amr ibn Âs till Palestina. Han skickade Yazîd ibn Abû Sufyân till Damaskus som förstärkning. Därefter samlade han soldater och skickade dem under Hadrat Mu'âwiyas befäl för att hjälpa sin bror Yazîd. Khâlid ibn Walîd skickades från Irak till Damaskus. Khâlid lämnade några av soldaterna i Musannâ, vann många strider och kom segrande till Syrien. De islâmiska soldaterna förenade sig och besegrade den stora romerska armén vid Ajnâdayn. Efter en lång och hård strid vann den islamsiska armén på fyrtiosex tusen mot Herakles tvåhundra fyrtiotusen soldater. Mer än tusen romerska soldater dödades. Tre tusen muslimer blev martyrer. I detta slag kämpade även muslimska kvinnor. Ikrima visade stort hjältemod. Alla dessa segrar uppnåddes tack vare Khalîfas mod, genialitet och stora ledarskap.

Tack vare Hadrat Abû Bakrs uthållighet, orubbliga vilja och de noggranna anpassningar han gjorde i armén kunde upploppen och avfällighetsrörelserna som spred sig som eld över hela den arabiska halvön efter Rasûlullahs bortgång undertryckas på ett år. Hadrat 'Umar gjorde stor nytta genom att skicka Usâmas armé till Syrien och förhindra upploppen. Abdullah ibn Suhayl hindrade många människor från att avfalla med sina tal. Abû Dujâna gjorde också stora tjänster. Nu'mân ibn Muqarrin och Khâlid ibn Sa'îd anslöt sig till striderna mot murtaderna och hade stor framgång. På så sätt förhindrades fitna om att avfalla innan den växte, och en stor eld av fitna som syftade till att skaka Islâms enhet släcktes.

Men vissa människor som försökte avfalla och förstod att de inte kunde nå sina mål öppet, anslöt sig till fitna-rörelserna under senare perioder. De orsakade religiösa och politiska splittringar mellan muslimer.

I Islams historia började fraserna "irtijâ (reaktion) och murtaji (reaktionär)" efter dessa händelser att användas för att ge upp religionen, att avfalla.

Hadrat Abû Bakr bidrog på ett betydande sätt till kampen mot murtads. Om det inte hade funnits en sådan kompetent person skulle faran ha spridit sig över hela Arabien. Därefter sade Hadrat Âisha as-Siddîqa (radiy-Allahu 'anhâ), muslimernas moder, "När Rasûl al-Akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) gick bort, avföll araberna.

Hyckleriet ökade. Katastroferna som drabbade min far skulle ha krossat berg om de hade drabbat dem."[430] Hadrat Abû Hurayra sade: "Om det inte vore för Abû Bakr skulle Ummat al-Muhammad (Muhammeds ummat, alaihis salâm) ha gått under efter Muhammeds bortgång!"[431] Han sade också: "Jag svär vid Allah, förutom Honom finns det ingen gud, om Abû Bakr inte hade åtagit sig kalifatet skulle det inte ha funnits någon som skulle dyrka den allsmäktige Allah!" och upprepade det tre gånger.

"Om det inte vore för Abû Bakr, skulle Ummat al-Muhammad ha gått under efter Muhammeds bortgång 'alaihis-salâm!"

Abû Hurayra (radiy-Allahu 'anh)



430 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 665; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 474; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, XXX, 312.

431 Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 467.

Abû Raja'ul'Utaridi sade: "När jag kom in i Medîna såg jag att folk samlades och en man kysste en annan mans panna med orden: 'Må jag offras för din skull! Wallahi, om det inte vore för dig skulle vi ha gått under med säkerhet! Jag frågade: "Vilka är de som kysser och de som kyssas? De svarade: 'På grund av hans krig mot de avhoppade kysser 'Umar Abû Bakr's huvud.'[432]

Återigen berättade Hadrat Âisha: Efter Rasûlullahs död avföll många av de arabiska stammarna från sin sida. Muslimerna chockades som om de hade fastnat i regnet en vinternatt. Dessutom var de flesta av mekkanerna redo att överge Islâm. Hadrat Suhayl ibn Amr, som stod vid Kâ'ba-porten, talade till mekkanerna. Han höll ett kraftfullt tal och undanröjde deras tvivel och förhindrade att de avföll. Han talade till mekkanerna på följande sätt:

"O mekkaner! Ni var de sista bland dem som blev muslimer. Bli inte de första av dem som faller ifrån! Wallahi, den allsmäktige Allah kommer att slutföra denna affär som Rasûl 'alaihis-salâm förklarade! Jag hörde Honom säga när Han stod ensam där jag nu står: **"Säg La ilâha illallah tillsammans med mig, så att araberna kan bli muslimer genom att ta dig som exempel och icke-araberna kommer att betala jizya till dig! Jag svär vid Allah att Ceasers och den iranska shahens skattkammare kommer att användas för Allahs skull!".**

Ni har sett att hånarna blev insamlare av zakât och sadaqa. Wallahi, resten kommer också att ske! Wallahi, jag vet mycket väl att denna religion kommer att fortsätta så länge som solen går upp och ner. Låt inte dessa människor bland er lura er! Även dessa människor känner till denna verklighet som jag känner till.

Men deras avundsjuka mot Hashims söner har förseglat deras hjärtan.

O folk! Jag är den som äger flest transportmedel på land och till sjöss bland Quraysh. Lyd er ledares order och betala er zakât till honom.

Om Islâm inte fortsätter till slutet garanterar jag att jag betalar tillbaka din zakât!" Därefter grät han. Efter detta lugnade sig folket.[433]

När Hadrat Suhayl ibn Amr lyckades avråda mekkanerna från att avfalla med sitt kraftfulla tal, dök Meckas guvernör Attab ibn Asid upp.

När Hadrat Suhayl ibn Amr tillfångatogs under slaget vid Badr, där han hade anslutit sig till polyteister, sade vår Profet till Hadrat 'Umar: **"Varför vill du döda honom? Låt honom vara, kanske Allah för honom till en plats som du godkänner. Det förväntas** (hoppas) **att han ska tala till folket!"** Man förstod att genom att nämna Hadrat Suhayls tal medan han stod på en vördad plats i denna hadîth hade vår Profet gett goda nyheter om detta tal av Hadrat Suhayl.[434]

När Hadrat 'Umar hörde om detta tal av Hadrat Suhayl kom han ihåg att vår Profet nämnde Hadrat Suhayl och kunde inte låta bli att säga, i vår Profets frånvaro, "Jag vittnar om att du verkligen är Rasûlullah!"[435]

432 Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, XXXXIII, 502; Suyutî, Jâmi-ul Ahâdis, XXV, 300.
433 Belâzûrî, Ensâb, I, 304.
434 Ibn Ishâq, Ibn Hishâm, Sîrat ar-Rasûl, IV, 303, 304.
435 Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, VIII, 484; Suhaylî, Rawzu'l-unf, III.

Din kärlek är botemedlet för alla lidanden, O Rasûlallah,
Din port är där behoven uppfylls, O Rasûlallah.

De ögon som såg din nûr skulle inte ens titta på månen och stjärnorna.
På grund av din nûr är natten och dagarna ljusa, O Rasûlallah.

Rosor blommar från din svett, honung från dina ord,
Med dig läker sjuka hjärtan, O Rasûlallah.

Du är Paddishahs Habîb, du är de sjukas helare,
Din förbön är syndarnas glädje, O Rasûlallah.

Månen, solen och de sju stjärnorna lovordar dig klart och tydligt,
Ett ord som är skilt från ditt är ett misstag, O Rasûlallah.

Shaytan är avundsjuk på dig, den dåren blev bedräglig,
Idrîs är överlägsen, för han älskar dig, O Rasûlallah.

De upprätthåller din sunnat genom att kalla den fem gånger,
Den som svarar på denna kallelse är inbjuden till honom, O Rasûlallah.

Tistlarna bar silke, de vackra dofterna var pålagda,
Ditt lidande är de troendes sorg, O Rasûlallah.

Yûsuf al-Kenân såldes i hemlighet för en mycket liten summa,
Att se dig är värt tusen liv för mig, O Rasûlallah.

Hans välsignade grav ligger på marken, fylld av dem som har vårdats med nûr.
Men din själ är synlig i himlen, O Rasûlallah.

Dâwûds regeringstid, Ibrâhîms generositet,
Din lektion i Mûsâs hand är staven, O Rasûlallah.

Din station är Kâ'ba al-Zamzam, den kommer alltid att stå och den robusta
Khidir ger alltid en hand till din ummat, O Rasûlallah.

Shayyâd al-Hamza ber Shah om att bli räddad från sorg,
Att berömma dig är en gåva från Allah, O Rasûlallah.

Şeyyâd Hamza

"Jag vittnar om att du verkligen är Rasûlullah!"

Hadrat 'Umar (radiy-Allahu 'anh)



LÅTT

När Azrâîl kommer över dig
Kommer ben och armar att sakta brista.
Må Mawlâ bevilja religion och îmân,
Vatten svämmar långsamt över dina ögon.

Det högtflygande hjärtat kommer att tröttna en dag,
En dag kommer en våg för detta att upprättas.
Vad alla gjorde kommer att frågas en dag,
O min Rabb, kommer tungan att röra sig långsamt.
Du lydde alltid ditt nafs, du ångrade dig inte,
Du åt vad du hittade, du gjorde ingen shukr.
Äntligen hade du kommit till denna svarta jord,
Dina händer kommer långsamt att dra sig tillbaka från den här världen.
De kommer att lägga en sten på din grav,
Du lägger ditt huvud på en handfull jord.
Fadern ser inte sonen, brodern sin bror,
Den vänder inte om, vägen går långsamt.
De kommer att sätta det ljumma vattnet med qâfûr,
De kommer att ta av den känsliga kroppen.
Dina grannar kommer att höra din död,
Dina vänner kommer långsamt att gå tillbaka.



DEL TVÅ
LIVET I GRAVEN

"Anta inte att de som dödas för Allahs skull är döda! De lever bredvid sin Rabb och får näring." "

Âl-i Imrân: 169

Vår Mästare, Profetens lever i sin grav

Profeterna lever i sina gravar med ett liv som vi inte känner till. Awliyâ (de som Allah älskar) och martyrer lever också i sina gravar. Denna livlighet finns inte bara i ord. De är bokstavligen levande. Det förklaras i den 169:e âyat al-karîma i Sûrah Âl-i 'Imran, i maal: **"Anta inte att de som dödas för Allahs skull är döda! De lever bredvid sin Rabb och att få näring."**

Ovanstående âyat al-karîma visar att martyrerna lever. Profeterna är definitivt före och mycket bättre än martyrerna. Enligt Islâms lärda hade varje profet dött som martyr. Vid sin sista sjukdom sade vår Mästare Rasûlullah: **"Jag har alltid lidit av smärtan från det giftiga köttet jag åt i Khaybar."**[436] Denna hadîth ash-sharîf visar att vår Mästare Rasûlullah hade dött som martyr. Därför framgår det också av ovanstående hadîth att vår Mästare Rasûlullah lever i sin grav som alla andra martyrer gör.

I hadithen ash-sharîf, som finns i **"Bukhârî"** och **"Muslim",** förklarades följande: **"Under natten till Mi'râj passerade Jag Mûsâs** ('alaihis-salâm) **grav. Han utförde namâz och stod i sin grav."**[437]

I en annan hadîth ash-sharîf förklarades det: **"Allahu ta'âlâ har förbjudit jorden att sönderdela profeternas kropp."**[438] De lärda intygar enhälligt att detta är sant. Det står skrivet i **"Bukhârî"** och **"Muslim":** "Allahu ta'âlâ skickade alla profeter till vår Profet på natten till Mi'râj. Han genomförde två rak'âts av namâz genom att vara imâm för dem."

Det är möjligt att utföra namâz genom att göra rukû' (buga) och sajda (kasta sig ner). Ovanstående rapport visar att de utför namâz kroppsligt och levande. Att Mûsâ 'alaihis-salâm utför namâz i sin grav tyder också på detta. Det förklarades i hadîth ash-sharîf, som finns i slutet av det första avsnittet i Mi'râj-kapitlet i boken **"Mishqât"** och som rapporterades av Abû Hurayra och som är hämtad från Muslims bok: **"Allahu ta'âlâ visade mig. Mûsâ** ('alaihis-salâm) **utförde namâz medan han stod. Han var smal. Hans hår var inte glest. Han var som en ung man från Shan'a-stammen. Îsâ** ('alaihis-salâm) **liknade Urwa ibn Mas'ud Sakafi."**[439] Shan'a är namnet på två stammar i Jemen.



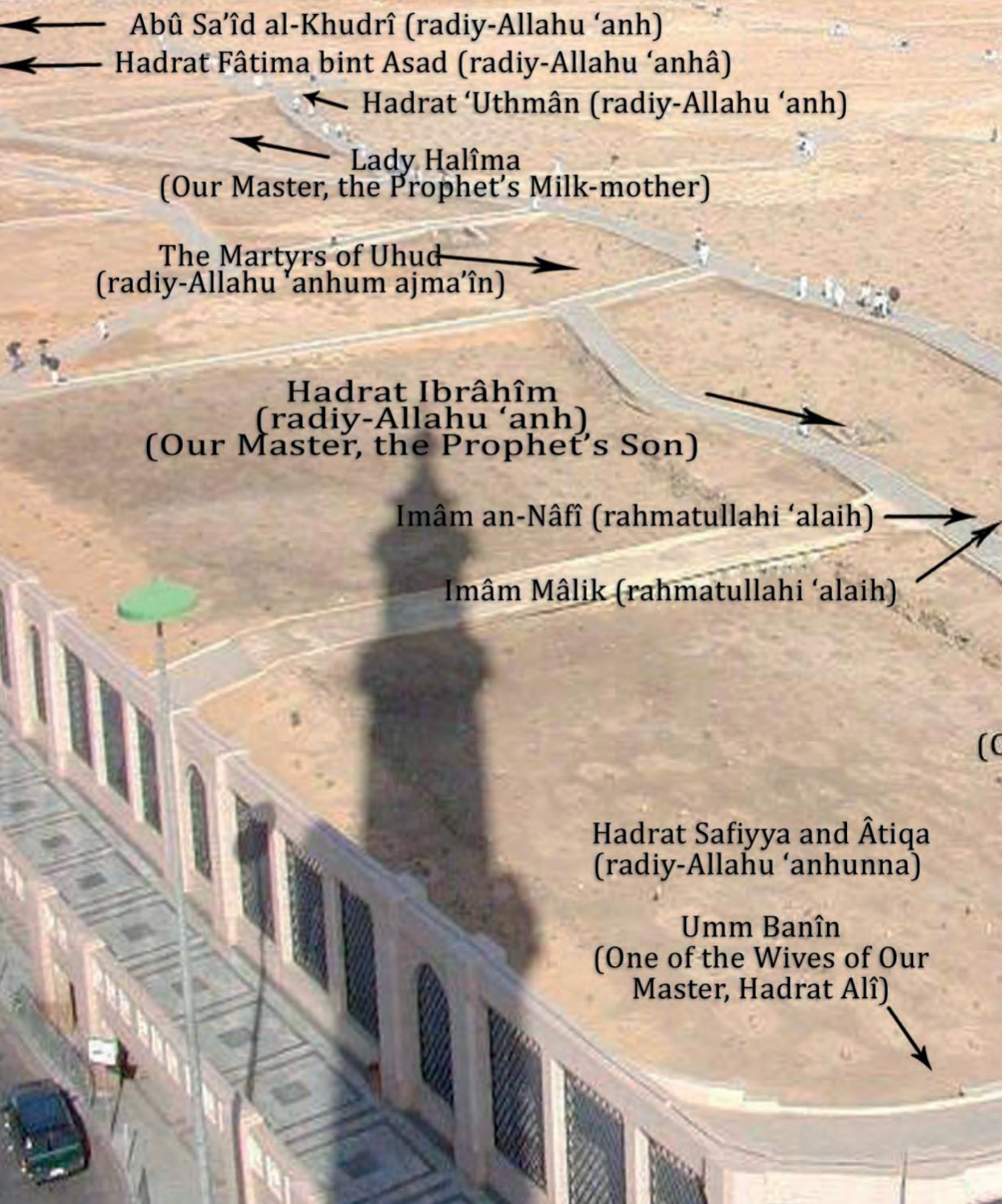
436 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 337; Wâqidî, al-Maghâzî, II, 678; Tabarî, Târikh, II, 303; Ibn Kathîr, as-Sira, III, 399.

437 Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, XII, 355.

438 Nasâî, "Juma", 5; Ibn Mâja, "Iqamat-us-Salât", 79; Dârimî, "Salât", 206.

439 Muslim, "Iman", 346; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 215; Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, II, 243; Suyutî, Jâmi-ul Ahâdis, XVII, 428.

Jannat al-Baqî



Jannat al-Baqî-kyrkogården i Medîna al-munawwara. Detta var den kyrkogård där tusentals Ashab al-kiram begravdes. Suuds Wahhâbî-söner rev alla dessa' vackra gravar och gravplatser och förvandlade dem till ett fält.

Imâm Hasan
Imâm Zayn al-Âbidîn
Imâm Ja'far as-Sâdiq
Imâm Muhammad Baqir
(radiy-Allahu 'anhum ajma'în)

(The Wives of Our Prophet)
Hadrat Âisha
Hadrat Hafsa
Hadrat Zaynab bint Jahsh
Hadrat Sawda
Hadrat Umm Salama
Hadrat Juwayriyya
Hadrat Zaynab bint Khuzayma
Hadrat Umm Habîba
Hadrat Safiyya
(radiy-Allahu 'anhunna)

Hadrat Fâtima
(radiy-Allahu 'anhâ)

Hadrat Abbâs
(radiy-Allahu 'anh)

Sufyân ibn Hârith
(radiy-Allahu 'anh)
Our Master, the Prophet's
Milk-brother)

Other Daughters of Our
Master, the Prophet
Hadrat Umm Gulthum
Hadrat Ruqayya
Hadrat Zaynab
(radiy-Allahu 'anhunna)

Aqîl ibn Abî Tâlib
(radiy-Allahu 'anh)
(Our Master, Hadrat Alî's Brother)

Ovanstående hadîth ash-sharîfs visar att profeterna lever i närvaro av Allahu ta'âlâ. Deras lik (kroppar) har blivit eteriska liksom deras själar. De är varken täta eller fasta. De kan ses i den materiella och andliga världen.

Därför kan profeterna ses med sin själ och kropp. I hadîth ash- sharîf förklaras det att Mûsâ och Îsâ 'alaihimus-salâm utförde namâz. Att utföra namâz innebär att göra vissa rörelser, och dessa rörelser utförs av kroppen, inte av själen. Vår Profets uttalande: **"Jag såg att han var medelhög, smal och att hans hår var prydligt"** visar att Han såg Mûsâ 'alaihis-salâms kropp, inte hans själ.

Imâm al-Bayhaqî sade: "När profeterna har lagts i sina gravar får deras själar tillbaka till sina kroppar. Vi kan inte se dem. De blir osynliga som änglar. Endast de utvalda människor till vilka Allahu ta'âlâ beviljar karâmat (fenomen som sker bortom orsakslagarna genom awliyâ av profeternas ummats) kan se dem." Imâm as-Suyûti hade också sagt detta.

Många människor hörde många gånger hälsningar som besvarades från vår Mästare, Profetens grav. Människor hörde också många gånger att deras hälsningar besvaras från andra gravar.

I en hadîth sharîf sägs det: **"När en person hälsar på mig skickar Allahu ta'âlâ min själ tillbaka till min kropp. Jag svarar på hans hälsning."**[440]

Hadrat Imâm as-Suyûti sade: "Rasûlullah är uppslukad av att se Jamâl al- ilâhi (Allahu ta'âlâs skönhet). Han har glömt bort kroppens förnimmelser. När en muslim hälsar på Honom lämnar vår Profets välsignade själ detta tillstånd och tar kroppens sinnen. Det finns ett stort antal människor i ett liknande tillstånd även i denna värld. En person som är nedsänkt i tankar om den här världen eller âkhirat hör inte vad som sägs bredvid honom. Är det möjligt för en person som är uppslukad av Jamâl al-ilâhi att höra ett ljud?".

Hadrat Qadi Iyâd rapporterade i sin bok **"Shifâ"** från Suleymân ibn Suhaym: "En natt såg jag i min dröm vår Mästare Fakhr al-kâinat och frågade honom: 'O Rasûlullah! Känner du till hälsningarna från dem som kommer och hälsar på dig?" Han svarade: **"Ja, det gör jag. Jag tar emot deras hälsningar och svarar på dem**.""

Det finns så många hadîth ash-sharîfs som säger att profeterna ('alaihimus-salawâtu wat-taslîmât) lever i sina gravar att de bekräftar varandra. En av dem är hadîth ash-sharîf: **"Jag kommer att höra salawat reciteras i min grav. Jag kommer att informeras om salawât som reciteras på avstånd".**

Abû Bakr ibn Abî Shayba berättade ovanstående hadith ash-sharîf. Denna hadîth ash-sharîf och många andra liknande finns i de sex anmärkningsvärda hadîth-imamas böcker.

I hadithen ash-sharîf som rapporterades av Ibn Abi'd-dunya från Hadrat Abdullah ibn Abbâs sade vår älskade Profet: "**Om en person besöker en av sina bekantas grav och hälsar på honom, känner den avlidne personen i graven igen honom och svarar. Om han hälsar på en avliden person som han inte kände, gläds den avlidne personen och svarar."**

Om man frågar hur Rasûlullah svarar separat på varje hälsning från dem som

440 *Abû Dâwûd, "Manâsiq", 100; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, II, 527; Bayhaqî, As-Sunan, II, 245; “Şu'ab-ül-İman”, IV, 101.*

skickar sina hälsningar från världens alla hörn, skulle svaret vara: det är som solens strålar som sprider sig över tusentals städer på ett ögonblick vid middagstid.

Hadrat Ibrâhîm ibn Bishar sade: "Efter att jag avslutat hajj, åkte jag till Medîna för att besöka vår Profets välsignade grav. Jag hälsade framför Hujra as- sa'âdat (vår Profets välsignade grav). Då hörde jag svaret: Wa 'alaikas-salâm."

I en hadîth sharîf sägs det: **"Efter min död kommer jag att höra och förstå samma sak som jag gjorde när jag levde."** I en annan hadîth ash-sharîf sade Han: **"Profeterna lever i sina gravar och de utför namâz där."**[441]

Det finns skrivet i mycket tillförlitliga böcker att Sayyid Ahmad Rifâ'î, en av de framstående awliyâ, och många andra awliyâ hörde svaret när de hälsade på Rasûlullâh (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam), och att Ahmad Rifâ'î uppnådde äran att kyssa Rasûlullâhs välsignade hand.

Imâm as-Suyûtî skrev i sin bok: "Awliyâ med hög status kan se profeterna som om de inte hade dött. Att vår Mästare såg Mûsâ 'alaihis-salâm levande i hans grav var en mu'jiza, och att en walî ser på samma sätt är en karâmat. Att inte tro på karâmat har sitt ursprung i okunnighet."

En hadîth sharîf som rapporterats av Ibn Hibbân, Ibn Mâja och Abû Dâwûd säger: **"På fredagar, recitera salawâts för mig upprepade gånger! De kommer att förmedlas till mig."** När han fick frågan: "Överförs de också till dig efter din död?". Han sade: **"Jord ruttnar inte profeternas kroppar. Närhelst en muslim säger salawât för mig informerar en ängel mig om det och säger: 'Så-och-så-son, så-och-så från din ummat skickade sin salâm och bad för dig.'"**

Vår Mästare Rasûlullah var en nåd och en stor välsignelse från Allahu ta'âlâ för Sin Ashâb i sitt liv; Han är en stor förmån för hela ummat efter sin död. Han är orsaken till all godhet.

I en hadîth ash-sharîf, återgiven av Bakir ibn Abdullah Muzani, sade Rasûl al-akram: **"Mitt liv är till nytta för er; ni pratar med mig och jag pratar med er. Min död kommer också att vara till nytta för er efter min död; era gärningar kommer att visas för mig. Jag kommer att tacka Allahu ta'âlâ när jag ser dina goda gärningar. Och jag kommer att be om förlåtelse och förlåtelse för er när jag ser era dåliga gärningar."**[442]

Hadrat Qusam ibn Abbâs blev hedrad av att vara i tjänst vid vår Mästare Rasûlullahs begravning. När tjänsten i graven var slutförd

"Den som ser mig i sin dröm ser mig som om han är vaken".
Hadith ash-sharîf



441 Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, XIII, 326; Suhaylî, Rawzu'l-unf, I, 89; Suyutî, Jâmi-ul Ahâdis, XI, 43.

442 Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, XIII, 313; Ibn Kathîr, as-Sira, IV, 547; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 194.

var han den siste som kom upp. Då sade han: "Jag är den sista som såg Rasûlullahs välsignade ansikte. Hans välsignade läppar rörde sig i Hans grav. Jag lutade mig fram och gav Honom gehör. Han sade: **'O min Rabb! Min ummat!... O min Rabb! Min ummat!..."**[443]

För att se vår Mästare Rasûlullah

Kan man se vår Mästare Rasûlullah när man sover eller är vaken? Om Han kan ses, är det då Han som ses eller en bild som liknar Honom? Våra 'ulamâ (lärda) har gett olika svar på dessa frågor.

Förutom att de var eniga om att Han lever i sin grav, sade de flesta av dem att Han själv kan ses. Detta framgår också av hadîth ash-sharîfs. En hadîth ash-sharîf förklarar: **"Den som ser mig i sin dröm ser mig som om han är vaken."**[444]

Det är därför Imâm an-Nawawî sade: "Att se Honom i en dröm är att verkligen se Honom." Faktum är att det förklarades i en hadîth ash-sharîf: **"Den som har sett mig i sin dröm har verkligen sett mig, för djävulen kan inte visa sig i min skepnad."**[445]

Bunun üzerine türbedâr geri dönüp, Ravda-i mutahheranın kapısında ayakta durdu. İki dIbrâhîm Lâqânî skrev: "Det har rapporterats enhälligt av 'ulamâ av hadîth att Rasûlullah kan ses både när man är vaken och i sina drömmar. Många exempel kan ges för båda staterna. Låt oss berätta några av dem:

Hadrat Mu'inuddin Chashtî besökte gravarna på varje plats han besökte och stannade en stund. När han blev välkänd på den platsen skulle han inte stanna där utan skulle lämna platsen i tysthet utan förvarning. Ett av hans besök var i Mecka. Han åkte till Mecka al-muqarrama och besökte Kâ'ba al-mu'azzama. Han stannade i Mecka ett tag och åkte sedan till Medîna al-munawwara. En dag när han besökte vår Profets välsignade grav hördes en röst som sade: **"Kalla Mu'inuddin"** från graven. Därefter ropade gravskötaren: "Mu'inuddin!" Då hördes flera röster som sa "Ja!" från flera håll, och dessa människor frågade: "Vilken Mu'inuddin letar du efter? Det finns många män som heter Mu'inuddin här."

Sedan vände gravskötaren tillbaka och ställde sig vid Rawda al-mutahhara-dörren. Han hörde en röst som sade: **"Kalla på Mu'inuddin Chashtî"** två gånger. På den ordern ropade gravskötaren ut till människorna där och sade: "Mu'inuddin Chashtî är kallad".

När Hadrat Mu'inuddin Chashtî hörde detta blev han helt annorlunda. Han närmade sig vår älskade Profets grav och grät och reciterade salawâts och ställde sig respektfullt. I det ögonblicket hörde han en röst som sade: **"O Qutb al-mashayih! Kom in!"**

Vår Profet sade: **"Du är en hjälpare av min religion. Du måste åka till Indien. Åk till Indien. Det finns en stad som heter Ajmir. Det finns någon som heter Sayyid Husayn som är ett av mina barn** (barnbarn). **Han hade åkt dit med avsikt att göra jihad och ghazâ. Nu har han blivit martyr. Ajmir är på väg att falla i händerna på de otrogna. På grund av att du åker dit och med välsignelser kommer Islâm att spridas och de otrogna kommer att bli föraktliga, oförmögna**

---

443 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 298.

444 Tirmidhî, Shamâil ash sharîf, 409.

445 Bukhârî, "Tabir", 10; Muslim, "Ruya", 22; Abû Dâwûd, "Adab", 96; Tirmidhî, "Ruya", 4; Ibn Mâja, "Tabir-ur-Ruya", 4; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 400; Ibn Abî Shayba, al-Musan-naf, VII, 232.

och ineffektiva." Sedan gav Han honom ett granatäpple och sade: "**Titta noga på detta granatäpple och se sedan och förstå vart du ska gå."** Hadrat Mu'inuddin Chashtî tog granatäpplet som gavs av vår Mästare, Profeten, och tittade noga på det som han blev beordrad och såg mellan öst och syd och väst helt och hållet.

Hadrat Ahmad Rifai hade åkt på hajj. På vägen tillbaka, när han besökte vår Mästares, Rasûl al-akrams välsignade grav i Medîna al-munawwara, reciterade han en dikt med följande innebörd:

Jag var långt borta för att kyssa ditt land, min herre,
Jag kunde inte komma, så jag skickade min själ i stället för mig själv.
Nu har jag fått förmånen att besöka er.
Ge mig din välsignade hand, låt mig kyssa den, O Habîb!

När dikten var färdigspelad såg man vår Profets välsignade hand genom Hans grav. Då kysste Sayyid Ahmad Rifai vår Mästare, Profetens hand med extrem respekt. Människor som var där bevittnade denna händelse med förvåning.

Efter att ha kysst vår Mästare, Profetens välsignade hand, lade han sig vid dörren till Rawda al-mutahhara. Sedan bad han gråtande människorna som befann sig där: "Stig över mig!". De lärda var tvungna att gå ut genom andra dörrar. Detta är en välkänd karâmat som har berättats från person till person fram till idag. Det är välkänt att Hadrat Ibn Abidin var en from lärd man och hade många karâmats och anekdoter om sig själv. Han såg vår Mästare Rasûlullah med sina ögon när han reciterade tahiyyat (den duâ som börjar med "at-tahiyyâtu lillâhi..." som reciteras under den sittande positionen i namâz) under de fem gångerna av namâz varje dag. Om han inte kunde se vår Profet skulle han utföra den namâz igen.

En av de största islamsforskarna, Imâm ar-Rabbânî Ahmad Fârûqî Sarhandî, som var mujaddid (Islams förstärkare, förnyare) under det andra årtusendet, sade: "Under de sista dagarna av Ramadân uppträdde ett mycket vackert tillstånd. Jag låg på min säng. Mina ögon var stängda. Då kände jag att någon annan kom och satte sig på min säng. Vad var det jag såg! Det var sayyiden, Mästaren av allt det förstnämnda och det sistnämnda. Jag samlade mig omedelbart. Han sade: "Jag har kommit hit för att skriva en ijâzat (tillstånd) åt dig. Hittills har jag aldrig skrivit en sådan ijâzat för någon annan". Jag såg att stora förmåner beträffande den här världen skrevs i texten, och välsignelser om âkhirat skrevs på baksidan av denna ijâzat."

Hadrat Abdulqâdir al-Geylânî berättar i sin bok **Gunya** genom att förmedla från Hadrat Ibrâhîm Tamimi:

"Det har enhälligt bekräftats av 'ulamâ'.av hadîth att Rasûlullah kan ses både när man är vaken och i sina drömmar."

***Ibrâhîm Lâqânî rahmatullahi a**leyh*



Khidir 'alaihis-salâm sade till mig: **"Om du vill se Rasûlullah i din dröm, bör du resa dig upp efter att ha utfört kvällsnamâz, och utan att tala med någon förrän efter kvällsnamâz bör du utföra awwâbîn-namâz. Du bör göra salâm i slutet av varje två rak'ats.**

Du bör recitera Hamd, det vill säga Sûrah al-Fâtiha en gång och Ikhlâs Sûrah sju gånger i varje rak'at. Efter att ha utfört natt-namâz med jamâ'at ska du gå till ditt hus och utföra witr-namâz. Innan du går till sängs ska du utföra en namâz på två rak'ats och recitera Hamd och sedan Ikhlâs Sûrah sju gånger i varje rak'at. Efter denna namâz ska du göra sajda och be Allahu ta'âlâ om förlåtelse sju gånger (det vill säga du ska säga istighfâr) och säga "Subhânallâhi walhamdu lillâhi walâ quwwata illâ billâhil aliyyil azîm" sju gånger. Sedan ska du höja huvudet från sajda-ställningen och lyfta händerna i sittande ställning och säga: "Ya hayyu, ya qayyûm, ya zal jalâli wal ikrâm, ya ilâhal awwalîna wal âkhirîn wa ya Rahmân-ad-dunya wal âkhirati wa rahimahuma, ya Rabbî, ya Rabbî, ya Rabbî, ya Rabbî, ya Allah, ya Allah, ya Allah, ya Allah".

Sedan ska du resa dig upp och recitera samma duâ. Gör sedan sajda och recitera samma duâ igen. Därefter ska du lyfta huvudet från sajda och vända dig mot qibla (Kâ'ba) och lägga dig ner som du vill sova. Tills du somnar ska du säga salawât ash-sharîfa till vår Mästare, Profeten."

Jag sa: "Jag vill att du berättar för mig vem du har lärt dig den här bönen av." Hadrat Khidir sade: "Tror du mig inte?" Jag sa: "Jag svär vid Allahu ta'âlâ, som sände Muhammed 'alaihis-salâm som en sann Profet, att jag tror dig!"

Khidir 'alaihis-salâm sade: "Jag var närvarande i den samling där Rasûlullah undervisade och gav råd om denna duâ. Jag hade lärt mig denna duâ från den person som vår Profet undervisade."

Sedan gjorde jag allt som Khidir 'alaihis-salâm sa. Jag började recitera salawât ash-sharîfa till vår Mästare, Profeten. På grund av min glädje från förhoppningen om att få se vår Mästare, Profeten, kunde jag inte sova. Jag stannade uppe till morgonen.

Jag utförde morgonens namâz och satte mig ner till soluppgången. Jag utförde den namâz som kallas Duha. Jag sa till mig själv: "Om jag fortfarande lever i kväll ska jag göra samma sak som föregående kväll". Under tiden somnade jag. I min dröm kom änglar och förde mig till Jannah. Där såg jag herrgårdar och palats gjorda av rubin, smaragd och pärla; floder gjorda av honung, mjölk och drycker som är unika för Jannah.

Jag frågade änglarna som förde mig till Jannah: "För vem är den där herrgården?" De svarade: "Den är för dem som utför den gärning som du har utfört." De släppte mig inte förrän de fick mig att äta Jannahs mat och dricka Jannahs drycker. Efteråt tog de mig ut ur Jannah och förde mig till den plats där jag hade varit.

Då kom vår Mästare Rasûlullah till mig med sjuttio profeter och sjuttio rangordnare (avståndet mellan varje rangordning var lika långt som avståndet mellan öst och väst) av änglar och hälsade på mig och höll min hand. I det ögonblicket sade jag: "O Rasûlullah! Khidir 'alaihis-salâm berättade för mig att han hade hört denna hadîth från dig". Då sade vår Mästare, Profeten: **"Khidir berättade sanningen, det han berättade är sant. Han är den mest lärde bland dem som finns på jorden. Han är ledare för Abdâl** (pluralversionen av namnet på en grupp av Awliyâ)**. Han är en av Allahs soldater på jorden."**

Då frågade jag: "O Rasûlullah! Finns det någon annan belöning än den jag ser här som ska ges till den som utför denna handling?" Han svarade: **"Vilken belöning kan vara bättre än den du har sett och fått? Du har sett din plats och din rang i Jannah. Du har ätit Jannahs frukter och druckit Jannahs drycker. Du har sett änglarna och profeterna tillsammans med mig. Du har sett houris."**

Jag sa: "O Rasûlullah? Kommer den person som gör samma saker som jag gjorde, utan att se vad jag hade sett, att få det som jag har fått?" Han svarade: **"Jag svär vid Allahu ta'âlâ, som sände mig som en sann Profet, att den personens stora synder kommer att förlåtas. Allahu ta'âlâs vrede över den personen kommer att avlägsnas. Jag svär vid Allahu ta'âlâ, som sände mig som en sann Profet, att den som utför samma gärning som du utförde, och även om de inte kan se i drömmar vad du såg, kommer att få det som du har fått. En röst från himlen kommer att säga att Allahu ta'âlâ har förlåtit den som utförde denna gärning och hela Muhammeds ('alaihis-salâm) ummat från öst till väst."**

Jag frågade: "O Rasûlullah! Kommer den personen också att ha en sådan lycka som jag, som jag har sett ditt ansikte och Jannah?"

Han svarade: **"Ja, allt detta kommer att beviljas den personen."** När jag frågade: "O Rasûlullah! Är det acceptabelt att lära ut denna bön och informera om dess belöningar till alla manliga och kvinnliga muslimer?" Han svarade: **"Jag svär vid Allahu ta'âlâ, som har sänt mig som en sann Profet, att förutom de som Allahu ta'âlâ har skapat som välsignade människor, kommer inga andra att utföra denna gärning".** Den som ser vår Profet Muhammad 'alaihis-salâm i Hans verkliga utseende i sin dröm har verkligen sett Honom. För djävulen kan inte förklä sig som vår Profet. Däremot kan djävulen förkläda sig och visa sig i en annan form. Det är inte lätt som inte kan särskiljas för den som inte känner igen Rasûlullah.

Några av de lärda sade: "Att se vår Profet i en dröm, i ett annat utseende, är fortfarande att se Honom. Detta tyder dock på att den som hade denna dröm är defekt i religionen. Alla som drömmer vår Profet Muhammad 'alaihis-salâm i Hans verkliga utseende och dör som muslim ska gå till Jannah."

Abû Hurayra informerade om denna hadith ash-sharîf av vår Profet: **"En person som utför en namâz på två rak'ats genom att recitera Sûrah al-Fâtiha och Âyat-al Kursî en gång och Sûrah al-Ikhlâs femton gånger i varje rak'at av denna namâz och säger, "Allahumma salli alâ Muhammadin nabiyyil ummîyi" tusen gånger efter namâz en fredagskväll, kommer**

"Om någon besöker mig enbart för att besöka mig och utan några andra avsikter förtjänar han min förbön på qiyamats dag."

Hadith ash-sharîf



att se mig i sin dröm innan nästa fredag kommer. Alla tidigare och framtida synder för den personen skall förlåtas. Jannah är för dem som ser mig."

Att besöka vår Mästare, Profetens välsignade grav

Vår Mästare Fakhr al-kâinat sade: **"Den som besöker mig efter min död är som om han eller hon hade besökt mig när jag levde."** Vår Profet sade i en hadîth ash-sharîf, som finns i boken **"Mir'ât al-Medîna": "Det är wâjib (obligatoriskt) för mig att göra förböner för dem som besöker min grav".** Denna hadîth ash-sharîf förmedlades av Ibn Khuzayma, Bazzâr, Dâra Qutnî och Tabarânî (rahimahum-Allah). I en annan, rapporterad av Bazzâr, förklaras: **"Det blev halâl för mig att göra förböner för dem som besöker min helgedom".**

Hadithen ash-sharîf i boken Muslim ash-sharîf och som också citeras i Abû Bakr ibn Makkârîs bok **Mu'jam** säger: **"Om någon besöker mig enbart för att besöka mig, och utan några andra avsikter, förtjänar han min förbön på qiyâmats dagen."** Denna hadîth ash-sharîf förebådar att Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) skulle gå i förbön för dem som åker till Medîna för att besöka Honom.

Akta dig för bristande respekt, här finns Allahs Älskade,
Dit den gudomliga blicken är riktad; maqâm al-Mustafâ är detta!

Den sorgsna beundraren av Hans Salam Gate är nymånen på himlen,
Från nûren av dess ljus stiger Gemini.

Här vilar Janab al-Haqqs älskade, Högre än Janab al-Kibriyas arsh är dess värde.
Från denna jords ljushet upplöstes frånvarons mörker,
Hela tillvaron öppnade sina ögon från blindhet med sin kajal.

Endast om du bestämmer dig för att uppträda blygsamt, Nâbî, gå in i denna närvaro,
Detta är där änglarna besöker; här kyssas av profeterna!

Nâbî

En annan hadîth ash-sharîf som rapporterats av Dâra Qutnî är: **"De som inte besöker mig efter att hajjen utförts skadar mig."** Rasûlullâh (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) önskade att muslimerna skulle besöka Honom eftersom Han ville att Hans ummat skulle få thawâb även på detta sätt.

Det var av denna anledning som våra fiqh-forskare kom till Medîna och utförde namâz i Masjid ash-sharîf efter sin hajj-plikt. Därefter besökte de och fick välsignelser genom att se Rawda al-mutahhara, Minbar al-munîr och Qabr ash-sharîf (Rasûlullahs välsignade grav), som är överlägsen Arsh al-a'lâ; de platser där Profeten satt, gick och lutade sig mot; den stolpe Han lutade sig mot när wahy (uppenbarelsen) kom, och de platser där Ashâb al-kirâm och Tâbi'în (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhum ajma'în), som hjälpte till att bygga masjiden och reparera den eller som hade äran att ge ekonomisk hjälp, hade gått. De lärda och sulahâ (fromma människor) som kom senare skulle komma till Medîna efter hajj och göra som våra 'ulamâ i fiqh gjorde. Det är av denna anledning som hajjis har besökt Medîna al-munawwara. Abû Hanîfa (rahimah-Allahu ta'âlâ), solen bland Islams 'ulamâ, sade: "Att besöka Qabr as-sa'âdat (vår Profets välsignade grav),

en av de mest värdefulla mustahabs (en handling som är omtyckt av Allahu ta'âlâ), är en ibâdat (dyrkan) av en grad som nästan är lika stor som wâjib (handling, nästan lika obligatorisk som fard, så att den inte får utelämnas)". Den person som besöker vår Mästare Rasûlullahs qabr ash-sharîf bör ofta säga salawât ash-sharîfa. Det förklarades i en hadîth ash-sharîf att dessa salawâts och Salam når vår Profet. Hur man besöker vår älskade Profet är följande: När du ser stadenMedînaal-munawwarapålångthållsägerdusalâtochsalâm.

Säg sedan: **"Allâhumma hâzâ haramu Nabiyyika faj'alhu vikâyatan lî min-an-nâr wa amânan min-al-'azâb wa sû-il-hisâb."** Om möjligt gör du en ghusl (rituellt bad) innan du går in i staden eller masjid. Du tar på dig lite doft. Du bär nya, rena kläder. För dessa handlingar visar på hyllning och respekt. Du går in i Medîna al-munawwara blygsamt, seriöst och tyst. Efter att ha sagt **"Bismillâhi wa alâ millat-i Rasûlillah"** reciterar du den 80:e âyat al-karîma i Sûrah al-Isrâ. Strax därefter säger du: **"Allahumma salli alâ Muhammadin wa alâ âl-i Muhammad. Wagfir lî zunûbî waftâh lî ebwâba rahmatika wa fadlika"** och går in i Masjid an-Nabawî. Utför sedan två rak'ats av tahiyyat-al-masjid namâz nära vår Mästare Rasûlullahs minbar. Minbarens pelare måste befinna sig vid din högra axel.

Vår älskade Profet skulle utföra namâz där. Här är platsen mellan vår Mästare, Profetens grav och minbar. I en hadîth ash-sharîf står det: **"Mellan min grav och min minbar finns en av Jannahs trädgårdar. Min minbar ligger på min hawz** (damm)**"**[446]

Sedan presterar du dig själv i tacksamhet på grund av för att Allahu ta'âlâ har beviljat dig besöket av Rasûlullahs välsignade grav. Efter bönen reser du dig upp och kommer nära Hujra as-sa'âdat, vår Mästare, Profetens qabr ash-sharîf. Med ansiktet mot Rasûlullahs välsignade ansikte och ryggen mot qibla står du respektfullt cirka två meter från den välsignade graven. Närma dig inte graven närmare. Du ska vara i khushû' (djup och ödmjuk vördnad) och hudû (i total överlåtelse) och stanna respektfullt, som om han levde och du var i hans höga närvaro enligt hur Allahu ta'âlâ förordnat i Qur'ân al-karîm. Du bör alltid behålla ditt lugn och din fattningsförmåga. Att inte sätta att lägga händerna på väggarna i qabr ash-sharîf och hålla sig borta med vördnad är mer gynnsamt. Du bör stanna där som om du var i namâz

Du påminner dig om vår Mästare Rasûlullahs välsignade utseende och tänker på att Rasûlullah ser dig, hör din salam och dina böner, svarar dig och säger âmîn. Vår Mästare Rasûlullah sade

"Mellan min grav och min minbar finns en av Jannahs trädgårdar. Min minbar ligger på min hawz (damm)."

Hadith ash-sharîf



446 Bukhârî, İ'tisâm, 16; Muslim, "Hajj", 588; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, II, 236; Bayhaqî, Shu'ab-ul-îmân, III, 491.

nämligen: "**När någon säger salât till mig vid min grav hör jag det.**" Återigen i en hadîth ash-sharîf förklarades det att vid vår Mästare Rasûlullahs qabr ash- sharîf hade en ängel fått i uppdrag att förmedla hälsningar till Honom från dem från Hans ummat som sänder hälsningar. Då bör du säga: **"Assalâmu 'alaika yâ sayyidî yâ Rasûlullah! Assalâmu 'alaika yâ Nabiyyallah! Assalâmu 'alaika yâ Safiyyallah! Assalamus "alaika yâ Habîballah! Assalâmu 'alaika yâ Nabiyyarrahmati! Assalâmu "alaika yâ Shafî-al-ummati! Assalâmu "alaika yâ Sayyid-al-mursalîn! Assalâmu 'alaika yâ Khâtam-an-nabiyyîn!"**

Må Allahu ta'âlâ skänka er den högsta belöningen. Jag vittnar om att du har uppnått din uppgift som Profet. Du utförde din plikt. Du gav råd till din ummat. Du gjorde jihad på Allahu ta'âlás väg tills du gick bort. Må Allahu ta'âlâ säga salât och salâm till dig fram till qiyâmats dag. O Rasûlullah! Vi kom till dig från mycket avlägsna platser. Vi kom hit för att besöka din qabr ash-sharîf, för att betala din rätt, för att se vad du gjorde på plats, för att bli välsignade med att få besöka dig, för att be dig att vara en förbön för oss inför Allahu ta'âlâ. För våra fel har förstört oss. Våra synder väger på våra axlar. O Rasûlullah! Du är både förlikare och den vars förbön accepteras. Mahmûds rang har beviljats dig.

Allahu ta'âlâ förordnar också (i den 64:e âyat al-karîma i Sûrah an-Nisâ) i Qur'ân al-karîm, i maal: **"Vi sände varje profet enbart för att bli lydnad** (av den stam han sändes till) **med Allahu ta'âlâs befallning. Efter att ha förtryckt sina egna nafses** (gjort sig själva orätt)**, om de kommer till er och ber om Allahu ta'âlás barmhärtighet, och om Min Rasûl går i förbund för dem, kommer de säkerligen att finna Allahu ta'âlás All-förlåtande och All-barmhärtig."** Vi kom till din höga närvaro. Men vi har förtryckt våra nafses. Vi önskar att våra synder ska förlåtas.

O Rasûlullah! Be om ursäkt för oss inför Allahu ta'âlâ. O Rasûlullah! Be Allahu ta'âlâ om att Han ska ta våra själar medan vi är på din väg, låt oss ansluta oss till dem som kommer att gå till mahsharplatsen med dig på qiyâmatdagen och ge oss möjlighet att träffas vid och dricka från din pool. O Rasûlullah! Vi ber om din förbön." Sedan reciterar du den tionde âyat al-karîma i Sûrah al-Hashr, i maal: **"... O vår Rabb! Förlåt oss och våra trogna bröder som levde före oss och gick bort! Lämna inte kvar något agg i våra hjärtan mot dem som har îmân! O vår Rabb! Du är verkligen Medlidande och Barmhärtig!"**

Sedan överför du hälsningarna från dem som skickade sina hälsningar och säger: "Assalâmu 'alaika yâ Rasûlullah! Den här personen önskar att du ska vara en förbön för honom inför Allahu ta'âlâ. Gör förbön för honom och alla muslimer", och säg salawât så många gånger du vill.

Sedan rör du dig en halv meter till höger, i linje med Hadrat Abû Bakr Siddîqs huvud, och hälsar Hadrat Abû Bakr Siddîq genom att säga: **"Assalâmu 'alaika yâ khalîfata Rasûlillah! Assalâmu 'alaika yâ rafîkahu fil-gâr! Assalâmu 'alaika yâ amînahu alal-asrâr! Må Allahu ta'âlâ ge dig, imâm av denna ummat, den högsta av belöningar. Du utförde din khilâfat (kalifat) plikt och följde Hans upphöjda sunnat på ett så vackert sätt. Du kämpade mot murtads (avfällingar) och de som avvek från den rätta vägen. Du berättade alltid sanningen. Du hjälpte de människor som befann sig på den rätta vägen fram till din död.**

Må Allahu ta'âlâs salâm, Barmhärtighet och överflöd vara över dig! O min Allah! Ta våra själar med Din Barmhärtighet medan vi har hans kärlek i våra hjärtan. Gör inte vårt besök hos honom ogiltigt!"

Sedan flyttar du dig återigen en halv meter till höger, i linje med Hadrat 'Umars grav, och hälsar Hadrat 'Umar genom att säga: **"Assalâmu 'alaika yâ Amîr-al-mu'minîn! Assalâmu 'alaika yâ Muzhir-al-Islâm! Assalâmu 'alaika yâ Muksir-al-asnâm! Må Allahu ta'ala ge er den högsta belöningen. Du hjälpte muslimerna medan du levde fram till din död. Du skyddade de föräldralösa barnen. Du var god mot dina släktingar. För muslimerna var du en vägledare som de var nöjda med och som både var på rätt väg och ledde människor till rätt väg. Du såg till att deras angelägenheter var ordnade. Du gjorde deras fattiga rika och behandlade deras skador. Må Allahu ta'âlás salâm, barmhärtighet och välsignelser vara över dig!"**

När du sedan vänder dig till Hadrat Abû Bakr och Hadrat 'Umar säger du: **"Assalâmu 'alaikumâ yâ dajîay-Rasûlillah wa rafîqayhi wa wazîrayhi wa mushîrayhi wal muâwinayni lahû alal-qiyâmi fid-dîni wal-qâimayni ba'dahû bi-masâlih- il-muslimîn! Må Allahu ta'âlâ ge dig den vackraste belöningen. Vi håller dig som vår mellanhand inför Rasûlullah, för att få Hans förbön och Hans åkallan till Allahu ta'âlâ för att Han ska acceptera vår sa'y, ta våra själar och återuppliva oss medan vi tror på Islâm och ge oss möjlighet att vara bland de människor som är med Rasûlullah på qiyâmatdagen."**

Sedan ber du för dig själv, för dina föräldrar, för dem som bett dig att be för sig själva och för alla muslimer, och sedan står du mot vår Mästare Rasûlullahs välsignade ansikte och efter att ha sagt: **"O min Allah! Du har bestämt (i maal): 'Vi sände varje profet enbart för att bli lydnad (av den stam han sändes till) med Allahu ta'âlâs befallning. Efter att ha förtryckt sina egna nafses (gjort sig själva orätt), om de kommer till dig och ber om Allahu ta'âlás barmhärtighet, och om Min Rasûl gör förböner för dem, kommer de säkert att finna Allahu ta'âlás All-förlåtande och All-barmhärtig."**[447]

O min Rabb! Genom att följa Ditt upphöjda ord och lyda Dina befallningar ber vi Dig för Din älskade Profetens förbön inför Dig", säger du följande bön, som är den tionde âyat al-karîma i Sûrah al-Hashr och som du reciterade tidigare (i maal): **"... O vår Rabb! Förlåt oss och våra trogna bröder som levde före oss och har gått bort! Lämna inte kvar något agg i våra hjärtan mot dem som har îmân! O vår Rabb! Du är verkligen Medlidande och**

"O vår Rabb! Förlåt oss och våra trogna bröder som levde före oss och har gått bort! Lämna inte kvar något agg i våra hjärtan mot dem som har îmân! O vår Rabb! Du är verkligen Medlidande och Barmhärtig!"
Hashr:: 10



447 Sûrah an-Nisâ: 4/64.

Barmhärtig!" Sedan reciterar du âyat al-karîmas, **"Rabbanagfir lanâ wa li- âbâ-inâ wa li-ummahâtinâ wa li-ihwâninal-lazîna sabakûna bil- îmâni" "Rabbana âtinâ..." och "Subhâna rabbika..."** och avslutar besöket av Hujra as-sa'âdat.

Sedan kommer du till Rawda al-mutahhara, som ligger mellan Rasûlullahs grav och minbar. Här finns en fyrkantig plats. Man utför namâz så mycket man vill och säger böner. Du säger tasbîhs och tack och prisar Allahu ta'âlâ. Sedan kommer man till minbaren och med avsikt att ta emot Rasûlullahs välsignelse, du lägger din hand på den plats där vår Mästare, Profeten, skulle lägga Sin hand när Han höll khutba. Du utför två rak'ats av namâz här. Du ber till Allahu ta'âlâ om dina önskemål. Du tar din tillflykt till Allahu ta'ala barmhärtighet från hans vrede. Sedan kommer du till Hannâna-pelaren. Detta är pelaren som stönade för att vår Mästare Rasûlullah hade slutat luta sig mot den, eftersom Han hade börjat leverera Sin khutba på en ny predikstol, och den slutade att stönade efter att Rasûlullah hade gått ner i minbaren och kramat om den. Sedan kommer man till den pelare som Hadrat Abû Lubâba band sig själv och gjorde tawba (ånger). Här utför man två rak'ats av namâz och gör tawba och istigfâr. Du säger vilka böner du vill. Under den tid du stannar här tillbringar du din tid med att recitera Koranen al-karîm på nätterna, nämna Allahu ta'âlâs namn, säga böner i hemlighet och öppet och göra râbita (binda sitt hjärta till hjärtat på en awliyâ).

Det är mustahab (en handling som Allahu ta'âlâ tycker om) att besöka Baqî-kyrkogården efter att ha besökt vår Mästare Rasûlullahs välsignade grav. Därefter besöker man de andra gravarna, särskilt Hadrat Hamzas grav, som är Sayyid-ush-shuhadâ (martyrernas mästare). Där besöker man också gravarna för Hadrat Abbâs, Hasan ibn Alî, Zayn al-Âbidîn och hans son Muhammad Bâkir och hans son Ja'far as-Sâdiq, Amîr-ul-mu'minîn Hadrat 'Uthmân, vår Mästare Rasûlullahs son Ibrâhîm, vår Mästare Rasûlullahs välsignade fruar, Hans faderliga moster Safiyya och många fler Sahâbas och folket från Tâbiîn (radiy-Allahu 'anhum ajma'în). Ni utför namâz i Fâtima-moskén på Baqî-kyrkogården. Det är mustahab att besöka martyrerna från Uhud på torsdagen. Där reciterar man bönen "Salâmun 'alaikum bimâ sabertum. Fani'ma uqbaddâr. Salâmun 'alaikum yâ ahla dâr-il-kavm-il-mu'minîn wa innâ inshâallahu an karîbin bikum lâhikûn." Sedan reciterar du Âyat-al kursî och Sûrah al-Ikhlâs.

De som besöker Hujra as-sa'âdat bör vara mycket vaksamma och inte ha världsliga tankar i sina hjärtan. De bör tänka på Muhammed 'alaihis-salâms välsignade nûr och höga status. Böner som görs av dem som tänker på världsliga angelägenheter, på att smickra sig med människor av hög rang eller handel kommer inte att accepteras; de kommer inte att uppnå sina önskemål.

Att besöka Hujra as-sa'âdat är en mycket hedervärd ibâdat. Man fruktar att de som inte tror på detta kan lämna Islâm. Eftersom de skulle motsätta sig Allahu ta'âlâ, Hans Rasûl och alla muslimer. Även om vissa Mâlikî-forskare sa att det var wâjib att besöka Rasûlullah, så var det enhälligt sagt att det var mustahab.

AS-SUBHU BADÂ

Assubhu badâ min tal'atihî.
Vallaylu dacâ min vafratihî.
Fâka'r rusulâ fazlan ve ulâ.
Ahda's subulâ li dalâlatihî.

Morgonens nûr kommer från hans ansikte.
Nattens mörker kommer från hans hår.
Med sin dygd och sublimitet är han överlägsen alla Rasûls. De
som har vägledning har funnit vägen med Hans visning.

Kanzul karamî mawlanni'amî.
Hâdil umami li shariatihî.
Az kannasabî a'lal-hasebî.
Kullu'l-arabî fî-hizmatihî.

Denna källa av generositet som Han skänkte från Sitt förråd.
Han gav människor religion och vägledning.
Hans släkt är ren, Hans ära är upphöjd.
Alla araber står under Hans ledning.

Sa'atish-shajarû natakal hajarû.
Shukkal kamarû bi isharatihî.
Jibrilû atâ laylete esrâ.
Var-Rabbu da'â li-hadratihi.

Träden sprang, stenarna talade i Hans närvaro,
Med Hans signal delade sig månen i två delar.
På Isrâ-natten kom Jabrâîl till Honom,
Och Hans Rabb bjöd in Honom till Sin närvaro.

Nâlesh-sharafâ wallâhu afâ.
Ammâ selafâ min ummatihî.
Fe Muhammadunâ huva Sayyidûna.
Fel izzulenâ bi ijabatihî.

Han uppnådde höga positioner,
Allah förlät Hans ummat.
Vår Muhammed, Han är vår Mästare,
Äran är vår, för vi har accepterat honom.

Abdullah ibn Rawâha (radiy-Allahu 'anh)



TAWASSUL MED VÅR MÄSTARE, PROFETEN

Människor gjorde tawassul[448] med vår Mästare, Profeten, hela tiden; före och efter hans skapelse, under Hans livstid och efter Hans bortgång och under gravens liv och kommer att göra tawassul med Honom på platsen för Arasât, efter uppståndelsen på qiyâmatdagen och i Jannah. Wasila (mellanhand, tillflykt) är allt som orsakar närhet till och tillgodoseendet av ens behov inför Allahu ta'âlâ.

Det är tillåtet att göra tawassul med Rasûl al-akram, det vill säga att göra vår Mästare Rasûlullah wasila inför Allahu ta'âlâ och be om Hans hjälp och förbön. Detta är något som har utförts av Profeterna ('alaihimus-salâm), Salaf as-sâlihîn (Ashâb al-kirâm och de tidiga vetenskapsmännen), 'ulamâ och andra muslimer. Ingen muslim ansåg att det var en ond gärning. Fram till nu har det inte funnits någon som förnekat detta, med undantag för dem med en korrupt trosbekännelse.

Mänsklighetens fader, Âdam 'alaihis-salâm, hade när han steg ner på jorden gjort vår Mästare, Profeten wasila. Vår älskade Profet berättade om denna händelse i en av sina hadîth ash-sharîfs på följande sätt: **"När Âdam** ('alaihis-salâm) **hade begått ett misstag och togs ut ur Jannah sade han: 'Åh min Rabb! Förlåt mig för kärleken till Muhammed** ('alaihis-salâm)**!". Allahu ta'ala accepterade hans bön och frågade: "Hur känner du Muhammed? Jag har inte skapat Honom ännu! Han svarade: "När Du skapade mig, så snart jag öppnade ögonen, såg jag Lâ ilâha illallâh Muhammadun Rasûlullâh skrivet på Arshs kanter; det angav Hans namn tillsammans med Ditt, vilket visade Din kärlek till Honom". Och Allahu ta'âlâ sade: "O Âdam! Du har berättat sanningen! Han är den som jag älskar mest av alla Mina varelser. Eftersom du har bett om förlåtelse för Hans skull, har jag accepterat din bön och förlåtit dig."**[449] Enligt en annan rapport sade han: **"Han är en Profet som kommer från din släktlinje. Om jag inte hade skapat Honom skulle jag inte ha skapat dig och dina ättlingar. Eftersom du hade gjort Honom till en förbön har jag förlåtit dig""**[450]

Det finns tusentals exempel på detta. Några av dem nämns nedan:

En man som var blind på båda ögonen bad Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) att be så att hans ögon kunde se. Rasûlullah sade: **"Jag ska be om du vill, men det blir bättre om du har tålamod och uthärdar det".** "Jag har ingen kraft kvar att uthärda. Jag ber dig att be", svarade den blinde muslimen. Då sade vår Mästare, Profeten till honom: "Utför abdast och säg denna bön!":

"Allâhumma innî as'aluka wa atawajjahu ilaika bi-Nabiyyika Muhammadin Nabiy-yir-rahmati. Ya Muhammad! Innî atawajjahu bika ilâ Rabbî fî hâjatî-hâzihî, li-taqdiya lî Allahumma shaffi'hu fiyya."

Imâm an-Nasâî, en hadîth 'âlim (lärd), rapporterade att när den blinde mannen bad, Allahu ta'âlâ accepterade hans bön och han kunde se.

448 Tawassul betyder att göra någon till en wasîla (mellanhand, återvändande) för att be om hans hjälp och böner. Att be om hans förbön innebär att be till Allahu ta'âlâ genom hans förmedling och att be om döden med tro

449 Hâkim, al-Mustadrak, II, 672, Ibn Kathîr, as-Sira, I, 320.

450 Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, VIII, 198.

Om att göra tawassul med vår Mästare Rasûlullah berättade Hadrat 'Uthmân ibn Hanîf följande händelse: "När 'Uthmân ibn 'Affân var Khalîfa (kalif) berättade någon som var i stora svårigheter för mig om sin personliga sorg eftersom han skämdes över att gå till Khalîfa. Jag sa åt honom att utföra abdast och gå till Masjid as- sa'âdat och be den bön som gav den blinde muslimen synen tillbaka.

Den stackars mannen gick till Khalîfa efter att ha bett bönen. Han togs emot. Khalîfa lät honom sitta på sin sajjada (namâz-matta) och lyssnade till hans problem och accepterade hans begäran. Den stackars mannen, som såg att hans problem löstes på en gång, kom till mig och sade glatt: "Må Allahu ta'âlâ välsigna dig! Jag skulle inte ha kunnat bli av med dessa problem om du inte hade haft ett ord med Khalîfa". Han antog att jag hade talat med Khalîfa."

En gång inträffade en hungersnöd under Hadrat 'Umars kalifat. Hadrat Bilâl ibn Hars, en sahâbî, gick till Rasûlullahs grav och sade: "O Rasûlullah! Din ummat håller på att svälta ihjäl. Jag ber dig att be om förbön för att det ska regna." Den natten såg han Rasûlullah i sin dröm, Han sade: **"Gå till Khalîfa! Ge min salâm till honom och be honom gå ut och be om regn!"** Hadrat 'Umar gick ut för att be om regn och det började regna.

Allahu ta'âlâ accepterar böner för dem Han älskar. Allahu ta'âlâ förklarade att Han älskar Muhammed 'alaihis-salâm' mycket. Därför, om någon ber och säger: **"Allâhumma innî as'aluka bijâh-i Nabiyyikal-Mustafâ",** kommer hans bön inte att avvisas. Men det strider mot âdâb att göra Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) till en förbittrare för oviktiga, världsliga världsliga angelägenheter.

Burhânaddîn Ibrâhîm Mâlikî sade: "En mycket hungrig fattig man som gick till Hujra as-sa'âdat och sade: 'O Rasûlullah! Jag är hungrig. Efter ett tag kom någon och tog honom till sitt hus och serverade honom mat. När den fattige mannen sa att hans bön hade blivit accepterad sade värden: "Min bror! Du lämnade din familj hemma och hade en lång och ansträngande resa för att besöka Rasûlullah; är det lämpligt att gå in i Rasûlullahs audiens för en bit mat? Du borde ha bett om Jannah och oändliga gunster i denna höga, ädla audiens. Allahu ta'âlâ vägrar inte att avslå förfrågningar där. De som uppnår äran att besöka Rasûlullah bör be om att Han ska göra förböner för dem på qiyâmatdagen."

En dag satt Imâm Abû Bakr al-Mukrî tillsammans med Imâm al-Tabarânî och Abû Shaikh i Masjid as-sa'âdat. Efter att ha gått några dagar utan att äta var de mycket hungriga. Till slut sa Imâm Abû Bakr, som inte kunde uthärda mer, "Jag är hungrig, O Rasûlullah!" och drog sig tillbaka till ett hörn. En ädel person, som var en sayyid, kom med sina två tjänare och sade: "Mina bröder! Ni har bett min farfar Rasûlullâh att hjälpa er med er hunger. Han beordrade mig

"(O Âdam!) Han är en Profet som kommer från din släktlinje. Om jag inte hade skapat Honom skulle jag inte ha skapat dig och dina ättlingar. Eftersom du hade gjort Honom till en förbön, har jag förlåtit dig."

Hadîth al-qudsî



att ge er mat." De åt alla tillsammans. Han lämnade dem den återstående maten och gick därifrån.

Imâm Muhammad Marrâkûshî al-Mâlikî (rahimah-Allahu ta'âlâ), en islams lärd man (H. 683/AD 1284), räknade upp dem som hade uppnått sina önskningar genom att göra vår Mästare, Rasûlullah, till sin förhandlare i sin värdefulla bok **Misbâh-uz zulâm**. En av dem, Muhammad ibn Munkadir, sade: "En man hade, innan han gav sig ut för jihâd, deponerat åttio guldmynt hos min far för förvaring och sade: 'Behåll dem åt mig! Du kan låna ut dem till de behövande". En hungersnöd inträffade i Medîna. Min far hade lånat ut allt till dem som led av hungersnöden. När mannen kom tillbaka och ville ha tillbaka sina pengar sa min far till honom att han skulle komma nästa kväll.

Han gick till Hujra as-sa'âdat och bad till Rasûlullah till morgonen. Vid midnatt kom en man och sa: "Öppna din hand. Han gav honom ett paket med guldmynt och gick därifrån. Min far räknade dem hemma och såg att det var åttio guldmynt. Förtjust återlämnade han dem genast till ägaren." Hadrat Imâm Muhammad Mûsâ förklarar i början av sin bok en händelse som han hade upplevt på följande sätt: "År 637 (1239 e.Kr.) gav vi oss av från Sadarfortet tillsammans med en grupp framstående personer. Det fanns en person som guidade oss. Efter ett tag fick vi slut på vatten. Då började vi leta efter vatten. Under tiden gick jag för att uträtta mina behov. I det ögonblicket kände jag mig fruktansvärt sömnig. Jag tänkte att de säkert skulle väcka mig när de åkte iväg och lade mitt huvud på marken.

När jag vaknade upp var jag ensam mitt i öknen. Mina vänner hade glömt bort mig och hade försvunnit. Alldeles ensam greps jag av rädsla. Jag började vandra omkring. Jag hade ingen aning om var jag var och vart jag skulle gå. Överallt var det platt sand. Strax därefter blev det mörkt. Det fanns inte ens ett spår av den karavan som jag reste med. Jag var helt ensam i mörkret. Min rädsla blev allt värre. Förvirrad började jag gå snabbare. Efter ett tag, törstig och trött, föll jag ihop. Till slut gav jag upp hoppet om mitt liv och kände att min död närmade sig. Törsten och tröttheten gjorde att min smärta och mitt lidande nådde en brytpunkt. Plötsligt kom jag till sans. I nattens mörker bad jag: "O Rasûlullah! Hjälp! Jag ber om hjälp från dig med tillåtelse från Allahu ta'âlâ!".

Så snart jag hade avslutat vad jag sa hörde jag någon ropa på mig. När jag tittade på varifrån rösten kom, som lyste upp mörkret runtomkring och var helt vitklädd, såg jag följande någon som jag aldrig hade sett förut och som ringde mig. Han närmade sig mig och tog min hand. I det ögonblicket försvann all min trötthet och törst. Det var som om jag hade blivit född på nytt. Jag blev plötsligt varm för Honom. Vi gick hand i hand en stund. Jag kände att jag upplevde en av de vackraste stunderna i mitt liv. Efter att ha klättrat över en sanddyn såg jag ljusen från den husvagn jag reste med och hörde mina vänners röster. Sedan närmade vi oss dem.

Djuret som jag hade ridit följde karavanen bakifrån. Plötsligt kom det och stannade framför mig. När jag såg min häst framför mig, utstötte jag ett glädjeskrik. När jag skrek släppte personen som var med mig min hand. Sedan höll han min hand igen och hjälpte mig att stiga upp på mitt djur. Därefter sade han: **"Vi avvisar aldrig dem som vill ha något av oss och ber om vår hjälp"**, och gick därifrån. I det ögonblicket förstod jag att Han var vår Mästare Rasûlullah. Medan Han gick därifrån kunde man se att den nûr som Han utstrålade steg upp mot himlen i nattens mörker. När Han försvann kom jag till mina sinnen. Jag sade till mig själv med ånger: "Varför kysste jag inte vår Mästare Rasûlullahs händer och fötter?". Men det var för sent och jag hade missat tillfället."

Abul-Khair Aqta' kom efter fem dagars hunger i Medîna till Hujra as-sa'âdat och hälsade på Rasûlullah. Han sade att han var hungrig och somnade snart vid sidan om. I sin dröm såg han Rasûlullah komma med Abû Bakr as-Siddîq till höger, 'Umar-ul- Fârûq till vänster och Alîyy-ul-Murtadâ (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhum ajma'in) som gick framför Honom.

Hadrat Alî kom och sade: "O Aba'l-Khair! Stå upp! Varför ligger du ner? Rasûlullah kommer!" Han ställde sig genast upp. Rasûlullah kom och gav honom ett stort bröd. Senare sade Abul-Khair: "Jag började äta så fort jag tog brödet, eftersom jag var mycket hungrig. När jag hade ätit halva brödet vaknade jag upp. Jag fann den andra halvan i min hand." Återigen från **Misbah-uz zulam:** Ahmad ibn Muhammad Sûfî sade: "När jag befann mig i Hijâz-öknen hade jag inga ägodelar kvar. Jag nådde Medîna. Jag gav salâm till Rasûlullah genom Hujra as-sa'âdat. Sedan satte jag mig någonstans och sov. Rasûlullah dök upp. Han sade: **"Har du kommit, Ahmad? Öppna dina händer!** Han fyllde mina händer med guld. Jag vaknade upp. Mina händer var fulla av guldmynt."

Imâm as-Samhûdî skrev också om en händelse som han hade upplevt i sin bok **"History of Medîna":** Jag tappade bort min husnyckel. Jag kunde inte hitta den, så jag gick till Hujra as- sa'âdat och sade: "O Rasûlullah! Jag har tappat bort min nyckel, jag kan inte gå hem!" I det ögonblicket kom en pojke, som visade nyckeln i sin hand och sade: "Jag har hittat den här nyckeln. Är den din?"

Mustafâ Ishkî Effendi från Kilis skrev i sin historiebok **Mawârid-i Majidiyya:** "Jag stannade i Mecka i tjugo år. Efter att ha sparat ihop 60 guldmynt flyttade jag, min fru och mina barn till Medîna i H.1247 (AD 1831). Vi spenderade alla pengar under resan. Vi åkte till en vän som gäster. Jag besökte Hujra as-sa'âdat och bad Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'alaihi wa sallam) om hjälp. Tre dagar senare kom en herre till huset där vi bodde och sa att han hade hyrt ett hus åt oss. Han förde mina saker dit. Han betalade hyran för ett år. Efter några månader blev jag sjuk och stannade i sängen i en månad. Det fanns inget kvar att äta eller sälja i huset. Med min frus hjälp, klättrade jag upp på taket. Jag ville berätta om mina bekymmer mot Rasûlullahs grav och be om hjälp. Men när jag höjde händerna för att be så skämdes jag över att be om något världsligt. Jag kunde inte säga någonting. Jag gick ner i mitt rum.

Nästa dag kom någon och sa att en vänlig person hade skickat några guldmynt till mig som en gåva. Jag tog handväskan. Våra problem upphörde, men min sjukdom fortsatte. Med hjälp gick jag till Hujra as-sa'âdat och bad Rasûlullah om tillfrisknande. Jag lämnade masjiden och gick hem utan att be om någons hjälp. Jag återhämtade mig fullständigt när jag kom in i huset. Jag gick ut med en käpp i några dagar för att skydda mig mot nazar (onda ögon). Snart var alla pengar förbrukade. Jag lämnade min fru och

"Den som skadades av en sak bör utföra en perfekt abdast och utföra en namâz på två rak'ats! Säg då: "Yâ Rabbî! Jag ber dig. Jag ber Dig genom förbön av Din Profet Muhammad 'alaihis-salâm, som är barmhärtighet för världarna. Yâ Hadrat Muhammed, jag gör dig till förlikare för att min Rabb ska acceptera min bön. Yâ Rabbî! Gör denna upphöjda Profet till min förhandlare!'"

Hadith ash-sharîf



mina barn i mörkret, utförde nattnamâz i Masjid an-Nabawî och berättade sedan för Rasûlullah om mina problem. På vägen hem kom en person som jag inte kände fram till mig och gav mig en plånbok. Jag såg att det fanns fyrtionio guldmynt i den, vart och ett värt nio kurus. Jag köpte ljus och andra behov och återvände hem."

Det står skrivet i den andra volymen av översättningen av boken **Shaqâyiq-i Nu'mâniyya** att den store islamsforskaren Mawlânâ Shamsaddîn Muhammad ibn Hamza Fanârî (rahimah-Allahu ta'âlâ), den förste Shaikh al-Islâm i det osmanska riket och sin tids mujaddid, blev blind av grå starr. En natt såg han vår Mästare Rasûlullah i sin dröm. När Han befallde honom: **"Förklara** (gör en tafsîr av) **Sûrah Tâhâ!"** svarade han: "Jag har inte förmågan att förklara Koranen al-karîm inför din publik. Dessutom kan mina ögon inte se." Då drog vår Mästare Rasûlullah, som var profeternas helare, ut en bomullsbit ur Sin välsignade hirka och efter att ha fuktat den med Sin välsignade saliv lade Han den på Mollâ Fanârîs ögon, som vaknade upp och fann bomullsbiten på sina ögon. När han tog bort den började han se. Han prisade och tackade Allahu ta'âlâ. Han behöll bomullsbiten och önskade att den skulle sättas på hans ögon efter hans död. Hans testamente uppfylldes när han dog i Bursa år 834 (AD 1431).

Hadrat Imâm Mâlik konverserade med Abû Ja'far Mansûr, 'Abbâsîd Khalîfa, i Masjid an-Nabawî. Han sade: "O Mansûr! Vi befinner oss i Masjid as-sa'âda! Sänk din röst! Allahu ta'âlâ tillrättavisade en grupp i Hans förklaring i Sûrah al-Hujurât: **"Gör inte er röst högre än Rasûlullahs!"[451].** Och i âyat al-karîma: **"De som talar tyst i Profetens närvaro..."[452]** Han berömde dem som talar mjukt. Att respektera Rasûlullah efter Hans död är som att respektera Honom när Han levde.

Mansûr böjde sitt huvud och sade: "Åh Abâ 'Abdullah! Ska jag vända mig mot qibla eller Qabr as-sa'âda?" Hadrat Imâm Mâlik sade: "Vänd inte ditt ansikte bort från Rasûlullah! Den upphöjde Profeten (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam), förbittraren på qiyâmats dag, kommer att göra förböner för dig och för din far Âdam 'alaihis-salâms räddning på qiyâmats dag.

Du bör be om Hans förbön inför Qabr as-sa'âdat och knyta dig till Rasûlullahs välsignade själ. I den 64:e âyat i Sûrah an-Nisâ sägs det, i maal:

"Efter att ha förtryckt sina egna nafses (gjort sig själva orätt), om de kommer till dig och ber om Allahu ta'âlás barmhärtighet, och om Min Rasûl går i förbön för dem, kommer de säkert att finna Allahu ta'âlás medlidande och barmhärtighet". Denna âyat lovar att tawba för dem som gör Rasûlullah till en förbön kommer att accepteras."

Mansûr reste sig då upp och gick framför Hujra as-sa'âdat. Han sade: "O min Rabb! Du lovade att Du skulle acceptera tawba för dem som gör Din Rasûl till en förhandlare! Även jag bönfaller Dig om förlåtelse i Din upphöjda Profets höga närvaro. Förlåt mig som Dina tjänare som Du hade förlåtit när de bad om förlåtelse när Han levde! O min Rabb! Jag ber Dig genom Din upphöjda Profets förbön, som är Nabî-ar-Rahma (barmhärtighetens Profet). O Muhammed, den mest överlägsna av profeterna! Jag bad min Rabb genom din förbön. O min Rabb! Gör den upphöjde Profeten till min förbrytare!" Medan han bad stod han framför och vände sig mot Muwâjahat as-sa'âdat-fönstret med qibla bakom sig och Minbar an-Nabawî till vänster.

Det råd som Hadrat Imâm Mâlik gav Khalîfa Mansûr visar att de som ber framför

451 Hujurât: 49/2
452 Hujurât: 49/3

Hujra as-sa'âdat bör vara mycket vaksamma; det är inte rätt att de som inte kan visa den blygsamhet och respekt som är lämplig för den platsen stannar länge i Medîna al-munawwara.

En anatolisk bybo, som hade bott och gift sig i Medîna al-munawwara och gjort en viss tjänst vid Hujra as-sa'âdat i flera år, fick en dag feber och längtade efter ayran (en svalkande dryck gjord av yoghurt och vatten). Han tänkte: "Om jag var i min by skulle jag få ayran gjord av yoghurt och dricka den". Den natten uppenbarade sig Rasûlullah i Shaikh-ul-Haram Effendis dröm och beordrade honom att överlåta den där vissa tjänsten som den anatoliska bybon utförde till någon annan. När han svarade: "O Rasûlullah! En och annan person från din ummat utför den tjänsten", svarade Profeten: **"Säg åt den personen att gå till sin by och dricka ayran!".** När ordern meddelades honom nästa dag sade bybon: "Som du befaller!" och gav sig iväg till sitt land.

Därför bör man inse att om en enkel tanke kan orsaka en sådan förlust, vilken stor förlust kan då - må Allah förbjuda - inträffa på grund av ett olämpligt ord eller en handling som är olämplig för âdâb, även om det är ett skämt.

Du är îmân i hjärtat på den mu'min som älskar dig,
De kommer aldrig att bli oroliga, du är botemedlet mot deras sorg.

Vikten av att säga salawât ash-sharîfa till vår Mästare Rasûlullahi

Det är en av våra viktigaste plikter att recitera salawât ash-sharîfa till vår Mästare, Profeten, som ett uttryck för respekt när Hans namn hörs eller skrivs. Det sägs i den 56:e âyat al-karîma i Sûrah al-Ahzab i Koranen al-karîm, in maal: **"Sannerligen säger Allahu ta'âlâ och Hans änglar salât för Profeten** (för att upphöja Hans ära)**. O troende! Även ni säger salât-u-salâm till Honom och underkastar er Honom med uppriktighet."**

De lärda inom tafsîr (vetenskapen om tolkning av Koranen al-karîm) har informerat om att ordet **"salât"** som nämns i ovanstående âyat al-karîma betyder rahmat (medkänsla) från Allahu ta'âlâ, istighfâr (bön om förlåtelse) från änglarna och duâ (bön) från muslimerna. Alla Islâmiska lärda har enhälligt sagt att det är fard att säga salawât (uttalat som en välsignelse över vår Profets själ) en gång i livet. Det är wâjib att uttala denna välsignade välsignelse varje gång man säger, hör, läser eller skriver (ett av Hans välsignade namn) för första gången, och det är mustahâb varje gång Hans välsignade namn upprepas.

Den som vill ha något från Allahu ta'âlâ bör först börja med att göra hamd-u- thanâ (beröm, lovord och tacksamhet) till Allahu ta'âlâ och sedan säga salât för vår Mästare Rasûlullah. En sådan bön är värdig att bli accepterad. Bönen med två salâts (i början och i slutet av bönen) är inte avvisad.

"Efter att ha förtryckt sina egna nafses, om de kommer till dig och ber om Allahu ta'âlás barmhärtighet, och om Min Rasûl går i förbön för dem, kommer de säkert att finna Allahu ta'âlás medlidande och barmhärtighet."
An-Nisâ: 64



Hadrat Abû Talha sade: En gång när jag var i Rasûlullahs närvaro märkte jag att Han var mer glad och nöjd än jag någonsin hade sett Honom förut. När jag frågade om orsaken till detta sade Han: **"Hur skulle jag inte kunna vara glad? För en kort tid sedan kom Jabrâîl ('alaihis- salâm) med glada nyheter. Allahu ta'âlâ sade: 'När en av dina ummat reciterar en salawât på dig, reciterar Allahu ta'âlâ tio salawât i gengäld.'"**[453]

Några av de hadîth ash-sharîfs som handlar om detta är följande:

"Må näsan på den som inte reciterar salât-u-salâm över mig när mitt namn nämns i hans närhet, gnidas ner i marken. Må näsan på den som misslyckas med att uppnå Allahu ta'âls nåd när Ramadân-månaden kommer och går, gnuggas ner i marken också. Och näsan på den som når sina föräldrars ålderdom och som inte kan förtjäna att komma in i Jannah genom att behaga dem, ska gnuggas ner i marken."

"Den som inte reciterar salât-u-salâm på mig när mitt namn är som nämns i hans närhet är den snålaste bland de snålaste."

Hadrat Abû Humaid as-Saidi säger: "Några av Sahâba al-kirâm frågade vår Mästare Rasûlullah och sade: 'O Rasûlullah! Hur ska vi recitera salât-u-salâm på dig?". Vår Mästare Rasûlullah sade:

"Säg: Allahumma salli alâ Muhammadin wa azwâjihi wa zurriyatihi kemâ sallayta alâ Ibrâhîma wa bârik alâ Muhammadin wa azwâjihi wa zurriyatihi kemâ bârakta alâ Ibrâhîma innaka hamîdun majîd."[454]

Några av salawât ash-sharîfas är följande:

"Alaihis-salâm."

"Sall-Allahu 'alaihi wa sallam."

"Alaihissalâtu wassalâmu wattahiyya."

"Allâhumma salli 'alâ Sayyidinâ Muhammad."

"Allâhumma salli 'alâ Muhammadin wa 'alâ Âlihî wa Sahbihî ajma'în."

"'Alaihi wa 'alâ jami'i minassalawâti atammuhâ wa minattahiyyati aymanuha."

"Allâhumma salli 'alâ Muhammadin wa 'alâ âl-i Muhammad, kemâ sallayta 'alâ Ibrâhîma wa 'alâ âl-i Ibrâhîm..."

Någon berättade följande: En av mina vänner hade skrivit **"sall-Allahu 'aleihi wa sallam tasliman kathîrân kathîrâ"** på varje ställe där Rasûlullahs välsignade namn nämns i det brev han skickade. När jag träffade honom och frågade varför han gjorde det, sade han: "Jag skrev hadîth-böcker när jag var ung. Jag skulle inte skriva salawât efter att ha skrivit Rasûlullahs välsignade namn. Jag såg världens Mästare i min dröm och gick till Honom. Han vände emellertid sitt välsignade ansikte bort från mig. När jag flyttade mig till den andra sidan vände Han återigen sitt ansikte bort. När jag ställde mig framför Honom och sade: "O Rasûlullah! Varför vänder du ditt ansikte bort från mig?" Han svarade: **"För att du inte skrev salât när du skrev mitt namn i din bok!".** Sedan dess skriver jag alltid Hans välsignade namn med salât."

Det förklaras i hadîth ash-sharîfs:

"Om någon skickar en hälsning till mig, skickar Allahu ta'ala tio hälsningar (medkänsla) **till honom, förlåter tio av hans synder och höjer hans rang tio gånger."**

453 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 102; Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, II, 399.
454 Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, XII, 434.

"På qiyâmat-dagen är den som kommer att vara närmast mig och förtjäna min förbön mest den som har reciterat mest salât-u- salâm över mig."

Haqq ta'âlâ sade till Hadrat Mûsâ 'alaihis-salâm: **"O Mûsâ, vill du att jag ska vara närmare din tunga än dina ord, närmare ditt hjärta än dina tankar, närmare din kropp än din själ och närmare dina ögon än deras ljus?"** När han svarade: "Ja, min Rabb!" Allahu ta'âlâ sade: **"Då ska du recitera många salawât på Muhammed** (sall-Allahu 'aleihi wa sallam)." Allahu ta'âlâ sade: **"O Mûsâ, vill du inte lida törst på qiyâmatdagen?"**. När han svarade: "Ja, O min Rabb!" Allahu ta'âlâ sade: **"Recitera då många salawât på Muhammed** (sall-Allahu 'aleihi wa sallam)."[455]

Vår Mästare, Profeten, sade:

"De som kommer att stå mig närmast i alla led på qiyamats dag kommer att vara de som har reciterat många salawat på mig i världen. Den som reciterar hundra salawâts på mig på fredagen och fredagskvällen, Allahu ta'âlâ tillfredsställer hundra av deras behov. Av dessa behov tillhör sjuttio âkhirat och trettio världen. Sedan skickar Allahu ta'âlâ dessa salater till min grav med en ängel. De är som gåvor som man får.

Den ängeln informerar mig om avsändarens namn, härkomst och stam och antecknar det på ett vitt blad som jag har med mig. Mitt vetande efter min död är detsamma som mitt vetande medan jag lever."[456]

"På torsdagar skickar Allahu ta'âlâ änglar som har silverböcker och gyllene pennor med sig. De registrerar de som reciterar många salât på Profeten på torsdagen och fredagskvällen (natten mellan torsdag och fredag)." "När två muslimer möter varandra, om de gör musâfaha (skakar hand på ett sätt som föreskrivs av Islâm) och recitera salawât på Profeten, innan de Separera deras tidigare och framtida synder är förlåtna."

"När någon av er går in i masjid, låt honom säga salam till Profeten och säga: 'O min Rabb! Skydda mig från shaytan!"[457]

Enligt en annan berättelse: **"När han lämnar masjid, låt honom säga, Allahumma innî as'aluka min fadlika."**

Om det inte finns någon thanâ (lovprisning) till Allahu ta'âlâ och ingen salawât till Rasûlullah i början av duâ (bönen), stannar duâ bakom en ridå. Duâ med lovord och salawât i början accepteras.

Om man inte reciterar salawât på Rasûlullah och hans familj finns det en ridå mellan duâ och himlen. När salawât reciteras rivs denna ridå och duâ stiger upp till himlen. Om salawât inte reciteras kommer bönen tillbaka.

Om någon sänder en hälsning (salât) till mig, sänder Allahu ta'âlâ tio hälsningar (salât) till honom, förlåter tio av hans synder och höjer hans rang tio gånger."

Hadith ash-sharîf



455 Abû Nu'aym, Hilyat-ul-awliyâ, VI, 33.

456 Bayhaqî, Shu'ab-ul-îmân, III, 111; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, LIV, 301.

457 Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, I, 374; VII, 124; Abû Nu'aym, Hilyat-ul-awliyâ, VIII, 139.

Om namnet Allahu ta'âlâ inte nämns och ingen hälsning till Rasûlullah reciteras i ensammankomst, står en piska redo över de närvarande, och den plågar eller förlåter dem.

"När du har ringar i öronen, kom ihåg mig och be om salat för mig." "Den som har för avsikt att påbörja en uppgift bör rådgöra om den saken. Allahu ta'âlâ kommer att bevilja honom att fatta rätt beslut i sin uppgift. Om någon vill säga ett ord men glömmer det, låt honom recitera salât för mig. För när han reciterar salât för mig, hans ord kommer att följa. Förhoppningsvis kommer han att minnas."[458]

"Om en välgörande handling påbörjas utan att nämna Allahu ta'ala namn och utan att recitera salat på mig, är den fruktlös och dess välsignelse kommer att tas bort.[459]

Efter Hadrat Abû Hafs Kaghidîs död, en av de kända personerna inom islam, såg någon honom i sin dröm och frågade: "Hur behandlade Allahu ta'ala dig?" Han svarade: "Han visade barmhärtighet, förlät mig och placerade mig i Jannah." Mannen frågade: "Vad var orsaken?" Han svarade: "Han stoppade mig bland änglarna. De räknade mina synder och mina salawâts på Rasûlullah och fann mina salawâts större än mina synder. Då dekreterade Allahu ta'âlâ till Sina änglar: "**O Mina änglar! Er uppgift är över. Be inte om något annat. Ta honom till Mitt Jannah!"**

Någon från Salaf (as-Sâlihîn) berättar: En av mina vänner, som jag lärde mig hadîth med, dog. I min dröm såg jag honom bära Jannahs gröna kläder. När jag frågade hans anledning sa han: "Jag skulle skriva 'sall-Allahu 'alaihi wa sallam' bredvid Rasûlullahs namn i varje hadîth jag såg. Allahu ta'âlâ belönade min gärning med detta."

Återigen berättar någon från Salaf: En av mina grannar, som var skriftlärare, dog. Jag såg honom i min dröm och frågade honom hur Allahu ta'âlâ hade behandlat honom. Han berättade för mig att Allahu ta'âlâ hade förlåtit honom. När jag frågade om hans anledning sa han: "För varje gång jag skrev Rasûlullahs namn skrev jag orden 'sall-Allahu 'aleihi wa sallam' bredvid"

Abû Sulaymân Dârâni berättar: När jag skrev hadîth skrev jag "sall-Allahu 'alaih", men jag skrev inte "wa sallam" efter att ha nämnt vår Profets härliga namn. Jag såg honom i min dröm. Han frågade: **"O Abâ Sulaymân! När du skriver mitt namn i hadîth, ska du också skriv "wa sallam" med salât. Det består av fyra bokstäver. Det finns tio belöningar för varje bokstav. Om du inte skriver betyder det att du avstår från fyrtio belöningar."** Det fanns en annan person som hade samma vana. Rasûlullah sade till honom i sin dröm: **"Vad har hänt med dig att du inte helt skriver salât på mig?".**

Abû Bakr as-Siddîq sade: "Låt dem som är rädda för att förlora minnet recitera många salawat på Rasûlullah."

Muhammed ibn Said Mutarrif, en av de mest kända av de hängivna muslimerna, berättar: Jag reciterade en viss mängd salawâts när jag gick till sängs varje kväll. En natt såg jag Rasûlullah i min dröm. Han kom in. Mitt rum var fyllt av nûr. Sedan närmade Han sig mig och sade: **"Låt mig kyssa din mun med vilken du reciterar många salawâts på mig".** Men jag skämdes över att sträcka ut min mun, så jag stack ut min kind. Han kysste med Sin välsignade mun. Jag vaknade upp med glädje. Mitt

458 Tirmidhî, "Fitan" 78; Suyutî, Jâmi-ul Ahâdis, III, 457.
459 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, II, 359; Abdurrazzâq, al-Musannaf, XI, 163.

rum var fyllt av doften av mysk. Doften på min kind försvann inte på åtta dagar.

När Hallad ibn Kathîr, en av de framstående salafisterna, dog hittades ett papper under hans huvud. På pappret stod det skrivet: "Detta är Hallad ibn Kathîrs rätt att bli räddad från Jahannam". Sedan frågade de hans släktingar vad hans gärning var. De svarade: "Han brukade recitera salawât varje fredag".

I Sheikh Aynîs bok **Zaynu'l-Majalis** står det skrivet: **"På qiyâmat-dagen kommer det inte att finnas någon skugga under Arsh, utom för tre grupper av människor."** När han fick frågan vilka de är svarade Han: **"De som löser problemen i min ummat, de som återupplivar min sunnat och de som reciterar många salawâts på mig".**

Sheikh Abû Mûsâ Dariri berättar: "Vi hade blivit fångade av en orkan till havs. Alla grät av rädsla för döden. Vid den tiden somnade jag. Jag såg Rasûl al-akram i min dröm. Han beordrade mig att informera dem som var med mig i skeppet att recitera, tusen gånger, '**Allâhumma salli 'alâ sayyidinâ Muhammadin wa 'alâ âli sayyidinâ Muhammad, salâtan tunjînâ bihâ min jamî'il ahwâli wal-âfât wa takdî lanâ bihâ jamî'al hâjât wa tutahhirunâ bihâ min jamî'is-sayyiât wa tarfa'unâ bihâ indaka a'lad- darajât wa tuballigunâ bihâ aksal-gâyât min jamî'il hayrâtî fil-hayâti wa ba'dal mamât.**' Vi hade inte ens hunnit bli trehundra när stormen började lugna ner sig, och vi var utom fara." Det rekommenderades att recitera denna salât under varje viktig handling och för varje problem, vid kalamiteter och jordbävningar.

Natt och dag säger min tunga salât-u-salâm
Till din välsignade själ, o Fakhr-ul-enâm!

Det finns mer än fyrtio hadîths i tillförlitliga böcker om hur salât ska vara. En av dem är följande:

Allâhumma salli 'alâ Muhammadin wa 'alâ âli Muhammad, kemâ sallayta 'alâ Ibrâhîma wa 'alâ âli Ibrâhîm, wa bârik alâ Muhammadin wa alâ âli Muhammad, kemâ bârakta alâ Ibrâhîma wa 'alâ âli Ibrâhîm, innaka hamîdun majîd.

Allâhumma salli wa sallim wa bârik warham alâ sayyidinâ Muhammadin huwa sayyid-ul-Arabî wal Ajam.

Wa imâmi Makkat-il muqarramati wal Medînat-il munawwarati wal haram. 'Allam-al insâne mâlam ya'lam.

Asluhu nûrun wa nasluhu Âdam.

Ba'suhâ muahharun wa halkuhâ mukaddam.

Ismuh-ush sharîfu maktûbun alal Lawh-il mahfûzi biyâkût-il kalam.

Wa jismuh-ush sharîfu madfûnun fil Medînat-il munawwarati wal haram. Yâ layta aktahilu turâballazî taht-al qadam.

"När du har ringar i öronen, kom ihåg mig och be om salat för mig."
Hadith ash-sharîf



Fatûbâ summa tûbâ liman daâ wa tabiahu wa liman aslama sahib-ash shafâati lil âlamîn.

Kâilan yâ Rabbî! Sallim ummatî, ummatî wâ ummatâ yâ zal-lutfi wal karam.

Fayunâd-il munâdî min kibal-ir Rahmân, kâbiltu shafâ'ataka yâ Nabiyyal muhtaram.

Udhul-ul-Jannata lâ hawfun 'alaikum walâ huznun walâ alam.

Thumma Radiy-Allahu ta'âlâ an Abî Bakrin wa 'Umara wa 'Uthmâna wa Aliyyin zil-Karam.

Wa sall-Allahu alâ sayyidinâ Muhammadin wal hamdu laka yâ Rabb-al âlamîn.

Bihurmeti Sayyid-il mursalîn.

När morgonbrisen rör vid Hans hår,
Den är fylld av den vackraste doften, luften.

Från ljuset på Hans pärlständer,
En nål kunde ha hittats under natten.

Från Hans bröstkorgs nûr i en mörk natt,
Skulle människor vandra i dess ljus.

När Haqqs älskade pekade med Sitt finger,
Månen föll i två delar.

Om Han svettades blev Hans svett till rosor,
Människor samlade på rosendropparna.

Världens shah planterade dadlar,
På ett ögonblick gav de upphov till många dadlar.

Om Hans mirakel berättades fram till uppståndelsen,
Inte ens efter uppståndelsen tog det slut.

Om du vill undkomma elden,
Säg as-salât med kärlek och glöd.

Assalâtu wassalâmu 'alaika, O Rasûlullah!
Assalâtu wassalâmu 'alaika, O Habîballah!
Assalâtu wassalâmu 'alaika, O Nûr al-Arshullah.

DE VÄLSIGNADE NAMNEN PÅ VÅR MÄSTARE, PROFETEN

"O Israêls söner! Jag är Allahs profet till er. Jag har kommit för att verifiera Tawrat och att ge glada nyheter om en profet som kommer efter mig. Den profeten heter Ahmad."
Saf: 6

Bland namnen på vår älskade Profet (sall-Allahu 'alaihi wa sallam), är **"Muhammed"** det som sägs mest. Det betyder att vara mycket lovordad och högt beundrad. Detta namn nämns i Koranen al-karîm fyra gånger, i den 144:e âyat i Sûrah Âl-i 'Imrân, i den 40:e âyat i Sûrah al-Ahzâb, i den 29:e âyat i Sûrah al-Fath och i den 22:a âyat i Sûrah Muhammad. Hadrat Îsâ hade informerat sin ummat som det står i den 6:e âyat al-karîma i Sûrah as-Saf, i maal, **"O söner till Israêl! Jag är Allahs profet för er. Jag har kommit för att verifiera Tawrat** (Toran) **och för att ge glada nyheter om en profet som kommer efter mig; den profetens namn är Ahmad."** Ahmad betyder den som är mest prisad och älskad.

Förutom namnen **"Muhammed"** och **"Ahmad"** nämns vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) i Koranen som; **Mahmûd, Rasûl, Nabî, Shahid, Bashîr, Nazir, Mubashshir, Munzir, Dâi al-ilallah, Sirâj al-munir, Raûf, Rahîm, Musaddiq, Muzaqqir, Muddassir, Abdullah, Karîm, Haq, Munir, Nûr, Khâtam-un-Nabiyyîn, Rahmat, Ni'mat, Hâdî, Tâhâ, Yâsîn...** Några av Hans andra välsignade namn, som inte nämns ovan, har nämnts i Koranen al-karîm, några i hadîth ash-sharîfs och några i de heliga (muqaddas) böcker som skickades till de tidigare profeterna. Vår Profets namn nämns i några av Hans hadith ash-sharîfs som: **Mahî, Âkib, Mukaffî, Nabiyyur-Rahma, Nabiyyut-Tawba, Nabiyy-ul-Mulâhim, Qattal, Mutawakkil, Fâtih, Khâtam, Mustafâ, Ummî, Qusam** (den som samlade alla välsignelser på sig själv).

I en av Hans hadîth ash-sharîfs sade vår älskade Profet: **""Det finns fem namn som är speciella för mig: Jag är Muhammed, jag är Ahmad, jag är Mahî med vilken Allahu ta'âlâ krossar otroheten. Jag är Hashir; människor kommer att återuppstå efter mig på qiyâmats dag. Jag är Âkib; efter Honom kommer det inte att finnas någon annan profet."**[460]

Vår älskade Profet fick smeknamnet **"Abu'l Qâsim"** på grund av Hans son Qâsim som föddes av Hadrat Khadîja och dog när han var ett litet barn. Återigen, innan Han blev Profet, hade han på grund av sina otaliga utmärkta dygder som ärlighet, tillförlitlighet och trovärdighet, kallats **Al-Amîn** bland Quraysh-stammen.

Ett av vår Mästare Rasûlullahs namn som nämns i Koranen



460 Bayhaqî, Shu'ab-ul-îmân, III, 436; Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 230; Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, I, 403.

al-karîm är ordet **"Yâsîn"** i Sûrah Yâsîn, hjärtat av Koranen al-karîm. Hadrat **Sayyid Abdulhakîm Arvâsî**, en av 'Ulamâ ar- Râsihîns notabla personer, sade: **"Yâsîn betyder, O Min älskade, som är dykare i Mitt hav av muhabbat** (kärlek)**".**

Alla de som har hört namnet på detta hav, som har sett det på avstånd, som har kommit nära det och som har dykt ner i det så djupt som deras andelar, har haft ont av Rasûlullahs kärlek i varje fas av sina liv och uttryckt sin kärlek genom sorgliga skrifter, själfulla tårar och gripande verser. Av dessa människor är **Mawlânâ Khâlid al-Baghdâdî** en av de mest anmärkningsvärda och berömda personerna som hade fått en stor del av detta hav av muhabbat. Han skrev i en av sitt ode, där han uttryckte sin muhabbat för vår mästare Rasûlullah, följande:

Jag brinner av din kärlek, o Sarwar al-âlam!
Jag letar alltid efter din skönhet, var jag än är.

Jag är ingenting, du är Sultanen på Qâba Qawsayn-tronen,
Jag anser det respektlöst att säga att jag är din gäst.

Allt i detta universum har skapats för Din skull.
Om din barmhärtighet regnar över mig är det min vårtid.

Alla kommer till Hedjaz för att omringa Kâ'ba,
Jag klättrar över bergen med entusiasmen att nå dig.

Jag såg i min dröm att jag kröntes av lyckans krona,
Jag antar att jorden från din fot dammade på mitt ansikte.

Åh, Jâmî, som är näktergal för de älskande som prisar din vän,
Dessa utdrag av din poesibok uttrycker mina känslor:

"Som en hund som har mjäll och är törstig,
Jag längtar efter en droppe från ditt hav av generositet."

Förutom de många dikter och lovord som skrivits för att hylla vår Mästare, Profeten, finns det många böcker som skrivits om Honom. Bland de författare som skrev dessa erkände även de vars berömmelse och färdigheter har spridits över hela världen i århundraden att de inte kunde berömma Rasûlullah. De som såg Honom och blev förälskade i Hans skönhet försökte beskriva Honom så gott de kunde och sade att mänsklig kraft inte kan beskriva Hans skönhet.

Hundratals rapporter som berättats av dessa älskare finns skrivna i de islams lärdas böcker. De som läser dem förstår omedelbart att Allahu ta'âlâ skapade Sin älskade Profet i en sådan ofattbar ordning och med en sådan skönhet att de som såg Honom inte kunde ta ögonen från Honom. Människor satte sina hjärtan på Honom utan att se Honom. De som älskar Habîbullah känner smaken av Hans kärlek inom kylan i luften som går i deras lungor i varje andetag. Vid varje blick på månen känner de njutning genom att söka efter reflektionerna av de strålar som har kommit från Hans välsignade ögon. Varje atom av dem som har nått ens en droppe vatten från havet av Hans skönhet, säger;

De som såg Din vackra kind kommer aldrig att titta på en ros,
De som smälte i din kärlek kommer aldrig att söka botemedel!!

Det förklarades i en hadith ash-sharîf förmedlad av Anas ibn Mâlik: **"Ingen av er kommer att ha en fullständig tro om han inte älskar mig mer än sina barn, sin far och alla människor.**[461]

En dag sade Hadrat 'Umar till vår Mästare, Profeten: "O Rasûlullah! Jag svär vid Allahu ta'âlâ att du är mer älskvärd än allt annat utom mitt liv för mig." Då sade vår Mästare Rasûlullah: **"Om en person inte älskar mig mer än hans eget liv är hans îmân ofullständigt".** Då sade Hadrat 'Umar sade: "O Rasûlullah! Jag svär vid Allahu ta'âlâ, som har sänt Koranen al-karîm till dig, att du är mer älskvärd än mitt liv för mig." Då sade vår Mästare, Profeten: **"O 'Umar, nu är det bra".**

"Om en person inte älskar mig mer än hans eget liv, är hans îmân ofullständigt."
Hadith ash-sharîf

Rymdåldern, datorer,
Många avancerade verktyg,
Koranen är källan till allt,
Du är en barmhärtighet, O Rasûlallah.

Du har lagt vikt vid erfarenhet,
Vid inlärning av kunskap och vetenskap,
Du har visat vägen till framsteg,
Du är en nûr, O Rasûlallah.

De som älskar dig är våra älsklingar,
Utan dig är världen trist för oss,
Allt är skapat för dig,
Du är en välsignelse, O Rasûlallah.

Från dig tog de alla idéer,
Kunskap, vetenskap och konst,
Använde dem i öst och väst,
Du är ledaren, O Rasûlallah.

Det du sa blev sant,
Från femton århundraden tidigare,
Muhammed al-Amîn, du är,
Du är rättvis, O Rasûlallah.

I godhet, i rättvisa,
I generositet, i värdighet,
I barmhärtighet, i dygd,
Du är ett exempel, O Rasûlallah.



461 *Muslim, "Iman", 76; Nasâî, "Iman", 19; Ibn Mâja, "Muqaddima", 9; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 207; Hâkim, al-Mustadrak, II, 528.*



"Qubba al-Khadra / Green Dome" i vår Mästare, Profetens (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) Masjid ash-sharif

HILYA AS-SA'ÂDAT

Habîb al-Akrams (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) utseende kallas **Hilya as-Sa'âdat** Islams lärda har tydligt skrivit alla synliga lemmar av Muhammed 'alaihis-salâm', Hans form, egenskaper, vackra vanor och hela Hans liv i detalj med bevis och dokument. Denna kunskap hade samlats in från hadîth ash-sharîfs, som är Hans uttalanden, och från det som förmedlades av Hans Ashâb. De böcker som innehåller dem kallas siyar-böcker. De mest kända av de tusentals siyar-böcker som förklarar vår Mästare, Profetens Hilya as-Sa'âdat är; **"Ash-Shamâil-ur-Rasûl"** av Imâm at-Tirmidhî, "Shifâ ash-sharîf" av Qadi Iyâd, "Dalâil-un-Nubuwwa" böcker av Imâm Bayhaqî och Abû Nuaym Isfahânî och **"Mawâhib al-Ladunniya"** av Hadrat Imâm al-Qastalânî.

Hilya as-Sa'âdat av vår älskade Profet beskrivs i hadîth ash-sharîfs och de rapporter som Ashâb al-kirâm förmedlar enligt nedan:

"Fakhr al-kâinâts välsignade ansikte och alla välsignade lemmar och den välsignade rösten var vackrare än alla andra människors ansikten, lemmar och röster. Hans välsignade ansikte var rundat. När Han var glad, lyste Hans ansikte som månen.[462] ***Hans välsignade panna skulle visa att Han var nöjd.***

Vår Mästare Rasûlullah kunde se på natten lika bra som Han såg på dagen. Han kunde se vad som fanns bakom Honom precis som Han såg vad som fanns framför Honom. När Han tittade åt ena sidan eller såg sig omkring, vände Han sig med hela sin kropp och tittade. Han tittade på jorden mer än Han tittade på himlen. Hans välsignade ögon var stora och Hans ögonfransar var långa. Det fanns lite rödaktig färg i Hans välsignade ögon. Hans ögons iris var extremt svart. På nätterna brukade Han sätta kajal på Sina välsignade ögon. Fakhr al-âlam (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) hade en bred panna.

Hans välsignade ögonbryn var tunna. Hans ögonbryn var åtskilda från varandra. Ådern mellan Hans två ögonbryn svällde när Han blev arg. Hans välsignade näsa var mycket vacker och låg lite högre i mitten.

Hans välsignade huvud var stort. Hans välsignade mun var inte liten. Hans välsignade tänder var vita. Hans framtänder hade ett stort avstånd mellan varandra. När Han talade var

"Jag frågade om Rasûlullahs (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) attribut och hilya (utseende och form) av pastorn i varje kyrka jag besökte och memorerade varenda en av dem. När jag återvände ill Medîna, berättade jag dem alla för Rasûlullah (sall-Allahu 'alaihi wa sallam). Han var nöjd."

Mugîra ibn Shu'ba (radiy-Allahu 'anh)



462 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 459; Hâkim, al-Mustadrak, II, 605; Baghawî, al- Anwâr, I, 242.

det som om nûr (ljus) kom från mellan Hans tänder. Bland Allahu ta'âlás slavar har ingen setts med ett mer vältaligt eller sötare tal än Hans.

När Fakhr al-âlam blev fyrtio år gammal
Sattes profetskapets krona på Hans huvud.

Från tid till annan sa en röst: O Älskade,
Jag har gjort dig till världens barmhärtighet.

Âyat för âyat steg Koranen al-karîm ner.
Många olika mirakler uppträdde.

Den rena personen var helt och hållet nûr,
Det fanns verkligen mirakel i alla Hans lemmar.

För det första föll skuggan av den välsignade kroppen,
Inte på något sätt ner på marken.

Det var nûr, Hans kropp från topp till tå,
Det är klart eftersom ljuset inte har någon skugga.

Också ovanpå Hans välsignade huvud,
Skuggade Honom, fanns en molnklunga.

Den följde med Honom vart Han än gick,
Den stod alltid ovanpå Honom.

Miraklet i Hans välsignade ögon,
Jag ska berätta hur det är.

Precis som Han såg framsidan tydligt,
Såg Han även baksidan.
Lyssna på den välsignade näsan

Och hör dess mirakel.

När Jibrîl al-Amîn steg ner för wahy,
När han lämnade himlen,

Han skulle känna Jabrâîls doft,
Förstå att han tog med sig wahy.

Om Han rörde sina månliknande läppar,
Solens cirkel rörde sig på himlen.

Hans välsignade ord var lätta att förstå; de skulle glädja hjärtan och locka själar. När Han talade, var Hans ord som pärlor. Om någon hade velat räkna Hans ord hade det varit möjligt att räkna dem. Ibland upprepade Han något tre gånger för att det skulle förstås väl. (I Jannah kommer alla att tala som Hadrat Muhammad 'alaihis-salâm.) Hans välsignade röst kunde nå ett avstånd som ingen annans kunde nå.

Vår Mästare Fakhr al-âlam (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) hade ett leende ansikte. Han brukade le trevligt, och när Han log, så var Hans välsighade framtänder kunde ses. När Han log, lyste Hans nûr upp väggarna. Hans gråt var tyst liksom Hans leende. Eftersom Han aldrig brast ut i skratt, grät Han

aldrig högt, men när Han blev ledsen, fällde Hans välsignade ögon tårar och ljudet från Hans välsignade bröst hördes. Han grät när Han tänkte på Sina ummatas synder och på grund av Sin rädsla för Allahu ta'âlâ. Han grät också när Han hörde Koranen al-karîm och ibland när Han utförde namâz.

Vår mästare Fakhr al-âlams välsignade fingrar var stora. Hans välsignade armar var köttiga. Hans välsignade handflator var breda. Doften från hela Hans kropp var mer sötdoftande än den vackraste mysk. Hans välsignade kropp var både mjuk och stark.

Anas ibn Mâlik säger: "Jag tjänade Rasûlullah i tio år. Hans välsignade händer var mjukare än silke.

Hans välsignade svett luktade bättre än den mest väldoftande doft eller än någon blomma. Hans välsignade armar, fötter och fingrar var långa. Hans välsignade tår var stora. Hans fotvalv var inte för högt och var mjukt. Hans välsignade buk var bred, och Hans bröst och Hans buk var i linje med varandra. Benen på spetsen av Hans axlar var stora. Hans välsignade bröstkorg var bred; Hans qalb ash-sharîf (välsignade hjärta) var nazargâh al-ilâhî (platsen som Allahu ta'âlâ tittar på).

Vår Mästare Rasûl al-akram var varken för lång eller för kort. När någon kom nära Honom såg Rasûlullah längre ut än den personen. När Han satt skulle Hans välsignade axlar vara Han högre än alla de som satt bredvid Honom.

Hans hår och skägg hår var varken för lockigt eller för rakt, utan var naturligt vågigt. Hans välsignade hår var långt. Tidigare hade Han en hårfrans framtill, senare delade Han sitt hår i två delar. Ibland lät Han sitt välsignade hår växa länge, och ibland lät Han det klippa och förkorta det. Han färgade inte sitt hår och skägg. När Han gick bort, var de vita håren i Hans hår och skägg mindre än tjugo. Han trimmade sin välsignade mustasch. Längden och formen på Hans mustasch var lika mycket som och lik Hans välsignade ögonbryn. Han hade privata barberare i Sin tjänst.

Vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) hade alltid Sin miswâk och Sin kam med sig. Han tittade i en spegel när Han kammade Sitt välsignade hår och skägg.

Fakhr al-kâinat gick snabbt medan han tittade ner på marken framför Honom. När Han gick förbi en plats skulle det vara uppenbart genom Hans vackra doft. Vår Mästare Rasûlullah var arab. Det vill säga Han hade en vit hy blandad med rött och var extremt stilig med en välsignad och älskvärd utseende"

"Jag tjänade Rasûlullah i tio år. Hans välsignade händer var mjukare än silke. Hans välsignade hud luktade bättre än mysk och blommor."

Anas ibn Mâlik



Om en person säger att Profeten var svart blir han en icke-troende.

Den lexikala betydelsen av "arab" är "vacker". Till exempel betyder "lisân al-Arab" "vackert språk". I geografisk mening betyder "arab" en person som är född på den arabiska halvön och som har vuxit upp i dess klimat, med dess vatten och mat och som är av folkets blod.

De som är av anatoliskt blod kallas turkar, de som är födda och uppvuxna i Bulgarien kallas bulgarer och de som är födda och uppvuxna i Tyskland kallas tyskar; på samma sätt är Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) en arab eftersom Han föddes på den arabiska halvön. Araber har en vit, vetehudfärg. Särskilt vår Profets familj var vit och mycket vacker. Faktum är att Hans förfader Hadrat Ibrâhîm hade en vit hudfärg och var son till en troende vid namn Târuh, som var en av invånarna i staden Basra. Âzer, som var otrogen, var inte Hadrat Ibrâhîms ('alaihis-salâm) far. Han var Hans farbror och styvfar.

Vår älskade Profetens far, Abdullah, hade blivit känd till och med i Egypten på grund av sin skönhet och tack vare den välsignade nûr i pannan; nästan tvåhundra flickor hade kommit till Mecka för att gifta sig med honom. Men Hadrat Muhammeds nûr föll i Âminas lott. Hans farbror Abbâs och Abbâs son Abdullah delade hans vita hudfärg. Även vår Profetens ättlingar kommer fram till världens ände att vara vackra och vita. Rasûlullahs Ashâb var också vita och vackra. Hadrat 'Uthmân var vit med blont hår. Dihya al-Kalbî, ambassadören som Rasûlullah skickade till kejsaren av Bysans, Heraklius, var mycket stilig. När han gick runt på gatorna rusade de bysantinska flickorna ut på gatorna för att se hans ansikte. Jabrâîl 'alaihis-salâm kom vanligtvis i skepnad av Hadrat Dihya (radiy-Allahu 'anh). De infödda i Egypten, Syrien, Afrika, Sicilien och Spanien är inte araber. Men eftersom araberna kom till dessa platser efter att ha invandrat från den arabiska halvön för att sprida islam över hela världen, finns det araber även i dessa länder. På samma sätt finns de i Anatolien, Indien och andra länder. Men i dag kan ingen av medborgarna i dessa länder kallas araber.

Egyptens folk har en något mörk hudfärg. Folket i Etiopien (Abessinien) är svart och kallas etiopier. Folket på Zanzibar kallas Zanji och är också svart. Det är en gudstjänsthandling att älska och respektera vår Profets släktingar, ättlingar. Varje muslim älskar dem. Svarta människor som kom till Anatolien som besökare presenterade sig som araber för att få respekt och vänlighet, och de godtrogna anatoliska muslimerna trodde och älskade dem. För det finns inget svart eller vitt i denna kärlek. En svart muslim är mycket mer överlägsen, kärare och mer älskvärd än en vit icke-troende. Att vara svart minskar inte värdet av îmân (tro) för någon person. Hadrat Bilâl al-Habashî och Usâma, som Profeten älskade mycket, var svarta. Sådana otrogna som Abû Lahab och Abû Jahl, vars ondska och nedrighet är känd av alla, var vita. Allahu ta'âlâ bedömer en människa inte med hänsyn till hans färg, utan efter styrkan i hans îmân och taqwâ (taqwâ är att avstå från skadegörelse genom att frukta Allahu ta'âlâ). De svarta människor som presenterade sig som araber tjänade dock Islâms fiender, judarna. Å ena sidan presenterade de svarta som om de tillhörde en låg klass och var hemska. De använde dem som slavar. Å andra sidan försökte de genom att kalla svarta husdjur som katter och hundar för "araber" och genom att referera till de svarta i sina bilder, teckningar, tidskrifter och tidningar som araber, att förvränga araberna för våra ungdomar så illa som möjligt för att alienera muslimska barn från vår Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam).

"Alla de vackra vanorna ackumulerades hos Rasûlullah. Hans vackra vanor gavs till Honom av Allahu ta'âlâ; Han förvärvade dem inte senare genom att sträva.

Han förbannade aldrig en muslim genom att nämna hans namn och slog inte heller någon med sin välsignade hand. Han tog aldrig hämnd för sig själv. Han skulle hämnas för Allahs skull. Han skull behandla Sina släktingar, Ashâb och tjänare väl och blygsamt. Han var mycket mild och glad i Sitt hem. Han besökte de sjuka och deltog i begravningar. Han skulle hjälpa Sina Ashâb med deras arbete och ta deras barn i sitt knä. Ändå var Hans hjärta inte upptaget av dem. Hans välsignade själ befann sig i änglarnas värld

Rädsla skulle gripa en person som plötsligt såg Rasûlullah. Om Han inte hade uppträtt milt, hade ingen kunnat sitta nära Honom, ingen hade haft kraft att lyssna på Honom, på grund av profetskapets tillstånd. Men på grund av Sin dygd skulle Han själv aldrig se någon i ansiktet medSsina välsignade ögon.

Fakhr al-âlam (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) var den mest generösa av alla människor. Han hade aldrig hörts säga: "Jag har inte" om något som Han hade bett om. Om Han hade det man bad om gav Han det; om Han inte hade det svarade Han inte. Profeten hade så många stora egenskaper och hade gjort så många tjänster åt så många människor att de östromerska kejsarna, de persiska shaherna och ingen annan härskare kunde göra tillräckligt för att konkurrera med Honom. Men Han själv gillade att leva i svårigheter. Han levde ett sådant liv att Han inte ens kom ihåg att äta eller dricka. Han sa aldrig: "Ta med något att äta" eller "laga den och den maten". Han skulle äta om de kom med en måltid till Honom, och Han skulle ta emot vilken frukt som helst som de gav Honom. Ibland åt Han väldigt lite på flera månader, och Han gillade hunger. Och ibland åt Han mycket. Han skulle inte dricka vatten efter måltiderna. Han drack vatten medan Han satt.[463] När Han åt tillsammans med andra slutade Han äta när alla hade ätit upp[464] Han tog emot presenter från alla. I gengäld till någon som hade gett Honom en present skulle Han ge mycket mer.

Det var Hans vana att bära olika kläder. När ambassadörer från främmande länder kom, smyckade Han sig. Det vill säga, Han bar dyrbara och vackra kläder och visade Sitt vackra ansikte. Han bar en silverring med en agatsten och använde

"Bland mina ummat är de som älskar mig mest de som offrar sina familjer och egendomar för att träffa mig efter min bortgång."
Hadith ash-sharîf



463 Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 318.
464 Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 319.

den som ett sigill. "Muhammadun Rasûlullah" var skrivet på Hans ring. Hans säng var gjord av läder fyllt med strimlor från dadelpalmer. Ibland låg Han på sängen och ibland på lädret som låg på marken, ibland på en matta eller på torr jord. Han låg på Sin högra sida och lade Sin välsignade handflata under Sin högra kind.[465]

Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) tog inte emot zakât, och Han åt inte sådant som rå lök eller vitlök, och Han reciterade inte dikter.

Vår Mästare, Profetens välsignade ögon skulle sova, men Hans välsignade hjärta skulle inte sova. Han gick till sängs hungrig, men Han kände sig mätt när Han vaknade. Han gäspade aldrig.

Hans välsignade kropp var lysande; Han kastade aldrig en skugga på marken. Flugor landade inte på Hans kläder och inte heller skulle myggor eller andra insekter suga Hans välsignade blod.

När Han informerades av Allahu ta'âlâ om att Han är Rasûlullah kunde shaytans inte stiga upp till himlen och få nyheter, och inte heller kunde spåmännen förutspå längre. Vår Mästare Sarwar al-âlam (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) lever nu med ett liv som vi inte förstår. Hans välsignade kropp förfaller aldrig. En ängel stannar i Hans grav och informerar Honom om den salawât ash-sharîfas som Hans ummat säger för Honom. Mellan Hans minbar och Hans välsignade grav kallas Rawda al-mutahhara. Denna plats är en av trädgårdarna i Jannah. Det är en av de största och mest värdefulla ibâdats att besöka Hans välsignade grav.

Nämnbara personer i Ashâb al-kirâm berättade om vår Mästare Profetens skönhet på följande sätt:

Abû Hurayra sade: ***"Jag har aldrig sett någon vackrare än Rasûlullah. Det var som om solen sken på Hans ansikte med all sin glans. När Han log skulle Hans välsignade tänder lysa upp väggarna."***

Ibn Abî Hâla sade: ***"Profetens välsignade ansikte lyste som fullmånen." Hadrat Alî sade: "Rädsla skulle gripa en person som plötsligt såg Rasûlullah. De som hade en konversation och blev bekanta med Honom skulle snart värma sig för Honom och älska Honom."***

Jâbir ibn Samura sade: ***"Rasûlullah gnuggade Sin välsignade hand på mitt ansikte. Hans hand, som om den nyligen hade tagits upp ur en örtkarls säck, hade en vacker, uppfriskande doft. Om vår Mästare Rasûlullah rörde Hans hand vid någon annans hand för musâfaha (handskakning på ett sätt som föreskrivs av Islâm), skulle den vackra doften inte försvinna från den personens hand hela dagen."***[466]

Vår mor Hadrat Âisha sade: ***"När Rasûlullah smekte ett barns huvud, kunde det barnet särskiljas från andra på grund av Hans vackra doft."***[467]

En dag sov vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) i Sitt hem. Anas ibn Mâliks mor, Umm Sulaym, kom. Medan Han sov dök det upp svettdroppar på vår Mästare Rasûlullahs välsignade ansikte. Då började Umm Sulaym samla in vår Mästare Profetens välsignade svett. När vår Mästare, Profeten vaknade och frågade varför hon

465 Baghawî, al-Anwâr, I, 358.

466 Muslim, "Fazâil", 120; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, II, 228; Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 68; Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, II, 74.

467 Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 68.

gjorde så, sa Umm Sulaym, syster till vår Profets amma, att "***Vi lägger dem till våra dofter. Din svett är den vackraste och mest behagligt doftande bland dofterna.***"[468]

Abû Hurayra sade: ***"Jag har aldrig sett någon som gick snabbare än Rasûlullah. Som om marken skulle rulla upp till Honom. När vi gick med Honom skulle vi använda all vår kraft och anstränga oss."***

Vår Mästare, Profeten, var mycket vältalig. Han visste perfekt hur Han skulle börja och avsluta Sitt tal. På grund av Hans sätt att tala var Hans ord tydliga, mycket flytande och vältalig. Sanningen av innebörden i Hans tal och ord skulle alltid avslöja sig själv. Eftersom Hans ord hade stor uttryckskraft skulle Han aldrig tröttna eller ha problem med att uttrycka sig.

"När Rasûlullah smekte ett barns hår skulle det barnet utmärka sig bland andra på grund av hans vackra doft."

Hadrat Âisha (radiy-Allahu 'anhâ)

Skönheten hos vår Mästare, Profeten

De stora islamsforskarna som kallas "Ulamâ ar-râsihîn", som är arvtagare till vår Mästare, Profeten, och som har djup kunskap i både zâhir (uppenbar) och bâtin (dold) kunskap, har sett vår Profet med alla Hans skönheter och blivit förälskade i Honom. Abû Bakr as-Siddîq är den förste av dem. Att se Hans nûr av Profet och förstå vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) överlägsenhet, skönhet och höghet, blev han förälskad i Honom. Han gick så långt i sin kärlek att ingen annan kunde vara som han. Hadrat Abû Bakr såg vår Mästare Rasûlullah när som helst på varje plats han tittade. En gång förklarade han sitt tillstånd genom att säga: "O Rasûlullah! Jag ser dig alltid var jag än tittar!" Och en annan gång sade han: "Jag skulle byta ut alla mina goda gärningar mot en fel av dig". Hadrat Âisha, muslimernas mor, var en av de personer som hade sett, förstått och förklarat vår Mästare Rasûlullah skönhet på bästa sätt. Hadrat Âisha var en lärd, en mujtahid och en litteratör; hon var klok och intelligent. Hon talade vältaligt och elegant. Hon kände till innebörden av Koranen al-karîm, halâl (tillåtet) och harâm (förbjudet), de arabiska dikterna och beräkningsvetenskapen mycket väl. Hon hade flera dikter som prisade Rasûlullah. Följande två parlörer skrevs av vår mor, Hadrat Âisha:

Wa lav sami'û ahl-u Mısra awsâfa haddihî,
Lamâ bazalû fî sawmi Yûsufa min nakdin.

Lavîmâ Zalîhâ lav ra ayna cabînahû,
La âsarna bil-kat'il kulûbi alal aydi.

Översättning:



468 Muslim, "Fazâil", 125; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 221; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, XXV, 119; Bayhaqî, as-Sunan, I, 254.

Om egyptierna hade hört hur vackra Hans kinder var,
De skulle inte ha gett några pengar för att förhandla om Yûsuf ('alaihis-salâm). (De skulle ha sparat alla sina ägodelar för att se Hans kinder.)
Om kvinnorna som talade illa om Zalîhâ hade sett
Hans lysande panna skulle de ha skurit sig i hjärtat istället för i händerna

Vår mor Hadrat Âisha berättar: "En dag när Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) lossade remmarna på Sina välsignade sandaler och jag höll på att spinna garn. Jag tittade på Hans välsignade ansikte. Svetten droppade från Hans ljusa panna. Och varje svettdroppe spred ljus runt omkring. De bländade mina ögon. Jag var förvirrad. Han såg på mig. "**Vad har hänt med dig? Varför ser du så eftertänksam ut?"** frågade han. Jag svarade: "O Rasûlullah! När jag tittar på ljuset av nûr på ditt välsignade ansikte och ljuset som sprids av svettdropparna på Din välsignade panna har jag förlorat mig själv". Rasûlullah reste sig upp och kom nära mig. Han kysste mig mellan ögonen och sade: **"O Âisha! Må Allahu ta'âlâ välsigna dig med godhet! Jag har inte kunnat behaga dig på samma sätt som du har behagat mig."** Det vill säga, Han sade: "Du har varit mer nöjd med mig än jag med dig. Hans kyss mellan Hadrat Âishas välsignade ögon innebar att Han belönade och hedrade henne för att hon älskade vår Mästare, Profeten, såg och erkände Hans skönhet.

En linje:
Jag gratulerar mina ögon till att ha sett Din skönhet!

Och en kuplett:
Hur bra dessa ögon är för att titta på skönheten.
Hur lyckligt är inte hjärtat som brinner av Hans kärlek!

De skenbara skönheter som samlades på Rasûl al-Akrams (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) välsignade kropp och som visade de inre skönheterna har inte samlats på någon annan individs kropp.

Hadrat Imâm al-Qurtubî hade berättat följande: "Vår Mästare Rasûl al-akrams skönhet sågs inte helt och hållet. Om Hans verkliga skönhet hade setts hade Ashâb al-kirâm inte kunnat uthärda att titta på Honom. Om Han hade visat Sin verkliga skönhet hade ingen kunnat uthärda att titta på Honom."

Yûsuf 'alaihis-salâm visade sig för människor med Sina skenbara skönheter, och vår Mästare Rasûlullah visade sig för människor med Sina inre skönheter. När Yûsuf 'alaihis-salâms skönhet sågs, skar folk sig i händerna. Med kamâl (inre förträfflighet) hos vår Mästare Rasûlullah klipptes zunnârs (rep gardiner som bars av kristna präster), avgudar krossades och otrohetens moln skingrades.

Ashâb al-kirâm frågade vår Mästare, Profeten: "O Rasûlullah! Är du eller var Yûsuf 'alaihis-salâm vackrare?" Han svarade: **"Min bror Yûsuf är vackrare än jag, och jag är mer attraktiv än Han. Hans synliga skönhet är mer än min synliga skönhet."**

Vår Mästare Profeten sade i en av Sina hadither ash-sharîfs: **"Varje profet som skickas av Allahu ta'âlâ har ett vackert ansikte och en vacker röst. När det gäller er Profet, är Han den som har det vackraste ansiktet och den vackraste rösten bland dem."**

Någon kom och sade till vår Mästare Rasûlullah: "O, Allahu ta'âlás Rasûl! När är dagen för qiyâmat?" Vår Mästare Profeten frågade honom: **"Vad har du förberett för qiyamats dag?"** Han svarade: "Ja, jag har inte förberett mig för qiyâmat genom att utföra ett överflöd av namâz, fasta eller ge allmosor. Men jag älskar Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl." Därpå sade vår Mästare, Profeten: **"Man kommer att vara med den man älskar"**[469]

Det är fard al-ayn (obligatoriskt för varje person) **för alla muslimer att älska Rasûlullah.**

Om kärleken till denna Sarwar tar plats i ens hjärta blir det mycket lätt att leva i enlighet med Islâm, att uppnå îmâns och Islâms glädje och njutning. Denna kärlek får en att helt och hållet hålla sig till de båda världarnas Mästare. Med denna kärlek är man hedrad att nå de oändliga och obestämbara välsignelser och välsignelser som Allahu ta'âlâ beviljade Hans Habîb. Ahl as-sunnat-forskarna och deras böcker som tar alla muslimer direkt till Rasûlullahs kärlek är bevisen på dessa välsignelser.

Det är wâjib för en muslim som nämner eller hör Rasûls välsignade namn 'alaihis-salâm att stanna lugnt, anständigt och vördnadsfullt i hjärta och kropp, som om Han var närvarande i Rasûlullahs publik.

När man hör talas om någon av de välsignade orden eller handlingarna från vår Mästare, Profeten, är det av vördnad och respekt för vår Profet som man reagerar på ett sätt som upphöjer Hans ära. Att inte beskriva Rasûlullah med de ord som används för mindervärdig och låg status bland människor är också att respektera Honom.

Rasûlullah kallas till exempel inte fattig eller herde. När man hör: "Vår Mästare Rasûlullah gillade så och så", är det att respektera Honom att inte säga: "Men jag gillar inte det". Det är också av vördnad att inte säga: "Jag äter medan jag lutar mig mot någonstans" och motsätta sig genom att luta sig mot någonstans efter att ha hört att vår Mästare Rasûl al-akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"Jag äter aldrig medan jag lutar mig mot någonstans."**[470] Det ingår i vördnaden för Rasûlullah att iaktta dessa. Att inte göra dem med avsikt att ta lätt på dem kommer att få en att falla i otro.

Av vördnad för Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl får man inte heller lägga andra böcker eller hushållsartiklar på Qur'ân al-karîm- och hadîth ash-sharîf-böckerna. Det är av vördnad för Allahu ta'ala och Hans Rasûl att damma av dessa böcker och inte kasta bort papper som bär Allahu ta'ala eller vår Mästare Rasûlullahs välsignade namn.

"Min bror Yûsuf är vackrare än jag, och jag är mer attraktiv än Han. Hans synliga skönhet är mer än min synliga skönhet."
Hadith ash-sharîf



469 Bukhârî, "Ahkâm", 10; Tirmidhî, "Zuhd", 50; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 104; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, XI, 186, Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 77.
470 Suyutî, Awsaf-un Nabî, 81; Ghazâlî, Ihyâ, II, 877.

Sådana papper får inte rivas sönder. Man bör visa mer respekt för de papper som är försedda med islamiska bokstäver. Om böcker och papper som innehåller Allahu ta'âlâs namn och âyat al-karîmas rivs sönder på grund av åldrande, bör de lindas in i ett rent tyg och sedan begravas eller så bör skrifterna på dessa papper avlägsnas genom att tvättas med vatten, eller så bör de brännas. När de bränns ska askan begravas. Att bränna är bättre än att ta bort skrifterna genom att tvätta dem. Eftersom man kan trampa på det vatten som används för att tvätta.

Att visa respekt för Medîna al-munawwara, som är Rasûlullahs (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) haram, att undvika förbjudna saker där (eller att begå synder) och att göra tjänster åt folket i Medîna al-munawwara betraktas som vördnad för Rasûlullah.

Du är min existens suverän,
Du är verkligen livet i mina ådror,
Sazâi har förstört alla sina ägodelar,
Hela tillvaron kommer från din vänlighet.

Hasan Sazâî



VÅR PROFETS VACKRA AKHLÂQ[471]

"Sannerligen, du är med Khuluq. al-'azîm (Du har en bra akhlâq)."
Qalam:: 4

Medan Allahu ta'ala tillfredsställde Hans älskade Profets välsignade hjärta genom att räkna upp en rad dygder och välsignelser som Han har gett Honom, sade han i en âyat al-karîma, in maal: **"Du befinner dig verkligen på den mest upphöjda nivån av moralisk förträfflighet."**[472] Det förklarades i en âyat al-karîma, in maal: **"Förvisso är du med Khuluq al-'azîm** (Du har en stor akhlâq)". **Khuluq al-'azîm** betyder att ha hemligheter med Allahu ta'âlâ och att vara godhjärtad mot människor. Hadrat Ikrima sade: "Jag hörde från Abdullah ibn Abbâs att **'Khuluq al-'azîm'**, det vill säga vacker akhlâq är den akhlâq som deklareras i Koranen al-karîm."

Hadrat Muhammeds (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) vackra akhlâq var orsaken till att många människor konverterade till islam.

Hans ord var så ljuvliga, de gladde hjärtan och lockade själar. Hans intellekt var så stort att Han, trots att Han kom från ett mycket våldsamt och obstinate folk på den arabiska halvön, hanterade dem mycket väl, uthärdade deras plågor och förde dem på så sätt till ömhet och lydnad. Många av dem övergav sina religioner och konverterade till Islâm; de kämpade till och med mot sina fäder och barn för Islâms sak. För Hans skull offrade de sina ägodelar och hem och utgöt sitt blod. De var inte vana vid sådana saker. Han var så godmodig, öm, förlåtande, tålmodig, snäll och välvillig att alla beundrade Honom. De som såg Honom och lyssnade på Honom blev frivilligt muslimer.

Ingen olämplighet eller defekt noterades någonsin i något av Hans handlingar, i något av Hans ord. Även om Han aldrig blev förolämpad av någon för sig själv, var Han hård och sträng mot dem som talade illa om eller lade händerna på religionen.

Tusentals av Muhammeds mirakel 'alaihis-salâm' sågs; fiende eller vän, alla talade om dem. Av dessa mirakel var de mest värdefulla följande Hans höga uppförande och vackra akhlâq.

Hadrat Abû Sa'îd al-Khudrî (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh) sade: ***"Rasûlullah (sall- Allahu 'aleihi wa sallam) gav gräs till djur. Han skulle spänna fast kameler. Han skulle sopa Sitt hus. Han skulle mjölka fåren. Han skulle reparera Sina skor. Han skulle lappa Sina kläder.***[473] ***Han skulle äta med Sin tjänare. När***



471 Akhlâq: 1. en persons beteende, sätt, etikett, naturliga karaktär. 2. Praktiken för dygd, moral och seder i Islâm.
472 Sûrah al-Qalam: 68/4.
473 Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 343; Ghazâlî, Ihyâ, II, 877.

Hans tjänare blev trött på att mala med handkvarnen skulle Han hjälpa honom. Han skulle gå och handla och ta med sig det Han hade köpt i en säck till Sitt hem. När Han mötte någon skulle Han vara den förste att hälsa, oavsett om de var fattiga eller rika, unga eller gamla. Han skulle sträcka ut Sin välsignade hand först när Han ville göra musâfaha. Han betraktade tjänaren, herrn, den svarta och den vita som lika. Han gick dit Han blev inbjuden, oavsett vem som bjöd in Honom. Han såg inte ner på de andra..Han åt det som ställdes framför Honom att äta, även om det bara var lite. Han lämnade inte måltider från kväll till morgon eller från morgon till kväll. Han var godmodig. Han tyckte om att göra tjänster. Han behandlade alla väl. Han var tillmötesgående och Han talade trevligt. Han skrattade inte när Han talade. Han såg ledsen ut, men Han rynkade inte på näsan. Han var blygsam, men Han var inte lågmäld. Han var majestätisk; Han väckte respekt och vördnad. Men Han var inte hård. Han var artig. Han var generös, men Han slösade inte och gav inte heller något förgäves. Han hade medlidande med alla. Hans välsignade huvud var alltid böjt framåt. Han förväntade sig ingenting av någon. Den som vill ha lycka och tröst bör vara som Han"

Anas ibn Mâlik (radiy-Allahu 'anh) sade: ***"Jag tjänade Rasûlullah i tio år. Han sa aldrig 'Usch!' Han sa aldrig varför du gjorde det här eller varför du inte hade gjort det där."***[474] Abû Hurayra (radiy-Allahu 'anh) sade: "Under en ghazâ bad vi Honom att be så att de otrogna skulle förintas. Han sade: ***"Jag har inte skickats för att förbanna människor, för att människor ska plågas. Jag har sänts för att göra alla människor en tjänst så att de ska få fred."***[475] Allahu ta'âlâ förklarar i den 107:e âyat i Sûrah al-Anbiyâ, i maal: ***"Vi har sänt dig som en barmhärtighet, som en välsignelse för världarna"***. Abû Saîd al-Khudrî (radiy-Allahu 'anh) sade: "*Rasûlullah var mer dygdig än jungfruliga muslimska flickor."*[476]

Anas ibn Mâlik sade: ***"När Rasûlullah gjorde musâfaha med en person, tog Han inte bort Sin välsignade hand från personens hand förrän personen gjorde det.***[477] ***Han vände inte heller sitt välsignade ansikte bort från den personen innan Han gjorde det. När Han satt bredvid någon skulle Han sitta på Sina två knän; för att respektera den personen skulle Han inte höja Sitt välsignade knä för att respektera den personen."***

Jâbir ibn Sumra säger: ***"Rasûlullah talade lite. Han talade när det var nödvändigt eller när Han fick en fråga." Av detta förstår man att alla muslimer bör avstå från att tala nonsens och i onödan, utan i stället bör de hålla tyst. Han talade mycket tydligt och ordnat; Hans ord kunde lätt förstås.***

Anas ibn Mâlik (radiy-Allahu 'anh) sade: ***"Rasûlullah besökte de sjuka, gick bakom de döda när de fördes till kyrkogården och tog emot inbjudningar. Han skulle också rida på en åsna. Jag såg Honom i Ghazâ i Khaybar. Han red på en åsna med ett rep som halster. När Rasûlullah gick ut efter morgonens namâz, tog barn och arbetare i Medîna fram kärl fulla med vatten framför Honom. De bad***

---

474 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 255; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 291.

475 Ghazâlî, Ihyâ, II, 878.

476 Muslim, "Fazâil", 99; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 71; Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, V,213; IbnSa'd, at-Tabaqât, I,368; Bayhaqî, as-Sunan, II,477; Baghawî, al-Anwâr, I,264.

477 Ghazâlî, Ihyâ, II, 879.

***Honom att lägga sitt välsignade finger i vattnet. Även om det var vinter och vattnet var kallt skulle Han inte vägra dem, Han skulle göra dem glada."*[478]

Återigen säger Anas ibn Mâlik: **"Om en liten flicka höll Rasûlullahs hand och ville ta med Honom någonstans för något ärende, skulle Han följa med henne och lösa hennes problem."**

Jâbir (radiy-Allahu 'anh) sade: **"Rasûl 'alaihis-salâm hördes aldrig säga nej till något som han bad om."**

Vår Mästare, Profeten, var överlägsen alla varelser även när det gäller hayâ (dygd, anspråkslöshet). Det var som om Hans ögon var stängda för olämpliga saker. Han skulle aldrig tilltala någon med ett obehagligt smeknamn.

Vår mor Hadrat Âisha rapporterade: "När vår Mästare Rasûlullah informerades om att någon hade gjort något otrevligt, sa Han - utan att nämna namnet på personen i fråga - "**Varför beter de sig så?**". På detta sätt, utan att nämna något namn, skulle Han hindra den personen från att göra eller säga den olämpliga saken.[479]

Anas ibn Mâlik rapporterade: "En dag kom en man till vår Mästare, Profeten. Något gult hade smetat på mannens ansikte. Han sa inget som skulle få den personen att ångra sig. När personen gick ut sade Han: **"Om du hade nämnt det för honom hade han tvättat sitt ansikte!"**.[480]

Vår Mästare Rasûlullah förenade människor. Han fick dem inte att hata varandra. Han gav gåvor till chefen för varje stam och lät dem sitta nära Honom själv.

Han skulle inte avvisa någon som kom för att träffa Honom. Han skulle fråga om Hans Ashâb al-kirâms välbefinnande, Han skulle fråga om de som inte var närvarande. Han skulle ge råd till dem som satt med Honom.

När man ser Hans beteende skulle ingen tro att Han älskade en person mer än en annan. Han skulle tolerera dem som kom för att klaga. Han skulle lyssna på dem.

Han skulle inte lämna dem förrän besökaren hade lämnat dem. Han skulle visa Sin vackra akhlâq och moral för alla människor på bästa sätt. Inför Honom var alla lika i fråga om rättigheter och rättvisa. Ingen hade några särskilda privilegier.

Vår mor, Hadrat Âisha, sade: "Jag har aldrig sett någon med en så vacker akhlâq som vår Mästare Rasûlullah. Närhelst någon av Hans Ashâb eller hushållsmedlemmar kallade på Honom svarade Han med att säga 'Ja (på ett respektfullt sätt)'.[481]

"Jag erbjöds att Meckas jord och stenar skulle förvandlas till guld. Jag sa: 'Nej, min Rabb! Låt mig vara hungrig en dag och mättad en dag. De dagar jag är hungrig ska jag be till Dig. De dagar jag är mätt kommer jag att tacka och prisa Dig.'"

Hadith ash-sharîf



478 Ibn Mâja, "Zuhd", 16; Hâkim, al-Mustadrak, II, 506; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 371; Bayhaqî, Shu'ab-ul-îmân, VI, 289.
479 Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 116.
480 Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 116.
481 Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, VI, 7.

Vår Mästare Rasûlullah kallade Sin Ashâb för de vackraste namnen. Han avbröt inte någon när de talade. Om inte personen själv slutade tala eller reste sig upp för att gå, skulle Han inte avbryta dem. När det gäller Hans medkänsla och barmhärtighet, sade Allahu ta'âlâ i den 128:e âyat al- karîma i Sûrah at-Tawba, i maal: "Att du har svårigheter sårar och gör Honom.

Vår Mästare, Profeten gjorde många saker lätta, eftersom Han fruktade att de skulle bli svåra för Hans ummat. Han sade: ***"Om det inte var en orsak till problem för min ummat, skulle jag beordra dem att använda miswak i varje abdast."***[482]

När det gäller att hålla sina löften har ingen person som är bättre än Han kommit till världen.

Abdullah ibn Abi'l-Hamsa rapporterade: "Jag hade en affärsuppgörelse med vår Mästare, Profeten, innan Hans Profetskap blev kommunicerad till Honom. Han hade några fordringar på mig. Jag lovade att träffa Honom på en viss tid och plats, men sedan glömde jag bort det. Tre dagar senare kom jag ihåg mitt löfte och sprang till den platsen. När jag såg att Han hade väntat där i tre dagar blev jag verkligen förbluffad. Han sade till mig: **"Unge man, du tröttnade mig! Jag har väntat här i tre dagar.""**

Det har aldrig funnits någon annan person, inte ens en annan Profet ('alaihimus-salâm), som var så blygsam som vår Profet. Han ville aldrig vara arrogant. När vår Profet fick välja mellan att vara en styrande Profet och ha stor makt och status eller att vara en tjänande Profet, föredrog Han att vara en tjänande Profet.[483]

Efter detta sa Isrâfîl 'alaihis-salâm till vår Mästare, Profeten: **"I sanning, Allahu ta'âlâ har gett dig den position du gav upp med blygsamhet. För du är den störste av Âdams söner (det vill säga mänskligheten) på qiyâmats dag. Du är den första personen som kommer att stiga upp ur Hans grav. Du är den första personen som kommer att göra förböner."**

Vår Mästare, Profeten 'alaihis-salâm, sa en gång till vår mor Hadrat Âisha: **"Jag erbjöds att Meckas jord och stenar skulle förvandlas till guld. Jag sa: 'Nej, min Rabb! Låt mig vara hungrig en dag och mättad en dag. De dagar jag är hungrig ska jag be till Dig. De dagar då jag är mätt kommer jag att tacka och prisa Dig."**[484]

En dag kom Jabrâîl 'alaihis-salâm till vår Mästare, Profeten. Han sade: **"Allahu ta'âlâ har sänt Sina hälsningar till dig. Han sade: Om Han vill, ska Jag förvandla dessa berg till guld. Dessa berg av guld kommer att vara med Honom, vart Han än går."**

Vår Mästare, Profeten, svarade: **"O Jabrâîl! Världen är hemmet för dem som inte har något hem. Och den är egendom för dem som inte har någon egendom. De hamstras av dem som inte har något 'aql** (förnuft, sinne).**"**[485] På detta sade Jabrâîl 'alaihis-salâm: **"O Muhammad! Allahu ta'âlâ har gjorde dig stadig med qavl as-thabit** (korrekta ord).**"**

Vår mor Hadrat Âisha sade: "Ibland, under en hel månad, fanns det en ingen eld tänds i vårt hem (för att laga mat). Det fanns bara dadlar och vatten."

482 Bukhârî, "Tamanni", 9; Abdurrazzâq, al-Musannaf, I, 556; Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 123.

483 Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 309.

484 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 381; Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, VII, 75; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 308–309; Ghazâlî, Ihyâ, III, 196.

485 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, VI, 71; Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, VII, 243; Bayhaqî, Shu'ab-ul-îmân, VII, 375.

Ibn Abbâs sade: "Många nätter gick vår Mästare Rasûlullah och Hans hushåll till sängs utan att ha ätit middag. De kunde inte hitta något att äta på kvällen."

Vår mor Hadrat Âisha sade: "Vår Mästare Rasûlullahs välsignade mage var aldrig full av mat. Han klagade aldrig över detta till någon. För Honom var fattigdom bättre än att vara rik. Även om Han kände smärtor av hunger hela natten skulle den situationen inte hindra Honom från att fasta under dagen.[486]

Om Han hade velat skulle Han kunna be Sin Rabb om alla världens skatter, matvaror och bekväma liv. Jag svär att jag skulle bli ledsen och gråta när jag såg Hans tillstånd. Jag skulle gnugga Hans välsignade buk med min hand och säga:

"Må mitt liv offras för din skull! Är det inte lämpligt om du får några fördelar från denna värld som stärker dig?

Han svarade: **"O Âisha! Vad ska jag göra med världen? Mina 'Ulul azm-Profetbröder** (de mest överlägsna profeterna) **tolererade mer häftiga svårigheter. De fortsatte dock sina liv på samma sätt. De nådde sin Rabb. Av denna anledning gjorde deras Rabb deras återvändande till Honom mycket vackert, Han ökade deras belöningar. Jag kommer att skämmas över att leva i bekvämlighet. Ett sådant liv skulle få mig att hamna efter dem. Det vackraste och finaste för mig är att träffa mina bröder, mina vänner och ansluta mig till dem."**

Vår mor Hadrat Âisha sade: "Rasûlullah gick bort en månad efter dessa Hans ord."

Vår Mästare, Profetens generositet var mycket välkänd. Ingen kunde heller konkurrera med Honom i denna vackra egenskap.

Ibn Abbâs sade en gång: "Vår Mästare Rasûlullah var den mest generösa av alla människor när det gällde att göra tjänster. Under Ramadân-månaden och när Han träffade Jabrâîl 'alaihis-salâm, skulle Han vara mer generös än morgonbrisen."

Anas ibn Mâlik (radiy-Allahu 'anh) sade: "Jag gick med Rasûl 'alaihis- salâm. Han hade burd an-Najrânî på sig. Det vill säga, Han bar en överrock gjord av tyg från Jemen. En bybo kom bakom oss och drog i Hans krage så hårt att den skrapade Hans välsignade hals och lämnade ett ärr. Rasûlullah log bara åt hans sätt och beordrade att något skulle ges till honom."

Det fanns en gammal kvinna som var Rasûlullahs (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) granne. Hon skickade sin dotter till Rasûl 'alaihis-salâm för att be Honom: "Jag har ingen klänning för att täcka mig för namâz. Skicka mig en klänning för att täcka mig för namâz." Rasûlullah hade inga andra kläder vid den tidpunkten. Han tog kläderna från Sin välsignade kropp och skickade dem till kvinnan.

"Ja! Jag vet att du kommer att göra allt arbete. Men jag skulle inte vilja hålla mig själv åtskild och sitta medan andra arbetar. Allahu ta'âlâ ogillar en person som delar sig och sitter åt sidan från sina kamrater."

Hadith ash-sharîf



486 Bayhaqî, Shu'ab-ul-îmân, V, 25; Abû Ya'la, al-Musnad, VIII, 139; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 406.

När det var dags för namâz kunde Han inte gå till masjid utan ett plagg. När Ashâb al-kirâm hörde om detta sade de: "Hadrat Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) är så generös att Han inte har några kläder kvar, och Han kan inte komma till masjid för jamâ'at. Låt oss ge allt vi har till de fattiga också." Omedelbart skickade Allahu ta'ala den 29:e âyat av Sûrah al-Isrâ. Först befallde Han Sin Habîb i maal:

"Håll inte händerna fast i nacken och sprid inte ut dem helt och hållet (var varken sparsam eller extravagant)", och sedan sade Han: **"Ge inte så mycket att du inte får något kvar** (så mycket att du hamnar i trångmål och missar namâz, eller blir orolig)! (Var måttlig när du ger allmosor.)**"**

Den dagen, efter namâz, kom Hadrat Alî (karram-Allahu wajhah) till Rasûlullah och sade: "O Rasûlullah! Idag lånade jag åtta dirham silver för att spendera till min familjs uppehälle. Jag ska ge dig hälften av dem. Köp en mantel åt dig själv." Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) köpte en mantel för två dirham.

Medan Han skulle köpa mat för de återstående två dirhams såg Han en blind man sitta ner, som hela tiden sade: "Vem vill ge mig en skjorta för Allahs skull och i sin tur bli välsignad med klänningar från Jannah?" Han gav den blinda mannen den mantel Han hade köpt. När den blinde mannen tog manteln luktade han en doft som mysk. Han insåg att den kom från Rasûlullahs (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) välsignade hand eftersom allt Rasûlullah en gång hade burit skulle lukta som mysk, även om den var sliten i bitar.

Den blinde mannen bad: "O min Allah! Öppna mina ögon för den här skjortans skull." Hans två ögon öppnades på en gång. Sedan lämnade Rasûl 'alaihis-salâm platsen. Han köpte en mantel för en dirham. När Han skulle köpa mat för den andra dirhammen såg Han en tjänsteflicka som grät. Han frågade: **"Varför gråter du, dotter?".** Hon svarade: "Jag är en judisk tjänarinna. Han gav mig en dirham och sa åt mig att köpa en flaska för en halv dirham och olja för den återstående hälften, jag köpte dem. Men när jag gick tillbaka tappade jag flaskan. Både flaskan och oljan är borta, jag vet inte vad jag ska göra nu." Vår Mästare, Profeten, gav Sin sista dirham till flickan. Han sade: **"Köp flaskan och oljan med detta och ta med dem hem."** Men den stackars flickan sade: "Jag är rädd att juden ska slå mig för att jag kommer för sent." Rasûlullah (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) sade: **"Var inte rädd! Jag ska gå med dig och säga till honom att han inte ska slå dig."**

De gick till judarnas hus och knackade på dörren. Juden öppnade dörren och blev förvirrad när han såg Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), som sedan berättade vad som hade hänt och gjorde en förbön för flickan. Juden föll ner vid Rasûlullahs fötter och bad: "O, den store Profeten som är älskad och hedrad framför allt av tusentals människor! Tusentals lejon väntar på att utföra dina order. Och du hedrar dörren till en eländig person som jag för en flickas skull. O Rasûlullah! Jag har frigjort denna flicka för din hederns skull. Lär mig îmân (tro) och Islâm. Låt mig bli muslim i din närvaro." Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) lärde honom Islâm. Han blev muslim. Han gick tillbaka in i sitt hus och berättade för sitt hushåll vad som hade hänt. Alla blev också muslimer. Allt detta var frukterna av Rasûlullahs vackra akhlâq.

Varje muslim bör efterlikna dessa vackra vanor hos Rasûlullah! Varje muslim måste anpassa sin akhlâq till Allahu ta'âlâs akhlâq. Vår Mästare Rasûlullah sade nämligen: **"Skaffa dig Allahu ta'âlás akhlâq!".**

Till exempel är ett av Allahu ta'âlâs attribut "Sattâr". Det vill säga, Han täcker synder. Det är nödvändigt för en muslim att täcka upp för broderns fel och brister i religionen

också. Allahu ta'âlâ förlåter sina slavars synder. Därför bör muslimer förlåta varandra för deras fel. Allahu ta'âlâ är karîm och rahîm. Det vill säga, Hans välsignelser är rikliga och Hans barmhärtighet är enorm. En muslim måste vara generös och barmhärtig. Samma sak gäller för all vacker etik.

Rasûl 'alaihis-salâm hade många vackra akhlâq. Varje muslim måste lära sig dem och ändra sina akhlâq i enlighet med dem. På så sätt undviker man katastrofer och svårigheter i denna och nästa värld och uppnår förbön från mästaren i båda världarna.

"Den mest överlägsna medlemmen i ett samhälle är den som tjänar dem.

Hadith ash-sharîf

Några av Hans goda akhlâq är listade nedan:

1- Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) var överlägsen alla andra Profeter när det gäller kunskap, irfân (upplysning, intellekt), fahm (förståelse), îqân (positiv kunskap), visdom, mental kapacitet, generositet och blygsamhet, medkänsla, tålamod, iver, patriotism, trohet, pålitlighet, mod, storslagenhet, mod, vältalighet, retorik, intelligens, skönhet, wara' (att avstå från att begå förbjudna handlingar, liksom att avstå från de saker som är tveksamma); i.e., saker som kan vara harâm), kyskhet, vänlighet, rättvisa, hayâ (dygd), zuhd (att inte lägga hjärtat på världsliga angelägenheter) och taqwâ (att undvika handlingar som är förbjudna).

2- Han skulle förlåta andra människor för den skada de åsamkat Honom, både vänner och fiender. Han skulle aldrig hämnas på dem. När icke-troende fick Hans välsignade kind att blöda och bröt Hans välsignade tänder under Ghazâ i Uhud, uttalade Han följande välsignelse för dem: **"O min Rabb! Förlåt dem! Förlåt dem för deras okunnighet."**

3- Han var oerhört medkännande. Han vattnade djuren. Han höll vattenbehållaren med handen tills djuren var mätta. Han torkade av hästen Han red på.

4- Vem som än kallade på Honom svarade Han: "Labbayk (säger ja med respekt)." Han skulle aldrig sträcka ut Sina ben inför någon. Han skulle sitta på Sina knän.

5- Han såg sig aldrig överlägsen andra. Under en expedition skulle de göra lammspett. En av Hans Ashâb sa: "Jag ska slakta lammet", en annan sa: "Jag ska flå det" och en annan sa: "Jag ska laga det". När Rasûlullah sade: "Jag ska samla ihop ved", sade de: "O Rasûlullah! Var snäll och sitt och vila! Vi ska också hämta ved." På detta svarade den välsignade Profeten: **"Ja, det kommer du att göra! Jag vet att du kommer att göra allt arbete. Men jag skulle inte vilja hålla mig själv åtskild och sitta medan andra arbetar. Allahu ta'âlâ ogillar en person som delar sig och sitter åt sidan från sina kamrater."** Han reste sig upp och gick iväg för att samla ved.

6- Närhelst Han anslöt sig till en grupp av Hans Ashâb (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhum ajma'în) som satt tillsammans, valde Han aldrig en favoritplats. Han satte sig där det var öppet. En dag, när



Han gick ut med Sin käpp i handen, reste sig folk som såg Honom upp. Han varnade dem: **"Stå inte upp för mig som vissa människor står upp för varandra! Jag är människa som ni. Jag äter som alla andra människor. Och jag sitter ner när jag är trött."**

7- Han ville att Hans tjänare skulle äta och klä sig som Han gjorde. Han skiljde dem inte från sig själv i något som helst. Han skulle hjälpa dem med arbetet. Han var aldrig setts slå någon eller svära åt någon. Anas ibn Mâlik, som alltid var i Hans tjänst, säger: "Jag tjänade Rasûlullah i tio år. Den tjänst Han gjorde för mig var mer än den tjänst jag gjorde för Honom. Jag såg Honom aldrig korsa mig eller tillrättavisa mig."[487]

8- Han lappade och lagade Sina kläder, mjölkade Sina får och matade Sina djur. Han skulle bära Sina inköp hem. När Han var på resa skulle Han mata Sina djur. Ibland skulle Han gnugga dem. Ibland gjorde Han dessa tjänster själv och ibland hjälpte Han Sina tjänare att göra dem.

9- När vissa människor skickade sina tjänare för att hämta Honom, gick Han tillsammans med tjänarna, hand i hand, så som det var brukligt i Medîna.

10- Han besökte de sjuka och deltog i begravningar. För att vinna deras hjärtan, besöke Han skulle också de otrognas och munâfiqs sjuka.

11- Efter att ha genomfört morgonens namâz vände han sig till jamâ'at och frågade: **"Har vi några bröder som är sjuka hemma? Låt oss besöka dem."** Om det inte fanns någon sjuk skulle Han fråga: **"Finns det någon begravning? Låt oss gå och hjälpa till."** Om det var en begravning skulle Han hjälpa till med att tvätta och svepa in liket, genomföra (den namâz som utförs före en muslims begravning, som kallas) janâz namâz och gå med processionen till graven. Om det inte var någon begravning skulle Han säga: **"Om du har en dröm som ska tolkas, berätta den. Låt mig lyssna på den och tolka den!"**

12- När Han inte såg en av Sina Ashâb på tre dagar frågade Han efter honom. Om denne sahâbî hade rest på en resa skulle Han åberopa en välsignelse över honom. Om han sades vara i staden skulle Han besöka honom.

13-När Han mötte en muslim på vägen sa Han först salam.

14- Han red på en kamel, en häst, en mulåsna eller en åsna, och ibland hade Han någon annan som satt bakom Honom på djuret.

15- Han skulle betjäna Sina gäster och Sin Ashâb och skulle säga: **"Mästaren och den mest överlägsna medlemmen i ett samhälle är den som tjänar dem."**

16- Han har aldrig setts i ett skrattutbrott. Han brukade bara le tyst. Ibland när Han log kunde man se hans välsignade framtänder.

17- Han såg alltid eftertänksam och ledsen ut och talade inte mycket. Han började tala med ett leende.

18- Han skulle aldrig säga något onödigt eller onödigt. Han skulle tala kort, effektivt, tydligt och när det var nödvändigt. Ibland upprepade Han samma uttalande tre gånger för att det skulle förstås väl.

19- Han skojade med främlingar och bekanta, med barn och gamla kvinnor och med kvinnor som var mahram till Honom (Hans välsignade fruar, nära släktingar och mjölkföräldrar). Ändå skulle dessa aldrig få Honom att glömma Allahu ta'âlâ.

20- Han hade ett sådant respektingivande utseende att ingen vågade se Honom i ansiktet. En besökare som såg Hans välsignade ansikte skulle svettas. Då sa Han: **"Känn**

487 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 255.

dig inte orolig! Jag är ingen kung och jag är inte grym. Jag är son till en kvinna som åt torrt kött." Dessa ord skulle driva ut mannens rädslor, och han skulle säga vad han ville säga.

21- Han hade inga vakter eller dörrvakter. Alla kunde lätt gå in och prata med Honom.

22- Han hade en stark känsla för blygsamhet. Han var för blyg för att se ansiktet på den person Han talade med.

23- Han skulle inte kasta någons fel i ansiktet på honom. Han skulle inte klaga på någon eller prata bakom ryggen på någon. När Han inte gillade någons beteende eller ord skulle Han säga: **"Varför gör vissa människor så?".**

24- Även om Han var Allahu ta'âlás älskling, den mest älskade och rasûl, skulle Han säga: **"Bland er är jag den som känner Allahu ta'âlás bäst, och jag är den som fruktar Honom mest."**

"Om du såg vad jag har sett skulle du skratta lite och gråta mycket."[488] När Han såg ett moln på himlen sa Han: **"O min Rabb! Sänd oss inte plågor genom detta moln!"** När en vind blåste bad Han: **"O min Rabb! Skicka oss nyttiga vindar."** När Han hörde ett åskväder bad Han: **"O min Rabb! Döda oss inte med Din vrede och fördärva oss inte med Din plåga, och före detta, välsigna oss med hälsa."**

När Han utförde namâz hördes suckar från Hans bröst som om han grät. Samma ljud hördes när Han reciterade Koranen al-karîm.

25- Han hade ett förvånansvärt mod och styrka i Sitt hjärta. Under Ghazâ i Hunayn skingrades muslimerna och endast tre eller fyra personer stannade kvar hos Honom. De otrogna inledde en plötslig attack. Allahs sändebud stod emot dem och besegrade dem. Detta hände flera gånger. Han drog sig aldrig tillbaka.

26- Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) var extremt generös. Han donerade hundratals kameler och får utan att behålla ett enda huvud för sig själv. Många hårdhjärtade icke-troende observerade Hans välgörenhet och blev troende.

27- Han hördes aldrig säga "nej" till något som begärdes av Honom. Om Han hade det man bad Honom om skulle han ge det. Och Han höll tyst om Han inte hade det.

28-Trots att Allahu ta'âlâ säger: "Be mig, så ska jag ge dig", bad Han inte om världsliga ägodelar. Han åt aldrig bröd gjort av siktat vetemjöl. Han åt alltid bröd som var tillverkat av osiktat kornmjöl. Han sågs aldrig äta tills Han var mätt.

Det fanns tider då ingenting lagades i Hans hem; inget bröd bakades på två till tre månader; Han åt bara dadlar. Det fanns tillfällen då Han inte åt någonting på några dagar.

29- Efter att Han hade gått bort fann man en jude som hade Hans postskjorta som en pant för trettio kilo korn som den välsignade Profeten var skyldig honom.

30- Han hördes aldrig säga: "Jag tycker inte om den här maten".

"Borde jag inte vara den mest tacksamma slaven till Allahu ta'ala?"

Hadith ash-sharîf



488 Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 145.

Han åt de rätter han tyckte om, han åt inte de rätter han inte tyckte om och han sa ingenting. Han fick en måltid om dagen. Ibland åt han på morgonen och ibland på kvällen. När han kom hem frågade han: "Finns det något att äta?" Han fastade om svaret var negativt. Istället för att sätta maten på något som en duk, en bricka eller ett bord, skulle Han placera den på golvet, gå ner på knä och äta utan att luta sig mot något. Han skulle säga Basmala först och sedan börja äta. Han åt med Sin högra hand.

31- Ibland lade Han undan en mängd korn och dadlar som räckte för att försörja Sina fruar och några tjänare i ett år och gav en del av den mängden som allmosor till de fattiga.

32- Liksom andra profeter skulle Han inte ta emot allmosor eller zakât. Han tog emot gåvor och gav oftast mycket mer i gengäld.

33- Hans säng var gjord av garvat läder och fylld med dadeltrådar. När de erbjöd Honom en säng stoppad med ull, vägrade Han och sade: **"O Âisha! Jag svär i Allahs namn att Allahu ta'âlâ skulle förvara högar av guld och silver med mig överallt om jag önskade det."** Ibland sov Han på halmmattor, på träsängar, på golvet, på mattor vävda med ull eller på torr jord.

34- Efter nattens namâz sov Han till midnatt, gick sedan upp och tillbringade resten av tiden med att dyrka fram till morgonens namâz. Han skulle ligga på Sin högra sida, lägga Sin högra hand under kinden och somna genom att recitera olika sûrahs (kapitel i Koranen al-karîm).

35- Han gjorde tafa'ul (att dra goda omen från händelser). Med andra ord, när Han såg något för första gången eller helt plötsligt, tolkade Han det positivt. Han betraktade ingenting som olycksbådande.

36- I tider av sorg tänkte Han eftertänksamt och höll sig i skägget.

37- Närhelst Han kände sig ledsen började Han utföra namâz. Den glädje och det nöje Han kände under namâz skulle eliminera Hans sorg.

38- Han skulle aldrig lyssna på dem som gör giybat (pratar bakom någon).

39- Om Han behövde titta åt sidan eller bakom sig när Han gick, vände Han sig om med hela kroppen och tittade. Han skulle inte bara vända på huvudet.

40- Vår Mästare, Profeten 'alaihis-salâm fruktade och dyrkade Allahu ta'âlâ så mycket att ingen annan hade makt att göra det. Han utförde namâz tills Hans välsignade fötter svällde. När de sade till Honom: "O Rasûlullah! Varför tar du smärta, trots att alla dina fel, tidigare eller framtida, har förlåtits?". Han svarade: **"Borde jag inte vara den mest tacksamma slaven till Allahu ta'âlâ?"**

Själens näktergal längtar efter en ros,
Tro inte att den vill ha en fejd med främlingar.

Den fortsätter att kretsa kring den, som en kompass,
Den väntar på en chans att offra sitt liv.

Jag såg att den vackra rosen inte avslöjade sin hemlighet för andra,
Liksom en rosenknopp längtar den alltid efter näktergalen.

Den har dolt sin vackra kind för främlingar,
De väntar förgäves på dess känslor.

Zâtî! Liksom Majnûn vandrar han på vägen för att nå den älskade,

Han smälter bort och längtar efter Laylâ.

VÅR MÄSTARE, PROFETEN, HAR GODA EGENSKAPER.

"Jag kommer inte vara nöjd om en enda medlem av min ummat lämnas kvar i Jahannam."

Hadith ash-sharîf

Det finns hundratals böcker som berättar om Muhammeds "alaihis-salâm" dygder. I det här fallet betyder dygd överlägsna egenskaper. Några av dem nämns nedan:

1- Av alla varelser var Muhammeds 'alaihis-salam's nûr och själ den som först skapades.

2- Allahu ta'âlâ skrev Hans namn på Arsh, på Jannahs och på de sju himlarna.

3- Uttrycket "Lâ ilâha illallah Muhammadun Rasûlullah" (Det finns ingen annan gud än Allahu ta'âlâ, och Muhammad 'alaihis-salâm är Hans Rasûl) står skrivet på bladet på en ros som växer i Indien.

4- En fisk som hade fångats i en flod nära Basra hade namnet "Allah" på sin högra sida och namnet "Muhammed" på sin vänstra sida.

Det finns många andra liknande evenemang. De hundra sidorna i en historia om fisk **(A History of Fish),** som trycktes i London 1975, finns en bild på en fisk med "Shânullah" skrivet på svansen med bokstäverna i Qur'ân al-karîm. Det står där att "Lâ ilâha illallah" är skrivet på andra sidan av svansen. Det finns många fler sådana exempel.

5- Det finns änglar vars enda uppgift är att säga Muhammeds namn 'alaihis-salâm'.

6- Anledningen till att änglarna beordrades att kasta sig ner inför Âdam 'alaihis-salâm var att han hade Muhammeds nûr 'alaihis-salâm på sin panna.

7- Allahu ta'ala sa till var och en av Sina profeter att Muhammed (alaihis salam) skulle komma och att de skulle beordra sin ummat att tro på Honom om de nådde Hans tid.

8- När Han var på väg att komma till världen såg man många tecken som förebådade Hans ankomst. De finns skrivna i historieböcker och i mawlid-böcker (böcker som beskriver födelsen av mänsklighetens bäste och de händelser som ägde rum före Hans födelse, under den och efteråt).

9- När Han kom till världen såg man att Hans navelsträng var avklippt och att Han var omskuren.

10- Efter att Han kom till världen kunde shaytans (djävlar) inte längre stiga upp till himlen eller stjäla information från änglar.

11- När Han kom till världen, var alla avgudar på jorden och statyer som dyrkades föll platt på sina ansikten.



12- Änglar skulle vagga Hans vagga.

13- När Han låg i vaggan talade Han med månen. Den skulle flytta till det ställe som Hans välsignade finger pekade på.

14- Han började tala när Han låg i vaggan.

15- Som barn, när Han gick ut, ett moln över Hans välsignade huvud skulle röra sig med honom och skugga honom. Detta tillstånd fortsatte fram till början av Hans profetskap.

16- Varje Profet hade Sin profetstämpel på Sin. högra hand. Muhammed 'alaihis-salâm hade det på ryggen, nära Hans vänstra skulderblad, på Hans hjärta. När Jabrâîl 'alaihis-salâm tvättade Hans hjärta och stängde Hans bröstkorg, förseglade han Hans rygg med ett sigill som han tog med sig från Jannah.

17- Han såg vad som fanns bakom Honom, liksom Han såg vad som fanns framför Honom.

18- Han såg i mörkret som Han såg i ljuset.

19- Hans saliv sötade bittert vatten, botade sjuka människor och gav spädbarnmat som mjölk.

20- Medan Hans välsignade ögon sov, var Hans välsignade hjärta vaket. (Detta var den gemensamma egenskapen hos alla Profeter 'alaihimus-salawâtu wat-taslîmât.)

21- Under hela sitt liv gäspade han aldrig (detta var samma sak för alla profeter).

22- Hans välsignade svett luktade gott som en ros. En fattig man kom till Honom och berättade att Han behövde hjälp till sin dotters bröllop. Den välsignade budbäraren hade inget att ge honom i det ögonblicket. Han lade lite av Sin svett i en liten flaska och gav flaskan till mannen. Varje gång flickan lade lite av svetten på sig själv luktade hennes hus som mysk. Hennes hus blev känt som "det doftande huset".

23- Trots att Han var av medelstorlek såg Han längre ut än långa människor när de stod bredvid Honom.

24- När Han gick i solskenet eller månskenet hade Han inte en skugga på marken.

25-Flugor, myggor eller andra insekter skulle inte slå sig ner på Hans kropp eller på det Han bar.

26-Hans kläder skulle aldrig bli smutsiga hur länge Han än bar dem.

27- När Han gick, följde änglarna efter Honom. Därför lät Han Sina ashâb gå före Honom och bad dem att lämna det lediga utrymmet bakom Honom för änglarna.[489]

28- När Han trampade på en sten, gjorde Hans fot ett avtryck på stenen. Men när Han gick på sand lämnade Han inga fotspår efter sig. När Han gjorde Sina behov skulle jorden splittras och svälja det Han avförde. (Detta var också fallet med alla de andra Profeterna).

29- Av alla människor och änglar fick Han den största kunskapen. Trots att Han var ummî, det vill säga att Han inte hade lärt sig något av någon, informerade Allahu ta'ala Honom om allt. Liksom Âdam 'alaihis-salâm hade informerats om namnen på allting, så fick Han veta namnet och kunskapen om allting.

30- Han informerades om namnen och utseendena på alla Hans ummat och alla händelser som skulle (och kommer) att äga rum bland dem.

31-Hans aql (mentala förmågor) var bättre än alla andra människors.

32- Han var utrustad med alla de vackra moraliska egenskaper och vanor som

489 *Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 69.*

mänskligheten kan ha. När den store poeten 'Umar Ibn al-Fârid fick frågan varför han aldrig prisade Rasûlullah svarade han: "Jag har insett att jag inte kommer att kunna prisa Honom. Jag kan inte hitta ord för att hylla honom".

33- I Kalima ash-shahâda (frasen som börjar med "Ashhadu..."), i adhân (uppmaningen till namâz), i iqâmat (de ord som reciteras när man står innan man börjar en av de fem dagliga fard namâz), i den (föreskrivna bönen som reciteras under) tashahhud (sittande hållning och böner) i namâz, i olika duâs, i vissa gudstjänsthandlingar och khutbas, i rådgivning, (i böner som sägs) vid tider av problem eller melankoli, i graven, i mahshar (domarplatsen), i Jannah, och i språk som talas av alla varelser, satte Allahu ta'âlâ Sitt namn bredvid Sitt eget namn.

34- Den högsta av Hans överlägsenhet är att Han är Habîbullah (Allahu ta'âlás älskade). Allahu ta'âlâ gjorde Honom till en älskling, en vän till sig själv. Han älskar Honom mer än Han älskar någon annan person eller någon ängel. Allahu ta'âlâ säger i en hadîth al-qudsî: **"Liksom Jag har gjort Ibrâhîm Khalîl** (vän till Mig själv)**, så har jag gjort dig till Habîb till Mig själv".**

35- Den femte âyat al-karîma i Sûrah ad-Duhâ, i maal, **"Jag ska ge dig allt du vill ha tills du är nöjd** (tills du säger: 'Nog')**"**[490] lovar att Allahu ta'âlâ ska skänka Hans Profet (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) alla sorters kunskap och överlägsenhet, Islâms regler, hjälp mot Hans fiender och seger över dem, erövringar och segrar som kommer att förverkligas av Hans ummat, och alla slags förböner och manifestationer på qiyâmat. När denna âyat al-karîma sänkte sig såg den välsignade Rasûl på Jabrâîl 'alaihis-salâm och sade: **"Jag kommer inte att vara nöjd om en (enda medlem) av min ummat lämnas kvar i Jahannam".**

36- Allahu ta'âlâ nämner alla Hans Profeter med deras namn i Koranen al-karîm. När det gäller Muhammed 'alaihis-salâm, tilltalar Han Honom med lovord som **"O Min Rasûl, O Min Profet"**.

37- Han talade alla dialekter av det arabiska språket, och Hans tal var mycket klart och lättförståeligt. Han hade besökare från olika platser, och Han talade till dem på deras egen dialekt. Människor lyssnade på Honom med beundran; Han brukade säga: **"Allahu ta'âlâ har lärt mig vackert"**[491]

38- Med få ord, kommunicerade Han mycket. Hans mer än hundra tusen hadîth ash-sharîfs är ett bevis på att han var **"Jawâmi-ul-kalîm".**

Enligt vissa forskare har Muhammed 'alaihis-salâm förklarat Islâms fyra grundläggande principer med fyra hadîth ash-sharîfs, som är följande:

"Den som känner fiendskap mot min Ahl al-bayt är en munâfiq (hypokritik)."
Hadith ash-sharîf



490 Sûrah ad-Dukha: 93/5.
491 Suyutî, Jâmi-ul Ahâdis, XXXI, 237;

- **"Handlingar utvärderas i enlighet med intentionerna (i att göra dem)."**[492]

- **"Halâl (det tillåtna) är uppenbart, och harâm (förbjudna saker) är uppenbart."**[493]

- **"Käranden måste lägga fram vittnen, och Svaranden måste svära en ed."**[494] och,

- **"Om en person inte önskar för sin muslimska bror vad han önskar för sig själv, kommer han inte att ha en perfekt iman."**[495]

Den första av dessa fyra hadîth ash-sharîfs bildar den grunden för kunskapen om gudstjänsthandlingar, den andra grunden transaktioner (t.ex. köp och försäljning, uthyrning, samägande osv.), den tredje rättspraxis och politik och den fjärde seder och bruk och akhlâq."[496]

39- Muhammed 'alaihis-salâm var skyddad och oskyldig. Han begick aldrig synder, varken avsiktligt eller oavsiktligt, varken allvarliga eller oavsiktliga synder, varken innan Han blev fyrtio år gammal eller efteråt. Han sågs aldrig uppträda på ett olämpligt sätt.

40- Muslimerna är beordrade att säga salam till Muhammed 'alaihis-salam genom att säga "Assalâmu 'alaika ayyuhannabiyyu wa rahmatullahi". Det är inte tillåtet att framföra salâm till en annan Profet eller änglar under namâz.

41- I en hadith al-qudsî sägs det: **"Om det inte vore för Dig skulle Jag inte ha skapat någonting!.**[497]

42- Andra Profeter gjorde sina egna vederläggningar av de icke-troendes förtal. Å andra sidan försvarade Allahu ta'âlâ Muhammed 'alaihis-salâm genom att besvara de förtal som begicks mot Honom.

43- Antalet av Muhammeds 'alaihis-salâms ummat är större än det totala antalet av andra profeters ummat. De är mer överlägsna och mer hedervärda än andra ummat. Det sägs i en hadîth ash-sharîf att två tredjedelar av dem som kommer att komma in i Jannah kommer att tillhöra denna ummat.

44- De thawâbs (belöningar) som kommer att ges till Rasûlullah är flera gånger större än de thawâbs som kommer att ges till de andra Profeterna. När en person gör en gudstjänst eller en annan from handling som accepteras av Allahu ta'âlâ, kommer inte bara denna person utan även hans religiösa lärare att belönas för denna fromma handling. De thawâbs som kommer att ges till lärarens lärare är fyra gånger de thawâbs som ska ges till läraren. Medan den tredje läraren i efterhand kommer att belönas åtta gånger så mycket, är de thawâbs som ska ges till den fjärde sexton gånger flerfaldiga. På samma sätt kommer varje lärare som kommer närmast i efterhand att belönas dubbelt så mycket som den som föregick honom själv tills lärarkedjan når tillbaka till Rasûlullah.

Till exempel kommer den tjugonde läraren bakåt itiden att få femhundratjugofyra tusen och tvåhundraåttioåtta gånger (524 288) fler thawâbs. Muhammed 'alaihis-

492 Bukhârî, Bedü'l-Vahy, 1;Abû Dâwûd, "Talaq"; 11; Ibn Mâja, "Zuhd", 26.

493 Abû Dâwûd, "Buyû'", 3; Nasâî, "Buyû'", 2; Bukhârî, Îmân, 39; Buyû', 2; Muslim, Musâkât, 107, 108.

494 Tirmidhî, Ahkâm, 12; Ibn Mâja, Ahkâm, 7.

495 Bukhârî, Iman, 7; Tirmidhî, "Sifat-ul-Qiyâmat", 59; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 176.

496 Herkese Lâzım Olan Îmân, 353.

497 Suyutî, al-Laâli'l-masnûa, I, 272; Ajlûnî, Kashf-ul-hafâ, II, 164.

salâm kommer att belönas för varje from handling som utförs av var och en av Hans ummat.

Enligt denna beräkning kommer Muhammed 'alaihis-salâm att belönas för varje fromm gärning som utförts; ingen annan än Allahu ta'âlâ kan känna till det totala beloppet. Det har sagts (av de islams lärda) att Salaf as-sâlihîn (Ashâb al-kirâm och de andra framstående muslimerna från Islams första århundrade) är överlägsna sina efterföljare. Denna överlägsenhet är obestridligen uppenbar i ljuset av den ovannämnda beräkningen.

45- Det var förbjudet att kalla Honom vid namn, att tala högt i Hans närvaro, att kalla på Honom på avstånd eller att gå före Honom. De andra Profeternas ummats ('alaihimussalawâtu wattaslîmât) skulle kalla dem vid namn.

46- Han såg Jabrâîl 'alaihis-salâm i sin änglaform två gånger. Ingen annan Profet såg Hadrat Jabrâîl i sin verkliga form.

47- Jabrâîl 'alaihis-salâm besökte Honom tjugofyra tusen gånger. Av alla andra Profeter, var det Mûsâ 'alaihis-salâm som fick flest besök. Det var fyrahundra gånger.

48- Även Isrâfîl 'alaihis-salâm besökte Muhammed 'alaihis-salâm flera gånger. Andra Profeter ('alaihimussalawâtu wattaslîmât) besöktes däremot endast av Jabrâîl 'alaihis-salâm.

49- Det är tillåtet att svära en ed till Allahu ta'âlâ i Muhammeds namn 'alaihis-salâm'. Det är inte tillåtet att svära i någon annan Profets eller ängels namn.

50- Efter Muhammed 'alaihis-salâm var det förbjudet att gifta sig med Hans välsignade fruar (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhunna). Islâm har förklarat att de är de troendes mödrar i den meningen.

De andra Profeternas ('alaihimussalawâtu wattaslîmât) fruar var antingen skadliga för dem eller åtminstone inte användbara för dem alls. Tvärtom, Muhammeds välsignade fruar (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhunna) 'alaihis-salâm hjälpte Honom i alla frågor av denna värld och âkhirat likaväl uthärdade fattigdom med tacksamhet ändå med tålamod, och gjorde förtjänstfulla tjänster i spridningen av Islâm.

51- Släktskap genom blod eller genom nikâh (äktenskapskontrakt som föreskrivs av islam) kommer inte att vara till någon nytta på qiyâmats dagen. Rasûlullahs (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) släktingar är undantagna från detta.

52- Det är fördelaktigt att få Rasûlullahs välsignade namn i denna och nästa värld. Sann troende som bär Hans välsignade namn kommer aldrig att komma in i Jahannam.

53- Varje ord, varje handling är rätt. Alla Hans beslut och domar är korrekta av Allahu ta'âlâ.

54- Det är en fard för alla att älska Honom. Han sade: **"Den som älskar Allahu ta'âlâ älskar mig."** Tecknet på att älska Honom är

"Jag önskar profetskap som en född slav"
Hadîth ash-sharîf



att anpassa sig till Hans religion, Hans väg, Hans Sunnat och Hans akhlâq. I Koranen al-karîm beordrades Han att säga: **"Om du följer mig kommer Allahu ta'âlâ att älska dig".**

55- Det är wâjib (nära fard) att älska Hans Ahl al-bayt. Han sade: **"Den som känner fiendskap mot min Ahl al-bayt är en munâfiq (hycklare)."** Hans Ahl al-bayt är Hans släktingar som är förbjudna att ta emot (Islâms obligatoriska allmosor kallad) zakât. De är Hans fruar och de troende som härstammar från Hans farfar Hâshims släkt, det vill säga ättlingarna till Alî, Uqayl, Ja'far Tayyâr och Abbâs.

56- Det är wâjib att älska alla Hans Ashâb. Han sade: **"Förfäkta inte fiendskap mot mina Ashâb efter mig. Att älska dem är att älska mig. Fientlighet mot dem är fientlighet mot mig. Den som sårar dem sårar mig. Den som skadar mig skadar Allahu ta'âlâ. Och Allahu ta'âlâ kommer att plåga dem som skada Honom."**

57- Allahu ta'âlâ skapade fyra assistenter till Muhammed 'alaihis-salâm, två i himlen och två på jorden. De är Jabrâîl, Mikâîl, Abû Bakr och 'Umar (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhum ajma'în)”[498]

58- Varje person som dör efter att ha nått mognad, både män och kvinnor, kommer att bli tillfrågade om Muhammed 'alaihis-salâm i sina gravar. Frågan "Vem är din Rabb?" kommer att följas av frågan "Vem är din Profet?".

59- Det är en gudstjänst att läsa Muhammeds hadîth ash-sharîfs 'alaihis-salâm'. En person som gör det kommer att få thawâb.

Det är mustahâb att utföra abdast, att bära rena kläder, att parfymera sig innan man läser hadîth ash-sharîfs, att lägga boken med hadîth ash-sharîfs på något högre (än naveln), att personen som läser dem inte står upp för dem som kommer in (om det skulle finnas några) och att de som lyssnar inte pratar sinsemellan. Personer som läser hadîth ash-sharîfs har skinande, ljusa och vackra ansikten. Samma sätt (som kallas adab) bör iakttas när man läser (eller reciterar) Koranen al-karîm.

60- För att ta emot Hans välsignade själ kom Azrâîl 'alaihis-salâm i mänsklig skepnad och frågade om han fick komma in.

61- I Sin grav lever Han ett liv som är okänt för oss. Han reciterar Koranen al- karîm och utför namâz i Sin grav. (Så är fallet med alla andra Profeter.)

62- Änglar hör muslimer som reciterar salawât för Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) över hela världen och meddelar Honom i Hans grav. Tusentals änglar besöker Hans grav dagligen.

63- Jorden i Hans välsignade grav är mer värdefull än någon annan plats, inklusive Kâ'ba och Jannahs.

64- Varje morgon och varje kväll visas de gärningar och ibâdats som Hans ummat utfört för Honom. Han ser de människor som utför dessa handlingar och ber Allahu ta'ala om syndernas förlåtelse.

65- Det är också mustahab för kvinnor att besöka Hans grav. Kvinnor får besöka andra gravar endast när det inte finns några män i närheten, förutsatt att de täcker sig i enlighet med den islamiska klädkoden.

66- Efter den välsignade Profetens död såväl som när Han levde, Allahu Ta'âlâ accepterar böner och åkallan från dem som gör det genom att göra tawassul med Honom och be för Hans skull, var som helst och när som helst.

498 Bukhârî, "Bad'ul-Wahy", 1; Abû Dâwûd, "Talaq", 11; Ibn Mâja, "Zuhd", 26.

En dag besökte en bybo Hans välsignade grav och bad: "O min Rabb! Det är ditt bud att manumitera slavar. Detta är Din profet och jag är en av Dina slavar. För Din Profets skull, ge mig en manumit från Jahannams eld!" En röst hördes säga: "O min slav! Varför har du bett om frigörelse endast för dig själv i stället för att be om det för alla Mina slavar? Gå nu! Jag har befriat dig från Jahannam."[499]

Hâtim al-Esam Balhî, en av de allmänt kända awliyâ, stod bredvid Rasûlullahs grav och bad: "Yâ Rabbî! Jag besöker Din Profets grav. Snälla, låt mig inte gå tillbaka tomhänt!" En röst hördes säga: "O min slav! Jag har accepterat att du besöker Min Älskades grav. Jag har förlåtit dig och dem som var med dig under besöket."

Imâm Ahmad Qastalânî (rahmatullahi 'alaih) berättar: "Jag led av en sjukdom i några år. Läkarna kunde inte bota den. En natt i Mecka bad jag Rasûlullah mycket innerligt. När jag hade somnat den natten drömde jag om en person som höll ett papper i handen. På pappret stod det: "Här finns Rasûlullahs tillstånd angående Ahmad Qastalânîs sjukdom och receptet för dess behandling". När jag vaknade upp var sjukdomen redan borta."

Återigen berättar Qastalânî: "En flicka led av epilepsi. Jag bad Rasûlullah mycket innerligt att göra förböner så att den stackars flickan kunde bli frisk. I en dröm förde de mig den jinnî som hade gjort flickan epileptisk och sade: Rasûlullah skickade den här till dig. Jag skrek åt honom och skällde ut honom. Han svor en ed att han aldrig skulle skada flickan igen. Sedan vaknade jag upp. Inom kort hörde jag att flickan hade tillfrisknat från epilepsin.

67- På qiyâmat-dagen kommer Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) att vara den förste att resa sig ur Sin grav. Han kommer att bära Jannahs kläder. Han kommer att rida på (Jannahs berg som kallas) Buraq till samlingsplatsen (kallad mahsharplatsen), med flaggan **"Liwâ al-hamd"** i Sin hand. Alla människor, inklusive Profeterna, ska stå under denna flagga. Alla ska vara utmattade av att vänta där i tusen år. Människor ska be Profeterna Âdam, Nûh, Ibrâhîm, Mûsâ och Îsâ ('alaihimus-salâm) att be om förbön för att den sista domen ska inledas. Varje Profet ska be om att få bli ursäktad av skam och rädsla inför Allahu ta'âlâ. Slutligen ska de komma till Rasûlullah och tigga. Han ska göra sajda (kasta sig ner) och be, och Hans förbön ska accepteras. Domen ska börja; Hans ummat kommer att vara de första som får sina räkenskaper reglerade, som passerar Sirâtbron och kommer in i Jannah. Var de än går ska de fylla hela platsen med nûr.

När Hadrat Fâtima (radiy-Allahu 'anhâ) passerar Sirât ska en röst ropa: **"Alla blundar! Muhammeds dotter 'alaihis-salâm kommer."**

68- Den ställning som Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa



499 Tirmidhî, "Manâqib", 17; Hâkim, al-Mustadrak, II, 290; Huzâî, et-Tahrîj, 39.

sallam) kommer att inta i Jannah kallas **Wasîla**. Det är den högsta rang i Jannah. Rötterna till trädet i Jannah som kallas Sidrat al-muntahâ finns där. Grenarna bär välsignelserna från alla människor i Jannah till dem.

69- Adhân som kallades på Âdams tid 'alaihis salâm innehöll också Muhammeds namn 'alaihis-salâm'.

70- Tawrât, Injîl och Zebûr innehöll avsnitt där Muhammed 'alaihis-salâm', Hans fyra Khalîfas (Abû Bakr, 'Umar, 'Uthmân och Alî), Hans Ashâb och en del av Hans ummat prisades och lovordades. Allahu ta'âlâ härledde ordet "Muhammed" från Hans eget namn "Mahmûd" och gav det som namn till Hans Habîb.

Allahu ta'âlâ välsignade Hans Habîb med Hans namn "Raûf" och "Rahîm".

71- En gång, när Han var tre år gammal, en gång till när Hans profetskap meddelades Honom när Han var fyrtio år gammal, och en gång till när Han var femtiotvå år gammal och höjdes till himlen natten till Mi'râj, skar änglarna sönder Hans bröstkorg. De tog ut Hans hjärta och tvättade det med vatten från Jannah i en bassäng som de tog med sig från Jannah.

72- Han såg de sju stjärnorna i den grupp som kallas Plejaderna i stjärnbilden Taurus och sade deras antal. Denna stjärnhop kallas också för sju systrar.

73- Vissa människor hade druckit Hans blod efter en blodutgjutning. Han sade: "Jahannams eld kommer inte att bränna honom."

74- Ett av Hans största mirakel är Hans uppstigning som kallas Mi'râj. På det berg i Jannah som kallas Buraq fördes Han från Mecka till Quds och sedan upp till himlen och Arsh. Han fick se extraordinära saker där. Han såg Allahu ta'âlâ med verkligt seende men på ett sätt som låg bortom den mänskliga kunskapen (Detta seende ägde rum utanför materiens värld, det vill säga i âkhirat). På ett ögonblick fördes Han tillbaka hem. Ingen annan profet var välsignad med miraklet Mi'râj.

75- Det gjordes fard (obligatoriskt) för Hans ummat att recitera salawât till honom en gång under deras livstid. Allahu ta'âlâ och änglarna säger också salawât och salâm för Honom, oavbrutet.

76- Hans välsignade hjärta var alltid med Allahu ta'âlâ, på natten, när Han sov såväl som när Han var vaken, när Han var i sällskap såväl som när Han var ensam, hemma såväl som på en resa, i krig, när Han grät och när Han var glad. Det fanns tider då Han bara var med Allahu ta'âlâ.

För att fortsätta sina världsliga plikter och vända sitt välsignade hjärta tillbaka till mänskliga världen, gick Han till Sin hustru Âisha (radiy-Allahu 'anhâ) och sade: **"O Âisha! Prata lite med mig** (så att jag kan komma tillbaka till mig själv)**."** Och sedan skulle Han gå ut för att träffa Sina Ashâb, för att ge råd och vägleda dem. Efter att ha utfört (den del som inte är obligatorisk men som muslimer utför för att följa Profeten, och som kallas) sunnat av morgonens namâz hemma och sedan ha pratat med Hadrat Âisha en kort stund, skulle Han gå till masjid för att utföra fard (obligatoriska två rak'ats av morgonens namâz) för Hans Ashâb. Detta tillstånd är hasâis al-payghambarî (en egenskap som är speciell för Hadrat Muhammad). Om Han hade gått ut utan att ha talat med Âisha (radiy-Allahu 'anhâ) skulle ingen ha haft kraft att se Honom i ansiktet, på grund av de gudomliga manifestationerna och nûrs i Hans ansikte.

77- Istället för att be om position eller suveränitet föredrog Han profetskap och fattigdom. En morgon, när Han talade med Jabrâîl 'alaihis-salâm, sade Han att De inte hade fått en enda bit att äta under den föregående natten. I det ögonblicket kom Isrâfîl

'alaihis-salâm och erbjöd: "Allahu ta'âlâ har hört vad du har sagt, och Han har sänt mig. Om du vill ska varje stenbit som du rör vid med handen förvandlas till guld, silver eller smaragd. Om du vill ska du fortsätta ditt profetskap som en härskare. Rasûlullah svarade: **"Jag önskar profetskap som en född slav"** och upprepade det tre gånger.

78- Andra Profeter ('alaihimussalawâtu wattaslîmât) var Profeter för vissa tider och vissa länder. Muhammed 'alaihis-salâm sändes som Profet för alla människor och djinns på jorden fram till qiyâmat. Vissa forskare säger att Han är Profet för änglar, djur, växter och livlösa varelser, kort sagt för alla varelser.

79- Hans medkänsla och välvilja når alla varelser. Hans välvilja mot de troende är iögonfallande. De icke-troende som levde på andra Profeters tid ('alaihimussalawâtu wattaslîmât) plågades medan de fortfarande levde i världen, och de förintades. De som förnekade Muhammed 'alaihis-salâm plågades inte i denna värld. En dag frågade Han Jabrâîl 'alaihis-salâm: **"Allahu ta'âlâ har förklarat att Han sänt mig som en barmhärtighet för världarna. Har du fått del av min barmhärtighet?"** Jabrâîl svarade: "Inför Allahu ta'alahs härlighet och storhet hade jag alltid fruktat mitt öde. När jag förde till dig de âyats (den 20:e och 21: a âyaten i Sûrah at-Takwîr) som anger att jag är pålitlig, kände jag mig befriad från denna fruktansvärda rädsla tack vare detta beröm och började känna mig trygg. Kan det finnas en större barmhärtighet än detta?"

80- Allahu ta'âlâ ville att Muhammed 'alaihis-salâm skulle känna sig helt nöjd. (Som vi har sagt i den trettiofemte dygden ska Allahu ta'âlâ ge Honom vad Han vill tills Han känner sig nöjd. Detta faktum förklaras i Sûrah ad- Duhâ).

81- Som det står, skrivet i boken **Mawâhib al-ladunniyya** finns det en allmänt känd hadith ash-sharîf som säger: **"Jag bad Allahu ta'âlâ att inte låta min ummat nå konsensus om dalâlat** (något fel, avvikelse, kätteri). **Han accepterade det."**

I en annan hadith ash-sharîf sade Han: "Allahu ta'âlâ har skyddat er mot tre saker: För det första har Han skyddat er från enhällighet om dalâlat. För det andra kommer en muslim som dör av en smittsam sjukdom att förtjäna lika mycket thawâb som om han uppnått martyrskap. För det tredje, om två sâlih (fromma, hängivna) muslimer intygar en muslims godhet ska den tredje muslimen komma in i Jannah."

Och det finns en annan hadith ash-sharîf som säger: **"Skillnaden i åsikter bland Mina Ashâb är en nåd för er."** En annan liknande hadîth ash-sharîf säger: **"Skillnaden i åsikter bland min ummat** (som gav upphov till olika sätt, madhhabs, i frågor om ibâdats) **är en barmhärtighet."** När Hans ummat anstränger sig för att finna sanningen och den rätta vägen uppstår meningsskiljaktigheter



bland dem. Deras ansträngningar orsakar (Allahu ta'âlâs) barmhärtighet. Denna hadîth ash-sharîf har förnekats av två sorters människor. Den första är en person som kallas "Mâjin" och den andra sorten kallas "Mulhid".

Mâjin är en bedräglig person som försöker utnyttja religionen för att förverkliga sina världsliga ambitioner. Och Mulhid är en kättare som har blivit otrogen genom att förvränga innebörden av âyat al-karîmas på ett sätt som passar hans världsliga fördelar. Som Yahyâ ibn Sa'îd observerar gör de islams lärda det enkelt. Medan en av dem säger att något (en handling, ett beteende etc.) är halâl (tillåtet enligt Islâm), säger en annan att det är harâm (förbjudet). Ibland, medan de säger till fromma människor att ett visst beteende är halâl, säger de i tider av fitna "harâm" om samma beteende.

Som de hadîth ash-sharîfs som citerats ovan visar är **ijmâ al-ummat,** vilket innebär en konsensus som uppnåtts av de djupa lärda som kallas "mujtahid", en av **Adilla ash-shar'îyya.** Med andra ord är det en av de fyra kunskapskällorna i Islâm. De fyra olika (sätt eller vägar i Islâm som kallas) madhhabs (som är **Hanafî**, **Shâfi'î**, **Mâlikî** och **Hanbalî**) är sanna och riktiga. Dessa madhhabs är Allahu ta'âlás medkänsla för muslimerna.

82- Rasûlullahs välsignade döttrar och fruar (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhunna) är de högsta av världens kvinnor. Och även alla Hans Ashâb upptar de högsta graderna i mänskligheten efter Profeterna. Deras städer, först Mecka al-muqarrama och därefter Medîna al-munawwara är de mest värdefulla städerna på jorden. En rak'at av namâz som utförs i Hans masjid ash-sharîf kommer att ges thawâb av tusen rak'ats. Samma regel gäller för de andra sorterna av ibâdats. Utrymmet mellan Hans grav och Hans minbar är en trädgård i Jannah. Han förklarade: **"En person som besöker mig efter min död är som om han besökte mig när jag levde. En troende som dör på en av de** (platser som kallas) **Harameyn kommer att återuppstå med en känsla av trygghet på qiyâmat-dagen".** De två välsignade städerna Mecka och Medîna kallas Harameyn.

83- Varje persons släktlinje fortsätter genom deras söner. Muhammeds 'alaihis-salâm's avkomma går dock från Hans dotter Fâtima. Detta faktum anges i en hadîth ash-sharîf.

84-Varje människa har en jinnî-vän, som är en djävul, en otrogen. Den viskar alltid waswasa (tvivel) i hans hjärta och försöker ta bort hans îmân (tro) och få honom att begå synder. Rasûl 'alaihis-salâm konverterade sin jinnî-vän till Islâm.

85- När Rasûlullahs (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) död var nära, besökte Jabrâîl 'alaihis-salâm Honom, berättade för Honom att Allahu ta'âlâ sände Sin salâm (hälsning och bästa önskningar) till Honom och frågade hur Han mådde. Han sade att Hans död var nära. Sedan gav han Honom många glada budskap om Honom och Hans ummat.

Jag skulle inte ge stoftet av Dina fötter för världen, O Rasûlallah!
Jag skulle inte byta ett hårstrå av Ditt hår mot de sju himlarna, O Rasûlallah!

Siddîqs önskan var ett enda av dina misstag, O Rasûlallah!
Irfans hopp är att bli stoftet på dina fötter, O Rasûlullah!

VÅR MÄSTARE, PROFETENS, ISTIGHFÂR[500]

"En ridå (som hindrar gudomliga nûrs från att komma) dras över mitt hjärta. Därför säger jag istighfâr sjuttio gånger varje dag."

Hadith ash-sharîf

Eftersom vår Mästare, Profeten 'alaihis-salâm är den mest överlägsna av alla varelser, var Han också den person som verkligen kände och fruktade Allahu ta'âlâ mest. Även om Janâb al-Haqq skyddade Honom från att synda skulle Han oupphörligen dyrka, be till och be om förlåtelse från Honom. Han sov under den första delen av natten (efter att ha utfört nattnamâz) och tillbad under den sista delen av natten.

Ibn Abbâs förklarade så här: "En natt var jag gäst hos Hadrat Maymûna, muslimernas moder, och jag var en av hennes gäster. Rasûlullah sov till omkring midnatt. Sedan vaknade Han och satte sig upp. Med händerna tog Han bort tecknen på sömn från Sitt ansikte. Han reste sig upp, tog den hängande vattenbehållaren och utförde abdast. Han reciterade tio âyat al-karîmas från sista delen av Sûrah Âl-i 'Imran och började utföra namâz. Jag ställde mig också upp och utförde abdast som Rasûlullah gjorde. Sedan började jag utföra namâz bredvid Honom. Han utförde en namâz på två rak'ats. Sedan utförde Han ytterligare två rak'ats och sedan ytterligare en namâz på två rak'ats. Sedan började Han utföra witr namâz. Sedan sov Han tills adhân för morgonens namâz kallades. Han gick upp och utförde ytterligare en namâz på två rak'ats. Sedan gick Han ut till masjid och utförde morgonens fard namâz där."[501]

Vår mor Hadrat Âisha rapporterade: "En natt låg vår Mästare Rasûlullah och sov. När Han vaknade sade Han: **'O Âisha, om du tillåter mig ska jag vara upptagen med att dyrka min Rabb den här natten.'** Sedan reste Han sig upp. Han reciterade ur Koranen al-karîm. Han grät. Så mycket att Hans båda knän var våta av tårar. Han fortsatte att recitera. Medan Han reciterade Koranen al-karîm, blötte Hans välsignade tårar ner överallt där de föll på Hans kropp. Detta tillstånd fortsatte ända fram till morgonen.

När Bilâl al-Habashî kom på morgonen och såg situationen sade han: "Må mina föräldrar offras för dig, O Rasûlullah! Har Allahu ta'âlâ inte förlåtit dina tidigare och framtida misstag?". Rasûlullah 'alaihis-salâm svarade: **"O Bilâl! Borde jag inte vara en tacksam slav för att Allahu ta'ala denna natt sänkte ner den 190:e âyat al-karîma i Sûrah Âl-i 'Imrân** (i maal);[502] **I skapandet av himlarna och jorden, i dagens och nattens följd av varandra,**



500 Istighfâr är att be Allahu ta'âlâ om förlåtelse för sina synder, ångra sig, göra tawba och säga "Astaghfirullâh".

501 Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 217; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I 284; Bayhaqî, As-Sunan, I, 89.

502 Ibn Hibbân, as-Sahih, II, 386; Bayhaqî, Shu'ab-ul-îmân, II, 185; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, IV, 142.

finns det säkert många tecken för människor som har aql (intelligens)**."**

I en hadîth ash-sharîf skriven i boken **"Muslim", Muhammad 'alaihis-salâm sade: "Sådana saker kommer till mitt hjärta att jag på grund av dem gör istighfâr till Allahu ta'âlâ sjuttio gånger varje dag och natt"** och **"En ridå** (som förhindrar gudomliga nûrs från att komma) **dras över mitt hjärta. Därför säger jag istighfâr sjuttio gånger varje dag" och "Jag säger hundra istighfâr till Allahu ta'âlâ varje dag"**.[503]

Vår Mästare, Profeten 'alaihis-salâm fruktade Allahu ta'âlâ så mycket att Han inte skrattade högt.

I en marfû' hadîth ash-sharîf[504] som Imâm at- Tirmidhî rapporterat från Abû Zar, sägs det: **"Förvisso ser jag vad ni inte ser. Jag hör vad ni inte hör. Det finns ingen tom plats så mycket som fyra fingerbredder i himlen där änglarna inte gör sajda (nedböjning som i namâz). Jag svär vid Allah att om ni visste vad jag vet skulle ni skratta lite och gråta mycket. Du skulle gå ut och med hög röst bönfalla Allahu ta'âlâ."**[505]

I en hadîth ash-sharîf som rapporterats av Abû Hurayra sade vår Mästare Rasûlullah 'alaihis-salâm: **"Ingen tar sig till Jannah på grund av sina gärningar."** När Han fick frågan: "Även du, O Rasûlullah?" Han svarade: "**Ja, mina gärningar tar inte heller mig till Jannah. Emellertid kommer Allahu ta'âlás generositet och barmhärtighet att täcka mig."**

Ibn 'Umar rapporterade: "När vi var i Rasûlullahs närvaro hörde vi Honom säga hundra gånger: **"O min Rabb! Förlåt mig och acceptera min ånger. Du är den som accepterar ånger och Du är den mest barmhärtige."**[506]

Anas ibn Mâlik rapporterade: "Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) brukade ständigt säga duâ: 'Allâhumma yâ muqallibal-qulûb, thabbit qalbî 'alâ dînik.[507] (O min Allah, som ensam kan ändra våra hjärtan från gott till ont, från ont till gott. Gör mitt hjärta fast i Din religion, låt det aldrig vända sig bort från den eller överge den)."

I en hadîth ash-sharîf, rapporterad av Tirmidhî från Abû Sa'îd al-Khudrî, vår Mästare, sade Profeten: "Allahu ta'âlâ förlåter synderna för den som säger, 'Astaghfirullah'al-azim allazi la ilâha illa huwal-hayyul-qayyyum wa atubu ilayh' tre gånger när den personen går till sängs, även om deras synder är lika mycket som skummet på havet, eller sandkornen i Tamims land, eller trädens löv, eller världens dagar."

Enligt rapporterna i böckerna Bukhârî och Muslim, Rasûlullah skulle säga denna istighfâr duâ: "**Allahummaghfirli hatîatî wa jahlî, wa israfî fi emrî wa mâ anta a'lamu bihî minnî."** (O min Allah! Eftersom Du känner till de överträdelser som jag har begått (medvetet eller omedvetet), förlåt mina fel!)**"**

Som rapporterats av Abû Mûsal-Ash'arî (radiy-Allahu 'anh), gjorde Rasûl al-akram sall-Allahu 'alaihi wa sallam också denna istighfâr: "Allahummaghfirli hazlî wa jiddî wa

503 Ibn Mâja, "Adab" 57; Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 148.

504 De hadîth ash-sharîfs som rapporterades av Ashâb al-kirâm från vår Mästare, Profeten direkt och citerades genom att säga: "Jag har hört Rasûlullah säga det".

505 Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, VII, 123; Hâkim, al-Mustadrak, II 554; Bayhaqî, Shu'ab-ul-îmân, I, 484.

506 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, II, 89; Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, VI, Suyutî, Jâmi-ul Ahâdis, XXXVI, 323.

507 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 257; Hâkim, al-Mustadrak, I, 706.

hataî wa amdî wa kullu zâlika indî. Allahummaghfirli mâ kaddamtu wamâ ahhartu wamâ esrartu wamâ a'lentu wamâ anta a'lamu bihî antal mukaddamu wa antal mu'ahharu wa anta alâ kulli shay'in qadîr."[508] (O min Allah! Förlåt alla mina eventuella fel som jag har begått, vare sig det är på skämt eller på allvar, genom att glömma eller medvetet. O min Allah! Eftersom Du känner till alla mina fel, förlåt vad jag redan har gjort eller kommer att göra, gjort i hemlighet eller öppet. Du är den Evige. Du är den Allsmäktige.)

Rasûlullah skulle fasta under dagen,
Han skulle vara vaken för namâz på natten,
Om du är en ummat till den dyrbara,
Var alltid uppmärksam på sunnat och makrûh.





508 *Bukhârî, Da'vât 60; Müslim, Zikir 70; Abû Dâwûd, "Salât", 123; Tirmidhî, "Daawât", 29; Dârimî, "Salât", 169; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 94; Dâre Kutnî, Sünen, III, 264; Hâkim, al-Mustadrak, I, 692; Bayhaqî, As-Sunan, II 420.*

SHAFÂ'AT (FÖRBÖN) AV VÅR MÄSTARE, PROFETEN

Vår Mästare Rasûl al-akram kommer att gå i förbön för Sin ummat och rädda dem från problem och sorg på qiyâmats dag. Han sade i en av Sina hadîth ash-sharîfs: "Jag fick välja mellan att låta hälften av min ummat komma in i Jannah eller att göra shafâ'at. Jag valde shafâ'at. Den är nämligen mer omfattande. Tro inte att det bara är för dem som är fromma; det är också för syndare som har fallit i fel..."[509]

Vår Mästare, Profeten, sade i en av Sina hadîth ash-sharîfs, som berättades av Hadrat Abû Hurayra: "Min förbön kommer att vara för dem som säger kalima ash-shahâda, 'La ilâha illallah' med ikhlâs (uppriktigt, för Allahs skull) på ett sätt som deras hjärtan bekräftar deras tunga."[510]

I en hadith ash-sharîfs har vår Mästare, Profeten, sagt följande;

"Av min ummat kommer jag att gå i förbön för dem som älskar min Ahl al-bayt."

"Av min ummat ska jag gå i förbön för dem som har begått allvarliga synder."

"Jag kan göra förböner för alla muslimer, utom för dem som förtalar min ashâb."

"Av min ummat kommer jag att be om förbön för dem som plågar sig själva och som luras av sitt nafs (en glödande fiende till Allahu ta'âlâ som är en kraft hos mannen som vill att han ska skada sig själv religiöst)."

"På qiyâmat-dagen kommer jag att vara den förste förebedjaren."[511]

"Den som inte tror på min shafâ'at kan inte uppnå den."[512]

På qiyâmat-dagen kommer människor att gripas av rädsla på grund av att "Sûr" blåser, och de vet inte var de ska leta, varefter muslimer och icke-troende kommer att drivas till Mahshar för den sista domen. Detta är en plåga som ökar allvaret på qiyamats dag.

I det ögonblicket axlar åtta änglar och flyttar Arsh. Var och en av dessa änglar förflyttar sig med varje steg ett avstånd på tjugo tusen års resa runt jorden.

Änglar och moln, tills Arsh al-a'lâ slutar röra sig, prisar Allahu ta'âlâ på ett outgrundligt sätt. På detta sätt stannar Arsh al-a'lâ över den vita marken som Allahu ta'âlâ har skapat för den. I detta ögonblick böjs huvudena av rädsla för Allahu ta'âlás straff som ingen kan bära. Förvånade och instängda i sina svårigheter längtar alla efter medlidande.

I Mahshar blir folkets situation extremt värre. Deras svårigheter och problem ökar. Var och en av dem axlar den egendom som de klamrat sig fast vid i världen. De som inte betalade zakât för sina kameler belastas med en kamel. Den skramlar och blir så tung

509 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, VI, 29; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, XVIII, 58; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, XI, 308; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 290.

510 Abû Ya'la, al-Musnad, XI,39; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, XI,321; QâdîIyâd, Shifâash-sharîf,217.

511 Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, XI, 324; Baghawî, al-Anwâr, I, 62.

512 Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, XII, 421; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, XI, 324.

att den är som ett stort berg. De som inte betalat zakât för boskap eller får befinner sig i samma tillstånd. Deras klagan är som åska.[513]

De som inte betalat "ushr", det vill säga zakât för grödor, lastas med balar av grödor. De är belastade med samma sorts balar som de inte gav zakât för i världen. Om det var vete belastas de med vete, om det var korn belastas de med korn. Under sina vikter skriker de: "Wâ-wayla, wâ-sabura". (**"Wayl"** är ett ord som uttrycker plåga. Människor skriker detta ord när de inte kan uthärda plågan. Ordet **"sabur"** används också vid tillfällen då man förgås).

De som inte har betalat sin zakât i form av guld, silver, (pappers) pengar och andra handelsvaror i världen har drabbats av en fruktansvärd orm. De skriker och frågar: "Vad är detta?" Änglarna svarar: "Detta är dina varor som du inte betalade zakât för när du var i världen". Denna skrämmande situation förklaras i den 180:e âyat i Sûrah Âl-i 'Imran, i maal: **"Det som de undanhöll i världen kommer att vara lindat runt deras halsar på qiyâmats dagen".**

Pus strömmar från en annan grupps privata delar. På grund av sin dåliga lukt är dessa runt omkring dem är oroliga. Dessa är de som begått äktenskapsbrott och harâm.

En annan grupp är upphängd i trädgrenar. Dessa är de som begått sodomi medan de var i världen.

En annan grupps tungor hänger ut ur munnen och hänger ner mot bröstet. De är i ett så fult tillstånd att folk inte vill se dem. Dessa är lögnare och förtalare. En annan grupps buk är förstorad så mycket som höga berg. Dessa är de som bedrev handel utan att tillgripa ett tillåtet sätt för affärstransaktioner som kallas muamala, med hjälp av ränta, utan att det finns något tvång. De som begår sådan harâm avslöjas.

Propheter och forskare är rädda. Awliyâ (Allahu ta'âls kära slavar) och martyrer, som fruktar Allahu ta'âls outhärdliga straff, ropar. Medan de är i detta tillstånd omger en nûr, som är mycket mer intensiv än solens ljus, dem. Människor, som redan inte kan uthärda solens hetta, bevittnar detta, och de faller i förvirring. De förblir i detta tillstånd i tusen år. Ingenting sägs från Allahu ta'âlâ.

Vid den tiden går folk till Âdam 'alaihis-salâm, som är den första Profeten. De ber Honom: "O Âdam 'alaihis-salâm! Du är en värdefull och hedervärd Profet. Allahu ta'âlâ skapade dig och Han lät änglarna utföra sajda mot dig. Han blåste från Sin själ till Dig. Be om förbön för oss så att Han börjar göra upp räkenskaperna. Låt oss bli dömda med vad Allahu ta'âlâ önskar. Och låt alla gå dit Han befaller. Allahu ta'âlâ som är härskare över och ägare till allting gör

"Den som inte tror på min shafâ'at kan inte uppnå den."
Hadith ash-sharîf



513 Muslim, "Iman", 399; Tirmidhî, "Sifat-ul-Qiyâmat", 10; Ibn Mâja, "Zuhd", 37; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 4.

vad Han vill." Âdam 'alaihis-salâm säger: **"Jag åt frukten från trädet som Allahu ta'âlâ hade förbjudit. Nu skäms jag inför Allahu ta'ala. Men går till Nûh."** Efter detta rådfrågade de varandra i tusen år.

Sedan går de till Nûh 'alaihis-salâm och ber Honom: "Vi befinner oss i en outhärdlig situation. Be om ursäkt för oss så att våra räkningar snabbt kan regleras. Låt oss undkomma detta straff från Mahshar." Nûh 'alaihis-salâm svarar: "Jag hade åkallat Allahu ta'âlâ. Alla människor på jorden drunknade på grund av. den åkallan. Av denna anledning skäms jag för Allahu ta'âlâ. Går dock till Ibrâhîm 'alaihis-salâm, som är Khalîlullah. Allahu ta'ala sade i den sista âyat i Sûrah al-Hajj, i maal: **" Behåll din faders Ibrâhîms tro ('alaihis-salâm). Allahu ta'âlâ kallade er muslimer i de tidigare böckerna och i Koranen al-karîm så att Profeten kan vara ett vittne för er, och ni kan vara ett vittne för hela mänskligheten."** Kanske kommer Han att göra en förbön för er.

På samma sätt pratar de med varandra i ytterligare tusen år.

Sedan kommer de till Ibrâhîm 'alaihis-salâm. De säger: "Muslimernas fader! Du är den person som Allahu ta'âlâ har gjort Khalîl (vän) till sig Själv. Be om ursäkt för oss så att Allahu ta'âlâ kommer att fatta beslut om Sina skapelser." Ibrâhîm 'alaihis-salâm svarar dem: "I världen talade jag indirekt tre gånger. Genom att säga dem kämpade jag på religionens väg. Nu skäms jag föratt begära tillstånd att ingripa här. Går till Mûsâ 'alaihis-salâm. För Allahu ta'ala talade till Honom och Han visade Honom andlig närhet. Han kommer att göra förbön för dig."

Efter detta rådfrågar de varandra i tusen år igen. Vid denna tidpunkt är deras situation emellertid mycket svår. Mahshar blir mycket smal. Då kommer de till Hadrat Mûsâ 'alaihis-salâm och säger till Honom: "O Imrans son! Du är den Profet till vilken Allahu ta'ala talade och till vilken Han sänkte Tawrât. Gör förbön för oss så att avräkningen börjar! För vi har stannat här för länge. På grund av trängseln trampar folk på varandra."

Mûsâ 'alaihis-salâm berättar för dem: "Jag bad till Allahu ta'âlâ så att Faraos nation skulle straffas i åratal med saker som de inte skulle gilla. Sedan bad jag om att de skulle vara ett exempel för de kommande generationerna. Nu skäms jag för att jag ska kunna göra förböner. Men Allahu ta'âlâ har barmhärtighet och medkänsla. Gå till Îsâ 'alaihis-salâm. För Han är bland de sannaste av Rasûls när det gäller yaqîn (absolut tro), Han är bland de mest överlägsna när det gäller mârifat (kunskap om Allahu ta'ala Dhât [person] och attribut) och zuhd (att inte sätta sitt hjärta på världsliga saker) och hikmat (visdom). Han kommer att göra förböner för er."

För att slippa Mahshars problem åker de till Îsâ 'alaihis-salâm. De säger: "Du är Allahu ta'alahs rûh (själ) och ord. I den 45:e âyat av Sûrah Âl-i 'Imran uppenbarade Allahu ta'âlâ om dig: **"Han är mycket värdefull** (hedrad och härlig) **i världen och i âkhirat".** Be om ursäkt för oss inför din Rabb!"

Îsâ 'alaihis-salâm säger: "Mitt folk betraktade min mor och mig som andra gudar än Allahu ta'âlâ. Hur kan jag i så fall göra det? De dyrkade mig också, de kallade mig son och Allahu ta'âlâ för far. Men har ni sett någon bland er vars plombering av plånboken inte hade brutits, men som ändå var tom? Är det möjligt att nå dessa pengar utan att bryta förseglingen? Gå till Muhammed sall-Allahu 'aleihi wa sallam som är den siste och mest överlägsne av Profeterna. Han har nämligen förberett Sin inbjudan och förbön för Sin ummat. Eftersom Hans folk plågade Honom många gånger. De blodade

Hans välsignade panna. De bröt Hans välsignade tand. De hävdade att Han var galen, trots att denna stora Profet var den bästa och mest hedervärda bland dem. Mot deras outhärdliga plågor och förtryck skulle Han säga det som Yûsuf 'alaihis-salâm sa till Sina bröder, vilket angavs i âyat al-karîma in maal: **"I dag kommer jag inte att ställa er till svars för vad ni gjorde** (jag kommer inte att kasta era misstag i ansiktet på er). **Må Janâb Allah, som är Arhamurrâhimîn** (den barmhärtige) **förlåta er**."[514] När Îsâ 'alaihis-salâm förklarar vår Profets (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) överlägsenhet vill alla nå Honom så snart som möjligt.

Omedelbart kommer de till Muhammeds minbar 'alaihis-salâm'. De säger: "Du är Allahu ta'ala älskade. Den älskade är den mest användbara av alla förmedlare. Beväpna dig för oss! Vi gick nämligen till Âdam 'alaihis-salâm, som är den förste av Profeterna. Han hänvisade oss till Nûh 'alaihis-salâm. Vi gick till Nûh 'alaihis-salâm. Han hänvisade oss till Ibrâhîm 'alaihis-salâm'. Vi gick till Ibrâhîm 'alaihis-salâm; Han hänvisade oss till Mûsâ 'alaihis-salâm. Vi gick till Mûsâ 'alaihis-salâm; Han hänvisade oss till Îsâ 'alaihis-salâm. Vi gick till Îsâ 'alaihis-salâm; Han hänvisade oss till dig. O Rasûlullah sall-Allahu 'aleihi wa sallam! Efter dig finns det ingen kvar att gå till."

Vår Mästare Rasûlullah 'alaihis-salâm säger: **"Om Allahu ta'ala samtycker och ger tillstånd, kommer jag att göra en förbön."**

Han når Suradikat al-jalâl, det vill säga jalals (storhetens) ridå. Han ber om tillåtelse till förbön från Allahu ta'âlâ. Tillståndet beviljas. Ridåerna tas bort. Han går in i Arsh al-a'lâ. Han gör sajda. Han stannar i sajda i tusen år. Därefter prisar Han Allahu ta'âlâ på ett sådant sätt att ingen sedan universums skapelse har prisat Allahu ta'âlâ så perfekt. Vissa arifs (visdomsfolk) sade att när Allahu ta'ala skapade universerna; Han prisade sig Själv med sådana lovord.

Allahu ta'ala säger i maal: **"O Muhammad** ('alaihis-salâm)**, lyft ditt huvud från sajda! Berätta, det skall lyssnas på.** (Vad du än vill ha kommer att ges.) **Be om ursäkt, det kommer att accepteras."** På detta säger vår Mästare, Profeten 'alaihis-salâm: **"O min Rabb! Skilj de goda och de onda av dina slavar från varandra; de har väntat väldigt länge. Var och en, med sina synder, är vanärad och misskrediterad på Arasat-platsen."**

En röst hörs: **"Ja, Muhammed!"**

Janâb al-Haqq beordrar att Jannah ska hämtas. Den blir utsmyckad med alla sina ornament. Den förs till Arasatfältet. Den har en så vacker doft att dess doft luktar från ett avstånd av femhundra års resa. Detta tillstånd gör hjärtan nöjda och själar återupplivade. De (otrogna,

"Det som de undanhöll i världen kommer att vara lindat runt deras halsar på qiyamats dag."
Âl-i 'Imrân:180



514 Sûrah Yûsuf: 12/92.

avfällingar, människor som driver med muslimer, människor som lurar ungdomar och stjäl deras tro och) vars gärningar är onda och dåliga kan inte känna doften av Jannah.

Änglarna binder Jahannam med kedjor och för den till mahsharplatsen. Jahannam skriker, vrålar, sprider eld och avger ett intensivt moln som gör hela himlen extremt mörk. Dess buller, vrål och värme är outhärdliga. Alla förlorar sina krafter och faller ihop på sin plats.

Inte ens Profeter och Rasûls kan kontrollera sig själva. Hadrat Ibrâhîm, Hadrat Musa, Hadrat Îsâ klamrar sig fast vid Arsh al-a'lâ. Ibrâhîm 'alaihis-salâm glömmer Ismâ'îl 'alaihis-salâm, som Han skulle ha offrat. Musâ 'alaihis-salâm glömmer Sin bror Harun 'alaihis-salâm. Îsâ 'alaihis-salâm glömmer Sin mor Hadrat Maryam. Var och en av dem säger: **"O min Rabb! Idag vill jag inte ha något förutom min säkerhet."**

När det gäller Hadrat Muhammad 'alaihis-salâm, säger Han: **"O min Rabb! Ge min ummat säkerhet och frälsning!"** Det finns ingen som kan uthärda detta. För Allahu ta'âlâ informerade om detta och sade i den 28:e âyat av Sûrah al-Jâthiya, i maal: **"Du kommer att se varje ummat falla på knä på grund av rädslan för Janâb al-Haqq. Var och en av dem kommer att bjudas in till boken om de gärningar de utförde i världen."** Allahu ta'âlâ säger i den 8:e âyat av Sûrah al-Mulk, i maal: **"På grund av dess enorma kokning och häftighet kommer det att vara som om Jahannam kommer att spricka i två delar.**

Efter detta kommer vår Profet 'alaihis-salâm att dyka upp och stoppa Jahannam. Han kommer att säga: **"Återvänd som föraktlig och usel! Så att de som tillhör er ska komma till er, grupp för grupp."** Jahannam säger: **"O Muhammad! Ge mig tillåtelse! För du är en harâm för mig."** En röst kommer från Arsh**: "O Jahannam! Lyssna på Muhammeds ord 'alaihis-salâm. Och lyd Honom!"** Sedan drar vår Mästare Rasûlullah 'alaihis-salâm Jahannam och placerar den någonstans till vänster om Arsh al-a'lâ. De som befinner sig på platsen för Mahshar berättar för varandra om de goda nyheterna om denna barmhärtiga behandling och förbön från vår Mästare, Profeten.

Deras rädsla minskar lite. Innebörden av den 107:e âyat al-karîma i Sûrah al- Anbiyâ blir uppenbar: **"Vi har sänt dig som en barmhärtighet för hela skapelsen."**[515]

Kort sagt, vår Mästare Rasûlullah 'alaihis-salâm ska göra förböner vid fem olika tillfällen platser[516]

För det första ska Han med Sin shafâ'at kallad **Maqâm al-Mahmûd** rädda hela mänskligheten från den plåga som det innebär att vänta på mahshar.[517]

För det andra ska Han med Sin shafâ'at få många människor att komma in i Jannah.

För det tredje skall Han rädda några gravt syndiga Mu'mins från Jahannam.

För det fjärde ska Han göra förböner för dem som har lika många belöningar och synder och som väntar på den plats som kallas "A'râf" för att komma in i Jannah.

För det femte ska Han be för att människorna i Jannah ska få högre grader.

Var och en av de sjuttiotusen människor som Han ska rädda från att ställas till svars genom att göra förböner, ska göra förböner för sjuttiotusen andra människor som kommer in i Jannah utan att ställas till svars alls.

---

515 Muslim, "Iman", 399; Tirmidhî, "Sifat-ul-Qiyâmat", 10; Ibn Mâja, "Zuhd", 37; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 4; Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 220.

516 Herkese Lâzim Olan Îmân, 359.

517 Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 217.

SHAFÂ'AT, O RASÛLALLAH!

ÇJag är utblottad, jag kom till dig,
Shafâ'at, O Rasûlallah!
Jag vet vad mitt fel är,
Shafâ'at, O Rasûlallah!

Jag är en syndare, mitt ansikte är svart,
Jag kanske kommer att kastas i elden,
Den enda lösningen är hos dig,
Shafâ'at, O Rasûlallah!

Din kärlek är finare än allting,
Din kunskap är större än allas,
Den som prisar dig är Mawlâ,
Shafâ'at, O Rasûlallah!

Hur kan man berömma dig?
Den enda ynnest kommer från dig,
Vänligen kom till vår undsättning!
Shafâ'at, O Rasûlallah!

Världen är ett fängelse utan dig,
Mina handlingar är bristfälliga, jag är hemsk,
Den enda botemedlet finns hos dig,
Shafâ'at, O Rasûlallah!

Den ska lysa upp världen,
Salât och salâm till dig,
Till döda och levande varje muslimer,
Shafâ'at, O Rasûlallah!

Visst, jag har många synder,
Jag är både svag och
bristfällig, Men min îmân är sann,
Shafâ'at, O Rasûlallah!

Jahannam kommer att koka och spilla,
Ens öde är okänt för alla,
För de vänner som gör jihâd,
Shafâ'at, O Rasûlallah!

Ridåerna ska lyftas från mina ögon,
Du är botemedlet för alla problem,
För varje Mu'min person,
Shafâ'at, O Rasûlallah!

För din ära sades Lawlâka,
Återigen sades Âtaynâka,
Du är shahen, Arsalnâka,
Shafâ'at, O Rasûlallah!

"Du kommer att se varje ummat falla på knä på grund av rädslan för Janâb al-Haqq. Var och en av dem kommer att bjudas in till boken om de gärningar de utförde i världen."

Jâthiya: 28



Till dem som sprider vår tro,
Till dem som följer er sunnat,
Till dem som skulle ge sitt liv på din väg,
Shafâ'at, O Rasûlallah!

Till de föraktliga av din ummat,
Till dem som prisar, till dem som reciterar,
Till de rika och de fattiga,
Shafâ'at, O Rasûlallah!

Muhammad Hâdimî (rahmatullahi 'alaih)



MIRAKLERNA AV VÅR MÄSTARE, PROFETEN

"Tusentals mirakel av Muhammed, alaihissalâm, har setts; fiende eller vän, alla talade om dem. De mest värdefulla av dessa mirakel var Hans höga uppförande och vackra akhlâq."

Riyâd-un nâsihîn

Det finns otaliga vittnen som vittnar om att Muhammed (alaihis-salâm) är Allahu ta'âls Profet. Allahu ta'ala befallde: **"Om det inte hade varit för dig hade jag inte skapat någonting!"**[518] Alla varelser betecknar inte bara Allahu ta'alahs existens och enhet utan även Profetskapet och Muhammeds 'alaihis-salamms överlägsna dygder. Alla karâmat (extraordinära saker som Allah skapar) som sker genom awliyâ bland Hans ummat är, i själva verket Hans mirakel (mujizas). För karâmat sker genom människor som följer Honom och anpassar sig till Honom. Faktum är att eftersom alla de andra Profeterna ('alaihimussalawâtu wattaslîmât) längtade efter att vara bland Hans ummat, eller snarare, eftersom de alla skapades från Hans nûr, kan deras mirakel också sägas vara Muhammeds mirakel, alaihis-salâm.

När det gäller tiden kan Muhammeds mirakel, alaihis-salâm, delas in i tre kategorier:

För det första de mirakel som ägde rum under den period som började med skapandet av Hans välsignade själ och slutade med Hans Bi'that (när Allahu ta'âlâ informerade Honom om Hans profeterskap).

För det andra, de mirakel som ägde rum från Bi'det till Hans bortgång.

För det tredje, Hans mirakel som har skett sedan Han gick bort och de som kommer att ske fram till världens ände.

De mirakel som hör till den första kategorin kallas irhâs. Varje kategori är indelad i två klasser: De mirakler som har setts och de mirakler som är härledda. Alla dessa mirakel är så många att det aldrig har varit möjligt att räkna dem. Miraklen i den andra kategorin uppskattas till omkring tre tusen. Några av Hans berömda mirakel finns nedan:

1-Muhammeds största mirakel 'alaihis-salâm' är Koranen al-karîm. Alla poeter och litteraturmänniskor har fram till i dag erkänt sina brister och sin beundran för Koranens poetiska och semantiska överlägsenhet. De har inte kunnat kopiera ett litterärt verk som närmar sig den sublima standarden hos någon av dess âyat al-karîmas. När det gäller vältalighet och retorik är den olik det mänskliga språket. Det vill säga, om ett enda ord tas bort eller läggs till, förstörs skönheten i dess fraseologi och innehåll. Ansträngningar för att ersätta ens ett enda av orden har visat sig vara fruktlösa. Dess poetiska stil är olik alla



518 Suyutî, al-Laâli'l-masnûa, I, 272; Ajlûnî, Kashf-ul-hafâ, II, 164.

arabiska poeters. Den informerar om många tidigare och framtida händelser. Ju mer man läser eller hör den, desto mer entusiastisk blir man över att läsa eller höra den. Du kan bli fysiskt trött, men du känner dig aldrig uttråkad. Det är ett faktum fastställt med otaliga händelser som upplevts att läsa den eller lyssna på den botar problem. Att bli häpen eller få plötsliga känslor av rädsla när man hör den läsas eller reciteras är inte ovanliga händelser, och vissa människor har till och med dött av dess effekt.

Hjärtan av många oförsonliga fiender till Islâm blev lugnade när de lyssnade till den Qur'ân al-karîm, och deras ägare blev troende.

2- Ett av Muhammeds största och allmänt kända mirakel 'alaihis- salâm är att Han delade månen i två delar. Ingen annan Profet var välsignad med detta mirakel. Muhammed 'alaihis-salâm var femtiotvå år gammal. En dag i Mecka kom ledarna för de icke-troende Qurayshi till Honom och utmanade Honom: "Om du är en Profet, dela månen i två delar". Vår älskade Profet längtade efter att alla, särskilt Hans släktingar, skulle bli muslimer. Han höjde Sina händer och bad. Allahu ta'âlâ accepterade Hans åkallan och delade månen i två delar. Den ena halvan av månen var på ett berg, medan den andra halvan dök upp på ett annat. De otrogna sade: "Muhammed utför magi", och de framhärdade i sitt förnekande.

En strof:
När hundar tittar på månen skäller de. Varför ska vi skylla på månen?
En hund skäller alltid!
Vad en dåre tänker på detta.

Och en kuplett:
Smakförlust är ett tecken på att man förlorar sin hälsa,
Läckra drycker smakar bittert för en person med dålig hälsa.

3- I vissa Ghazâs, när det rådde vattenbrist, stoppade Muhammed 'alaihis-salâm Sin välsignade hand i vattnet i en behållare, vatten strömmade ner mellan Hans fingrar och behållaren flödade hela tiden över av vatten. Antalet människor som konsumerade detta vatten var ibland åttio, ibland trehundra, ibland femtonhundra, och i Ghazâ i Tabuk sjuttiotusen människor och deras djur. Hällandet av vatten upphörde när Han tog Sin välsignade hand ur behållaren.

4- En dag besökte Han Sin farbror Abbâs i hans hem. Han bad Sin farbror och Hans farbrors barn att sitta bredvid Honom. Sedan täckte Han dem med Sin ihrâm (sömlöst plagg som bärs vid hajj) och åkallade: **"Yâ Rabbî! Så som jag har täckt min farbror och min Ahl al-bayt, skydda dem från Jahannams eld."** Från väggarna hördes en röst som sade "Âmîn" tre gånger.[519]

5- En dag, när några människor bad Honom att visa dem ett mirakel, kallade Han på ett träd i fjärran och bad det komma fram till Honom. Trädet ryckte upp sig självt, kom till Honom med rötterna släpande bakom sig, hälsade på Honom och sade: **"Ash- hadu an lâ ilâha illAllah, wa ash-hadu anna Muhammadan 'abduhu wa Rasûluh"**. Sedan flyttade den tillbaka till sin plats och återupptog sin ställning.

6- Under Ghazâ i Khaybar, när de lade förgiftad lammkebab på bordet framför Honom, hördes en röst säga: "Yâ Rasûlullah (O Allahs Budbärare)! Ät inte mig. Jag är förgiftad."

---

519 Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, IX, 226; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, XXVI, 311.

7- En dag sade Han till en man med en avgud i handen: **"Kommer du att bli troende om avguden talar till mig?"** Mannen trotsade: "Jag har dyrkat den i femtio år och den har aldrig sagt ett ord till mig. Hur skulle den kunna tala till dig nu?"

När Muhammad 'alaihis-salâm frågade: **"O idol! Vem är jag?"** sade en röst: "Du är Allahs Profet." Efter detta blev idolens ägare omedelbar muslim

8- Det fanns en dadelstump i Masjid an-Nabawî (Profetens moské) i Medîna. Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) lutade sig mot den stubben när Han höll (det tal som kallas) khutba. Stubben kallades **Hannâna**. När en minbar gjordes, gick Han inte till Hannâna för att luta sig mot den. Hela jamâ'at hörde skrik komma från den. Vår Mästare, Profeten, kom ner från minbarren och kramade Hannâna. Den slutade gråta. Rasûlullah sade: **"Om jag inte hade kramat den, skulle separationen från mig få den att gråta fram till qiyâmat."**

Många andra liknande mirakel sågs och rapporterades.

9- En annan ofta förekommande händelse var att grus eller matbitar i Hans hand sa tasbîh av Allahu ta'âlâ likt binas drönande. (Det vill säga att de skulle säga

"Subhânallah", vilket betyder "Allahu ta'âlâ är långt ifrån varje form av ofullkomlighet").

10- En dag kom en icke-troende till Honom och sade: "Hur vet jag att du är en Profet?" Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) frågade: **"Kommer du att tro på mig om jag vinkar till den där dadelklubben på den där palmen, och de (lyder mig och) kommer till mig?"** Den otrogne svarade att han skulle göra det. När Rasûl 'alaihis-salâm vinkade kom dadelklustret och hoppade. När Rasûlullah beordrade: "**Gå tillbaka till din plats**", gick klustret upp till sin plats och hängde där som förut. När han såg detta blev den otrogne troende.

11- I Mecka attackerade en flock vargar en fårflock och drog med sig några av fåren. När herden gick till attack mot dem och tog tillbaka fåren började en av vargarna prata: "Fruktade ni inte Allahu ta'âlâ när ni tog bort den näring som Allahu ta'âlâ har skickat till oss?". Förvånad mumlade herden: "Åh, en varg pratar!" Vargen fortsatte: "Ska jag berätta något som är ännu mer förvånande? Muhammed (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam), Allahu ta'âlâs Profet, visar mirakel i Medîna." Herden gick till Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), berättade vad som hade hänt och blev muslim.

12-Medan Muhammed, sall-Allahu ta'âlâ 'alaihi wa sallam, vandrade längs med på ett fält hörde Han en röst som sade **"O Rasûlullah!"** tre gånger. Han vände sig om i den riktning som

"Yâ Rabbî! Såsom jag har täckt min farbror (Abbas) och min Ahl al-bayt, skydda dem från Jahannams eld."

Hadîth ash-sharîf



rösten kom ifrån och såg en hjort som var bunden. Vid dess sida låg en man och sov. Han frågade rådjuret vad det ville. "Den här jägaren har fångat mig", sade rådjuret. "Jag har två ungar på kullen där borta. Snälla, låt mig gå! Jag ska gå, amma dem och komma tillbaka." Profeten 'alaihis-salâm frågade: **"Kommer du att hålla ditt löfte och komma tillbaka?".** Hjorten lovade: "Jag lovar i Allahu ta'âlás namn att jag ska komma tillbaka. Om jag inte gör det så må Allahu ta'âlás plåga komma över mig!" Rasûlullah släppte hjorten fri. Hon gick iväg och kom tillbaka någon gång senare. När mannen vaknade upp och frågade: "O Rasûlallah! Har du en order till mig?" Vår Mästare, Profeten, sade: **"Släpp hjorten fri!"** Mannen lossade hjorten. Hjorten utropade: **"Ash-hadu an lâ ilâha illAllah wa annaka Rasûlullah"** och gick iväg.

13- En dag bjöd Han in en bybo att bli troende. Byborna vägrade: "Jag kommer att tro på dig om du återupplivar min muslimska grannes döda dotter". De gick till flickans grav där Rasûlullah kallade henne vid namn. Först hördes en röst från graven och hon kom ut. "Vill du komma tillbaka till världen?", frågade Rasûlallah. Flickan svarade: "O Rasûlullah! Jag vill inte återvända till världen. Jag trivs bättre här än vad jag gjorde hemma hos min far. En muslim har det bättre i âkhirat än i världen." När bybon såg detta blev han muslim.

14- Jâbir ibn Abdullah (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh) stekte ett får. Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) och Hans Ashâb åt det. **"Bryt inte benen"**, beordrade den välsignade Rasûl. Han samlade ihop benen, lade Sina välsignade händer på dem och bad. Allahu ta'âlâ återupplivade fåret.

15- Ett barn fördes till Rasûlullah. Det kunde inte prata, trots att det var tillräckligt gammalt. "Vem är jag?" frågade vår Profet. Barnet svarade: "Du är Rasûlullah." Från och med då började han prata och förlorade inte sitt tal till sin död.

16- Någon trampade oavsiktligt på en orms ägg och förlorade helt synen. De förde honom till Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam). När Han lade Sin välsignade saliv på mannens ögon började han se igen. Faktum är att han var åttio år gammal när han fortfarande kunde tråda en nål.

17- Muhammed ibn Khâtib berättar: "Jag var ung. Kokande vatten spilldes på mig och skållade min kropp överallt. Min far tog mig till Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'alaihi wa sallam). Han lade Sin välsignade saliv på de skållade delarna av min kropp och bad. Jag återhämtade mig omedelbart."

18- En kvinna kom med sin skalliga son. Rasûlullah gnuggade Sina välsignade händer försiktigt på pojkens huvud. Han helade. Hans hår började växa.

19- Det finns skrivet i två olika böcker som kallas **Sunan och som är** skrivna av Tirmidhî och Nesâî: En dag kom en man som var blind på båda ögonen till Honom och bad: "O Rasûlullah! Snälla, be till Allahu ta'âlâ så att jag får tillbaka min syn." Vår Mästare, Profeten 'alaihis-salâm, tyckte synd om honom; Han sa åt honom att utföra en perfekt abdast och sedan recitera följande bön: **Yâ Rabbî** (O min Herre)! **Jag ber Dig. Jag ber Dig genom Din älskade Profet Muhammed 'alaihis-salâm' förbön. O Hadrat Muhammad 'alaihis-salâm, som jag innerligt älskar! Jag ber min Rabb genom dig. Jag ber Honom att acceptera min åkallan för din skull. Yâ Rabbî! Gör denna upphöjda Profet till min förhandlare! För Hans skull, acceptera min åkallan!"** Mannen gjorde abdast och sade bönen. Han började se. Muslimer har alltid sagt denna bön och uppnått sina önskemål.

20- En dag gick Rasûlullah och (Hans farbror) Abû Tâlib genom en öken. Abû Tâlib sa att han var mycket törstig. Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) steg av djuret och sade: **"Är du** (törstig)**?".** När Han slog i marken med Sin välsignade häl, sprang vatten upp. Han sade: **"Farbror, drick av detta vatten!"**

21- Under Hudaybiya-expeditionen slog de läger vid en vattenlös brunn. Soldaterna klagade över bristen på vatten. Rasûlullah bad om en hink med vatten. Han utförde abdast med vattnet i hinken och spottade sedan i den, och lät sedan hälla vattnet i brunnen. Sedan hämtade Han en pil och kastade den ner i brunnen. Efter detta såg man att brunnen fylldes med vatten.

22- I en annan ghazâ klagade soldaterna över att de inte hade tillräckligt med vatten. Rasûl 'alaihis-salâm skickade två soldater för att leta efter vatten. De kom tillbaka med en kvinna som red på en kamel. Hon hade två fulla vattensäckar. Rasûlullah bad kvinnan om lite vatten. Han hällde vattnet som hon gav i en behållare. Hela armén fyllde sina koppar och skinn med vattnet i behållaren i tur och ordning. I gengäld gav de kvinnan några dadlar och fyllde även hennes skinn. Profeten 'alaihis-salâm sade till henne: **"Vi har inte minskat mängden av ditt vatten. Det är Allahu ta'âlâ som gav oss vattnet".**

23- Han höll på att hålla khutba i Medîna när någon sa: "Yâ Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'alaihi wa sallam)! Våra barn, djur och åkrar förgås av torkan. Snälla, kom oss till undsättning!" Profeten lyfte Sina välsignade händer och bad. Det var en molnfri dag, men Han hade knappt gnidit Sina välsignade händer mot ansiktet när molntäckte hela himlen. Snart hällde regnet ner. Det regnade oavbrutet i flera dagar. Han stod på minbaren och levererade khutba, igen, när samma person klagade: "Yâ Rasûlullah! Vi kommer att gå under med detta regn." På detta gav Rasûl 'alaihis-salâm Sitt vanliga strålande leende och åkallade: **"Yâ Rabbî! Skänk Din barmhärtighet till Dina andra slavar också!".** Molnen skingrades och solen sken klart och tydligt.

24- Jâbir ibn Abdullah (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh) berättar: Jag hade många skulder. Jag berättade för Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'alaihi wa sallam) om det. Han kom till min fruktträdgård och gick runt högen med dadlar och gjorde tre rundor. Sedan beordrade Han: **"Säg åt dina fordringsägare att komma hit".** Varje fordringsägare fick sin rätt, och det blev ingen minskning av högen med dadlar.

25- En kvinna skickade honung i present. Rasûl 'alaihis-salâm tog emot honungen och lämnade tillbaka den tomma behållaren. Behållaren anlände full av honung igen. Kvinnan kom och frågade: "O Rasûlullah! Varför tar du inte emot min gåva? Vad är min synd?"

"O Hafsa! Abû Bakr och din far kommer att styra min ummat."

Hadith ash-sharîf



Den välsignade Profeten sade: **"Vi har accepterat din gåva. Honungen som du ser är barakat** (överflöd) **som Allahu ta'âlâ har gett dig i gengäld för din gåva."** Kvinnan blev nöjd och tog med sig honungen till sitt hem. Kvinnan och hennes barn åt honungen i flera månader. Den minskade aldrig. En dag, utan att tänka efter, lade de honungen i en annan behållare. När de åt den från den behållaren var honungen snart slut. De rapporterade denna händelse till Rasûlullah, Han sade: **"Om honungen hade stannat kvar i den behållare som jag hade skickat tillbaka, skulle honungen inte minska även om de åt den till världens ände".**

26- Abû Hurayra rapporterar: Jag gick till Rasûlullah med några dadlar och bad Honom att åkalla en välsignelse över dem. Han bad så att de skulle få barakat och varnade mig: **"Ta dem och lägg dem i din behållare. Närhelst du behöver dadlar ska du plocka dem med handen. Kippa aldrig över den för att plocka dem."** Jag hade alltid påsen med dadlarna med mig, dag och natt, och åt dem kontinuerligt fram till 'Uthmân (radiy-Allahu 'anh). Jag erbjöd från dessa dadlar till den som var med mig och gav en handfull av dem som sadaqa. Den dag 'Uthmân (radiy-Allahu 'anh) blev martyr, försvann påsen med dadlarna.

27- Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa-sallam), liksom Suleymân 'alaihis-salâm, förstod varje djurs språk. Djuren kom ofta till Honom och klagade över sina ägare eller andra människor. Händelser av det här slaget sågs av andra många gånger. Varje gång ett djur kom till Honom, förklarade Rasûlullah det för Ashâb al-kirâm. Under Ghazâ i Hunayn sade Han till den vita mulan vid namn Duldul, som Han red, "Sätt dig **ner**". När Duldul knäböjde med kommandot tog Han en handfull sand från marken och strödde ut den över de otrogna.

28- En dag sade Han till Sin hustru Hafsa (radiy-Allahu 'anhâ): **"Abû Bakr och din far kommer att styra min ummat."** Genom att säga detta gav Han den goda nyheten att Abû Bakr och Hafsas far 'Umar (radiy-Allahu 'anhum) skulle bli Khalîfas.

29- Han hade gett Abû Hurayra (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh) ansvaret för de dadlar som de rika hade gett som zakât för sin egendom och som fördes till Medîna. Hadrat Abû Hurayra ertappade någon med att stjäla dadlar. Han sa till mannen att han skulle ta honom till Rasûlullah. Men när mannen sade att han var fattig och hade en fullpackad familj att försörja lät han honom gå. Följande dag skickade Rasûlullah efter Abû Hurayra och frågade honom: **"Vad hade den man som du släppte i går kväll gjort?".** När Abû Hurayra berättade vad som hade hänt sade Han: **"Han lurade dig. Han kommer tillbaka."** I själva verket kom mannen följande natt igen och blev fångad. Han bad återigen: "För Allahs skull, låt mig gå", och släpptes återigen. Den tredje natten, när han blev fångad, var hans tiggeri inte till någon nytta. Så den här gången tog han till en annan metod. "Om du låter mig gå ska jag lära dig något som kommer att vara mycket användbart för dig", föreslog han. När Abû Hurayra accepterade det sa han: "Om du reciterar **Âyat al-kursî** innan du går till sängs varje kväll, kommer Allahu ta'âlâ att skydda dig och shaytan kommer inte att närma sig dig", och gick. Nästa dag, när Rasûlullah frågade Abû Hurayra vad som hade hänt föregående natt, berättade han allt för Honom. På detta sade vår Mästare, Profeten: **"Han berättade sanningen den här gången. Han är dock en usel lögnare. Vet du vem du har pratat med under tre nätter?".** När Abû Hurayra svarade: "Nej, det gör jag inte", sade Han: **"Den personen var Shaytan".**

30- Han skickade trupper till en region som heter **Mûta** för att slåss mot den bysantinske kejsarens arméer. De tre befälhavarna (Zayd ibn Hâritha, Ja'far ibn Abî Tâlib, Abdullah ibn Rawâha) av sahâbîerna blev martyrer en efter en. Under tiden befann sig Rasûlullah på minbaren i Medîna och berättade, med Allahu ta'âlâ som visade Honom, händelserna för folket med Honom.

31- När Han skickade Mu'âz ibn Jabal (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh) som guvernör till Jemen, såg Han honom till stadens gränser och gav honom många råd och sade slutligen: **"Du och jag kan inte träffas igen förrän vid qiyâmat."** Mu'âz befann sig fortfarande i Jemen när Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) avled i Medîna.

32- När Han gick bort sade Han till sin dotter Fâtima: **"Av mina släktingar kommer du att vara den första som får träffa mig igen."** Sex månader senare gick Fâtima (radiy- Allahu 'anhâ) bort. Ingen annan släkting till vår Profet gick bort före henne.

33- Han sade till Qays ibn Shemmâs (radiy- Allahu 'anh): **"Du kommer att leva ett vackert liv och sedan dö som martyr".** Qays uppnådde martyrskap i slaget som utkämpades mot Musaylamah al-Kadhdhâb i Yamâma under Abû Bakrs kalifat (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh). Han förutspådde också Hadrat "Umar-ul-ul- Fârûq, Hadrat 'Uthmân och Hadrat Alî (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhum ajma'în).

34- Han gav den goda nyheten att de länder som tillhörde den persiske shah Khosrow och den bysantinske kejsaren skulle erövras av muslimerna och att deras skattemedel skulle användas och delas ut på Allahs väg.

35- Han förutspådde att ett stort antal av Hans ummat skulle åka ut för en ghazâ till havs och att damen Umm Hirâm (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhâ), en av sahâba, skulle vara med i den ghazâ. Under Hadrat 'Uthmâns kalifat seglade muslimerna till Cypern och utkämpade ett krig där. Den damen var med dem. Hon uppnådde martyrskap där.[520]

36- En dag satt Rasûl 'alaihis-salâm på en upphöjd plats. Han vände sig till de människor som var med Honom och sade: **"Ser ni vad jag ser? Jag svär att jag ser fitna** (skadegörelse, uppror, illvilja) **som kommer att äga rum bland era hus och på gatorna."** Under de dagar då 'Uthmân (radiy-Allahu 'anh) blev martyr och även under Yezîds tid utbröt stora fitna i Medîna, många människors blod spilldes på gatorna.

37- En dag förutspådde Han en händelse där en av Hans fruar

"Yâ Rabbî! Gör denna person (Abdullah ibn Abbâs) till en djupt lärd i religionen och en ägare av hikmat (andlig kunskap)! Skänk honom kunskapen om Koranen al-karîm!"

Hadith ash-sharîf



520 Bukhârî, Cihâd, 3; İsti'zân, 41; Ebû Dâvûd, Cihâd, 10; Tirmidhî, Fezâilu'l-Jihâd, 15; Nesâî, Cihâd, 40; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, VI, 423; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,VIII, 435.

skulle göra uppror mot Khalîfa. När Âisha (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhâ) roades av Hans ord, sade Han: "Yâ Humeyrâ!, **“Yâ Hümeyrâ!**[521] Glöm inte detta mitt ord! Kanske är du den kvinnan." Sedan vände Han sig till Alî (radiy-Allahu 'anh) och sade: **"Om du skulle ha befogenhet att besluta om henne, behandla henne varsamt!".** Det var trettio år senare som Âisha (radiy-Allahu 'anhâ) förde krig mot Alî (radiy-Allahu 'anh) (som var Khalîfa vid den tiden), led ett nederlag och hölls fången. Alî (radiy-Allahu 'anh) visade henne vänlighet och respekt och skickade henne från Basra till Medîna.

38- Han sade till Hadrat Mu'âwiya (radiy-Allahu 'anh): **"Om du en dag ska styra min ummat, belöna dem som gör goda gärningar och förlåt dem som gör dåliga gärningar!"** Mu'âwiya (radiy-Allahu 'anh) var guvernör i Damaskus i tjugo år under Hadrat 'Umars och Hadrat 'Uthmân (radiy-Allahu 'anh) kalifat, och senare tjänstgjorde han som kalifat i tjugo år.

39- En dag sade Han: **"Mu'âwiya kommer aldrig att drabbas av ett nederlag."** När Alî (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh) hörde talas om denna hadith ash-sharîf under slaget vid Siffîn, sade han: "Jag skulle aldrig ha kämpat mot Mu'âwiya (radiy-Allahu 'anh) om jag hade hört det förut."

40- Han sade till Ammâr ibn Yâsar (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh): **"Du kommer att dödas av upproriska människor, av bâgîs.**" Ammâr uppnådde faktiskt martyrskapet när han och Alî (radiy-Allahu 'anh) kämpade mot Mu'âwiya (radiy-Allahu 'anh).

41- Han sade om Hasan, Sin dotter Fatimas son (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhumâ): **"Denna son till mig är en källa till khayr (godhet). Allahu ta'âlâ kommer att göra honom till orsaken till freden mellan två stora arméer av muslimer."** Flera år senare var han på väg att inleda ett krig mot Mu'âwiya (radiy- Allahu 'anh) när han bestämde sig för att ge upp och avsade sig rätten till kalifatet till Mu'âwiya (radiy-Allahu 'anh) för att förhindra fitna och blodsutgjutelse bland muslimerna.

42- Abdullah ibn Zubayr (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh) drack Rasûlullahs (sall- Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) blod efter en aderlåtning. När vår Mästare, Profeten, såg detta sade Han: **"Vet du vad du kommer att drabbas av från människor? Och de kommer att lida mycket av dig. Jahannams eld kommer inte att bränna dig."** När Abdullah ibn Zubayr år senare förklarade sig vara Khalîfa i Mecka skickade Abdulmalik ibn Marwân en enorm armé under namnet

Hajjâjs befäl från Damaskus. Abdullah fångades och dödades.

43- En dag tittade Han på Abdullah ibn Abbâs mor (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhâ) och sade: **"Du kommer att få en son. Ta honom till mig när han är född!"** Senare, när barnet var fött, förde de honom till Rasûlullah. Han reciterade adhân och iqâmat i hans öron och lade Hans välsignade saliv i hans mun. Han gav honom namnet Abdullah och gav honom tillbaka till sin mor. **"Ta Khalîfas far med dig!"** Han sade. När Hadrat Abbâs (radiy-Allahu 'anh), barnets far, hörde om detta besökte han vår Mästare, Profeten, och frågade Honom varför Han hade sagt så. Profeten förklarade: **"Ja, jag har sagt det. Detta barn är far till Khalîfas. Bland dem kommer det att finnas en person som kommer att utföra namâz med Saffâh, Mahdî och Îsâ 'alaihis-salâm".** Många Khalîfas var ordförande för Abbâsidstaten. De härstammade alla från

---

521 Ett kärleksord Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) kallade Hadrat Âisha för att Han älskade henne innerligt..

Abdullah ibn Abbâs.

44- En dag sade Han: **"Bland min ummat kommer det att komma många människor som kallas Râfidî. De kommer att lämna den islamiska religionen."**

45- Han uttalade välsignelser över många av Sina Ashâb, alla Sina välsignelser accepterades och var till nytta för de berörda personerna. Alî (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh) berättade: Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) ville skicka mig som Qâdî (domare) till Jemen. Jag sade: "Yâ Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'alaihi wa sallam)! Jag vet inte vad en qâdî har för uppgift." Han lade Sin välsignade hand på mitt bröst och åkallade: **"Yâ Rabbî! Installer i den här personens hjärta det som är rätt. Välsigna honom med egenskapen att alltid säga sanningen!"** Från och med då kände jag alltid rätt bland de klagande som kom till mig, och mina domar var alltid korrekta.

46- De tio personer som Rasûlullah gav det glada budskapet att de skulle komma till Jannah kallas **"Ashara al-mubash-shara".** Sa'd ibn Abî Waqqâs (radiy- Allahu 'anh) var en av dem. I Ghazâ i Uhud sade vår älskade Profet, **"Yâ Rabbî! Se till att hans pilar når sina mål och acceptera hans åkallanden!"** Från och med då accepterades alla böner som Sa'd sade och varje pil han kastade träffade fienden.

47- Han lade sina välsignade händer på pannan på sin farbrors son Abdullah ibn Abbâs och bad följande bön: **"Yâ Rabbî! Gör denna person till en djupt lärd i religionen och en ägare av hikmat** (andlig kunskap)**! Skänk honom kunskapen om Koranen al-karîm!"** Från och med då var han oöverträffad i sin tid inom alla kunskapsgrenar, särskilt inom tafsîr (förståelse av murâd al-ilâhî -gudomligt syfte- från âyats i Koranen al-karîm), hadîth och fiqh. Sahâba och Tâbi'în lärde sig av honom allt de ville veta. Han blev välkänd och omnämnd som **"Tarjumân al-Qur'ân"**(uttolkare av Qur'ân al-karîm), **"Bahr al-ilm"** (kunskapens hav) och **"Raîs al-mufassirîn"**(ledaren för forskare inom tafsîr). Hans många lärjungar berikade de muslimska länderna.[522]

48- Han uttalade följande välsignelse över Anas ibn Mâlik (radiy- Allahu ta'âlâ 'anh), en av sina tjänare: **"Yâ Rabbî! Gör hans egendom riklig och hans barn talrika. Gör hans liv långt och förlåt hans synder!"** Allteftersom tiden gick ökade Anas ibn Mâliks egendomar. Hans fruktträdgårdar gav rikligt med frukt varje år och han fick många barn. Han levde i hundra tio år. Mot slutet av sitt liv vädjade han: "Yâ Rabbî! Du har accepterat tre av de välsignelser som Din Habîb uttalade över mig, och Du har gett mig

"O du härliga Profet! Allah kommer att skydda dig från människors skador."

Mâida: 67



522 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 266; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 365; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, XI, 234.

alla dessa välsignelser. Jag undrar om Du kommer att acceptera den fjärde och förlåta mina synder?". En röst hördes säga: **"Jag har också accepterat den fjärde. Låt ditt hjärta bli tillfredsställt!"**

49- Han åkallade följande välsignelse över Mâlik ibn Rabîa (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh): **"Må du få många barn!"** Mâlik fick åttio söner.

50- Det fanns en mycket känd poet vid namn Nâbigha. När han reciterade några av sina dikter åkallade Rasûlullah följande välsignelse på honom, som var utbredd bland araberna: **"Må Allahu ta'âlâ inte låta dina tänder falla ner!"** Nâbigha var hundra år gammal, och hans vita tänder lyste fortfarande som pärlor.

51- Han sade följande bön om Urwa ibn Ju'd (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh): **"Yâ Rabbî! Gör hans handel lönsam!"** Urwa sade: "Från och med då gav alla mina handelsaktiviteter vinst. Jag förlorade aldrig."

52- En dag kom Hans dotter Fâtima (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhâ) till Honom, vit av hunger. Han lade sin välsignade hand på hennes bröst och åkallade: **"O min Rabb, Som mättar hungriga människor! Låt inte Muhammeds dotter Fâtima gå hungrig!"** Snart blev Fâtimas ansikte friskt och livligt. Hon kände sig aldrig hungrig igen fram till sin död.

53- Han uttalade en välsignelse över Abdurrahmân ibn Awf, som var en av Ashara al-mubash-shara. Hans egendom ökade så mycket att han blev föremål för folktal.

54- Han sade: **"Varje Profets böner accepteras. Och varje Profet åkallade välsignelser på sina ummats för denna värld. Men jag ber om tillåtelse att få förbön för min ummat på qiyâmats dag. Inshâ-Allah kommer min bön att bli accepterad. Jag ska göra förböner för alla, utom för polyteister."**

55- Han åkte till några byar i Mecka och gjorde sitt bästa för att övertala dem att bli troende. De vägrade. Han bad för att de skulle drabbas av en katastrof liknande den hungersnöd som hade drabbat egyptierna på Profeten Yûsufs (Josef) ('alaihissalâtu wassalâm) tid. Det året drabbades området av hungersnöd och byborna åt asätare.

56- 'Utayba, en son till Profetens farbror Abû Lahab, var samtidigt Rasûlullahs ('alaihissalâtu wassalâm) svärson. Den personen framhärdade inte bara i sitt förnekande av Rasûlullah, han orsakade också stor sorg för denne Sarwar (Profeternas Mästare, mänsklighetens bästa) (sall-Allahu 'aleihi wa sallam). Han skilde sig från sin hustru Umm Gulthum, vår Profets välsignade dotter. Han sa fula saker. Rasûlullah var djupt bedrövad och bad: **"Yâ Rabbî! Sätt en av dina hörntänder på honom!"** Inom kort gav sig 'Utayba och hans vänner ut på en handelsexpedition till Damaskus. På vägen stannade de för natten. 'Utayba sov mellan sina vänner. Det vilda djuret luktade på alla gruppmedlemmar en efter en. När det kom till 'Utayba grep det tag i honom och slet honom i bitar.

57- Det fanns en person som alltid åt med vänster hand. När profeten sa till honom: **"Ät med höger hand",** ljög den olycklige mannen att hans högra hand inte ville röra sig. Rasûlullah sade: **"Må din högra hand aldrig mer röra sig"**.[523] Den personen kunde aldrig röra sin högra hand mot munnen fram till sin död.

58- Rasûlullah skickade ett brev till den persiske shahen Khosrow Parviz och bjöd in honom till Islâm. Den avskyvärda Khosrow rev brevet i bitar och martyriserade det sändebud som hade gett honom brevet. När Rasûl 'alaihis-salâm hörde detta blev Han

523 Bayhaqî, As-Sunan, II, 45.

mycket ledsen och sade: **"O min Rabb! Riv hans egendom i bitar på samma sätt som han rev sönder mitt brev!"** Rasûlullah levde fortfarande när Khosrow skars upp med en dolk av sin son Siravayh. Och senare, under 'Umars (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh) kalifat, erövrade muslimerna hela Persien, så att det varken fanns någon avkomma eller egendom kvar från Khosrow.

59- När Rasûl 'alaihis-salâm gav råd och utförde amr bil ma'rûf och nahy an al-munkar (att beordra Islâms order och förbjuda Islâms förbud) på marknadsplatsen, följde en skurk vid namn Haqam ibn Âs, som var Marwân's far, Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) bakifrån, blinkade med ögonen i hånfullt och drog lustiga miner. När Rasûl 'alaihis-salâm vände sig om och såg honom bad han: **"Må du förbli som du framställer dig själv som."** Så skurkens ansikte behöll sin lustiga dragning fram till sin död.

60- Allahu ta'âlâ skyddade alltid Hans Habîb mot katastrofer. Abû Jahl var Rasûlullahs (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) största fiende. En dag tog denna otrogne en stor sten och höjde den för att träffa Profetens välsignade huvud. Plötsligt såg han två ormar på Rasûlullahs axlar, en på varje axel. Han släppte stenen och tog sig upp på hälarna.

61- En dag höll Rasûlullah på att utföra namâz bredvid Kâ'ba al-mu'azzama när skurken Abû Jahl tog tillfället i akt och gick mot honom med en dolk i handen. Plötsligt stannade han av skräck, vände sig om och sprang iväg. När hans vänner efteråt frågade honom vad som hade fått honom att springa iväg i sådan skräck, förklarade han: "Plötsligt kom ett elddike dök upp mellan Muhammed (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) och mig, och en hel del människor väntade på mig. Om jag hade tagit ett steg till skulle de ha fångat mig och kastat mig i elden." När muslimerna hörde om detta och frågade Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) sa Han: **"Allahu ta'âlâs änglar skulle ha fångat honom och slitit honom i bitar".**

62- När Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) under det fjärde året av Hegira pratade med Sin Ashâb under murarna av den fästning som tillhörde judarna i **Banî Nadîr**, tänkte en jude kasta ner en stor kvarnsten. Så snart han sträckte sig efter stenen blev båda hans händer förlamade.

63- Det var det nionde året av Hegira, och mängder av människor kom långväga ifrån för att omfamna Islâm. Två otrogna vid namn Âmir och Arbad blandade sig i massorna. Medan Âmir låtsades att han ville bli muslim före Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam), smyglade Arbad bakom Rasûlullah. När han försökte ta av sitt svärd, rörde sig inte hans hand, som om den vore förlamad.



Âmir, som stod mitt emot honom, gjorde ett tecken som om han ville säga: "Varför tvekar du?". På detta sade Rasûl 'alaihis-salâm: **"Allahu ta'âlâ har skyddat mig från er tvås skada".** När de två skurkarna gick därifrån tillsammans frågade Âmir Arbad varför han inte hade hållit sitt löfte. Den senare förklarade: "Hur skulle jag ha kunnat göra det? Jag försökte dra mitt svärd ett par gånger. Vid varje försök såg jag dig mellan oss?" Några dagar senare, en solig dag, täcktes himlen plötsligt av moln och Arbad och hans kamel slogs ihjäl av en åskknall.

64- En dag utförde Rasûl 'alaihis-salâm abdast, tog på sig en av Sina meste (vattentäta skor som täcker den del av foten som det är fard att tvätta sig i abdast), och när Han skulle ta på sig den andra tog en fågel på sig den och skakade den i luften. En orm föll ut ur mesten. Sedan lämnade fågeln Mesten på marken och flög iväg. Från och med den dagen har det varit sunnat (ett beteende som inte är beordrat av Allahu ta'alahtis, men som görs och rekommenderas av vår Profet 'alaihis-salâm) att skaka skorna innan man sätter på dem.

65- Rasûl 'alaihis-salâm hade utsett särskilda vakter för att skydda Honom i ghazâs och öknar. När den 67:e âyat al-karîma i Sûrah al-Mâida uppenbarades, i maal, **"Allah kommer att skydda dig från människors skador "**, gav Han upp bruket att ha personliga vakter. Han gick omkring ensam bland fienderna och sov ensam utan att känna någon rädsla.

66- Anas ibn Mâlik (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh) rapporterar: Rasûlullah hade en näsduk som Han torkade Sitt välsignade ansikte med. Jag torkade mitt ansikte med den näsduken och lade den i elden när den blev smutsig. Smutsen skulle brinna, medan näsduken inte skulle brinna utan bli ren.

67- Han drack vatten ur en hink som Han drog upp ur en brunn och hällde sedan tillbaka det återstående vattnet i brunnen. Från och med den tiden luktade brunnen alltid av mysk.

68- Urwa ibn Firqad (radiy-Allahu 'anh) fick nässelutslag som kallas urtikaria. Rasûl 'alaihis-salâm tog av sig kläderna, spottade på Sina egna välsignade händer och gnuggade hans kropp med Sina händer. Patienten återhämtade sig. Under lång tid luktade hans kropp av mysk.

69- En dag när Rasûl 'alaihis-salâm utförde namâz kom shaytan och försökte störa Hans namâz. Han fångade shaytan med Sina välsignade händer och lät honom gå först när han lovade att inte störa Hans namâz.

70- Abdullah ibn Ubayy, ledaren för munâfiqs (hycklare) i Medîna, skickade efter Rasûlullah när han var döende och bad Honom: "Snälla, gör mig en likduk av den skjorta du bär." Eftersom Han hade för vana att ge allt som begärdes av Honom, gav Han honom Sin skjorta. Han utförde till och med hans janâza namâz efter hans död. Beundrande denna exemplariska generositet från Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam), omfamnade tusen munâfiqs i Medîna Islâm.

71- Bland de otrogna i Quraysh var Walîd ibn Mugîra, Âs ibn Wâil, Hârith ibn Qays, Aswad ibn Yaghûs och Aswad ibn Muttalib före de andra när det gällde att förfölja och plåga Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'alaihi wa sallam). Jabrâîl 'alaihis-salâm kom och förde fram den 95:e âyat av Sûrah al-Hijr, i maal: **"Vi ska straffa dem som driver med dig..."** och pekade på Walîds fot, den andres häl, den tredjes näsa, den fjärdes huvud

och den femte ögonen. Walîd sårades med en pil som gick djupt in i hans fot. Eftersom han var en ytterst arrogant person sänkte han sig inte för att dra ut pilen. Så metalldelen av pilen trängde in i senan i fotleden och orsakade ischias. Âs trampade på en vass tagg, som trängde djupt in i hans häl och fick den att svälla som en påse. Hâriths näsa blödde kontinuerligt. Aswad satt glatt under ett träd när han slog huvudet i trädet. Och den femte personen, som också hette Aswad, blev blind. Alla dessa fem personer omkom till slut.

72- Det fanns en vacker kvinna bland stammen Banî Nejjâr i Medîna. En jinnî hade förälskat sig i henne och kom till henne hela tiden. En dag, efter att Rasûl 'alaihis-salâm migrerat till Medîna, satt jinnîen på väggen framför kvinnans hus när kvinnan såg honom och frågade: "Varför besöker du mig inte längre?". "Allahu ta'âlās Profet (sall-Allahu ta'âlā 'aleihi wa sallam) har förbjuden otukt (zinâ) och andra handlingar som är skadliga", var jinnins svar.

73- I slaget **Bi'r Maûna** bröt de otrogna sitt löfte och martyriserade sjuttio av Sahâba, utom en eller två. Bland dem fanns Âmir ibn Fuhayra (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh), en av de tidigaste troende och en före detta slav som avskaffats av Abû Bakr (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh). När Âmir ibn Fuhayra (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh) blev bajonettskuren till döds, höjde änglar honom upp till himlen inför de otrognas ögon. När de rapporterade denna händelse till Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) sade Han: **"Änglarna i Jannah begravde honom och hans själ höjdes till Jannah".**

74- Sa'd ibn Mu'âz (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh) sårades i Ghazâ i Uhud och uppnådde martyrskap inom kort. Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) informerade om att sjuttiotusen änglar närvarade vid hans janâza namâz. När hans grav grävdes spreds en doft av mysk över hela platsen.

75- En sahâbî som hette Sefîna, som hade blivit avhyst av Umm Salama (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhâ), en av Rasûlullahs (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) fruar, skulle aldrig vara försumlig i sin tjänst till Rasûlullah. I en ghazâ som utkämpades mot de bysantinska arméerna blev han fängslad av fienden. På något sätt undkom han och var på väg hem när han plötsligt stötte på ett lejon. Han sade: "Jag är Rasûlullahs tjänare" och berättade allt han hade upplevt för lejonet. Lejonet gnuggade sitt ansikte och sina ögon på honom och började gå tillsammans med honom. Det höll sig nära honom för att fienden inte skulle skada honom. När de muslimska trupperna kom i sikte vände lejonet tillbaka och gick iväg.



76- En person vid namn Jehjâh al-Ghaffârî reste sig mot Khalîfa 'Uthmân (radiy- Allahu ta'âlâ 'anh). Han bröt staven som Rasûlullah

(sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) brukade bära i Sin hand med sitt knä. Ett år senare dök en sjukdom som kallas mjältbrand upp på hans knä och fick honom att dö.

77- Mu'âwiya (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh) lämnade Damaskus för att åka till Mecka för att göra hajj. På vägen dit åkte han till Medîna och försökte ta med sig Rasûlullahs (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) minbar till Damaskus för att dra nytta av dess andliga välsignelser. Så snart de flyttade minbaren bara en liten bit, inträffade en solförmörkelse. Det var mörkt överallt, så mycket att stjärnorna syntes på himlen. Han gav upp den önskan.

78- I Ghazâ i Uhud kom ett av Abû Katadas (radiy-Allahu ta'âlâ 'anh) ögon ut ur sitt hål och föll på hans kind. De tog honom till Rasûlullah (sall- Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam). Med Sin välsignade hand satte Han ögat tillbaka i hylsa och bad: **"Yâ Rabbî! Gör hans öga vackert!"** Så detta ögat hos Abû Katâda blev vackrare än hans andra öga, och dess syn var mer kraftfull än det andra ögat. En dag befann sig en av Abû Katajdas barnbarn i närvaro av Khalîfa 'Umar ibn Abdul'azîz. När Khalîfa frågade honom vem han var, reciterade han en kuplett och sade att han var barnbarn till den person vars öga Rasûlullah hade ersatt med Sin välsignade hand. När Khalîfa hörde kupletten behandlade han honom med yttersta respekt och generös vänlighet.

79- Iyâs ibn Salama berättar: Under Ghazâ i Khaybar skickade Rasûlullah mig till Alî (radiy-Allahu 'anh). Alî hade ont i ögonen och han gick med svårigheter. Så jag hjälpte honom och höll honom i handen. Rasûlullah spottade på Sina välsignade fingrar och gned dem försiktigt på Alîs ögon. Han gav honom Islâms fana och skickade iväg honom för att slåss inför Khaybars port. Alî (radiy-Allahu 'anh) drog ut dörren, som inte kunde öppnas på länge, ur sina gångjärn, och Ashâb al-kirâm gick in i fästningen.

80- En dag besökte vår Mästare Rasûlullah Sin dotter Hadrat Fâtima och frågade om deras tillstånd. Hadrat Fâtima svarade: "Far! På tre dagar har mina söner och jag inte ätit eller druckit någonting. Vi lider av hunger. Mitt tillstånd är inte viktigt. Men Hasans och Husayns situation gör mig mycket ledsen."

Efter detta sade vår Mästare Sarwar al-âlam: **"O Fâtima! Min älskade dotter! Du har varit hungrig i tre dagar. Jag är hungrig i fyra dagar."** Han blev mycket ledsen över att Hans välsignade barnbarn Hadrat Hasan och Hadrat Husayn var hungriga....

81- Hadrat Alî började arbeta för att tjäna något för att kunna ge sina välsignade söner mat. När han gick ut ur Medîna, såg han en bonde som försökte vattna sina kameler vid en brunn.

Hadrat Alî närmade sig bybon och frågade: **"O arab! Behöver du anställa någon för att vattna dina kameler?"** Bybon svarade: "Ja, jag har letat efter en sådan person. Om du vill kan du komma och vattna mina kameler! Jag ska ge dig tre dadlar för varje hink med vatten som du hämtar."

Hadrat Alî accepterade erbjudandet. Han började hämta vatten. När han hade tagit ut nio hinkar med vatten gick repet på hinken sönder. Hinken blev kvar i brunnen. När bybon såg denna händelse reste sig bybon ilsket upp och slog tyvärr Hadrat Alî i ansiktet.

Sedan gav han tjugofyra dadlar för de åtta hinkarna med vatten. Hadrat Alî blev mycket ledsen över detta och sträckte ut sin arm i brunnen. Han tog ut hinken, ställde den bredvid brunnen och gick därifrån.

Bybon blev chockad! Hur kunde hans arm nå botten av den djupa brunnen?! Tillhörde den personen till den religion som skulle komma? Med dessa tankar sade den förvånade bybon: "Hans Profet är en sann Profet. Det tror jag!" Han ångrade att han hade begått ett så allvarligt brott. Han sade till sig själv: "Händer som reser sig mot en sådan person måste huggas av, deras ben måste vara trasig." Han tog sitt svärd och slog till hans handled. Han högg av handen.

Han kände stor smärta, men hans hjärta var lugnt nu. Han tog sin amputerade hand och kom direkt till Masjid an-Nabî. Han frågade Ashâb al-kirâm var vår Profet 'alaihis-salâm var. De berättade för honom att Han hade gått till Sin dotters hus. Han fick reda på var Hadrat Fâtima bodde och begav sig dit.

I det ögonblicket satte vår Mästare, Profeten, Sina barnbarn Hadrat Hasan och Hadrat Husayn i Sitt välsignade knä och matade dem med de dadlar som fördes hit. När bybon tänkte på det stora misstag han gjort förlorade han nästan förståndet, och hans tårar flödade som en källa.

I detta tillstånd kom han till Hadrat Fatimas hus. Han knackade på dörren. Världens Mästare, som utstrålade nûr som om han vore solen, kom ut ur huset. Bybon bad omedelbart: "Jag tror att du är Allahs Rasûl! Jag ångrar vad jag har gjort. Förlåt mig, O Rasûlullah!"

När vår älskade Profet 'alaihis-salâm frågade: **"Varför har du skurit av din hand?"** svarade han: "För att jag skämdes över att ha denna hand som slog mot ett välsignat ansikte som tror på dig!... Må min själ offras för din skull, O Rasûlullah!".

Vår älskade Profet 'alaihis-salâm, hav av medkänsla, tog den avskurna handen från bybon. Med orden **"Bismillâhirrahmânirrahîm"** förenade han den med bybondens blödande handled. Med tillåtelse från Allahu ta'âlâ, som ett mirakel av vår Mästare, Profeten, återgick handen till sitt tidigare tillstånd. Allahu ta'âlâ har obegränsad makt, Han är allsmäktig.





VÅR MÄSTARE, PROFETEN, AHL AL-BAYT

Alla familjemedlemmar till vår älskade Profet kallas Ahl al- bayt. Hans välsignade fruar, Hans dotter Hadrat Fâtima med Hadrat Alî och deras välsignade barn Hadrat Hasan och Hadrat Husayn och alla deras barn också, förutom familjen Hâshim, som vår Profets rena härstamning tillhör, är Ahl al- bayt.

Rasûlullahs Ahl al-bayt består av tre grupper: Den första är Hans släktingar i släktled, såsom Hans mostrar i fadersled. **För det andra** är det Hans rena hustrur. Den **tredje** är de tjänarinnor som alltid stannade i Hans hus för att göra sådant hushållsarbete som att kamma Hans hustrars hår, laga mat, sopa rummen och tvätta kläderna. Bilâl, Salmân och Suhayb, som utförde utomhusarbete och reciterade adhân, skulle också äta sina måltider i salighetens hus.

En dag besökte Han sin farbror Abbâs i hans hem. Han bad Sin farbror och Hans farbrors barn att sitta bredvid Honom. Sedan täckte Han dem med Sin ihrâm och åkallade: **"Yâ Rabbî! Detta är min onkel och min fars bror. Och dessa är min Ahl al-bayt. Såsom jag har täckt dem, Du också, täck över, skydda dem från Jahannams eld!"**

Orsakerna till vår Mästare, Profetens äktenskap

Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) gifte sig först vid tjugofem års ålder med Hadrat Khadîja (radiy-Allahu 'anhâ). Hon var fyrtio år gammal och änka. Men hon hade mycket egendom, skönhet, visdom, kunskap, heder, adel, kyskhet och anständighet. De levde tillsammans i tjugofem år. Så länge hon levde ingick Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) aldrig något annat äktenskap.

Vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) gifte sig efter vår mor Hadrat Khadîja (radiy-Allahu 'anhâ) med Hadrat Abû Bakrs dotter, vår mor Hadrat Âisha (radiy-Allahu 'anhâ). Hon var Hans andra hustru. Rasûlullah gifte sig med henne på order av Allahu ta'âlâ. Innan Han gick bort levde Han med henne i åtta år. Hon var mycket smart, lärd, dygdig, kysk och from. Hon hade ett mycket gott minne; Ashâb al-kirâm lärde sig många saker av henne.

Han gifte sig med alla andra antingen av religiösa eller politiska skäl eller av barmhärtighet eller som en välsignelse. Alla dessa kvinnor var änkor. De flesta av dem var gamla. Till exempel;

När de mekkanska otrogna muslimernas förföljelse och skada mot muslimerna hade blivit outhärdlig, emigrerade en grupp av Ashâb al-kirâm till Abessinien. Negus, den abessinske kejsaren, var kristen. Han ställde flera frågor till muslimerna, och eftersom han beundrade de svar han fick konverterade han till islam. Han gjorde muslimerna många tjänster. Ubaydullah ibn Jahsh, som hade en svag tro, för att undkomma fattigdomen underkastade han sig prästerna och blev avfälling och bytte ut sin tro mot en annan för världen..[524]

Denna förbannade person, som var Rasûlullahs faderliga mosters son, uppviglade och tvingade sin hustru, Umm Habîba, att avfalla från religionen för att bli rik. Men

524 Ibn Hishâm, as-Sira, I, 223; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,III, 89; Tabarî, Târikh, II, 414; Suhaylî, Rawzu'l-unf, I, 379.

när kvinnan sa att hon hellre skulle dö än att avvika från Hadrat Muhammeds (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) religion, skilde han sig från henne. Han väntade på att hon skulle dö av fattigdom. Men han själv dog efter en kort tid. Umm Habîba var dotter till Abû Sufyân, som var överbefälhavare för Qurayshs otrogna i Mecka. Under tiden var Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) upptagen med en mycket svår väpnad kamp mot Quraysh-arméerna, och Abû Sufyân kämpade med all sin kraft för att förinta Islâm.

Rasûlullah hörde om vår mor Umm Habîbas starka tro och de dystra händelser som hon hade genomgått. Han skrev ett brev till Negus och sade: **"Jag ska gifta mig med Umm Habîba, som finns där; utför min nikâh** (äktenskapskontrakt i enlighet med Islâm)**! Skicka sedan hit henne."** Negus hade redan konverterat till Islâm. Han visade stor vördnad för brevet och gav en fest och bjöd in muslimerna där till sitt palats. Nikâh genomfördes under det sjunde året av Hegira, med många presenter och gåvor. På så sätt uppnådde Umm Habîba belöningen för sin îmân (tro) och blev rik och bekväm där. Tack vare henne blev också muslimerna i det området bekväma. Eftersom kvinnor kommer att vara med sina män i Jannah, fick hon de goda nyheterna om den högsta graden av Jannah. Alla nöjen och välsignelser i denna värld är nästan ingenting i jämförelse med denna goda nyhet. Denna nikâh var en av orsakerna som bidrog till att Abû Sufyân (radiy- Allahu ta'âlâ 'anh) hedrades med att bli muslim efteråt. Som det framgår här visar denna nikâh på graden av visdom, intelligens, genialitet, generositet och barmhärtighet hos Rasûlullah.[525]

Ett annat exempel är Hadrat 'Umars dotter, vår mor Hadrat Hafsa, som var änka. När Hadrat 'Umar under Hegirans tredje år sade till Hadrat Abû Bakr och Hadrat 'Uthmân: "Vill ni gifta er med min dotter?" svarade var och en av dem: "Jag ska tänka på saken". En dag, när alla tre och andra var närvarande, frågade Rasûlullah: **"O 'Umar! Jag ser att du är ledsen. Vad är orsaken?"** Liksom det är lätt att se färgen på bläck i en flaska, så skulle Rasûlullah förstå allas tankar vid första anblicken. Om Han ansåg det nödvändigt skulle Han fråga. Eftersom det är långt för oss att berätta sanningen för Honom och alla andra, svarade Hadrat 'Umar: "O Rasûlullah! Jag erbjöd min dotter till Abû Bakr och till 'Uthmân; de tog inte emot henne." Rasûlullah, eftersom Han aldrig ville att de tre mest älskade av Hans Ashâb skulle bli ledsna, sade genast, för att behaga dem: **"O 'Umar! Skulle du gilla om Jag gav din dotter till en person som är bättre än Abû Bakr och 'Uthmân?"**

"Yâ Rabbî! Detta är min onkel och min fars bror. Och dessa är min Ahl al-bayt. Såsom jag har täckt dem, Du också, täck över, skydda dem från Jahannams eld!"
Hadith ash-sharîf



525 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 607; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 258; Bayhaqî, Dala'il an-Nubuwwa, II, 188; Huzâî, et-Tahrîj, 184.

Hadrat 'Umar blev förvånad. För han visste att det inte fanns någon bättre person än Hadrat Abû Bakr och Hadrat 'Uthmân. Han sade: "Ja, O Rasûlullah." Rasûlullah sade: **"O 'Umar, ge mig din dotter!".** På så sätt blev Hadrat Hafsa mor till Abû Bakr, 'Uthmân och alla muslimer, och de blev hennes tjänare, och Hadrat Abû Bakr, Hadrat 'Umar och Hadrat 'Uthmân (radiy-Allahu 'anhumâ) kom närmare varandra.[526]

Ett tredje exempel: under Hediras femte eller sjätte år fanns bland de tillfångatagna från stammen Banî Mustalaq hövdingen Hâriths dotter Juwayriyya. När Rasûlullah köpte, frigjorde och gifte sig med henne sade alla Ashâb al-kirâm: "Vi skäms över att använda kvinnliga slavar eller tjänare som är släkt med Rasûlullahs fru, vår mor". Alla de frigjorde sina fångar. Detta äktenskap ledde till att hundratals fångar frigjordes. Vår mor Hadrat Juwayriyya nämnde alltid detta och var stolt över det. Hadrat Âisha sade: "Jag har aldrig sett en kvinna som är mer välsignad, mer lyckosam än Juwayriyya.[527]

Det sades i en hadith al-sharîf: **"Mina äktenskap med alla mina fruar och mina döttrars äktenskap skedde alla genom det tillstånd som Jabrâîl ('alaihis-salâm) hämtade från Allahu ta'âlâ".**

Ett av de viktiga skälen till att Rasûlullah gifte sig med flera fruar var att Han ville lära ut islam. Innan âyat Hijâb uppenbarades, det vill säga innan kvinnorna beordrades att slöja sig, brukade kvinnor också komma till Rasûlullah för att fråga och lära sig vad de inte visste. När Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) gick till någons hus brukade de komma och sitta och lyssna och få information. Men efter âyat av Hîjâb blev det förbjudet för nâ-mahram kvinnor och män att sitta tillsammans och prata, och därefter tillät Rasûlullah inte längre nâ-mahram kvinnor att komma och ställa frågor. Han beordrade dem att fråga och lära sig av Hans välsignade hustru Hadrat Âisha. Det var för många kvinnor och för många frågor för att Hadrat Âisha skulle hinna svara på alla. För att göra denna viktiga uppgift lätt och för att minska tyngden på Hadrat Âisha, gifte Rasûlullah sig med så många hustrur som behövdes. Genom Sina välsignade fruar lyckades Han förmedla hundratals känsliga uppgifter om kvinnor till muslimska kvinnor. Om Han hade haft en enda hustru skulle det ha varit svårt, ja omöjligt, för alla kvinnor att lära sig av henne. För att helt och hållet förmedla Allahu ta'âlâs religion axlade Han bördan av många äktenskap.

De välsignade hustrurna till vår Mästare, Profeten

Khadîja-tul-kubrâ (radiy-Allahu 'anhâ): Hon kommer från en ädel och aristokratisk Qurayshi-familj. Hon var dotter till Huwaylid ibn Asad ibn Abdil-Uzzâ ibn Qusay. Hon är Rasûlullahs första hustru.

Hennes fars namn är Huwaylid, och hennes mor heter Fâtima. Hon var en fyrtioårig änka när hon gifte sig med Rasûlullah. Vår Mästare, Profeten, var tjugofem år gammal då. Han fick fyra döttrar och två söner av henne. Hon var en änka som ägnade sig åt handel. Hon hade förvaltare, sekreterare och slavar. Hon var mycket rik, lärd och smart. Hon var den första fria kvinnan som blev muslim.

När Jabrâîl 'alaihis-salâm först visade sig för Honom, blev Rasûlullah mycket rädd.

---

526 Ibn Ishâq, as-Sira, 237; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,VIII, 83; Ibn Kathîr, al-Bidâya, V, 294; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, IV, 320.

527 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, VI, 277; Ibn Hishâm, as-Sira, I, 294; İbni Habîb, Muhabber, 90; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 18.

Han berättade för Khadîja vad som hade hänt. Khadîja (radiy-Allahu 'anhâ) blev den första troende. De otrogna dyrkade avgudar och förnekade Rasûlullah. De hånade Honom och behandlade Honom med obeveklig förföljelse. Khadîja (radiy-Allahu 'anhâ) tröstade och inspirerade Honom. Hon offrade all sin rikedom och egendom för att stödja Honom. Hon tjänade Rasûlullah troget i tjugofem år. Hon gjorde Honom aldrig någonsin illa.

Det var tre år före Hegira och tre dagar efter Abû Tâlibs död som hon avled vid 65 års ålder i Mecka al-muqarrama.

Rasûlullah berömde henne vid varje tillfälle tills Han gick bort. När Han berömde henne hemma kunde vår mor Âisha faktiskt inte låta bli att säga: "Janâb al-Haqq har gett dig en bättre." Som svar sa Rasûlullah: **"Nej, jag har aldrig fått någon bättre än henne. Hon trodde på mig när alla andra människor kallade mig för lögnare. Hon hjälpte mig när alla andra förföljde mig. Hon lindrade mina sorger."**

Hadrat Khadîja och hennes dotter Fâtima-tuz-zahrâ är två av de fyra kvinnor som enligt en hadith ash- sharîf rapporteras som världens bästa kvinnor. Den tredje bästa är Faraos hustru Hadrat Âsiya, och den fjärde bästa är Hadrat Maryam (Profeten Îsâ 'alaihis-salâms välsignade mor) (radiy- Allahu ta'âlâ 'anhunna).

"Mina äktenskap med alla mina fruar och mina döttrars äktenskap skedde alla genom det tillstånd som Jabrâîl ('alaihis-salâm) hämtade från Allahu ta'âlâ".

Hadith ash-sharîf

Hadrat Âisha (radiy-Allahu 'anhâ): Hon är den andra av Rasûlullahs rena fruar. Hon är dotter till Hadrat Abû Bakr. Hennes mors namn är Umm Rûman. Hon föddes åtta år före Hegira. Hon fick inga barn. Rasûlullah gjorde nikâh med henne ett år efter Khadîja- tul-kubrâs bortgång och två år före Hegira. Tre år senare hedrades hon genom att flyttas till Hujra as-sa'âdat i Medîna. Hennes visdom, intellekt, iffat (kyskhet) och taqwâ var på otroliga nivåer. Hon uppnådde särskild kärlek och beröm från Rasûlullah. Hennes nikâh utfördes på uppdrag av Allahu ta'âlâ. Hon prisas i âyat al-karîma. Eftersom hon hade ett mycket kraftfullt minne frågade Ashâb al-kirâm och lärde sig många saker av henne. Hon var arton år gammal när Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'alaihi wa sallam) gick bort. Eftersom hennes ijtihad (tolkning av problem som inte exakt täcks av Qur'ân al-karîm eller hadîth ash-sharîfs genom att jämföra dem med problem som tydligt anges i dem) inte stämde överens med Hadrat Alîs ijtihad, var hon bland de Ashâb al-kirâm som kämpade mot Hadrat Alî i Kamelincidenten. Hon blev mycket ledsen när Hadrat Alî blev martyr. Hurîfîs förtalar henne i hög grad. De säger att hon ogillade Hadrat Alî. Hon var dock den person som rapporterade hadîten ash-sharîf: **"Att älska Alî är från îmân".** Således förklarade hon att hon gillade honom och att alla borde gilla honom.

Hon avled i Medîna i Hegias femtiosjunde året när hon var 65 år gammal. Hon ligger på Baqî-kyrkogården.



Sawda bint Zam'a (radiy-Allahu ‘anhâ): Hon är Rasûlullahs tredje hustru. Hon hade blivit muslim tillsammans med sin man och de hade emigrerat till Abessinien. När de återvände till Mecka avled hennes man. Rasûlullah gifte sig först med Hadrat Âisha och sedan med Hadrat Sawda. Han tog Sawda till sitt hus i Mecka och Hadrat Âisha till Medîna. Hon var en mycket barmhärtig och kysk kvinna. Hon dog under Hadrat 'Umars kalifat.[528]

Hafsa (radiy-Allahu 'anhâ): Hon är dotter till Hadrat 'Umar. Hennes tidigare make var Huneys. Hon och Huneys hade emigrerat till Abessinien och Medîna. Hon var blev änka i unga år. Hennes far erbjöd henne först till Hadrat Abû Bakr och sedan till Hadrat 'Uthmân. Båda avböjde med ursäkter. Hadrat 'Umar blev ledsen. Det tredje året av Hegira hedrades hon med Rasûlullahs nikâh. En tid senare skilde sig Rasûlullah från henne. Med Jabrâîl 'alaihis-salâms indikation gifte han om sig med henne. Hon fastade och utförde namâz ofta. Hon avled på det 41: a året i Hegira.

Zaynab bint Khuzayma (radiy-Allahu 'anhâ): Hon gjorde många ibâdats och gav många sadaqas. Tidigare var hon hustru till Abdullah ibn Jahsh. Abdullahs mor var Umayma, Rasûlullahs moster till fadern. Han blev martyr i Ghazâ i Uhud.

Trots att hon hedrades med Rasûlullahs nikâh dog hon åtta månader senare.[529]

Umm Salama (radiy-Allahu 'anhâ): AHennes namn var Hind. Hon utvandrade till Abessinien med sin make Abû Salama. Abû Salama var bror till Ubaydullah ibn Jahsh. Ubaydullah ibn Jahshs mor var Barra, Rasûlullahs moster i faderskap. Abû Salama avled under Hegira fjärde året på grund av det sår han fick i Ghazâ i Uhud. Hon accepterade inte Hadrat Abû Bakr och Hadrat 'Umars frierier. Hon blev hedrad av att gifta sig med Rasûlullah. Hon dog i Medîna, i Hediras femtionionde år, vid en ålder av åttiofyra. Av Rasûlullahs fruar var hon den som gick bort sist.[530]

Juwayriyya (radiy-Allahu 'anhâ): RHon var dotter till Hârith, hövdingen för stammen Banî Mustalaq. Hon togs tillfångatagen i Muraisî Ghazwa under Hegira's femte år. Hennes make, som var hennes farbrors son, dödades i slaget. Hon var tjugo år gammal och mycket vacker. Det sägs i en rapport att när Juwayriyya lades ut till försäljning kom hennes far till Medîna med en flock kameler.

Eftersom han inte ville skiljas från två fina kameler gömde han dem utanför staden. Rasûlullah sade: "Ta hit de två kameler som du gömde på den ena eller andra platsen. Hârith blev förvånad; han, hans två söner och många fler blev muslimer. Rasûl 'alaihis-salâm tog kamelerna och gav tillbaka hans dotter. Hon blev också muslim. Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) bad om hennes hand från hennes far och gifte sig med henne. Hon dog i det femtiosjätte året av hägiran.

Zaynab bint Jahsh (radiy-Allahu 'anhâ):

Hon var dotter till Umayma, Rasûlullahs faster och syster till Abdullah ibn Jahsh. Hennes far hette Barra. Eftersom han inte hade trott på Islâm kallades han Jahsh. Zaynab var bland de första muslimerna.

Vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) hade gett henne till Sin

---

528 Ibn Ishâq, as-Sira, 238; İbni Habîb, Muhabber, 79.

529 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,VIII, 115.

530 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,VIII, 96; İbni Habîb, Muhabber, 85.

styvson Zayd ibn Hâritha. De skilde sig under Hegira:s tredje år eftersom Zayd inte respekterade hennes rättigheter.

Rasûl 'alaihis-salâm ville gifta sig med henne. När Zaynab hörde detta utförde hon av glädje en namâz på två rak'ats och bad till Allahu ta'âlâ och sade: "O min Rabb! Din Rasûl vill gifta sig med mig. Om Du har bestämt att jag ska hedras genom att bli Hans hustru, så ge mig till äktenskap till Honom." Hennes bön blev accepterad. Den 37:e âyat av Sûrah al-Ahzâb sänktes ner. I maal: **"Efter att Zayd har gjort vad han önskade med henne (det vill säga efter att han har skilt sig från henne) har vi gjort henne till din hustru".** Eftersom hennes nikâh hade gjorts av Allahu ta'âlâ utförde Rasûlullah inte ytterligare en nikâh för henne. Hadrat Zaynab var alltid stolt över detta och sade: "Varje kvinna ges i äktenskap av sin far. När det gäller mig gjordes min nikâh av Allahu ta'âlâ". Hon var då trettioåtta år gammal.

Hon avled under Hegias tjugonde år, femtiotre år gammal."[531] Hon var mycket generös, hon älskade att ge sadaqas. Hon var mycket skicklig i hantverk. Hon gav de saker hon handarbetade och allt hon fick till sina släktingar och de fattiga. Hadrat 'Umar skulle ge tolv tusen dirham till var och en av Rasûlullahs rena fruar. Zaynab bint Jahsh skulle ge sadaqas och dela ut den summan till de fattiga så snart hon fick den. Hadrat Âisha berömde henne mycket.

Hadîth ash-sharîf, "Bland mina fruar är den första som når mig den som är mycket generös"[532] hade meddelat att hon skulle dö först. För, hon var nämligen den som gav mest sadaqas.

Den franske poeten Voltaire var en omoralisk och förtalande person. Han hade skrivit en pjäs om Rasûlullahs äktenskap med Hadrat Zaynab. Hans bok strider mot historia, fakta och rapporter. Den är full av förtal och påhittade historier. Denna fula och motbjudande bok, som inte lämpar sig för en litteraturman, gillades av hans häftiga fiende, påven. Trots att han tidigare hade bannlyst honom skrev påven ett smickrande brev till honom.

När sultan Abdulhamid II, muslimernas Khalîfa, hörde att pjäsen skulle spelas, förhindrade han det genom att ställa ultimatum till franska och brittiska regeringarna, och han räddade hela mänskligheten från en skamlig nedrighet.

Hadrat Safiyya (radiy-Allahu 'anhâ): Hennes far var Huyay ibn Akhtab, som var ledare för judarna i Khaybar. Hon var förlovad med en judisk man i Khaybar. Sedan gifte hon sig med Kanâna ibn Haqîq, som var en mycket rik person. När Khaybar erövrades under Hegira sjunde år blev Safiyya tillfångatagen. Hon tilldelades

"Nej, jag har aldrig fått någon bättre än henne (Khadîja). Hon trodde på mig när alla andra människor kallade mig för lögnare. Hon hjälpte mig när alla andra förföljde mig. Hon lindrade mina sorger."

Hadîth ash-sharîf



531 Dâra Qutnî, as-Sunan, III, 301; Hâkim, al-Mustadrak, IV, 24.

532 Bukhârî, "Zakât", 10; Muslim, "Fadâil-us-Sahâba", 101; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, VIII 108.

Rasûlullah. Rasûlullah frigjorde henne. Hon blev muslim och hedrades med Rasûlullahs nikâh. Hon dog i Medîna på femtioårsdagen av Hegira.[533]

Umm Habîba (radiy-Allahu 'anhâ): Hon var dotter till Abû Sufyân ibn Harb ibn Umayya och syster till Hadrat Mu'âwiya. Hennes mor var Hind. Hon blev muslim med sin make Ubaydullah ibn Jahsh och utvandrade till Abessinien. Eftersom hennes dotter Habîba föddes i Abessinien (Habashistan) var hon känd under smeknamnet Umm Habîba (Habîbas mor). Hennes man togs emot av prästen där, blev en avfälling och dog. Hon lämnades ensam och fattig. Hon sade att jag inte kommer att lämna Rasûlullahs religion. För att göra henne lycklig ville Rasûlullah gifta sig med henne. Under Hegirans sjunde år skickade Han ett brev till Negus. På denna order från Profeten gifte Negus henne med Rasûlullah och skickade henne till Medîna. Hon dog i Medîna i Hegias fyrtiofjärde år.

Hadrat Maymûna (radiy-Allahu 'anhâ): Hon hette Barra, men Rasûlullah 'alaihis-salâm ändrade det till Maymûna. Hennes make hade avlidit. När de åkte till Mecka för 'umra (hajj al-asghar, mindre pilgrimsfärd) efter erövringen av Khaybar, hedrades hon av Rasûlullahs nikâh. Hon blev sjuk under det femtiotredje året av Hegira. Hon sade: "Ta mig ut ur Mecka. För Rasûlullah sa att jag skulle dö utanför Mecka". När de förde ut henne gick hon bort där hennes nikâh med Rasûlullah utfördes (kallad Sarf).[534]

Hadrat Mâriya (radiy-Allahu 'anhâ): PHon blev muslim medan hon var en kvinnlig slav hos vår Mästare, Profeten 'alaihis-salâm och hedrades av Rasûlullahs nikâh. Mâriya hade skickats som en gåva från Muqawqas, härskaren i Alexandria i Egypten. Därför är hennes härstamning och födelsedatum inte exakt kända. Vår Mästare Rasûl al-akram hade en son från vår mor, Hadrat Mâriya. Hans namn var Ibrâhîm. Hadrat Mâriya var en mycket tyst och lugn person. Hon avled under de sista åren av Hadrat 'Umars kalifat, i AD 637 (H 16). Hon begravdes på kyrkogården i Baqî'.[535]

Hadrat Rayhâna (radiy-Allahu 'anhâ): Medan hon var en kvinnlig slav hos vår Mästare, Profeten, blev hon muslim. Hon kom från den judiska banî Qurayzâ-stammen i Medîna. Hennes släkt är Rayhâna bint Sham'ûn ibn Yazîd eller Rayhâna bint Zayd ibn Amr ibn Hanafa ibn Sham'ûn ibn Yazîd. Hennes födelsedatum är inte exakt känt. Hon dog år 631 e.Kr. (H 10) i Medîna, före vår Mästare, Profeten, dog. Hon begravdes på kyrkogården i Baqî'.[536]

Barnen till vår Mästare, Profeten

Vår Mästare, Profeten, hade sju barn, tre söner och fyra döttrar. Med undantag för Hadrat Fâtima dog alla innan vår Mästare, Profeten, dog. Vår älskade Profets släktlinje fortsatte genom vår mor, Hadrat Fâtima. Av Hans barnbarns ättlingar kallas Hadrat Husayns för sayyid och Hadrat Hasans för sharîf.

Att respektera sayyider och sharîfer är, att respektera vår Mästare, Profeten. **Att älska sayyider och sharîfer gör att man dör som muslim vid sin sista stundandning.**

Qâsim (radiy-Allahu 'anh): Han är den första av de tre söner som Rasûlullah hade. Därför kallades Rasûlullah Abû'l Qâsim (Qacsims far). Han kom till världen i

533 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,VIII, 129; İbni Habîb, Muhabber, 91.

534 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,VIII, 140; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, I, 219.

535 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,VIII, 216.

536 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,VIII, 130.

Mecka tre år före Profetskapet. Hans mor är Khadîja-tul-Kubrâ. Han dog när han var sjutton månader gammal.[537]

Zaynab (radiy-Allahu 'anhâ): Hon är den första av Rasûlullahs fyra döttrar. Hon kom till världen när vår Mästare, Profeten, var trettio år gammal. Innan Rasûlullah fick veta att Han var profet hade hon varit gift med Abu'l-Âs ibn Rabî, som var son till hennes moders syster, Hadrat Khadîja.[538]

Först blev Abu'l-Âs inte muslim. Han blev tillfångatagen i Ghazâ i Badr. Han befriades på villkor att han skulle skicka sin hustru till Medîna. Trots att han skickade henne med hans egen bror, skickade de otrogna Zaynab tillbaka på vägen dit. Rasûl 'alaihis-salâm skickade Zayd ibn Hâritha till Mecka och tog Zaynab till Medîna på natten. Abu'l-Âs blev muslim efter Hudaybiya-expeditionen. Zaynab gavs till honom igen.

Hon dog i Hegias åttonde år, vid trettioen års ålder. Hennes två barn lämnades kvar. Det ena var Alî, han dog före tonåren. Det andra var Umâma. Hadrat Zaynab hade testamenterat till Fâtima (radiy-Allahu 'anhâ) att hon lämnade dem i Hadrat Alîs vård. Hennes son Alî befann sig på baksidan av Rasûlullahs kamel vid erövringen av Mecka. Hadrat Alî gifte sig själv med Umâma.[539]

Rukayye "radıyallahü anhâ": Ruqayya (radiy-Allahu 'anhâ): Hon är den andra dottern till vår Mästare Rasûlullah. Hon kom till världen när vår Profet var trettiotre år gammal. Khadîja-tul-kubrâ var hennes mor. Hon var mycket vacker. Hon var Hadrat 'Uthmáns hustru. Tidigare var hon förlovad med Abû Lahabs son Utba. För att såra Rasûlullah fick Abû Lahab och hans fru sin son att bryta förlovningen. När sûrah:en "Tabbat yadâ" kom ner, skilde sig Utba från henne före bröllopet

En wahy kom och hon gifte sig med Hadrat 'Uthmân. Tillsammans med Hadrat 'Uthmân emigrerade hon till Abessinien två gånger och sedan till Medîna al-munawwara.

När Hadrat Ruqayya var tjugotvå år gammal, före Ghazâ i Badr, blev hon sjuk. Hadrat 'Uthmân beordrades att inte komma till Badr och att tjäna sin fru. Hon avled samma dag som segernyheterna från Badr nådde Medîna och begravdes samma dag.[540]

Umm Gulthum (radiy-Allahu 'anhâ): Hon är Rasûlullahs tredje dotter. Hon var också förlovad med en av Abû Lahabs söner. När sûrah:en **"Tabbat yadâ"** kom ner, skilde sig Utabya från henne före bröllopet och sade bittra ord till Rasûlullah. Efter detta uttalade vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) en förbannelse över honom: "O min Rabb! Låt ett av Dina monster

"Att älska Sayyiderna och Shariferna gör att man går bort med îmân i sitt sista andetag."

Abû Mucâhid Enver ibn Nazif (rahmatullahi aleyh)



537 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, VIII, 16.

538 Ibn Ishâq, as-Sira,229; Abdurrazzâq, al-Musannaf, VII,171; IbnSa'd,at-Tabaqât,VIII,31.

539 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,VIII, 31.

540 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,VIII, 36.

attackera denna man!" Ett lejon slet honom i bitar på vägen till Damaskus. Efter att Ruqayya gått bort kom en wahy och Umm Gulthum också, gift med Hadrat 'Uthmân. Hon dog på Hegias nionde år. Hennes janâza namâz genomfördes av Rasûlullah. Medan hon begravdes stod Han bredvid hennes grav och tårar rann från Hans välsignade ögon.[541]

Fâtima (radiy-Allahu 'anhâ): Hon är Rasûlullahs fjärde dotter. Hon var hustru till Hadrat Alî och svärmor till Hadrat 'Umar. Hon var femton år gammal när hon gifte sig.[542] Det står skrivet i boken **"Mawâhib al-ladunniyya"** i kapitlet Sawîq expedition, att hennes mahr var fyrahundra mithqal silver. (Enligt Islâm omfattar mahr saker som guld, silver, sedlar, eller någon form av egendom eller någon form av förmån som ges av en man till den kvinna han ska gifta sig med). Detta belopp motsvarade 57,14 mithqal guld. (Dagens 38 guldmynt.) Alî (radiy-Allahu 'anh) var tjugofem år gammal då. Han tillhör Ahl al-bayt. Hon var vit och mycket vacker. Hon var född i Mecka, tretton år före Hegira. Hon avled under Hegira elfte året, vid tjugofyra års ålder. Hon hade tre söner, Hasan, Husayn och Muhsin, och två döttrar, Umm Gulthum och Zaynab.[543]

Rasûlullahs släktlinje har fortsatt genom Fâtima. Zaynab gifte sig med Abdullah ibn Ja'far Tayyâr och fick två barn: Alî och Umm Gulthum. Dessa kallas Sharîf al-Ja'fari.

Abdullah (radiy-Allahu 'anh): Han är Rasûlullahs sista barn från Hadrat Khadîja-tul-kubrâ. Han kom till världen efter att Rasûlullah informerats om sitt profetsskap. Han avled medan han fortfarande var ett spädbarn. Han kallas även Tayyib och Tâhir. När Abdullah gick bort sade Âs ibn Wâil: "Muhammed har förlorat sin härstamning". Allahu ta'âlâ gav svaret till Âs, den otrogne, genom att sänka sûrah:n "Innâ a'taynâ".[544]

Ibrâhîm (radiy-Allahu 'anh): Han är den tredje sonen och det sista barnet till Rasûlullah 'alaihis-salâm. Hans mor är Mâriya, som skickades som en gåva av Mukawkas, Herakles guvernör i Egypten. Han föddes under Hegira:s åttonde år och avled när han var ett och ett halvt år gammal. När han var sjuk omfamnade Rasûlullah honom och tårar kom från Hans välsignade ögon. När Ibrâhîm gick bort sade Han: "O Ibrâhîm! Vi är så ledsna över din död. Våra ögon gråter och våra hjärtan värker. Men vi säger ingenting som kan förolämpa vår Rabb.[545] Han begravdes på kyrkogården i Baqî'. Den dagen var det en total solförmörkelse. Vissa människor sa att solförmörkelsen inträffade på grund av att han gick bort. När vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) hörde detta sade Han: "Månen och solen är två varelser av Allahu ta'âlâ som visar på Hans existens och Enhet. De förmörkas inte på grund av någons död eller liv. Kom ihåg Allahu ta'ala när ni ser dem."

Ilâhî! För Fatimas barns skull,
Säg mitt sista ord, kalima at-tawhid!

Oavsett om ni accepterar eller vägrar min bön,
Jag har klamrat mig fast vid den profetens Ahl al-bayt.

---

541 Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, XXXIX, 37.
542 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, VIII, 22.
543 Ibn Ishâq, as-Sira, 231; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,VIII, 26; Ibn Kathîr, al-Bidâya, V, 293.
544 Se'âdet-i ebediyye, 1064/4;. Anbul Fidâ, Tefsîr, IV, 559; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,VIII, 16; Tabarî, Târikh, III, 175.
545 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, VIII, 212-215.

Ahl al-Bayt ar-Rasûl (Âl ar-Rasûl - Âl al-Abâ)

Allahu ta'âlâ förklarar för Ahl al-bayt i Koranen al-karîm, i maal: **"Allahu ta'âlâ vill ta bort rijs, det vill säga alla fel och smuts från er och vill rena er med en fullständig renhet."**[546]

Ashâb al-kirâm frågade: "O Rasûlullah! Vilka är Ahl al-bayt?" Just då kom Imâm Alî. Han tog honom under Sin välsignade kappa. Sedan kom Fâtima-tuz-zahrâ, Imâm Hasan och Imâm Husayn en efter en. Genom att ta dem till var och en av Hans sidor sade Han: **"Här, dessa är mina Ahl al-bayt." Dessa välsignade personer kallas också "Âl al-Abâ och Âl ar-Rasûl"**[547]

Att älska Ahl al-bayt an-Nabawî får en att gå till âkhirat med îmân, att nå frälsning i sista andetaget. Att älska Ahl al-bayt är fard för varje muslim. Sarwar al-âlam (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) förklarade i en av sina hadîth ash-sharîfs: **"Mina Ahl al-bayt är som Nûh 'alaihis-salâm's Ark. Den som följer dem kommer att nå frälsning. Resten kommer att förgås."**[548]

"Mina Ahl al bayt är som Nûh 'alaihis salâms Ark. Den som följer dem kommer att nå frälsning. Resten kommer att förgås."

Hadith ash-sharîf

Ahl al-Bayt an-Nabawî har en myriad av dygder och fulländningar. De är otaliga. Mänsklig kraft räcker inte till för att beskriva och hylla dem. Deras värde och storslagenhet kan endast förstås genom âyat al-karîma.

Det finns Alî och Hasan, Husayn,
Deras kärlek finns i våra hjärtan och själar,
På Mahshar-dagen, i det höga rådet,
O Muhammed, mitt hjärta längtar efter dig.

Vårt berg är Arafât-berget,
Våra böner accepteras där,
I Medîna ligger vår Profet,
O Muhammed, mitt hjärta längtar efter dig.

Imâm ash-Shâfi'î bekräftar detta på ett vackert sätt genom att säga: "O Ahl al-bayt ar- Rasûl! I Koranen al-karîm befaller Allahu ta'âlâ att älska er. Att förkasta namâz från dem som inte ber för dig i sin namâz visar ditt värde och din höga rang. Din hederär så stor att Allahu ta'âlâ hälsar dig i Koranen al-karîm."

Hadrat Anas säger: "Rasûlullah fick frågan: 'Vem älskar du mest bland Ahl al-bayt? Han svarade: **'Hasan och Husayn'**[549]

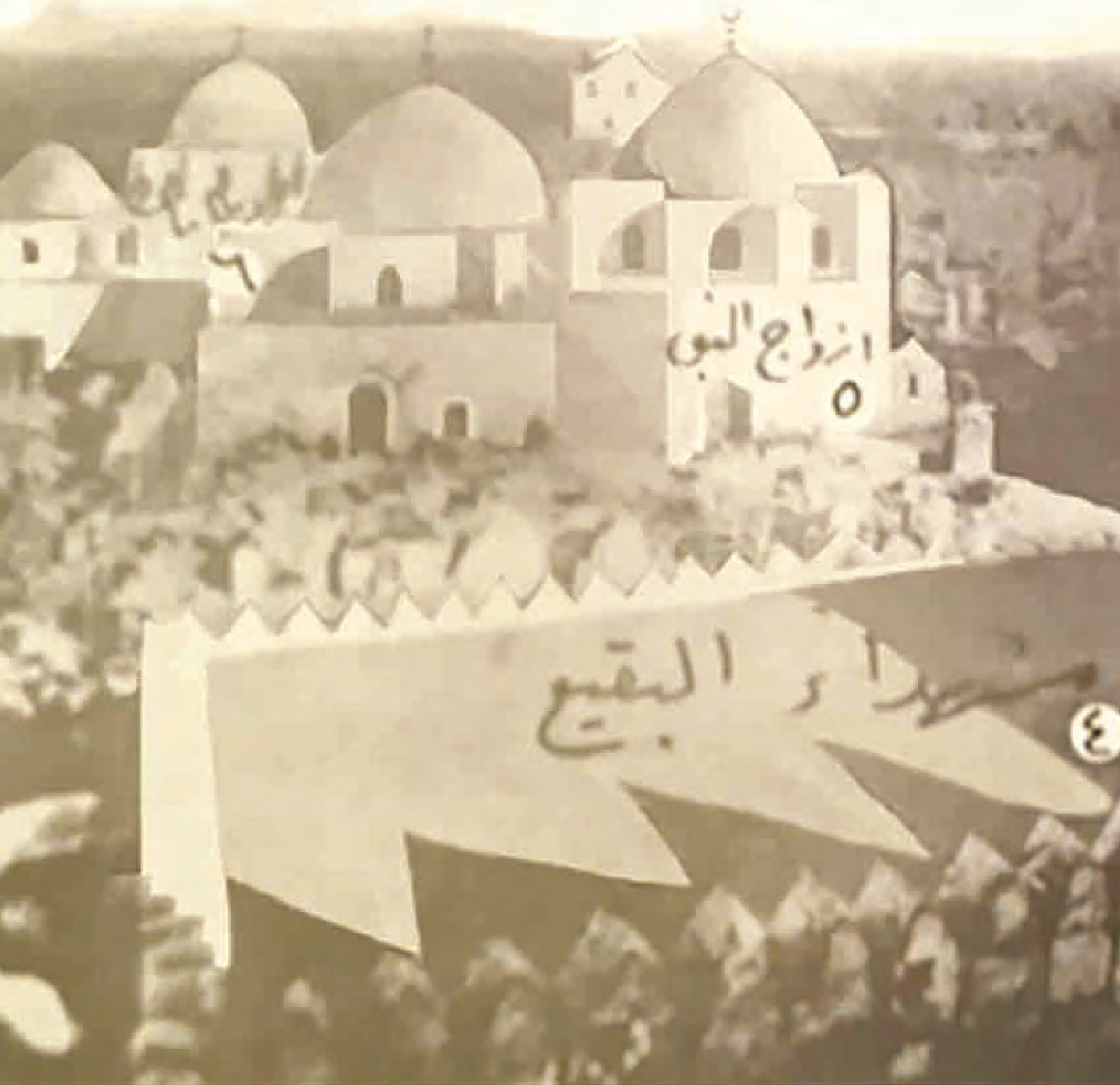
Hadrat Abû Hurayra säger: "Jag var med Rasûlullah. Hasan kom. Rasûlullah sade 'O min Rabb! Jag älskar honom. Du älskar också

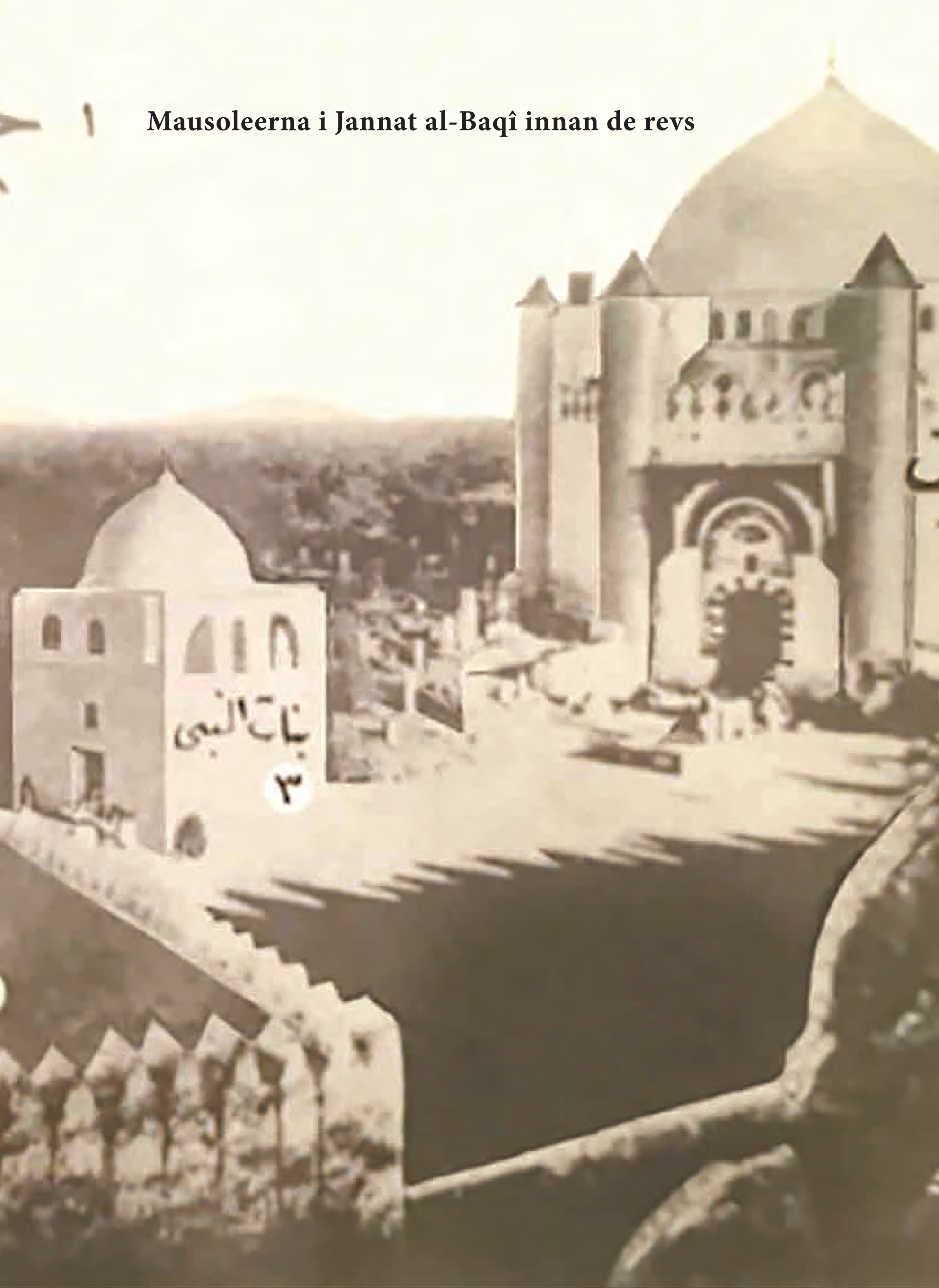


546 Sûrah al-Ahzab: 33/33.
547 Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, III, 55; Hâkim, al-Mustadrak, II, 451.
548 Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, III, 45; Hâkim, al-Mustadrak, II, 373.
549 Abû Ya'la, al-Musnad, VII, 274; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, XI, 153; Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, XI, 58.

- جنت البقيع - بالمدينة المنورة -

1- Jannat al-Baqî - Medîna al-munawwara
2- Ahl al-bayt
3- Banâtun-Nabiyyi (vår profets döttrar)
4- Shuhadâ al-baqî (martyrerna i Jannat al-Baqî
5- Azwâj an-Nabiyyi (vår profets fruar)
6- Imâm Mâlik.





Mausoleerna i Jannat al-Baqî innan de revs

honom och älska också dem som älskar honom" och en annan gång sade Han: "Hasan och Husayn är min doft i världen"."

Återigen sade vår Mästare, Profeten: **"Jag lämnar två saker efter mig till er. Om ni håller er till dem kommer ni inte att avvika. Det första är större än det andra. Det första är Qur'ân al-karîm, Allahu ta'âlás bok, som är som ett starkt rep som sträcker sig från himlen ner till jorden. Den andra är min Ahl al-bayt. Dessa två är oskiljaktiga. Den som inte följer dem kommer att ha övergivit min väg."**[550]

Hadrat Hasan och Hadrat Husayn (radiy-Allahu 'anhuma) hade blivit sjuka. Vår Profet befallde Hadrat Alî och Hadrat Fâtima: **"Gör ett nazr (löfte) för era älsklingar!"** Hadrat Alî och vår mor Fâtima och deras tjänare Fidda gjorde ett löfte om att fasta i tre dagar. Dessa två himmelska dofter återfick sin hälsa. Men det fanns ingenting att äta i deras hem. Hadrat Alî lånade tre sa'[551] korn från en jude. De tre gjorde sig redo för den fasta som de hade lovat. Hadrat Fâtima malde en skala av detta korn och bakade fem bröd. De var fem personer. Det var dags för iftâr (tid för att bryta fastan). Hon lade ett av de fem bröden framför Hadrat Alî och ett framför Hadrat Hasan och ett framför Hadrat Husayn och ett framför tjänaren Fidda och ett framför sig själv. De var på väg att äta iftâr. Just då kom en miskîn (en som är mycket fattig) och sade: "O Ahl al-bayt ar-Rasûlullah! Jag är en miskîn bland de miskîn muslimerna. Snälla, ge mig mat. Må Allahu ta'âlâ belöna er med Jannahs välsignelser." De gav honom brödet i sina händer som sadaqa och bröt sin fasta med vatten. Nästa dag fastade de igen. Tjänaren malde ytterligare en skala korn och bakade fem bröd igen. Vid iftâr-tiden, när de skulle bryta sin fasta med brödet framför sig, kom en föräldralös barnunge. De fem gjorde det föräldralösa barnhemsbarnet lyckligt genom att ge allt sitt bröd till honom. De bröt sin fasta med vatten och sov. Följande dag fastade de igen. De bakade återigen fem bröd av det återstående kornet på en skala och ställde brödet framför dem. När de skulle äta iftâr kom en slav och sa att han hade varit hungrig i tre dagar. "De band mig och gav mig ingen måltid, snälla förbarma dig över mig för Allahu ta'alahs skull", sade han. De fem gav sitt bröd till honom och gjorde återigen sin iftâr med vatten. Som ett resultat av detta förklarade Allahu ta'âlâ i en âyat al-karîma, in maal: **"Dessa människor har hållit sina löften. Eftersom de är rädda för qiyâmatdagen, som är lång och evig, har de gett sin mat, som de så djupt hungrade och önskade efter, till de fattiga, föräldralösa och slavarna. De sade: "Vi gav er dessa livsmedel för Allahu ta'âlâs skull. Vi förväntade oss inte tack eller något i gengäld från er, vi kräver ingenting.**"[552] **"Därför har Janâb al-Haqq välsignat dem med sharâb al-tahur** (den renaste drycken) **..."**[553]

Abû Hurayra sade att vår Profet förklarade: **"De goda människorna bland ni är de som kommer att vara goda mot min Ahl al-bayt efter mig."**

Hadrat Alî uppgav att vår Profet sade: **"Jag kommer att gå i förbön på dagen av qiyâmat för dem som har varit goda mot min Ahl al-bayt." "De som passerar**

550 Tirmidhî, "Manâqib" 32; Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, VI, 309; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, III, 66.

551 sa": Ett mått på volym som motsvarar 4,2 liter. (Dess vikt motsvarar 3 500 gram.) - Se: Tam Ilmihâl Sea'det-i Ebediyye, 323; Ordbok över religiösa termer, II, 149. Tidningspublikationer från Turkiye..

552 Sûrah Al-Insân: 76/7-9.

553 Sûrah Al-Insân: 76/7–21.

Sirât-bron utan att glida är de som älskar min Ahl al-bayt och Ashâb väldigt mycket."

I en hadith ash-sharîf som Hadrat Imâm ar-Rabbânî förklarade: **"Den som älskar Alî älskar verkligen mig. Den som är fientlig mot Alî är säkert fientlig mot mig. Den som sårar Alî sårar verkligen mig. Och den som skadar mig skadar förvisso Allahu ta'âlâ."**

Vår Mästare Rasûlullah sade: **"Allahu ta'âlâ befallde mig att älska fyra personer. Han informerade mig om att Han älskar dem."** När Han fick frågan: "Vilka är dessa fyra personer, var snäll och säg deras namn, O Rasûlullah?". Han svarade: **"Alî är en av dem, Alî är en av dem, Alî är en av dem; Abû Zar, Mikdâd och Salmân."**

"Det kommer att bli bitter plåga för dem som skadar mig på grund av min familj."

I en hadith ash-sharîf förklarade han: **"Fâtima är en del av mig. Den som skadar henne skadar mig." Hadrat Abû Hurayra sade: "Vår Profet sade till Hadrat Alî: 'Fâtima är mer älskad än du för mig. Du är mer värdefull (det vill säga dyrbar) än henne för mig!"**[554]

Återigen sade Han: **"Jag vill inte ha något tillbaka från er för att jag har fört er till Islâm. Jag vill bara att ni ska älska min Ahl al-bayt."**

Islams lärda har ansett att kärleken till Ahl al-bayt är nödvändig för att behålla îmân till sista andetaget. Dessa människor har malar av Rasûlullah 'alaihis-salâm. Det är varje muslims plikt att uppskatta och visa respekt för Ahl al-bayt.

Den store islamsforskaren Imâm ar-Rabbânî (rahmat-Allahi 'alaih) sade: **"Min far var en mycket djupgående forskare i uppenbar och dold kunskap, det vill säga i andlig kunskap. Han skulle alltid rekommendera och uppmuntra till att älska Ahl al-bayt. Han brukade säga att denna kärlek i hög grad hjälper en person att behålla sin îmân även vid sitt sista andetag. Vid hans sista andetag var jag vid hans säng. I hans sista ögonblick, när han höll på att förlora medvetandet, påminde jag honom om detta råd och frågade hur denna kärlek påverkade honom. Till och med i det tillståndet sa han: "Jag simmar i havet av kärlek till Ahl al-bayt". Genast berömde och lovordade jag Allahu ta'âlâ. Kärleken till Ahl al-bayt är Ahl as-sunnats trosbekännelses kapital. Och detta kapital kommer att ge vinsterna i âkhirat."**

Hadrat Fâtima och hennes barn som kommer till denna värld

"De som passerar Sirât-bron utan att glida, är de som älskar min Ahl al- bayt och Ashâb väldigt mycket."

Hadith ash-sharîf



554 Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, XXXXII, 125; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, IX, 100; Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, XI, 44.

fram till qiyâmat-dagen är också från Ahl al-bayt. Man bör älska dem, även om de är upproriska. Att älska dem och hjälpa dem från hjärtat, kroppen och ägodelar, visa respekt för dem och lyda dem kommer att få en att dö med îmân.

(Det fanns en domstol för Sayyider [ättlingar till Rasûlullah] i Hama i Syrien. De barn som föddes från denna välsignade släkt skulle registreras inför en domare med två vittnen. Mustafa Rashid Pasha, britternas lojala vän, avslutade denna domstol).

Ahl as-sunnats imamer lärde sig det mesta av kunskapen om îmân och fiqh, tasawwuf och till och med tafsîr och hadîth från Ahl al-bayts imamer. De växte under deras utbildning. De reste sig med deras gunst. De fick glada budskap från dem.

Muslimer älskar Rasûlullahs Ahl al-bayt (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhum ajma'în) mer än någon annan, och de älskar också dem som älskar Ahl al-bayt. De muslimer som älskar Ahl al-bayt och följer deras väg kallas **(Ahl as-sunnat).** Alla Ahl as-sunnat, i alla sina namâz, ber för Ahl al-bayt.

En troende som såg Allahs budbärare kallas "Sahâbî".
Ashâb al-kirâm är namnet på hela samhället.

Nûrs fyllde genast ett hjärta som såg Budbäraren,
Den heliga Koranen lovordar Hans Sahâbîer i stor utsträckning.

De gav alla sin egendom och sina liv för Profetens sak.
De var kunskapskällor i fredstid och lejon i krig.

Hadîth ash-sharîfs symboliserar Hans Sahâba som stjärnor i natten;
Följ någon av dem, och du är på en väg som är ganska ljus!

Hans Sahâba behandlade varandra med kärlek och lovord;
De muslimer som kom efteråt sa detta enhälligt.

De förmedlade Koranen och hadtherna till oss
Deras rena hjärtan gav oss förtroende för våra sinnen.

Att missbruka en av dem innebär att skada Islams rot.
Den som förtalar Ashâb kommer att fördärva Koranens frukt.

Om du är en sann muslim ska du behandla var och en av dem med respekt,
Och säg först "salât-u-salâm till Rasûls Ahl al-bayt!

ASHÂB AV VÅR MÄSTARE, PROFETEN

"Muhammed (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) är Allahu ta'âlâs Rasûl. De som är med Honom (Ashâb al kirâm) är alla hårda mot de otrogna. Ändå de är barmhärtiga mot varandra."
Fath: 29

Vår Profets vänner: Kvinnor eller män, barn eller vuxna, en troende som såg vår Mästare Rasûlullah åtminstone för ett ögonblick, eller om han var blind, som talade med Honom åtminstone för ett ögonblick, och som dog som muslim, kallas en **Sâhib** eller **Sahâbî.** När de är fler än en kallas de **Ashâb al-kirâm,** eller **Sahâba al-kirâm,** eller **Sahb** (radiy-Allahu 'anhum ajma'în)".

En person som var icke-troende när han såg Rasûlullah och blev troende efter Profetens bortgång eller en person som var troende när han såg Honom och som avstod från islam efter Profetens bortgång är inte en Sahâbî. Om en person som avstod från islam (efter den välsignade händelsen som gjorde honom till en Sahâbî) blev muslim igen, är han fortfarande en Sahâbî. Eftersom vår Mästare är Profet även för djinnerna, en djinn kan också bli en sahâbî.

Efter Profeterna och änglarnas överordnade är Ashâb al-kirâm de mest överlägsna av alla varelser. Var och ens namn måste nämnas respektfullt med **"Hadrat"** eller **"radiy-Allahu 'anh".**

De som tror att Muhammed 'alaihis-salâm är en Profet, det vill säga alla muslimer oavsett etnisk tillhörighet eller land, kallas Muhammeds ummat 'alaihis-salâm'.

Var och en av Ashâb al-kirâm är överlägsen hela denna ummat.

När det gäller Sahâbîernas dygd och överlägsenhet står det i âyat al-karîmas, i maal:

"Du är den mest lyckosamma, den bästa av ummats."[555]

"Allahu ta'âlâ är nöjd med dem som trodde först bland Muhâjirs och Ansârs, och de som följer deras exempel i godhet (de som följer deras väg). **Och även de är nöjda med Allahu ta'âlâ. Allahu ta'âlâ har förberett Jannahs, under vilka floder flyter, för dem. De kommer att stanna där i evighet. Det är en stor frälsning."**[556]

""Muhammed ('alaihis-salâm) **är Allahu ta'âls Profet. De som är med Honom (det vill säga Ashâb al-kirâm) är alla hårda mot de otrogna. Ändå, är de barmhärtiga mot varandra. Man kan se dem ofta göra rukû'** (bugning, med båda händerna på knäna under utförandet av namâz) **eller göra sajda** (nedböjning under namâz)**. De önskar sig Janâb al-Haqq's gunst och att han ska vara nöjd med dem med dessa ibâdats**



555 Sûrah Âl-i 'Imran: 3/110.
556 Sûrah at-Tawba: 9/100..

och den medkänsla de visar människor. Man kan se på deras ansikten att de gör många sajda (Det finns tecken och märken på att de gör sajda på deras ansikten)**. Så beskrivs de i Tawrât. Deras beskrivning i Injil är; en gröda som sätter ut sitt skott och sedan stärker det så att det blir kraftigt och står stadigt på sin stam, vilket behagar såarna.** (Ashâb al-kirâm var såna. De var också få och svaga men ökade och stärktes.) **Detta gjorde de otrogna och förnekarna hatiska och arga. När det gäller dem som tror och gör rättfärdiga gärningar har Allah lovat dem förlåtelse och en stor belöning."** [557]

Några hadîth ash-sharîfs om Ashâb al-kirâm:

"Förbanna inte min Ashâb! För de som lever efter min Ashâb, även om de ger guld så mycket som ett berg som sadaqa, kommer inte att uppnå välsignelser som är lika stora eller ens hälften av vad min Ashâb uppnår för att ha gett en handfull korn som sadaqa!"[558]

"Mina Ashâb är som stjärnorna på himlen. Om du följer någon av dem, kommer du att få vägledning (till den rätta vägen)."[559]

“"Hysa inte fiendskap mot min Ashâb! Frukta Allahu ta'âlâ! De som älskar dem gör det för att de älskar mig. De som är en fiende mot dem gör det för att de är en fiende till mig. De som skadar dem skadar mig. Och de som skadar mig skadar förvisso Allahu ta'âlâ."

"De bästa i min ummat är människorna från min tid (Ashâb al-kirâm)**. Därefter kommer de troende som kommer efter dem, och därefter kommer de som kommer att efterträda dem."**

"Jahannam´s eld kommer inte att bränna en muslim som har sett mig, och inte heller varje muslim som har sett dem som har sett mig."[560]

Dessa âyat al-karîmas och hadîth ash-sharîfs visar tydligt Ashâb al-kirâms överlägsenhet och dygder.

Ashâb al-kirâm är de mest tillförlitliga auktoriteterna när det gäller religiösa regler. De hade nämligen lärt sig Koranen al-karîm från vår Profet, och de undervisade och förklarade den för andra människor. Kunskapen om vår Profets handlingar och ord beror på rapporterna från dessa människor som såg och hörde dem personligen.

Alla de regler som dessa personer rapporterade utgjorde således grunden för hadîth ash-sharîfs.

I Islâm blev ijmâ al-ummat, det vill säga de lärdas enhällighet, helt och hållen verklighet endast under Ashâbs tid. Dessutom är var och en av Ashâb en mujtahid-forskare vars ord är bevis i religionen. De är överlägsna andra mujtahider som levde efteråt.

Lärda inom Ahl as-sunnat klassificerar Ashâb al-kirâm (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhum ajma'în) i tre kategorier när det gäller överlägsenhet:

1. Muhâjirîn (utvandrare): De som lämnade sina hem, länder och släktingar i Mecka eller någon annanstans och flyttade till Medîna före erövringen av Mecka. Dessa

557 Sûrah al-Fath: 48/29.

558 Bukhârî, “Fezâilü's-Sahâbe”, 5; Abû Dâwûd, "Sunnat", 11; Tirmidhî, "Manâqib", 70; Ibn Mâja,"Muqaddima", 31; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 11; Bayhaqî, As-Sunan, II, 116.

559 .Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, X, 329.

560 Bukhârî, "Rikâk", 7; Muslim, "Fadâil-us-Sahâba", 319; Nasâî, "Iman", 29; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 438.

människor omfamnade Islâm antingen före eller efter att de anslöt sig till Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) (i Medîna). Hadrat Amr ibn Âs var en av dem (radiy-Allahu 'anhum ajma'în)."

2. Ansâr (hjälpare, stödjare): Muslimer som bodde i staden Medîna eller på platser i närheten av den, liksom de som tillhörde de två stammarna Aws och Hazraj, kallas Ansâr. Eftersom dessa människor lovade alla sorters hjälp och offer för vår Mästare Rasûlullah och mekkanerna, och de höll sina löften (radiy-Allahu 'anhum ajma'în).

3. Andra Sahâbîs: De är inte Muhâjirîn eller Ansâr; de är de muslimer som kom från andra platser och som hedrades av att befinna sig i närvaro av vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam). De är de människor som blev troende på andra ställen eller vid erövringen av Mecka. De kallas endast sahâbîs (radiy-Allahu 'anhum ajma'în).

Rasûlullahs fyra Khalîfas är de mest överlägsna av Ashâb al-kirâm. I enlighet med deras kronologiska succession i kalifatet: Hadrat Abû Bakr, Hadrat 'Umar, Hadrat 'Uthmân och Hadrat Alî.

De näst mest överlägsna sahâbîerna är de återstående sex av de tio lyckliga människorna som var Ashara al-Mubash-shara, de som välsignades med Jannahs glada budskap; Talha ibn Ubaydullah, Zubayr ibn Awwâm, Abdurrahmân ibn Awf, Sa'd ibn Abî Waqqâs, Sa'îd ibn Zayd, Abû Ubayda ibn Jarrâh, samt Hadrat Hasan och Hadrat Husayn (radiy-Allahu 'anhum ajma'în).

De mest överlägsna efter dem är de fyrtio personer som var de första som blev muslimer. Efter dem kommer de trehundratretton sahâbîer som anslöt sig till Ghazâ i Badr. Därefter kommer de sjuhundra hjältarna som kämpade i Ghazâ i Uhud. Efter dem kommer de fjortonhundra personer som lovade Rasûlullah under ett träd under det sjätte Hegiras året och sade: "Vi dör hellre än går tillbaka". Detta välkända förbund kallas "Bî'at ar-Ridwân".[561]

Numret på Ashâb al-kirâm: Det fanns tolv tusen sahâbîer vid erövringen av Mecka, trettiotusen sahâbîer under Ghazâ i Tabuk och nittiotusen under Rasûlullahs farväl-Hajj. Det fanns ungefär etthundratjugofyra tusen sahâbîer på jorden vid tiden för Rasûlullahs bortgång. Det finns även andra rapporter om detta ämne.[562]

De sista som dör bland Ashâb al-kirâm är de: Abdullah ibn Awfâ avled i staden Kûfa i H. 86 (AD 705). Abdullah ibn Yasr avled i Damaskus i H. 88 (706 e.Kr.). Sahl ibn Sa'd avled i Medîna år 91 (AD 709) när han var hundra år gammal. Anas ibn Mâlik avled i Basra år 93 (AD 711). Abû't Tufayl Âmir ibn Wâsila avled i Mecka år 100 (AD 718) (radiy-Allahu 'anhum ajma'în).

"Mina Ashâb är som stjärnorna på himlen. Om du följer någon av dem kommer du att få vägledning."

Hadith ash-sharîf



561 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 59; II, 101, 120; Ibn Hishâm, as-Sira, II, 315; Wâqidî, al-Maghâzî, I, 279; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 97.

562 Rehber (Guide) Encyclopedia, V, 206/II-7

Efter Profetens död, även under de fyra Khalifas tid, höll Ashâb al-kirâm sitt löfte om att sprida Islams religion och att göra jihad. De bröt aldrig sitt ord. Alla lämnade sina hem och sina länder; de lämnade Arabien och spred sig överallt. De flesta av dem som åkte återvände inte, de gjorde jihad där de kom fram och spred Islâms religion tills de dog.

På kort tid erövrades många länder. Islâm spred sig snabbt i de erövrade länderna.

Alla Ashâb al-kirâm är rättfärdiga och rättvisa. De är alla jämlika när det gäller att kommunicera Islâm. Det var de som sammanställde Koranen al-karîm. Det var

de som rapporterade hadîth ash-sharîfs från vår Profet. Att älska dem alla är den viktigaste, oumbärliga regeln för att vara i Ahl as-sunnats trosbekännelse. (Många böcker har skrivits och publicerats som informerar om Ashâb al- kirâms tjänster för Islâm, deras exemplariska liv, deras dygder, namn på dem alla och deras biografier. De turkiska böckerna "Sahâba - den välsignade" och "Manâkib-i Chihâr Yâr-i Guzîn", utgivna av Hakikat Kitabevi Publications är mycket värdefulla.)

Efter Profeterna och änglarnas överordnade är Ashâb al-kirâm de mest överlägsna av alla varelser. Var och ens namn måste nämnas med respekt.

Muhammed är älskad av universums Rabb,
Hans kropp är ren, Hans namn är Ahmad, Han är universums barmhärtighet.
Han har en vacker akhlâq, mottagaren av Lawlâke...
Källan till kunskap, adab, fayz, nûr och kärlek.

Han är det verkliga mediet mellan Haqq och slaven,
Hans ord är botemedlet för själar, Hans namn är för hjärtans rost.
Han är den verkliga helaren för de sorgligt sjuka hjärtan.
Inte bara Han själv utan även Hans ummat är högre än änglarna.

Haqq skickade hjälpare till sin framstående slav,
Han gjorde de slavar som Han älskade mest till Ashâb åt Honom.
Rasûlullah sade: Deras väg är min väg,
Han visade att det århundradet var det bästa århundradet.

De älskade Muhammed Mustafâ mer än livet självt,
De lämnade alla världsliga ting enbart för Hans skull.
De gav sina liv för att sprida Islâm.
Yâ Rabb, vilket vackert tillstånd, yâ Rabb, vilken ära.

En enda sohbat med Honom och deras nafs renades,
Deras hjärtan var med ma'rifat, fayz, nûr'n tajallî upptagna.
Tillstånd som är speciella för Awliyâ tog dem ett ögonblick att uppnå;
Och de följde Honom alltid, vilken stor ära att uppnå.

De är alla rättfärdiga, oskyldiga och aldrig grymma mot någon; Aldrig skulle de för sitt nafs längtat efter kalifatet.
De skulle inte heller slåss för detta ändamål eller skada varandra;
De intar den högsta positionen, och mujtahider är de alla

NÅGRA AV VÅR MÄSTARE PROFETENS ZAWÂID-SUNNATS

De handlingar som vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) utförde delas in i tre kategorier. Den **första kategorin** består av handlingar som också måste göras av muslimer. De kallas för **Sunnat**. Den **andra kategorin** innehålle handlingar som är speciella endast för vår Profet (sall-Allahu ta'âlâ 'alaihi wa sallam). De kallas Khasâis. Det är inte tillåtet att imitera dem. **I den tredje kategorin** finns handlingar som är relaterade till seder och bruk. Varje muslim bör imitera dem beroende på sederna i sitt land. Att imitera dem utan att anpassa dem till sederna i ditt land kommer att orsaka fitna (oroligheter). Och att orsaka fitna är harâm.[563]

Sunnat al-hudâ är den ibâdats som Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) utförde, men som han inte förmanade andra muslimer för att ha utelämnat. Om det är en ibâdat som han alltid utförde kallas den **Sunnat al-muakkada.** Handlingar som Rasûlullah gjorde som en sedvänja kallas **Sunnat al-zâida** - **Sunnat al-zâwaid**, eller **Mustahab**.[564]

Några exempel på **Sunnat al-zâida är:** Han började alltid göra goda saker från höger sida, med Sin högra hand; hur Han byggde byggnader, åt, drack, satt, stod upp (låg), klädde sig, använde verktyg och vad Han använde. Saker som dök upp senare kallas **"Bid'at".** Det är inte dalâlat (avvikelse från Islâm) att observera handlingar av sedvänja som etablerats senare och som kallas **"bid'at i sedvänja",** såsom att använda mjölsifter eller skedar. Det är inte en synd. Därför är det tillåtet att äta måltider vid ett bord, att använda gaffel och sked, att sova på en madrass, att använda radio, TV, bandspelare vid konferenser, i skolor, under lektioner i etik och vetenskap, att använda alla typer av transportmedel och att använda tekniska hjälpmedel som glasögon och miniräknare. Eftersom dessa saker ligger inom området för bid'at i sedvänja. Det är harâm (förbjudet) att använda saker och uppfinningar som är bid'at i sedvanan för att begå handlingar som är harâm. Det finns detaljerad information i böckerna **"Endless Bliss"** och **"Ethics of Islâm"** om att använda radioapparater, högtalare och bandspelare under namâz, adhân, predikningar och khutbas. Det är en allvarlig synd att uppfinna bid'ats eller att göra minsta lilla ändring i gudstjänsthandlingarna"[565]

"Att följa Rasûlullah även när det gäller handlingar som rör tullar, ger många belöningar i denna värld och i âkhirat och orsakar olika sorters lycka."

Maktûbât ar-Rabbânî, II, brev 5



563 Herkese Lâzım Olan Îmân, 367.
564 Översättning av ett utdrag ur den turkiska boken "Herkese Lâzim Olan Îmân", 365.
565 Herkese Lâzım Olan Îmân, 365.

Att göra jihâd, det vill säga att regeringen och armén slåss mot fiender, är en ibâdat. Och det är inte en bid'at-handling att använda alla slags tekniska hjälpmedel i ett krig. Tvärtom medför det många thawâbs (belöningar). För det är ett bud i Islâm att använda alla sorters vetenskapliga hjälpmedel i ett krig. Det är nödvändigt att uppfinna faciliteter som kommer att vara till hjälp när man utför gudstjänsthandlingar. Ändå är det en handling av bid'at att uppfinna anläggningar som uppmuntrar förbjudna handlingar eller att uppfinna några förändringar i dyrkan. Det är till exempel nödvändigt att klättra upp på minâret för att kalla adhân, böneutropet, eftersom det är påbjudet att recitera det någonstans högt upp.

Ändå är det en handling av bid'at för att kalla på adhân genom en högtalare. För det är inte ett bud i Islâm att kalla det genom ett instrument. Budordet föreskriver att mänsklig röst ska användas för att kalla på den. Dessutom förbjöd Rasûlullah (sall-Allahu ta'âlâ 'aleihi wa sallam) att tillkännage bönetiderna eller utföra andra ibâdats genom att ringa i klockor, låta horn eller spela på musikinstrument.[566]

Det är makrûh (obehagligt, stötande) att utelämna en handling som är **Sunnat al-hudâ.** Men det är inte makrûh att utelämna handlingar som är **Sunnat al-zâida**."[567]

Vikten som vår Profet lade vid att vara ren och ordentlig

Vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), lade stor vikt vid renlighet, ordning och reda.

Han gillade att börja allt från höger och med Sin högra hand.[568] Men Han använde bara Sin vänstra hand för att tvätta sig på toaletten.

Han skulle göra allt i udda tal så länge som möjligt. Han skulle säga: **"Den som har hår ska ta hand om det!"**

En gång, när vår Profet var i masjid, kom en man med rufsigt hår och skägg in. Vår älskade Profet sade: **"Finns det ingen rosenolja för att ordna hans hår?"** och gav sedan tecken till honom att omedelbart gå ut och ordna sitt hår och skägg. När han hade gjort det och kom tillbaka sa vår Profet: **"Vilket är bäst: En av er som kommer hit med prydligt hår och skägg så här, eller med rörigt hår och skägg som Shaytan?"**

Till och med på en resa tog Han med sig olja i en flaska. När Han hade applicerat oljan satte Han först på sig en turban och sedan Sin huvudbonad ovanpå den. På så sätt skulle oljan inte märkas.

Vår Profet kammade sitt skägg två gånger om dagen.

Anas ibn Mâlik sade: "Rasûl 'alaihis-salâm brukade ofta applicera rosenolja på Sitt hår och kamma Sitt skägg med vatten.[569]

Vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), klippte Sitt välsignade skägg lite från längden och sidorna. Innan Han gick till fredagens namâz skulle Han trimma Sin mustasch och klippa Sina naglar. Han beordrade muslimerna att också trimma sina mustascher.

När vår Profet tittade i spegeln berömde Han Allah och sa: **"O min Allah!**

566 Herkese Lâzım Olan Îmân, 365, 366.
567 Herkese Lâzım Olan Îmân, 365.
568 Bukhârî, "Vuzû", 41.
569 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 484.

Eftersom du har skapat mitt utseende vackert, försköna även min akhlâq."

Vår Profet brukade lägga kajal på Sina ögon tre gånger varje kväll innan Han somnade. Han skulle sätta kajal tre gånger på Sitt högra öga och två gånger på Sitt vänstra öga. Han sa: **"Sätt kajal på ögonen! För det polerar ögonen och ökar hårets (ögonfransarnas) tillväxt."**[570]

Islams lärda säger att det är tillåtet för en man att sätta kajal på sina ögon för medicinska ändamål, men inte för att pryda dem. Orden jamâl (skönhet) och zînât (utsmyckning) får inte förväxlas med varandra. Jamâl betyder att ta bort fulhet, skydda sin värdighet och visa välsignelser för att tacka Allahu ta'âlâ. Att visa upp välsignelser i skrytsamma syften innebär inte jamâl, utan snarare kibr (arrogans). Rasûlullah lade stor vikt vid att använda en miswâk (en naturlig tandborste gjord av kvistar från arak-trädet). Han skulle alltid ha den med sig. Vår Profet brukade säga: **"Applicera miswâk, med hjälp av kvist från arak-trädet!"** Den ger en behaglig doft till munnen. Vår Profet sade: "Det är både min sunnat och Profeterna före mig!"

Vår profet sade, **"Om det inte skulle ha orsakat problem för min ummat skulle jag ha gjort det befallde dem att använda miswâk före varje namâz!"**[571] **"Jag rekommenderar starkt att ni använder miswâk!"**

"Miswâk är renheten i munnen och tillfredsställelsen hos min Rabb!"

När vår Profet gick in i Sitt hem skulle Han först rengöra Sina tänder med en miswâk. Han skulle inte somna om Han inte hade en miswâk med sig, och när Han vaknade skulle Han först rengöra Sina tänder med en miswâk. Han skulle också rengöra Sina tänder med miswâk när Han stod upp för tahajjud namâz (den namâz som är utförs när två tredjedelar av natten har gått).[572]

Hadrat Âisha sade: "Det fanns aldrig en natt eller en dag som Profeten 'alaihis-salâm, när Han vaknade, inte använde miswâk innan Han utförde abdast!"

Ibrâhîm, son till vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) dog. Medan han begravdes ställdes en av adoben snett. Vår Profet ingrep och rättade till den. Han förklarade att det inte skulle spela någon roll för den avlidne att adoben stod snett men att Han ogillade oordning.

Vår Mästare, Profetens, hus av lycka

När vår Profet lät bygga Sin masjid i Medîna lät Han också

"Miswâk är renheten i munnen och tillfredsställelsen hos min Rabb!"

Hadîth ash-sharîf



570 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 485.
571 Tirmidhî, "Purification", 18.
572 Ibn Mâja, "Purification", 7.

bygga två rum av lera bredvid masjiden och täckte rummen med stockar och grenar från dadelpalmer. Medan masjid ash-sharîf byggdes inrättades två rum för Âisha och Sawda (radiy-Allahu 'anhumâ). Dörren till Hadrat Âishas rum vände sig mot masjidens väg. Dörren till det rum som byggdes för Hadrat Sawda vände sig mot porten Âl al-'Uthmân, som var den tredje porten i masjid. När vår Profet 'alaihis-salâm gifte sig med andra fruar ökade antalet rum och blev nio. De byggdes mellan Hadrat Âishas rum och qibla. Några av dessa rum var gjorda av lera och andra var gjorda av sten. Några av dem byggdes med dadelpalmsgrenar (Bagdad-stil), de murades med lera och taken formades med dadelpalmsgrenar. Hasan ibn Abi'l-Hasan (radiy- Allahu 'anh) säger: "När jag var tonåring gick jag till Rasûlullahs hus, och jag kunde nå och röra taket. Taket i Rasûlullahs rum var endast ett hårdukstyg som var spänt över en cypress- eller enbärsträdsstump."

Enligt Imâm al-Bukhârî, "Det var ingen knackning på dörren till Rasûlullahs hus så att dörren skulle knackas på med en båge."

Muhammed ibn Khilal och Ata-ul'Khorasânî hade sett rummen hos vår Profets fruar och sa att de hade byggts av dadelpalmsgrenar och svarta hårdraperier som dörr.

Enligt vad Dâwûd ibn Qays hade sett var bredden på varje rum, från dörr till dörr, 6 eller 7 zrâ'.[573]

(3–3,5 m), och längden på insidan var ungefär 10 zrâ' (4,8 m). (En zrâ' är 48 cm.)

När kalifen Abdulmaliks artikel lästes upp i Medîna, om att lägga till rummen för våra Profeters fruar i masjiden genom att expropriera dem, fällde folket i Medîna tårar som den dag vår Profet dog.[574]

Sa'îd ibn Musayyab uttryckte sin sorg genom att säga: "Jag svär vid Allah att jag önskade att de skulle lämnas som de var! På så sätt skulle de yngre vuxna och nykomlingarna i Medîna förstå vad vår Profet hade varit nöjd med och inse att människor inte ska önska sig för mycket egendom eller vara skrytsamma om dem."

Vår Mästare, Profetens beteende i hemmet

"Hadrat Husayn berättar: "Jag frågade min far om hur vår Mästare, Profeten, betedde sig hemma. Min far svarade på följande sätt:

Vår Mästare, Profeten, delade upp Sin tid hemma i tre delar: tillbedjan Allah, Han tar hand om hushållsfrågor och Sina personliga angelägenheter.

Av den tid som var avskild för Hans personliga angelägenheter delades en del tid för Honom själv och andra. Under den delen av tiden var det endast de framstående sahabiterna som kom in i Hans närvaro. Han skulle förmedla religiösa frågor till folket genom dem och aldrig behålla information som rörde folket för sig själv.

Det var vår Mästare, Profetens vana att dela upp den tid som hörde till Hans ummat mellan de dygdiga människorna, enligt deras religiösa överlägsenhet, och bjuda in dem till Hans närvaro i enlighet med detta. Vissa hade ett behov, andra två och andra hade många behov.

Vår Mästare, Profeten, skulle ägna sig åt deras religiösa frågor, ge de nödvändiga svaren på deras frågor och sedan skulle Han säga: **"De som är närvarande här bör kommunicera med dem som inte är närvarande! Överlämna mig behoven hos**

573 En måttenhet för längd. Den är lika med 48 cm. Turkiska böcker Se'âdet-i Ebediyye (Endless Bliss), 221, 845; turkiska böcker Dinî Terimler Sozlugu (Religious Terms Dictionary), II, 317.

574 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 499.

dem som själva inte kan komma och överlämna sina behov till mig. På qiyâmats dag kommer Allah förvisso att göra fötterna på dem som förmedlar behoven hos andra som inte kan förmedla sina behov stabila på Sirât-bron!"

Inget annat skulle nämnas eller uttryckas i närheten av vår Mästare, Profeten. Som det var, skulle Han inte acceptera något annat från någon.

De som går in i vår Mästare, Profetens, närvaro skulle söka kunskap och lämna den visare och ha smakat på den största kunskapens njutning!"

"Jag äter inte när jag stödjer mig på något."
Hadith ash-sharîf

Vår Mästare, Profetens beteende utanför huset

Hadrat Husayn berättar: KJag frågade min far om hur vår Mästare, Profeten, betedde sig utanför huset. Han svarade följande:

Världens Mästare ville inte tala utanför. Han skulle bara tala när Hans ord skulle vara till nytta för muslimerna, värma dem för varandra, undanröja oenighet och kyla mot varandra.

Han skulle visa respekt för dem i varje stam som hade en högre moralisk karaktär och göra dem till guvernörer över sin stam.[575] Han skyddade folket från onda människor och Han skulle också undvika att själv hamna i sådana situationer. Han skulle aldrig missunna någon Sitt leende ansikte och Sin vackra läggning.

Om Han inte såg Sin Ashâb skulle Han söka upp dem och fråga vad som hände bland dem. Han skulle berömma och förstärka godhet, kritisera och försvaga ondska. Alla Hans handlingar var måttfulla och konsekventa. För att hindra muslimerna från att falla i glömska skulle Han aldrig avstå från att varna dem.

Vår Mästare Rasûlullah hade en exakt och naturlig förmåga att dyrka och be. Han skulle varken inkräkta på eller underlåta att uppfylla en rättighet. De som stod Honom nära var de mest välsignade bland folket.

I Hans ögon var den mest överlägsna bland Hans Ashâb den vars råd var mest omfattande, och den som hade den högsta rang var den som gjorde de bästa tjänsterna och gärningarna för de behövande. Världens Mästare skulle aldrig sitta eller stå utan att nämna Allahs namn.

Han skulle aldrig reservera någon särskild plats för Sig Själv vid en sammankomst och förbjöds att göra det. Oavsett var, när Han mötte en grupp människor som satt, skulle Han aldrig försöka sitta på den mest framstående platsen. I stället skulle Han sitta längst bak i samlingen och beordra muslimerna att göra det.

Han skulle ge en del till alla som satt med Honom. Han skulle göra så mycket för människor att de skulle tro att det inte fanns



575 Ibn Hishâm, as-Sira, II, 254; Wâqidî, al-Maghâzî, III, 925; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 262; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, II, 289; Suhaylî, Rawzu'l-unf, IV, 364.

någon som var mer värdefull än de själva i Rasûlullahs ögon. Han skulle uthärda allt från dem som satt med Honom eller dem som kom med sina behov tills de skulle gå.[576]

När någon begärde något av Honom skulle Han inte avvisa deras begäran; Han skulle antingen ge det som begärdes eller vända tillbaka med ljuva och mjuka ord. Hans vackra moral var större än hela mänsklighetens sammanlagda moral. Han hade blivit en medkännande far för dem. Alla var lika i Hans ögon när det gällde deras rättigheter. Vår Mästares, Profetens, församling var en samling av kunskap, anspråkslöshet, tålamod och tillit.

I Hans närvaro skulle ingen höja rösten, ingen skulle anklaga någon annan, ingen skulle avslöja någon annans fel eller misstag. De som var närvarande i närvaro av världens Mästare var alla jämlika; deras överlägsenhet gentemot varandra gällde taqwâ (att avstå från harâm). De var alla ödmjuka.

De skulle visa respekt för de äldre, ha medkänsla och medlidande med de unga. De föredrog att tillgodose behoven hos dem som var hjälplösa framför andras behov.

De skulle skydda och ta hand om de nödlidande och de som var främlingar. Vår Mästare, Profeten, log alltid och hade ett mjukt humör. Han var mycket skyddande och förlåtande. Han var inte hårdhjärtad.

Han skulle aldrig bråka med någon. Han skulle aldrig skrika eller säga fula ord. Han skulle aldrig förebrå någon. Han var inte snål. Han blundade för de saker Han inte gillade. Han skulle inte göra de förväntansfulla oroliga; Han skulle inte avslöja Sitt missnöje över något.

Vår Mästare Rasûlullah avstod från tre saker:

- Att diskutera med människor,
- Pratar för mycket,
- Att ägna sig åt saker som var onödiga och fåfänga.

Han skulle låta folk vara ifred när det gäller tre saker:

- Han skulle aldrig klandra eller förebrå någon i ansiktet eller bakom ryggen.
- Han skulle aldrig leta efter någons skamliga gärningar eller fel.
- Han skulle aldrig säga något till någon om det inte skulle orsaka thawâbs och vara till nytta för dem.

Medan vår Mästare, Profeten, talade, skulle de som befann sig i Hans närvaro vara tysta och stilla, som om fåglar hade landat på deras huvuden, tills Han hade talat färdigt; först då skulle de tala, men aldrig argumentera eller bråka i närheten av Honom.

När någon talade med vår Mästare Rasûlullah skulle andra som var närvarande vara tysta tills han hade talat färdigt. I vår Mästare Rasûlullahs ögon fanns det ingen skillnad mellan dem som talade först och dem som talade sist.

Om de som befann sig i Hans närvaro skrattade åt något, skulle Han också skratta åt det. Om de blev förvånade över något, skulle Han också bli förvånad. Han uthärdade oförskämdheten och hårdheten i kommentarerna och frågorna från dem som var utblottade och främlingar så att Hans Ashâb skulle bete sig som Han.

Vår Mästare, Profeten, skulle säga: **"När du ser en behövande som ber om hjälp, hjälp honom att uppnå sina behov!"**

Vår Mästare, Profeten, skulle inte acceptera falska lovord. Han skulle aldrig avbryta någons tal om inte personen i fråga inkräktade på någons rättigheter. När någon kränkte

576 Ghazâlî, Ihyâ II, 880.

någon annans rättigheter skulle Han antingen avbryta deras tal och förbjuda dem att göra det, eller lämna platsen. Världens Mästare skulle vara tyst på grund av fyra saker: **hilm** (ömhet, mildhet, måttlighet), **hazar** (avhållsamhet), **taqdir** (uppskattning) och **tafakkur** (kontemplation av ens synder och omgivning, ta lärdom av saker som Allahu ta'ala skapat).

Hans Taqdir var uppenbar då Han med jämlikhet tittade och lyssnade på människor.

Hans Tafakkur var uppenbart från Hans tänkande om världens angelägenheter och den âkhirat.

Han hade samlat Hilm och tålamod i sig själv. Ingenting från den här världen skulle någonsin göra Honom arg.

När det gäller **hazar** samlades fyra egenskaper i honom:

- Han skulle ta det bästa för att kunna följa det.
- Han undviker fula saker så att de inte blir av.
- Han skulle ägna sig åt sådant som skulle vara användbart för Hans ummat.
- Han var ivrig för de saker som skulle ge Hans ummat lycka i denna värld och i âkhirat.

Världens Mästare sa aldrig nej till något. Om något som Han gillade begärdes av Honom skulle Han säga: "Okej!" Och om något begärdes som Han inte ville utföra skulle Han tiga, så skulle Han vara tyst, så att det skulle förstås att Han inte ville göra det.

Han skulle sträva efter allas lycka i denna värld och i âkhirat. Under en ghazâ, när Han ombads be om att be för de otrognas förintelse, sade Han: **"Jag har inte sänts för att förbanna människor eller för att de ska lida plågor. Jag har sänts för att göra tjänster åt alla och för att de ska uppnå fred."**

Det förklaras i den 107:e âyat i Sûrah al-Anbiyâ, i maal: **"Vi sände dig som en barmhärtighet, som en välsignelse för varelser."** Det är därför Han alltid skulle sträva efter allas bästa.

Anas ibn Mâlik berättade att när vår Mästare, Profeten, mötte någon skulle Han göra musâfaha[577] med den personen, och om inte personen drog tillbaka sin hand först skulle vår Mästare, Profeten, inte dra tillbaka Sin hand; om inte personen vände bort sitt ansikte skulle vår Mästare, Profeten, inte vända bort Sitt ansikte från honom.

Återigen berättade Anas ibn Mâlik: "Vi frågade vår Mästare: 'O Rasûlullah! Ska några av oss böja sig före andra?'. Han svarade: **'Nej!'** Sedan frågade vi: 'Ska vi omfamna varandra?' Han sa: **'Nej, men gör musâfaha!'"**[578]

"När två muslimer stöter på varandra, om de säger salâm och gör musâfaha, blir de förlåtna innan de skiljs åt!"

Hadith ash-sharîf



577 Musâfaha (att skaka hand) är två personer som fäster sina högerhandflator i ett på ett sådant sätt att sidorna på deras tummar kommer i kontakt med varandra.

578 Ibn Mâja, "Adab", 15; Abû Ya'la, al-Musnad, IV, 197.

Hadrat Barâ ibn Âzib berättar att vår Mästare, Profeten, sade: "**När två muslimer stöter på varandra, om de säger salâm och gör musâfaha, blir de förlåtna innan de skiljs åt!**"

Världens Mästare var alltid eftertänksam. Hans tider av tystnad varade längre än Hans talande. Rasûlullah talade inte i onödan. Han nämnde Allahs namn både när Han inledde och avslutade Sina ord.

När Han talade använde Han korta och koncisa ord. Rasûlullahs ord var alltid sanna och lämpliga. När Rasûlullah talade använde Han varken fler eller färre ord än nödvändigt.

Han skulle aldrig krossa någons hjärta eller se ner på någon.

Vår Mästare Rasûlullah blev aldrig arg över den här världen eller dess angelägenheter. Men om en rättighet kränktes skulle Hans ilska inte avta om inte rättvisan förverkligades.

Han skulle aldrig bli arg eller hämnas på sig Själv. När Han skulle påpeka något skulle Han göra det med hela handen, inte bara med fingret. När Han var förvånad och överraskad skulle Han vända på Sin hand, det vill säga om Hans handflata var mot himlen skulle Han vända den mot marken, och om den var mot marken skulle Han vända den mot himlen. Medan Han talade gjorde Han gester med Sina händer; genom att knacka på Sin högra handflata med den inre delen av Sin vänstra tumme. När Han blev arg skulle Han omedelbart överge Sin ilska och inte visa den.

När Han var lycklig och glad, stängde Han ögonen. Hans skratt var högst ett leende. När Han log kunde man se Hans tänder som pärlor.[579]

När Han gjorde goda saker föredrog Han sin högra sida,
Efter att ha utfört abdast skulle Han i en hast täcka, denna generositetens källa.

Han låg på Sin högra sida med ansiktet mot qibla,
Med varje andetag reste Han genom det osynliga universum, denna generositetens källa.

Hans säng var gjord av läder, liksom kudden, och inuti den fanns fiber,
Om Han låg på natten, sov Han lite, denna generositetens källa.

Hans ögon sov, men Hans hjärta var vaket och med Sin kanin,
Han var förvånad över Hans skönhet sedan tidigare, denna generositetens källa.

Vår Mästare, Profetens läggning och sömn

När vår Mästare Profeten ville sova i Sin säng, lade Han sig på Sin högra sida, lade Sin högra hand under Sin högra kind och bad sedan på följande sätt:"**O min Allah! Jag har överlämnat mig till Dig. Jag har vänt mitt ansikte mot Dig. Jag anförtror Dig mitt arbete. Jag lutar min rygg mot Dig (jag förlitar mig på Dig). Jag fruktar Din plåga och hoppas på Din barmhärtighet. Det finns ingen annan tillflykt än Din barmhärtighet. Det finns bara Din plåga att skyddas från. Tillflykt kan endast uppnås i Din barmhärtighet, och frälsning kan endast uppnås genom Din barmhärtighet. Jag tror på Din bok som Du sände och på Din Profet som Du sände. O min Rabb! Med Ditt namn lägger jag mig ner. Om Du tar och behåller min själ, behandla den med Din barmhärtighet! Om Du släpper den, skydda den så som Du skyddar Dina fromma slavar**!

579 Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 132; Suyutî, Awsaf-un Nabî, s, 85.

O min Allah! Med Ditt namn dör jag, med Ditt namn återuppstår jag från de döda. Prisad vare Allah, som låter oss äta och dricka, som tillgodoser och uppfyller alla våra behov och som ger oss skydd! Det finns många som inte har någon som uppfyller deras behov eller ger dem skydd! O min Allah! Skydda mig från Din plåga den dag Du samlar Dina tjänare i Din närvaro."

O min Allah! Du är för evig! Det finns ingenting som existerade före Dig! Du är evig! Det finns ingenting som existerar efter Dig! Du är uppenbar! Det finns inget annat än Dig!" När Han vaknade upp bad Han på följande sätt: "Det finns ingen annan gud, det finns bara Du! Jag nämner Ditt namn och förhärligar Dig och säger att Du är fri från alla defekter. O min Allah! Jag ber Dig att förlåta mina synder och ber om Din barmhärtighet.

Prisa vare Allah, som har återuppväckt oss efter döden. På qiyâmat-dagen kommer vi att återvända till Honom"[580] Sedan bad Han genom att säga: "O min Allah! Öka min kunskap! Avled inte mitt hjärta efter att Du har visat mig den rätta vägen! Ge mig barmhärtighet genom Din Upphöjdhet! För Du är den som är mest nådig!"

Hadrat Barâ ibn Âzib sade: Jag har fått höra av världarnas Mästare, "När du går till platsen där du ska sova, gör en abdast som du gör för namâz! Lägg dig sedan på höger sida och säg: 'O min Allah! Jag har överlämnat mig själv till Dig. Jag har vänt mitt ansikte mot Dig. Jag anförtror Dig mitt arbete. Jag lutar min rygg mot Dig (jag förlitar mig på Dig). Jag fruktar Din plåga och hoppas på Din barmhärtighet. Det finns ingen annan tillflykt än Din barmhärtighet. Det finns bara Din plåga att skyddas från. Tillflykt kan endast uppnås i Din barmhärtighet, och frälsning kan endast uppnås genom Din barmhärtighet. Jag tror på Din bok som Du sände och på Din Profet som Du sände. Om du dör under den natten skulle du dö i enlighet med islams väg. Den som säger denna bön och dör under den natten dör i enlighet med Islâms väg!"

Vår Mästare, Profeten, sade: "När man reser sig från sin säng och återvänder för att sova under natten, låt honom skaka av sig sängen tre gånger. För man kan inte veta vad som hade hänt efter honom och vad som kom och tog hans plats på sängen.

Abdullah ibn Tahfa (radiy-Allahu 'anh) från Ashâb as-Soffa sade: När jag sov på magen, det vill säga med ansiktet nedåt, i masjid före morgonens namâz, rörde någon vid mig med sin fot.

- "Vem är det?" Han frågade.

- "Jag är Abdullah ibn Tahfa", sade jag. Då insåg jag att

"Få Allahu ta'âlâs akhlâq!"
Hadith ash-sharîf



580 *Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 281.*

det var världens Mästare! Jag samlade mig omedelbart.

- "Detta sätt att lägga sig är det som den allsmäktige Allah ogillar mest!" Han sade.[581]

Vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), skulle aldrig vara utan abdast.

Det har aldrig hänt att vår Mästare Rasûlullah inte har utfört en abdast efter Han gick till toaletten.

Vår Mästare, Profetens vandring

Hadrat Hind ibn Abî Hâla berättade följande: När Han gick, höjde världens Mästare livligt Sina fötter från marken. Han svajade inte från sida till sida. Han gick med lätthet och värdighet; Han tog breda steg och böjde sig framåt en bit som om Han steg ner från en hög plats.

Han vände Sin kropp helt och hållet åt det håll Han ville se. Han skulle inte se sig omkring utan syfte.

Han tittade längre på marken än på himlen. Han skulle bara titta på marken med en blick. Han skulle gå bakom Sina sahâbîer.

Närhelst Han mötte någon var Han den första att hälsa på.

Hadrat Abû Hurayra berättar följande: När det gäller Hans gång har jag aldrig sett någon snabbare än världens Mästare. Medan Han gick var det som om marken skulle rulla under Hans fötter! Vi skulle sträva och anstränga oss för att hinna ikapp Honom. När det gäller världens Mästare skulle Han inte behöva anstränga sig alls när Han går."[582]

Vår Mästare, Profetens sittande

Han satt oftast på Sina knän. Han sägs också ha setts sitta med upphöjda knän och armarna runt dem. Han har aldrig setts sträcka ut Sina ben mot de människor som befann sig i Hans närvaro. Vanligtvis satt Han i riktning mot qibla.

I allmänhet lade Han rocken på ryggen på golvet för Sina besökare och låt dem sitta på den. Ibland gav Han dem Sin kudde.

Hanzala ibn Hizyam sade: "Jag gick för att träffa vår Mästare, Profeten, och såg honom sitta med korslagda ben."

Enligt Jâbir ibn Samura, efter att ha utfört morgonens namâz, är vår Mästare, Profeten skulle sitta med korslagda ben på Sin namâz-matta fram till soluppgången.

Sharid ibn Suwayd sade: "Universums Mästare hade besökt mig. Vid den tiden hade jag suttit med vänster hand bakom mig och lutade mig mot halva handflatan. Då sade vår Mästare, Profeten, till mig: 'Sitter du som de som ådragit sig Allahu ta'âlás vrede (judarna)?'"

Abû Juhayfa berättar: "Världens Mästare sade: **"Jag äter inte när jag stödjer Mig mot något."**[583]

Han satt med korslagda ben, på Sina knän eller höjde dem,
Han var full av adab i det öppna och dolda, denna generositetens källa.

Han åt med Sina tre fingrar och slickade dem smakfullt,
Han skulle dricka vatten i tre andetag, denna generositetens källa.

---

581 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 262; V, 426; Suhaylî, Rawzu'l-unf, VIII, 16.

582 Tirmidhî, "Manâqib", 12; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, II, 350; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 380; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, III, 267; Baghawî, al-Anwâr, I, 352; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, I, 282.

583 Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 164; Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 86.

Han älskade honung, halwa, squash, vinäger och torr mat, men, Han åt aldrig kornbröd förrän Han blev mätt, denna generositetens källa.

Ibland band Han en sten på Sin buk, för Han var hungrig, sa Han, så att Mitt hjärta inte skakar, denna generositetens källa.

De kunde inte tända en eld för att laga mat i Hans hem av lycka på många månader,
Han åt nöjt dadlar och granatäpplen, denna generositetens källa.

Vår Mästare, Profetens sätt att äta och dricka

Vår Mästare, Profeten, sade:

"Matens välsignelse består i att utföra abdast före en måltid och att tvätta händerna efter måltiden!"[584]

"Om något oväntat och hemskt händer någon som sover utan att ha tvättat bort lukten eller smetet av kött eller olja från sina händer, ska de inte skylla på någon annan än sig själva!"

""Matens välsignelse ligger i mitten! När man äter ska man inte äta från tallrikens mitt utan från kanten, eftersom välsignelsen kommer ner till matens mitt!"

Vår mor Hadrat Âisha (radiy-Allahu 'anhâ) sade: **"Världens Mästare sade: 'När man börjar äta, säg Bismillâhirrahmânirrahîm, nämn Allah den Allsmäktiges namn. Om man glömmer det innan man börjar äta, säg Bismillâhirrahmânirrahîm i början och slutet av måltiden!"**.[585]

Umayya ibn Machshi rapporterade: En man åt utan att säga Basmala. Vår Mästare, Profeten insåg att Han inte sa Basmala. Han sade: "Säg, för början till slutet av denna måltid, Bismillâhirrahmânirrahîm!". När den mannen sa "Bismillâhirrahmânirrahîm" log vår Mästare, Profeten och sade: "Shaytan åt med dig. När du nämnde Allah den Allsmäktiges namn spydde shaytan upp allt som fanns i hans mage!".

Abdullah ibn 'Umar rapporterade att vår Mästare, Profeten, sade: "När en av er börjar äta, ät med höger hand. När ni dricker, drick med höger hand eftersom shaytan äter och dricker med vänster hand!"[586]

Salama ibn Akwa berättade från sin far: När vår Mästare, Profeten, såg att en man i Hans närhet vid namn Busr ibn Raiyul'ir från Ashja's stam åt med sin vänstra hand, sa Han till honom: "Ät

"När en av er börjar äta, ät med höger hand. När ni dricker, drick med höger hand eftersom shaytan äter. och drycker med hans vänstra

Hadith ash-sharîf



584 Tirmidhî, "Atima", 39.
585 Abû Ya'la, al-Musnad, XIII, 62; Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, VII, 170.
586 Muslim, "Ashriba", 142; Abû Dâwûd, "Atima", 20; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, II, 8, 33; Bayhaqî, As-Sunan, II, 43.

med din högra hand!" Mannen ljög genom att säga: "Jag kan inte göra det, jag kan inte äta med min högra hand!". Då sa vår Mästare, Profeten: "Må du inte kunna göra det! Det är bara hans arrogans och stolthet som hindrar honom från att äta med höger hand!" Från och med då kunde den mannen inte längre föra sin hand till munnen!"[587]

Vår Mästare, Profeten, sade: "Allah, Aziz och Jalil, kommer säkerligen att vara nöjd med Sin slav som prisar Honom efter att han äter vad som är ätbart eller dricker vad som är drickbart."

Vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), brukade sitta och äta Sin måltid på marken. Han sade: "Jag sitter som en Allahs tjänare och äter som en Allahs tjänare. Jag är precis som en Allahs tjänare! Den som vänder sig bort från min sunnat är inte från mig!"[588]

'Umar ibn Abû Salama säger: "Jag var ett barn under världarnas Mästares vård. När jag åt var mina händer över hela tallriken. Världens Mästare sade till mig: **'O min son! Recitera Basmala. Ät med din högra hand! Ät framför dig!**'[589] Efter det åt jag alltid som Han sa.".

Vår Mästare, Profeten, hade aldrig förringat eller nedvärderat någon mat. Han skulle varken berömma ett livsmedel för att Han gillade det eller nedvärdera ett livsmedel för att Han inte gillade det. Om Han gillade ett livsmedel skulle Han äta det, men om Han inte gillade det, skulle Han inte äta det och hålla tyst. Han skulle visa respekt för även de minsta välsignelserna, Han skulle aldrig nedvärdera någon av välsignelserna.

Vår Mästare Rasûlullah skulle inte säga: "Gör det här, gör det där". Han åt det som fanns tillgängligt.

Vår mor Hadrat Âisha berättade: "Vår Mästare, Profeten, kom och frågade mig: 'Har du någon mat med dig?' och jag svarade: 'Nej!' Då skulle Han säga: 'Då fastar jag!'"[590]

Vår mor, Hadrat Âisha, berättar: "Familjen till vår Mästare, Profeten, hade aldrig ätit sig mätta på vetebröd tre dagar i rad, från det att Han anlände till Medîna tills Han gick bort.[591] Det som vår Mästare, Profeten och Hans familj oftast hade ätit bestod av kornbröd och dadlar, som inte var särskilt rikligt förekommande. Vår Mästare, Profeten hade inte två sorters mat tillsammans i Sin mage på en dag; Han åt sig inte mätt på bröd när Han hade ätit sig mätt på dadlar och Han åt sig inte mätt på dadlar när Han hade ätit sig mätt på bröd! Och det är detta som får mig att gråta!"[592]

Vår Mästare Rasûlullah gillade halwa och honung, bröd tharid, dadel tharid och grönsaker. När mjölk kom och erbjöds vår Mästare sa Han: "Det finns två välsignelser i mjölk.[593]

Abdullah ibn Abbâs berättar: "Khâlid ibn Walîd och jag följde med världens Mästare till min moster Maymûna bint Haris hus. Min moster frågade: 'Kan jag erbjuda dig mjölk?'.

Världens mästare sade: "Okej!"

---

587 Bayhaqî, As-Sunan, II, 45.

588 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 381.

589 Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 204.

590 Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 196.

591 Nasâî, "Dehâyâ", 37; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, VI, 42; Bayhaqî, as-Sunan, II, 487; Bayhaqî, Shu'ab-ul-îmân, II, 166; Ghazâlî, Ihyâ, II, 877.

592 Bukhârî, "Et'ime", 41; Muslim, "Zuhd", 39; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, VI, 71; Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 366; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 306.

593 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 393.

Min moster gick och hämtade mjölken i ett kärl. Världens Mästare tog den och drack av den. Jag befann mig på höger sida om vår Mästare. Khâlid ibn Walîd var till vänster om Honom. Rasûlullah gav mig den återstående mjölken i kärlet och sade,

"Drick. Om du vill, ge det till Khâlid!" buyurdu.

Jag sa: "När det gäller att dricka Dina rester skulle jag aldrig välja någon annan än mig själv! Efter detta sade vår Mästare Rasûlullah:

"Den som Allahu ta'ala matar ska säga: Allahumma barik lana fihi wa at'amnâ khairan minhu (O min Allah! Ge oss överflöd i denna mat! Må vi äta ännu mer lyckosam mat också)!

Den som Allahu ta'ala tillåter att dricka mjölk ska säga: Allahumma barik lana fihi wa zidnâ minhu, (O min Allah! Skänk oss överflöd i denna mjölk och öka det som Du ger oss från den). För det finns ingenting som ersätter livsmedel och drycker, utom mjölk.'[594]

När muslimerna i Medîna såg den första skörden av dadlar tog de med sig dem till vår Mästare, Profeten. Vår Mästare Rasûlullah skulle ta dem i Sina händer och efter att ha bett om överflöd skulle Han kalla de yngsta barnen som Han såg och ge dem dadlarna. Han skulle säga: "Om det inte finns några dadlar i ett hus kommer det hushållet att vara hungrigt."

Vår Mästare, Profeten, åt gärna den mat som lämnades kvar vid botten av plattan. Han skulle säga: "Om någon äter varje matbit på hans tallrik, så ber den maten om förlåtelse för hans räkning!"

Det rapporterades också att vår Mästare, Profeten, sade: **"O Abû Zar! När du tillagar kött, gör rikligt med buljong och tänk på dina grannar, dela med dig av det du har lagat med dem."**[595]

"Den som äter sig mätt medan hans granne är hungrig är inte en perfekt Mu'min!"

"Tillbe Allah! Mata människor! Sprid salam så att ni kommer in i Jannahs!"[596]

"En persons mat räcker till två personer. Tre personers mat räcker till fyra. Fyra personers mat räcker till åtta personer!"[597]

Hadrat Asma bint Abî Bakr berättade: Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) skulle rekommendera att maten skulle hållas täckt tills den slutade koka och röka, och Han skulle säga: **"Det är det största överflödet!"**

Vid tiden för erövringen av Mecka besökte vår Mästare

"Den som äter sig mätt medan hans granne är hungrig är inte en perfekt Mu'min!"

Hadith ash-sharîf



594 Abû Dâwûd, "Ashriba", 21; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 284; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 397; Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 220.

595 Tirmidhî, "Atima", 30; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, V, 149; Bayhaqî, As-Sunan, II, 232.

596 Hâkim, al-Mustadrak, III, 14; Bayhaqî, as-Sunan, II, 259; Bayhaqî, Shu'ab-ul-îmân, III, 424; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, V, 29.

597 Ibn Mâja, "Atima", 2; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, XII, 320.

Rasûlullah Hadrat Ummuhânî, Hans farbror Abû Tâlibs dotter, i hennes hus. Han frågade: **"Har du något att äta med dig?"**. Ummuhânî svarade: "Nej, vi har bara torkade brödsmulor och vinäger. Men jag skäms över att erbjuda dig dem!" Vår Mästare, Profeten, sade: **"Ta med dem. Smula ner dem i vatten. Ta också med dig salt!"** Han hällde vinägern på det, åt det och prisade Allah den Allsmäktige. Han sade: **"O Ummuhânî! Vilken trevlig tillsats är vinäger! Ett hem med ättika kommer aldrig att vara utan tillsatser!"**[598]

Han åt bröd ensam och ibland med dadlar, vinäger, frukt, soppa eller genom att doppabrödbitariolivolja. Hanåtkycklingsamt köttfrånkanin,kamel, antilop, fisk, torkat kött och ost. Han gillade köttet från frambenen. Han höll om köttet med händerna och åt det genom att ta en tugga. (Det är också tillåtet att använda kniv och gaffel.)

I allmänhet skulle Han dricka mjölk eller äta dadlar. Fårkött, köttbuljong, squash, desserter, honung, dadlar, mjölk, grädde, vattenmelon, melon, vindruvor och gurkor var de livsmedel (och drycker) som Han särskilt gillade.[599] När Han drack vatten sa Han Basmala, drack långsamt och i tre klunkar.

Efter att ha druckit sa Han **"Alhamdulillâh"** och bad.

Vår Mästare, Profeten, drack sött vatten från Buyutussukya. Vattnet från Buyutussukya låg två dagars avstånd från Medîna.[600] När Han fick frågan: "Vilken dryck är godare?" svarade vår Mästare, Profeten, med att säga: **"Sött och kallt vatten!".**[601]

Vår Mästare, Profeten, sade: **"När någon av er dricker något, andas inte ut i bägaren."** Liksom Han förbjöd utandning på mat och dryck, förbjöd Han också att äta från kärl av guld eller silver.

Vår Mästare, Profeten, tog ett andetag två eller tre gånger medan Han drack och sa: **"Det här sättet är mer fördelaktigt och tillfredsställande."** Och: **"När någon av er dricker något ska han inte dricka allt i ett enda andetag."** Och: **"Drick inte allt i ett enda andetag som kameler! Drick genom att ta två eller tre andetag! Säg 'Bismillah' innan ni dricker och 'Alhamdulillah' när ni tar bort bägaren ur munnen!"**[602]

Hadrat Nawfal ibn Mu'âwiya berättar: "Världens Mästare tog tre andetag när Han drack något. Han skulle först nämna namnet på Allah den Allsmäktige, säga **'Bismillâhirrahmânirrahîm'** och avsluta med att prisa och säga **'Alhamdulillâh'**."[603]

Abû Umâmat al-Bahilî rapporterade: Vår Mästare, Profeten, sade: **"När min Rabb Aziz och Jalil erbjöd mig att förvandla Meckadalen till guld. Jag sa: 'Nej, O min Rabb! Låt mig vara mätt en dag och hungrig nästa dag. När jag är hungrig, låt mig bönfalla Dig och nämna Ditt namn. När jag är mätt, låt mig prisa och tacka dig!'"**[604]

Att lära sig äta och dricka har företräde framför att lära sig dyrkan.

Det var Rasûlullahs sed att tvätta händerna före och efter måltiden och att äta

598 Tirmidhî, "Atima", 35; Hâkim, al-Mustadrak, IV, 59; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, XXIV, 437; Ibn Asâkir, Târikh Dimashq, IV, 243; Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 181; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 307; Suyutî, Awsaf-un Nabî, 91.

599 Ghazâlî, Ihyâ, II, 884.

600 Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, VI, 100; Hâkim, al-Mustadrak, IV, 154.

601 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 391.

602 Tirmidhî, "Ashriba", 13; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, XII, 166; Bayhaqî, Shu'ab-ul-î-mân, V, 116.

603 Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 228; Suyutî, Awsaf-un Nabî, 100.

604 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 381; Shamsaddîn Shâmî, Subulu'l-Hudâ, VII, 75.

och dricka med höger hand. Före måltiden tvättade de unga sina händer först, och efter måltiden tvättade de äldre sina händer först.[605]

Det var vanligt att Rasûlullah åt från sidan av skålen, att äta det som fanns på bordet framför Honom och att lyfta det högra knät medan Han sitter på den vänstra foten. Man bör inte äta eller lukta på mat som är för varm.

Vår Mästare, Profeten, ansåg att det var olämpligt att vara tyst när man åt. Det är en sedvänja hos elddyrkare. Man bör tala glatt.

Att börja och avsluta en måltid med salt är en sedvänja av Rasûlullah, och det är läkande.

En av de tidigaste bid'ats (saker som kom senare) i islam är att äta tills man är mätt. Att äta kött varje dag belastar hjärtat. Änglar gillar inte dem som gör det. Att äta för lite kött förstör moralen. Att äta på en sufra, det vill säga på en duk som läggs på marken, är en bra handling. Sufraen brukade vara gjord av läder. Att äta grönsaker är mycket bra. En sufra, där grönsaker saknas, har liknats vid en oklokt gammal man. Imâm Ja'far as-Sâdiq sade: "Den som vill ha ett överflöd av egenskaper och barn bör äta många grönsaker!" Sitt först vid sufraen och servera sedan maten. Vår Mästare, Profeten sa: **"Jag är en slav av Allahu ta'ala och jag äter sittande på marken som Allahu ta'ala slavar."**[606] Man ska inte äta om man inte känner sig hungrig, man ska inte äta mycket och sluta äta innan man blir mätt, man ska inte skratta om det inte är något häpnadsväckande.

"Godhet börjar med att vara hungrig. Det onda börjar med att man är mätt."

Hadith ash-sharîf

Vår Mästare, Profeten, sade: **"Godhet börjar med att man är hungrig. Det onda börjar när man är mätt."** Matens smak ökar med graden av hunger. Att vara mätt orsakar glömska. Det gör hjärtat okänsligt; det förstör blodet på samma sätt som alkoholhaltiga drycker gör. Att vara hungriga renar sinnet, lyser upp hjärtat.

Ät inte och drick inte med fâsiqs (muslimer som öppet syndar) eller onda människor. Varm mat ska kylas medan den är täckt.

Vår Mästare Rasûlullah sade: **"Ät med höger hand. Drick med höger hand."** Det är sunnat att äta med tre fingrar. Vår Mästare Profeten sade: **"O Alî! Ät mat med tre fingrar eftersom shaytan äter med två fingrar."** När Han åt vattenmelon tog vår Profet brödet med Sin högra hand och åt sedan vattenmelonen med Sin vänstra hand. Bryt brödet med båda händerna, inte med bara en.[607]



605 Muslim, "Ashribe", 142; Abû Dâwûd, "Et'ime", 20; Ahmad ibn Hanbal, Al-Musnad, II, 8, 33; Bayhaqî, As-Sunan, II, 43; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, I, 315.

606 Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 381; Qâdî Iyâd, Shifâ ash-sharîf, 86.

607 Muslim, "Ashriba", 142; Abû Dâwûd, "Atima", 20; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, II, 8, 33; Bayhaqî, as-Sunan, II, 43; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 315.

Matbitarna ska vara små och tuggas ordentligt. Titta inte omkring dig, utan på dina matbitar och framför dig. Öppna inte munnen långt. Torka inte händerna på dig själv. Vänd huvudet bakåt när du hostar eller nyser.

Sitt inte vid en sufra som du inte är inbjuden till. Ät inte mer än de andra vid sufraen. När du är mätt, be för att undvika att använda mättnaden till att begå synder. Tänk på bokföringen på qiyâmatdagen. Ät med avsikt att vara stark nog att utföra ibâdats. Ät långsamt även när du är hungrig. Äldre bör börja äta först. Besvär inte folk genom att säga till dem att "äta" mer än tre gånger.

Vår Mästare Rasûlullah åt lite och betonade starkt att inte äta för mycket. **"Människans hjärta är som grödan på fältet. Mat är som regnet. Liksom för mycket vatten förstör grödan, dödar för mycket mathjärtat. Allahu ta'âlâ tycker inte om dem som äter och dricker för mycket."**

Rasûlullah rådde att reservera en tredjedel av magen för mat, en tredjedel för dryck och en tredjedel för luft, dvs. att hålla den tomen, är den lägsta grad. Den bästa graden är att äta och sova lite. Att äta för mycket är början på sjukdomar och att äta lite är början på mediciner.

Gästen ska inte förvänta sig något annat av värden än salt och bröd. Värden ska servera maten till gästen och hälla upp vattnet. Lägg mat som gästen tycker om i gästens mun. Småbitar som tappas på en ren plats kan erbjudas gästerna. Om det är smutsigt ska det lämnas till katten eller andra djur. Välsignelsen av ett sådant hus ökar och når till och med till ens barnbarn. Om de bitar som tappas på marken inte samlas upp äter shaytan upp dem.

Det är sunnat att äta upp och avsluta resterna av maten på tallriken. Det är en mycket god gärning att virvla rester av fruktkompott och ayran (en dryck gjord av yoghurt och vatten) med vatten och dricka det. Det är jaiz (tillåtet) att lämna rester på tallriken eller i glaset. Rasûlullah gillade att äta resterna av muslimernas maträtt.

Det är Rasûlullahs sunnat att rengöra tänderna med miswâk och tandpetare efter en måltid. Det är renlighet. Renlighet stärker îmân (tro). Efter en måltid sägs en bön med välsignelse, barmhärtighet och förlåtelse för värden. Därefter begär man tillstånd att gå. Värden i sin tur bjuds in till en måltid.

Äckliga ämnen bör inte diskuteras under måltiden. Död och sjukdom bör inte nämnas. Man bör inte stirra på de maträtter som kommer till bordet. Man bör inte ta en ny munsbit i handen innan den föregående har svalts. Man bör inte lämna sufra under måltiden för någonting, inte ens för att utföra namâz. Namâz bör utföras i förväg.

Ät innan du utför namâz, om den tillagade maten blir kall eller förstörd och tidpunkten för namâz är lämplig för att utföra den efter måltiden. Avlägsna sufraen efter att måltiden är avklarad. Ät inte när du reser, när du står eller går.

Man ska inte somna när man har lukten av kött eller mat på händerna eller i munnen. Barnens händer ska också tvättas. Man bör inte sova när man är mätt. Man bör köpa tillräckligt med livsmedel genom att mäta och inte köpa för mycket, mer än vad som behövs. Annars är det israf (slöseri). Behållare för mat och dryck bör ha lock. Man bör inte buga sig för att dricka vatten direkt från en flod eller en bassäng. Man ska inte heller dricka genom munstycket på en vattenkanna eller en kanna. Drick inte från den trasiga delen av en kopp eller ett glas.

På sommaren bör man dricka svala drycker. Rasûlullah gillade att dricka sval

sherbet. Zamzamvatten kan drickas när man står. Det har sagts att en resenär får dricka alla former av vatten medan han står. Vatten bör inte drickas på tom mage. Vatten ska smuttas långsamt.

Vår Mästare Rasûlullah gillade att äta kashkak. Jabrâîl 'alaihis-salâm lärde vår Mästare, Profeten, hur man lagar harissa, det vill säga kashkak. Harissa gör människor mycket starka. Varje Profet hade ätit kornbröd. Rasûlullah gillade att äta söt squash, linsoppa, vilt och fårkött. Han tyckte om att äta fårets skaft, bringa och axel. Han tyckte mycket om att äta unga getters axel. Kött från unga getter är lättsmält. Det är lämpligt för alla.[608].

Köttet från ett handjur är lättare att smälta än köttet från ett hondjur, och rött kött är lättare att smälta än vitt kött.

När det gäller lättsmälthet och smak, fårkött och mjölk från en ko är bättre. Det bästa bland viltköttet är hjortkött. Kaninkött är halâl att äta. Vår Mästare, Profeten, hade ätit kaninkött. Det orsakar ökad urinering, om man äter för mycket orsakar det sömnlöshet. Det är lämpligt för vem som helst. Fågel, kycklingkött är bra för alla. Det bästa bland fjäderfäköttet är kyckling.

Vår Profet sade: **"Vilken trevlig matvinäger är."** Vinäger är den mest fördelaktiga maten. Datum är också mat. Det vill säga att den kan ätas tillsammans med bröd. Druvan är både en mat och en frukt. Det är sunnat att äta vindruvor med bröd. Det är sunnat att äta dadlar i udda antal. Det är sunnat att äta torkade druvor, valnötter och mandlar. Honung är läkande. Sjuttio Profeter bad om honungens välsignelse. Vår Mästare Rasûlullah tyckte mycket om dadlar. Han åt dadlar tillsammans med melon och vattenmelon. Melon och vattenmelon renar njurarna och lindrar huvudvärk. De gör sig av med maskar och stärker ögon. Salawât ash-sharîfa bör sägas när man äter ris.

Vår Mästare, Profeten, rekommenderade att man skulle äta bönan med sin balja. Han sade: **"Khabbatussawda, det vill säga svart kummin, är ett botemedel mot sjukdomar."** Att äta valnöt med ost är läkande. Det är skadligt att äta dem ensamma. De bör ätas tillsammans med något annat. Vår Mästare skulle ta en druvklase i Sin vänstra hand och äta druvorna med Sin högra hand. [609]

Kvitten tar bort lidandet från hjärtat. Det finns en droppe Jannah-vatten i varje melon, vattenmelon och granatäpple. Ett granatäpple bör ätas ensamt; inte ens en droppe av det bör gå till spillo. Granatäpple är bra mot hjärtklappning. Det stärker magen. Om det pressas med sitt fruktkött och sedan dricks, renar det gallblåsan och lindrar förstoppning. Fikon lindrar hjärtat. Det tar bort smärtor i matsmältningskanalen.

"Ät lök och vitlök kokta."
Hadith ash-sharîf



608 Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 188.
609 Ghazâlî, Ihyâ, II, 884.

Det är Rasûlullahs sunnat att äta grön gurka genom att salta den och att äta valnötter med dadlar och honung.[610] Vår Profet lovordade aubergine och sade: **"Tillaga den med olivolja".**

Han berömde också purslane. Selleri tar bort glömska. Det har en vätskedrivande effekt, hjälper kroppen att producera blod och mjölk och renar levern. Al-kharshaf, det vill säga kronärtskocka löser upp gallstenar, renar blodet, är bra mot åderförkalkning. Den eliminerar lukten av svett.

När man kommer till ett land är det bra för hälsan att äta lite rå lök. Lök ökar motståndskraften mot mikrober. Om man äter selleri efter löken tar man bort den dåliga lukten av löken. Det har sagts att om man har örten rue i maten så försvinner också den dåliga lukten. Det fanns lök i den sista måltiden som Rasûlullah åt. Han brukade säga: **"Ät lök och vitlök kokta".** Änglar störs av lukten av dem. Radis har en vätskedrivande effekt. Den underlättar matsmältningen.

Vår Mästare, Profetens välsignade skägg och hår

Det välsignade håret och håren i skägget på vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) var varken för lockigt eller för rakt, de var naturligt vågiga. Hans välsignade hår var långt. I tidigare tider hade Han pannkavle. Senare började Han dela det på två sidor. Ibland lät Han Sitt välsignade hår växa och ibland lät Han håret klippas och förkorta det.

När Hadrat Anas ibn Mâlik ombads beskriva vår Mästare Rasûlullahs välsignade hår, sade han: "Det var inte för lockigt, inte heller för rakt. Det låg mellan de två. När det gäller hur långt eller kort det var så var dess längd i mitten mellan Hans öron och toppen av Hans axlar."[611]

Hadrat Ibn Abbâs sade: "Vår Mästare, Fakhr al-âlam, brukade låta Sitt välsignade hår falla på Hans panna. Därefter började Han dela Sitt välsignade hår."[612]

Forskare förklarade att: "Att dela håret på två sidor är en sunnat hos vår Mästare Fakhr al-kâinât. Eftersom Han började göra det efteråt. De är båda jâiz (tillåtna), att låta håret falla ner i pannan och att dela det på två sidor. Men att dela det är överlägset."

Vår mor Hadrat Âisha as-Siddîqa sade: **"Vår Mästare, Profetens hår var ovanför jumma och under wafra."**[613] Det hår som når upp till axeln kallas **jumma**. Och håret som når örsnibben kallas för **"wafra"**. Kort sagt, enligt rapporten från Hadrat Âisha (radiy-Allahu 'anhâ) var längden på vår Mästare Rasûlullahs hår längre än loben på Hans välsignade öron, men nådde inte Hans axlar. Det var mellan de två..

Hadrat Qadi 'Iyâd sade: "Korrelationen mellan de ovannämnda rapporterna är följande: Hans hår, vid sidan av Hans välsignade öron, var tillräckligt långt för att nå upp till öron loben. När det gäller Hans hår på baksidan skulle det röra Hans axlar."

Det har också sagts: "Anledningen till att vi säger att det skulle nå Hans öron i vissa rapporter och att det skulle nå Hans axlar i andra rapporter är att det ibland var så här och en annan gång så här. Alla rapporter är dock sanna.

610 Ghazâlî, Ihyâ, II, 884.

611 Bukhârî, "Libâs", 68; Abû Dâwûd, "Tarajjul", 9; Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 31; Suyutî, Awsaf-un Nabî, 51.

612 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 430; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 279.

613 Abû Dâwûd, "Tarajjul", 9; Tirmidhî, "Libas", 21; Ibn Mâja, "Libas" 36; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, VI, 118; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 428.

Ibland lät vår Mästare, Profeten, Sitt hår växa tills det nådde upp till axlarna. Ibland fick Han håret klippt så att det nådde fram till örsnibbarna eller den mellersta delen av Hans välsignade öron."

Det är sunnat för män att raka håret eller att växa, kamma och dela håret i två sidor. Man bör bete sig enligt omständigheterna, sedvänjan och tiden. Det är makrûh att krusa eller fläta håret. Det är harâm att göra sitt ansikte slätt som kvinnors eller att raka sitt skägg för att likna kvinnor eller att raka hakan och låta håret växa på kinderna.

Hadrat Anas informerar om vad som kännetecknar vår Mästare Rasûlullahs välsignade skägg: Det fanns mycket lite vitt i vår Mästare, Profetens, välsignade skägg. Antalet vita hårstrån i Hans hår och skägg var inte mer än sjutton eller arton.

En dag sade Hadrat Abû Bakr Siddîq: "O Rasûlullah, du (ditt hår) har blivit vitare." Vår Mästare Rasûlullah svarade: **"Hûd, Vâkia, Mursalat, Naba'** (Amma yatasâalûne) **och Takwir** (Iza'sh-shamsu quwwirat) **sûrahs har vittnat det."**[614]

Det vill säga, omständigheterna i Jannah och Jahannam nämns många gånger i dessa sûrahs. Mitt hår och skägg hade vitnat av sorg, när jag tänkte på hur situationen för min ummat skulle vara, sade Han.

Amr ibn Shuayb sade: "Vår Mästare Rasûlullah skulle förkorta både bredden och längden på Sitt välsignade skägg."

Vår Mästare, Profeten, förklarade i en hadith ash-sharîf som rapporterats av Hadrat Tirmidhî: **”Den som inte trimmar sin mustasch är inte från oss."**[615] I en annan hadîth ash-sharîf sade han: **"Håll ditt skägg stort och gör din mustasch kortare."**[616]

Ibn al-Abdulhaqîm sade: "Mustaschen ska vara vältrimmad och skägget ska inte trimmas för nära. Att trimma mustaschen rikligt betyder inte att man ska raka den."

Hadrat Imâm an-Nawawî sade: "Det korrekta sättet att trimma mustaschen ska klippas tills läppens överkant syns, inte övertrimmas."

De lärda ansåg att det var avskyvärt att trimma den övre delen av mustaschen och att lämna ändarna ned från två sidor.

Ibn al-'Umar berättar följande: "Någon berättade för vår Mästare Rasûlullah om dem som kallas Mejusis (elddyrkare). På detta sade vår Mästare Rasûlullah: **"De låter mustaschen växa i slutet och rakar av sig skägget. Så agera tvärtemot dem."**[617]

När Abû Umâma sade: "O Rasûlullah! Bokens folk trimmar

"Allah vänder sig bort från den som bär kläder för att bli berömd och visa upp sig tills han överger denna avsikt! På qiyâmat-dagen låter Han honom bära ett klädesplagg av förnedring!"
Hadîth ash-sharîf



614 Tirmidhî, "Tafsir-ul-Qur'ân", 56; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 435; Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 74; Suyutî, Awsaf-un Nabî, 60.

615 Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, I, 280.

616 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 449; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 280.

617 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 439; Kastalânî, Mevâhib-i ledüniyye, 281.

sitt skägg och låter mustaschen växa", svarade vår Mästare Rasûlullah: "Du trimmar ändarna på din mustasch och låter skägget växa".

Enligt information från lärda är det sunnat att trimma mustaschen lika kort som ögonbrynen.

Det är sunnat att låta skägget växa så långt som en handfull och att klippa den del som överstiger handfullens längd. Att låta skägget växa mindre än en handfull är inte förenligt med sunnat. Att behålla ett skägg som är kortare än en handfull med avsikt att följa sunnat är bid'at (att göra ett religionsbyte). Det är harâm (förbjudet enligt religionen). Att odla skägg är en sunnat al-zawâid. Det blir jâiz (tillåtet) och till och med nödvändigt att raka skägget helt och hållet för att göra amr bil ma'rûf (att lära ut Allahu ta'âlás bud och förbud), för att tjäna sitt uppehälle, för att förhindra fitna (oordning, uppvigling). Detta kan vara ursäkter för att utelämna en sunnat, men de är inte ursäkter för att begå bid'at.

Vår Mästare, Profetens kläder

Han skulle bära vad Han hittade av de typer av kläder som var tillåtna att bära. Han skulle täcka sig själv med sömlösa plagg av tjockt material, som ihrâm, linda midjeväskor runt sig själv och bära skjortor och jubbas.

Dessa plagg vävdes av bomull, ull eller djurhår. Vanligtvis bar Han ett vitt klädesplagg, men ibland var Han klädd i grönt. Det fanns också tillfällen då Han bar sydda plagg. På fredagar, på speciella dagar som Eid-dagarna (religiösa högtider), när Han tog emot diplomatiska gäster och vid stridstillfällen bar Han värdefulla skjortor och jubbas. Hans kläder var oftast vita. Det fanns också tillfällen då Han bar gröna, röda eller svarta plagg. Han täckte Sina armar ner till handlederna och Sina välsignade ben ner till mitten av skinkorna.

Imâm at-Tirmidhî (rahime-hullahu ta'âlâ) skrev i boken Shamâil ash-sharîfa: "Rasûlullah gillade att bära khamis, det vill säga skjortor. Skjortans armar var ner till Hans handleder. Det fanns inga knappar på skjortans armar och hals. Hans sko var gjord av läder, hade ett snöre och två kibâl. Kibâl är en rem, som sys på ena sidan till snöret och på den andra sidan till framsidan. Den gick genom två tår.

När det gäller kläder och skor följer man landets sedvänja. Om man avviker från sedvänjan blir man berömd. Berömmelse bör undvikas. När Han kom till Mecka hade Han en svart turban på huvudet."

Han svepte vanligtvis en vit, ibland svart turban som sarik och hängde ner ändan av den mellan Sina axlar. Hans sarik var varken för stor eller för liten; den var ungefär tre och en halv meter lång. Han lindade sariken utan taqqe (mössa) och bar ibland en riven taqqe utan sarik.

Vår Mästare, Profeten, hade ett klädesplagg som kallas **Hibara**, vilket är ett randigt jemenitiskt tyg som är vävt med bomulls- och linnetrådar. Vår Mästare, Profeten tyckte mycket om att bära detta plagg.

Vår Profet 'alaihis-salâm hade också ett vitt klädesplagg. Vår Mästare sade: **"Bland dina kläder, bär det vita! Låt de som lever bära vitt. Hölj era döda i vitt! För, den klädseln är er lyckosamma och goda klädsel!"**[618]

---

618 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 449.

Man hade sett att vår Profet också hade burit gröna kläder. Hadrat Abû Rimsa sade att han hade sett vår Profet bära gröna kläder som bestod av en del för överkroppen och en del för underkroppen.[619]

Vår Profet bar också flerfärgad **Hulla** (ett slags klädesplagg som består av två delar). Barâ ibn Âzib sade: "Jag har aldrig sett någon vackrare än Rasûlullah 'alaihis-salâm bland dem som bär en (mångfärgad) röd hulla, och vars hår når upp till örsnibbarna!".[620]

Vår Profet hade en röd jubba (en lång klädnad med långa ärmar) som Han bar på fredagar och religiösa helgdagar.

Vår Profet hade också en jubba som tillverkades i Jemen. Under expeditioner bar vår Profet en jubba som tillverkades i Damaskus och som hade snäva armband.

Under krigstid, när Han mötte fienden, bar vår Profet en jubba gjord av det tyg som de iranska shaherna bar och som kallades Taylasan. På kragen på jubbaen fanns atlas (satinliknande tyg med guld- och silvertrådar), liksom på kantfållning på öppningen av de två öppna sidorna av manteln och på fållningen av ärmslutet på ärmarna.

Denna jubba hade Hadrat Âisha behållit fram till sin död, och sedan hade Asma bint Abî Bakr tagit den. Vattnet som användes vid tvättningen av denna jubba, som vår Profet hade burit, skulle användas för att bada de sjuka, och de skulle återfå sin hälsa.[621]

En jubba bland bytet som togs vid Ghazâ i Dûmatu'l-jandal hade fallit i vår älskade Profets lott. Jubbas tyg var atlas av vävd satin och hade guldtrådsbroderier i form av palmblad. Vår Profet bar denna jubba, steg upp på mimbar, satte sig och utan att säga ett ord steg ner på mimbar. Ashâb al-kirâm rörde vid den, tittade på den och beundrade dess skönhet. Vår Profet frågade: **"Är ni förvånade över dess skönhet? Tycker ni mycket om den?"** De svarade: "Vi har aldrig sett vackrare kläder än detta!". Vår Profet sade: **"Jag svär vid Allah, vars Makt håller min existens, att Sa'd ibn Mu'âz' näsdukar i Jannah är vackrare och mer behagliga än det ni ser nu!".**

Vår Mästare, Profeten, sade: **"Allah vänder sig bort från den som bär kläder för att bli berömd och visa upp sig tills han överger denna avsikt! På qiyâmat-dagen låter Han honom bära ett klädesplagg av förnedrin**g!"

Och återigen, vår Mästare, Profeten sa: **"Allah får den som bär kläder för att bli berömd och visa sig bära samma typ av kläder på qiyamats dag. Sedan antänder Han den med eld!"**

"Jag känner en barmhärtighets vind som blåser från Jemen."

Hadith ash-sharîf



619 Tirmidhî, "Adab", 48; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 450; Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 97; Ebû Nu-aym, Hilyet-ül-evliyâ, IX, 40.

620 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 450..

621 Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, I, 327.

Sahl ibn Sa'd sade: "En kvinna kom med en burda[622] med en kant som hon hade vävt. Hon sade: 'O Rasûlullah! Jag vävde den här med mina egna händer och tog med den som en gåva till dig.' Vår Mästare Rasûlullah tog emot hennes gåva. Han kom till oss iklädd denna burda. En av dem bland oss som var där rörde vid den och sade: "O Rasûlullah! Det kan inte finnas någon annan burda som är vackrare än denna! Vill du ge den till mig? Vår Mästare, Rasûlullah 'alaihis-salâm sa: **"Okej!"**. Efter att ha gett oss råd i masjid återvände Han hem. Han lät slå in denna burda och skicka den till den person som ville ha den. Alla de som var där tillrättavisade den personen genom att säga: "Det du har gjort var inte alls bra! Du begärde något från Rasûlullah som Han bar och som Han behövde! Fast ni vet att Rasûlullah 'alaihis-salâm aldrig avvisar eller vägrar en begäran!". Den personen sade: "Jag svär vid Allah att jag inte ville ha detta för att bära det. Jag ville bara att den skulle vara min likduk på min dödsdag! Faktum är att den burda blev hans lik svep på hans dödsdag."[623]

Vår Profet bar också ett svart ullplagg. Hadrat Âisha sade: "Ett svart ullplagg hade tillverkats för Rasûlullah 'alaihis-salâm. Efter att ha svettats när Han bar det, kom lukten av ull till Honom. Han kastade genast det plagget; eftersom Han bara gillade behagliga dofter."

Vår Mästare, Profeten, skulle tillåta att kaftaner var tillräckligt långa för att nå mitten av benet eller lite lägre, till anklarna. Han förbjöd att de var längre än anklarna, det vill säga att de var så långa att de skulle släpa på marken. Han sade att på qiyâmat-dagen kommer Allah den Allsmäktige inte att se med barmhärtighet på de män som i arrogans drar sina kaftaner på marken.

En dag sa vår Mästare, Profeten, till Hadrat Jâbir ibn Sulaym: **"Låt botten på din kaftan nå mitten av dina ben! Om du inte kan göra detta, ha den ner till dina vrister! Undvik att ha den så lång att den släpar på marken! För detta är ett tecken på arrogans. Allahu ta'âlâ ogillar arrogans!"** På grund av detta hade Abdullah ibn 'Umar (radiy-Allahu 'anh) sin kaftan ner till mitten av benen[624].

Vår Mästare, Profeten, hade en skjorta gjord av tyg som var vävt av enkelspårigt bomullsgarn.

Vår mor, Hadrat Âisha, berättar: Hadrat Abû Jahm hade gett vår Mästare, Profeten, en sajjada (namâz-matta) med motiv på den. En dag, när Rasûlullah utförde namâz på den sajjada, fångade motiven Hans välsignade ögon. När Han hade avslutat sin namâz sade Han: **"Ta den här till Abû Jahm. Det distraherade mig. Säg åt honom att ge mig en odekorerad, vanlig sådan."**

Eftersom marken i Medîna är fuktig och torr, lades denna sajjada på marken vid Profetens välsignade grav när han dog.

Den Hirka ash-sharîf som Han skickade till Hadrat Waisal Qarânî

Uwais ibn Âmir Qarni (radiy-Allahu 'anh) är en av de kända Tabiîn-muslimerna (de stora muslimerna som mötte Ashâb al-kirâm). Han kommer från byn Qarn i Jemen.

622 Ett randigt tyg som tillverkas i Jemen och som täcker kroppen som ihrâm. Även en grov woo- lenväv som kallas aba och hirka (kofta) kallas bu

623 Ibn Mâja, "Libas", 1; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, V, 333; Ibn Sa'd, at-Tabaqât, I, 454; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, VI, 169; Bayhaqî, as-Sunan, II, 346.

624 Abû Dâwûd, "Libâs", 27; Bayhaqî, As-Sunan, II, 325; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 321.

Efter att ha blivit muslim brann han hela sitt liv av kärlek till vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) och glömde aldrig Allahu ta'âlâ för en enda sekund. Han nådde en sådan grad i sitt tjänande till Allah att hans varje tillstånd, varje handling och ord var en lektion, ett råd till människor. Han blev aldrig sårad av någon och ingen blev sårad av honom. Hans viktigaste egenskap var hans kärlek till vår Mästare, Profeten, hans fortsatta ibâdats med hjärta och själ och hans respekt för sin mor. Han tog hand om sin mor och fick många böner av henne. Hans kärlek till vår Älskade Profet och hans hängivenhet för islam fick vår Mästare att berömma honom.

Då och då vände vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) Sitt ansikte mot Jemen och sade: **"Jag känner en barmhärtighets vind som blåser från Jemen."** Och Han sade: **"På qiyâmats dagen kommer Allahu ta'âlâ att skapa sjuttio änglar med Uwais utseende, och de kommer att ta Uwais bland dem till Arasat. Han kommer att gå till Jannah, och ingen utom de som Allahu ta'ala vill (informerar) kommer att veta vem som är Uwais." "Det finns en sådan person bland min ummat som kommer att göra förböner för lika många människor som håren på fåren från Rabî'a- och Mudar-stammarna på qiyâmats dagen."** Ashâb al-kirâm sade: "O Rasûlallah, vem är det?". Han svarade: "En av Allahs slavar." De sade: "Vi är alla slavar, vad heter han?". Han svarade: "Uwais." Efter detta frågade de: "Varifrån kommer han?" Rasûlullah svarade: "Han är från Qarn." När de frågade: "Såg han Dig?" Han svarade: "Han såg mig inte med sina två ögon". De sade: "Hur förvånande är det att han älskar dig så mycket men inte flyr till din närvaro och tjänst."

Rasûlullah svarade: **"Av två skäl: Den ena är att han är vilse i sina andliga tillstånd. Två, hans hängivenhet till min religion. Han har en gammal mor som är muslim. Hennes ögon kan inte se, hennes armar och ben kan inte röra sig. Uwais är kamelherde på dagarna och spenderar avgiften för sina och sin mors behov."** "Kommer vi att få träffa honom?" frågade de. Han sade till Hadrat Abû Bakr: **"Ni kommer inte att få se honom i er tid".** Sedan sade han till Hadrat 'Umar och Hadrat Alî: **"Ni kommer att få se honom. Hans kropp är hårig. På hans vänstra sida och på hans handflata finns en vithet som är lika stor som ett silver. Detta är inte vitheten från baras sjukdom. När du når honom, säg till honom min salâm och att han ska be för min ummat."**

Efter att hans mor hade avlidit lämnade Hadrat Waisal Qarânî (Uwais Qarnî) byn Qarn och begav sig till staden Kûfa.

När vår Mästare, Profetens (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) död närmade sig, frågade de: "Vem ska vi ge din hirka (rock, mantel)?" Han svarade: **"Ge den till Uwais al-Qarnî."** Efter att Rasûlullah

"Yâ Rabbi! För denna Hirka ash-sharîfs skull, för vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), förlåt hela ummat al-Muhammad."

Hadrat Uwais (radiy-Allahu 'anh)



hade avlidit åkte Hadrat 'Umar och Hadrat Alî till Kufâ. De frågade: "O folk i Najd, finns det någon från Qarn bland er?". De svarade att det fanns det. De frågade om Hadrat Uwais.

De från Qarn sade: "Vi känner honom. Han är någon som är väldigt låg för dig att söka efter. Han är galen, vettig, och han undviker människor." Hadrat 'Umar (radiy-Allahu 'anh) sade: "Jag letar efter honom, var är han?" De svarade: "Han är herde förvåra kameler i Arna-dalen, i gengäld ger vi honom middag. Hans hår och skägg är helt trassliga; han kommer inte till staden, pratar inte med någon, äter inte vad folket äter. Han känner inte till sorg eller glädje; när folk skrattar gråter han; när folk gråter skrattar han." Han sade: "Det är den jag söker." De beskrev var han befann sig. Hadrat 'Umar ochHadrat Alî begav sig till platsen där han befann sig. De såg att han höll på att utföra namâz. Allahu ta'âlâ hade utsett en ängel att herda kamelerna. När han slutförde sin namâz reste sig Hadrat 'Umar upp och sade salâm. Han svarade tillbaka. Hadrat 'Umar frågade: "Vad heter du?". Han svarade: "Abdullah (det vill säga Allahs slav)". När Hadrat 'Umar sade: "Vi är alla Allahs slavar, vad är ditt riktiga namn?" svarade han: "Uwais". På detta sade Hadrat 'Umar:**"Visa mig din hand". När han visade den sade Hadrat 'Umar: "Vår Mästare, Profeten sade salâm till dig. Han skickade Sin välsignade hirka till dig och önskade: 'Han ska ta den och bära den och be för min ummat'."**



Vår Älskade Profets (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) välsignade hirka, som Han gav till Waisal Qarânî (rahmatullahi 'alaih), besöks under Ramadân-månaden i Hirka ash-sharîf-moskén i Fatih/Istanbul.

Uwais al-Qarnî sade: **"O 'Umar! Jag är en svag, kraftlös och syndig slav. Var försiktig, detta testamente måste vara för någon annan." Hadrat 'Umar svarade: "Nej, O Uwais, du är den vi sökte. Vår Mästare, Profeten beskrev ditt utseende och dina egenskaper."**

Efter detta tog Hadrat Uwais hirka ash-sharîf med vördnad, kysste den, luktade på den och gnuggade den mot sitt ansikte. Han grät mycket och sade: "Vänta här" och gick därifrån.

När han gick lite längre, gjorde han sajda. I tårar började han be Allahu ta'âlâ och be för ummat al-Muhammad. Han bad, tiggde och snyftade: **"Yâ Rabbî, vår älskade Mästare, Profeten skickade sin hirka ash-sharîf med Hadrat 'Umar och Hadrat Alî till Din fattiga och maktlösa slav, även om jag inte förtjänar det. Han sade att jag skulle be för Hans syndiga ummat. Yâ Rabbî! För denna Hirka ash-sharîfs skull, för vår älskade Profet (sall- Allahu 'aleihi wa sallam), förlåt hela ummat al-Muhammad... Förlåt, min Allah, förlåt... Min Allah..."** När han blev informerad om att många syndiga muslimer var förlåtades, bar han Hirka ash-sharîf med vördnad.

Denna Hirka ash-sharîf som gavs till Waisal Qarânî kom till Irisân Beys (herrar) i närheten av Van, och 1618 gavs den som gåva till sultan Osman ('Uthmân) II, en av det ottomanska rikets padishor. Sultan Abdulmejid Han lät bygga "Hirka-i Sharîf-moskén" i Fatih för den välsignade hirkan. Denna Hirka ash-sharîf av vår älskade, härliga Mästare, Profeten, som fortfarande har rosendoften från Hans välsignade hud och har en krämig honungsskumfärg, besöks varje år under Ramadân ash-sharîf i en glasmonter.

"Jag vittnar om att det inte finns någon gud som är värdig dyrka utom Allah. Muhammed 'alaihis-salâm är Hans slav och rasûl."

Ka'b ibn Zuhayr (radiy-Allahu 'anh)

Den hirka as-sa'âdat som Han gav till Ka'b ibn Zuhayr

Hadrat Ka'b ibn Zuhayr (radiy-Allahu 'anh), son till en poetfamilj, var också poet. Tidigare skrev han dikter mot vår Mästare, Profeten och Islâm. De informerade vår Mästare om detta, och Han beordrade att han skulle dödas varhelst han sågs.

Hans bror Hadrat Bujair (radiy-Allahu 'anh) hade blivit muslim tidigare och skrev till honom om denna order och att om han blev muslim skulle vår älskade Profet, som var en ocean av barmhärtighet, förlåta honom.

Efter att ha läst detta brev, blev Hadrat Ka'b tänkte djupt och började förstå det absurda i att dyrka avgudar och det sublima i Islâm och vår Profets storhet; hans hjärta började bli upplyst.

Slutligen bestämde han sig för att bli muslim och begav sig till det ljusa Medîna. Han skrev en lång dikt där han prisade vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), och hur han ångrade sig och blev muslim. När han anlände till Medîna kom han till Rasûlullahs närvaro tillsammans med en vän till Honom från Juhayni-stammen.



Vår Mästare talade med Sin Ashâb. Innan Hadrat Ka'b presenterade sig sa han: "O Rasûlullah! Ka'b ibn Zuhayr ångrade vad han gjorde och blev muslim; han kommer för att be om förlåtelse. Om jag för honom till Dig, kommer Du då att förlåta honom och acceptera att han blir muslim?" Vår Mästare, Profeten, sa: **"Ja."**

Efter detta sade Hadrat Ka'b: **"Jag vittnar om att det inte finns någon gud som är värdig dyrka utom Allah. Muhammed 'alaihis-salâm är Hans slav och rasûl."** Världens Mästare frågade: "Vem är du?" Han svarade: "Jag är Ka'b ibn Zuhayr, O Rasûlullah." När en av Ansâr sade: "O Rasûlullah, ge mig tillåtelse, jag ska halshugga den här personen som är emot Dig", sade vår Mästare: **"Ge upp det. Han kom ångerfull över det tillstånd han befann sig i och vände sig till Haqq."**

Efter detta läste Ka'b ibn Zuhayr (radiy-Allahu 'anh) sin dikt där han förklarade att han blev muslim och berättade om vår älskade Profet och om storheten och värdet av Ashâb al-kirâm. Vår Mästare, Profeten gillade denna dikt som började med **"Bânet su'âd/The beloved walked away"** och fortsatte som:

En dag kommer varje människa att bäras i en kista...
O Rasûlullah, jag kom till din stora närvaro och bad om förlåtelse...

Hans förlåtelse är det som man mest hoppas på...
Ursäkter accepteras i Hans närvaro...

Förbarma dig över mig, O Rasûlallah...
Förlåt mig, O Rasûlallah...

Utan tvekan är Rasûlallah Haqq ta'âlâs
Ett dragna svärd bland Hans svärd som förstör ondska...

Han är en nûr som utstrålar vägledning och visar den rätta vägen...

Han förlät honom. Och när han kom till denna kuplett:

Inna'r-Rasûla la nûrun yustadâu bihi,
Muhammadun min suyûfi'lahi meslulu.

Rasûlullah är en nûr, människor fylls av ljus med Honom,
Han är ett svärd bland Haqq ta'âlâs dragna svärd.

Mästaren av de två världarna, Fakhr al-âlam Muhammad Mustafâ sall-Allahu 'aleihi wa sallam, tog av Sin **"Hirka as-sa'âdat"** från Sina välsignade axlar och lade den på Hadrat Ka'b ibn Zuhayrs axlar.[625]

Hadrat Mu'âwiya skickade under sitt kalifat ett meddelande till Ka'b ibn Zuhayr och sade: "Sälj Rasûlullahs kofta till oss!" och skickade honom tio tusen dirham. Ka'b ibn Zuhayr avvisade Hadrat Mu'âwiyas begäran genom att säga: "Jag kan inte föredra någon framför mig själv när det gäller att bära Rasûlullahs hirka!".

När Ka'b ibn Zuhayr dog, köpte Hadrat Mu'âwiya den av Ka'bs söner för tjugotusen dirham. Denna välsignade hirka fördes vidare genom arv från en Khalîfa till den andra.

Efter att Amawîs (umayyaderna) regeringstid kollapsade, köptes den av den första abbatsidiska khaliffa som hette Abul-Abbâs Saffah ibn Abdullah ibn Muhammed för trehundra dinârs. Den hade burits av Khalîfas på Eid-dagarna. Abbâsiderna tog den

625 *Ibn Hishâm, as-Sira, II, 514; Hâkim, al-Mustadrak, III, 673; Bayhaqî, As-Sunan, I, 381; Süheylî, Ravd-ül-ünf, IV, 33; İbni Kesîr, Sîre, III, 708.*

med sig när de åkte till Egypten. När Yâvûz-sultanen Selim Khân erövrade Egypten och blev khalîfa var denna välsignade hirka bland de "heliga reliker" som fördes från Egypten till Istanbul. Den besöks av alla i kammaren för Hirka as-sa'âdat i Topkapipalatset.

Den är 124 cm lång, har vida ärmar och är tillverkad av svart ulltyg. Den inre delen av hirkan är täckt med vävt gräddfärgat ulltyg. Den är paketerad flera gånger och förvaras i en gyllene låda med ett öppningsbart lock ovanpå; Sultan Murad den tredje lät tillverka den. Detta fantastiska fodral, prytt med smaragder, är ett oöverträffat konstverk. På fodralet står detta skrivet;

"Lâ ilâha illallah wa mâ arselnâka illâ rahmatan-lil-'âlamîn. Lâ ilâha illallah al-malik-ul Haqq-ul mubîn, Muhammadun Rasûlullah, es-Sâdiq-ul va'di'l amîn."

"Rasûlullah skulle ta bort guld- och järnringar, men inte silverringar."

Amr ibn Shu'âyb (radiy-Allahu 'anh)

Vår Mästare, Profetens säng

Sängen som vår Profet sov på var gjord av läder. Den var fylld med fibrer från dadelpalmer. Både Han och Hans fru sov på den. Kudden som vår Profet lade under Sitt välsignade huvud var också gjord av läder och fylld med dadelpalmsfibrer.

Vår Mästare, Pprofeten, lade inte vikt vid världen och allt världsligt.

Abdullah ibn Mas'ud berättar: Det var en av de saker som jag inte kunde se. När Han vaknade gnuggade jag Hans sida och sade: "Må min far och mor offras för din skull, O Rasûlullah! Om Du bara hade informerat oss så att vi hade kunnat breda ut något på halmmattan för att skydda dig?". Sedan sade jag: "Ska vi hämta en mjuk säng åt dig?"

Världens Mästare sade: **"Vad har jag att göra med de saker som tillhör denna värld? Mitt tillstånd i denna värld är som en ryttare som kortvarigt söker skugga under ett träd och sedan fortsätter sin väg!"** [626]

Vår mor Hadrat Âisha berättade: En kvinna från Ansâr-stammen kom till mig. När hon såg Rasûl 'alaihis-salâms säng gick hon och skickade en säng fylld med ull.

Rasûl 'alaihis-salâm kom och frågade mig: "Vad är detta?" Jag svarade: "O Rasûlullah! En kvinna från Ansâr kom på besök. När hon såg Din säng gick hon och skickade den här sängen till Dig." Vår Profet sade: **"Skicka tillbaka den här till henne omedelbart!".** Jag skickade dock inte tillbaka den till henne. Jag gillade att ha den i mitt hus.

Rasûl 'alaihis-salâm upprepade Sina ord tre gånger. Till sist sade Han: **"Jag svär vid Allah, O Âisha! Om Jag had velat, skulle Allah ha gjort guld- och silverberg vandra med mig!"**[627] Profetens kudde bestod av två abas (grovt ulltyg).



626 Hâkim, al-Mustadrak, IV, 344; Bayhaqî, Shu'ab-ul-îmân, II, 166; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 334.

627 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 465.

En natt, när Han kom intill mig, vek jag mig och gjorde aba smal. Han sov på den. Sedan frågade Han: **"O Âisha! Varför var min säng inte som vanligt i natt?"** Jag svarade: "O Rasûlullah! Jag vikte och gjorde den smal för din skull." Han sade: "Gör den likadan som den var förut!"[628]

Det har också berättats av Hadrat Âisha: För Quraysh-folket finns det inget vackrare än att sova på en säng i Mecka. När Rasûl 'alaihis-salâm kom till Medîna och slog sig ner i Abû Ayyûbs hus, frågade Han honom: **"O Abû Ayyûb! Har du ingen säng?"** Abû Ayyûb svarade: "Jag svär vid Allah att jag inte har någon."

När Sa'd ibn Zurara från Ansâr hörde om detta skickade han en träbädd till Rasûlullah, vars balkar var gjorda av svart enbär och täckta av en matta som var vävd med linnefibrer.

Rasûlullah hade sovit på den tills Han flyttade in i Sitt hus. Han sov på den fram till Sin död.

När Rasûlullah 'alaihis-salâm tvättades och sveptes in placerades Han på denna säng och Hans janâza namâz utfördes medan Han låg på den. Människor begärde den av oss för att bära sina döda och blev välsignade med den. Hadrat Abû Bakrs och Hadrat 'Umars kroppar bars också på den."

Hadrat Âisha sade: "Rasûl 'alaihis-salâm hade en matta på vilken Han utförde namâz på natten och lade den på marken för att sitta med folk på dagen."[629]

Vår Mästare, Profetens ringar

Vår Profet förklarade att för män är det endast halâl (tillåtet) att bära en silverring och harâm (förbjudet) att bära en ring av guld, järn eller mässing. Vår Profet själv hade endast använt en silverring fram till Sin död.

Rasûlullah bar Sin ring på Sin välsignade högra hand. Det har också förekommit att Han bar den på Sin vänstra hand. Det är jâiz (tillåtet) att bära en ring på antingen höger eller vänster hand. En ring bärs på lillfingret eller fingret bredvid. Det är mustahab för alla att bära en ring under Eid-dagarna. Det är harâm att bära en ring för att visa upp sig eller skryta.

Bland de gåvor som Negus Ashama skickade till vår Profet fanns en guldring med en abessinsk (Habash) sten på. Vår älskade Profet skickade efter Hadrat Umâma, som var dotter till Abu'l-Âs dotter, och sade till henne: **"O min dotter! Du bär den här ringen!"**[630]

En dag kom Hadrat Nu'mân ibn Bashîr till Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam). Han bar en gyllene ring på sitt finger. Vår Profet sade: **"Varför har du använt en prydnad av Jannah innan du kommer in i Jannah?".** Då började han använda en järnring. När vår Profet såg detta sade Han: **"Varför bär du på något från Jahannam?".** Då tog han bort den och började bära en bronsring. När vår Profet såg detta sade Han: "Varför känner jag lukten av en idol från dig?". Han frågade: "O Rasûlullah! Vilken typ av ring ska jag använda?" Vår Profet svarade: **"Du kan använda en silverring. Dess vikt bör inte överstiga en mithqâl (fyra gram och åttio centigram - 4,8 gram) och bär den på din högra hand**!".

Amr ibn Shuayb säger: "Rasûlullah skulle låta ta bort guld- och järnringar, men inte silverringar."

628 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 465.

629 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 468.

630 Abû Dâwûd, "Hâtim", 8; Ibn Mâja, "Libas", 40; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, VI, 119; Bayhaqî, As-Sunan, II, 407; Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 121.

När vår älskade Profet ville skriva brev till den Persiske Shahen, den bysantinske Kaisar och Negus, fick Han höra:

- O Rasûlullah! De läser inte ett brev om det inte är förseglat!

Efter detta fick vår Profet en silverring, vars sten hade tre linjer på sig: **"Muhammadun Rasûlullah"** hade graverats.

Inskriptionen på sigillringen, från botten till toppen, var i tre rader enligt följande:

"Allah" på en rad,

"Rasûl" på en rad och

"Muhammed" på en rad.

Stenen på Profetens silverring var en abessinsk sten.[631]

Det har också berättats att förseglingen på den silverringen var av silver.

Hadrat Amr ibn Said hade kommit till vår Profet. När vår Profet såg ringen på hans finger frågade Han: **"Vad är det för ring på din hand?"** Amr ibn Said svarade: "O Rasûlullah! Detta är en ring. Jag har gjort den." Vår Profet frågade: **"Vad är det för gravering?"** Amr ibn Said svarade: "Muhammadun Rasûlullah". Vår Profet sade: **"Låt mig titta på den!"** Han tog den och började använda den som ett Personligt Sigill och förbjöd andra att gravera "Muhammadun Rasûlullah" på sina ringar.[632] Vår Profet dog medan Han bar denna ring med Hans Sigill på Sitt finger.

Vår Profet vände ringens brynsida mot Sin handflata och höll den så. Innan Han gick in på toaletten tog Han bort Sin ring från fingret.

Efter vår älskade Profets död bar Hadrat Abû Bakr, sedan Hadrat 'Umar och efter Hadrat 'Umar Hadrat 'Uthmân vår Profets sigillring. En dag, under hans kalifat, när han satt nära kanten av brunnen som kallas Eris, tappade Hadrat 'Uthmân den i brunnen. Trots att allt vatten i brunnen tömdes ut och man under tre dagar letade efter ringen, kunde denna välsignade ring inte hittas.[633]

Graveringar på ringars stenar fortsatte efter vår Profet.

"Ni'mal qâdir Allah" (Allahs allsmäktighet är vackert tillräcklig) stod skrivet på Hadrat Abû Bakrs ring.**"Qafâ bil-mavt wâ'izan yâ 'Umar"** (som råd är döden tillräckligt, O 'Umar) stod skrivet på Hadrat 'Umars ring.

"Le-nasbiranna" (vi kommer säkert att ha tålamod) stod skrivet på Hadrat 'Uthmâns ring.

"Al-mulku lillah" (ägodelar tillhör endast Allah) stod skrivet på Hadrat Alis ring.

"Al-izzatu lillah" (Allahs storhet, storhet tillhör Allah) stod skrivet på Hadrat Hasans ring.

"Utför namâz med dina klossar så att du inte kommer att likna judarna."

Hadith ash-sharîf



631 *Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 471, 473; Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 123; Suyutî, Awsaf-un Nabî, 74.*

632 *Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 474; Bukhârî, "Libas", 50; Nasâî, "Ziynat", 82.*

633 *Bukhârî, "Libâs", 50; Nesaî, "Zînet", 82; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, II, 22; Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 476-477; Bayhaqî, As-Sunan, II, 239; Haythamî, Majmâ'uz-Zawâid, V, 184.*

"Rabbigfir-lî" (O min Rabb, förlåt mig) stod skrivet på Hadrat Mu'âwiyas ring.

"Ad-dunya garûrun" (världen är bedräglig, en lögnare) stod skrivet på Hadrat Ibn Abî Laylas ring.

"Qul-il-il-khayr wa illâ fasqut" (Tala det goda eller tig!) stod skrivet på Hadrat Imâm al-a'zâm Abû Hanifas ring.

"Man amila bi-ra'yihî nadima" (den som handlar enligt egen uppfattning kommer att ångra det) stod skrivet på Hadrat Imâm Abû Yûsufs ring.

"Man sabara zafira" (den som är tålmodig uppnår seger) stod skrivet på Hadrat Imâm Muhammeds ring.

"Al-Barakatu fil qanâ'a" (Välsignelser ligger i att vara nöjd) stod skrevet på Hadrat Imâm ash-Shâfi'îs ring.

De använde sina ringar som förseglingar

Vår Mästare, Profetens Naksh al-qadam ash-sharîf

Naksh al-qadam ash-sharîf är vår älskade Profet Muhammeds välsignade fotspår 'alaihis-salâm'.

Ett av miraklen hos vår Mästare, Profeten, är att när Han trampade på en mjuk yta, till exempel på sand, lämnade Hans fötter inga avtryck. Men när Han klev på en hård yta, på en sten, lämnade Hans fötter ett avtryck.

En del av de stenar och marmor som Han trampade på och lämnade Sina fotspår på har bevarats som reliker och överlåtits från person till person i århundraden.

Särskilt muslimska statsmän och padishor hade dessa värdefulla reliker bevarade på viktiga platser och besökte dem och lät andra besöka dem.

De mest välkända av de Naksh al-qadam ash- sharîfs som är kända och bevarade är dessa:



1. Naksh al-qadam ash-sharîf som finns i Fateh Khans, son till Fîrûz Shâh Tughlaq, mausoleum i Indien.

2. De två välsignade fotspåren i mausoleet i Qaitbay i Kairo.

3. Det välsignade fotavtrycket på Ahmad al-Badawis mausoleum.

4. Det välsignade högra fotspåret i mausoleet för Khâlid ibn Zayd Abû Ayyûb al-Ansârî (Ayyûb Sultân) i Istanbul. Denna Naksh al-qadam al-Payghambarî fördes till mausoleet från palatset på order av Mahmûd Han den förste år 1734. 5. De två fotavtryck som finns i ett skåp på väggen mot den nya moskén i Abdulhamîd Han den förstes mausoleum.

6. De två välsignade fotavtrycken på en sten som förvaras i ett specialtillverkat skåp i väggen i mausoleet för sultan Mustafâ Han den tredje i Lâleli, Istanbul.

7. Fotspåren i kammaren för heliga reliker i Topkapipalatset i Istanbul.

I Hirka as-sa'âdat-kammaren i Topkapipalatset finns fyra stenar och två kakelplattor Naksh al-qadam ash-sharîfs. En av dem är det välsignade fotavtrycket på klippan som vår Mästare, Profeten, trampade på när Han steg upp till Mi'râj; det finns bevarat i ett skåp i Hirka as-sa'âdat-kammaren. På den klippan, som vår Mästare Rasûlullah trampade på när Han steg upp till Mi'râj, byggdes Qubbat as-Sahra.

Naksh al-qadam ash-sharîfs har bevarats på olika platser i århundraden innan de flyttades till den plats där de finns nu. Till sist flyttades de till den plats där de befinner sig i dag. De riktiga Naksh al-qadam ash-sharîfs besöks för att välsignas.

Qadam ash-sharîf och Sultan Ahmed Han den förste

Den ottomanska Pâdishah, Sultan Ahmed den förste, som besteg tronen vid tretton års ålder och gick bort när han var tjugoåtta, var helhjärtat hängiven islam och vår Mästare Rasûlullah.

Sultan Ahmed den förste, som skrev dikter under namnen Bahtî och Ahmedî, hade en vapensköld prydd med juveler i form av Naksh al- qadam ash-sharîf, och han lät skriva in denna dikt som han själv hade skrivit i guld på en blå emalj i mitten av vapenskölden:

Om jag bara kunde bära den på mitt huvud som en krona,
den rena qadam från Hadrat, Rasûls Shah.

Ägaren av denna qadam är rosen i Profeternas trädgård,
O Ahmed, varsågod, gnugga ditt ansikte mot rosens qadam.

Sultan Ahmed I (Bahtî)

Sultan Ahmed den förste bar denna krans på sitt huvud på fredagar, Eid-dagar och andra välsignade dagar. Ayintabî Mehmed Munîb Effendi skrev en bok om Naksh al-qadam ash-sharîf som hittades och placerades i Sultan Abdulhamîd Han den förstes mausoleum med namnet **Âsâr-ul-Hikem fî Naksh-al Qadam**. Sultan Ahmed Han skrev denna vers i sin kalligrafi och skickade den till.

Shaykh Aziz Mahmûd Hudâyî Effendi.

Sultan Ahmed lät också måla denna dikt på en tavla och hängde den framför tronen. Tavlan med dikten hänger fortfarande i Sultan Ahmed-moskén.





Formen på vår Mästare, Profetens Na'lin ash-sharîf

Na'lin ash-sharîf

Rasûlullahs Na'lin stiger till himlen,
varje varelse är under Hans skugga.

Moses fick höra att Han skulle ta av sig na'lin på Tûr,
Men Han fick höra att Han inte skulle ta av sig na'lin ovanpå Arsh.

Det är formen på den upphöjde Rasûls Na'lin,
Stjärnor som också vill vara den jord Han trampar på.

De sju himlarnas invånare längtar efter Honom,
Sultanernas kronor avundas dem.

Till Na'lin al-Mustafâ finns det inget liknande,
Från dem kommer hjärtats frid, ögonen nûr.

Var mycket respektfull mot na'linens form,
Alla huvuden vill vara som deras fötter.

När allting är fyllt av katastrofer och olyckor
Är Na'lin ash-sharîf en säker fästning för mig.

Jag är skyddad i detta fasta fort,
Det skyddar mig när jag tar min tillflykt till det.

Med tanke på na'linens form önskar hjärtat
Att leva under dess skugga i båda världarna.

Ibn Mas'ûd fick välsignelse av att tjäna na'lin,
Men min lycka är endast med deras modell.

Yûsuf Nabhânî

"Till Na'lin al-Mustafâ finns det inget liknande, Från dem kommer hjärtats frid, ögonen nûr."

Yûsuf Nabhânî (rahmatullahi 'alaih)



Vår Mästare, Profetens Na'lin ash-sharîf

Dagens träskor är annorlunda än de som användes på vår Mästares, Profetens, tid. Det var skor med läderbottnar, och överdelen var öppen och hade en rem. Rasûlullah och Ashâb al-kirâm utförde namâz med de klossar de bar på gatorna. Deras klossar var rena och Masjid an-Nabîs mark var sand. Ingen gick in med smutsiga klossar.

I en hadîth ash-sharîf sägs det: **"Utför namâz med dina klossar så att du inte kommer att likna judarna."**

Till och med bilderna av Nalin as-sa'âdats tros ge välsignelse, och de hängs upp i hus och på arbetsplatser. I Hirka as-sa'âdats kammare finns det tillsammans med Nalin as-sa'âdats också modeller av dem i metall och trä.

Sju saker som vår Mästare, Profeten, skulle bära med sig

När vår Profet reste tog Han med sig sin kam, spegel, miswâk, rosenolja, kajal och sax; Han hade dem alltid med sig, oavsett om Han reste eller var bosatt.

Hadrat Âisha sade: "För Ghazâs (heliga krig) skulle jag förbereda rosolja, kam, spegel, två saxar, kajalbox och Rasûl 'alaihis-salâms miswâk."

Återigen sa vår mor Hadrat Âisha: "Rasûl 'alaihis-salâm lämnade aldrig dessa sju saker när Han reste eller bodde på en plats:

1. Flaska med rosenolja, 2. Kam, 3. Spegel, 4. Kohl-låda, 5. Miswâk, 6. Två saxar, 7. Ett ben för att dela håret."[634]

Vår Mästare, Profetens vandringsstav och käpp

När vår Mästare, Profeten, höll khutba (predikan) på fredagar, lutade Han sig mot en vandringsstav eller en båge. När Han reste, skulle Han säga khutba medan Han lutade sig mot en båge.

Vår älskade Profet skulle säga att det hörde till Profeternas vanor att luta sig mot en vandringsstav. Han själv skulle luta sig mot och rekommendera att luta sig mot en vandringsstav.

Under Mu'âwiya ibn Abî Sufyâns, vår Mästare, kalifat var Profetens stab hos Sa'd al-Karaz. Under det femtionde året av Hegira kom Hadrat Mu'âwiya ibn Abî Sufyân för hajj. Han ville att mimbar (predikstol), som fanns i vår Profets masjid, skulle tas bort och transporteras till Damaskus. Han ville också ha den stav som fanns hos Sa'd al-Karaz. Jâbir ibn Abdullah och Abû Hurayra gick dit och sade till honom: "O Amîr-ul-mu'minîn (muslimernas härskare)! Att låta Rasûl 'alaihis-salâms predikstol avlägsnas från sin plats och att låta transportera Hans vandringsstav till Damaskus är inte rätt!". Efter detta lämnade Hadrat Mu'âwiya dem och bad om ursäkt.

En dag tog vår Profet Hadrat Abdullah ibn Unays med sig från masjid till Sitt hus; Han gav honom en vandringsstav och sade till honom: **"Behåll den här vandringsstaven med dig, Abdullah ibn Unays!"** När Abdullah ibn Unays (radiy-Allahu 'anh) gick runt bland folket med den staven fick han frågan: "Vad är den här vandringsstaven?". Han svarade: "Rasûl 'alaihis-salâm gav den till mig och beordrade mig att ha den med mig."

De sade till Hadrat Abdullah ibn Unays: "Kommer du att gå till Rasûl 'alaihis-salâm och fråga Honom varför Han gav dig denna stav?" Efter detta gick Abdullah ibn Unays till vår Profet och frågade: "O Rasûlullah! Varför gav du mig den här staven?" Vår Profet sade: **"Detta är ett tecken bland oss på Qiyâmats dag! Vid den tiden kommer få människor att luta sig mot en stav i Jannah!** Du kommer att luta dig mot den här

634 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 484.

i Jannah!" Abdullah ibn Unays behöll den med sig tillsammans med sitt svärd och skilde sig aldrig från den. När han låg på sin dödsbädd önskade han för sitt hushåll att staven skulle läggas i hans sjal och begravas med honom. Staven sattes mellan hans kropp och hans likduk, så hans vilja uppfylldes.

Vår Mästare, Profeten, hade en mihjan, vars längd var en arshin (ca 68 cm) eller lite längre. **Mihjan** är en käpp med en böjd ände. Vår Profet utförde istilâm (början) genom att med den käppen peka på Hajar al-Aswad (där tawâf börjar) på avstånd. När Rasûlullah steg upp på Sin kamel hängde Han den framför sig.

Vår Mästare hade en mihsarra (gjord av torkad dadelkvist) som hette Urjun. En käpp gjord av en trädgren kallas Mihsarra. När vår Profet gick till Baqî al-Gharqad hade Han den med sig, lutade sig mot den och vände och vred den i handen medan Han satt. Ibland gav vår Profet khutba medan Han höll denna mihsarra.

Vår Profet hade också en qadib-stång som hette Mamshuq och som klipptes av träd i bergen. Medan Hadrat 'Uthmân höll khutba i minbaren och höll i vår Profets qadib, kom Jahjah ibn Sa'îd eller Jahjah ibn Qays dit, tog qadib ur Hadrat 'Uthmân's hand, böjde den över sitt knä och bröt den. De som var där skrek åt honom. Efter detta gav Allahu ta'âlâ en sjukdom som heter akila (klåda) på Jahjahs hand eller knä. Inte mer än ett år efter Hadrat 'Uthmâns martyrskap dog Jahjah av klåda.

"Det finns ingen hjälte som Alî och inget svärd som Zulfikâr."
Hadith ash-sharîf

Vår Mästare, Profetens svärd

Vår Profet 'alaihis-salâm hade nio svärd.

Svärdet Ma'sur ärvdes från Hans far. Detta svärd fanns med vår Profet under Hans vandring till Medîna.[635]

Abd: Sa'd ibn Ubada hade gett detta svärd till vår Profet som en gåva, och vår Profet hadefått det som en gåva.

Profeten tog den med sig när Han begav sig till Ghazâ i Badr.

Zulfikâr: Svärdet från en polyteist från Quraysh, antingen Munabbih ibn Hajjaj eller As ibn Munabbih, togs som krigsbyte i Ghazâ av Badr. Vår Mästare, Profeten, gav Zulfikâr till Hadrat Alî. Huvudet på dess fäste, dess ringar och kedjor var gjorda av silver.[636]

Efter Profetens död vädjade Hadrat Abbâs till Hadrat Abû Bakr och uttryckte sin önskan att ta Zulfikâr från Hadrat Alî. Hadrat Abû Bakr sade: "Jag har bara sett det svärdet i hans hand. Jag finner det inte lämpligt att ta det svärdet ur hans hand!". Så Hadrat Abbâs lämnade det till Hadrat Alî.

Vår Mästare, Profetens spjut

Tre spjut hade fallit till vår Profets del av det byte som tagits från judarna i Banî Kaynukâ.

Ett av Profetens spjut kallades **Muswi** och ett anna **Musnâ**.



635 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 484; Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 135; Qastalânî, 245.
636 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 484; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 245; Suyutî, Awsaf-un Nabî, s, 76.

Vår Profet hade ett stort spjut som hette **Baydâ** och ett spjut mindre än ett spjut som hette **Anaza**. Tre spjut som var kända som **Nab'a** och ett spjut hade skickats till vår älskade Profet av Negus av Abessinien, Hadrat Ashama. Vår Profet tog en till sig själv, gav den andra till Hadrat Alî och den tredje till Hadrat 'Umar.

På Eid al-Fitr (Ramadân-id) och Eid al-Adha (Qurban-id) skulle Bilâl al-Habashî (radiy-Allahu 'anh) bära vår Profets spjut på vägen till namâzgâh (namâz-plats utomhus) framför vår älskade Profet, och när de kom dit, skulle han sticka in det rakt i marken framför vår Profet. Vår Profet skulle genomföra Eid namâz med ansiktet mot detta spjut.

Efter Profetens död bar Bilâl al-Habashî detta spjut framför Hadrat Abû Bakr, och när de kom fram till masjid, reste han det framför honom.

Efter Hadrat Abû Bakr, för Hadrat 'Umar och efter honom, Hadrat 'Uthmân, hade denna plikt utförts på samma sätt av muezzin (den som kallar till bön) Sa'd al-Karaz. Under Medîna-guvernörernas tid utfördes denna plikt på samma sätt.

Vår Mästare, Profetens bågar

Vår älskade Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) hade sex bågar. Tre av dem, **Rawhâ**, **Baydâ** och **Safrâ**, togs som byte från judarna i Banî Kaynukâ. Safrâ-bågen var gjord av Neb'-trädet.[637]

Bågen som kallas **Katum** hade också tillverkats av Neb' och gick sönder i Ghazâ i Uhud. Katâda ibn Nu'mân tog denna trasiga båge.

Vår Profet hade också bågar som kallas **Sadad** och **Zawrâ**.[638]

Vår Mästare, Profetens sköldar

Vår Profet hade tre sköldar: Skölden **Zalûq** hade en figur med ett vädurhuvud på den. Den här skölden hade vår Profet fått som en gåva. Vår Profet gillade dock inte att den hade en figur på sig. När Han vaknade på morgonen såg Han att Allahu ta'ala hade tagit bort figuren på skölden.[639]

Vår Mästare, Profetens postskjortor

Vår Profet hade sju postskjortor. Dessa postskjortor är:

Dhat al-Fudul: Detta gavs till vår Profet som en gåva av Sa'd ibn Ubada at i början av Ghazâ i Badr.[640]

Saghdiyyah och **Fidda:** Dessa två postskjortor föll till vår Profets del från bytet av judarna i Banî Kaynukâ.

Den postträja som heter Saghdiyyah var den gamla postträja som Hadrat Dâwûd ('alaihis-salâm) bar när han kämpade mot Jâlût (Goliat). I Ghazâ i Uhud bar vår Profet Dhat al-Fudul och Fidda över varandra.[641] Vid vår Profets död hade Dhat al-Fudul pantsatts för trettio sa' korn för att tillgodose behoven hos vår Profets familj, till en jude vid namn Abushahm från Banî Zafars stam.[642]

Andra av Profetens postskjortor var **Dhat al-Wishah** och **Dhat al-Hawashi,**

637 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 489; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 246.

638 Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 246.

639 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 489.

640 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 487.

641 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 487; Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, s, 138; Suyutî, Awsaf-un Nabî, s, 77.

642 Bukhârî, Büyû, 33; Rehn, 5; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, VI, 160; Ibn Abî Shayba, al-Musannaf, IV, 271; Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 334; Baghawî, al-Anwâr, I, 299; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 307.

Batra' och **Khirniq.**[643]

Vår Profet hade burit Dhat al-Fudul och Saghdiyyah i Ghazâ i Hunayn.[644]

Vår Mästare, Profetens hjälmar

En av Profetens hjälmar var Muwash-shah. Denna hjälm kom från bytet från judarna i Banî Kaynukâ.

Andra hjälmar kallades Dhus-subugh eller Dhus-sububub eller Mashbugh. Hjälmen som vår Profet bar i Ghazâ i Uhud hade gått sönder och två av dess ringar fastnade i Hans kind.

Under belägringen för att erövra Mecka hade vår Profet burit en hjälm.

Soldaterna steg upp och hissade flaggor och banderoller, De spelade mahtar[645] med klarion och trummor.

Vår Mästare, Profetens flaggor och banderoller

Vår Mästare, Profeten, använde två typer av flaggor i ghazâs. Hans Râya var svart, och Hans Liwâ var vit och lite mindre.

Yûnus ibn Ubayd, som hade frigjorts av Muhammad ibn Qâsim, sade: "Muhammad ibn Qâsim skickade mig till Barâ ibn Âzib för att fråga om Rasûlullah 'alaihis-salâm' flagga. Barâ ibn Âzib sade att flaggan var svart, gjord av fyra hörnig namira (svart och vit randig, ullig) tyg." Denna flagga var Hadrat Âishas vävda ylleomslag, som var svart och prydd med ramlösa kamelsadelbroderier. Den kallades för Uqab.

Vår älskade Profets flagga var i Hadrat Alîs ägo. I Ghazâ i Khaybar sade vår Profet: **"Jag ska ge flaggan till en sådan modig person, som älskar Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl och som Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl också älskar!"** och kallade Hadrat Alî. Han gav sedan Sin flagga till honom.[646]

Allahu ta'âlâ beviljade erövringen av Khaybar till Hadrat Alî.

På Rasûlullahs flagga, Liwâ al-hamd, stod det skrivet: **"Lâ ilâha illallâh Muhammadun Rasûlullâh."** Vår Profet hade bundit en vit banderoll för Sa'd ibn Abî Waqqâs i Kharrar-expeditionen.

När vår Profet skickade Hadrat Alî till Jemen, band Han en turban på spjuthuvudet och sade: **"En liwâ är så här!"** Endast arméchefen skulle hålla och bära liwâen. Hadrat Hamza hade burit vår Profets vita fana vid Ghazâ i Abwâ (Waddan). I Ghazâ av Buwat hade Sa'd ibn Abî Waqqâs burit fanan. Hadrat Alî hade burit fanan i jakten på Kurz ibn Jâbir al-Fihri och Hadrat Hamza hade burit den i Ghazâ av Dhu'l-Ushayra.

I början av Ghazâ i Badr gav vår Profet Sin vita fana (liwâ) till Mus'ab ibn Umayr. Hadrat Alî hade burit vår Profets svarta flagga

Jag ska ge fanan till en sådan mästare som älskar Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl. Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl älskar honom också!"

Hadith ash-sharîf



643 Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 246.

644 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 487; Tirmidhî, Shamâil ash-sharîf, 138.

645 Mahtar är en typ av musik för att höja arméns moral. Det är den enda typen av musik som är tillåten i Islâm.

646 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,II, 80; İbni Kesîr, Sîre, III, 354.

(Uqab) framför vår Profet.[647]

Vår Profets vita fana hade burits av Hadrat Hamza i Ghazâ av Banî Kaynukâ, av Hadrat Alî i Ghazâ av Karkarat al-Qadr, Uhud och Badr al-Maw'id, och av Zayd ibn Hâritha i Ghazâ av Trench.

Vår Profet hade erövrat Mecka medan Han hade Sin vita fana.

Under Ghazâ i Tabuk lät vår Profet Hadrat Abû Bakr bära Hans stora fana och Zubayr ibn Awwâm bära Hans mindre fana.

Vår Mästare, Profetens hästar

Vår älskade Profets första häst, som Han köpte för tio oqiya[648] silver i Medîna av en beduin från Banî Fazara-stammen; ökenborna kallade den Daris och vår Profet kallade den Sakb. Vår Profet hade ridit den i Ghazâ i Uhud.[649] Det fanns lite vitt på läppen på Sakb. Tre av dess ben hade fläckar, men inte det ena högra benet.

Vår Profet hade köpt Sin häst som hette **Murtajiz** av en beduin från Banî Murra-stammen. Murtajiz var vacker, hanterades fint och gnällde som om den sade en dikt.[650]

Muqawqas, Alexandrias härskare, hade skickat en häst som hette Lizaz till vår Profeten som en gåva. **Lizaz** var mycket snabb.[651]

Hästen som hette **Zarib** hade Farwa ibn Umayr al-Juzami gett till vår Profeten som en gåva. Zarib var en mycket kraftfull och robust häst.

Rabîa ibn Abî Bara'ul Qalbi hade gett en häst vid namn **Lahif** (eller Luhaif) till vår Profeten som en gåva. Lahif hade en lång svans. Svansen svepte över marken.

Ya'sub var den bästa av Profetens hästar.

Murawih var en kapplöpningshäst och hade givits av Ubayd ibn Yasir till vår Profeten som en gåva i Tabuk. Murawih skulle springa som vinden.

Företrädarna för Banî Raha'-stammen, som kom till Medîna under det tionde året av Hegira, hade gett hästen **Mirwah** till vår Profet som en gåva. Rasûlullah tyckte mycket om när en ryttare steg upp och red Mirwah framför vår Profet.

Vard var en häst som Tamim al-Dari hade gett vår Profet som gåva. Vard hade en rödbrun färg. Vår Profet gav den till Hadrat 'Umar som en gåva. Hadrat 'Umar kämpade för Allahs skull medan han red på Vard. Han gick från ghazâ till ghazâ.

Vår Profet skulle låta tre av Sina hästar tävla. Hadrat Sahl ibn Sa'd var Zaribs ryttare och Hadrat Abû Usayd'us-Saidi var Lizazs ryttare. Lizaz skulle vara först, Zarib skulle följa Lizaz och Sakb skulle vara bakom Zarib.

Vår Mästare, Profetens mulåsna och åsna

Vår Mästare Rasûlullah hade också en åsna och en mulåsna. Muqawqas, Alexandrias härskare, hade skickat vår Profet en grå mulåsna och en grå åsna som gåvor. Mulan kallades **Duldul** och åsnan kallades **Yafur** eller **Ufair**.[652]

Den första grå mulan som sågs i Islâm var Duldul. Vår Profets häst i Ghazâ Khaybar var denna grå mulåsna, och i Ghazâ Hunayn var en annan grå mulåsna Hans häst. När vår Profet drev Sin mulåsna för att marschera mot Hawazin-stammen i en ghazâ försökte Hadrat Abbâs och Sufyân ibn Kharis bromsa mulåsna genom att hålla i tygeln och stigbygeln och hindrade vår Profet från att dyka in i fiendens linjer. Enligt en annan

---

647 Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, I, 105, 120; Ibn Kathîr, as-Sira, II, 388.

*648 **Oqiya [Oqqa, Wakiyye]:** En oqiya är fyrtio dirham, 0,5 lb.*

649 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 489.

650 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 490; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 247.

651 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 490; Qastalânî, Mawâhib al-Ladunniyya, 247.

652 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 491.

rapport sägs det att i Ghazâ i Khaybar red vår Profet på Yafur med en sadel och ett betsel som var gjorda av fibrer från dadelpalmer.

Yafur hade redan dött när vår Profet kom tillbaka från farväl-Hajj, och Duldul hade övergått till Hadrat Alî när vår Profet dog. Hadrat Alî hade ridit den fram till sitt martyrskap. Därefter hade Hadrat Hasan och därefter Hadrat Husayn ridit den och därefter Hadrat Muhammad ibn Hanafiyya. Duldul levde fram till Hadrat Mu'âwiyas tid.

"O min Allah! Eftersom du har skapat mitt utseende vackert, försköna även min akhlâq."

Hadith ash-sharîf

Vår Mästare, Profetens kameler

Quswâ: Denna kamel till vår Profet 'alaihis-salâm kallades också **Jad'a** och **Adba**. Den tillhörde tidigare stammen Banî Qushayr ibn Ka'b ibn Rabîa ibn Âmir eller Huraysh ibn Ka'b. Hadrat Abû Bakr köpte den för fyrahundra dirham och sålde den i sin tur till vår Profet för samma pris.

Vår Profet flyttade till Medîna och red Quswâ. Han åkte till Hudaybiya 'umra på den. Han erövrade också Mecka medan Han red på den. Vår Profet skulle låta Quswâ tävla, men inga andra kameler kunde passera den. En beduin hade dock tävlat med en två år gammal kamel och vunnit loppet.

Vår Mästare, Profeten, höll Sin Arafât khutba (predikan) under Sin avskeds-Hajj medan Han var på Quswâ. Vid tiden för Hadrat Abû Bakrs kalifat lämnades Quswâ på Baqî' kyrkogård. Lämnades fri att ströva omkring, den dog där..[653]

Kamelen som hade tagits som krigsbyte från Abû Jahl: På Badrs Ghazâ föll Abû Jahls berömda kamel som byte i vår älskade Profets del. Fram till tiden för Hudaybiya 'Umra skulle Han gå till ghazâs på denna kamel också.

Han markerade att den skulle offras för 'umra. Polyteisterna ville köpa den för hundra kameler. Vår Profet sade: **"Om vi inte hade tilldelat och bestämt den som offer, skulle jag ha uppfyllt er önskan."**

Kameler för mjölkning: Vår Profet hade sju mjölkkameler, som hette **Hanna, Samra, Urays, Sa'diyya, Bagum, Yasira** och **Dabba'** och som betade på ängarna i Dhuljadr och Jamma. Vår Profets familj konsumerade två vattenskinn fulla med mjölk från dessa kameler varje kväll.[654] Vid tiden för vår Profets död var dock ingen av dessa kameler vid liv.

Egenskaperna som vår Mästare, Profeten, har gjort till waqf

Det första waqf (donationen) i Islâm bestod av sju trädgårdar och fruktträdgårdar, som lämnades till och accepterades av vår Profet med Muhairiqs vilja, som blev martyr i Uhud, och som hette:



653 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 492, 493.
654 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 494.

1. Misab, 2. Sâfiya, 3. Dalâl, 4. Husnâ, 5. Burqa', 6. A'waf, 7. Mashraba.[655]

På Ghazâ i Uhud stod Muhairiq, som var en judisk forskare och en rik man innan han blev muslim, upp mot sitt folk och sade: **"Ni vet mycket väl att Muhammed är den siste av tidernas Profet. Hans egenskaper är tydligt skrivna i Toran. Det som passar oss nu är att lyda Honom och hjälpa Honom i svåra tider."** Judarna sade: "Ni har rätt, men i dag är det lördag. Vi måste arbeta!" När han insåg att det var meningslöst att insistera, omgjordade han sitt svärd och förklarade att han var muslim. Han testamenterade till sina släktingar: "Om jag dödas är alla mina ägodelar Muhammeds. Han är fri att använda dem som han vill." Han gick och anslöt sig till Islâms armé. Och han drack av martyrskapets sorbet (radiy-Allahu 'anh)..

Till slut avslutades striden och såren förbands. Muhairiqs släktingar höll sig till testamentet och gav hans egendomar till Habîbullah. Vår Mästare, Profeten gav bort dessa fält fyllda med kallt vatten och överflöd av frukter som en välgörenhet, öppnade dem för att användas av de fattiga. Det var på detta sätt som waqf-traditionen först startade i Islâm. Vår Profet berömde honom med orden: "Muhairiq är en god person från den judiska rasen".

Profetens waqfs i Medîna kom till största delen från Muhairiks egendomar.

Ibn Humayd säger: "Khalîfa 'Umar ibn Abdul'azîz hade velat att dadlar skulle hämtas från waqf-datumpalmträdgårdarna i Muhairik. De kom på en tallrik. När 'Umar ibn Abdul'azîz sade: 'Abû Bakr ibn Hazm skrev till mig att dessa dadlar kommer från de dadelpalmer som finns kvar från Rasûl 'alaihis- salâms tid, och Rasûlullah skulle äta av dem', sade jag: 'O muslimernas Amir! Dela upp dem mellan oss! Han delade upp nio dadlar vardera bland oss.

'Umar ibn Abdul'azîz sade: "När jag var guvernör i Medîna gick jag in i dadelpalmens trädgård och åt dadlar från dessa träd. Jag hade aldrig ätit någon annan dadel som var så utsökt och söt som dessa dadlar!"

Amr ibn Muhâjir säger: "Rasûl 'alaihis-salâms egendomar fanns hos 'Umar ibn Abdul'azîz i ett rum och han tittade på dem varje dag. När Qurayshs folk hade samlats hos honom lät han dem gå in i detta rum och sade, genom att vända sig mot dessa egendomar: 'Här är arvet efter den person som Allah har hedrat er med!'. Dessa bestod av:

1. En säng, vävd av blad från dadelpalmer,
2. En huvudkudde fylld med dadelpalmsfiber och täckt med läder,
3. En ganska stor skål,
4. En dryckesmugg,
5. Ett plagg,
6. En handkvarn,
7. Ett koger för pilar,
8. En sammetsfilt.

(Denna filt luktade vackrare än mysk på grund av den härliga doften från vår Mästare Rasûlullahs välsignade kropp. När 'Umar ibn Abdul'azîz blev sjuk tog han ett bad med det vatten som användes för att tvätta filten och återhämtade sig).

---

655 Ibn Sa'd, at-Tabaqât,I, 503.

När kärlekens hav krusade,
Framträdde den unika pärlan,
Haqq sa om Hans ära:
Lawlâ ka lama halaktul aflâk

Solens ljus fyllde hela universum,
När den steg upp,
Den som följer Hans väg,
Kommer att finna godhet i allt.

När länderna var under Hans styre,
Hade Han inte ens tre skjortor.
Det fanns inte mycket i Hans hus,
När Han dog var Hans rustning en pant

Vid sidan av de saker Han såg i allmänhet:
Vad är det världsliga värt?
Han gjorde många tjänster till alla,
Det fanns inget att säga nej till för Honom.

Ibland gav Han sådana mängder,
Skam skulle fylla Hans fiender.
Han var en barmhärtig far för de föräldralösa barnen.
Hans barmhärtighet var riklig för de ödmjuka.

Varje steg Han tog var fyllt av visdom,
Han bad aldrig om något från någon.
Han besökte alltid de fattiga,
Han botade lidandet

Natten namâz, Han övergav aldrig,
På grund av rädsla för Allah, aldrig lagt.
Profeten höll alltid alla,
Som jämlikar med Honom.

Han var stolt över att vara Allahs tjänare,
Hans akhlâq var den gudomliga akhlâq.
Den som önskar sig denna väg,
Kommer att prydas med fina attribut.

Han gick i en skola där,
Allah var läraren,
I Koranen beskriver Rahman
Honom vackert.

Fram till uppståndelsen,
till Profeternas Shah,
Ska Salawâts sägas i all oändlighet!
Till Hans Âl och Ashâb,
Salât och salâm ödmjukt!

O Rasûlullah! Jag ha ont om att berömma dig; Vi skapades alla för Din skull. O Du, Shah i det lojala landet, Jag vill offra mitt liv, allt för dig!

Huseyn Hilmi ibn Sa'id (rahmatullahi 'alaih)



Gyllene pipa / Kâ'ba



Masjid an-Nabawî / Medîna al-munawwara

HİLYE-İ SE'ÂDET

*Efter att ha gett Hans Ashâb råd, Fakhr al-âlam
sade efter min död,*

*Om en person ser min Hilya pâk, då
Är det som om han verkligen har sett mitt
ansikte.*

*När han ser mig om han älskar mig, Om han blir
förälskad i min skönhet,*

*Om han vill träffa mig ännu,
Om min kärlek fyller hans hjärta,*

*Jahannam kommer att vara harâm för honom,
Min Rabb kommer att ge honom Jannah.*

*Haqq kommer inte att återuppliva honom naken,
även Om han förtjänar att bli förlåten.*

*Det sägs att om en person,
Skriver hilya ar-Rasûl med kärlek,*

*Haqq ska göra honom säker från rädsla, Även
om hela världen skulle slitas sönder.*

*Hans hud skall inte heller känna någon sjukdom,
Hela hans kropp skall vara fri från sjukdomar.*

*Hur syndig en människa än må vara,
Kommer Jahannam att vara harâm för hans
kropp.*

*Han kommer att vara säker på att slippa plågor
i nästa värld,
Alla hans handlingar kommer att vara lätta i
denna värld.*

*Rabb al-jalla kommer att återuppliva honom i
det hinsides, Med dem som i denna värld såg
budbäraren.*

*Hur svårt det än är att beskriva Hilya an-Nabî,
Vi ska börja, hur svårt det än är*

*Vi litar på Dhul-jalâl,
Vi börjar ödmjukt med beskrivningen.*

*Hela ummat är överens om att,
Fakhr al-âlam var röd och vit.
Det var rent vitt, Hans välsignade ansikte, och
det hade en viss rödhet, som en ros.*

*Svetten på Hans ansikte var som en pärla, Det
gjorde den vackrare, den fina juvelen.*

*När den lyckans källa svettades, Var det som om
nûrs hav krusade.*

*De sågs alltid med kohl, Hans ögon,
Deras skönhet lockade hjärtan.*

*Deras vita hudar var mycket vita, Hans Rabb
berömde det med âyat.*

*De svarta var inte små,
För Honom var nära och långt borta lika.*

.

*Det var rent vitt, Hans välsignade ansikte, och
det hade en viss rödhet, som en ros.*

*Svetten på Hans ansikte var som en pärla, Det
gjorde den vackrare, den fina juvelen.*

*När den lyckans källa svettades, Var det som om
nûrs hav krusade.*

*De sågs alltid med kohl, Hans ögon,
Deras skönhet lockade hjärtan.*

*Deras vita hudar var mycket vita, Hans Rabb
berömde det med âyat.*

*De svarta var inte små,
För Honom var nära och långt borta lika.*

*De var stora, vackra och underbara,
Hans ögon och Hans välsignade ansikte
utstrålade alltid nûr.*

*Mustafas syn,
Var stark både dag och natt.*

*Om Han ville titta någonstans
Skulle Hans rena kropp också vända sig om.*

*Hans kropp skulle följa Hans huvud,
Detta övergav Han aldrig.*

*Även om Han hade en kropp, Rasûl, Var han som
en materialiserad själ.
Mellan Hans ögonbryn var det rent vitt, Synligt
som silver, det var så ljust.*

*Hans välsignade ansikte var lite rundat,
Med en så ljus hud, nästan klar.*

*Mellan Hans välsignade svarta ögonbryn Fanns
qibla för hela universum.*

Hans välsignade näsa i profil, Det såg lite högre ut i mitten.

Det var så snyggt, så elegant och fint, Bortom allas makt, det var att definiera.

Mellan Hans tänder var det lite glesare;
De glänste som ett pärlband.

När Hans framtänder dök upp, Täcktes hela platsen av glorior.

När Han log, Han var Mästare i båda världarna, Han var profet för alla, levande eller livlösa, i alla världar;

Hans välsignade näsa i profil, Det såg lite högre ut i mitten.

Det var så snyggt, så elegant och fint, Bortom allas makt, det var att definiera.

Mellan Hans tänder var det lite glesare;
De glänste som ett pärlband.

När Hans framtänder dök upp, Täcktes hela platsen av glorior.

När Han log, Han var Mästare i båda världarna, Han var profet för alla, levande eller livlösa, i alla världar;

Han som Janâb al-Haqq kärleksfullt hade skapat,
Vit i ansiktet och med bred panna.

När som helst skulle Hans nacke glänsa,
Genom Hans hår, som en strålkälla.

I Hans välsignade skägg var de gråa hårstråna,
Var inte mer än sjutton till antalet, nej.

Det var varken lockigt eller för långt;
Välformad, som alla lemmar som tillhörde Honom.
Rasûl al-âfaq hade en hals som var helt ren, Den var vit och mycket klar i färgen.

Bland de välartade Ashâb uttryckte många
Att Hans buk och bröstkorg stod bredvid varandra.

Om det hade varit möjligt att öppna Hans välsignade kista, Kunskapsskatten skulle utstråla gudomlig lust [1]

En kista där den gudomliga kärleken är en nåd,
Kunde inte vara annorlunda.

Hans välsignade bröstkorg utvidgades; 'Ilm al-ladunnî steg ner där.

Det stora bröstet var vitt och klart;
De som såg det trodde att det var månskörden.

En djup kärlek till det Eviga Väsendet Hade tänt eld på denna utsökta varelse.

Alla vet det, unga eller gamla, det spelar ingen roll, Platt var axelbladen på universums mästare.

Mitt på ryggen var lite köttig; Han var generös och ståtlig.

Hans silverfärgade hud var extremt känslig; Ett stort sigill på den sa att Han var Profeten
.
Profetens sigill var på Hans rygg, högt,
Och på höger sida skulle det ligga.

De som var bekanta med saken,
Sa att en stor skönhetsfläck var Profetens sigill.

Den var svart, gulaktig i nyansen, Stor som ett duvslag i storlek.

Omgiven, som av en gränslinje,
Av små hårstrån i en cirkulär linje.

De som visste det om den ädlaste stamtavlan.
Sade, storbenad var den store Nabî.

Vart ett av Hans ben var stort och robust,
Utsökt, både till form och väsen.

Var och en av Hans lemmar, som var så välsignade, Form full av skapelse, där fasthet betonades.

Alla Profetens välsignade lemmar
Var lika eleganta som Koranens âyats.

---

1 Ordet som används i originaltexten är fayz (eller faidh), vilket betyder ockulta, oförklarliga, osynliga strålar av andlig kunskap som Rasûlullahs välsignade hjärta kontinuerligt utstrålar och som kommer att utstrålas så länge som livet på jorden pågår. Om en muslim anpassar sig perfekt till Koranens läror al-karîm och till de islams principer för beteende som Rasûlullah lärde ut, vilka i sin tur kan läras av de sanna islams lärda som kallas Ahl as-sunnat wal Jamâ'at, eller från deras böcker, börjar den lyckligt lottade muslimens hjärta att ta emot dessa andliga strålar. Den smak som man njuter av när man tar emot dessa strålar kan inte beskrivas för en person som ännu inte har testat dem. En dag sade Huseyn Hilmi Isık Effendi: "Om en person aldrig har ätit honung, hur mycket hjälp kan smaken av sylt vara för att beskriva honung för honom?"

Palmerna på denna ståtliga varelse, De var breda, rena, fina och älskvärda.

Så älskvärda Hans händer var också Hans fotsulor, Doftande och vackra som en frisk ros.

Så elegant, sa experterna,
Det var mirakulösa händer och så välsignade.

När Profeten hälsade på någon,
Kunde Hans söta leende lugna vem som helst.

Några dagar efter händelsen, nej,
Till och med flera månader, skulle vi kunna säga,

Bland folkmassorna skulle denna lyckliga man
Bli känd på grund av Sin doft som är så mild.

Hans kristallina hud var vit och hårlös;
Vilka ord skulle kunna berömma en skönhet som är så perfekt!

Att se den älskade för alltid och för evigt,
Den välsignade, fina kroppen var över hela ögat.

Så perfekt var den fina hudfärgen,
På vilken Skaparen uppenbarade sin gudomliga skapelse.

Inga hårstrån på buken eller bröstet, Rent vitt, som en silverplatta.
Men från mitten av bröstet och nedåt Gick en linje av hårstrån i midjan.

Denna svarta linje såg ut på Hans kropp, så välsignad, Fin som en gloria runt mån skörden.

De välsignade lemmarna förblev under hela Hans liv, Samma som under Hans tidiga unga liv.

Med tiden växte Profeten naturligt nog i ålder,
Men som en knopp förnyades Han fysiskt.

Tro aldrig att universums Sultan
Var lite fetare än normalt.

Han var varken tunn eller köttig; Medelstor och ganska mäktig.

De som är djupt insatta i frågan säger:
Varken för mager eller över det normala eller fetare.

Skaparen hade skapat denna fantastiska kropp,
Med gudomlig rättvisa och jämlikhet.

På Hans rena hud rådde precision; På hela Hans kropp regnade halos.

Sidras Mästare var av medelstorlek;
Med Honom fick världen sin fredliga ordning.

De som såg Hans mirakel och underverk
Sa att de inte kunde prisa Honom;

Vi har aldrig sett en sådan rosenröd skönhet, Så vacker i längd, uppförande och drag.

Nabî var av medelhöjd; än,
När en lång man gick med Profeten,

Hur lång den mannen än var,
Så skulle Profeten vara längre.

Den juvelen, som jämfördes med den långa mannen, Skulle vara längre än en handflata.

När Han gick, alldeles ståtlig,
Var Han ganska snabb i hastighet.

När Han gick var Hans vana, låt oss säga, Att böja sig framåt på ett unikt sätt.

Som att gå nedåt, det vill säga,
Han lutade sig lätt framåt.

Han var så hög i ära och personlighet,
Ibrâhîms själ var stolt över Hans ädelhet.

När Hudâ älskar en person,
Kommer alla Hans lemmar att vara perfekta i skönhet.

Medan Allahs Sändebud gick lugnt omkring,
Konfronterade en person Honom plötsligt,

Den personen skulle drabbas av rädsla;
Så skulle Rasûlullahs höjd för honom se ut.

Om en person pratade med Profeten kontinuerligt, Och lyssnade till Hans ljuva röst på ett fromt sätt,

Smaken i Hans ord skulle påverka honom så mycket,
Han skulle bli Profetens slav om han accepterades som sådan.

Den evige skaparen hade smyckat honom med en sådan skönhet,
oöverträffad i alla sorters moraliska kvaliteter.

O Rasûlullah! Jag ha ont om att berömma dig;
Vi skapades alla för Din skull.

O Du, shah i det lojala landet,
Jag vill offra mitt liv, allt för dig!

Huseyn Hilmi Isik
(qaddas-Allahu ta'âlâ sirrah-ul-'azîz)



En gammal vy av Mecka al-muqarr



AHL AS-SUNNAT QASÎDAH

Ahl as-sunnats tro är vad du behöver först och främst,
Det finns sjuttiotre trosbekännelser, men de tillhör Jahannam.

Muslimerna är alla sunnî, och deras ledare är Nu'mân.
Jannah är utlovat till deras anhängare i îmân.

Först ska du göra din tro fast, sedan ska du hålla fast vid Islâm!
Lyd Islâms fem bud, undvik det som är harâm!

Om du begår en synd, gör genast tawba!
Den som bryter mot Islâm kommer en dag att ångra det.

Tro aldrig på ateisten, för då hamnar du i elände!
Akta dig för ljuvliga ord, annars lockar de dig in i en katastrof!

Hycklarna blir allt fler; änglar i förklädnad, ormar i själva verket.
För att lura dig är de dina vänner, så trogna till utseendet.

Vem som helst kan hävda att han har rätt och att andra har fel,
Islâm är kriteriet för att bedöma vem som har rätt!

Den som inte lyder Islâm är en avvikande person;
Den som känner till historien kan bekräfta detta ord.

Varför går en person som mår dåligt till en läkare?
För ingen vill dö, livet är sötare än allt annat.

Vem i hela världen skulle kunna påstå att han inte skulle vilja leva för evigt?
Döden betyder inte obefintlighet, tro på livet i graven!

Jannah är evig och Jahannam är det också; det står i Koranen,
Akta dig för evig sorg, om det bara var en misstanke,

Men vissa människor förnekar detta; en fladdermus undviker ljuset,
Och en kråka tycker om soptippar. Det är philomelen som söker sig till rosen.

Utan tvekan skulle en person som lyder den köttsliga själen inte kunna gilla Islâm,
Dessa två skulle aldrig komma samman; gott och ont är motsatser!

Muslimer respekterar rättigheter och är vänliga mot alla varelser;
Otroende, liksom ormar, tycker om att skada andra.

Ack, Yâ Rabbî, ack, vilken svår tid vi lever i;
Väldigt få utför namâz, religiös kunskap har fallit i glömska.

DEL TRE DEN ISLAMISKA RELIGIONEN

Detta kapitel består av delar av böckerna Endless Bliss, Belief and Islâm, Ethics of Islâm, The Rising and the Hereafter och Book of Namâz, som publiceras av Ihlâs Vakfi Hakikat Kitâbevi (Publication).

Den islamsiska religionen är den väg och de regler som Allahu ta'âlâ skickade till Sin älskade Profet Muhammed 'alaihis-salâm genom en ängel vid namn Jabrâîl, som får människor att få komfort och lycka i denna värld och i nästa.

Varje förträfflighet och allt som är användbart finns inom Islâm. Den har inom sig samlat all synlig och osynlig godhet från de tidigare religionerna. Alla sorters lycka och framgång finns inom den. Den består av principer och âkhlaq (etik, moral) som varje obevekligt, oförvitligt sinne skulle acceptera. Människor med en felfri natur kommer inte att vägra eller hata den.

Det finns ingen skada i Islâm, och det finns ingen nytta utanför Islâm, och det kan inte heller finnas någon. Att tänka på någon nytta utanför Islâm skulle vara detsamma som att förvänta sig att bli mättad av en hägring. Islâm befaller oss att förbättra vårt land och bry oss om människor och ber oss att respektera Allahu ta'âlás bud och visa medkänsla för varelser.

Islâm har absolut makt över jordbruk, handel och konst. Den fäster vederbörlig vikt vid kunskap, vetenskap, teknik och industri. Den uppmanar människor att hjälpa och tjäna varandra. Den lär oss individers, barns, familjers och folks rättigheter, och den iakttar rättigheter och skyldigheter gentemot de levande, de döda och de kommande generationerna; gentemot alla.

Islâm har samlat sa'âdat ad-dârayn, det vill säga den här världens lycka och âkhirat i sig själv. Den har fört med sig principer som på ett perfekt sätt kommer att ge människor moraliskt och materiellt välbefinnande. Den har ordnat mänskliga rättigheter och skyldigheter i vidaste bemärkelse. I korthet har den islams religion grunderna îmân (tro), ibâdat (dyrkan), munâkahât (underavdelningar av islams kunskap, såsom äktenskap, skilsmässa, underhåll och många andra), muamalât (underavdelningar av islams kunskap, såsom köp, försäljning, hyra, delägarskap, ränta, arv, samhällsliv etc.), uqûbat (brotts- och straffrätt).

Min Rabb är Hudâ, min nabî är Muhammad Rasûlullah,
Min religion är Islams religion, min bok är kalâmullah,
I tron är min madhhab Ahl as-sunnat, alhamdulillah,
Min madhhab i ibâdats är Abû Hanîfas madhhab, wallah.

"Islâm har samlat sa'âdat ad-dârayn, det vill säga den här världens lycka och âkhirat i sig själv."

Sayyid Abdulhakîm Arvâsî (rahmatullahi 'alaih)



ETT RÅD

O du, unge man! Så här lyder Sunnî Trosbekännelsen,

Skriven på vers och uttryckt i tydlig ordalydelse: Om du vill ha en riktig tro, min bror, Läs denna bok, dag och natt med hängiven uppmärksamhet!

Må Haqq välsigna Abû Hanîfas själ med barmhärtighet, för Han har lett oss till Koranens väg till frälsning!

Fäst dig inte vid världen, livet är bara en snabb ström; Lycka för evigt är att följa Islâm.

Lär dig först ilmihâl och lär dina barn; Annars kommer du att bli outhärdlig och frustrerad! Titta och se hur listigt fienderna attackerar; Förlora ingen tid med att arbeta för att Islâm ska spridas!

De otrogna, lurar ungdomarna med lögner för att förstöra Islâm; Vakna upp, unge man, befri dig från denna passivitet!

Muslimerna är också förvirrade och många av dem har hamnat i kläm; De är alla ahl al-qibla, men har lämnat den rätta vägen. Utan att lära sig ilmihâl kan man inte vara immun.

Otro eller avvikelse ligger i att inte vara Ahl as-sunnat!

Hjälp dem som sprider rätt kunskap!

Uppnå jihâd thawâb, använd dina ägodelar för den saken!

Stannade Rasûlullah någonsin, sov Hans Ashâb?

Var och en av dem var en hjälte i spridningen av Islâm!

Även ni måste arbeta hårt, för fienden är stark;

För att förstöra islam attackerar de från alla håll.

Förtala inte Ashâb, uppskatta dem alla,

Koranen är vittnet om deras kärlek till varandra!

Abû Bakr är den högsta, sedan kommer 'Umar; 'Uthmân, Alî,

Love Mu'âwiya också; han skrev Koranens version!

Vår Rabb är inte materiell; Han är fri från tid och plats; Han har ingen substans, det borde vara muslimernas övertygelse!

Han behöver inga varelser och har ingen likhet; Han skapar allt och upprätthåller hela skapelsen.

Bra, dåligt; tro, otro; materia, kraft, energi; Han skapar allt; långt bortom vad människan skapar!

Till alla har Han gett vilja, visdom och vägledning. Den som vill ha godhet kommer att uppnå Rahmáns skapelse. Korrigera först din tro, observera order och förbud; Den som lämnar Islâm kommer aldrig att nå frälsning! Det är alltid samma regel: man skördar vad man sår; Att hoppas på vete utan att så ger frustration!

Av de sjuttiotre grupperna är det endast Sunnîserna som leder till frälsning; Det är de som visade oss Rasûlullahs väg!

AHL AS-SUNNAT TRO

Det första kravet för att vara muslim är att ha îmân (tro). Den korrekta tron beror på att man tror enligt Ahl as-sunnats trosbekännelse. Den första plikten för män och kvinnor som är sunda och pubertala är att tro så som vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) trodde och informerade. Vår Profet informerade endast en îmân. Alla Ashâb al-kirâm trodde som Han sa och hade ingen splittring i itikâd (tro).

Efter vår Mästare Profetens död lärde sig människor Islâm genom att höra och fråga från Ashâb al-kirâm. De informerade alla om en îmân. Man bör lära sig kunskapen om îmân som är skriven i Ahl as-sunnat-forskarnas böcker och tro i enlighet med detta. För att uppnå frälsning från Jahannams plågor i âkhirat måste man tro på vad de förmedlade. De som kommer att räddas från Jahannam är endast de som följer deras väg. De som följer deras väg kallas **(Sunnî)** eller **(Ahl as-sunnat)**.

I en hadith ash-sharîf sägs det: **"Min ummat kommer att delas upp i sjuttiotre grupper. Endast en av dem kommer att räddas från Jahannam, och de andra kommer att förgås; de kommer att gå till Jahannam."** Var och en av dessa sjuttiotre grupper hävdar att de lyder Islâm och säger att den enda grupp som kommer att räddas från Jahannam är deras. Det förklaras i den 53:e âyat i Sûrah al-Mu'minûn och i den 32: a âyat i Sûrat-ur-Rûm, i maal: **"Varje parti gläds, eftersom de antar att de är på den sanna vägen."** Men bland dessa olika grupper ges tecknet, symptomet på den som kommer att räddas av vår Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) på följande sätt: **"De som är i denna grupp är de som följer den väg som jag och min Ashâb följer."** Den som inte älskar ens en enda av Ashâb al-kirâm har avvikit från Ahl as-sunnat. En person som inte har Ahl as-sunnats tro har blivit antingen en **Ahl al-bid'at,** en muslim som avvikit från den rätta vägen eller en icke-troende.

Det finns en madhhab inom îmân, tron.

Det finns en enda sann grupp, det vill säga endast en madhhab i îmân, i tron. Denna madhhab är Ahl as-sunnat wal-jamâ'at madhhab. Eftersom Islâm endast beordrar en enda îmân och tro för alla människor.

Det finns ingen skillnad i vad man ska tro på.

Principerna för îmân och hur man ska tro förmedlades personligen av vår Mästare, profeten 'alaihis-salâm. Vår Profet, som informerade människor om Allahu ta'âlâ som skapade dem och allting, förmedlade också hur îmân till Allahu ta'âlâ, vad Han skapade, Hans bud och förbud ska vara. Det är nödvändigt att följa

"Min ummat kommer att delas upp i sjuttiotre grupper. Endast en av dessa grupper kommer att räddas från Jahannam, och de andra kommer att förgås; de kommer att gå till Jahannam."

Hadîth ash-sharîf



alla Ashâb al-kirâm om saker att tro. Eftersom de inte hade någon uppdelning från varandra om tro.

Det verkliga villkoret för îmân är: att älska Allahu ta'âlâ och de Han älskar och att vara fiende till Hans fiender. Om detta sade Hadrat Muhammad Ma'sûm: "Allahu ta'âlâ sade: **'Yâ Mûsâ (Moses)! Vad har du gjort för Mig?** När Han svarade, **"Yâ Rabbî! För Din skull utförde jag namâz, fastade, gav zakât och nämnde Ditt namn (dhikr)."** Allahu ta'âlâ sade: **"Namâz är ett bevis för dig. Fastan är den sköld som skyddar dig från Jahannam. Zakât kommer att skugga dig på mahshar-dagen när alla brinner av värmen. Dhikr kommer att vara ett ljus för dig i mörkret på den dagen. Vad har du gjort för Mig? Då frågade Hadrat Mûsâ: "Yâ Rabbî! Vilken gärning är för Dig? Allahu ta'âlâ sade: "Har du älskat den som jag älskar för Mig, har du gjort Mina fiender till dina fiender?"**. Hadrat Mûsâ förstod att den gärning som Allahu ta'âlâ älskar är att älska Sina älskade och ogilla Sina fiender. Det betyder alltså att tecknet på kärlek är att älska dem som din älskade älskar och att göra deras fiender till dina fiender. Den fjärde âyat i Sûrah al-Mumtahina, som visar att för att ha îmân är denna fiendskap nödvändig och att älska Allahs fiender förstör îmân, är i maal, **'Ibrâhîm och Hans Ashâb sade till de otrogna: Vi är långt ifrån er och era avgudar. Tills ni tror på Allah, som är en, kommer fiendskapen mellan oss att fortsätta. Deras vackra tillstånd är ett gott exempel för er.** Ashâb al-kirâm, som fick äran att lyssna till Rasûlullah, älskade varandra innerligt. De var fiender till de otrogna, inte till varandra. Den 29:e âyat i Sûrah al-Fath är ett bevis på detta, som lyder i maal: **'De var fiender till de otrogna, barmhärtiga mot varandra'."** (29:e brevet från Hadrat Muhammad Ma'sûm).

Det står skrivet i det femte kapitlet i boken **Kimyâ-i sa'âdat:** Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"Grunden och det starkaste tecknet på îmân är att älska Muslimer och att inte tycka om Muslimers fiender".** Mal av Janâb al-Haqq's gudomliga order till Îsâ (Jesus) 'aleihi-salâm var: **"Även om du gör tillbudshandlingar som är lika stora som summan av de tillbudshandlingar som utförs av alla varelser på jorden och i himlen, kommer det inte att vara av något värde om du inte älskar dem som Jag älskar och om du inte känner fientlighet mot Mina fiender".** Varje muslim bör ogilla Allahu ta'âlás fiender och älska dem som lyder Islâm. Man bör göra det tydligt i sina ord och om möjligt i sina handlingar. Man bör inte vara vän med dem som är olydiga och fâsiq (de som öppet syndar) och man bör helt och hållet hålla sig borta från alla vana öppna syndare. Man bör desto mer undvika de grymma och de som förföljer muslimer. Ändå bör man förlåta dem som bara plågar dem och bör uthärda deras plågor; detta är mycket nyttigt.

Vår Mästare, Profeten, meddelade att den rätta vägen är den îmân som Ahl as-sunnat-forskare informerade om. Då måste vi förena oss i Ahl as-sunnat, bli bröder och älska varandra.

Bid'at-lärosatserna bör inte förväxlas med Ahl as-sunnats fyra sanna madhhabs i ibâdats (handlingar, dyrkan). De fyra madhhabs säger att de andra är på rätt väg och att de älskar varandra. Bid'at-lärosatser, å andra sidan, sliter muslimerna isär.

De islamiska lärda hade sagt att dessa fyra sanna madhhabs inte kan slås

samman. Allahu ta'âlâ vill att madhaberna i ibâdats ska vara separata, inte förenade. På detta sätt gör Han Islâms religion enkel. **"Skillnaden i åsikter bland de lärda i min ummat är en barmhärtighet."** Denna hadîth ash-sharîf informerar om att separationen är till nytta.

Å andra sidan beordrar Allahu ta'âlâ enighet i tron. Maalet i den 103:e âyat al-karîma i Sûrah Âl-i 'Imrân, **"O troende! Håll fast vid Allahs religion. Var inte splittrade!"** Medan förklarade detta sade Hadrat Abussuûd Effendi: "Splittra er inte som Ahl al-kitâb (människor som tror på de heliga böckerna) gjorde och lämna den sanna îmân! Kämpa inte sinsemellan som ni gjorde under nescience-eran och bli splittrade!" Hadrat Ibn Hajar al-Makki sade: "Bid'at-innehavare är en person vars tro skiljer sig från Ahl as-sunnats tro.

Den som fabricerar något som Islâm ogillar är en bid'at-innehavare." **(Fatava al-hadîthiyya) De som tror på Ahl as-sunnat tro är Ahl as-sunnat, och de som tror på Ahl as-sunnat tro är Ahl as-sunnat, och de som inte tror på den är ahl al-bid'at eller otrogna.**

Allahu ta'âlâ är nöjd med de muslimer som tror enligt Ahl as- sunnat-tro. Det finns många villkor för att tro på detta sätt.

"Grunden och det starkaste tecknet på îmân är att älska Muslimer och att inte tycka om Muslimers fiender."

Imâm al-Gazâlî (rahmatullahi 'alaih)

Några viktiga sakar i Ahl as-sunnats tro

1- Det är nödvändigt att tro på îmâns sex grundsatser, det vill säga att tro på Allahu ta'ala existens och Hans Enhet, att Han inte har någon partner eller motsvarighet, Hans änglar, Hans Böcker, Hans Profeter, livet i Âkhirat (Livet efter detta), och att gott (khair) och ont (sharr) kommer från Allahu ta'ala. (Dessa anges i Âmantu-bönen.)

2- Det är nödvändigt att tro att Koranen al-karîm, som är den sista och slutgiltiga boken som skickats av Honom, är Allahu ta'âlâs ord.

3- En troende får aldrig tvivla på sin îmân.

4- Det är nödvändigt att älska alla Ashâb al-kirâm som hedrades av att tro på och se vår Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) medan Han levde. Det är nödvändigt att aldrig tala illa om Hans fyra Khalîfas, någon medlem av Hans hushåll eller Hans uppskattade fruar.

5- Alla Ashâb al-kirâm tillhör Jannah. (Râfidhîs säger att förutom fem av dem, var alla sahâba otrogna. I Koranen al-karîm står det dock att alla tillhör Jannah).

6- Abû Bakr as-Siddîq är den mest överlägsna av Ashâb al-kirâm.

7- Det är nödvändigt att inte betrakta ibâdats (gudstjänsthandlingar) som en del av îmân. Det är nödvändigt att



inte betrakta muslimer som tror på Allahu ta'âlás befallningar och förbud men som inte utför dem på grund av lathet som otrogna. (Wahhâbîerna säger att ibâdats är en del av îmân och att de som inte utför namâz och som begår synder är otrogna). En person som anser att harâms är oviktiga, som inte bryr sig om dem eller som gör narr av Islâm kommer att förlora sin îmân.

8- Det är nödvändigt att inte kalla människor som säger att de är Ahl al-qibla (muslimer) och som tror på Allahu ta'âlâ och Hans Profet Muhammad 'alaihis-salâm för otrogna. Även om de har vissa felaktiga trosuppfattningar. Det är inte tillåtet att kalla Ahl al-qibla för otrogna. (Wahhâbîerna kallar alla utom sig själva för otrogna.)

9- Det är tillåtet att utföra namâz under ledning av varje imâm som man inte vet att han eller hon öppet har begått synder. Denna dom gäller även för befälhavare och guvernörer som leder namâz på fredagar och Eid namâz.

10- Muslimer får inte göra uppror mot sina befälhavare eller regeringar. Uppror är detsamma som att orsaka fitna, och fitna orsakar olika olyckor. Vi bör be att de ska göra goda gärningar och vi bör råda dem - med milda ord - att avstå från sina korrupta, syndiga gärningar.

11- När man utför abdast (wudu, tvagning), även om det inte finns någon ursäkt eller stark nödvändighet, är det tillåtet för både män och kvinnor att göra masah (gnugga sina våta händer) på mests (en mest är vattentäta skor som täcker den del av foten som det är fard att tvätta i abdast) istället för att tvätta fötterna. Det är inte tillåtet att göra masah över nakna fötter eller strumpor.

12- Det är nödvändigt att tro att Mi'râj (Hadrat Muhammeds uppstigning till himlen) ägde rum med kropp och själ. Eftersom han steg upp till Mi'râj med både Sin själ och kropp. Den som säger: "Mi'râj är ett tillstånd, det vill säga det hände i en dröm" har avvikit från Ahl as-sunnat.

13- Îmân varken ökar eller minskar. (Dess ljusstyrka ökar eller minskar.) 14- Qur'ân al-karîm är inte en skapelse (den har inte skapats).

15- Allahu ta'âlâ är långt ifrån att ha en plats. Det vill säga, det är inte rätt att säga och tro att någon plats är Allahu ta'âlás hemvist. (Wahhâbîs säger att Allah är vid himlen eller vid Arsh. Att säga det är otrohet).

16- Frågorna och plågorna i graven är sanna. Plågan i graven kommer att drabba både själen och kroppen. Att besöka gravar är jaiz (tillåtet). Istighâsa, det vill säga att gå till Profeternas och awliyâs gravar, be för deras kärlek och be om deras hjälp är jaiz. (Wahhâbîerna kallar detta shirk, det vill säga att acceptera någon annan än Allah som gud. På grund av detta kallar de Sunnier och shi'îs mushriks, otrogna).

17- Endast Allah känner till det okända, det osynliga, och om Han vill informerar Han Sina profeter och awliyâ.

18- Awliyâs karâmat är sann. Karâmats är extraordinära tillstånd som ses hos Allahu ta'âlás älskade slavar. De är saker som är utanför Hans anpassning. Det vill säga de ligger inte inom gränserna för fysiska, kemiska eller biologiska lagar. Karâmats är så otaliga att de inte kan förnekas.

19- De som dödas eller begår självmord dör vid tidpunkten för sin förutbestämda död.

20- Profeter begår inga synder.

21- Idag är det nödvändigt att vara medlem i en av de fyra sanna madhaberna.

22- Den första av Profeterna är Âdam 'alaihis-salâm, och den sista är Muhammed 'alaihis-salâm. (Wahhâbîerna förnekar att Hadrat Âdam, Hadrat Idrîs och Hadrat Shis är Profeter. De säger att den första Profeten är Hadrat Nûh. Vissa grupper, som kallar sina ledare Rasûls (Profeter), säger att nabîs inte kommer, men Rasûls kommer. På grund av detta dök det upp otrogna som kallar sig Rasûls).

23- Det är nödvändigt att tro på shafâ'at (förbön), sirât bridge, sista domen och vågskålen.

24- Själen dör inte. De döda muslimernas och de icke-troendes själar kan höra.

25- Det är nödvändigt att tro på qiyâmats tecken såsom Dajjal, Dabbat-ul- ard, Hadrat Mahdîs ankomst, Hadrat Îsâs nedstigande från himlen, solen som stiger upp från väst och de andra qiyâmats tecken som berättades.

Hadrat Imâm al-a'zam säger: "Man måste tro på tecknen på qiyâmat som det sägs." Malet i en hadîth ash-sharîf, "Qiyâmat kommer inte att ske förrän solen går upp från väst. Då kommer alla att bli muslimer, men den îmân kommer inte att gynna dem."(Bukhârî, Muslim)

26- I âkhirat kommer Allahu ta'âlâ att ses.

27- De otrogna kommer att stanna i Jahannam för evigt, och deras plågor kommer inte att minska, utan snarare öka mer och mer.

28- På qiyâmat-dagen kommer Profeterna och de goda, fromma muslimerna att komma att göra förböner.

29- Att skicka thawâbs som läsning av Koranen al-karîm, ge sadaqa, och i själva verket alla ibâdats, till de dödas själar gynnar dem och gör att deras plågor minskar eller tas bort.

Att tro på allt detta är ett tecken på att man tillhör Ahl as-sunnats trosbekännelse. (Dessa uppgifter är hämtade från Fiqh al-akbar, Nuhbat-ul-leâli, Maktûbât ar-Rabbânî, Riyâd-un-nâsihîn, Farâid-ul-favâid.)

I ibâdats finns det fyra madhhabs som är sanna.

I kapitlet zabayih (offerdjur) i förklaringarna i Durr-ul-muhtar skrev Sayyid Ahmad Tahtavî: "Idag är det wâjib (obligatoriskt) för varje muslim att tillhöra en av de fyra madhaberna. De som inte är med i en av de fyra madhaberna avviker från Ahl as-sunnat. De som avviker från Ahl as-sunnat blir avvikare eller otrogna."

Några av madhabernas fiender som Ibn Hazm, Shavkâni, Abduh, Rashit Riza, Siddiq Hasan drev många muslimer till avvikelse eftersom de ansåg att imitation var en fara, och några

"Idag är det wâjib (obligatoriskt) för varje muslim att tillhöra en av de fyra madhaberna. De som inte är med i en av de fyra madhaberna avviker från Ahl as-sunnat. De som avviker från Ahl as-sunnat blir avvikare eller otrogna."

Sayyid Ahmad Tahtawî (rahmatullahi 'alaih)



för att de gjorde talfîk (samlade ihop de enkla delarna av de fyra madhaberna och slog ihop dem).

Våra imamer i tro och ibâdats

Bland Tâbi'în, som lärde sig Islâm från Ashâb al-kirâm, och Taba at-Tâbi'în, som lärde sig från Tâbi'în, har några avancerat i religiös kunskap och blivit stora imamer som är mutlaq (absoluta) mujtahids.[656] De blev ägare av madhhabs i ibâdats, och de regler som kom från deras ijtihâds kallades den lärdes madhhab. Eftersom de flesta av dessa lärdas madhhabs inte hade registrerats i böcker glömdes de bort. Endast de fyra stora imâms ijtihâds skrevs ner i böcker och bevarades av deras elever och spreds bland muslimerna. De som visar den rätta vägen för alla muslimer på jorden och lär oss Muhammeds väg 'alaihis-salâm oförändrad och obefläckad är dessa fyra stora personer. De är våra imâms av madhhabs i ibâdats. Den första av dem är **Imâm al-a'zam Abû Hanîfa Nu'mân ibn Thâbit** (radiy-Allahu 'anh). Han är en av Islâms största lärda. Han är ledare för Ahl as-sunnat. Den andra är **Imâm Mâlik ibn Anas,** den tredje är **Imâm Muhammad ibn Idrîs Shâfi'î,** den fjärde är **Imâm Ahmad ibn Hanbal** (rahmatullahi 'alaihim ajma'în).

Idag är en person som inte följer någon av dessa fyra imâms i stor fara. Han har avvikit från den rätta vägen.

Två av dessa fyra imamers elever avancerade mycket i kunskapen om îmân. På så sätt blev madhhab i tron två. Den îmân som överensstämmer med Koranen al-karîm och hadîth ash-sharîfs är den îmân som dessa två uppgav. De som sprider îmân-kunskapen från Ahl as-sunnat, vilket är Firka an-nâjiyya -frälsningens trosbekännelse-, för världen är dessa två. Den första är **Abû Mansûr al- Mâturidî,** och den andra är **Abûl Hasan Alî Ash'arî** (rahmatullahi 'alaihima).

Dessa två imamer kommunicerade samma îmân. De få skillnaderna mellan dem är obetydliga. Deras väsen är detsamma. Islâms lärde prisas i Koranen al-karîm och hadîth ash-sharîfs. Det sägs i en âyat al-karîma, in maal: **"Är de som vet lika med de som inte vet?"**[657] I en annan âyat al-karîma, i maal: **"O muslimer! Fråga vad ni inte vet från dem som vet!"**[658]

Det står i hadîth ash-sharîfs:

"Allahu ta'âlâ och änglarna och alla varelser ber för de muslimer som lär människor godhet."

"På qiyâmat-dagen kommer först profeterna, sedan de lärda och sedan martyrerna att göra förböner."

"O folk! Vet att kunskap förvärvas genom att lyssna på en lärd person." "Lär dig kunskap. Att lära sig kunskap är en ibâdat. Thawâb av jihâd ges till de som lär sig och de som lär ut kunskap."

"Att lära ut kunskap är som att ge sadaqa. Att lära sig kunskap från en lärd person är som att utföra tahajjud namâz."

"Att lära sig kunskap är mer givande än alla extra ibâdats.

656 Mujtahider är stora lärda som gjorde ijtihâds, det vill säga de drog betydelser eller slutsatser genom att försöka förstå de dolda innebörderna i âyat al-karîmas eller hadîth ash-sharîfs.
657 Zumar: 39/9.
658 Anbiyâ: 21/7.

För att det gynnar honom och de som han kommer att undervisa."

"Den som lär sig att undervisa andra kommer att få thawâb av Siddîqs."

"Kunskap är en skatt. Nyckeln till den är att fråga." "Lär dig och lär ut kunskap."

"Att lära ut kunskap är en förlossning för synder."

"Lär dig kunskap. Att lära sig kunskap är en ibâdat. Thawâb av jihâd ges till dem som lär sig och till dem som lär ut kunskap."

Hadith ash-sharîf

Han är adab, dygd helt och hållet,
Hans nûr lyser upp mörkret,
Det är Khâtam al-Anbiyâ,
Min älskade Profet.

Profetskapets källa,
Skydd för hjälplösa,
Barmhärtighetens källa är,
Min älskade Profet.

På Hans rygg finns Profetens sigill:
Han är den mest barmhärtige av Nabîs,
Han är orsaken till shafâ'at,
Min älskade Profet.

Den enda auktoritet som kan sätta stopp,
Kaoset på Mahshar-platsen,
Den som informerar från det yttre,
Min älskade Profet.





AHKÂM AL-ISLÂMIYYA (AHKÂM AL-SHAR'IYYA)

Islams bud och förbud kallas **"Ahkâm ash-shar'iyya"** eller **"Ahkâm al-islâmiyya".** De kallas också "Af'âl al- mukallafîn".

Vem kallas mukallaf

Män och kvinnor som är sunda och har nått puberteten kallas "Mukallaf". Mukallaf-personer är ansvariga för att iaktta Allahu ta'âlás bud och förbud.

I vår religion är mukallaf-folk beordrade att först ha îmân och sedan göra ibâdats. De måste också avstå från handlingar som är harâm (förbjudna) och makrûhs (ogillade, stötande).

Aql (intellekt) är en förståelseförmåga. Det har skapats för att skilja mellan gott från ont.

Pojkar kommer i puberteten när de är tolv år gamla. Det finns tecken som visar att en pojke har nått puberteten. Om dessa tecken inte förekommer (om pojken inte har spermier) anses han ha nått puberteten när han fyller femton år. Flickor som når puberteten börjar när de fyller nio år. Om en flicka inte uppvisar tecken på att nå puberteten (om hon inte börjar menstruera), så anses hon ha nått puberteten när hon fyller femton år.

Af'âl al- mukallafîn

Af'âl al-mukallafîn är åtta: **Fard, wâjib, sunnat, mustahâb, mubâh, harâm, makrûh** och **mufsid**.

1- FARD: Saker som Allahu ta'âlâ tydligt och definitivt beordrar i Koranen al-karîm kallas fard. Det är harâm att avstå från fards. De som inte tror och anser att de är viktiga blir otrogna.

Några exempel på fard är att ha îmân, utföra abdast, ghusl, fem gånger dagligen namâz, fasta i Ramadân, ge zakât och åka till hajj när man är rik.

2- WÂJIB: De bud som är bestämda som fards. Att utföra witr och Eid namâz, offra ett djur (qurban) och ge fitra (sadaqa al-fitr) när man är rik. Wâjibs skattesats är som fard.

3- SUNNAT: Saker som Allahu ta'ala inte tydligt beordrade men som är handlingar som vår Profet lovordade, eller som Han vanligtvis gjorde, eller som Han inte förbjöd trots att Han såg dem göras, kallas "Sunnat". Det är kufr (otro) att ogilla en sunnat. Det är inte syndigt att inte göra dem, så länge man tycker om dem. Men den som utelämnar dem ständigt och utan en god ursäkt förtjänar att bli berövad sina belöningar och att bli fördömd. Det är till exempel sunnat att säga adhân, iqâmat, att utföra namâz i jamâ'at (församling), att använda miswâk i abdast, att ge en fest på natten när man gifter sig, att låta omskära sitt barn.

4- MUSTAHÂB: Den kallas också mandub eller âdâb. Det är sunnat al-ghayr al-muakkada. Det är saker som görs och gillas av vår Mästare, Profeten, även om Han

utförde dem en eller två gånger i sitt liv.

Till exempel: Att namnge ett nyfött barn när det är sju dagar gammalt, att utföra ett aqîqa-offer för att välsigna en son eller dotter, att bära fina kläder, att använda fina dofter. De som utför dessa får många thawâbs. Om de utelämnas är det ingen synd.

5- MUBÂH: Handlingar som varken är beordrade eller förbjudna. Saker som är mubâh ger en synd eller thawâb beroende på vad personen som gör dem har för avsikt. Till exempel att sova, äta olika halâlmat, bära olika halâlkläder är mubâh. Om dessa saker görs med avsikten att lyda Islâm, att utföra Islâms regler, ger de thawâb. Som att äta eller dricka med avsikt att vara frisk och göra ibâdats.

6- SKADEGÖRELSE: Det är saker som tydligt har förbjudits av Allahu ta'âlâ i Koranen al-karîm. Att göra harâmiska handlingar eller använda harâmiska saker är definitivt förbjudet. En person som säger "halâl" för något harâm eller "harâm" för något halâl blir en kâfir (otrogen). Det är fard och ger många belöningar att undvika saker som är harâm.

Mord, äktenskapsbrott, sodomi, spelande, att dricka vin och alla typer av alkoholhaltiga drycker, att ljuga, stjäla, att äta fläsk, blod och as, att kvinnor går ut när huvudet, armarna och benen inte är avslöjade, allt detta är harâm och allvarliga synder. Om en person reciterar Basmala innan han eller hon begår dessa synder, eller tror att de är halâl, eller inte lägger vikt vid det faktum att de har gjorts harâm av Allahu ta'âlâ, blir han eller hon en otrogen. Om han begår dem trots att han tror att de är harâm och är rädd för straff, blir han inte otrogen. Han kommer dock att förtjäna att plågas i Jahannam. Om han insisterar på att begå harâms och inte ångrar sig, kommer det att leda till att han förlorar sin îmân (tro) vid sitt sista andetag.

7- MAKRÛH: De är saker som Allahu ta'âlâ och Muhammad 'alaihis- salâm ogillar. Dessa saker minskar ibâdats belöningar. Makrûhs är av två typer: Tahrîmî makrûh: Tahrîmî makrûh är utelämnande av en wâjib, och det är nära harâm. Att begå dem kräver plåga. De är saker som att utföra en namâz under perioden för soluppgång och solnedgång.

Tanzîhî makrûh: De är handlingar som ligger nära mubâh, det vill säga halâl, eller handlingar som det är bättre för dig att inte göra dem än att göra dem. Som att utelämna de handlingar som är sunnat al-ghayr al-muakkada eller mustahâb.

8- MUFSID: I vår religion är de saker som upphäver, gör en legitim handling eller en påbörjad tillbedjan ogiltig, såsom îmân, namâz, äktenskap, hajj, zakât, köp och försäljning. Det är till exempel otro att hädla Allahu ta'âlâ eller Koranen al-karîm; dessa

"En liten ibadat som görs med kunskap är bättre än många ibadat som görs utan kunskap."

Hadith ash-sharîf



handlingar ogiltigförklarar îmân. Att skratta när man utför namâz ogiltigförklarar abdast och namâz. Att under fastan äta eller dricka något medvetet ogiltigförklarar fastan.

De som utför fards, wâjibs och sunnats, och de som avstår från harâms och makrûhs får ajr, det vill säga thawâb (belöning, välsignelse). De som begår harâms och makrûhs och de som inte utför fards och wâjibs blir syndiga. Thawâb av att avstå från en harâm är många gånger större än thawâb av att utföra en fard. Thawâb av att utföra en fard är mer än thawâb av att avstå från en makrûh. Thawâb som följer av att avstå från en makrûh är större än den thawâb som följer av att utföra en sunnat.,

Vad är ibâdat (dyrkan)?

Ibâdat är att iaktta Allahu ta'âlás bud och förbud, som skapade oss och allt som existerar, som håller oss vid liv hela tiden, som skyddar oss från synliga och osynliga olyckor och som ger oss olika välsignelser varje ögonblick.

Det är en mänsklig plikt för människor att tacka Allahu ta'âlâ, som sänder otaliga välsignelser till dem, så mycket som de är kapabla. Detta är en plikt, en skuld som är påbjuden av förnuftet. Men människor har ett felaktigt sinne. Deras resonemang är bristfälligt. De kan inte hitta de saker som kan vara att tacka, vörda Allahu ta'âlâ. Skyldigheterna att tacka och respektera, om de inte förklaras av Allahu ta'âlâ, kan i själva verket vara förolämpande.

De plikter som människor utför med hjärtat, tungan och kroppen och som de måste utföra för att tacka Allahu ta'âlâ har berättats av Allahu ta'âlâ, och de har förmedlats till oss av Hans älskade Profet.

Därför måste förnuftiga människor följa Muhammed 'alaihis-salâm för att tacka Allahu ta'âlâ och dyrka Allahu ta'âlâ. Den som följer Muhammed 'alaihis-salâm är en muslim. **Ibâdat** är att tacka Allahu ta'âlâ, det vill säga att följa Muhammed 'alaihis-salâm

Sektioner av Islâm

Islâm har två delar: A- De saker som måste tros av hjärtat. B- Ibâdats som måste göras av hjärtat och kroppen.

Grundläggande faktorer som man måste tro på med hjärta

Imân är att tro på det faktum att Rasûlullah (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) är

Allahu ta'âlás Profet, att Han är Nabî, den budbärare som Han har valt, och att säga detta med hjärtat och att tro kortfattat på det som Han förmedlade kortfattat och att tro i detalj på det som Han förmedlade i detalj från Allahu ta'âlás, och att säga Kalima ash-shahâda närhelst och så ofta som möjligt. Stark îmân är sådan att, eftersom vi med säkerhet vet att eld bränner, ormar dödar genom förgiftning och vi undviker dem, bör vi anse Allahu ta'âlâ och Hans attribut stora, vara helt säkra på detta med hjärtat, sträva efter Hans godkännande (ridâ') och springa till Hans skönhet (jamâl), och akta oss för Hans vrede (ghadab) och tortyr (jalâl). Vi bör skriva denna îmân på hjärtat fast som en inskription på marmor.

Det finns sex grundläggande principer för îmân, som vi måste tro absolut på. **Dessa är;**

1- Att tro på Allahu ta'âlás existens och Enhet.

2- Att tro på Hans änglar.

3- Att tro på de böcker som uppenbarats av Allahu ta'âlâ.

4- Att tro på Profeterna som skickats av Allahu ta'âlâ.

5- Att tro på den sista dagen (Yawm al-âkhir).

6- Att tro att qadar, khair (gott) och sharr (ont) kommer från Allahu ta'ala.

De ibâdats som görs med både kroppen och hjärtat

Det finns ibâdats som varje muslim absolut måste göra, och det finns regler som måste följas när man gör dessa plikter. Dessa ibâdats kallas Islâms fundamentala principer, och det finns fem av dem:

1- Att säga Kalima ash-shahâda.

2- Att utföra de fem dagliga namâz i rätt tid. 3- Att ge zakât av sin egendom.

4- Att fasta varje dag i Ramadân-månaden.

5- (För en person som kvalificerar sig) för att utföra hajj en gång i sitt liv.

De som älskar dig har ögon
Som inte går bort från andra,
De som har dig som mål,
Tänker inte på världen eller âkhirat.

De som gav sina hjärtan till dig,
De vars kunskap når dig,
De vars ögon har sett dig,
Kommer alltid att ha tur.

De som älskar dör inte,
Deras kroppar förfaller inte,
Den som förlorar sig i kärlek,
Kommer aldrig att ha otur.

De som lyder dina order,
De som nått dig,
De som sjunger som näktergalar,
Ingen kommer någonsin att förstå.

De som känner varandra genom din kärlek,
De som älskar varandra för din skull,
De som nått din närvaro,
Kommer aldrig att frukta döden.
O min bror, om du är smart,
Gör det till din plikt att älska Haqq,
De som inte har smakat på kärlek,
Har inte ett rent hjärta.



GRUNDERNA FÖR ÎMÂN (TRO)

I Âmantu-bönen förklaras îmâns grunder. Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade att îmân innebär att tro på sex saker. Därför måste varje muslim låta sina barn memorera **(Âmantu)** och lära sig dess innebörd grundligt.

ÂMANTU: Âmantu billâhi wa Malâikatihi wa Kutubihi wa Rusulihi wal-yawm-il-âkhiri wa bil qadari, khairihi wa sharrihi min Allâhi ta'âlâ walba'thu ba'dal-mawti haqqun, Ash- hadu an lâ ilâha illallâh wa ash-hadu anna Muhammadan 'abduhû wa rasûluhû.

1-Att tro på Allahu ta'âlâs existens och Enhet

(Âmantu billâhi) "Jag tror på Allahu ta'âlás existens och på Hans Enhet. Jag bekräftar detta faktum med mitt hjärta och bekänner det med mina läppar." Allahu ta'âlâ existerar och Han är En. Han har ingen partner eller motsvarighet. Det vill säga, det finns ingen partner till Honom i Hans attribut eller i Hans person. Eftersom personerna eller attributen hos alla varelser inte liknar personen eller attributen hos deras skapare, är skaparens person och attribut inte lik person eller attribut hos Hans varelser.

Bara Allahu ta'âlâ är Skaparen av alla lemmar, alla celler och alla varelser från ingenting. Ingen kan känna till verkligheten hos Allahu ta'âlâs Person. Han är långt ifrån allt som kommer till uttryck. Det är inte tillåtet att tänka på Hans Person. Vi måste dock memorera Hans attribut som anges i Koranen al-karîm, och vi måste bekräfta Hans gudomlighet med dessa attribut. Alla Hans attribut och Hans namn är eviga i det förflutna (är utan början) och eviga.

Han är inte en materia, ett objekt eller ett tillstånd. Han har ingen likadan, partner eller motpol. Han är inte som de saker vi känner till eller kan föreställa oss. Det går inte att förstå eller föreställa sig hur Han är. När vi säger "Han" är inget av de saker som vi tänker på eller som vi kan föreställa oss är Han.

Allahu ta'âlâ existerar och Han är En. Det finns ingen gud som förtjänar att dyrkas utom Han. Allahu ta'âlâ är inte med tid, plats eller riktning. Han finns inte på någon plats eller i någon riktning. Han är den som skapade tid, plats och riktning. Okunniga människor tror att Han är ovanför Arsh eller uppe i himlen. Han är den som skapade Arsh och det som finns ovanför och under den. Något som skapas senare kan inte vara platsen för den som är azalî (qadim, utan början och evigt). Eftersom Hans person inte stannar på en plats, är Han också långt från de kända sex riktningarna. Han befinner sig inte ovanför eller nedanför, framme eller bakåt, till höger eller vänster. Han befinner sig inte i detta universum eller utanför det. Att vara inne eller ute är endast acceptabelt för två skapade ting.

Man kan inte säga att Allahu ta'âlâ är överallt. Eftersom Allahu ta'âlâ är långt ifrån att ha en plats, är det att säga att Han är överallt detsamma som att utse en plats åt Honom. Den som skapade varje plats, det vill säga allting, är Allahu ta'âlâ.

Den skapade kan inte vara Skaparens plats. På grund av detta bör vi snarare än att säga att Han är överallt säga: "Allahu ta'ala är långt ifrån att ha en plats." Det är

därför vi säger: "Allahu ta'âlâ är närvarande och seende, alltid och överallt.

Hadrat Sayyid Abdulhakîm Arvâsî sade:

"Eftersom Allahu ta'âlâ inte har tid eller plats är det metaforiskt att säga att Han är närvarande och ser. Det betyder att Han är närvarande och ser utan tid och plats. Eftersom Allahu ta'âlás alla attribut är utan tid och plats, är Hans närvaro och seende också utan tid och plats."

Universum skapades på illusionens nivå. Universum i illusionens rang ses som om allt är möjligt med Allahs kraft.

Han är alla varelsers skapare, ägare och absoluta härskare. Man måste tro och erkänna att det inte finns någon som kan dominera, beordra Honom eller vara överlägsen Honom. Varje typ av överlägsenhet, varje egenskap av perfektion tillhör endast Honom. Ingen defekt, inget bristfälligt attribut existerar hos Honom. Han kan göra vad Han vill. Det Han gör är inte avsett att vara till nytta för Honom eller andra. Han gör inte saker för att få en belöning. I allt Han gör finns dock dolda orsaker (hikmats), fördelar, välsignelser och förmåner.

Allahu ta'âlâ behöver inte göra det som är bra och användbart för Sina skapelser, inte heller behöver Han belöna vissa människor eller tortera andra. Det skulle passa Hans överlägsenhet och välvilja om Han förpassade alla syndare till Jannah (paradiset). Och det skulle bli Hans rättvisa om Han satte alla de som lyder och dyrkar Honom i Jahannam (helvetet). Ändå har Han bestämt och förklarat att Han skulle placera muslimer, de som dyrkar Honom, i Jannah och ge dem förmåner och att Han skulle tortera de otrogna i Jahannam för evigt. Han går inte tillbaka på Sitt ord. Det skulle inte vara till någon nytta för Honom om alla levande varelser trodde och dyrkade Honom, och det skulle inte heller skada Honom om alla varelser blev otrogna, blev överdrivna eller var olydiga mot Honom. Han kommer att förlåta, om Han vill, en person som har begått någon stor synd och som har dött utan ånger, utom om det är polyteism eller otrohet. Han kommer att tortera honom, om Han vill, för en lindrig synd. Han förklarade att Han aldrig skulle förlåta dem som dör som otrogna och avfälliga och att Han skulle tortera dem för evigt.

Han kommer att tortera i Jahannam de muslimer som dyrkar Honom, men vars tro (i'tiqâd) inte är förenlig med Ahl as-sunnats tro och som dör utan omvändelse. Men sådana muslimska människor med kätteri (bid'at) kommer inte att stanna i Jahannam för evigt.

Det är möjligt (jâ'iz) att se Allahu ta'âlâ med ögonen i den här världen, men ingen har någonsin gjort det. På qiyâmat-dagen

"Varje muslim måste låta sina barn memorera (Âmantu) och lära sig dess innebörd grundligt."

Huseyn ibn Sa'id (rahmatullahi 'alaih)



kommer Han att ses av otrogna och syndiga muslimer i Sin vrede och härlighet och av fromma muslimer i Sin vänlighet och skönhet. Änglar och kvinnor kommer också att se Honom i Jannah. De otrogna kommer att berövas detta.

Tidsförloppet, dag eller natt, kan inte relateras till Allahu ta'âlâ. Det kan inte ske någon förändring hos Honom i något avseende, och det kan inte heller sägas att Han var på detta sätt i det förflutna eller att Han kommer att vara på detta sätt i framtiden.

Han tränger inte in (hulûl) i någonting. Det vill säga, Han förenar sig inte med något. Han har aldrig någon motsats, omvänd, likhet, partner, assistent eller beskyddare.

Han har ingen far, ingen mor, ingen son, ingen dotter och ingen make eller maka. Han är alltid närvarande överallt, omger och överblickar allt. Han är närmare alla än halsvenen i halsen. Men Hans omgivning, Hans närvaro, samhörighet eller närhet är inte som vi förstår av dessa ord. Hans närhet kan inte förstås med 'ulamas (lärdas) kunskap, med vetenskapsmännens intellekt eller med kashf eller shuhûd (inspirationer, uppenbarelser) av Awliyâ (Allahu ta'âlás kära slavar). Det mänskliga förnuftet kan inte förstå deras inre innebörd. Allahu ta'âlâ är unik i Sin person och i Sina attribut. Ingen förändring eller differentiering sker i någon av dem.

Allahu ta'ala namn är oändliga. Det är välkänt att Han har tusen och ett namn, det vill säga att Han har uppenbarat tusen och ett av Sina namn för människorna. I Muhammeds religion 'alaihis-salâm uppenbarades nittionio av dem, kallade "**Asmâ al-husnâ".**

Allahu ta'âlâs dhâtî- och thubûtî-attribut

Allahu ta'ala har sex (attribut som kallas) Sifât adh-dhâtiyya:

1- Al-Wujûd: Allahu ta'âlâ existerar. Hans existens är evig i det förflutna. Han är Wâjib al-wujûd, det vill säga Hans existens är nödvändig.

2- Al-Qidam: Allahu ta'âlás existens är utan början.

3- Al-Baqâ': Allahu ta'âlâs existens är utan slut. Han upphör aldrig att existera. Liksom existensen av en partner är omöjlig, så är icke-existensen för Hans Dhât (Person, Essens) och Attribut omöjlig.

4- Al-Wahdâniyyat: Allahu ta'âlâ har ingen partner eller motsvarighet i Sin Dhât, Sina egenskaper och gärningar.

5- Al-Mukhâlafatun-lilhawâdith: Hans Dhât och Attribut liknar inte dhât och attribut hos någon av Hans skapelser.

6- Al-Qiyâm bi-nafsihî: Allahu ta'âlâ existerar med Hans Dhât. Han behöver ingen plats. När det inte fanns någon materia eller plats var Han existerande eftersom Han är fri från alla behov. Han kommer alltid att vara densamma i den eviga framtiden som Han hade varit innan Han förde detta universum till existens från icke-existens.

Allahu ta'ala har åtta (Attribut som kallas) Sifât ath-thubûtiyya:

1- Hayât: Allahu ta'âlâ lever. Hans liv är olikt de skapades liv. Hans liv, som är värdigt och utmärkande för Hans Dhât, är evigt i det förflutna och i framtiden.

2- 'Ilm: Allahu ta'âlâ vet allt. Hans kunskap är inte likadan som Hans skapelses kunskap. Om en myra går på en svart sten i nattens mörker, Han ser och vet det. Han känner till de tankar och avsikter som människor hyser i sina hjärtan. Ingen förändring sker i Hans kunskap. Den är evig i det förflutna och i framtiden.

3- Sam': Allahu ta'âlâ hör. Han hör utan något medel eller någon riktning. Hans hörsel är inte som varelsers hörsel. Denna Hans egenskap, liksom Hans andra egenskaper, är evig i det förflutna och även i framtiden.

4- Basar: Allahu ta'âlâ ser. Han ser utan verktyg och villkor. Hans seende sker inte genom ögon.

5- Irâda: Allahu ta'âlâ har en vilja. Han skapar det Han vill. Allting kommer till existens genom Hans vilja. Det finns ingen makt som kan förhindra Hans Vilja.

6- Qudrat: Allahu ta'âlâ är allsmäktig. Ingenting är svårt för Honom.

7- Kalâm: Allahu ta'âlâ har talets attribut. Hans tal sker inte genom verktyg, bokstäver, ljud eller en tunga.

8- Takwîn: Allahu ta'âlâ är Skaparen. Det finns ingen annan skapare än Allah. Allting är skapat av Honom. Vi får inte kalla någon annan än Allahu ta'âlâ för skapare. Han skapade alla varelser från ingenting. Han ensam skapar människors och djurs handlingar, pauser, tankar, sjukdomar, tillfrisknande, goda och onda gärningar, fördelar och nackdelar. Människor kan inte skapa sina egna handlingar eller tankar eller något annat. Det är alltid Han som uppfinner och skapar människors tankar, handlingar, utforskningar och upptäckter. Det är okunnigt och hädiskt att använda ordet "skapare" när man hänvisar till någon annan än Honom.

Allahu ta'âlás sifât ath-thubîtiyya, liksom Hans sifât adh-dhâtiyya, är qadîm (eviga). Dessa attribut är inte heller separerbara från Hans Dhât (person). Med andra ord är Hans attribut varken samma sak som Hans Dhât eller skilda från Hans Dhât. Ingen och ingenting kan vara en partner eller en motsvarighet till Hans Attribut.

Hans Dhâtî-attribut är Allahu ta'âlás attribut som är exklusiva för Hans Person. Dessa Attribut finns inte i någon av de skapade. De har inte heller någon koppling till det skapade.

Hans thubûtî-attribut är de Attribut som har en koppling till det skapade. Förutom den skapande egenskapen har Han gett dem till Sina slavar i begränsade, små mängder. Det kan inte heller ske någon förändring av dessa Hans Attribut. Dessa, liksom Dhâtî-attributen, är azalî (eviga, utan början och eviga). Eftersom varelserna skapades senare, är attributens koppling till dem skapad senare; den är inte evig. Dessa Hans attribut, det vill säga att Han är levande, vetande, hörande, seende, makt, villig och säger, är inte som slavarnas attribut. Endast namnen är liknande. Att förstå Hans Dhât och Attributens väsen är omöjligt.

Ingen skapelse kan förstå sin skapare. Vår Mästare, Profeten,

"Eftersom Allahu ta'âlâ inte har tid eller plats är det metaforiskt att säga att Han är närvarande och ser. Det betyder att Han är närvarande och ser utan tid och lats."
Abdulhakîm Arvâsî (rahmatullahi 'alaih)



sade: **"Meditera över Allahu ta'âlâs varelser. Fundera inte över Hans Person. För ni kan inte uppskatta eller förstå Hans Storhet."** I en annan hadîth ash-sharîf förklarades det: "Allahu ta'âlâ är långt ifrån allt som kommer i åtanke".[659]

2-Att tro på änglar

Wa Malâikatihi: Det betyder "Jag tror på Allahu ta'ala änglar". Änglar är materiella men eteriska (latîf), mer eteriska än materiens gasformiga fas. De är nûrânî (lysande). De är levande. De har förnuft ('aql). Den illvilja som människor har finns inte hos änglar. De kan ta vilken form som helst. Liksom gaser förvandlas till flytande och fasta ämnen och tar vilken form som helst när de blir fasta, kan änglar ta vackra former. Änglar är inte själar som har skilt sig från stora människors kroppar. Kristna antar att änglar är sådana andar. Till skillnad från energi och kraft, de är inte immateriella. Vissa gamla filosofer antog det.

Malak (ängel) betyder sändebud, budbärare. Pluralformen av ordet malak är "Malâika".

Änglarna skapades före alla andra levande varelser. Därför har vi blivit beordrade att tro på dem innan vi tror på de heliga böckerna, som kommer före tron på Profeterna. I Qur'ân al-karîm ges namnen på dessa trosuppfattningar i denna ordning. Tron på änglar måste vara följande: Änglar är slavar av Allahu ta'âlâ. De är inte Hans partner och inte heller Hans döttrar, vilket de otrogna och polyteisterna antar. Allahu ta'âlâ är nöjd med alla änglar. De lyder Hans befallningar och begår aldrig några synder eller inte lyda kommandona. De är varken manliga eller kvinnliga. De gifter sig inte. De får inga barn. De har liv, det vill säga de lever.

När Allahu ta'ala tillkännagav att Han skulle skapa människor frågade änglarna: **"O vår Rabb! Kommer Du att skapa dessa varelser som kommer att fördärva världen och utgjuta blod?"** Sådana frågor, som kallas dhalla, från änglarna ändrar inte det faktum att de är oskyldiga och utan skuld.

Av alla varelser är änglarna de mest talrika. Ingen utom Allahu ta'ala vet hur många de är. Det finns inget tomt utrymme i himlen där änglar inte dyrkar. Varje plats i himlen är upptagen av änglar i rukû' (bugning under namâz) eller i sajda (nedböjning). I himlen, på jorden, i gräset, på stjärnorna, i varje levande och livlös varelse, i varje regndroppe, växtblad, atom, molekyl, i varje reaktion, rörelse, i allt, har änglarna uppgifter. De utför Allahu ta'âlás order överallt. De är förmedlare mellan Allahu ta'ala och varelserna. Vissa av dem är befälhavare för andra änglar. En del av dem förde budskap till Profeterna bland människorna. Vissa änglar för in goda tankar, som kallas "ilhâm" (inspiration), till människans hjärta.

Vissa andra är omedvetna om alla människor och varelser och har förlorat sig själva i Allahu ta'âlás skönhet. Var och en av dessa änglar stannar på en viss plats och kan inte lämna sin plats. Änglar som tillhör Jannah stannar i Jannah. Deras överordnade är Ridwân. Änglar från Jahannam, Zabânîs, utför i Jahannam vad de har blivit beordrade. Elden i Jahannam skadar dem inte, liksom havet inte är skadligt för fiskar. Det finns nitton ledande zabânîs. Deras ledare är **Mâlik**. För varje människa finns det fyra änglar som registrerar alla goda och onda gärningar. Två av dem kommer på natten

659 Cevâb Veremedi, 308/1.

och de andra två kommer under dagen. De kallas Kirâman kâtibîn eller Hafazas änglar. Det har också sagts att Hafazas änglar skiljer sig från Kirâman kâtibîn. Ängeln på ens högra sida är överordnad ängeln på vänster sida och registrerar de goda gärningarna. Den till vänster skriver ner de onda gärningarna.

Det finns änglar som kommer att tortera otrogna och olydiga muslimer i deras gravar och änglar som ställer frågor i gravar. De frågande änglarna kallas **"Munkar och Nakîr"**. De som kommer att fråga muslimer kallas också **"Mubashshir och Bashîr".**

Änglarna är överlägsna varandra. De mest överordnade änglarna är de fyra ärkeänglarna.

1-Jabrâîl 'alaihis-salâm. Hans uppgift var att ge Profeterna wahî (uppenbarelse) och informera dem om bud och förbud.

2-Isrâfîl 'alaihis-salâm. Han kommer att blåsa i det horn som kallas Sûr. Han kommer att blåsa i Sûr två gånger. Vid det första ljudet kommer alla levande varelser utom Allahu ta'âlâ att dö. Vid det andra ljudet kommer alla att återuppstå. 3-Mikâîl 'alaihis-salâm. Hans uppgift är att orsaka billighet, kostnad, knapphet, överflöd och att flytta varje föremål.

4-Azrâîl 'alaihis-salâm. Han tar människornas själar.

Dessa fyra är alla änglars Profeter. Efter dessa fyra, med avseende på överlägsenhet, finns det fyra klasser av änglar: fyra änglar av Hamala al-Arsh, som kommer att vara åtta på qiyâmat; änglar i gudomlig närvaro som kallas Muqarrabîn; ledare för torterande änglar, som kallas Karûbiyûn; och barmhärtighetens änglar, som kallas Rûhâniyûn. Alla dessa är de högre av änglarna.

De är högre än alla människor utom Profeterna. Sulahâ (de som är fromma och avstår från synder) och Awliyâ bland muslimerna är högre än vanliga änglar. Och vanliga änglar är högre än vanliga, det vill säga olydiga, syndiga muslimer.

"Meditera över Allahu ta'âls varelser. Fundera inte på Hans Person. För ni kan inte uppskatta eller förstå Hans Storhet

Hadîth ash-sharîf

3-Att tro på Hans böcker

Wa kutubihi: Det betyder "Jag tror på Böckerna som uppenbarats av Allahu ta'ala". Han skickade dessa Böcker till vissa Profeter genom att låta ängeln Jabrâîl recitera för dem. Till vissa sände Han Böcker inskrivna på tavlor och till vissa andra genom att låta dem höra utan ängeln. Alla dessa Böcker är Allahu ta'âlás ord (Kalâm). De är eviga i det förflutna och eviga. De är inte skapade varelser. De är inte ord som är påhittade av änglar och inte heller är de ord från Profeter. Alla Böcker som skickats av Allahu ta'âlâ är riktiga och sanna.

Etthundrafyra av de himmelska Böckerna blev kända för oss. Av dessa var tio suhuf (pl. av sahîfa, liten bok) uppenbarades för Âdam 'alaihis-salâm, femtio suhuf för Shis (Shît) 'alaihis-salâm,



trettio suhuf för Idrîs 'alaihis-salâm och tio suhuf för Ibrâhîm 'alaihis-salâm; Tawrât (den ursprungliga Toran) uppenbarades för Mûsâ 'alaihis-salam, Zebûr (Psalmerna) för Dâwûd 'alaihis-salam, Injîl (Bibeln) för Îsâ 'alaihis-salam och Qur'ân al-karîm för Muhammed 'alaihis-salam.

Qur'ân al-karîm ersatte alla Böcker och upphävde deras regler. Det kommer aldrig att finnas några fel, tillägg, glömda eller saknade punkter i Qur'ân al-karîm fram till världens ände. All kunskap om det förflutna och framtiden finns i Qur'ân al-karîm. Av denna anledning är den högre och mer värdefull än alla Böcker. Den största mu'jiza (mirakel) av Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) är Qur'ân al-karîm. Om alla människor och djinns skulle samlas och försöka säga något som liknar den kortaste sûrah i Qur'ân al-karîm skulle de inte kunna göra det.

Idag måste alla människor följa Koranen al-karîm. För närvarande finns det ingen riktig Tawrat eller Injîl någonstans. Det finns korrumperade Injîls. Dessa böcker har förfalskats och ändrats av människor. Även om de inte var korrumperade är de inte giltiga; de ogiltigförklarades av Allahu ta'âlâ.

Qur'ân al-karîm uppenbarades âyat för âyat och slutfördes på tjugotre år. Qur'ân al-karîm är giltig fram till qiyâmat. Den är skyddad från att bli ogiltig och från att människor fördärvar den. Om en person tror att det finns en brist eller ett överskott i den, så tror den personen inte på Allahu ta'âlâ.

Det står i âyat al-karîmas in maal:

""Det är vi som har uppenbarat Koranen och det är vi som kommer att skydda den." (Hijr: 9)

""Qur'ân al-karîm är en mycket värdefull, mäktig (oöverträffad) **bok. Falskhet får inte komma in i den varken framifrån eller bakifrån.** (Eftersom) **den är uppenbarad av Allahu ta'âlâ som är hakîm (den mest vise) och mahmûd** (oerhört prisvärd).**"** (Fussilat 41–42)

Koranen al-karîm informerar om många tidigare och framtida händelser. Ju mer du läser den eller hör den, desto mer entusiastisk blir du att läsa eller höra den. Du kan bli fysiskt trött, men du känner dig aldrig uttråkad. Det är ett faktum fastställt med otaliga händelser som upplevts att det botar besvär att läsa den eller lyssna på den. Att bli förskräckt eller få plötsliga känslor av rädsla när man hör den läsas eller reciteras är inte ovanliga händelser, och vissa människor har till och med dött av dess effekt. Hjärtan hos många oförsonliga fiender till Islâm blev lugnade när de lyssnade till Qur'ân al-karîm, och deras ägare blev troende.

Qur'ân al-karîm har inte ändrats sedan den uppenbarades, och den kommer aldrig att ändras. Qur'ân al-karîm är Allahs ord. Det är inte möjligt för människor att komponera en sådan bok. Det har inte varit möjligt att säga något som liknar ens en enda âyat i den. I fjortonhundra år har poeter och litteraturmänniskor varit hjälplösa och förvånade över den poetiska stilen och innebörden i Qur'ân al-karîm.

Efter att vår Profet (sall-Allâhu 'aleihi wa sallam) hedrade nästa värld med Sin närvaro, lät Hadrat Abû Bakr, Hans första Khalîfa, samla hela Koranen al-karîm på papper. På så sätt bildades en bok (ett manuskript) som kallades **Mushaf**. Alla Profetens Ashâb förklarade enhälligt att denna mushaf är Allahu ta'âlás ord. Hadrat 'Uthmân skickade, efter att ha låtit skriva ytterligare sex mushafs, dem till några provinser.

Vi måste läsa Koranens originalform al-karîm på arabiska. Det är inte möjligt att kalla någon text skriven med andra bokstäver för Qur'ân al-karîm. Man måste vara med abdast (tvagning) när man håller den, sitta mot qibla och läsa den med uppmärksamhet. Man måste läsa den långsamt och i khushû (djup och ödmjuk vördnad) och genom att titta på mushaf och uttala varje âyat korrekt i enlighet med reglerna för tajwîd. Man måste hålla i minnet att det man läser är Allahu ta'âlás ord och lyda bud och förbud i Qur'ân al-karîm.

"Det är Vi Som har uppenbarat Koranen och det är Vi Som kommer att skydda den." ***Hijr: 9***

4-Att tro på Profeter

Wa Rusulihi: Det betyder: "Jag tror på Allahu ta'ala Profeter." Profeterna sändes för att människor skulle uppnå den väg som Allahu ta'âlâ vill och för att vägleda dem till den rätta vägen. De är ädla, respektabla personer vars natur, karaktär, kunskap och intellekt är högre än hos alla människor i deras tid, och som inte har något dåligt drag i sin karaktär eller något ogillat sätt.

Profeterna hade egenskapen Ismat, det vill säga att de inte begick några allvarliga eller veniella synder före eller efter att de informerades om sitt nubuwwat (profetskap). Efter att de informerades om sin nubuwwat och tills deras nubuwwat var känd och spridd, hade de inte sådana defekter som blindhet, dövhet eller liknande.

En Profet som förde med sig en ny religion kallas Rasûl (budbärare). En Profet som inte förde med sig en ny religion utan uppmanade människor att återgå till den tidigare religionen kallas Nabî. När det gäller kommunikation (tablîgh) av befallningar och när det gäller att kalla människor till Allahu ta'âlás religion, finns det ingen skillnad mellan en rasûl och en nabî. Vi måste tro att alla Profeter, utan undantag, var ärliga och sanningsenliga. Den som inte tror på en av dem anses inte tro på någon av dem.

Trots att de hade många fiender och blev hånade och behandlade hårt, fruktade Profeterna inte fienderna och visade ingen tvekan när de meddelade människor Allahu ta'âlás befallningar. Allahu ta'âlâ stödde Sina Profeter med mu'jizas för att visa att de var ärliga och sanningsenliga. Ingen kunde stå emot deras mu'jizas. Den person som accepterar och tror på en Profet kallas Hans ummat. På qiyâmat-dagen kommer Profeterna att tillåtas att göra förböner för dem som allvarligt syndade mot sina ummat, och deras förböner kommer att accepteras. Allahu ta'âlâ kommer också att tillåta ulamâ (lärda), sulahâ (de som är fromma) och awliyâ (de som är älskade av Allahu ta'âlâ) bland deras ummats att göra förböner, och deras förböner kommer att accepteras.



Profeterna ('alaihimus-salawâtu wat-taslîmât) lever i sina

gravar med ett liv som vi inte kan känna till; jorden får inte deras välsignade kroppar att ruttna. Av denna anledning sades det i en hadîth ash-sharîf: **"Profeterna utför namâz i sina gravar".**

Medan Profetens välsignade ögon sov, sov hans hjärtas öga inte. Alla Profeter var likvärdiga när det gällde att utföra sina plikter som Profeter och att besitta nubuwwats förträfflighet. Profeter ('alaihimus-salawâtu wat-taslîmât) är människor. Jinns, änglar och kvinnor kan aldrig vara Profeter för människor. Jinns och änglar kan aldrig nå graden av profeter skap. Profeterna hade överlägsenhet och hedersbetygelser över varandra. Till exempel när det gäller antalet av deras ummats, storleken på de länder till vilka de sändes, deras kunskap och ma'rifat som spreds i ett större område och deras mirakel som var rikliga och kontinuerliga och eftersom det fanns särskilda välsignelser och favörer för dem. På grund av detta är den sista tidsålderns Profet, Muhammad 'alaihis-salâm, överlägsen alla andra Profeter. De Profeter som kallas Ulu'l-'azm är överlägsna de andra. Rasûls är överlägsna nabîs som inte är rasûls. Âdam 'alaihis-salâm är Safîyyullah, den rena personen som skapades som en ädel person med Allahu ta'âlâs gunst. Nûh 'alaihis-salâm är Najîyullah, den som alltid är nedsänkt i Allahu ta'âlâ, den som gläds med de gudomliga fayzes. Ibrâhîm 'alaihis-salâm är Khalîlullah eftersom det inte fanns någon kärlek till varelser och det fanns bara kärlek till Allahu ta'âlâ i Hans hjärta. Mûsâ 'alaihis-salâm är Kalîmullah eftersom Han talade med Allahu ta'âlâ. Îsâ 'alaihis-salâm är Rûhullah och Kalimatullah, för Han hade ingen far och föddes endast på Kalima al-ilâhiyya (det gudomliga ordet), "Var!". Dessutom predikade Han Allahu ta'ala ord, som var fulla av Gudomlig Visdom, och meddelade dem till folkets öron.

Muhammed 'alaihis-salâm, som är orsaken till skapelsen av alla varelser och den mest överlägsna, den mest framstående, den mest hedervärda av mänskligheten, är Habîbullâh (Allahu ta'âlâs älskling). Det finns många bevis som bevisar Hans storhet och överlägsenhet och att Han var Habîbullâh. Av denna anledning kan sådana ord som "blev övervunnen" eller "besegrades" inte sägas om Honom. Vid qiyâmat kommer Han att stiga upp ur Sin grav inför alla.

Före alla andra kommer Han att gå till platsen för mahshar (dom). Han kommer att gå in i Jannah före alla andra. Graden av Hans vackra moraliska karaktär kan inte uppskattas, mänsklig kraft är otillräcklig för att göra det.

På qiyâmat-dagen kommer alla Profeter att söka skydd i skuggan av sin fana. Allahu ta'ala befallde alla Profeter att om de förblev vid liv fram till Muhammed 'alaihis-salâms tid, som bland varelserna var Hans Älskade och utvalda, skulle de tro på Honom och hjälpa Honom. I sin tur beordrade alla Profeter sina ummats att göra detsamma i sin sista begäran. Muhammed 'alaihis-salâm är "Khâtam-al-anbiyâ" (den siste Profeten), det vill säga ingen Profet kommer att efterträda Honom.

Profeternas egenskaper

Man måste tro att varje Profet ('alaihimus-salâm) hade sju egenskaper:

1-Ismat: De begår aldrig synder. Profeter begår inga synder, vare sig allvarliga eller veniella, som var eller skulle vara förbjudna i någon sann religion.

2-Amânat [pålitlighet]: Profeterna är pålitliga människor i alla avseenden. De begår aldrig något förtroendebrott.

3-Sidq: Profeter är ärliga människor i alla sina ord, handlingar och beteenden. De ljuger aldrig.

4-Fatânat: Profeter är extremt intelligenta och smarta människor. Ingen med brister som blindhet eller dövhet blev Profet. Alla Profeter är män. Ingen kvinna var en Profet.

5-Tablîgh: Profeterna lärde sig allt de förklarade med hjälp av den wahy (uppenbarelse) som kom från Allahu ta'âlâ. Inget av de bud eller förbud som de meddelade kommer från deras egna personliga tankar. De kommunicerade allt det som de fick order om att kommunicera.

6-Adâlat [rättvisa]: Profeter begår aldrig grymhet eller orättvisa. De avviker inte från rättvisan för någons skull.

7-Amnul-azl: De är inte avskedade från Profetenskapet. De är en Profet i denna värld och i âkhirat.

Antalet Profeter är inte känt. Det är väl känt att det fanns mer än etthundratjugofyra tusen. Av dem var 313 eller 315 Rasûls. Det gick ungefär tusen år mellan varje Rasûl.

De sex överlägsna rasûls bland dem, kallade **Ulu'l-'azm,** är: **Âdam, Nûh, Ibrâhîm, Mûsâ, Îsâ** och **Muhammad Mustafâ** 'alaihimus-salâtu was-salâm. Följande trettiotre Profeter är välkända: Âdam, Idrîs, Shis (eller Shît), **Nûh, Hûd, Sâlih, Ibrâhîm, Lût, Ismâ'îl, Is'haq, Ya'qûb, Yûsuf, Ayyûb, Shu'aib, Mûsâ, Hârûn, Khidir, Yûsha' ibn Nûn, Ilyâs, Alyasa', Dhu'l-kifl, Sham'un, Ishmoil, Yûnus ibn Matâ, Dâwûd, Sulaymân, Loqmân, Zakariyyâ, Yahyâ, 'Uzair, Îsâ ibn Maryam, Dhu'qarnain och Muhammad** 'alaihimus-salâtu wa-ssalâm.

Endast namnen på tjugoåtta av dem finns skrivna i Qur'ân al-karîm. Det är inte säkert om Dhu'qarnain, Loqmân, 'Uzair och Khidir var Profeter eller inte. Det står skrivet i den trettiosjätte bokstaven i den andra volymen av Maktûbât al-Ma'sûmiyya att det finns autentiska rapporter som säger att Khidir ''alaihis-salâm var en Profet. Och det står skrivet på följande sätt i den hundratjugoandra bokstaven: Att Khidir 'alaihis-salâm visar sig i en mänsklig form (från tid till annan), och att han också gör vissa saker, visar inte att han lever. Allahu ta'ala har gett hans själ, liksom många andra Profeters och Awliyas själar, tillåtelse att visa sig i en mänsklig form. Att se dem bevisar inte att de lever.

5-Att tro på Âkhirat (Livet efter detta)

Wal yawmil âkhiri: Det betyder "Jag tror på âkhirat-dagen". Den börjar den dag då en person dör och fortsätter till slutet av qiyâmat (domedagen). Den kallas "sista dagen" eftersom det inte finns någon natt som kommer efter den, eller eftersom den kommer efter världen. Det har inte gjorts känt när qiyâmat

"Profeterna utför namâz i sina gravar."

Hadith ash-sharîf



kommer att inträffa. Icke desto mindre pekade vår Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) på många av dess förebådare:

Religiös kunskap kommer att glömmas bort. Seden och ondskan kommer att öka. Gudlösa, omoraliska och ohederliga människor kommer att vara i ledningen. Allahu ta'âlás order kommer att förbjudas. Överallt kommer det att begås skadegörelse.

Hadrat Mahdî kommer; Îsâ 'alaihis-salâm kommer att stiga ner till Damaskus från himlen; Dajjâl kommer att dyka upp; människor som kallas Ya'jûj och Ma'jûj kommer att sätta hela världen i gungning; solen kommer att stiga upp från väst. Våldsamma jordbävningar kommer att inträffa; en eld ska komma ut ur Jemen; himlar och berg kommer att spricka i bitar; solen och månen kommer att förmörkas; haven kommer att blanda sig med varandra, koka och torka ut.....[660]

En muslim som begår syndiga handlingar kallas fâsiq. Fâsiqs och alla otrogna kommer att plågas i sina gravar. Dessa fakta måste man verkligen tro på.

Frågor i graven är sanna. Efter begravningen kommer den avlidne att ha ett okänt liv och kommer antingen att vara välsignad eller plågad. Som det förklarades i hadîth ash-sharîfs kommer två änglar vid namn Munkar och Nakîr, i skepnad av två okända skräckinjagande människor, att komma till hans grav och fråga ut honom.[661]

Frågorna i graven kommer enligt vissa forskare att handla om vissa grundläggande principer i îmân, eller om hela îmân enligt andra. Av denna anledning måste vi lära våra barn frågorna och svaren på följande frågor och ha dem memorerade:

“"Vem är din Rabb? Vem är din Profet? Vad är er religion? Vad är (namnet på) er heliga bok? Var är er qibla? Vilka är era madhhabs i îmân och i amal (ibâdat)?"

"Min Rabb är Allah. Min Profet är Muhammed 'alaihis-salâm'. Min religion är Islâm. Min heliga bok är Qur'ân al-karîm. Min qibla är Kâ'ba. Min madhhab i îmân är Ahl as-sunnat wal-jamâ'at, och min madhhab i ibâdât är Imâm al-a'zam Abû Hanîfas madhhab."

Det står skrivet i **Tadhkira al-Qurtubî** att de som inte är Ahl as-sunnat inte kommer att kunna svara korrekt. Gravarna för dem som kommer att ge vackra svar kommer att förstoras och ett fönster kommer att öppnas till Jannah. Varje morgon och varje kväll kommer de att se sina platser i Jannah, och änglar kommer att göra dem tjänster och ge dem goda nyheter. Den som inte kan svara korrekt kommer att slås med järnhammare så hårt att alla varelser utom människor och djinns kommer att höra hans skrik. Hans grav kommer att bli så tät att den kommer att klämma honom som om hans ben varvas med varandra. Ett hål kommer att öppnas till Jahannam. På morgonen och kvällen kommer han att se sin plats i Jahannam. Han kommer att plågas bittert i sin grav fram till uppståndelsen.

Det är nödvändigt att tro på ett liv efter döden. När köttet och benen har ruttnat och förvandlats till jord och gas kommer de att samlas igen; själarna kommer att gå in i de kroppar de tillhör och alla kommer att stiga upp ur sina gravar. Därför kallas

660 Bukhârî, "'Ilm", 21; Ibn Mâja, "Fitan",, 25; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, III, 108.
661 Ibn Mâja, "Fitan",, 25.

denna tid för Qiyâmat-dagen (uppstigningens dag).

Alla levande varelser kommer att samlas på Mahshar (samlingsplats). Handlingsböckerna kommer att flyga till sina ägare. Den allsmäktige Allah, jordens, himlens, stjärnornas och alla partiklars skapare, kommer att se till att allt detta sker. Allahu ta'ala Rasûl, vår Mästare (sall-Allâhu 'aleihi wa sallam), rapporterade att detta kommer att ske. Förvisso är Hans ord alltid sanna. Allt kommer säkerligen att ske.

De fromma (sâlih), goda människornas, böcker kommer att ges från deras högra sida, och de syndiga (fâsiq), dåliga människornas, kommer att ges från deras baksida eller vänstra sida. Varje handling, god eller ond, stor eller liten, gjord i hemlighet eller öppet, kommer att finnas i den boken. Gärningar, även de som är okända för Kirâman kâtibîn-änglarna, kommer att avslöjas genom vittnesmål från mänskliga organ och av Allahu ta'âlâ, som vet allt, och det kommer att ske en utfrågning och avräkning av varje handling. Vid mahshar kommer varje hemlig handling att avslöjas om Allahu ta'âlâ vill det. Änglarna kommer att tillfrågas: **"Vad har ni gjort på jorden och i himlen?".** Profeterna kommer att tillfrågas: **"Hur har ni förmedlat Allahu ta'alaas befallningar till Hans slavar?"**. Och alla kommer att tillfrågas: **"Hur anpassade ni er till Profeterna, hur utförde ni de uppgifter som uppenbarades för er? Hur iakttog ni varandras rättigheter?"** Vid mahshar kommer de som har îmân och vars handlingar och moral är vacker att belönas och välsignas, och människor med dålig moral och felaktiga handlingar kommer att straffas hårt.

Allahu ta'âlâ, med Sin rättvisa, kommer att plåga vissa muslimer för sina små synder. och Han kommer med Sin barmhärtighet att förlåta alla allvarliga och veniella synder hos andra muslimer som Han vill. Med undantag för otro (kufr) och polyteism (shirk) kommer Han att förlåta alla synder om Han vill, och Han kommer att plåga för en lindrig synd om Han vill. Han förklarar att Han aldrig kommer att förlåta dem som har dött med otro och polyteism. De otrogna med eller utan en himmelsk bok, det vill säga de som inte tror att Muhammed (alaihis-salâm) är Profet för alla människor och som inte godkänner ens en enda av de regler (order och förbud) som Han har meddelat, kommer säkerligen att hamna i Jahannam och plågas i evighet om de dör i otro. På qiyâmat-dagen kommer det att finnas en Mîzân (våg), som skiljer sig från de vi känner till, för att väga gärningar och beteende. Den kommer att vara så stor att en av dess vågar kan rymma jorden och himlen. Vågen för goda gärningar kommer att vara ljus och på sidan av Arsh där Jannah finns, och vågen för

"Att säga salawât åt mig kommer att vara en nûr för dig på Sirâtbron."
Hadith ash-sharîf



synder kommer att vara mörk och på sidan av Arsh där Jahannam finns. Handlingar, ord, tankar och blickar som görs i världen kommer att ta form där, och de goda gärningarna i ljusa figurer och ondska i mörka och äckliga figurer kommer att vägas på denna våg, som inte liknar världsliga vågar. Det sades att den våg som bär den tyngre lasten kommer att gå upp och den som bär den lättare lasten kommer att gå ner.

Enligt vissa forskare kommer det att finnas olika balanser.

Det kommer att finnas en bro som kallas Sirât, som kommer att byggas över Jahannam på Allahu ta'ala kommando. Alla kommer att beordras att gå över den bron. Den dagen kommer alla Profeter att be: "O Allah! Bevilja frälsning!" De som ska gå till Jannah kommer lätt att korsa bron och nå Jannah. Några av dem kommer att passera med blixtens hastighet, några med vindens hastighet och andra som en galopperande häst. Sirâtbron är tunnare än ett hårstrå och vassare än ett svärd. Att anpassa sig till Islâm i denna värld har en liknande aspekt; att anpassa sig exakt till Islâm är som att korsa Sirât. De som klarar av svårigheten att kämpa med sina nafses här kommer lätt att korsa Sirât där. Av denna anledning kallade Allahu ta'âlâ den rätta vägen, som Islâm pekar ut, för "Sirât al-mustaqîm". Denna likhet i namnen visar att det är som att korsa Sirât att stanna inom Islâms väg. De som förtjänar Jahannam kommer att falla från Sirât ner i Jahannam.

Det är fard att tro på Sirâtbron. Eftersom Sirât Bridge finns i Nass (Qur'ân al-karîm och hadîth ash-sharîfs). I Qur'ân al-karîm står det i maal: "Led dem till Jahannams väg! För de är ansvariga. (Förvara dem vid platsen för redovisning! De kommer att ställas till svars; de kommer att tillfrågas om vad de trodde på och vad de gjorde)." [Sâffât: 23, 24].

I boken Nuhbet-ul-leâli står det skrivet: Sirât är en bro över Jahannam. Det sägs i en âyat al-karîma, in maal: **"Det finns inte en enda av er som inte kommer att passera igenom där."** [Maryam: 71] De lärda inom Ahl as-sunnat förklarade "Ni kommer att passera igenom där" âyat al-karîma som att ni passerar genom Sırât. [Birgivî Vasiyetnâmesi].

Det står i hadith ash-sharîfs:

"Över Jahannam kommer Sırâtbron att byggas. Jag kommer att vara den första Profeten som passerar genom den med min ummat." [Bukhârî]

"Den som älskar min Ahl al-bayt och Ashâb innerligt kommer inte att halka när han passerar Sirâtbron." [Deylemi]

"På qiyâmat-dagen kommer jag att stå vid Sirâtbron och vänta på att min ummat ska passera. Allahu ta'âlâ kommer att säga: 'Be om vad du vill, be om förbön för vem du vill, din förbön kommer att accepteras'. Efter att ha gjort förböner för min ummat kommer jag att fortsätta att be om ursäkt. Tills min Rabb säger: 'Sätt var och en av dina ummat som en gång har sagt Lâ ilâha illallah uppriktigt och dött med îmân i Jannah', kommer jag inte att resa mig upp." [Imâm Ahmad]

"Att passera Sirâtbron beror på allas nûr. Vissa kommer att passera på ett ögonblick, som en blixt, som ett stjärnskott, som en galopperande häst. Den som har lite nûr kommer att krypa med ansiktet nedåt. Hans händer

och fötter kommer att glida och han kommer att klamra sig fast igen. Slutligen kommer han att fly från att krypa." [Tabarani]

"Ingen Ahl al-bid'at kommer att kunna klara Sirât; de kommer att falla in i Jahannam." [Ibn Asakir]

"Många människor vet inte att de korsar Sirât, kommer att fråga änglarna: Var finns Sirât och Jahannam?

Har vi passerat dem? Änglarna kommer att svara: Ni har passerat Sirât över Jahannam. Men Jahannams eld har dragit sig tillbaka och täckt din nûr." [Jâmi-us-sagir]

"Sirât är tunnare än ett hårstrå och vassare än ett svärd. Änglar kommer att försöka rädda muslimerna. Jabrâîl ('alaihis-salâm) **kommer att hålla mig i midjan. Och jag kommer att be: 'Yâ Rabbî! Bevilja räddning åt min ummat, rädda dem". Den dagen kommer många att glida och falla."** [Bayhaqi]

"I Jannah finns det välsignelser som ingen har sett, hört talas om eller kan föreställa sig."
Hadith ash-sharîf

En del av vår Mästare, Profetens ummat, kommer att gå direkt till Jannah när de stiger upp ur graven. Änglarna kommer att säga till dem:

- Har du blivit ställd till svars? - Nej, det har vi inte.

- Har du gått över Sirâtbron? - Nej, vi har inte sett Sirât.

- Har du sett Jahannam?

- Nej, vi har inte heller sett Jahannam.

- Vilken gärning gjorde du för att du kom till Jannah utan att bli kallad till ansvar och utan att få genomgå Sirât?

- Vi har två egenskaper. Vi har fått denna välsignelse på grund av dem. Vi skulle känna skam inför Allah och inte synda ens när vi var ensamma. Den andra är att vi var nöjda med det lilla som Allah gav oss.

Änglarna kommer att säga: Dessa förmåner är din rätt. **[Ibn Hibbân]**

När vi nämner Sirât-bron ska vi inte tro att den är lik de broar som vi känner till. I själva verket säger vi att det är nödvändigt att gå över bron för att klara kursen. Men ett prov liknar inte på något sätt en bro. Som sådan är Sirât-bron inte alls lik de kända broarna eller broarna för examination.[662]

Det kommer att finnas en vattensamling som kallas **Hawd al-Kawthar** och som är reserverad för vår Mästare Muhammad Mustafâ (sall-Allahu 'aleihi wa sallam). Den kommer att vara vidsträckt som en resa på en månad. Dess vatten är vitare än mjölk och dess doft är mer behaglig än mysk. Dricksglasen runt omkring den är rikligare än stjärnor. En person som dricker dess vatten kommer aldrig att bli törstig igen, inte ens i Jahannam.



662 Tam Ilmihal Se'âdet-i Ebediyye (Den oändliga saligheten), 58/3.

Shafâ'at (förbön) är sann. Profeter, valherrar, fromma muslimer, änglar och de som tillåts av Allahu ta'ala kommer att gå i förbön för förlåtelse av de veniella och allvarliga synderna hos de muslimer som dör utan att ha omvänt sig, och deras förbön kommer att accepteras.

Jannah och Jahannam existerar nu. Jannah ligger ovanför de sju himlarna.

Jahannam är under allting. Det finns åtta Jannahs och sju Jahannams. Jannah är större än jorden, solen och himlen, och Jahannam är mycket större än solen. **"Den här världen är ett fängelse för muslimer."** [Muslimer] **"Världen är en Jannah jämfört med livmodern, men en soptipp jämfört med Jannah".** [Ma'rifetnâme] Kan en soptipp jämföras med Jannah? Liksom det är omöjligt för ett barn i livmodern att veta att han kommer till världen och uppleva olika händelser, är det omöjligt för en muslim som ska åka till Jannah att veta vilka välsignelser han kommer att få där. Det står i hadith ash-sharîfs: "I Jannah finns det välsignelser som ingen har sett, hört eller kan föreställa sig." [Muslim] "Mellan välsignelserna i Jannah och världens välsignelser finns likheten endast i deras namn." [Bayhaqi]

Om man tror på Allahu ta'âlâs oändliga makt, måste man tro på allt som Han har förklarat. Janâb al-Haqq säger att det inte kommer att finnas några problem i Jannah och att folket i Jannah kommer att få alla välsignelser de önskar.

Jämfört med välsignelserna i Jannah är världens välsignelser inte ens som deras skuggor, deras bilder. Liksom bilden av ett träd inte är samma sak som ett träd, så är världens välsignelser bredvid Jannahs. Eftersom Allahu ta'âlâ har skapat de särskilda välsignelserna för världen från ingenting, kommer Han att skapa ofattbara välsignelser i âkhirat. Det finns inga svårigheter för Allahu ta'ala.

Det finns ingen sorg eller problem i Jannah.

Maals av några få âyat al-karîmas, **"Det finns den största belöningen och mer** (att se Allahu ta'âlâ) **för dem som gör goda gärningar. Varken en svart** (fläck) **eller förödmjukelse smörs på deras ansikten. De är Jannahs folk, och i det ska de stanna."** [Yûnus: 26] **"När det gäller dem som tror och gör goda gärningar kommer Firdaws Jannah att vara deras hemvist. Där kommer de att stanna för evigt, utan önskan om att avlägsnas därifrån."** [Kahf: 107–108] **"Var du än tittar i Jannah kommer du att se ett överflöd av lycka och ett stort rikes härligheter (storhet, stora välsignelser)."** [Insân: 20]

Det står i hadith ash-sharîfs: **"Allahu ta'âlâ sade: 'Jag har förberett för de fromma saker som ögonen inte har sett, öronen inte har hört och folk inte kan föreställa sig'."** [Bukhârî] **"De som kommer in i Jannah dör inte, de kommer att leva för evigt. De kommer alltid att vara lyckliga, aldrig ledsna, aldrig känna sig hopplösa, deras kläder kommer inte att slitas ut och deras ungdom kommer inte att ta slut**."[Ibn Abiddunya]" **Människorna i Jannah kommer aldrig att bli sjuka, gamla eller ledsna; de kommer alltid att vara lyckliga."** [Muslim] **"Om en person som kommit in i Jannah säger: 'Jag vill rida på en häst', kommer han att rida på en häst; om han säger: 'Jag vill flyga', kommer han att flyga."** [Tirmidhî] **"Det kommer att frågas till personen på Jannahs lägsta nivå: 'Be om vad du än vill ha'. Han kommer att be om allt som kommer i hans huvud. Det kommer att sägas till honom: 'Två gånger av allt du bad om kommer att**

ges till dig.'" [Muslim] **"I Jannah kommer alla att vara 33 år gamla."** [Tirmidhî, Kurtubî, Nawawî]

6- Att tro på qadar

Wa bil-qadari khairihî wa sharrihî min-Allâhi ta'âlâ: Det vill säga, jag tror på qadar och att gott (khair) och ont (sharr) kommer från Allahu ta'âlâ. Det goda och onda, nytta och skada, vinst och förlust, som kommer över människor är alla från Allahu ta'âlâs vilja.

Allahu ta'âlás eviga vilja att något ska existera kallas qadar (predestination). Förekomsten av qadar, det vill säga det som är viljan, kallas qadâ'. Termerna qadâ' och qadar används också omväxlande.

İSaker som händer från evigheten i det förflutna till den eviga framtiden, deras särdrag, rörelser och varje händelse, är skapade av Honom i enlighet med vad Han visste i för evigheten. Alla människors goda och onda gärningar, deras tro eller otro på Islâm, alla deras handlingar, gjorda frivilligt eller ovilligt, är skapade av Allahu ta'âlâ. Han är ensam den som skapar och gör allt som sker genom en sabab (orsak, medel, mellanhand). Han skapar allting genom något medel.

Profeterna ('alaihimus-salâm), som i högsta grad var av kunskap och vetenskap och som tydligt kunde se verkligheten, och Islams 'ulamâ, som i deras fotspår nådde droppar från deras oceaner av kunskap, påpekade att varje sak som i dag antas vara brinnande eller konstruktiv är ett oförmånligt och dåligt kausalt medel som den Verklige Skaparen har satt in som en mellanled. Allahu ta'âlâ är ensam den som brinner. Han kan också brinna utan eld, men det är Hans Bruk att bränna med eld. Om Han inte vill bränna, förhindrar Han att bränna även i elden. Han brände inte Ibrâhîm 'alaihis-salâm i elden. Han bröt mot Sin sedvänja eftersom Han älskade Honom mycket. Om Allahu ta'ala hade velat hade Han kunnat skapa allting utan medel, bränna utan eld, ge oss näring utan att vi äter. Men Han gjorde Sina slavar den tjänsten att skapa allt genom mellanhänder. Han ville skapa vissa saker genom vissa mellanhänder. Han gömde Sina verk i mellanhänder. Han dolde Sin makt bakom mellanhänder. Den som vill att Han ska skapa något håller fast vid dess medel och får det på så sätt. Den som vill tända en lampa använder tändstickor; den som vill utvinna olja ur oliver använder krossverktyg; den som har huvudvärk tar en aspirin; den som vill komma till Jannah och få oändliga förmåner anpassar sig till islam; den som skjuter sig själv med en pistol eller dricker gift kommer att dö; den som dricker vatten när han svettas kommer att förlora sin hälsa; den

"Av Janâb al-Haqq, Vem gav det goda och ondska till nafs, den som renar sina nafs från synder, okunnighet och avvikelse kommer ha frälsning. Den som lämnar sin nafs i de är förstörd."
Skyddsdukar: 7–10



som begår synder och förlorar sin îmân kommer att gå till Jahannam. Oavsett vilket mellanled en person använder sig av kommer han att få det för vilket mellanleden har gjorts till ett medel. Den som läser islams böcker lär sig islam, gillar den och blir muslim. Den som lever bland de icke-religiösa och lyssnar på vad de säger blir okunnig om Islâm. De flesta av dem som är okunniga om Islâm blir otrogna.

När en person kliver på ett fordon åker han till den plats som fordonet ska åka till.

Om Allahu ta'ala inte hade skapat Sina verk genom mellanhänder skulle ingen behöva någon annan. Alla skulle be om allting direkt från Allahu ta'âlâ och skulle inte behöva ta hjälp av någonting. Det skulle inte finnas några sociala relationer mellan människor såsom överordnad och underordnad, förman och arbetare, elev och lärare och så vidare, och därmed skulle denna värld och nästa vara i oordning, och det skulle inte finnas någon skillnad mellan vackert och fult, gott och ont, lydigt och upproriskt.

Allahu ta'âlâ skapade irâda (vilja) i Sina födda slavar och gjorde denna vilja och önskan till ett medel för att skapa deras handlingar. När en av Hans slavar vill göra något skapar Allahu ta'âlâ denna handling om Han också vill det. Om slaven inte vill, så vill Allahu ta'âlâ inte heller och Han skapar inte den saken.

Människors frivilliga handlingar sker efter två omständigheter. För det första är personens vilja och makt inblandade. För övrigt kallas människors handlingar, det vill säga de lemmar som gör det som en person hade för avsikt att göra, för kesb (förvärv), vilket är en egenskap hos människor. För det andra sker Allahu ta'âlás skapelse. Allahu ta'âlás order, förbud, belöningar och plågor är alla på grund av att kesb har givits till människor.

Allahu ta'âlâ vet allting, både det förflutna och framtiden, med Sin eviga kunskap. Han vet till exempel om en icke-troende skulle förbli en icke-troende för evigt. Han vet hur allting kommer att ske. Alla djur, växter, icke-levande varelser, fasta ämnen, vätskor, gaser, stjärnor, molekyler, atomer, elektroner, elektromagnetiska vågor, varje rörelse hos varje varelse, fysiska händelser, kemiska och nukleära reaktioner, energirelationer, fysiologiska händelser hos de levande varelserna, alltings existens eller icke-existens, människors goda och onda gärningar, deras straff i den här världen och i nästa värld och allting existerade i Allahu ta'ala Kunskap i föråldrandet. Han kände till allt i föråldern. När solen går upp och ner under ett år beräknas och skrivs på kalendrar. Solen går upp och går ner på den tid som skrivs in på kalendrar. Solen går inte upp och ner på de tider som är kända eftersom det står så på kalendrarna. Att det står skrivet i en kalender påverkar inte solens upp- och nedgång. På samma sätt, eftersom Allahu ta'âlâ vet vad som kommer att hända med människor, skrev Han dem på lawh al-mahfûz. Att Allahu ta'âlâ informerar om att vissa människor kommer att vara olyckliga beror på att de vill stanna kvar i otro och inte vill ha îmân med sin vilja. Att de är otrogna beror annars inte på att Allahu ta'âlâ informerade om det. Allahu ta'âlâ säger i Qur'ân al-karîm: **"Janâb al-Haqq lärde ut det goda och det onda** (eller ibâdat och synd) **och gav människor vilja** (rätt att välja, irâda al-juz'iyya) **att göra något av dessa. Den som renar sitt nafs** (som renar den från ondska och fyller den med dygd) **kommer att få frälsning. Den som lämnar sitt nafs i synd, okunnighet och avvikelse är ruinerad."** [Ash- Shams 7–10]

Människor är fria att använda sin irâda al-juz'iyya (lilla vilja); de är inte tvingade.

Det vill säga, om irâda al-juz'iyya används för att göra gott, skapar Allahu ta'âla godhet; om den används för att göra ont, skapar Allahu ta'âla ondska. [Irâda al-juz'iyya-avhandling].

Det betyder att Han ger godhet till dem som vill ha godhet, och de blir lyckliga. Han ger ondska till dem som vill ha ondska, och de blir olyckliga. Det finns inget tvång här. Allahu ta'âla får inte människor att synda med tvång och kastar dem i Jahannam med tvång. På det hela taget finns det inget orättvist.

Allahu ta'âlâ informerade om att Han kommer att belöna Sina slavar som följer buden och avstår från förbuden, och straffa dem som gör det motsatta.





ISLÂMS GRUNDER

Det finns fem grundläggande (det vill säga absolut nödvändiga) plikter för muslimer som tar emot Islâm. Dessa är;

1- **Den** första av Islams fem grundläggande principer är att säga Kalima ash-shahâda, det vill säga att säga: **"Ash-hadu an lâ ilâha illallâh wa ash-hadu anna Muhammadan 'abdûhu wa rasûluhû"**. Med andra ord måste en person som är frisk vid sinnet och har nått pubertetsåldern och som kan tala verbalt säga och tro säkert och helhjärtat: **"På jorden eller i himlen finns det ingen annan än Allahu ta'âlâ som är värd att dyrka. Den verkliga varelse som ska dyrkas är Allahu ta'âlâ ensam."** Han är wâjib al-wujûd. Han har varje överlägsenhet. Han har inga fel. Hans namn är "Allah".

Återigen, den person som hade ett rödvitt, ljust, ljuvligt rosafärgat ansikte med svarta ögonbryn och svarta ögon, bred panna, milt temperament, söt tunga, född i Mecka i Arabien, av hashimitisk härkomst, **"Muhammed, Abdullahs son, är en slav och rasûl, det vill säga Profet, av Allahu ta'âlâ."** Hans mor var Hadrat Âmina, dotter till Wahab. Och alhamdulillah, Han är vår älskade Profet (sall- Allahu 'alaihi wa sallam).

2- Den andra grundläggande principen i Islâm är att **utföra namâz (rituell bön, salât)** fem gånger om dagen i enlighet med dess villkor och fards när tiden för namâz är inne. Sedan Âdam 'alaihis-salâm fanns namâz en gång om dagen i varje religion. Allt som hade utförts sammanfördes och gjordes till fard (bud) för dem som tror på Muhammed 'alaihis-salâm. Även om utförandet av namâz inte är en av principerna för îmân är det viktigt för îmân att tro att namâz är fard. Det är **Fard al-ayn** för varje mukallaf (frisk vid sinnet och har nått puberteten) muslim att utföra fem gånger namâz varje dag. Fem gånger namâz beordrades på natten till Mi'râj. Före Mi'râj fanns det bara namâz på morgonen och sent på eftermiddagen.

3- Den tredje grundläggande principen i islam är att **ge zakât för sin egendom**. Den bokstavliga betydelsen av zakât är renhet, att prisa och bli god och vacker. I Islâm innebär zakât att en person som har **zakât-egendom**, som är mer än vad han behöver och på en viss summa som kallas nisâb, ska skilja ut en viss summa av sin egendom och ge den till muslimer som deklareras i Koranen al-karîm utan att skryta med den. Det finns fyra typer av zakât i alla de fyra madhaberna:

Zakat av guld och silver, zakat av handelsvaror, zakat av fyrbenta djur som skulle ha betat på fälten i mer än ett halvår, och zakat av alla slags grödor som kommer från jorden. Denna fjärde typ av zakât, som kallas "ushr", ges så snart grödan har skördats. De andra tre ges ett år efter det att de har nått upp till beloppet nisâb.

4- Den fjärde grundläggande principen i Islâm är **att fasta varje dag i månaden Ramadân ash-sharîf.** Fastan kallas Sawm. Sawm betyder lexikalt sett att skydda något mot något annat. I Islâm betyder sawm att man ska skydda sig mot tre saker (under dagarna) i Ramadân-månaden. Dessa tre saker är att äta, dricka och ha samlag.

5- Islams femte grundprincip är att den som kan göra en hajj (pilgrimsfärd) en gång i sitt liv. För en person som har tillräckligt med pengar för att åka till och komma

LÅT OSS SE VAD MAWLÂ GÖR

Haqq vänder ondska till gott,
Tro inte att andra gör det,
De kloka känner allt,
Låt oss se vad Mawlâ gör,
Det är vackert, vad Han än gör.

Du bör lita på Haqq,
Stöd dig på honom och
hitta tröst, Ha tålamod och
underkasta dig, Låt oss se vad
Mawlâ gör,

Det är vackert, vad Han än gör.
Bind ditt hjärta till Honom,
Lämna försiktighetsåtgärder
bakom dig,

Förstå Hans vilja,
Låt oss se vad Mawlâ gör,
Det är vackert, vad Han än gör.

Han är Hallâq och Rahîm, Han
är Razzâq och Karîm, Han är
Fa'âl och Hakîm,
Låt oss se vad Mawlâ gör,
Det är vackert, vad Han än gör.

Vet vem som uppfyller allas
behov, Tigger och ber till honom,
Överge alla dina önskningar, låt
oss se vad Mawlâ gör,
Det är vackert, vad Han än gör.

Kräv inte på saker och ting,
Om det händer, gör inget
motstånd,
Det är från Haqq, vägra inte, Låt
oss se vad Mawlâ gör,
Det är vackert, vad Han än gör.

Allt är från Haqq, Sorg och oro
är absurt,
Han broderar Sin hikmat, Låt
oss se vad Mawlâ gör,
Det är vackert, vad Han än gör.

Allt han gör är utmärkt,
Det passar bra ihop,
Allt han gör är harmoniskt,
låt oss se vad Mawlâ gör,
Det är vackert, vad Han än gör.

Ta bort sorgen från ditt hjärta,
Hitta fred med din Rabb, Lämna
allt till Honom,
Låt oss se vad Mawlâ gör,
Det är vackert, vad Han än gör.

Förväxla inte rättvisa med
grymhet, Skicka in, bränn inte i
elden,
Ha tålamod, tröttna inte, Låt oss
se vad Mawlâ gör,
Det är vackert, vad Han än gör.

Säg inte varför det är så här,
Det är som det är tänkt att vara,
Se på dess slut och uthärda,
Låt oss se vad Mawlâ gör,
Det är vackert, vad Han än gör.

Förkasta inte någon,
Såra inte eller bryta hjärtan,
Uppmuntra inte ditt nafs,
Låt oss se vad Mawlâ gör,
Det är vackert, vad Han än gör.

När du är hjälplös, öppnar Han
dörrar för dig,
Han löser dina problem,
Låt oss se vad Mawlâ gör,
Det är vackert, vad Han än gör.

Nämn Honom i varje ögonblick,
Lägg ditt sinne åt sidan, förlora
dig själv,
Bli en beundrare av Haqq och
säg: Låt oss se vad Mawlâ gör,
Det är vackert, vad Han än gör.

Ibrâhîm Haqqi Erzurûmî



tillbaka från staden Mecka, förutom den egendom som räcker för att försörja sin familj som han lämnar kvar tills han kommer tillbaka, är det fard att utföra tawâf runt Kâ'ba och att utföra waqfa (paus) på Arafât-slätten, i ihrâm, under förutsättning att vägen är säker och kroppen frisk, en gång i livet.

Kom, låt oss utföra namâz, torka bort rosten från hjärtan,
Du kan inte närma dig Allah utan att utföra namâz!

När namâz utförs faller alla synder bort,
En person kan inte uppnå excellens utan att utföra namâz!

I Qur'ân al-karîm berömde Haqq namâz mycket,
Han sa att jag inte kommer att gilla en person som inte utför namâz!

I en hadîth ash-sharîf sägs det att tecknet på îmân,
Inte visar sig på en person utan att utföra namâz!

Att inte utföra en namâz är en allvarlig synd,
Den kommer inte att förlåtas utan att utföra sin kadâ!

Den som ser namâz som oviktigt lämnar îmân i det ögonblicket,
Han kan inte bli muslim utan att utföra namâz!

Namâz renar hjärtat, förhindrar det från allt ont.
Du kan inte bli upplyst utan att utföra namâz!



ATT UTFÖRA NAMÂZ

Den andra av Islâms fem grundprinciper är att utföra namâz. Det är fard för varje muslim att utföra namâz fem gånger varje dag när deras tid kommer och veta att de utför var och en av dem vid sin tid. Namâz måste utföras med uppmärksamhet på dess fards, wâjibs och sunnats, genom att överlämna hjärtat till Allahu ta'âlâ och innan den föreskrivna tiden är över.

I Koranen al-karîm kallas namâz för **"Salât".** Bokstavligen betyder Salât människors böner, änglarnas istighfâr (bön om förlåtelse för människors räkning) och Allahu ta'âlâs medkänsla och medlidande. I Islâm betyder "Salât" att göra vissa handlingar och att recitera vissa saker på det sätt som står skrivet i ilmihâlböckerna.

"I Qur'ân al-karîm finns allt som är nödvändigt för att de födda tjänarna förklaras; de som inte tror skräms med plågor, och muslimer som följer Islâms regler ges det glada budskapet om Jannah."

Imâm ar-Rabbânî (rahmatullahi 'alaih)

Vikten av namâz

Vikten av namâz

Namâz är den största, viktigaste och vackraste välsignelsen som Allahu ta'âlâ gav muslimerna för kärleken till vår älskade Profet.

Namâz är religionens grundpelare. Den som utför sina namâz konstant, korrekt och fullständigt kommer att ha upprättat sin religion, och han kommer att ha gjort så att Islâms byggnad förblir intakt. Den som inte utför namâz kommer att ha rivit sin religion och Islâms byggnad. Vår Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"Huvudet på vår religion är namâz".** Eftersom ingen människa kan leva utan ett huvud, är det inte möjligt att ha en religion utan namâz.

I Islâm är namâz det första budet efter att ha fått îmân. Allahu ta'âlâ gjorde namâz fard så att Hans slavar skulle dyrka endast Honom. Allahu ta'âlâ beordrar: **"Utför namâz!"** i mer än hundra âyats i Koranen al-karîm. I en hadîth ash-sharîf förklaras det: **"Allahu ta'âlâ befallde att utföra namâz fem gånger varje dag. Allahu ta'âlâ har lovat att Han ska placera i Jannah den person som utför namâz respektfullt och iakttar villkoren fem gånger varje dag."**

Namâz är den mest värdefulla av de ibâdats som vår religion föreskriver. En hadîth ash-sharîf förklarar: **"En person som inte utför namâz har ingen del av Islâm!"** I en annan hadîth ash-sharîf sägs det: **"Det är namâz som skiljer muslimen från den otrogne",** det vill säga att den troende utför namâz och den otrogne gör det inte.



Att utföra namâz är att tänka på Allahu ta'âlás storhet och att inse sin underlägsenhet inför Honom. En person som inser detta kommer alltid att göra gott. Han kommer aldrig att göra något ont. Om en person har för avsikt att vara i närvaro av sin Rabb (Allah) fem gånger varje dag kommer hans hjärta att fyllas med ikhlâs. Varje handling som beordras att göras i namâz ger olika fördelar för hjärta och kropp.

Att utföra namâz i jamâ'at i moskéer kommer att knyta muslimernas hjärtan till varandra. Det kommer att skapa kärlek mellan dem. De kommer att inse att de är bröder. De äldre kommer att vara vänliga mot de yngre. Och de yngre kommer att vara respektfulla mot de äldre. De rika kommer att vara hjälpsamma mot de fattiga och de mäktiga mot de svaga. De friska kommer att besöka de sjuka i deras hem, eftersom de kommer att sakna dem i moskén. För att bli välsignade med det glada budskap som ges i hadîten: "Allah är hjälparen för den som springer för att hjälpa sin broder i islam", kommer de att tävla med varandra.

Namâz hindrar människor från att göra otäcka, dåliga och förbjudna saker. Det blir en försoning för synder. I en hadîth ash-sharîf förklaras det: **"De fem dagliga namâz är som en flod som rinner framför ditt hus. Om man tvättade sig i den floden fem gånger varje dag skulle det inte finnas någon smuts kvar på honom. På samma sätt är mindre synder för dem som utför de fem dagliga namâz förlåtna."**

Efter att ha trott på Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl är namâz överlägsen alla andra gärningar och ibâdats. Därför är det nödvändigt att utföra den genom att iaktta dess fards, wâjibs, sunnats och mustahâbs. Vår Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) förklarade i en av Sina hadither ash-sharîfs: **"O min ummat (gemenskap) och Ashâb! En namâz som utförs genom att helt och hållet följa dess regler är den mest överlägsna av alla de gärningar som Allahu ta'âlâ älskar. Det är Profeternas sunnat. Den är älskad av änglarna. Den är ljuset för ma'rifat, jorden och himlen (ma'rifat: kunskap som rör Allahu ta'âlás Dhât [Person] och attribut). Det är kroppens kraft. Det är överflödet av försörjning. Den gör att böner accepteras. Den är en förbön mot dödens ängel. Den är ett ljus i graven och ett svar på Munkar och Nakîr (ifrågasättande änglar i graven). Den är en skugga över en på qiyâmat-dagen. Den är en skyttegrav mellan en själv och Jahannams eld. Den får en att passera över Sirâtbron som en blixt. Den är nyckeln till Jannah. Den är ens krona i Jannah. Allahu ta'âlâ har inte gett något viktigare än namâz till de troende. Han skulle skänka de troende någon annan dyrkan först om det fanns en överlägsen sådan. För vissa av änglarna är ständigt i qiyâm, vissa i rukû', vissa i sajda, vissa i tashahhud. Han samlade alla dessa i en rak'at av namâz och gav dem som en gåva till de troende. För namâz är huvudet av îmân, religionens pelare, Islâms ord och de troendes mi'râj. Det är himlens ljus. Det är räddaren från Jahannam."**

En dag kunde Hadrat Alî (radiy-Allahu 'anh och karram-Allahu wajhah) inte utföra namâz sent på eftermiddagen i tid. I sin vånda kastade han sig ner från en kulle. Stönande grät han och grät. När vår Profet Muhammad Mustafâ (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) fick reda på situationen gick Han med Sin Ashâb till Hadrat Alî (radiy-Allahu 'anh). När Han såg hans tillstånd började vår Profet, världens Mästare (sall-

Allahu 'aleihi wa sallam), också gråta. Han åkallade Allahu ta'âlâ. Solen visade sig igen. Vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade till Hadrat Alî: **"O Alî! Höj ditt huvud. Solen är fortfarande synlig."** Hadrat Alî (radiy-Allahu 'anh) blev mycket glad. Han utförde sin namâz. En natt hade Hadrat Abû Bakr as-Siddîq (radiy-Allahu 'anh) dyrkat mycket och somnade mot slutet av natten. Tiden för witr namâz passerade. På morgonen namâz följde han vår Mästare, Profeten. Han kom till porten till masjiden och ropade. Han bad: **"O Rasûlallah! Hjälp mig, tiden för min witr namâz har passerat."** Vår Mästare Rasûlullah började också gråta. Efter detta kom Jabrâîl 'alaihis-salâm och sade: **"O Rasûlullah! Säg till Siddîq som Allahu ta'ala har förlåtit honom.**

"En person som inte utför namâz har ingen del i Islâm!"

Hadith ash-sharîf

En natt kunde Hadrat Bâyazîd al-Bistâmî (quddîsa sirruh), en av de kända awliyâerna, inte vakna till morgonens namâz. Han grät och klagade så mycket att han hörde en röst: "O Bâyazîd! Jag har förlåtit ditt fel. Jag har gett dig belöningen på sjuttiotusen namâz på grund av din gråt." Flera månader senare överväldigades han av sömn igen. Shaytân (Satan) kom och väckte honom genom att hålla i hans välsignade fot. Han sade: "Stå upp, tiden för din namâz är på väg att passera!". Hadrat Bâyazîd al-Bistâmî frågade: "O förbannade! Varför skulle du göra en sådan sak? Du vill att alla ska missa sin namâz, för att förpassa tiden för den. Varför har du väckt mig?" Shaytân svarade: "Du uppnådde thawâb av sjuttiotusen namâz genom att gråta den dag du missade morgonens namâz. Med tanke på detta väckte jag dig så att du kommer att uppnå thawâb av endast en namâz, inte sjuttiotusen namâz!"

Hadrat Junayd al-Baghdâdî, en stor walî, sade: "En timme av detta världsliga liv är bättre än tusen år av qiyâmat. För under denna timme kan man göra en from och accepterad handling, men det är omöjligt att göra något under dessa tusen år." Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: "En person som avsiktligt sätter ihop två namâz (utför en namâz efter att dess tid är över) kommer att brinna i Jahannam i åttio hukbas." En hukba motsvarar åttio år av âkhirat. En dag av âkhirat motsvarar tusen världsliga år.

Därför, min broder i religionen! Slösa inte din tid på onödiga saker. Uppskatta värdet av din tid. Spendera din tid på att göra de bästa sakerna. Vår älskade Profet 'alaihis-salâm sade: "Den **största olyckan är att fördriva tiden med onödiga saker!".** Utför dina namâzes i rätt tid så att du inte kommer att ångra dig på qiyâmat-dagen, och du kommer att uppnå många belöningar! I en hadîth ash-sharîf förklaras det: **"Sjuttio fönster till Jahannam kommer att öppnas till graven för en person som inte har**



utfört en av de dagliga namâz i sin rätta tid och som har avlidit innan han gjorde qadâ av den. Han kommer att plågas fram till qiyâmat." En person som inte utför en namâz inom den föreskrivna tiden avsiktligt, det vill säga om han inte ångrar att han inte utförde en namâz när den föreskrivna tiden går ut, kommer att bli kâfir (icke-troende) eller så kommer han att förlora sin îmân när han dör. Vad kommer att hända med dem som inte ens kommer ihåg namâz eller ser namâz som en plikt? De lärda från de fyra madhaberna har enhälligt förklarat att den som förringar namâz, som inte accepterar den som en plikt, kommer att bli en Murtad, det vill säga en otrogen. Hadrat Abdulghânî Nablusî förklarade också i sin bok "Hadîqatun Nadiyya", i kapitlet "Tungans plågor" att en person som inte utför namâz medvetet och som inte vill göra qadâ av den och som inte fruktar att han kommer att plågas av denna anledning kommer att vara en murtad, det vill säga en icke-troende.

För vem är namâz fard?

Att utföra de fem dagliga namâz är fard al-ayn för varje muslim, man eller kvinna, som är frisk och har nått puberteten. Det finns tre villkor för att namâz ska vara fard:

1- Att vara muslim.

2- Att vara vid sina sinnens fulla bruk.

3- Att ha uppnått pubertetsåldern.

I vår religion är unga barn som inte har nått den mognad som krävs i sinne och puberteten är inte ansvariga för att utföra namâz.

Men föräldrarna måste lära ut religiös kunskap till sina barn och göra dem vana vid att dyrka gudstjänst. Vår Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: "Ni är alla som herdar för hjordar! Precis som en herde skyddar sin hjord bör ni skydda dem i era hem och under ert befäl från Jahannam! Ni bör lära dem Islâm! Om ni inte gör det kommer ni att hållas ansvariga." I en annan hadîth ash-sharîf sägs det: "Alla barn föds vältränade och lämpliga för Islâm. Senare gör deras föräldrar dem till kristna, judar eller irreligiösa." Därför är varje muslims första plikt att lära sina barn Islâm, att läsa Koranen al-karîm, utföra namâz och lära dem de grundläggande principerna för îmân och Islâm. Föräldrar som vill att deras barn ska bli muslimer och uppnå fred och lycka i denna värld och i âkhirat måste utföra denna sin plikt först. Varje barn som inte får lära sig islamisk kunskap och den som inte har fått en vacker etik kommer snabbt att bli lurad av onda människor. Han kommer att vara till skada för hans föräldrar, land och nation.

BI den här boken har vi förmedlat frågor om namâz i enlighet med Hanafî-madhhab. Vi har tagit utdrag ur böcker av stora Hanafî-forskare och förenklat dem.

Namâz, som är ett bud för muslimer, finns i tre grupper: Fard namâz, wâjib namâz och nâfila (supererogatorisk) namâz.

1- Fard namâzes: Fards av fem dagliga namâz, fredagens två rak'at-fard. namâz, janâza namâz. (Att utföra janâza namâz är fard al-kifâya).

2- Wâjib namâzes: Witr namâz, Eid namâz, nazr namâz och de namâz som du hade påbörjat men inte slutfört. Det är wâjib att göra qadâ av den utelämnade witr namâz också.

3- Nâfila namâzes: De sunnats som består av fem dagliga namâz, tarâwih

namâz och de namâz som utförs för att uppnå belöningar, såsom tahajjud, tahiyyat-ul-masjid, ishraq, awwâbîn, istihâra och tasbîh namâz. Vi är inte beordrade att utföra dem. De som inte har någon skuld av fard eller wâjib qadâ namâz kommer att få belöningar även för sina supererogatoriska dyrkningar.

Fem gånger namâz

Vår Profet Muhammad 'alaihis-salâm sade: **"Allahu ta'âlâ befallde att utföra namâz fem gånger varje dag. Allahu ta'âlâ kommer att förlåta den person som utför en korrekt abdast och gör dessa fem namâz i sin tid genom att göra sina rukû' och sajdas väl."**

Dessa fem dagliga namâzes uppgår till fyrtio rak'ats (enheter), varav sjutton är fard, tre är wâjib och tjugo är sunnat. De är:

1- Morgonens namâz består av fyra rak'ats. Först utförs sunnat namâz, som består av två rak'ats. Därefter utförs fard namâz som består av två rak'ats. Sunnat (de två första rak'ats) är mycket viktig. Vissa lärda klassificerar den som wâjib.

2- Namâz på eftermiddagen består av tio rak'ats. Den första sunnat består av fyra rak'ats, fard består av fyra rak'ats och den sista sunnat består av två rak'ats.

3- Namâz sent på eftermiddagen består av åtta rak'ats. Först utförs sunnat, som består av fyra rak'ats, och sedan fard, som består av fyra rak'ats.

4- Namâz på kvällen innehåller fem rak'ats. Först fard, som består av tre rak'ats, då utförs sunnat som består av två rak'ats.

5- Nattens namâz består av tretton rak'ats. Den första sunnat innehåller fyra rak'ats. Fard innehåller också fyra rak'ats. Den sista sunnat har två rak'ats, medan witr namâz har tre rak'ats.

Namâz fards

Fard är en skyldighet som tydligt beordras av Allahu ta'âlâ. Om inte fards för en gudstjänst utförs kan den ibâdat inte vara sahîh, korrekt. Namâz har tolv fards. Av dessa fards är sju av dem utanför och fem av dem inuti namâz. De fards som är utanför kallas sharts (förutsättningar). De fards som finns inuti kallas Rukns. (Vissa islâmiska lärda har sagt att tahrîmas takbîr finns inuti namâz. Enligt dem är både villkoren och rukns i namâz, var och en sex till antalet).

Det faktum att villkoren för namâz är så många visar att namâz är en stor handling och den viktigaste av alla ibâdats. När man dessutom tar hänsyn till dess wâjibs, sunnats, mustahâbs, makrûhs och mufsids förstår man hur en slav måste vistas i sin Rabbs närvaro. Slavarna är svaga, maktlösa varelser. Vid varje

"Sjuttio fönster till Jahannam kommer att öppnas till graven för en person som inte har utfört en av de dagliga namâz i sin rätta tid och som har avlidit innan han gjorde qadâ av den. Han kommer att plågas fram till qiyâmat."

Hadith ash-sharîf



andetag behöver de Allahu ta'âlâ som skapade dem. Namâz är en ibâdat som får en slav att förstå sina svagheter.

A) Förutsättningar för namâz

De fards av namâz som finns utanför, dess sharts, är sju. Dessa är:

1- Tahârat från hadas

Utförandet av en abdast (tvagning, wudu) av en person som inte har en abdast och utförandet av en ghusl av en person som är junub.

Hur man utför abdast enligt Hanafî madhhab

För att utföra en abdast enligt sunnat:

1- Du börjar utföra abdast genom att tvätta händerna tre gånger, inklusive handlederna.

2- Man stoppar vatten i munnen med höger hand tre gånger.

3- Tre gånger snusar du vatten i näsan med höger hand och blåser näsan med vänster hand.

4- Man tar vatten i handflatorna och tvättar ansiktet (tre gånger) från pannkanten (där hårfästet börjar) till slutet av hakan och från båda öronen längst fram. Att tvätta ansiktet en gång är fard. När du börjar tvätta ansiktet gör du en avsikt med hjärtat.

5- Tvätta höger underarm, inklusive armbågen, med vänster hand (tre gånger).

6- Tvätta vänster underarm, inklusive armbåge, med höger hand (tre gånger). Det är fard att tvätta underarmarna, inklusive armbågarna, en gång.

7- Efter att ha tvättat båda armarna fuktar du händerna igen och med vätskan som finns kvar på händerna applicerar du masah (torkar av händerna) på din huvudet; detta är fard. Därefter applicerar du masah på öronen och nacken. För att kunna utföra de tre sista åtgärderna tillsammans fuktar man båda händerna. De tre tunna intilliggande fingrarna på båda händerna sammanfogas; deras inre ytor placeras på hårets början precis ovanför pannan. Ändarna på dessa tre fingrar på båda händerna måste röra vid varandra. Tummar, pekfingrar och handflator måste vara i luften och får inte röra huvudet. De två händerna dras bakåt och på så sätt appliceras masah på huvudet med dessa tre fingrar i varje hand. När händerna når hårstråna i ryggen lossas de tre fingrarna i varje hand från huvudet och båda handflatorna trycks sedan lätt mot håret på båda sidorna av huvudet och dras framåt, så att masah appliceras på sidorna av huvudet. Sedan sätter vi båda händernas pekfingrar i öronen och tummarnas inre yta på öronens baksida och applicerar masah på öronen genom att dra tummarna nedåt. Sedan lägger man ytterytan av vardera tre tunna fingrar på nackens baksida och applicerar masah på nacken genom att dra dem från nackens mitt mot sidorna. (Att applicera masah på huvudet på detta sätt är fard i Mâlikî madhhab.)

8- Efter att ha gjort masah på nacken tvättar man sin högra fot tillsammans med fotknölarna på båda sidor tre gånger, och för in den vänstra handens lillfinger mellan tårna underifrån, med början på lilltån.

9- Du tvättar din vänstra fot tillsammans med fotknölarna på båda sidor tre gånger. Du för in den vänstra handens lillfinger mellan tårna underifrån och börjar

med stortån. Att tvätta de två fötterna med fotledsknogarna en gång är fard.

I en hadîth ash-sharîf sade Rasûlullah: "Den som utför en abdast och och sedan reciterar sûrah:n "Innâ enzelnâhu..." en gång, registrerar Allahu ta'ala honom som en av siddîqs. Om han reciterar den två gånger registrerar Han honom som en av martyrerna. Om han reciterar det tre gånger kommer han att återuppstå tillsammans med Profeterna."

I en annan hadîth ash-sharîf står det: "Den som utför en abdast och sedan framkallar salâtu salâm på mig tio gånger, Allahu ta'âlâ tar bort den personens sorg och gör honom glad. Han accepterar hans bön."

"Alla barn föds vältränade och lämpade för islam. Senare gör föräldrarna dem till Kristna, Judar eller icke-religiösa."

Hadith ash-sharîf

Saker som upphäver en abdast

Sju saker upphäver en abdast, dessa är:

1- Allt som utsöndras från de främre och bakre organen.

2- Orena saker som kommer ut ur munnen:

a) Kräkningar om det uppgår till en munfull.

b) När en person spottar, om blodet är mer än spottet, bryter det en abdast.

3- Saker som kommer ut genom huden:

a) Blod, pus eller gullig vätska.

b) Svampning av blod eller den gulaktiga vätskan på ett sår eller en böld (abscess) med bomull.

4- Att sova: Att sova genom att ligga på flanken eller ryggen eller genom att luta sig mot armbågen eller mot något annat bryter en abdast.

5- Att svimma, bli galen eller få ett epileptiskt anfall bryter en abdast. Att vara så berusad att man svajar när man går bryter en abdast.

6- Skratt under en namâz som har rukû' och sajdas bryter både namâz och abdast. Men det bryter inte en barnets abdast.

Att le under namâz gör inte namâz eller abdast ogiltig. När det hörs av andra närvarande kallas det för skratt. När man inte hör sitt skratt kallas det leende.

7- Mubâsharat al-fâhisha, det vill säga när en man och en kvinna fysiskt gnuggar sina privata delar (saw'atayn) mot varandra, upphäver det båda deras abdasts.

Om en person vet att han har utfört en abdast och tvivlar på att den har brutits senare, anses han ha utfört en abdast. Om han vet att hans abdast har brutits och tvivlar på om han har utfört en abdast igen, måste han utföra en abdast.



Ghusl (rituell tvättning av kroppen)

En godtagbar namâz kräver en korrekt abdast och en korrekt

ghusl. Det är fard för varje kvinna eller man som är junub, och för varje kvinna efter haid (menstruation) och nifâs (barnsäng) att utföra en ghusl abdast när det finns tillräckligt med tid för att utföra den tidens namâz, innan den namâzens tid löper ut. Att bli junub orsakas av samlag eller av att man ejakulerar medan man är vaken eller sover.

Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) säger i en hadith ash-sharîf: **"En person som reser sig upp för att utföra en ghusl abdast kommer att få lika många thawâbs som håren på hans kropp (vilket betyder väldigt många), och många av hans synder kommer att bli förlåtna. Han kommer att befordras till en högre rang i Jannah. De välsignelser som han kommer att få på grund av sin ghusl är mer användbara än allt annat i världen. Allahu ta'âlâ kommer att säga till änglarna: "Se på min slav! Utan att visa någon motvilja tänker han på Min befallning och går upp på natten och utför en ghusl från janâbat. Bär vittnesbörd om att jag har förlåtit denna min slavs synder.'"**

Ghusls fards

Enligt Hanafî madhhab finns det tre fards i ghusl:

1- För att tvätta insidan av munnen. Ghusl är inte godtagbart om ett område som är lika stort som en nålspets inte blir vått i munnen eller om tänderna eller tandhålorna inte blir våta.

2- För att tvätta insidan av näsan. En ghusl kommer inte att accepteras om man inte tvättar sig under torkat slem i näsborrarna eller under tuggade brödbitar i munnen.

Enligt Hanbalî madhhab är det fard att tvätta hela munnen och att tvätta näsan både i abdast och i ghusl. Enligt Shâfi'î, Mâlikî och Hanbalî madhhab är det fard att ha för avsikt att göra ghusl.

3- För att tvätta alla delar av kroppen. Det är fard att tvätta insidan av naveln, mustaschen, ögonbrynen och skägget samt huden under dem och håret på huvudet. Om det finns vattenfasta saker på naglar, läppar, ögonlock eller på någon del av kroppen (t.ex. nagellack) görs inte ghusl.

Hur man utför en ghusl

Att utföra en ghusl enligt sunnat enligt Hanafî madhhab:

1- Vi måste först tvätta både våra händer och våra könsdelar, även om de kanske vara ren. Om det sedan finns najâsat (smuts) på kroppen måste vi tvätta bort det.

2- Därefter måste vi göra en fullständig abdast. Samtidigt som vi tvättar ansiktet måste vi ha för avsikt att utföra en ghusl. Om vattnet inte samlas under våra fötter måste vi också tvätta   våra fötter.

3- Sedan ska vi hälla vatten på hela kroppen tre gånger. Först måste vi hälla det på huvudet tre gånger, sedan på höger axel tre gånger och sedan på vänster axel tre gånger. Varje gång måste den del som vi häller vatten på att bli helt våt. Vi måste också gnugga den försiktigt under den första hällningen.

Under ghusl är det tillåtet att hälla vatten på en lem så att det rinner över på en annan lem, som i så fall också blir renad. Vid ghusl anses nämligen hela kroppen vara en enda lem. Om vattnet som hälls på en lem vid utförandet av abdast fuktar en

annan lem, anses den andra lemmen inte ha blivit tvättad. När ghusl är avslutad är det makrûh att utföra en abdast igen. Men det blir nödvändigt att utföra en abdast igen om den bryts när man gör ghuls.

Viktig förklaring om kronade eller fyllda tänder

Enligt Hanafî madhhab är ghusl inte fullbordat om området mellan tänderna och inuti tandhålorna inte blir vått. När tänderna kröns eller fylls är ghusl därför inte sahîh (godtagbart). Man kommer inte att ta sig ur tillståndet janâbat. Med andra ord, när vatten inte går under tandkronorna och fyllningarna, som kan vara gjorda av guld, silver eller något annat ämne som inte är najs, kommer en ghusl abdast inte att vara godtagbar enligt alla vetenskapsmän från Hanafî madhhab. En person som inte kan utföra en fard i sin egen madhhab måste imitera en annan madhhab för att utföra den. Men för att göra detta måste han också uppfylla villkoren i den madhaben. Det är inte fard att tvätta insidan av munnen för ghusl i Mâlikî- och Shâfi'î-madhaberna. För att en person i Hanafî-madhaben ska kunna imitera Mâlikî- eller Shâfi'î-madhaben räcker det att komma ihåg att han följer Imâm al- Mâlikî (eller Shâfi'î) när han utför ghusl, abdast och när han avser att utföra namâz. Med andra ord kommer en sådan persons ghusl att vara godtagbar om han i början låter denna tanke passera genom sitt hjärta: **"Jag har för avsikt att utföra ghusl och att följa Mâlikî (eller Shâfi'î) madhhab."**

När en person i Hanafî madhhab som har en kronad eller fylld tand har för avsikt att göra det på detta sätt kommer hans ghusl att vara sahîh. Han kommer att frigöra sig från tillståndet att vara junub och bli ren. När han imiterar Mâlikî-eller Shâfi'î-madhaberna kommer hans abdasts och namâzes att bli sahîh. Han kan vara imâm när han genomför en namâz för en jamâ'at (församling) som inte har tandkronor eller tandfyllningar.

De andra tre madhabernas ghusl-principper

I Mâlikî madhhab:

1- Niyyat (avsikt)

2- Dalk (för att gnugga lemmarna när man tvättar dem).

3- Muvâlât (att tvätta lemmarna en efter en utan paus).

4- Kammar igenom håret och skägget 5- Tvätta hela kroppen

I Shâfi'î madhhab:

1- 1- Niyyat

2- Tvätta hela kroppen. (Att säga ghusls fards i Shâfi'î är tre sätt att tvätta bort smutsen på kroppen läggs till. Eftersom smutsen rengörs när kroppen tvättas finns det ingen invändning mot att säga att ghusls fards är två).

"En person som reser sig upp för att utföra en ghusl abdast kommer att få lika många thawâbs som håren på hans kropp (vilket betyder mycket många), och så många av hans synder kommer att förlåtas. Han kommer att befordras till en högre rang i Jannah."

Hadith ash-sharîf



I Hanbalî madhhab:

Ghusl är en enda fard, och det är att tvätta hela kroppen. Det är ghusls rukn, den fard som finns inuti ghusl. Det är också fard att göra niyyat och säga Basmala. Eftersom insidan av munnen och näsan anses vara utanför kroppen är det fard att tvätta dem.

1- Att göra niyyat
2- Att säga Basmala
3- Tvätta insidan av munnen
4- Tvätta insidan av näsan
5- Tvätta hela kroppen

De andra tre madhabernas fards för abdast

I Mâlikî:

1- Niyyat
2- Tvätta ansiktet
3- Tvätta båda underarmarna
4- Att göra masah på hela huvudet (Huden och håret i linje med örsnibben ingår i huvudet).
5- Tvätta båda fötterna
6- Muvâlât
7- Dalk

I Shâfi'î-madhab:

1- Niyyat
2- Tvätta ansiktet
3- Tvätta båda underarmarna
4- Att göra masah av en liten del av huvudet
5- Tvätta båda fötterna
6- Tartib (tvätta lemmarna i föreskriven ordning)

I Hanbalî madhhab:

1- Att göra niyyat
2- Att säga Basmala
3- Tvätta insidan av munnen
4- Tvätta insidan av näsan
5- Tvätta ansiktet
6- Tvätta båda underarmarna
7- Masah av hela huvudet (öron ingår i huvudet). 8-Tvätta båda fötterna
9- Tartib
10- Muvâlât

Tayammum

Tayammum betyder att bli ren genom att använda jord. När du inte kan hitta vatten eller om det inte är möjligt att använda det vatten som finns tillgängligt måste du göra tayammum med något som ren jord, sand, kalk eller sten (de måste vara rena och jordiga) som en ersättning för abdast eller ghusl. Tayammum före början av en

namâz tid är sahîh i Hanafî madhhab, (vilket innebär att den nya namâz kan utföras, när dess tid börjar, med en tayammum som du gjorde innan dess början). Enligt de andra tre madhhabs är det inte sahîh före början av en namâz-tid (man kan inte utföra en av de fem dagliga namâz med den tayammum man gör innan dess föreskrivna tid börjar).

Fards av tayammum

Tayammum har tre fards:

1- Att göra niyyat.

2- Gnugga de två handflatorna på ren jord och gör sedan masah på hela ansiktet.

3- Efter att ha gnidit båda händerna på den rena jorden gör man masah på höger arm först, sedan på vänster arm.

Det finns också vissa forskare som säger att tayammum har två fards. De kombinerar den andra och den tredje fard och nämner dem som en. Båda rapporterna är korrekta.

Tayammum för en abdast och för en ghusl utförs på samma sätt.

Hur man gör tayammum

1- För det första har man för avsikt att rena sig från janâbat eller från tillståndet att vara utan abdast. Att enbart ha för avsikt att tayammum kommer inte att göra tayammum tillräckligt för att utföra namâz med den. Det är också nödvändigt att ha för avsikt att göra något som är en 'ibâdat (dyrkan); t.ex. att ha för avsikt att göra en tayammum för att utföra janâza namâz, att göra sajda at-tilâwat, eller att endast ha för avsikt att göra en tayammum som en ersättning för en abdast eller en ghusl.

När man vill göra tayammum är det inte nödvändigt att skilja abdast och ghusl från varandra. Om en person gör niyyat för abdast är han också renad från janabât. Man kan utföra namâz med den tayammum man har gjort för att bli renad från janâbat. En andra tayammum är inte nödvändig för abdast.

2- Båda ärmarna ska rullas upp till över armbågarna och de två handflatorna ska med öppna fingrar gnidas och flyttas upp och ner på ren jord, sten eller på en vägg som är putsad med lera eller kalk. Sedan måste man göra masah i ansiktet med båda handflatorna en gång, det vill säga gnugga dem försiktigt i ansiktet med minst tre fingrar på varje handflata som rör ansiktet. Tayammum blir inte sahîh om något område som är lika stort som en nålspets i ansiktet lämnas orört av händerna.

För att göra en perfekt masah av ansiktet ska de två handflatorna, med de fyra fingrarna på varje hand stängs ihop och med de två långfingrarnas spetsar mot varandra, och läggs på

"Acceptans av böner och istighfârs är villkorat av att man dagligen utför fem namâz och undviker handlingar som är harâm och att man tvättar sig när böner och istighfârs sägs. Det är mustahab att säga istighfâr och böner när man har en tvagning."

Se'âdat-i ebediyye - Oändlig Lycka



pannan, där hårlinjen börjar, och förs långsamt ner mot hakan. Fingrarna, horisontellt, ska gnidas på pannan, på ögonlocken, på båda sidor av näsan, på läpparna och på ansiktsdelen av hakan. Under tiden ska handflatorna gnidas på kinderna.

3- Efter att ha lagt båda händerna på jorden en andra gång och slagit i händerna för att skaka av sig överskottsdamm och jord, gnugga först de inre delarna av vänster handens fyra fingrar på höger arm från fingertopparna till armbågen, gnugga sedan vänster handflata på höger arm från armbågen och ner till fingertopparna; under tiden ska den inre delen av vänster tumme gnuggas på den yttre delen av höger tumme. Det är nödvändigt att ta bort den ring du eventuellt bär. Gnugga sedan den högra handen på samma sätt på den vänstra armen. Handflatorna måste gnidas på jorden, men damm och jord behöver inte lämnas kvar på händerna.

Saker som upphäver en tayammum

Tayammum blir ogiltigt när den 'udhr som kräver tayammum upphör när vatten hittas, och vid händelser som upphäver ens abdast eller ghusl.

Kvinnors tillstånd Haid (menstruation) och nifâs (barnsäng)

Haid är det blod som börjar flöda från könsorganet hos en frisk flicka som har passerat åtta år och nått sitt nionde år, eller hos en kvinna efter femton dagar av fullständig renhet direkt efter den sista minuten av hennes föregående menstruationsperiod, och som fortsätter i minst tre dagar, dvs. sjuttiotvå timmar från det ögonblick då det först sågs. Varje färgad vätska, utom en vit (färglös) vätska, kallas haidblod. När en flicka börjar haid når hon puberteten och betraktas som kvinna. Det innebär att hon blir ansvarig för att iaktta religionens bud och förbud. Det antal dagar som börjar från det ögonblick då blödningen börjar synas till dess att blödningen upphör kallas âdat-perioden (menstruationsperioden). En period av haid är minst tre dagar och högst tio dagar. **Varje kvinna måste känna till timmarna och dagarna för sin menstruationsperiod.** När en flicka är över åtta år gammal blir det fard för hennes mor eller, om hon inte har någon mor, hennes mormödrar, äldre systrar, mostrar respektive tanter för att lära henne om haid och nifâs. Nifâs betyder lochia. Det är blodet som rinner ut från kvinnans könsorgan efter förlossningen. Det finns ingen minsta varaktighet för nifâs. När blödningen upphör måste hon göra en ghusl omedelbart. Den maximala varaktigheten för nifâs är **40 dagar.** Efter 40 dagar utför hon en ghusl och börjar namâz även om blödningen fortsätter. Blödning efter den 40:e dagen är istihâda (det vill säga 'udhr). **Kvinnor måste också memorera sin nifâs period.**

Blödning som pågår i mindre än tre dagar, dvs. även om den är fem minuter mindre än 72 timmar, eller, för en nypubertal flicka, blödning efter den tionde dagen när den pågår i mer än tio dagar eller, för en som inte är ny, blödning som sker efter âdat när den både överskrider âdat-dagarna och pågår i mer än tio dagar eller blödning hos en gravid kvinna eller en kvinna som är äldre än 55 år (âisa) eller hos en flicka som är yngre än nio år, är inte menstruation.

Det kallas istihâda ('udhr blod). Blödning av istihâda (menorrhagia) är ett tecken på en sjukdom. Om den fortsätter under en längre tid kan den vara farlig, så den berörda personen måste uppsöka en gynekolog.

En kvinna som genomgår istihâda-dagarna kategoriseras som en person som har en ursäkt ('udhr), som någon vars näsa ofta blöder; därför måste hon utföra namâz och fasta.

Namâz, fasta, tilâwat och shukr sajdas, hålla Koranen al-karîm, gå in i en moské, göra tawâf runt Kâ'ba, och samlag är alla harâm (förbjudna) under tillståndet av haid eller nifâs. Senare utför hon qadâ' av dessa fastor, men inte den namâz som hon inte utförde. En person som hör en âyat av sajda medan han är junub eller utan abdast gör tilâwat sajda efter att han är renad. Men om en kvinna hör den under tillståndet haid eller nifâs behöver hon inte göra tilâwat sajda efter rengöringen.

En kvinna måste meddela sin man när hon börjar haid. Vår Profet (sall- Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"En kvinna som döljer början och slutet av sin kvinnliga amning för sin man är förbannad."** När haid eller nifâs slutar är det fard att göra en ghusl omedelbart. Det är fard, ett bud från Allahu ta'âlâ.

"En kvinna som döljer början och upphörandet av hennes haid för sin man, är förbannad."
Hadith ash-sharîf

Haid och nifâs på Mâlikî

I Mâlikî madhhab kallas det röda, gula eller grumliga blodet som utan anledning kommer ut från en nioårig flickas framsida för Haid blod. Den är haid (menstruerande) så snart blödningen börjar. Om det fortsätter i mindre än 15 dagar är det âdat (menstruationsperiod). Om den pågår i mer än 15 dagar är den istihâda. Om hennes âdat förändras nästa månad är den längsta av hennes âdat-dagar plus 3 dagar hennes haid. Längre än så och längre än 15 dagar är istihâda. Om kursuf (någon bomull eller tyg som kvinnor sätter i sin framsida) är torr eller har en vit vätska, så anses det att haid har upphört. Blödning efter 70 års ålder är inte haid utan istihâda. Om en kvinnas blödning fortsätter med jämna mellanrum ska de dagar som tillbringats utan blödning betraktas som renhetsdagar. Antalet löpande renhetsdagar är minst 15. Blödning som återkommer före dessa 15 dagar är istihâda. Sådana dagar av renhet är oändliga (det finns ingen övre gräns). Om blödningen upphör och återkommer 15 dagar senare är den haid.

Blödning före förlossning är ett håravfall. Om barnet tas ut ur barnet kvinnans livmoder genom en öppning i hennes buk, är den blödning som uppstår omedelbart efteråt inte nifâs (barnledighet). Nifâs (barnsängsperioden) är högst 60 dagar. Om den barnsängsblödningen upphör och inte återkommer inom de följande 15 dagarna (barnsängsperioden är avslutad och) har kvinnan som genomgår nifâs blivit tâhir (ren, renad). Blödning som inträffar därefter är haid



Haid och nifâs i Shâfi'î

Den kortaste av haid är 1 dag och den längsta är 15 dagar. Om den varar mer än 15 dagar är den istihâda. Antalet löpande dagar av renhet är minst 15.

Om blödningen börjar före 15 dagar, är det inte haid, utan istihâda. Blödning från en flicka yngre än 9 år eller en âisa (efter 60 års ålder) är inte haid, utan 'udhr.

Nifâs är högst 60 dagar. Det finns inget minimum för nifâs. Blödning hos en gravid kvinna är haid. Om de rena dagarna mellan nifâs blödningarna är mindre än 15 dagar anses det vara nifâs. Om nifâs blödningen upphör och inte återkommer inom de följande 15 dagarna har nifâs-perioden upphört. Det är inte nödvändigt att vänta i 60 dagar. Om blödningen inträffar 15 eller fler dagar efter renheten är det haid blod och inte nifâs.

Haid och nifâs i Hanbalî

Den kortaste av haid är 1 dag och den längsta är 15 dagar. Om den varar mer än 15 dagar är den istihâda ('udhr). För att den andra haid ska börja måste minst 13 dagar gå. Om blödningen börjar före 13 dagar är det inte haid utan istihâda. Blödning från en flicka yngre än 9 år eller en âisa (efter 50 års ålder) är inte haid; det är 'udhr.

En gravid kvinnas blödning är inte haid; den är istihâda. Den maximala nifâs tiden är 40 dagar, samma som Hanafî. Det finns inget minimum för nifâs. Medan hon har nifâs är hon de dagar då det inte finns något blod ren, och hon gör ghusl och gör sina ibâdats. De dagar det finns blod ska hon avstå från namâz och fasta. Detta kommer att fortsätta så tills 40 dagar är fullbordade.

2- Tahârat från najâsat

Det får inte finnas najâsat (ämnen som enligt Islâm är orena) eller orenhet på kroppen eller kläderna hos en person som utför namâz eller på den plats där han utför namâz. Huvudbonader, en keps, en turban, mests och nalins (skor) betraktas också som kläder. Eftersom den hängande delen av en halsduk som är lindad runt halsen rör sig när man rör sig, när man utför namâz, räknas den som kläder, och namâz kommer inte att accepteras om en del av tyget är orent. När de delar av tyget som är utspridda på marken där man står och där man lägger sitt huvud är rena, kommer namâz att accepteras även om det finns najâsat på dess andra delar. Ty tyget, till skillnad från halsduken, är inte fäst vid kroppen. Namâz för en person som bär urin i en stängd flaska accepteras inte. Flaskan är nämligen inte den plats där urinen produceras. (Därför är det inte tillåtet att utföra namâz medan man bär på en stängd flaska med blod eller jodtinktur eller en stängd låda som innehåller en blodig näsduk eller en tygbit som är in smetad med najâsat och som är lika stor som eller mer än storleken på en dirham). **Platserna där man placerar sina två fötter och där man gör sajda måste vara rena.** Namâz som utförs på en trasa, ett glas eller nylon som är sprejad eller påförd najâsat accepteras. Det är inte skadligt för namâz om de hängande ändarna av ens plagg rör vid någon torr najâsat när man gör sajda.

Istinjâ, istibrâ och istinqâ

Att rengöra sin framsida eller rygg efter att ha utfört najâsat kallas **istinjâ**. **Istibrâ** betyder att efter urinering vänta med att gå runt eller göra något annat tills

urinblåsan inte längre är våt (innan man gör en tvagning). Istinqâ betyder att hjärtat blir förvissat om fysisk renlighet och att ingen droppe urin finns kvar i urinröret.

Kvinnor gör inte istibrâ. Det är wâjib för män att göra istibrâ, det vill säga att inte lämna några droppar i urinröret, genom att gå, hosta eller ligga på vänster sida. Man får inte göra en istibrå om man inte är säker på att det inte finns några droppar urin kvar. En droppe som sipprar ut kommer både att upphäva abdast och göra ens underkläder smutsiga. Om mindre än en handflata full sipprar på byxorna kommer namâz han utför att vara makrûh. Om det rinner ut mer kommer namâz inte att vara sahih, accepterad.

De som har problem med istibrâ måste stoppa in en cellulosabaserad bomullsvägg som är lika stor som ett kornfrö i urinhålet. Bomullen kommer att absorbera den urin som sipprar ut. Men bomullens ände får inte sticka ut

"Den mest värdefulla av ibâdats är en namâz som utförs vid en tidig tidpunkt."

Hadith ash-sharîf

3- Satr al-awrat (täcker awrat delar)

De delar av en människas kropp som är förbjudna för honom (eller henne) att lämna oskyddade, att visa andra och som är förbjudna för andra att titta på, kallas awratdelar. En mans awratdelar är mellan naveln och knäets nedre delar. Knäna är awrat. Namâz som utförs med dessa delar exponerade är inte sahîh (med andra ord är den ogiltig). När man utför namâz är det sunnat för män att täcka sina andra delar (armar, huvud) och att bära strumpor. Det är makrûh för dem att utföra namâz med dessa delar exponerade.

Alla delar av kvinnan, utom handflatorna och ansiktet, inklusive de yttre delarna av händerna, håret och fötterna, är awrat i alla fyra madhhabs. Av denna anledning kallas kvinnor för Awrat. Det är fard för dem att täcka dessa delar av dem. Om en fjärdedel av en av en mans eller kvinnas awratdelar förblir nakna så länge som en rukn, blir namâz ogiltig. Om en mindre del förblir blottad blir namâz inte ogiltig, utan den blir makrûh. Ett tunt tyg som gör att man kan se formen eller färgen på det som ligger under det är detsamma som att inte ha någon täckning alls.

När kvinnor är ensamma och inte utför namâz är det fard att täcka mellan knäna och naveln, wâjib att täcka ryggen och buken och adab att täcka andra delar av kroppen.

4- Istiqbâl al-qibla (vända sig mot qibla)

Istiqbâl al-qibla innebär att utföra namâz mot **Kâ'ba**. Riktningen mot byggnaden av Kâ'ba, i Mecka al-muqarrama, kallas **qibla**. Tidigare var qibla Jerusalem. Sjutton månader efter Hegira, på en tisdag i mitten av Sha'bân-månaden, beordrades muslimerna att vända sig mot Kâ'ba.



Qibla är inte byggandet av Kâ'ba, utan dess tomt. Det vill säga, det utrymme som sträcker sig från jorden till Arsh är qibla. Av denna anledning kan en person som befinner sig nere i en brunn, under havet, på toppen av ett högt berg eller på ett flygplan utföra namâz åt det hållet. Namâz kommer att vara sahîh om öppningen mellan synnervernas tvärgående riktningar inkluderar Kâ'ba.

5- Tid

Rasûl al-Akram (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade i en hadith ash-sharîf: **"Under två dagar, bredvid dörren till Kâ'ba, genomförde Jabrâîl ('alaihis-salâm) namâz som imâm för oss två.**

Vi två utförde morgon namâz när fajr (morgonskymningen) **grydde; dhuhr (tidig eftermiddag) namâz när solen började sjunka från sin zenit; asr (sen eftermiddag) namâz när skuggan av ett föremål var lika lång som dess längd; maghrib (kväll) namâz när solen gick ner (dess övre kant försvann); och isha'a (natt) namâz när kvällsskymningen mörknade. Den andra dagen utförde vi morgonnamâz när morgonskymningen mognade; dhuhr namâz när skuggan av ett föremål blev dubbelt så lång som föremålets längd; asr namâz omedelbart därefter; maghrib namâz vid den fastställda tiden för att bryta fastan; och isha'a namâz i slutet av den första tredjedelen av natten. Sedan sade han: "O Muhammed, detta är namâz-tiderna för dig och profeterna före dig. Din ummat bör utföra var och en av dessa fem namâz mellan de två tidpunkter då vi utförde var och en av dem.""**

Denna hadîth ash-sharîf klargör att antalet dagliga namâz är fem.

Tiden för namâz på morgonen: Den börjar när den vita ljusa, ljuset som kallas fajr syns i öster. Den slutar med soluppgången.

Tidpunkten för namâz i början av eftermiddagen: Den börjar när föremålens skuggor, efter att ha förkortats, börjar förlängas igen. Den slutar när skuggan av ett föremål blir dubbelt så hög som det ursprungliga föremålet.

Tiden för namâz på sen eftermiddag: Den börjar i slutet av tiden för tidig namâz på eftermiddagen och fortsätter tills solen försvinner.

Det är haram att skjuta upp namâz tills solen blir gul, en händelse som inträffar när avståndet mellan solens nedre lem och den synliga horisontens linje är en spjutlängd (när det är 40 minuter kvar till kvällens namâz). Det är harâm (förbjudet) att skjuta upp den sena eftermiddagens namâz till den tidpunkten. Men om du inte har utfört den sena eftermiddags namâz fram till den tidpunkten måste du utföra den vid solnedgången.

Tiden för namâz på kvällen: Den börjar när solen försvinner och fortsätter tills den röda färgen på den synliga horisontens linje i väster försvinner.

Tiden för nattlig namâz: Den börjar när tiden för kvällens namâz är slut. Den slutar med den vita falukornet av fajr as-sâdiq (sann gryning). Det är makrûh att avsiktligt lämna nattnamâz efter shar'î midnatt.

Att utföra namâz före eller efter de föreskrivna tiderna (att inte utföra dem på de tider de ska utföras) är haram. Det är en allvarlig synd. I de tidtabeller som utarbetats av **(Turkiye Newspaper)** har namâz- och imsâk-tiderna angivits korrekt

Karâhat-tider

Det finns tre tillfällen då det är tahrîmî makrûh, det vill säga harâm, att utföra namâz. En fard namâz är inte sahîh (giltig) om den påbörjas vid någon av dessa tider. Dessa tre tider är under perioden för soluppgång, solnedgång och middagstid. Vid någon av dessa tre tidpunkter är inte heller namâz för en janâza som förberetts tidigare (än början av makrûh-perioden) eller sajda at-tilâwat eller sajda as-sahw tillåten. Den enda namâz som en muslim får utföra under perioden för solnedgången är dagens sena eftermiddag ('asr) namâz (som de på något sätt har misslyckats med att utföra fram till dess).

"Det finns en våldsam plåga för dem som utför namâz på ett omedvetet eller respektlöst sätt och de som utför sina namâz med onda tankar och pråligt när de är i sällskap och försumma namâz när de är ensamma."

Mâ'ûn: 4–6

Adhân och iqâmat

Adhân betyder att man tillkännager det offentligt. Det är sunnat al muakkada för män att recitera adhân för de fem dagliga namâzes, för att utföra de utelämnade (qadâ) namâzes som är fard, och mot khatîb vid fredagens namâz. Det är makrûh för kvinnor att recitera adhân eller iqâmat. Adhân utförs på en hög plats för att tillkännage tiden för andra. När man säger adhân är det mustahâb att höja händerna och sätta ett finger i varje öronhål. Att säga iqâmat är mer värdefullt än (att säga) adhân. Adhân och iqâmat måste sägas mot qibla. Man får inte prata medan man säger dem, och inte heller bekräfta något tal eller någon hälsning.

Att recitera adhân:
Allahu akbar (4 gånger)
Ash-hadu an lâ ilâha illallah (2 gånger)
Ash-hadu anna Muhammadan Rasûlullah (2 gånger)
Hayya 'alas-salâh (2 gånger)
Hayya 'alal-falâh (2 gånger)
Allahu akbar (2 gånger)
Lâ ilâha illallah (1 gång)

Det är bara i adhân för morgonens namâz, efter Hayya 'alal-falâh, som du säger (Assalâtu hayrun minan-nawm) två gånger.

När det gäller iqâmat säger du (Qad qâma tis-salâtu) två gånger efter Hayya 'alal-falâh.

6- Niyyat

Niyyat (avsikt) görs medan man säger iftitâhs (början) takbîr. Att göra niyyat för namâz innebär att genom hjärtat passera dess namn, tid, qibla, att följa imâm (när man utför namâz i jamâ'at).

Den niyyat som görs efter iftitâhs takbîr är inte sahîh, och den namâz som utförs därmed är inte acceptabel. När man avser att utföra namâz med fard eller wâjib måste man veta vilken fard



eller wâjib av namâz man kommer att utföra. Det är inte nödvändigt att göra niyyat för antalet rak'ats. När man utför en sunnat räcker det med niyyat "Att utföra namâz". Niyyat för namâz av janâza görs som "Jag gör niyyat för att utföra namâz för Allah, salawât för vår Mästare, Profeten, för att be för den avlidne, enligt denna imâm".

Imamen behöver inte göra niyyat för att vara imam för män. Men om han inte gör niyyat för att vara imam i den jamâ'at, kommer han inte att uppnå namâzens thawâb i jamâ'at. Om han gör niyyat för att vara imam kommer han att uppnå även denna thawâb. Imamen måste göra niyyat "Att bli imam för kvinnor" (när han ska leda kvinnor).

När man utför ibâdats är det inte en niyyat att göra niyyat endast muntligt. Om det inte görs genom hjärtat kommer ibâdats inte att vara acceptabla.

7- Takbîr av tahrîma

Tahrîma betyder att säga **"Allahu akbar"** när man börjar namâz. Män lyfter händerna mot öronen med handflatorna vända mot qibla. Tummarnas spetsar rör vid örsnibbarna. Medan man säger **Allahu akbar** sänks händerna, och när man är klar kopplas händerna ihop på underlivet, med höger hand som griper tag i vänster handled. Kvinnor lyfter båda händerna så högt som axlarna och säger iftitâhs takbîr. Därefter lägger de händerna på brösten, med höger hand ovanpå den vänstra. De tar inte tag i handleden som männen gör.

B) Rukns på Namâz

De fards som finns inom namâz kallas Rukns. Det finns fem av dem:

1- Qiyâm

Den första av de fem rukns i namâz är qiyâm. Qiyâm betyder att stå. Den som är för sjuk för att stå utför namâz sittande, och om han är för sjuk för att sitta, lägger han sig på rygg och utför den med huvudet (genom att röra, nicka osv. med huvudet). En kudde måste läggas under hans huvud så att hans ansikte kommer att vara mot qibla, i stället för mot himlen, och om han ligger, böjer han knäna, han sträcker inte benen mot qibla. När han står måste de två fötterna vara fyra fingerbredder från varandra.

2- Qirâat

Det är fard att recitera en âyat ur Koranen al-karîm medan man står vid varje rak'at av sunnaten och witr, och vid två rak'ats av fard när man utför namâz individuellt. Det ger mer thawâb att recitera en kort sûrah.

Som qirâat är det wâjib att recitera Sûrah al-Fâtiha och ytterligare en sûrah eller tre korta âyats vid de två första rak'ats av fard namâzes med fyra rak'ats; det är sunnat att recitera Fâtiha vid de två sista rak'ats. Det är wâjib att recitera Fâtiha och zamm (ytterligare) as-sûrah vid varje rak'ats av witr och sunnat namâzes. Dessutom är det wâjib att recitera Fâtiha en gång och före zamm as-sûrah. Om någon av dessa fem wâjibs glöms bort är det nödvändigt att göra sajda as-sahw.

När man gör qirâat är det inte tillåtet att recitera översättningar av Koranen al-karîm. Den måste reciteras i original, på arabiska.

3- Rukû'

Efter qirâat i qiyâm (recitering medan man står) böjer man sig för rukû' och säger takbîr. I rukû' öppnar männen sina fingrar och tar tag i sina knän. De håller ryggen och huvudet rakt på samma nivå.

I rukû' säger du **"Subhâna Rabbiyal-'azîm"** minst tre gånger (att säga det 3, 5, 7, 9 eller 11 gånger är ett måste). Under rukû' måste armarna och benen vara raka. Kvinnor öppnar inte sina fingrar. De håller inte huvudet och ryggen i jämnhöjd eller armarna raka.

Det är sunnat för imamen, liksom för en person som utför namâz själv, att säga: **"Sami'Allahu liman hamideh"** medan han reser sig upp från rukû'. Jamâ'at säger inte det. Omedelbart efter att ha sagt det måste man säga **"Rabbanâ lakal hamd"** och stå upprätt vid qawma, och sedan, när man säger **"Allahu akbar"** medan man knäböjer för sajda, först sätta höger knä och sedan höger knä och sedan vänster knä, följt av höger och sedan vänstra händer, på golvet. Slutligen läggs näsan och pannbenet på golvet.

4- Sajda

Vid sajda säger du **"Subhâna Rabbiyal-a'lâ"** minst tre gånger (att säga det 3, 5, 7, 9 eller 11 gånger är mustahâb). Fingrarna måste vara slutna, peka mot qibla, i linje med öronen, och huvudet måste vara mellan händerna. Det är fard för pannan att röra vid något rent, som sten, jord, trä, tyg, och det sägs (av savants) att det är wâjib att lägga ner näsan också. Det är inte tillåtet att utan en god ursäkt lägga endast näsan på marken. Det är makrûh att bara lägga pannan på marken.

Det är antingen fard eller wâjib att sätta två fötter eller minst en tå på varje fot på marken. Det vill säga, om två fötter inte sätts på marken kommer namâz antingen inte att vara sahîh eller bli makrûh. Vid sajda är det sunnat att böja tårna och vända dem mot qibla.

Män måste hålla armar och lår borta från buken. Det är sunnat att placera händerna och knäna på marken. Det är sunnat att hålla hälarna på fyra fingersbredder från varandra vid qiyâm, men vid rukû', qawma och sajda är det sunnat att hålla dem tillsammans.

När du knäböjer för sajda är det makrûh att dra upp byxbenen och det är makrûh att vika dem innan du börjar namâz. Det är makrûh att utföra namâz med vikta (eller korta) ärmar, manschetter eller nedre delar av en byxa. Det är makrûh att utföra namâz med naket huvud av lathet eller av brist på insikt om vikten av att utföra namâz med täckt huvud. Och det orsakar otrohet att förakta namâz. Det är makrûh att utföra namâz medan



man bär smutsiga kläder eller kläder som man använder på jobbet (det vill säga feta och smutsiga kläder).

5- Qa'da al-akhîra

Under den sista rak'aten är det fard att sitta så länge som det skulle ta att recitera **Attahiyyâtu**. Man gör inget tecken med fingrarna när man sitter. När man sitter sätter männen sin vänstra fot platt på marken med tårna pekande mot höger och sitter på foten. Den högra foten ska vara upprätt, med tårna som rör marken och pekar mot qibla. Det är sunnat att sitta på detta sätt.

Kvinnor sitter vid **tawarruk**. Det vill säga de sitter med rumpan på marken. Deras lår ska vara nära varandra. Deras fötter ska sticka ut från höger.

Är det minnet av Profetens vänner,
På platsen för selemträden som får dig att gråta?
Säg, är det Medînas vind som får dig att gråta?
Eller är det blixten på natten från Idam berget?

Qasîdat al-Burda



AWRAT DELAR OCH KVINNOR TÄCKER SIG SJÄLVA

Abû Sa'îd al-Khudrî (radiy-Allahu 'anh) berättar: Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"En man bör inte titta på en annan mans awratdelar, och en kvinna bör inte titta på en annan kvinnas awratdelar!"** Som framgår är det haram för män att titta på kvinnor och för kvinnor att titta på mäns awratdelar, och på samma sätt är det haram för män att titta på andra mäns awratdelar och för kvinnor att titta på andra kvinnors awratdelar. En mans awratdelar (som är harâm) för andra män (att titta på) är mellan knäna och naveln. Samma regel gäller bland kvinnor. När det gäller en kvinnas awratdelar (som är harâm) för män (att titta på) är de hela hennes kropp med undantag för hennes händer och ansikte. Därför kallas kvinnor för awrat(er). Oavsett om en kvinna är muslim eller icke-muslim är det haram att titta på en nâ- mahram (utan släktskap vare sig genom blod eller äktenskap) kvinnas ansikte med shahwa (lust), och det är haram att titta på hennes awratdelar även utan lust.

"Yâ Alî! När du ser en kvinna vänder du ansiktet bort från henne. Titta inte på henne igen! Det är inte syndigt att se henne oväntat. Men det är en synd att titta på henne igen."

Hadith ash-sharîf

Jâbir ibn Abdullah (radiy-Allahu 'anh) berättar: Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"Tillbringa inte natten i en nâ-mahram kvinnas hus!"**

Aqaba ibn Âmir (radiy-Allahu 'anh) berättar: Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"Stanna inte ensam med en nâ-mahram-kvinna i ett privat rum! Om en kvinna stannar privat med sin mans bror eller med dennes son kommer hon att drivas så långt som till döden."** Det vill säga, det kommer att orsaka fitnas (vilket i sin tur innebär katastrofala resultat.) Ingen ansträngning bör sparas för att undvika det. Denna hadîth ash-sharîf citeras i **Sahîh al-Bukhârî** och i **Sahîh al-Muslim**.

Abdullah ibn Mes'ûd (radiy-Allahu 'anh) berättar: Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"En kvinnas kropp är awrat."** Det vill säga att den måste vara täckt. **"När en kvinna går ut tittar shaytan på henne hela tiden".** (Det vill säga, han använder henne som ett lockbete för att lura männen och få dem att begå synder).

Burayda (radiy-Allahu 'anh) berättar: Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade till Hadrat Alî: **"Yâ Alî! När du ser en kvinna vänder du ditt ansikte bort från henne. Titta inte på henne igen. Det är inte syndigt att se henne oväntat. Men det är en synd att titta på henne igen."** Det citeras av Abû Dâwûd och av Dârimî.



Alî (radiy-Allahu 'anh) berättar: Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"Yâ Alî! Visa inte ditt lår och titta inte på någon annans lår, död eller levande!"** Denna hadîth ash-sharîf citeras av Abû Dâwûd och av Ibn Mâja. Att titta på en död persons awratdelar är alltså detsamma som att titta på en levande persons awratdelar. (Vi måste göra vårt yttersta för att undvika att titta på idrottsutövares och simmande människors awratdelar). Abdullah ibn 'Umar (radiy-Allahu 'anhumâ) berättar: Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"Visa inte dina awratdelar!** (Utsätt dem inte ens när du är ensam.) **Det finns nämligen varelser som aldrig lämnar dig ensam. Skäms i deras närvaro och respektera dem!"** De är de änglar som kallas Hafaza, som skyddar dig mot djinns och som lämnar dig ensam endast när du är på toaletten och under äktenskapliga aktiviteter.

Umm Salama (radiy-Allahu 'anhâ) berättar: Maymûnâ (radiy-Allahu 'anhâ) och jag var med Rasûlullah (sall-Allahu 'alaihi wa sallam), när Ibn Umm Maktûm (radiy-Allahu 'anh) bad om tillåtelse (att komma in) och kom in. När Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) såg honom sade Han till oss:

"Dra er tillbaka bakom ridån!" När jag sa: "Är han inte blind? Han kommer inte att se oss", **"Är ni också blinda? Kommer du inte att se honom”**, sade Skapelsens bästa. Med andra ord: "Han kanske är blind, men det är inte du." Denna hadîth ash-sharîf citeras av Imâm Ahmad och Tirmidhî och Abû Dâwûd (rahimahumullâhu ta'âlâ). Enligt denna hadîth ash-sharîf är det, på samma sätt som det är harâm för en man att titta på en kvinna som är nâ-mahram för honom, inte heller tillåtet för en kvinna att titta på en man som är nâ-mahram för henne. Imamerna från våra (fyra) madhhabs (rahimahumullâhu ta'âlâ), som även tog hänsyn till andra hadîth ash- sharîfs, sade: "Det är svårt för en kvinna att inte titta på en nâ-mahram mannens huvud och hår. Bud som är svåra att göra är 'azîmats'. En mans awrat-delar för en kvinna är mellan hans knän och naveln. Det är lätt att inte titta på dessa delar. Bud som är lätta att göra är rukhsats."

[Som framgår föredrog Azwâj at-tâhirât (vår välsignade Profets rena fruar) (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhunna) och Ashâb al-kirâm (radiy-Allahu 'anhum) 'azîmats väg och undvek rukhsats. Kasuistiken: "Kvinnor täckte sig inte under Profetens tid. Dagens dramatiska skådespel där vi ser kvinnor som täcker sig som troll fanns inte på den tiden. Hadrat Âisha, till exempel, gick omkring barhuvad. Den nuvarande sedvänjan att kvinnor täcker sig uppfanns senare av fanatiker och människor med fiqh", är ett avskyvärt förtal som sprids av brittiska komplotter vars verkliga syfte är att förstöra Islâm inifrån och genom zindiqs].

'Umar-ul-Fârûq (radiy-Allahu 'anh) berättar: Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: "Om en man gör halwat med en kvinna som är nâ-mahram till honom, kommer shaytan att ansluta sig till dem som tredje person." Denna hadîth ash-sharîf citeras av Tirmidhî. [Det är harâm att göra halwat med en eller flera nâ-mahram kvinnor, det vill säga för en man och en kvinna att vistas privat på en stängd plats. Ibn Âbidîn säger följande i sin diskurs om att vara imâm: "Om det finns en annan man eller en kvinna som är en av den (första) mannens nära släktingar som kallas zî-rahm al-mahram, kommer händelsen inte att vara halwat."]

Jâbir ibn Abdullah (radiy-Allahu 'anh) berättar: Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa

sallam) sade: **"Besök inte kvinnor vars män är borta! För (om du gör det) kommer shaytan att cirkulera som blod i dina ådror."**

När de frågade: "Kommer han att cirkulera i din också?" Allahu ta'âls älskling svarade: **"Ja, han kommer att cirkulera i min också. Ändå har Allahu ta'âlâ hjälpt mig mot honom. Han har gjort honom till muslim så att han har överlämnat sig till mig."** Denna hadîth ash-sharîf citeras av Tirmidhî (rahimahullâhu ta'âlâ).

Umm Salama (radiy-Allahu 'anhâ) berättar: Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) var med mig (i mitt rum). Min bror Abdullah ibn Abî Umayyya's slav var också i rummet. Den slaven var muhanneth (feminin). När Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) såg den muhanneth personen och hörde hans röst, sade Han: **"Släpp inte in sådana människor som denne i ditt hus!".** Denna hadîth ash-sharîf citeras i Bukhârî och Muslim. Muhanneth är en man (eller pojke) som beter sig, agerar, talar, låter och klär sig som en kvinna. Människor som gör det är förbannade. En hadîth ash-sharîf säger följande om dem: **"Må Allah fördöma män som liknar kvinnor och kvinnor som liknar män!"**

"Må Allah fördöma män som liknar kvinnor och kvinnor som liknar män!"
Hadith ash-sharîf

Kvinnor som bär kläder som män och låter klippa håret som män och gör saker som ska göras av män, och män som låter håret växa långt som kvinnor och pryder sig som kvinnor, utan att en 'udhr tvingar dem att göra det, omfattas av denna hadîth ash-sharîf.

Den islamiska religionen förbjuder en kvinna att täcka sig med ett material som är så tunt att man kan se vad som finns under det. I en hadîth ash- sharîf som citeras i böckerna **Muslim** och **Muwattâ** står det så här: **"Kvinnor som är täckta** (men) **nakna och** (kvinnor) **vars huvuden böljar uppåt som kamelbucklor skall inte komma in i Jannah. De skall inte ens få ta emot doften av Jannah. Även om doften av Jannah når mycket avlägsna platser."** Denna hadîth ash-sharîf förbjuder kvinnor att bära tunna, genomskinliga och tätt sittande klänningar, strumpor och huvudbonader och att slingra sitt hår till knutar på huvudet. Att klä sig på detta sätt är som att gå omkring naken. Muslimska kvinnor och flickor bör inte bära tunna och snäva klänningar och bör inte slingra sitt hår eller håret på de peruker de bär till knutar som kamelknölar på huvudet. De bör veta att dessa syndiga handlingar är tillräckligt allvarliga för att föra en person till Jahannam.



I **Hindiyya** står det: "Det är tillåtet att titta på en kvinna som bär något tjockt och löst. Det är inte tillåtet att titta på en stramt klädd kvinna. Det är harâm att lustfyllt titta på ansiktet på en

kvinna som har täckt sig (ordentligt). Det är makrûh att göra det även utan lust om det inte finns någon anledning att göra det. Samma regel gäller för att titta på icke-muslimska kvinnor. Det är tillåtet att endast titta på deras hår, enligt ett vetenskapligt uttalande."

Att bära en lös, tjock och mörkfärgad overall som en kappa som sträcker sig ner till hälbenet och täcker armar och handleder är bättre än (att bära en överklädnad som kallas) charshaf, som består av två delar. Det står i **Halabî-yi kabîr:** "En fri (muslimsk) kvinnas hår som hänger ner till öronen är awrat enligt enhällighet (bland islams lärda). Detsamma gäller dess del som hänger ner under öronen enligt en majoritet av de lärda.

Enligt vissa forskare är den hängande delen inte awrat under namâz. Det är dock inte heller tillåtet för en man som är nâ-mahram till henne att titta på den delen." Hon måste täcka hela sitt hår med en tjock huvudduk. Den främre delen av huvuddukens mitt måste sticka mot hennes panna och sträcka sig nära ögonbrynen, dess båda sidor måste sträcka sig till ögonbrynens yttersta ändar, göra en nedåtgående sväng, sträcka sig ner till hennes haka, vara sammanfogade på hennes haka och deras ändar hänga över hennes bröst, och den mittersta delen av dess baksida måste täcka den övre delen av hennes rygg. Om det är troligt att fitna kommer att uppstå, måste kinderna också täckas. Hon måste också bära tjocka och mörka strumpor. Om en fjärdedel av den hängande delen av en kvinnas hår förblir exponerad så länge som en rukn (i namâz), kommer den namâz hon utför inte att vara sahîh. Och det kommer att vara makrûh om en mindre del förblir exponerad (så länge). Inte en enda islâmisk bok skiljer mellan ung och gammal när det gäller kvinnans ålder. Det finns islamsforskare som har sagt att det är tillåtet att bekräfta en gammal kvinnas hälsning eller att göra musâfaha (skaka hand) med henne eller att göra halwat med henne, men inte en enda islamsforskare har sagt att det är tillåtet för en gammal kvinna att blotta sitt hår eller för män (som är nâ-mahram till henne) att titta på hennes hår. Vissa islamsforskare har sagt att det är tillåtet att titta på en icke-muslimsk kvinnas hår. Men ingen av dem har sagt att det är tillåtet att titta på en gammal muslimsk kvinnas hår. De islamsforskare som har sagt att det är tillåtet för en gammal kvinna att gå in i en moské eller besöka en kyrkogård, har sagt att hennes hår måste vara täckt ordentligt.

En person som säger sig vara muslim måste veta om det han ska göra är förenligt med islam. Om han inte vet det måste han lära sig det genom att fråga en av Ahl as-sunnats lärda eller genom att läsa böcker skrivna av sådana lärda. Om det han ska göra inte är förenligt med Islâm kommer han inte att vara säker mot syndighet eller otro. Han bör göra sann tawba (omvändelse) varje dag. En syndig eller irreligiös handling kommer definitivt att förlåtas (av Allahu ta'âlâ) om tawba görs för den. Om tawba inte görs ska plågor och straff i världen och i Jahannam upplevas.

Mäns och kvinnors kroppsdelar som måste vara täckta när man utför namâz och på andra ställen kallas awratdelar. **"Det är harâm att blotta sina awratdelar eller att titta på andras** (blottade) **awratdelar."** En person som säger att det inte finns några awratdelar i Islâm blir en icke-troende. Vår religion befaller oss att täcka våra awratdelar. En plats där det finns en man eller kvinna med blottade awratdelar eller där musikinstrument spelas och/eller människor spelar och/eller alkoholhaltiga drycker konsumeras och/eller människor lyssnar till kvinnors sång kallas en fisq-plats. Det är harâm att gå till fisq-platser. Hjärtat måste också vara rent. Att hjärtat

är rent innebär att det har en vacker etik. Hjärtat renas genom att lyda Islâm. Människor som inte lyder Islâm kan inte ha rena hjärtan.

Om en person säger att det är halâl om att exponera en av de kroppsdelar som är awrat i alla fyra madhhabs, vilket är ijmâ' (konsensus mellan alla islams lärda), eller att titta på andras awratdelar eller om han inte anser det viktigt, det vill säga om han inte är rädd för att bli plågad för denna syndiga handling, blir han en icke-troende. Samma regel gäller för kvinnors exponering av sina delar av awrat, sång eller utförandet av Mawlid i närvaro av män.

En person som säger: **"Jag är muslim"** måste lära sig de viktigaste delarna av îmân och Islâm och de fards och harâms som enhälligt lärs ut av alla fyra madhabs och värdesätta dem högt. Det är inte en 'udhr att inte känna till dem. Det är som att känna till dem och förneka dem. **"Hela kvinnans kropp, med undantag för hennes ansikte och händer, är awrat** (det vill säga måste vara täckt) **i alla fyra madhhabs."** Om en muslim likgiltigt blottar en del av sin kropp som det inte har funnits någon ijmâ' om, det vill säga om den inte är awrat enligt någon av de tre andra madhaberna, kommer han eller hon att ha begått en allvarlig synd enligt sin egen madhab, även om han eller hon inte kommer att bli en kâfir (otrogen). Ett exempel på detta är mäns exponering av delar mellan knäna och ljumskarna. Det är fard för en muslim att lära sig vad han eller hon inte vet. När de väl har lärt sig om det måste de göra tawba omedelbart och täcka den lem som de har.

Vad har hänt med dina ögon som strömmar ner alla dessa tårar?
Ju mer du säger att du återfår dig själv, desto mer tänds ditt hjärta.

Från Hadrat Muhammeds vänlighetsregn:
En droppe är vad varje Profet önskar.

Andlig och kroppslig, uppenbar och dold,
Han är den som av alla existenser är Haqqs älskade.

Hans person är gränslös när det gäller dygd och förträfflighet,
Det är inte möjligt att med tungan säga hur bra han är.

Om varje mirakel av Rasûlullah
Kunde tala om Hans storhet,

När Hans välsignade namn nämndes

Har alla nedbrutna ben vaknat till liv igen.
Allt mer än vad vi kan hantera har

Han inte anförtrott oss,
Hans bud och förbud är kronorna på våra huvuden.

Qasîdat al-Burda



HUR MAN UTFÖR NAMÂZ

Hur en man utför namâz individuellt

Till exempel utförs sunnat av morgonens namâz på följande sätt:

1- Du vänder dig mot qibla. Fothälsan hålls fyra fingerbredder från varandra. Tummarnas spetsar rör vid örsnibbarna och handflatorna vänds mot qibla. Efter att ha passerat genom hjärtat och sagt: **"Jag har för avsikt att utföra sunnat av dagens morgon namâz för Allahs skull, jag har vänt mig mot qibla" och sagt: "Allahu akbar",** griper den högra handen den vänstra handleden under naveln.

2- Håll ögonen fixerade på den plats där huvudet kommer att beröring för sajda (nedböjning):

a) Du reciterar Subhânaka-bönen.

b) Efter att ha reciterat **A'ûdhu och Basmala** reciterar du Sûrah **al-Fâtiha.**

c) Efter Fâtiha, utan att säga Basmala, reciterar du ytterligare en sûrah, till exempel Sûrah Fîl. Om du säger Basmala får du thawâb för att du har iakttagit en mustahâb.

3- Efter att ha reciterat den extra sûrah, böjer du dig för ruku'. (buga genom att lägga händerna på knäna) och säga: **"Allahu akbar"**. I ruku' öppnar du fingrarna och tar tag i knäna. Du håller ryggen och huvudet rakt på samma nivå. Du tittar på dina fötter och säger **"Subhâna Rabbiyal-'azîm"** tre gånger. Om du säger det 5, 7, 9 eller 11 gånger får du thawâb för att du har iakttagit en mustahâb.

4- Du reser dig upp från ruku' och säger: **"Sami'allahu liman hamidah".** När du rätar upp dig får du inte dra upp byxorna och inte ta bort ögonen från platsen för sajda. När du ställer dig upprätt säger du: **"Rabbanâ lakal hamd"**. (Detta att stå upprätt kallas qawma).

5- Du står orörlig en kort stund och knäböjer sedan för sajda och säger, **"Allahu akbar".** När du knäböjer för sajda, i tur och ordning:

a) Sätt först höger knä och sedan vänster knä, följt av höger hand och sedan vänster hand på golvet. Slutligen läggs näsan och pannbenet på golvet.

b) Tårna böjer sig mot qibla.

c) Huvudet ska vara mellan händerna.

d) Fingrarna måste vara stängda.

e) Handflatorna ska ligga på marken, armbågarna får inte röra marken.

f) Du säger **"Subhâna Rabbiyal-a'lâ"** minst tre gånger i sajda. Om du säger det 5, 7, 9 eller 11 gånger får du thawâb för att du har iakttagit en mustahâb. Därefter;

6- Genom att säga **"Allahu akbar"** sätter du vänster fot platt på marken med tårna riktade mot höger. Den högra foten ska stå upprätt med tårna i marken och peka mot qibla. Du sitter på låren länge tillräckligt för att säga "subhânallah" (men du säger det inte) med handflatorna mot knäna mot qibla och fingrarna lätt öppna.

7- Du säger **"Allahu akbar"** och kastar dig ner för sajda igen. (Att sitta orörlig en stund mellan de två sajdas kallas jalsa.)

8- Efter att ha sagt **"Subhâna Rabbiyal-a'lâ"** minst tre gånger under sajda, reser du dig upp för den andra rak'aten och säger **"Allahu akbar"**. När du står upp från sajda ska du först höja pannan, sedan näsan, sedan; vänster hand och höger hand,

sedan vänster knä och höger knä.

9- När du står upp säger du Basmala, Fâtiha och ytterligare en sûrah. Sedan böjer du dig för ruku' och säger "Allahu akbar".

10- Den andra rak'aten (enheter av namâz som var och en består av handlingarna att stå upp, böja sig och två gånger kasta sig ner) avslutas på samma sätt som den första rak'aten. Efter den andra sajda, när man säger **"Allahu akbar",** reser man sig dock inte upp utan sätter sig på låren.

a) Efter att ha reciterat bönerna **Attahiyyâtu**, **Allahumma salli**, **Allahumma bârik** och **Rabbanâ âtinâ,** gör du salâm först till höger och sedan till vänster och säger "Assalâmu 'alaikum wa rahmatullah".

b) Därefter säger du bönen "Allahumma antas-salâm wa". minkas-salâm tabârakta yâ dhal jalâli wal-ikrâm."

Sedan reser du dig upp och utför de två rak'at av morgonens namâz's fard på samma sätt, men genom att göra niyyat för fard. Du ska inte prata mellan sunnat och fard eller fard och sunnat. Även om det inte förnekar namâz, minskar det sunnats thawâb.

Efter att ha avslutat namâz säger du bönen **"Allahumma antas- salâm..."** och reciterar tre fullständiga istighfârs, **"Astaghfirullalâhal'azîm al- karîm allazî lâ-ilâha illâ huv al-hayyal-kayyûma ve atûbu ilayh." S**edan reciterar du Âyat al-kursî och säger 33 tasbih, **"Subhânallah",** 33 tahmîd, **"Alhamdulillah",** 33 takbîr, **"Allahu akbar"**, och en tahlîl, **"Lâ ilâha illallahu wahdahû lâ sharîkalah, lahulmulku wa lahulhamdu wa huwa 'alâ kulli shay'in qadîr."** Dessa böner måste sägas mjukt. Det är bid'at att säga dem högt. Därefter gör du'â (bön, bön). När man gör åkallan lyfter männen upp armarna rakt upp i brösthöjd. Armarna är inte böjda i armbågarna. Handflatorna är öppna; de är vända mot himlen. För qibla för namâz är Kâ'ba, och qibla för bön är himlen. Efter åkallan säger man âyat al-karîma: **"Subhâna Rabbika..."** och gnuggar försiktigt händerna mot ansiktet.

Hur andra namâzes utförs

Om namâz har tre rak'ats (fard för namâz på kvällen och witr namâz), utförs de två första rak'ats som de två rak'ats för namâz på morgonen (minus Allahumma salli, Allahumma bârik och Rabbanâ âtinâ vid den andra rak'at). Vid den tredje rak'aten av kvälls-namâz reciterar man endast Fâtiha, ingen ytterligare sûrah. Vid den tredje rak'aten av witr namâz reciterar man efter Fâtiha ytterligare en sûrah och när man säger takbîr, lyfter man båda händerna upp till öronen och (efter att ha greppat den vänstra handen vid handleden med den högra handen) säger man de

"Allahu ta'âlâ befallde att utföra namâz fem gånger varje dag. Allahu ta'âlâ lovade att Han kommer att förlåta den som utföra en korrekt abdast och gör dessa fem namâzes i sin tid genom att göra sina rukû' och sajdas väl. Han gav inget löfte för den person som inte utför dessa. Han kommer antingen att förlåta eller plåga honom."

Hadith ash-sharîf



böner som kallas Qunût. Efter rukû' och sajda i den tredje rak'aten sätter man signer.

Om namâz har fyra rak'ats, utförs de två första rak'ats som de två rak'ats i morgonens namâz (minus Allahumma salli, Allahumma bârik och Rabbanâ âtinâ i den andra rak'at).

I sittande ställning i slutet av den andra rak'aten av fard-och wâjib-namâzen och den första sunnat av eftermiddagens namâz, säger du bara Attahiyyâtu-bönen och reser dig sedan upp. Vid den tredje och fjärde rak'aten av fard namâzes reciteras endast Fâtiha; man säger ingen ytterligare sûrah.

Vid den första seden av ghayr al-muakkad sunnat namâzes (sunnat av sen eftermiddags namâz och den första sunnat av natt namâz), efter Attahiyyâtu, sägs Allahumma salli och Allahumma bârik. Vid den tredje rak'aten, Subhânaka, reciteras A'ûdhu och Basmala och Sûrah al- Fâtiha. Vid den tredje och fjärde rak'aten, efter Fâtiha, reciteras ytterligare en sûrah. Efter rukû' och sajda av den fjärde rak'at, du sitter. Vid den sista sittningen i namâzes som har 3 eller 4 rak'ats, efter att ha reciterat Attahiyyâtu, Allahumma salli, Allahumma bârik och Rabbanâ âtinâ, gör du salâm först till höger och säger "Assalâmu 'alaikum wa rahmatullah", sedan till vänster och säger "Assalâmu 'alaikum wa rahmatullah". Efter hälsningen säger du bönen: "Allahumma antas-salâm wa minkas- salâm tabârakta yâ zal jalâli wal-ikrâm."

Andra nâfila namâzes som utförs som 4 rak'ats utförs som ghayr. al-muakkad sunnats.

Hur en kvinna utför namâz individuellt

En kvinna som utför en namâz individuellt, till exempel sunnat för morgonens namâz, utför den på följande sätt: Hon slöar sig från topp till tå, hennes kroppsdrag får inte vara synliga. Endast händerna och ansiktet förblir öppna. Hon kommer att säga samma sûrahs och böner i namâz som en man som utför en namâz individuellt säger, som tidigare nämnts. Skillnaderna är följande:

a) De lyfter inte händerna till öronen som män gör. De lyfter båda händerna upp till axelhöjd och gör niyyat (händerna är inte öppna eller stängda här, de är lösa). Sedan säger de takbîr, lägger den högra handen ovanpå den vänstra handen på bröstet och börjar sin namâz.

b) När kvinnor gör ruku' får de inte låta sina fötter röra vid varandra. De lägger händerna på knäna; de tar inte tag i knäna eller sprider ut fingrarna, utan håller dem stängda. De håller inte ryggen, huvudet, benen eller armarna raka.

c) Kvinnor lägger sina underarmar på golvet i sajda, med armarna mot varandra. deras sidor. Deras mage och lår rör vid varandra.

d) Kvinnor sitter på sina skinkor under de sittande positionerna. Låren ska vara nära varandra. Deras fötter ska sticka ut från höger. De lägger händerna på låren och håller fingrarna stängda.

e) När kvinnor gör du'â lyfter de inte armarna framåt, utan de håller armarna i handflatorna mot deras ansikten.

Det bästa sättet för en kvinna att slöja sig för att utföra namâz är att bära en huvudbonad som är tillräckligt stor för att täcka hennes händer och en vid kjol som är tillräckligt lång för att täcka hennes fötter.

Ett exempel på en bön som ska reciteras efter namâz

"Alhamdullahi Rabbil'âlemîn. Assalâtu wassalâmu alâ Rasûlinâ Muhammadin wa Âlihî wa Sahbihî ajma'în. Yâ Rabbî! Var snäll och acceptera den namâz som jag har utfört! Välsigna mig med khayr (godhet) i min âkhir (senare liv) och i min 'âqibat (slut). Välsigna mig med lyckan att få säga Kalima at-tawhîd i mitt sista andetag. Välsigna mina döda släktingar med Din 'afw och maghfirat (förlåtelse och barmhärtighet). Allâhum- maghfir warham wa anta khayrur-râhimîn. Tavaffanî Musliman wa al- hiqnî bis-sâlihîn. Allâhummaghfirlî wa li-wâlidayya wa li-ustâziyya wa lil-mu'minîna wal mu'minât yawma yaqûmul hisâb. Yâ Rabbî! Skydda mig mot shaytans ondska och mot fiendernas ondska och mot ondskan hos min eget nafs al-ammâra! Skänk godhet, halâl och lyckosam försörjning till vårt hem! Bevilja muslimerna frälsning! Gör muslimernas fiender eländiga och ruinerade! Med Din gudomliga hjälp, hjälp muslimer som gör jihâd mot otrogna! Allâhumma innaka 'afuwwun karîmun tuhib-bul 'afwa fa'fu 'annî. Yâ Rabbî! Bevilja tillfrisknande åt de sjuka bland oss, bevilja lindring åt dem som har svårigheter bland oss! Allâhumma innî as'aluka sihhata wal-âfiyata wal-amânata wa husnal-khulqi war-ridâa bil-qadari bi- rahmatika yâ erhamer-râhimîn. Ge ett välgörande liv, god moral, ett sunt sinne, âfiyat (god hälsa) och istiqâmet (att vara på den rätta, sanna vägen som Allahu ta'âlâ tycker om) till mina föräldrar och mina barn och mina släktingar och mina vänner och alla mina bröder i religionen! Âmîn. Wal-hamdu-lil-lâhi Rabbil'âlemîn. Allâhumma salli 'alâ sayyidinâ Muhammadin wa 'alâ Âl-i Muhammad, kamâ sallay-ta 'alâ Ibrâhîma wa 'alâ Âl-i Ibrâhîm, innaka hamîd-un-Mejîd. Allâhumma bârik 'alâ Muhammadin wa 'alâ Âl-i Muhammad, kamâ bârakta 'alâ Ibrâhîma wa 'alâ Âl-i Ibrâhîm, innaka hamîd-un-Mejîd. Allâhumma Rabbanâ âtinâ fid-dunyâ hasanatan wa fil âkhirat-i hasanatan wa qinâ 'azâban-nâr birahmatika yâ Erhamer-râhimîn. Wal-hamdulil-lâhi Rabb-il'âlemîn.

Astaghfirullah, astaghfirullah, astaghfirullah, estaghfirullahal'azîm al-karîm al-lezî lâ ilâha illâ huw al-Hayy-al-Qayyûma wa atûbu ilaih."

Namâz´ wâjibs

Namâz' wâjibs är:

"Allahu ta'âlâ kommer inte att acceptera namâz som utförs av en person som har utelämnat en enda namâz och därför har en namâz-skuld, eller som bär kläder (jilbâb) som är harâm."

Hadith ash-sharîf



1- Att säga Sûrah al-Fâtiha.

2- Att säga ytterligare en sûrah eller minst tre korta âyats efter Fâtiha.

3- Att säga Fâtiha före ytterligare sûrah.

4- Att säga Fâtiha och ytterligare sûrah i första och andra rak'ats. av fard namâzes och i varje rak'at av sunnat och wâjib namâzes.

5- Att göra de (två) sajdas omedelbart efter varandra.

6- Att sitta så länge som tashahhud i den andra rak'aten av de namâzes som består av tre eller fyra rak'ater. Att sitta i den sista rak'aten är fard.

7- Att inte sitta mer än tashahhud i den andra rak'aten.

8- I sajda, för att sätta både näsan och pannan på marken.

9- Att säga Attahiyyâtu-bönen i sittande ställning under den sista rak'aten.

10- Att göra ta'dîl al-arkân, dvs. att vara stilla så länge som det tar att säga "Subhânallah".

11- Att säga "Assalâmu 'alaikum wa rahmatullah" i slutet av namâz.

12- Att säga qunût-bönen vid den tredje rak'aten av witr namâz.

13- Att säga takbîr under Eid namâzes.

14- För imamen att säga âyats högt i namâzen på morgonen, fredagen, Eid, tarâwîh, witr och i de två första rak'ats i namâz på kvällen och natten.

15- För imamen, liksom för en person som utför namâz ensam, är det wâjib att säga âyats på nivån av en nästan ohörbar viskning i den tidiga och sena eftermiddagen fard namâz, i den tredje rak'aten i kvällens namâz och i den tredje och fjärde rak'aten i natten namâz. De sûrahs som är wâjib för imamen att recitera högt är tillåtna för en person som utför namâz ensam att recitera både högt och mjukt.

Från namâz på morgonen på Arafa-dagen, det vill säga dagen före Qurbans Eid, till efter namâz sent på eftermiddagen på den fjärde dagen, vilket totalt uppgår till tjugotre namâz, är det wâjib för alla att säga Takbîr al- tashrîq (Allahu akbar, Allahu akbar. Lâ ilâha illallahu wallahu akbar. Allahu akbar wa lillâhil-hamd) en gång omedelbart efter att ha gjort salâm i någon namâz som är fard.

Sajda as-sahw (Sajda på grund av utelämnanden och fel)

När en person som utför namâz utelämnar en fard i namâz medvetet eller av misstag, bryts hans namâz. Det bryter inte namâz att utelämna en av namâz' wâjibs utan att veta om det. Han måste dock göra sajda as-sahw. En person som inte utför en nödvändig sajda as-sahw medvetet eller som utelämnar en av namâzens wâjibs medvetet måste utföra den namâz på nytt. Detta är wâjib. Om han inte gör det, kommer han att bli syndig. Att utelämna en sunnat kräver inte att man gör en sajda as-sahw. Sajda as-sahw görs när man försenar/upprepar en fard eller utelämnar/fördröjer/upprepar en wâjib.

Om flera sajda as-sahw är nödvändiga räcker det med att göra en sajda as-sahw. När imamen gör fel i en namâz och gör sajda as-sahw måste jamâ'at också göra det. Om en person i jamâ'at gör ett misstag gör han inte sajda as-sahw separat från imamen.

För att göra sajda as-sahw; efter att ha sagt Attahiyyâtu, gör du salâm till en sida (i slutet av namâz), gör sedan två sajda och sätter dig sedan ner för att avsluta namâz.

Man säger Attahiyyâtu, Salli och bârik, Rabbanâ-böner i sittande ställning. Det är också tillåtet att göra sajda as-sahw efter att ha gjort salâm till båda sidor samt utan att göra salâm alls.

Saker som kräver sajda som- sahw

Att stå upp när man måste sitta ner. Sitt ner när du måste stå upp. Att viska när man måste viska högt. Att recitera högt när man måste recitera i en viskning. Att recitera från Koranen al-karîm där man måste be en bön. Att säga en bön där man måste recitera från Qur'ân al-karîm. Till exempel att säga bönen Attahiyyâtu istället för Sûrah al-Fâtiha, eller att säga Sûrah al-Fâtiha när man borde säga Attahiyyâtu. I detta fall utelämnas Fâtiha. Att göra salâm innan man avslutar utförandet av namâz. Att inte säga den extra sûrah i den första och andra rak'ats av fard namâz efter Sûrah al-Fâtiha, att säga den i den tredje eller fjärde rak'ats. Att inte säga den extra sûrah i de två första rak'ats efter Sûrah al-Fâtiha. Att utelämna takbîrs i Eid namâzes. Att utelämna Qunût-bönen i witr namâz.

"Den som utför sina namâzes kommer att ha gjort byggandet av religion. Den som inte utför namâz har förstört sin religion. Namâz är muslimernas mi'râj."

Hadith ash-sharîf

Namâz- sunnats

1- Att lyfta båda händerna upp till öronen när man säger iftitâhs takbîr (att säga Allahu akbar när man börjar namâz). Kvinnor lyfter båda händerna så högt som till axlarna.

2- När händerna är upphöjda ska man vända handflatorna mot qibla.

3- Att ta tag i den vänstra handen vid handleden med den högra handen efter att ha sagt takbîr.

4- Att lägga den högra handen ovanpå den vänstra.

5- Männen ska lägga händerna under naveln och kvinnorna ska lägga händerna på brösten.

6- Att recitera **"Subhânaka"** efter iftitâhs takbîr.

7- Om imamen, eller en person som utför namâz individuellt, säger "**A'ûdhu** (A'ûdhu billâhi minash-shaytânirrajîm)"

8- För att säga **"Basmala"**

9- Att säga **"Subhâna Rabbiyal-'azîm"** tre gånger i ruku'.

10- Att säga **"Subhâna Rabbiyal-a'lâ"** tre gånger i sajda.

11-Att recitera salawaten **"Allahumma salli..."** och **"Allahumma bârik..."** under det sista sammanträdet.

12- Att vrida huvudet åt höger och sedan åt vänster och titta på axlarnas ände, samtidigt som man gör salâm (säger Assalâmu ‘alaikum wa rahmatullah) i slutet av namâz.

13- Utom på fredagar och Eid namâzes, för att imamen ska kunna säga en sûrah i den första rak'at dubbelt så lång som den som ska sägas i den andra rak'at.

14- Att säga **"Sami'Allahu liman hamidah"** när man reser sig upp från ruku'.



15- Att säga **"Rabbanâ lakal hamd"** när man står upprätt efter ruku'.

16- I sajda ska man hålla fingrarna nära varandra (dvs. inte lämna något utrymme mellan dem) och böj tårna så att de vänder sig mot qibla.

17-Att säga **"Allahu akbar"** när man böjer sig för ruku' och sajdas och när man reser sig upp efter sajdas.

18-Placera händerna och knäna på marken.

19- Att hålla hälarna på fyra fingersbredder från varandra vid qiyâm, men vid rukû', qawma och sajda måste de hållas ihop.

20- Att säga "Âmîn" tyst efter Fâtiha, att säga Allahu akbar när man böjer sig för ruku', att öppna fingrarna och ta tag i knäna i ruku', att säga Allahu akbar när man böjer sig för sajdas, att hålla den högra foten upprätt när man sitter på den vänstra foten, att sitta mellan de två sajdas.

Under kvällens namâz sägs korta sûrahs. I namâz på morgonen görs sûrah:n i den första rak'at längre än i den andra rak'at: n.

De som följer imamen i jamâ'at säger inte Fâtiha och den extra sûrah. De säger Subhânaka och takbîrs. De säger tahiyyat och salawât ash-sharîfas.

Mustahâbs i namâz

1- Att titta på platsen för sajda under qiyâm.

2- Att titta på fötterna i ruku'.

3- I sajda, för att titta på platsen där näsan är placerad.

4- I sittande ställning, för att titta på knäna.

5- De ytterligare âyats du säger efter Sûrah al-Fâtiha måste vara långa på morgonen och tidigt på eftermiddagen och korta på kvällen.

6- De som följer imamen måste säga takbîr i en nästan ohörbar viskning.

7- Att öppna fingrarna och lägga dem på knäna i ruku'.

8- För att hålla huvudet och nacken på samma raka nivå i ruku'.

9- Att sätta först höger knä och sedan vänster knä när man knäböjer för att sajda.

10- Att utföra sajda mellan två händer.

11- I sajda ska man lägga ner näsan innan man lägger pannan.

12- Att täcka munnen med den yttre delen av vänster hand när man gäspar i namâz.

13- I sajda ska männen hålla armbågarna upphöjda från golvet. Kvinnor ska vila armbågarna på golvet.

14- För män att hålla armar och lår åtskilda från buken i sajda.

15- Att stå stilla i ruku' och i sajda så länge som man säger tre tasbîhs.

16- Att lyfta händerna från sajda efter att ha lyft huvudet.

17- Att lyfta knäna från sajda efter att ha lyft händerna.

18- Placera händerna på låren i sittande ställning, med fingertopparna mot knäets kant, rakt mot qibla. Fingrarna får inte böjas eller flyttas.

19- När man säger salam till höger och till vänster ska man vända på huvudet.

20- När man säger salam till höger och till vänster ska man titta på ändarna av axlarna.

Namâz´ Makrûhs

1- Det är makrûh att drapera rocken över axlarna istället för att bära den ordentligt.

2- När du kastar dig ner för sajda är det makrûh att dra upp de hängande delarna av ditt plagg eller dina byxor.

3- Det är makrûh att börja namâz med de hängande delarna av ditt plagg eller ärmarna (eller manschetter) är upprullade.

4- Onödiga rörelser är makrûh.

5- Det är makrûh att utföra namâz i kläder som du bär på jobbet (om de är feta och smutsiga) eller som du inte skulle kunna bära om du skulle träffa dina överordnade.

6- Det är makrûh att ha något i munnen som inte hindrar en från att recitera Koranen al-karîm korrekt. Om det hindrar en från att uttala Qur'ân al-karîm korrekt blir namâz upphävs.

7- Det är makrûh att utföra namâz barhuvad (för män).

8- Det är makrûh att påbörja namâz när du behöver urinera, avfektera eller när du behöver bryta luft.

9- Under namâz är det makrûh att sopa bort stenar eller jord från platsen för sajda.

10- När man börjar namâz, eller under namâz, är det makrûh att knäcka fingrar.

11- Det är makrûh att lägga handen på flanken under namâz.

12- Det är makrûh att vrida huvudet (ansiktet) runt och tanzîhî makrûh att se sig omkring genom att vrida ögonen. Om du vänder bröstet bort från qibla blir din namâz ogiltig.

13- I tashahhuds (sitta och recitera vissa böner under namâz) är det makrûh att sitta som en hund, det vill säga att sitta på rumpan med uppresta lår och knän som rör bröstet.

14- Männen ska lägga underarmarna på golvet.

15- Att utföra namâz mot en persons ansikte eller mot ryggen på personer som pratar högt.

16- Att bekräfta någons hälsning med handen eller huvudet.

17- Att gäspa utanför namâz och under namâz.

18- Att blunda när man utför namâz.

19- För imamen att stå inuti mihrâb. För att prästerna leder andra i gudstjänst från ett annat rum. Mihrab är en nisch i qibla väggen i en moské. Det är inte makrûh för imamen att göra sajda inne i mihrab om hans fötter står utanför den. Människor anses vara där deras fötter är.

20- Det är tanzîhî makrûh för imamen att leda namâz ensam på en plats en halv meter högre än där jamâ'at är.

21- Det är också makrûh för imamen att leda namâz ensam på en lägre plats. 22- Att utföra namâz i den bakre raden när det finns plats i den främre raden eller att utföra den ensam i den bakre raden när det inte finns plats i den främre raden.

23- Att utföra namâz med kläder som har en bild eller bilder av levande varelser på sig.

24- Om en bild av ett levande väsen ritas på väggen eller

på ett tygstycke eller papper som hänger eller sätts upp på

"Gott budskap till dem som utför sina gudstjänster med ikhlâs. De är stjärnorna i hidâyat (vägledning). De förintar det mörker som orsakas av fitnas."

Hadith ash-sharîf



en vägg precis ovanför huvudet, framför eller omedelbart till höger eller vänster om en person som utför namâz, är det makrûh. En bild av korset är som en bild av en levande sak.

25- Det är makrûh att utföra den mot en eld med lågor.

26- Att räkna för hand de âyats eller tasbîhs du säger i namâz.

27- Att utföra namâz genom att svepa in sig i ett tyg från huvud till fot.

28- Att utföra namâz genom att slingra en turban runt huvudet och lämna toppen av huvudet naket.

29- Att utföra namâz med täckt mun och näsa.

30- Att hosta upp slem från halsen utan behov.

31- Att röra en hand en eller två gånger är makrûh.

32- Att utelämna en av namâzens sunnats.

33- Utan en darûrat (god ursäkt) är det makrûh att börja namâz med barnet i famnen.

34- Om det inte finns en darûrat är det makrûh att utföra namâz inför saker som distraherar ditt hjärta och förhindrar khushû', såsom prydnadsföremål, spel, musikinstrument eller mat som du önskar.

35- Att luta sig mot en vägg eller stolpe när man utför fard namâz om det inte finns en darûrat för att göra det.

36- Att lyfta händerna upp till öronen när man böjer sig för rukû' eller när man rätar upp sig efter rukû'.

37- För att slutföra qirâat efter att ha böjt sig för rukû'.

38- När man gör sajdas och rukû' är det makrûh att lägga ner huvudet eller höja huvudet innan imamen gör det.

39- Att utföra namâz på platser som sannolikt är najs.

40- Att utföra namâz med ansiktet mot en grav.

41- Det är makrûh att inte sitta i enlighet med sunnat i tashahhuds (sittställningar).

42- Det är makrûh att i den andra rak'at säga tre âyats längre än vad som är sades i den första rak'aten.

43- Att recitera samma sûrah som du reciterade under den första rak'at, under den andra rak'at eller att recitera sûrah före den. Om du reciterade den utan att veta om det är det inte makrûh.

44- Att hoppa över en sûrah när man reciterar.

Saker som är makrûh att göra utanför namâz

1- Det är tahrîmî makrûh att vända framsidan eller ryggen mot qibla när man bryter abdast på en toalett eller någon annanstans eller när man rengör sig efter att ha använt toaletten.

2- Att bryta abdast mot solen eller månen.

3- För att få ett litet barn att göra sig av med sina behov genom att hålla det mot en av dessa anvisningar är makrûh för den vuxne som håller barnet. Att låta ett litet barn göra något som är harâm för vuxna är också harâm för den vuxne som låter barnet göra det.

4- Att sträcka benen eller bara ett ben mot qibla utan en bra ursäkt.

5- Att sträcka ut benen mot en mushaf (en bok som Koranen al-karîm har skrivits i) eller andra islams böcker. Det är inte makrûh om de befinner sig på en högre nivå.

Saker som upphäver en namâz

1- Utan en god ursäkt är namâz ogiltig om man hostar genom halsen.

2- Det är ogiltigt att säga **"Yerhamukallah"** till en person som nyser och säger **"Alhamdulillâh".**

3- Om en person som utför namâz individuellt hör imamen i en närliggande jamâ'at göra ett misstag i reciteringen av Koranen al-karîm och varnar imamen för detta misstag, kommer hans namâz kommer att bli ogiltig. Om imamen reciterar Qur'ân al-karîm och korrigerar sig själv efter varningen från den personen, kommer imamens namâz också att bli ogiltig.

4- Om en person säger **"Lâ ilâha illallah"** medan han utför namâz, om hans avsikt är att svara någon, kommer hans namâz att ogiltig. Om hans avsikt är att förklara Allahu ta'âlás enighet kommer hans namâz inte att ogiltig.

5- Att öppna sina awratdelar.

6- Gråt av skäl som smärta eller sorg upphäver namâz. (Om du gråter på grund av tanken på Jannah och Jahannam blir din namâz inte ogiltig.)

7- Att svara på någons hälsning, på vilket sätt som helst, upphäver namâz.

8- Om en person som har utelämnat färre än fem namâz kommer ihåg att han inte utförde en tidigare namâz, blir hans namâz ogiltig.

9- Om en person, medan han utför namâz, gör en sådan rörelse eller handling att någon annan person som ser honom tror att han inte utför namâz, kommer hans namâz att bli ogiltig.

10- Att äta eller dricka när man utför namâz.

11- Att tala när man utför namâz.

12- Att korrigera ett fel som begåtts av någon annan än den imâm man följer, upphäver namâz (för den person som gör rättelsen).

13- Att skratta när man utför namâz.

14- Att gnälla eller säga "Aj!" etc. upphäver namâz.

"Gör sajda på golvet om du kan! Om du inte kan böja dig ner till golvet, lyft inte upp något till ditt ansikte för att göra sajda på det! Utför namâz genom îmâ och för sajda böj dig mer än du gör för rukû'!"

Hadith ash-sharîf

FÖRKLARING: Namâz som utförs på en stol är inte godtagbart

Utföra Namâz genom att sitta eller Îmâ

En person som inte kan stå på grund av smärta i någon av sina lemmar, eller som kan drabbas av skada eller känner sig yr om han står upp, utför fard namâzes medan han sitter. Han böjer sig för rukû' och lägger huvudet på golvet för sajda. För en person som kan stå en liten stund genom att luta sig mot en vägg, en pinne eller en person är det fard att säga takbîr (av iftitâh) medan han står upp och att stå kvar åtminstone tillräckligt länge för det. Det



är makrûh att luta sig mot något när man utför fard utan 'udhr (anledning, ursäkt).

Om det finns en 'udhr är det inte makrûh. Det är inte tillåtet att utföra namâz medan han ligger och gör îmâ om han kan stå genom att luta sig mot något eller genom att sitta. Om en person inte kan sitta i den rätta sitt ställningen för namâz, sitter han som han vill. Han kan luta sig mot en kudde eller något annat.

Om en gravid kvinna eller en sjuk person kan resa sig upp genom att luta sig mot en stol kan de ha satt till vänster eller höger, bör de utföra namâz på detta sätt.

En sjuk person som inte kan sitta upp på golvet genom att luta sig mot något eller hållas upp av någon annan måste utföra namâz liggande på rygg. Han sträcker fötterna mot qibla. Han lägger en kudde under huvudet, så att ansiktet vänds mot qibla, eller så ligger han på höger eller vänster sida med framsidan av kroppen mot qibla. Han gestikulerar med huvudet för rukû' och sajda (detta kallas îmâ). En medveten men sjuk person, som inte kan utföra namâz ens genom îmâ under mer än en dag, gör inte qadâ av någon av dem; namâz är inte fard för en sådan person. Så är också fallet med en person som på grund av en sjukdom eller av en anledning som inte orsakats av honom själv förblir medvetslös eller glömmer bort antalet sajdas eller rak'ats under mer än en period som omfattar fem namâz. Den som blir medvetslös genom att ta alkoholhaltiga drycker, narkotika eller medicin måste göra qadâ av alla namâzes som han inte har utfört.

Det är inte tillåtet att utföra namâz genom att sitta på något högt som en stol med benen hängande nedåt. Den namâz är inte godtagbar. Det finns nämligen ingen darûrat för att sitta på en stol. Den som kan sitta på en stol kan också sitta på golvet; därför måste han utföra namâz sittande på golvet.

Om en person inte kan resa sig upp från golvet efter namâz, medan det skulle vara lättare för honom att resa sig upp om han satt på en stol, bör någon hjälpa honom upp på fötterna. Eller så kan den sjuke utföra namâz genom att sitta på en soffa med benen mot qibla (också på soffan) utan att hänga ner fötterna. Efter namâz kan han hänga ner fötterna från ena sidan av soffan och resa sig upp som från en stol. Eller så kan han sitta på en stol men lägga fötterna på en annan stol eller ett lågt bord framför sig. Efter namâz kan han hänga ner fötterna från stolen eller bordet.

Saker att vara uppmärksam på när man utför namâz genom att sitta eller îmâ

Om en person kan böja sig ner för sajda, börjar han namâz stående, reciterar qirâat och böjer sig ner för rukû'. Om en person inte kan stå upp alls, börjar han namâz sittande. Han sitter på knäna och böjer sig ner för sajdas. Att utföra namâz på detta sätt kallas att **utföra namâz genom att sitta.**

När han utför namâz genom att sitta, lägger han handen under naveln på qiyâm (kvinnor på sina bröst). Om han påbörjade namâz stående säger han qâmat stående; om han utför namâz sittande eller îmâ säger han den när han sitter.

Om en person inte kan göra sajda utför han namâz genom îmâ. Det vill säga, han sitter bekvämt antingen på knäna eller i kors. Om han inte kan sitta, så sträcker han benen mot qibla. Han säger iftitâhs takbîr medan han sitter. Han böjer sig lite för rukû' och lite till för sajda. Om en person inte kan böja sin kropp, böjer han sitt huvud på samma sätt och utför namâz genom îmâ. Han tittar på sina fötter under

qiyâm och på sitt knä under sittande ställning.

När männen utför namâz genom îmâ lägger de sina händer tillsammans under naveln i qiyâm (kvinnor på brösten). När de böjer sig lite för rukû' lägger de händerna på knäna. De böjer sig något mer för sajda och behåller händerna på knäna eller lägger dem lite längre. När de säger Attahiyyâtu lägger de händerna på samma sätt som de normalt gör i namâz. När de gör salâm tittar de på ändarna av sina axlar. Att utföra namâz på detta sätt kallas att **utföra namâz genom îmâ.**

Det finns ingen îmâ med ögon. Om en person inte kan röra sitt huvud under en dag (24 timmar) är namâz inte fard för honom; han behöver inte göra qadâ.

När en person utför namâz stående med jamâ'at är det platsen där fötterna är som räknas. Om ens klackar går bortom imâms klackar kommer namâz inte att vara giltig. Detta beslut är dock inte tillämpligt när man utför namâz med îmâ. Då är det som räknas inte var ens klackar är utan var ens huvud är. Om huvudet på den som utför namâz genom îmâ inte går bortom imamens huvud eller om ens huvud är i linje med imamens huvud, då kommer ens namâz att vara giltig, även om ens ben går bortom imamens fötter. [Ibn Âbidîn]

Den som utför namâz stående kan följa en imâm som sitter, men inte en imâm som utför namâz genom îmâ.

De som älskar Dig ska brinna av Din kärlek, O Rasûlallah,
De ska dricka kärlekens vin, släck deras törst, O Rasûlallah.

Den person som älskar Dig har lagt sitt liv på Din väg,
Du är solen i de två världarna, O Rasûlallah.

Till dem som älskar Dig, ge Din shafâ'at,
Livet i muslimernas kroppar är du, O Rasûlallah.

Jag är förälskad i denna skönhet, jag är näktergalen i denna ros,
De som inte älskar Dig ska brinna i eld, O Rasûlallah.

Haqq är den som älskar Dig, allas Sultan,
Må mitt liv offras för Din väg, O Rasûlallah.

Dervish Yûnus' själ, shafâ'ats källa,
De två världarnas Sultan är Du, O Rasûlallah.
!





ATT GIVA ZAKÂT

Den tredje grundläggande principen i islam är att ge zakât.

Betalning av zakât för guld och silver och kommersiell egendom kräver att den har uppnått ett belopp som kallas nisâb. Nisâb betyder gränsen mellan rikedom och fattigdom. Nissab beloppet för guld är 96 gram. För silver är det 672 gram. En person som äger nisâb-mängden av någon typ av egendom mer än sina vitala behov kategoriseras som en rik person. En person som inte har så mycket extra belopp är en fattig person. Om summan av vikterna av dina guldmynt och artiklar och smycken (om du är kvinna) och guldtandskronor och alla typer av kommersiell egendom är 96 gram, eller om dina silverartiklar väger 672 gram, och om du fortfarande har kvar dem ett arabiskt (hijrî) år (354 dagar) senare, kommer du att separera en fyrtiondel av hela vikten och betala den till en eller några av de klasser av personer som anges i Qur'ân al-karîm. Denna betalning kallas zakât. Så en person som har 100 gram guld, om han fortfarande har samma mängd ett hijrî år senare, kommer att lägga undan två och ett halvt (2,5) gram guld med avsikt att zakât och ge det till en fattig person som han väljer.

Zakât ges till de fattiga som inte har qurbanens nisâb, muslimer som har skulder, en person som är rik i sitt hemland, men fattig där han befinner sig, de som är behövande på jihâd- eller hajj-vägen.

En person definieras som fattig om han/hon inte har den minsta mängd rikedom (nisâb) som krävs för att utföra qurban. Oavsett hur stor en persons lön är, om han har svårt att försörja sin familj kan han få zakât, och det är inte wâjib för honom att utföra qurban och ge fitra. Det är tillåtet att ge dem zakât till dem som lär sig och undervisar i religionskunskap, även om de har 40 års försörjning. Det är inte tillåtet att bygga en moské eller göra jihâd med zakât-pengar. En rik person kan inte ge zakât till sina egna föräldrar, mor- och farföräldrar, barn, barnbarn, fruar och otrogna. Den kan ges till svärdöttrar, systrar, bröder, farbröder, mostrar, svärsöner, svärmor, svärfar, svärmor, svåger och styvbarn; det är mer thawâb att ge den till dessa människor (på villkor att de är fattiga). Zakât bör inte ges mer än beloppet av nisâb. Men om han (den fattige) har barn kan zakât delas mellan dem, där var och en av dem får mindre än nisâb. Zakât ges inte till dem som slösar bort sina pengar eller använder dem till harâm. Tidigare gavs zakât inte till sayyiderna (ättlingar till vår Mästare, Profeten). Idag är det tillåtet att ge zakât till dem eftersom de inte får sin rätt från krigsskatten.

Var inte stolt över din egendom, säg inte: "Finns det någon som är likadan som jag?
En stark bris kan blåsa och skingra allt!

Det finns fyra typer av zakât-egendom:

1- Guld och silver.
2- Alla typer av fastigheter som köps för kommersiella ändamål.
3- Quandrupeds som betar på åkrar och betesmarker.
4- "Ushr, dvs. zakât som ska betalas för grödor.

Abû Hanîfa (rahimahullâhu ta'âlâ) sade: "Så snart du skördar en gröda (eller frukt,

grönsaker, honung) från en bit mark som vattnas av regn och vattendrag, är det fard att ge en tiondel av intäkterna till fattiga människor. Detta kallas 'ushr'. Det är harâm att konsumera skörden utan att ge 'ushr av den." Om en handelsvara är värd 96 gram guld, ska en fyrtiondel av inköpspriset ges som guld. Eller en fyrtiondel av handelsvaran ges. Om en person har pengar som han är skyldig och har räkningen, måste han ge zakât från det han har i handen. Varorna måste överlämnas till de fattiga.

Pengarnas nisâb beräknas endast med guld, och en fyrtiondel av det ges som guld.

Villkoren för att zakât ska vara fard är sex:

1- Att vara muslim.

2- Att ha nått puberteten.

3- Att vara vid gott mod.

4- Att vara fri (inte vara en slav).

5- Att ha halâl zakât egendom med ett nisâb-belopp.

6- Att egendomen är mer än vad som är nödvändigt för livsnödvändiga behov. Efter att zakât blivit fard för en person, om han inte ger sin zakât till de fattiga eller om han har andra skulder, kommer han inte att få ta emot thawâbs av sina välgörenheter och sadaqas. Han måste ge sin zakât och betala sin skuld.

Ramadân är äntligen här,
Moskéerna är målade med nûr.

Tiden har kommit, ljusen är tända,
Vi tror alla på detta,

De första tio dagarna är fyllda av medkänsla,
Då är synderna förlåtna,

Från Jahannam, på Eid-natten,
Befrias alla muslimer från Jahannam.

Min bror, även du måste fasta,
Utför också din namâz!

Du måste alltid undvika synder,
Jahannams plågor är många!

Fienderna attackerar dig,
Säger att fastan försvagar dig.

Det är de som trampar på vetenskapen,
De ljuger alltid, dessa onda personer!

Vakna! Borta är det mesta av ditt liv,
Snabbt, förstå de hungriga och välmående!

Läs några islamsböcker,
Ta en doft av godhet!

"Den dagen är Min barmhärtighet bara för dem som på grund av sin rädsla för Mig avstår från att bli otrogna och från att synda, som ger sin zakat och tror på Koranen och Min Profet ('alaihissalâm)."

A'râf: 156



TILL FAST

Den fjärde grundläggande principen i islam är att fasta varje dag under den välsignade månaden Ramadân. Ramadân betyder bränning. För synderna hos dem som fastar och ångrar sig under denna månad brinner och försvinner.

Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"När Ramadân-månaden kommer öppnas Jannahs portar, Jahannams portar stängs och shaytanerna är bundna."**

En hadith ash-sharîf i **Sahîh al-Bukhârî** förklarar: **"Om en person accepterar fastan i Ramadân-månaden som fard, som en plikt, och förväntar sig att fastans thawâb kommer från Allahu ta'âlâ, kommer hans tidigare synder att förlåtas."** Det vill säga, det är nödvändigt att tro att fastan är Allahs befallning och att förvänta sig thawâb för den. Det är ett villkor att inte klaga på att dagarna är långa eller att det är svårt att fasta. Man bör betrakta det som tur och en stor lycka att fasta med svårighet bland människor som inte fastar.

Det finns sju villkor för att fastan ska bli fard för en person:

1- Att vara muslim.

2- Att ha nått puberteten. Barnens fasta är sahih (accepterad).

3- Att vara vid gott mod.

4- För dem som befinner sig i dâr-ul-harb (ett land av otrogna), att ha hört att fastan är fard.

5- Att vara muqîm (bofast, inte på resa).

6- För kvinnor, att inte vara menstruerande.

7- Att inte ha nifâs (barnsjukdomar).

Fards av fastan

Fastan har tre fards:

1- Niyyat (att ha för avsikt).

2- Att göra niyyat, mellan perioden för att göra niyyat.

3- Att avstå från saker som bryter fastan, från gryningen (fajr as-sâdiq) till solnedgången (dvs. inom shar'î-dagen, en dag i islam).

Forskare från de fyra madhaberna hävdar enhälligt att fastan börjar när vitheten börjar vid en punkt i den synliga horisonten, vilket kallas fajr as-sâdiq. Det står i boken Multaqâ: "Fastan innebär att man inte får äta, dricka eller ha sexuellt umgänge från gryning till solnedgång. Det är också fard att med hjärtat ha för avsikt, (när som helst) inom perioden från föregående dags solnedgång till tiden för Dahwa al-kubrâ[663] på den dag då du ska fasta, för en fasta i Ramadân-månaden. Fram till dahwa, om man inte har ätit eller druckit något, gör man niyyat och fastar. Att göra niyyat efter dahwa är inte acceptabelt. När man gör niyyat före gryningen säger man: "Jag har gjort niyyat för att fasta i morgon". När man gör niyyat efter gryningen säger man: "Jag har gjort niyyat för att fasta idag." Så är tiden för niyyat för en fasta som är lovad för en viss dag och för en supererogatorisk fasta. Det är nödvändigt att göra niyyat för varje enskild dag.

663 Tiden för dahwa al-kubrâ är mitten av fastans varaktighet, dvs. den islamiska dagtiden, och är alltså före middagstid.

Vad bryter fastan?

I Ramadân-månaden, när man vet att man fastar och när man före den föregående fajrs gryning har tänkt fastan, bryter man fastan genom att äta eller dricka något näringsrikt, det vill säga genom att föra in något näringsrikt, medicinskt, narkotiskt eller berusande ämne i magen genom munnen, eller genom att ha eller tvingas till sexuellt umgänge, och det kräver qadâ och kaffârat[664]. nligt denna definition bryter rökning fastan och kräver både qadâ och kaffârat. För de fasta och flytande malarna i röken går in i magen tillsammans med saliven. Efter sådana saker som koppning och baktal, som är allmänt kända för att inte bryta fastan, om man äter något medvetet för att man tror att fastan redan har brutits, kommer fastan att brytas den här gången, och qadâ och kaffârat kommer att vara nödvändiga. Om en person som inte har gjort sin niyyat före gryningen i Ramadân, gör något för att bryta sin fasta före dahwa, är både qadâ och kaffârat nödvändiga enligt de två imâmerna. Han missade nämligen möjligheten att göra niyyat och fasta medan det var möjligt för honom att göra det. Men enligt imâm al-a'zam är endast qadâ nödvändig. Om den personen äter och dricker efter dahwa-tiden är kaffârat inte nödvändigt enligt alla tre imâms. Straffet kaffârat är belöningen för att ha vanhelgat den välsignade månaden Ramadân:s heder och värdighet. Det är straffet för att avsiktligt bryta fastan i Ramadân, som var sahîh enligt alla fyra madhâhib. Eftersom det är obligatoriskt att göra niyyat före gryningen i Shâfi'î-madhab, om en person i Hanafî-madhab medvetet bryter den fasta under dagen som han inte gjorde niyyat före gryningen, eller om han tvingas bryta den eller måste bryta den på grund av en god ursäkt, gör han inte kaffârat enligt Imâm al-a'zam. När man bryter sin qadâ-fastan eller sin lovade fasta eller supererogatoriska fasta gör man inte kaffârat. Om en person som gjort något som endast kräver qadâ på en dag i Ramadân gör samma sak avsiktligt på en annan dag, är det nödvändigt för honom att göra kaffârat också.

Om man bryter den av misstag, till exempel om det rinner ut lite vatten i ens halsen när man utför en abdast, om man tvingas bryta fastan, om man ger ett lavemang, om man sniffar upp flytande medicin, lotion, rök (röken från en cigarett som röks av någon annan), eller röken från aloesträ som rökats med bärnsten, i näsan eller droppar medicin i örat, om medicinen som man sätter på en böld på huden tränger in (om man injicerar medicin med en spruta), om man sväljer något som inte är medicinskt eller näringsmässigt, tex. en bit papper, sten eller metall, bomull eller ett frö av okokt ris, hirs eller linser, om man kräks en munfull genom att tvinga sig själv, om man med en blödande tand sväljer

"När Ramadân -månaden kommer öppnas Jannahs portar, Jahannams portar stängs och shaytanerna är bundna."
Hadith ash-sharîf



664 Kaffârat för frivilligt bruten fasta förklaras några sidor längre fram.

endast blodet eller blodet som till femtio procent är blandat med saliv, om man äter utan att veta att gryningen har brutit eller bryter fastan i tron att solen har gått ner, om man fortsätter att äta och tror att ens fasta är bruten eftersom man har glömt sin fasta och börjat äta, om de häller vatten i ens mun eller har sexuellt umgänge med en medan man sover, om man fastar utan att göra niyyat eller inte gör niyyat före gryningen i Ramadân och sedan inte fastar efter dahwa även om man tänkte fasta efter gryningen; fastan bryts i något av dessa fall och det är nödvändigt att endast göra en qadâ dag för dag efter Eid. Kaffârat är dock inte nödvändigt.

Om man får regn eller snö i halsen bryter man både fastan och namâz. Det är nödvändigt att göra qadâ. Om man blir junub genom att omfamna, kramas och kyssas bryter man fastan och qadâ blir nödvändig. Men den bryts inte om man inte blir junub. Om man sväljer något som har blivit kvar mellan tänderna från föregående natt bryter man fastan om det är lika stort som en kikärta, och qadâ blir nödvändig. Men det bryter inte fastan om det är mindre än en kikärta. Om en person som har glömt sin fasta och ätit något, äter eller dricker något igen efter att ha kommit ihåg att han fastar trots att han vet att glömma och äta inte bryter hans fasta, bryter han sin fasta och det blir nödvändigt att göra både qadâ och kaffârat.

Det står skrivet i **Multaqâ** och i alla andra böcker att "Om medicinen som läggs på en böld på huvudet eller kroppen tränger in i hjärnan eller matsmältningskanalen bryts fastan och endast qadâ blir nödvändig". Det står skrivet i kommentaren till Multaqâ: "Imâm al-a'zam säger att fastan bryts när mat tränger in genom en böld. Men de två imâms säger att den inte bryts eftersom fastan bryts endast när mat tränger in genom kroppens naturliga hål". Tahtâwî förklarar detta mycket väl i sin anteckning till **Marâq-al-falâh**. Han säger: "Om man vet att den flytande eller fasta medicin som satts på bölden på huvudet eller kroppen har trängt in i hjärnan eller i matsmältningskanalen bryts fastan. Om det inte är känt väl att det har trängt in, om medicinen är flytande, bryter man sin fasta enligt Imâm al-a'zam. Men de två imâmerna sade att den inte bryts om man inte med säkerhet vet att medicinen har trängt in. Alla tre imâms var överens om att fastan inte bryts om medicinen, som man inte med säkerhet vet att den har trängt in, var fast." Alla tre imâms är alltså överens om att fastan bryts när man med säkerhet vet att medicinen har trängt in, oavsett om den är flytande eller fast. Detta kommer att innebära att varje vaccinering eller medicinsk injektion som görs med en spruta under huden eller i musklerna i armar, ben eller någon annan del bryter fastan.

Vad bryter inte fastan

I Ramadân ash-sharîf eller när man fastar för qadâ eller kaffârat eller när man utför en lovad eller supererogatorisk fasta, om man glömmer att man fastar och äter, dricker eller har sexuellt umgänge, eller har en nattlig utsöndring när man sover eller om man ofrivilligt avger sperma genom att titta (på något) när man är vaken, om man applicerar jodtinktur eller någon salva eller kajal (även om man märker deras nyans eller lukt i saliv eller urin), eller om man kysser lustfyllt, biter i ryggen eller gör en blodutgjutning, kräks en munfull ofrivilligt eller kräks lite frivilligt, eller om man får vatten i örat eller om man ofrivilligt får damm, rök eller en fluga in i halsen genom munnen eller näsan (eller om man får konstgjord luft med en syrgasrör eller om man inte kan förhindra att röken från andras cigaretter kommer in i munnen och

näsan), eller om man efter att ha sköljt munnen sväljer den fukt som finns kvar i munnen tillsammans med saliven, eller om man lägger någon medicin i ögon- eller tandhål även om man känner smaken i halsen; fastan bryts inte i något av dessa fall.

Författaren till boken Bahr-ur-râiq (rahmatullahi ta'âlâ 'alaih) säger: "I vissa fall betraktas munnen som en inre del av kroppen. Om en fastande person därför sväljer sin saliv kommer hans fasta inte att brytas. Det är som något smutsigt inuti kroppen som passerar från magen till tarmarna. Blödning från en skada i munnen, från att ta ut en tand eller på den plats där en injektion gjordes, eller blod som kommer från magen till munnen bryter inte fastan eller abdasten. När man spottar ut eller sväljer detta blod, om saliven är större än blodet, det vill säga om den är gul i färgen, bryts de fortfarande inte. Det är samma sak när andra saker kommer till munnen från magen, i så fall bryts varken abdast eller fastan. Om en munfull (kommer till munnen och) går ut ur munnen bryts båda. Munens insida betraktas ibland som en yttre del av kroppen. Fastan bryts inte när vatten tas i munnen." Samma sak noteras även i **Jawhara**. Därför ser man att när en tand dras ut, om det blöder mycket, bryts inte fastan när man spottar ut den. När man inte fastar bryts inte heller buken när man sväljer den. Ingen av de två bryts i något fall om blodet är mindre än mängden saliv.

Det står i **Fatâwâyi Hindiyya:** "Att ge clyster (lavemang) eller att droppa medicin i öronhålet bryter fastan, men kräver inte kaffârat. Att injicera vatten eller olja i penis bryter inte fastan även om vätskan når blåsan. Men vätska som injiceras i kvinnans vagina bryter kvinnans fasta. Att föra in ett vått eller oljat finger i rektum eller vagina bryter fastan. Ett torrt finger (som förs in i ändtarmen eller slidan) bryter inte fastan. Vatten som man oavsiktligt släpper in i ändtarmen när man rengör sig efter avföring bryter fastan."

Sådana handlingar som att smaka på maten (medan man förbereder den) utan att svälja den, tugga tuggummi-mastix, kramas och kyssas trots risken för att bli junub, ta ett bad för att förfriska sig bryter inte ens fasta, men de är ändå tanzîhî makrûh. Att applicera kajal eller olja på mustaschen, lukta på blommor, mysk eller lotioner bryter inte fastan och är inte heller makrûh. Saker som kajal (på ögonen) och olja (på mustaschen) är makrûh när de är avsedda som utsmyckning, och så är fallet med blommor som fästs på kragen eller bärs i handen. Att lukta på dammiga eller rökiga saker eller att tugga konstgjorda tuggummin bryter fastan. Att använda (den pinntandborste som kallas) miswâk eller blodutgjutning är inte makrûh.

Om en person avsiktligt bryter sin fasta (före solnedgången) för vilken han gjorde niyyat före imsâk-tiden, måste han göra

"Fastan är en sköld som skyddar muslimerna från Jahannam."
Hadith ash-sharîf



både kaffârat och qadâ. Att bryta en supererogatorisk fasta eller en qadâ-fasta kräver inte kaffârat.

För kaffârat fastar man sextio dagar i rad, utanför Ramadân-dagarna och de fem dagar då det är harâm att fasta. Dessutom fastar man med avsikt att qadâ i lika många dagar som det antal dagar då man bröt sin fasta (i förtid). (Det är harâm att fasta på den första dagen av Ramadân Eid eller på någon av de fyra dagarna av Qurban-id.)

En person som inte kan göra det matar sextio fattiga människor två gånger dagligen under en dag eller en fattig person två gånger dagligen under sextio dagar. Eller så ger han var och en av dem egendom vars belopp är lika stort som det som betalas som fitra.

För att göra qadâ av en dags fasta fastar du en dag.

En typ av fasta som aldrig är tillåten är den som utförs genom att göra niyyat på följande sätt: "Jag gör niyyat för fastan om månaden (vi befinner oss i) är Ramadân; om inte, är jag utan niyyat." Människor som börjar fastan för Ramadân inte efter att ha sett nymånen på himlen utan under ledning av tidigare utarbetade kalendrar måste fasta i två dagar med avsikt att qadâ efter Eid i Ramadân. Hur man beräknar den första dagen av Ramadân förklaras utförligt i det tionde kapitlet i det fjärde fasciclet av **Endless Bliss.**

Ibn Âbidîn (rahima-hullâhu ta'âlâ) säger: "I mulet väder bör man inte göra iftâr (bryta fastan) om man inte är övertygad om att solen har gått ner, även om azân (för att tillkännage tiden för namâz på kvällen [och iftâr]) har utförts (kallas), vid den tidpunkt då de flesta stjärnorna syns på himlen, har man utfört den mustahâb-handling som kallas "ta'jîl" (vilket innebär att skynda sig för iftâr). När solnedgången observeras och iftâr görs på en viss plats bör en person som befinner sig på en upphöjd plats, t.ex. en person som befinner sig på en minâret, inte göra iftâr om han inte vet att solen har gått ner. Denna regel gäller även för namâz och sahûr på morgonen."

O profeternas överman,
O vägledare för valmännen,
Universums Profet,
Ahlan wa sahlan merhabâ.

Du är alla själars själar,
Du är hjärtans befäl,
De två världarnas Sultan,
Ahlan wa sahlan merhabâ.

Du är Haqqs älskade,
Lämna oss inte utanför shafâ'at,
Ahmad Muhammad Mustafâ,
Ahlan wa sahlan merhabâ.

Yunûs säger det sanna ordet,
Han böjer sitt huvud vid Din dörr,
Han väntar på oss på mahshar-dagen,
Ahlan wa sahlan merhabâ.

ATT UTFÖRA HAJJ

Islams femte grundläggande princip är att utföra hajj (en stor pilgrimsfärd). För en duglig person som har tillräckligt med pengar för att åka till och komma tillbaka från staden Mecka, förutom den egendom som är tillräcklig för att försörja hans familj och som han lämnar kvar tills han kommer tillbaka, är det fard att utföra tawâf runt Kâ'ba och att utföra waqfa på Arafât-slätten, förutsatt att vägen är säker och kroppen frisk, en gång under hans livstid.

"Hajj al-mabrûr är den mest värdefulla ibâdat. Synderna hos en person som utför hajj al-mabrûr kommer att förlåtas. Han kommer att bli som en nyfödd."
Hadith ash-sharîf

Villkoren för att hajj ska vara fard

Det finns åtta villkor som måste uppfyllas för att det ska vara fard för en person att utföra hajj: 1-Att vara muslim. 2-Att ha nått puberteten. 3-Att vara vid gott mod. 4-Att vara frisk. 5-Att inte vara slav. 6-Att ha egendom som överstiger en persons nödvändiga behov. 7-Att det är dags för hajj. Tid för hajj är Arafa-dagen och de fyra dagarna av Eid (Qurbân). Den tid som ska tillbringas på vägen läggs till iberäkningen. 8-För en kvinna, så långt (från Mecka) som det tar för en (långväga resa som kallas) safar -tre dagars promenad, eller omkring hundra fyra kilometer i Hanafî madhhab- att åtföljas antingen av sin make eller av en manlig och mahram släkting med vilken hon är evigt förbjuden att göra (ett Islâmiskt äktenskapskontrakt som kallas) nikâh.

Det är fard för människor som uppfyller dessa åtta villkor att utföra hajj en gång i sitt liv. Om de utför hajj mer än en gång är den hajj de utför senare år en nâfila hajj. En gudstjänsthandling som är nâfila utförs av egen vilja, även om det inte är fard eller sunnat (att utföra den). Thawâb för nâfila ibâdat, jämfört med thawâb för fard ibâdat, är lika liten som en vattendroppe jämfört med vattnet i ett hav. Islâmiska lärda har inte samtyckt till att muslimer som bor på platser långt från Mecka får utföra hajj en andra gång. Abdullah al-Dahlawî (quddisa sirruh) säger följande i det 63:e brevet (i hans värdefulla bok Makâtîb ash-sharîfa): "På en resa som företas för att göra hajj är det oftast omöjligt att utföra ibâdats korrekt. För övrigt säger Imâm Rabbânî (rahmatullâhi 'alaih) i sitt 123:e och 124:e brev (i den första volymen av hans välsignade verk med titeln Maktûbât) att han inte godkänner att man åker (på en resa) i syfte att göra 'umra eller nâfila hajj". Nâfila hajj är harâm om det förhindrar utförandet av ibâdat eller att en kvinna täcker sig ordentligt. Att åka till en nâfila hajj av detta slag medför syndighet snarare än att ge thawâb. Detsamma gäller för att åka på en resa för att göra 'umra.



Hajjs fards

Hajj har tre fards:

1-Att göra niyyat för hajj när du tar på dig den (speciella klädsel som kallas) ihrâm.

2-För att utföra (det stillestånd som kallas) waqfa på (kullen som kallas) Arafât.

3-Att utföra tawâf al-ziyârat (vid Kâ'ba). Det är fard att göra niyyat för att anta ihrâm för hajj. Det är sunna att ta på sig det eller de tygstycken som kallas ihrâm. Det är wâjib att undvika att bära sydda kläder.

Den tidiga tiden för att utföra waqfa på Arafât är mellan tiden för zawâl (middagstid) på den nionde dagen i Dhu'l-hijja och följande morgon. (Om du står för waqfa en dag tidigare eller en dag senare blir den hajj du utför bâtil [ogiltig]. Wahhâbîs firar Eid [av Qurban] en dag tidigare utan att ha sett nymånen [föregående kväll]. Hajj som utförs av personer som inte står för waqfa inom den föreskrivna tiden är inte sahîh [giltig].

ÄR DU, O RASÛLALLAH

Ledaren för alla profeter
Är du, O Rasûlallah.
Himlens fullmåne,
Är du, O Rasûlallah.

Din nûr är det ljusaste ljuset,
All existens behöver dig,
Ägare av Mi'râj-kronan,
Är du, O Rasûlallah.

Rahmans spegel,
Subhans rena nûr,
Fâtihâs hemlighet,
Är du, O Rasûlallah.

Ditt bevis för Mi'râj är,
Subhânallazî asrâ,
Den som samlade Haqqs namn
Är du, O Rasûlallah.

O generositets och vänlighets källa,
Maqâm al-Mahmûd, din plats är,
Orsaken till varje skapelse
Är du, O Rasûlallah.

Den käraste av alla levande,
Källan till all visdom och lärdom,
Min far, mästare och sultan,
Är du, O Rasûlullah.

Den som öppnade vägen för tawhîd,
Den som fann hemligheten med tafrîd,
Den som är Hudâyîs hopp,
Är du, O Rasûlullah.

Aziz Mahmûd Hudâyî

UTFÖR QURBAN

"Den värsta snålen är den som inte utför qurban (trots att det är wâjib för honom att utföra qurban)."
Hadith ash-sharîf

Qurban innebär att slakta antingen ett får, en get, ett nötkreatur eller en kamel under de tre första dagarna av Eid of Qurban med avsikt att göra qurban. Det finns tre villkor för att utföra qurban:

1-Att vara en sund sinnesfrid, bâligh (som har nått puberteten) och fri muslim.

2-Att vara muqîm (fast, dvs. att inte vara safarî).

3-Att äga nisâb-mängden av egendom (96 gram guld) eller pengar utöver vad man behöver (att anses vara rik i Islâm). Det blir wâjib för en rik person att utföra qurban.

Behovet omfattar ett hus med hushållsapparater och tre uppsättningar kläder. Det djur som ska dödas för qurban måste vara antingen ett får, en get, en kamel eller ett nötkreatur (som en tjur, en ko eller en oxe). En kamel eller en tjur (eller ko eller oxe) passerar för sju qurbaner, vilket innebär att sju personer kan få en oxe (eller tjur eller ko) dödad som qurban för alla sju av dem. Om en annan person säger: "Låt mig göra er sällskap", blir qurbanen för alla åtta personer fâsid (ogiltig).

Nisâb för qurban är detsamma som nisâb för fitra.

Som Ibn Âbidîn (rahima-hullâhu ta'âlâ) säger, om andelen för någon av dem är mindre än en sjundedel, kommer ingen av de sju personernas qurbans att vara tillåten. Därför är det tillåtet för färre än sju personer att dela en qurban. Det är sahîh (giltigt) att bli delägare under köpet. Även om det är sahîh att bli partner efter köpet också, är det bättre att delta före köpet. En person kan utföra qurban i partnerskap med en annan person genom att ha en andel från en sjundedel till sex sjundedelar av den tjur (eller ko eller oxe) som ägs av den senare. De delar köttet i direkt förhållande till partnernas andelar. Om en av delägarna dör är det sahîh om hans arvingar säger (till de andra delägarna): "Utför qurban för hans räkning och för Er räkning".

Utföra aqîqa

Aqîqa betyder att slakta ett djur i syfte att tacka Allahu ta'âlâ för att han har fått ett barn.

När barnet är sju dagar gammalt är det enligt Hanafî madhhab obligatoriskt att ge det ett namn, att raka dess huvud, att som allmosor ge hårets vikt i guld eller silver (endast silver om det är en flicka) och att slakta två djur av en aqîqa för en pojke och ett för en flicka. Djuret för aqîqa ska vara samma som djuret för qurban. Det kan också slaktas senare. [Det kan dödas när som helst. Det kan också avlivas under qurbanens eid. Det står skrivet i **Shir'a att** Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) efter sitt



Profetskap utförde aqîqa åt sig själv. Ett barn som föds dött namnges inte och inte heller utförs aqîqa för det]. Köttet kan ätas av den person som har utförde aqîqa och kan ges till alla, rika som fattiga, med eller utan matlagning.

Att utföra en aqîqa är sunnat al-muakkada i madhaberna Shâfi'î och Mâlikî. I Shâfi'îs och Hanbalîs madhhabs kastas eller bryts inte benen. De separeras från varandra genom lederna och samlas sedan ihop. Sedan lindas de in i en ren, vit duk och begravs. I Hanafîs och Mâlikîs madhhabs kan benen brytas. Aqîqa skyddar barn mot olyckor och sjukdomar.

JAG SÖKER MIN TILLFLYKT TILL DIG, O RASÛLALLAH

Längtar efter dig, blev mitt hjärta blodigt, jag är täckt av rött, O Rasûlullah,
Jag vet inte hur jag skulle kunna uthärda den elden, O Rasûlullah,
Jag var en otröstlig klagan i det förflutnas församling, O Rasûlullah,
Gör mig lycklig med din skönhet, för jag är bränd, O Rasûlullah.

Du är ett botemedel för det brinnande hjärtat och en oöverträffad kur,
Du är en stor räddning och en vägvisare,
Du är Allahs älskade, du är Muhammad Mustafâ,
Gör mig lycklig med din skönhet, för jag är bränd, O Rasûlullah.

Rosor skulle inte blomma, vattenfall skulle inte flöda om det inte fanns din nûr,
Världen försvinner, andan tar slut om du inte tittar på himlen,
Skillnad skriker, förening skriker om inte föreningen med dig var skriven i evigheten,
Gör mig lycklig med din skönhet, för jag är bränd, O Rasûlullah.

Själar smälter från din livgivande essens av ros,
Titta, solen darrar och brinner av längtan efter att få se ditt ansikte,
En eländig bön klagar från livets slut,
Gör mig lycklig med din skönhet, för jag är bränd, O Rasûlullah.

Jag känner ingen smärta om jag är utan vatten och dör i de brinnande öknarna,
Det finns vulkaner i mitt bröst, jag känner inte havets fuktighet,
jag bryr mig inte om att det regnar flammor och att jag absorberar dem,
Gör mig lycklig med din skönhet, för jag är bränd, O Rasûlullah.

Vilken stor välsignelse det är att blunda för din väg,
Blir det inte min del att få dö i din heliga boning, min Sultan,
Det är lätt att dö i längtan efter dig, medan mina ögon blir mörka,
Gör mig lycklig med din skönhet, för jag är bränd, O Rasûlullah.

Jag böjde mitt huvud, jag är olycklig, du har botemedlet mot min smärta,
Mina läppar är brända av eld, runt dina fötter och sjunger ditt namn,
Belöna denna Qitmir[665] närhelst mitt hjärta vill se dig,
Gör mig lycklig med din skönhet, för jag är bränd, O Rasûlullah.

Yaman Dede

665 Qitmir är namnet på Ashâb al-kahfs (sju sovande) hund.

ÂKHIRAT LIV

Livet i âkhirat börjar med döden

Att dö betyder inte att upphöra att existera. Det är en händelse som inte stör existensen. Döden är slutet på själens anknytning till kroppen. Det är själen som lämnar kroppen. Döden handlar om att människan övergår från ett tillstånd till ett annat. Det är att vandra från ett hem till ett annat. 'Umar ibn Abdul'azîz (rahmatullahi 'alaih) sade: "Du har skapats endast för evighet, för ändlöshet. Endast du kommer att migrera från ett hem till ett annat!" Döden är en välsignelse, en gåva för den troende. Den är en katastrof för de syndiga. Den är en lättnad för de fattiga och en katastrof för de rika. Visdom är en gåva som Allahu ta'âlâ har skänkt. Okunskap är orsaken till att man avviker från den rätta vägen. Människor önskar inte döden. Ändå är döden i själva verket nyttigare än fitna. Människor gillar att leva. Men i själva verket är döden bättre för dem. I och med döden frigörs den sant troende från denna världs plågor och ansträngningar. Med den grymma människans död får länder och folk lättnad.

En muslims själ som lämnar sin kropp är som en fånges frigörelse från fängelset. När en troende väl är död vill han inte återvända till denna värld. Endast martyrer vill komma tillbaka till världen för att bli martyrer igen. Världens godhet är helt borta. Det som lämnas kvar är bara dess sorger. Döden är därför en gåva för varje muslim. En människas tro kan endast skyddas av has grav. Den första av de gåvor som kommer att presenteras för de troende är den glädje som man känner vid döden. Den enda lättnaden för en troende är att nå Allahu ta'âlâ. För varje troende är döden bättre än livet. Döden är nyttig även för icke-troende.

"Arbeta för världen lika mycket som den tid du kommer att stanna här, och arbeta för âkhirat lika mycket som den tid du kommer att stanna där!"

Hadith ash-sharîf

Om muslimska kvinnors död

Om en kvinna dör på grund av lochia eller graviditet eller pest eller inre lidande eller, utan någon av dessa orsaker, dör en naturlig död eftersom hon lever ett liv där hon aldrig visar sig för män som är nâ-mahram till henne utan att ha täckt sin kropp ordentligt (dvs, på det sätt som lärs ut av Islâm) och där hennes make är nöjd med henne, vid hennes död kommer änglar från Jannah och gör rader framför henne och gör salâm till henne med vördnadsfull respekt och säger till henne: **"O du, älskade och martyriserade jungfru av Allahu ta'âlâ! Kom ut, vad gör du i detta världsliga palats? Allahu ta'âlâ är nöjd med dig, och Han har gjort din sjukdom till en anledning att förlåta dina synder och har gett dig Hans Jannah. Kom och**



överlämna din förvaring (själ)**!"** När den kvinnan ser den höga rang hon kommer att uppnå vill hon överlämna sin själ. Hon ser sig dock omkring och säger: "Må Allahu ta'âlâ förbarma sig över mina vänner och förlåta dem, då ska jag överlämna min själ". Änglarna presenterar hennes begäran för Janâb al-Haqq. Därpå uppenbarar sig Allahu ta'ala ord och säger: "**För Min Storhets rätt har jag gjort alla böner från denna Min slav godtagbara".** Så änglarna ger henne det glada budskapet. Därefter anländer dödsängeln och hundratjugo barmhärtighetsänglar dit. Nûr på deras ansikten når Arsh, de bär kronor på sina huvuden, de är klädda i kläder av nûr och skodda i guldklossar, och de har gröna vingar.

Med Jannah-frukter i sina händer och doftande av mysk kommer de ner gör hälsningen med djup respekt och vänlighet och säg: **"Khallâq al-âlam (alla varelsers skapare) sänder Sin hälsning till dig, ger dig Jannah, gör dig till granne med Hans älskade Profet Muhammed 'alaihis- salâm' och till följeslagare till Hadrat Âisha."**

Kvinnan med îmân hör vad som sägs till henne, ridån framför hennes ögon öppnas och hon ser kvinnor med îmân och de som plågas på grund av sina synder. Så hon ber: "Snälla, förlåt dem deras synder, min Rabb!" Då kommer en röst från Janâb al-izzat och säger: **"O min jâriya! Jag har uppfyllt alla dina önskningar. Överlämna nu din förvaring, Min Habîbs hustru och dotter är redo och väntar."** Så fort hon hör denna röst försöker hon ge sitt liv, hennes själ darrar, hennes fötter rusar fram och hon svettas. Hon är på väg att överlämna sitt liv när två änglar kommer. Var och en av dem håller en eldtång i sina händer, de står vid hennes sidor, en av dem till höger och den andra till vänster. Under tiden kommer den förbannade shaytan springande och ifrågasättande: "Jag förväntar mig inte mycket av den här, men låt mig få se!". Han kommer fram och visar henne krukan gjord av smycken och det rena isvattnet i den. När dessa änglar ser den ondskefulla varelsen slår de sönder krukan han håller i med pinnarna i sina händer och skrämmer bort honom. Den muslimska kvinnan skrattar när hon ser på dem. Därefter bjuder houri-flickorna (jungfrur i Jannah) henne på dryck (av Jannah) från Kawthar-dammen i skålar gjorda av smycken, och hon dricker det. Så utsökt är Jannah-drycken att hennes själ hoppar och fastnar i bägaren, varifrån dödsängeln plockar den. Änglarna tillkännager döden för varandra och säger: **"Innâ lillâhi wa innâ ilaihi râji'ûn** (Visst är vi från Honom, och till Honom ska vi säkert återvända)**!".** Och de tar själen upp till himlen som en sightseeingtur, visar henne hennes boning i Jannah och kommer tillbaka med själen på nolltid och placerar själen på huvudsidan av liket. När de tar av henne kläderna och lossar hennes hår, kommer hennes själ till huvudsidan av hennes lik och säger: **"O washer! Håll den försiktigt! För den har fått ett dödligt sår från Azrâîls klor. Och min hud har blivit avtrubbad efter all den trötthet som den har gått igenom."** När kroppen förs till tvättbänken kommer själen igen och säger: "Gör inte vattnet för varmt! Min hud är ganska svag. Låt mig snabbt bli räddad från dina händer så att jag kan uppnå välbefinnande!". När liket är tvättat och höljt i en svepning väntar själen en stund och säger sedan: **"Detta är sista gången jag ser världen. Låt mig se mina släktingar och låt dem se mig så att det blir en varning för dem. Eftersom även de snart kommer att dö, liksom jag, låt dem inte gråta och jämra sig efter mig. Låt dem**

inte glömma mig och låt dem alltid komma ihåg mig, läsa (eller recitera) Koranen al-karîm (och skicka thawâb från deras goda gärning till min själ). Låt dem inte bråka om den egendom jag lämnar efter mig så att jag inte ska plågas i graven på grund av deras bråk. Låt dem minnas mig på fredagar och på Eid-dagarna."

Därefter, när kistan med liket i den placeras på den (bänk som kallas) musallâ (för namâz av janâza), ropar själen: **"Var lugna, o min(a) son(er) och dotter(er), mor och far! Ingen annan dag av separation är som denna. Vi kommer att sakna varandra tills vi möts igen, tidigast på qiyâmat-dagen. Farväl till er, o människor som gråter efter mig!"**

När kistan lyfts upp till axlarna ropar hennes själ igen och säger: **"Bär mig långsamt! Om ditt syfte är** (att tjäna) **thawâb, så orsak mig inte problem! Och låt mig ta mitt nöje** (med dig) **till Allahu ta'âlâ!".**

När kistan placeras vid graven ropar hennes själ igen och säger: **"Se den situation jag befinner mig i och låt det bli en varning för dig! Nu ska du placera mig på en mörk plats och gå därifrån. Jag kommer att vara ensam med min amal (dvs. mina gärningar i världen.) Se dessa ögonblick, så att du inte låter dig ryckas med av denna lögnaktiga världs trick!"**

När liket läggs ner i graven tar själen plats vid sidan av huvudet. En död person får under inga omständigheter lämnas i sin grav utan telqîn (inskolning). [Det är en sunnat-handling för en sâlih muslim att utföra telqîn efter begravningen. Wahhâbîerna förnekar att det är sunnat att utföra telqîn. De säger att det är bid'at att göra det. De säger att en död person inte kommer att höra dig. De lärda inom Ahl as-sunnat (rahima-humullâhu ta'âlâ) skrev olika böcker och bevisade att det är en sunnat-handling att ge telqîn (dvs. att utföra den). En av dessa värdefulla böcker är Nûr-al-yaqîn fî mebhas-at-telqîn, skriven av Mustafâ ibn Ibrâhîm Siyâmî (rahima-hullâhu ta'âlâ)]. Med Allahu ta'âlâs befallning vaknar liket i sin grav upp, som från sömnen, för att finna sig själv på en mörk plats. Hon kallar på sin tjänare eller slav eller den person som brukade tjäna henne i världen och säger: **"Hämta ett ljus åt mig!"**. Det kommer inget svar, inte ens ett enda ljud eller en enda röst. Graven klyvs i två och där framträder de två frågande änglarna (som heter Munkar och Nakîr). Rasande flammor kommer ur deras munnar och tung rök kommer ur deras näsborrar. De kommer nära henne och frågar: **"Man Rabbuka wa mâ dînuka, wa man nabiyyuka (dvs. vem är din Rabb och vad är din religion och vem är din profet)?".** Om hon svarar

"Folk sover. De kommer att vakna upp när de är döda."
Hadith ash-sharîf



rätt på frågorna överlämnar änglarna henne de goda nyheterna om Haqq ta'âlâs barmhärtighet och går därifrån. I stunden öppnas ett fönster på höger sida av hennes grav, och någon vars ansikte är lika ljust som fullmånen kommer in genom fönstret. Så snart denna kvinna välsignad med îmân ser den vackra personen vid hennes sida, gläds hon åt det oväntade sällskapet och frågar: "Vem är du?". Svaret kommer: **"Jag har skapats av ditt tålamod och din shukr (tacksamhet) i världen. Jag ska vara din följeslagare fram till qiyâmat dagen."**

Om den icke-troendes död

När en icke-troende eller en murad (avfälling) eller en dåre som föraktar islam och kallar Koranen al-karîm för "ökenlag" och som är så okunnig och omoralisk att han kallar Muhammed 'alaihis-salâm - den högsta och mest hedervärda människan och alla Profeters Mästare - för "kamel-flock" (må Allahu ta'âlâ skydda oss mot en sådan ovärdig handling) och som sänker sig till att säga att religioner är onödiga som ett resultat av en utvärdering av Islâm - den viktigaste stöttepelaren för social fred och lycka, källan till kunskap, etik, renlighet, hälsa och rättvisa, och uppbyggaren av alla kulturer-som skapats under de snåla kriterierna av en hjärna som är lika obehaglig som en låda med kadaver - och som inte är mer än en leksak i händerna på sin egen nafs - är på väg att dö, och ridån framför hans ögon har dragits upp. Jannah visas för honom. En vacker ängel säger till honom: **"O du otroende! O du, ovärdiga person, som kallar muslimer för 'fuskare', och människor som sprang efter sina lustar och som trampade på etiska principer "upplysta och moderna människor"! Ni har varit på fel väg. Ni har föraktat Islâm, den rätta religionen. Människor som har trott på och respekterat de läror som Muhammed 'alaihis-salâm förde med sig från Allahu ta'âlâ ska komma in i detta Jannah."** Han ser välsignelserna i Jannah. Och Jannahs houris säger: "Människor som har îmân kommer att räddas från den plåga som ska tillfogas av Allahu ta'âlâ." Därefter dyker shaytan upp i en prästs skepnad och säger: **"O du, så och så, son till så och så! De som var med dig för en tid sedan är lögnare. Dessa välsignelser ska bli helt och hållet dina."** Sedan visas Jahannam för honom. Den innehåller berg av eld, skorpioner och tusenfotingar stora som mulor. Han ser de plågor som anges i hadîth ash-sharîfs. Änglar av plåga från Jahannam, kallade Zabânîs, som slår med eldpinnar. Flammor sprutar ut ur deras munnar. De är lika långa som minârets och deras tänder är som horn från oxar. Deras rop låter som åska. Den otrogne ryser vid deras röster och vänder sitt ansikte mot shaytan. Shaytan blir så rädd att han vänder svansen. Änglarna fångar shaytan och slår ner honom. De vänder sig till den otrogne och säger: **"O du, Islâms fiende! I världen trodde du inte på Rasûlullah** (sall-Allahu ta'âlâ 'alaihi wa sallam). **Och nu trodde ni inte på änglarna, och än en gång blev ni lurade av den förbannade shaytan."** De hänger kedjor av eld på hans hals, drar upp hans ben till huvudet så att hans fötter ligger på baksidan av hans huvud, och får hans högra hand att sticka in i vänster sida av hans bröst och hans vänstra hand i hans högra flank, vilket gör att hans händer sticker ut från hans rygg. Det finns en âyat al-karîma som informerar oss om dessa tragiska händelser.[666] Han gråter och kallar sina smickrare i världen på hjälp. Zabânîerna svarar honom i stället: **"O du otrogne, du dåre som hånade muslimerna! Det är inte**

666 Mu'min: 40/71–72

längre dags att tigga. Îmân eller böner ska inte längre accepteras. Det är dags för dig att straffas för din otrohet." De drar ut hans tunga från hans nacke. De tar ut hans ögon. Med många andra sätt av mycket bitter plåga extraherar de hans avskyvärda själ och kastar den in i Jahannam.

Må Allahu ta'âlâ välsigna oss med att överlämna vår själ till religionen. av Muhammed 'alaihis-salâm och utrustade med den trosbekännelse som finns skriven i böckerna av lärda från Ahl as-sunnat, som har förmedlat den ädlaste Profetens religion korrekt till oss! Âmîn.

Alla troende, syndiga och syndfria, kommer att uppleva ifrågasättandet i graven. Plågor kommer också att drabba dem som inte har uppnått förlåtelse, och även på icke-troende.

Människor som sprider skvaller bland muslimer och de som stänker urin på sig själva på toaletten kommer att utsättas för plågor i graven. (Plågan i graven kommer att tillfogas inte bara själen utan både själen och kroppen [dvs. även fysiskt.] Dessa fakta är bortom sinnets räckvidd. Därför bör vi undvika att försöka lösa dem med hjälp av vårt sinne).

Om den personen dog utan îmân (dvs. som icke-troende) kommer han (eller hon) att genomgå bitter plåga fram till mahshar (dvs. domedagen) (och därefter också, för evigt i Jahannam).

Vi är oförmögna att förstå ditt sanna värde,
Därför är det bättre att vara tyst än att berömma dig.

Vet att vår Mästare, Profeten, är som en sol,
profeternas stjärnor lyser upp från Honom.

Allah har skapat Honom med en vacker akhlâq,
Han prydde Honom med godmodighet och ett leende ansikte,

Skapade Honom ljuvlig som rosor och blommor,
Liksom fullmånen är Han lysande och härlig.

Ohejdbar som tiden är Nabis välvilja och nåd,
Jämfört med Hans generositet är oceaner bara droppar.

Doften av jorden som omsluter Hans välsignade kropp är,
Tro mig, mer ljuvlig än någon mysk.

Lyckliga är de som luktade och kysste denna jord,
Som fyllde sina lungor med den välsignade doften.

Han är herre över alla människor, arabiska eller inte,
Och orsaken till att universum skapades.

Han förbjuder det onda och befaller godhet,
Hans bud och förbud är Gudomliga order.

Qasîdat al-Burda



DEN RELIGIÖSA TJÄNST SOM SKALL UTFÖRAS FÖR DEN AVLIDNE

Vad ska man göra när man ser tecken på döden?

Öecken på att döden närmar sig är att fötterna slappnar av och förlängs, att näsan vrids och att tinningarna blir konkava. En sjuk person i detta tillstånd får ligga på höger sida, och hans ansikte är vänt mot qibla. Det är sunnat att få honom att ligga på detta sätt. Det är också tillåtet att få honom att ligga på rygg med fötterna mot qibla. Detta har blivit vanligt på senare tid. Men något måste läggas under hans huvud. På så sätt kommer hans ansikte att vara mot qibla. Om det är svårt att göra det är det också tillåtet att få honom att ligga på något sätt som är lätt. När du tränar Kalima at-tawhîd, skulle det vara bra att lägga til**l "Muhammadun." "Rasûlullah."**

Tecken på döden är stelhet (rigor mortis), kyla och förruttnelse. När döden diagnostiseras, vilket är möjligt även före dessa tecken (t.ex. genom att andningen upphör, vilket kan konstateras med hjälp av en spegel, som inte får vara dimmig när den hålls framför den dödes mun, genom att hjärtat upphör, vilket kan konstateras med hjälp av pulsen), är det sunnat att stänga ögonen och knyta ihop hakan.

Vad bör göras när dödsfall inträffar?

Det är sunnat att stänga ögonen och knyta ihop hakan. Hans haka ska bindas upp med ett brett tygstycke som fästs ovanpå huvudet. När man stänger ögonen är det sunnat att säga "**Bismillah wa 'alâ millat-i Rasûlillah**" och att säga en annan viss bön. Innan liket blir kallt är det sunnat att öppna och stänga hans fingrar, armbågar och knän och att låta armar och ben vara raka. På så sätt blir det lätt att tvätta och svepa in kroppen. Innan liket blir kallt tar man av honom kläderna och täcker honom med ett lätt brett lakan. Den ena änden av lakanet läggs under hans huvud och den andra änden under hans fötter. Något (en kniv eller något av järn) placeras ovanpå hans mage, på eller under lakanet, för att på så sätt förhindra att liket sväller. Det ska vara över hundra gram.

Det är fard al-kifâya att tvätta, svepa in den avlidne, utföra janâza namâz och begrava den avlidne. Det vill säga, efter att dessa åtgärder har utförts av ett tillräckligt antal personer är det inte längre fard för andra personer att utföra dem. Det är tillåtet för ett barn att tvätta ett lik. När det inte finns några kvinnor kan en man inte tvätta en kvinnas lik. Men efter att liket har täckts från huvud till fot, kan en släkting till henne eller, om hon inte har några släktingar, någon annan, lindar ett tygstycke runt sin hand, lägga sin hand under täcket och göra tayammum på liket. För en död persons awrat-del är samma som en levande persons. De delar av kroppen som är förbjudna för andra att titta på är också förbjudna för dem att röra vid. Ett bättre sätt skulle vara att lära ett barn och låta det tvätta liket.

Enligt Hanafî-madhabet får en kvinna inte tvättas eller röras av sin make. För nikâh blir ogiltig så snart hustrun dör. Det är tillåtet för honom att titta på henne. I de andra tre madhaberna är det tillåtet för maken att tvätta hustrun. Det är tillåtet

i Hanafî madhhab också för hustrun att tvätta sin man. Efter mannens död förblir nikâh (äktenskapet) nämligen giltigt tills perioden 'iddat (fyra månader och tio dagar) är över. Män kan inte tvätta kvinnor och kvinnor kan inte tvätta män. De måste göra en tayammum genom att linda ett tyg runt sina händer. En man som gör en tayammum får inte titta på de nakna armarna på en nâ-mahramkvinna. Om hon är en mahram-släkting till honom behöver han inte svepa in en trasa. Det är nämligen tillåtet att titta på och röra vid armarna och ansiktet hos mahram-släktingar.

"Dö innan döden kommer. Ta hänsyn till er själva innan ert konto tas!"
Hadith ash-sharîf

Om endast en persons huvud eller halva kropp (utan huvudet) hittas, tvättas den inte och janâza namâz utförs inte. Den begravs som den är. Om mer än halva kroppen även utan huvudet, eller om halva kroppen med huvudet hittas, tvättas den och janâza namâz utförs.

Det är mustahâb för den som ska tvätta ett lik att först göra en ghusl själv. Det är makrûh för en junub person eller en menstruerande kvinna att tvätta ett lik. Vatten som ett lik tvättas med, blir mâ al-musta'mal. Det blir najs, illaluktande. Därför får de som tvättar det inte låta vattnet stänka på sig eller måste svepa in sig i ett stort tyg. När liket tvättas blir det rent.

Ingen annan än tvättmaskinen och hans/hennes medhjälpare får komma in i tvätt området. De som tvättar den döda personen måste vara pålitliga. De måste förmedla tecken på välsignelse och dölja tecken på ondska som ses på liket. De får inte avslöja den dödes skam. Den avlidnes förmyndare får komma in i området.

Vår Mästare Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) tvättades av Fadl, Abbâs son, och Hadrat Alî (radiy-Allahu 'anhum). Under tiden hällde Usâma (radiy-Allahu 'anh) vatten på Honom och Abbâs (radiy-Allahu 'anh) gick in och ut ur rummet.

Allt som orsakar smärta för en levande person orsakar också smärta för en död person. Därför tvättar man inte liket med mycket kallt eller mycket varmt vatten. (Det förvaras inte heller i ett ishus som skydd mot förruttnelse. Förruttnelse måste förhindras genom omedelbar begravning, och liket får inte hållas i väntan på att släktingar som bor långt borta anländer). Det är inte tillåtet att tvätta liket med Zamzamvatten.

Tvättning av den avlidne

Först bränns bakhûr och bärs runt tvätt bänken tre gånger. Den kan också bäras fem gånger. Bakhûr är en växt. Den blandas med filspån från aloe-trä och kåda från storax, och blandningen bränns i en behållare medan tvätt bänken genomsyras av röken.

Bänken för att tvätta liket måste vara lika hög som (en genomsnittlig persons) navel och måste vara något lutande.



Sedan förbereds vatten som kokas med cederblad eller tvålört och sedan kyls eller blandas med ett vitaktigt, aromatiskt ämne som kallas kamfer. Vattnet får inte vara särskilt varmt och måste vara salt. Kallt och salt vatten fördröjer rötningen.

Det är sunnat att göra niyyat (avsikt) när man tvättar liket. Utan niyyat blir den döda personen fortfarande ren, men fard-kravet upphör inte att vara en skyldighet.

När liket är täckt läggs det på rygg eller på ett annat sätt som är lättare att göra på den uppeldade tvätt bänken. Den tvättas medan den är täckt mellan naveln och knäna. Ty en kvinnas awrat del som måste täckas från andra kvinnor är som en mans awrat del som måste täckas från andra män. Det är sunnat att lägga kroppen mot qibla på tvätt bänken.

Även om liket är ett barn får det först en abdast. Men i stället för att hälla vatten i munnen och näsan rengörs de med en tygbit. Om vatten rinner ut i munnen kommer det att påskynda rötningsprocessen. Först tvättas ansiktet. Därefter tvättas armarna, huvudet, öronen och nacken får masah och fötterna tvättas. Huvudet och skägget tvättas med marshmallow eller tvål. Sedan vänds den och läggs på vänster sida, och vatten hälls på höger sida. Vattnet måste fås att nå även de delar som rör vid tvätt bänken. Sedan läggs den på höger sida och vatten hälls på vänster sida från huvud till fot. Sedan får den sitta upp och buken trycks lätt nedåt. Allt som kommer ut tvättas bort (det vill säga avlägsnas genom att hälla vatten). Sedan får den ligga på vänster sida och höger sida tvättas igen (dvs. vatten hälls från huvud till fot). På så sätt har den, som föreskrivs i sunnat, tvättats tre gånger. Om det kommer ut någonting som bryter abdast efter tvätten, tvättas han inte och får inte abdast igen. Allt hår som faller ut placeras i en sjal. Det är sunnat att begrava även naglar, hår och tänder som fallit ut eller som skurits ut eller tagits ut från en levande person.

Efter att ha tvättats torkas liket torrt med en tygbit på tvätt bänken. Kamfer eller en aromatisk blandning av saker som kallas hanût stänks över hår och skägg. Det är makrûh att applicera saffran. Bomull beströdd med kamfer läggs på sajda-organen (nedböjning) (såsom panna, näsa, knän, fingrar och tår).

Det är tillåtet att stoppa bomull i munnen, näsborrarna, öron hålen eller på ögonen. En drunknad person tvättas tre gånger eller flyttas tre gånger i vattnet med

avsikt att tvätta sig. En person som är genomblöt av regn tvättas också.

Omklädning av män

Det är sunnat att en mans likduk ska bestå av tre delar:

1- Izâr: Den sträcker sig från huvud till fötter och är mer än en meter bred.

2- Qamîs (en skjorta, lång som en tunika): Den är dubbelt så lång från axlarna till fötterna. Den viks ihop en gång i mitten, och platsen för vikningen skärs rakt och tillräckligt brett för att huvudet ska kunna passera igenom. Armhålen och manschetterna skärs inte av.

3- Lifâfa: Den sträcker sig över huvudet och fötterna och är bredare. Dess ändar över huvudet och under fötterna är uppkavlade och fästes med ett tygstycke.

Imâm ar-Rabbânî säger, att det är en bud'at att använda en sjal som består av mer än tre delar. Det är bättre att röka varje del av sjalduken separat innan man lägger dem i kistan.

Det är fördelaktigt att tillverka sjalar av fromma muslimers kläder eller klädesplagg.

eller Awliyâ eller att lägga dem i sjalar eller på likets ansikte eller bröst.

Först läggs lifâfa i kistan. Sedan läggs izâr på den. Qamîs läggs också i kistan. Sedan vänds bakhûr tre eller fem gånger runt kistan. Hanût stänks på alla tre delarna av sjalarna.

Efter att liket torkats tas qamîs ut ur kistan, förs över likets huvud och sträcks ner till fötterna, en halva längs framsidan och den andra halvan längs baksidan av liket. När Basmala sägs, får liket ligga på izâr i kistan. Först läggs den vänstra sidan och sedan den högra sidan av izâr över liket. Livâfa stängs på samma sätt. Det vill säga dess högra sida läggs på dess vänstra sida.

"Den avlidne i en grav är som en person som är på väg att drunkna; han längtar alltid efter böner från sina föräldrar, bröder och systrar och vänner."

Hadith ash-sharîf

Omklädning av kvinnor

Det är sunnat att en kvinnas likduk ska bestå av fem delar: **Qamîs, izâr, lifâfa, khimâr** och **bröstduk**. Khimâr är en huvudduk som är ungefär sjuttiofem centimeter lång. Dess ändar lämnas hängande över ansiktet i stället för att lindas runt huvudet. Bröstduken sträcker sig från axlarna till knäna.

Först läggs lifâfa i kistan. Sedan läggs izâr på den. Qamîs läggs också i kistan. Bröstduken läggs före eller efter izâr. När en kvinnas qamîs stängs delas hennes hår i mitten, och båda halvorna läggs över sidorna och läggs på qamîs över bröstet. Khimâr läggs över hennes hår och sedan täcks det med izâr. Bröstduken lindas runt liket före eller efter izâr. Därefter täcks den med lifâfa. Huvud- och fotändarna och mitten (runt magen) av lifâfa lindas in och knyts ihop med ett tygstycke.

En stor pojke är höljd som en man och en stor flicka är höljd som en kvinna. En liten pojke är höljd i ett föremål och en liten flicka är höljd i två föremål. Ett barn som föds dött eller aborteras eller en mänsklig lem (t.ex. en arm) höljs inte i ett hölje, utan lindas in i ett tyg och begravs.

Kistan ska vara tillverkad av trä med svansar utan spik.

Efter en kort bön och en förlåtelse av alla rättigheter man har gentemot den avlidne, förs liket (i kistan) till musallâ (stenbänken som kistan placeras på) och namâz (janâza) utförs.

Besöka gravar och läsa (eller recitera) Koranen al- karîm

På de sista sidorna i boken **Shir'at-ul-islâm** står det skrivet att gravbesök är en handling som är sunnat. (Gravar bör besökas varje vecka, eller åtminstone på Eid-dagarna. Ett besök som ger mer thawâb är ett besök som görs på torsdag, fredag eller lördag). Besökaren kommer att meditera över det faktum att liken i gravarna ruttnar bort, vilket i sin tur kommer att ge honom en varning. Varje gång 'Uthmân (radiy-Allahu 'anh) gick förbi en grav,



grät han så bittert att hans skägg blev blött. Utöver (varningen för besökaren) kommer de avlidna i graven att gynnas av de böner som uttalas över dem. Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) besökte Sina släktingars och Sin Ashâbs (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhum) gravar. Efter att ha gjort salâm och sagt böner sitter besökaren med ansiktet mot graven och ryggen i qiblas riktning. Det är kristnas sed att gnugga händerna och ansiktet på graven eller kyssa jorden på graven. Det är tillåtet att kyssa jorden på en grav endast om den tillhör ens mor eller far.

Hadîth ash-sharîfs förklarar:

"Om en person går till graven för någon som han känner och gör salam, känner mayyit (den avlidne) igen honom och erkänner hans salam."

"Om en person ber följande bön när han besöker en troendes grav, kommer den avlidne personen att befrias från plågor fram till qiyâmat-dagen: Allâhumma innî as'aluka bi-hurmati Muhammad 'alaihis-salâm an lâ- tu'azziba hâzal-mayyit."

"Om en person besöker sina föräldrars gravar eller graven av en av sina föräldrar varje fredag, kommer hans synder att bli förlåtna och han kommer att har betalat deras rättigheter."

Det är bättre att besöka stora människors gravar långt bort från vår plats när vi åker dit för att uträtta ett annat ärende än att göra en lång resa bara för att besöka deras välsignade gravar. Det ger dock mycket thawâb att göra en långresa speciellt för att besöka vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam). En person som besöker (Profeternas ('alaihimus-salâm) och Awliyâs ('alaihir-rahma) gravar drar nytta av deras välsignade själar. Hans hjärta blir renat i direkt proportion till hans kärlek och anknytning till dem. Om det begås synder vid Awliyâs gravar, t.ex. om de besöks även av kvinnor som inte täcker sig ordentligt, bör detta inte vara en anledning till att sluta besöka dessa välsignade platser; om vi inte kan förhindra överträdelser av det slaget bör vi hata dem av hela vårt hjärta. På samma sätt bör vi närvara vid en troendes janâza även om det finns kvinnor eller om sånger eller lovsånger sjungs eller lovsånger sjungs eller tal hålls. Koranen al-karîm bör läsas (eller reciteras) intill graven eller på annat ställe och dess thawâb bör ges till de döda troendes själar och böner bör sägas för dem. För rahmat och barakat sänker sig över en plats där Koranen al-karîm läses (eller reciteras). Böner som sägs på den platsen accepteras (av Allahu ta'âlâ).

Det står i boken Jilâ-ul-qulûb: En person som går in på en kyrkogård säger: "Assalâmu 'alaikum, yâ Ahla dâr-il qawm-il-mu'minîn! Innâ inshâ-Allahu 'an qarîbin bikum lâhiqûn", medan han står. Därefter säger han Basmala och reciterar Sûrah Ikhlâs elva gånger (han säger Basmala vid varje tillfälle) och Sûrah Fâtiha en gång (han gör Basmala innan han reciterar den också). Sedan säger han denna bön: "Allâhumma Rabbal-ajsâd-il-bâliyeh, wal-izâmin nâhira-tillatî harajat minad-dunyâ wa hiya bika mu'minatun, edhil 'alaihâ ravhan min 'indika wa salâman minnî". Han närmar sig graven från den högra och fötterna sidan av mayyit (qibla-sidan av graven). Han gör salâm (dvs. han säger "Salâmun 'alaikum"). Stående, knäböjande eller sittande reciterar han de inledande och avslutande delarna av Sûrah Baqara, därefter Sûrah Yâsin och därefter Sûrahs Tebâraka och Tekâthur och Ikhlâs ash-sharîf och Fâtiha,

och sänder den thawâb som han därmed tjänat in som en gåva till mayyiten.

Det står skrivet i boken Kitâb-ul-fiqh 'alal-madhâhib-il-erbe'a: "Gravbesök är en sunnat-handling som ska utföras av män för att ta emot en varning från de döda och meditera över âkhirat (det kommande)."

Alla gravar besöks, både nära och långt borta. Faktum är att det är sunnat att åka långt för att besöka sâlih-muslimer och walîs (rahima- humullâhu ta'âlâ). Det är en av de mest värdefulla gärningarna av dyrkan att besöka Rasûlullahs (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) välsignade grav. Gravbesök är tillåtet även för gamla kvinnor, förutsatt att de är ordentligt klädda. Det är inte tillåtet att göra tawâf runt graven eller att kyssa jorden eller att be om något från den döde som han inte kan göra under besöket". Awliyâ (rahima-humullâhu ta'âlâ) ombeds om shafâ'at, om förbön för Allahu ta'âlâs välsignelse.

"Om en person besöker sina föräldrars gravar eller en av sina föräldrars grav varje fredag kommer hans synder att förlåtas."
Hadith ash-sharîf

Sarwar är en sådan slav av vår Rabb att,
I varje ögonblick av fara är hoppet Hans shafâ'at.

Han är en sådan Rasûl att han kallar folk:
"För att dyrka Allah måste alla lyda Honom.

De som gör det kommer att känna sig trygga och bekväma,
Som om de håller fast vid en robust och obrytbar linje.

O Ilâhî, för Hans familj och Ashâb,
Och de ahl at-taqwâ som följer dem,

Låt barmhärtighetens moln regna över dem,
För att vänliga och generösa slavar ska kunna uppnå barmhärtighet.

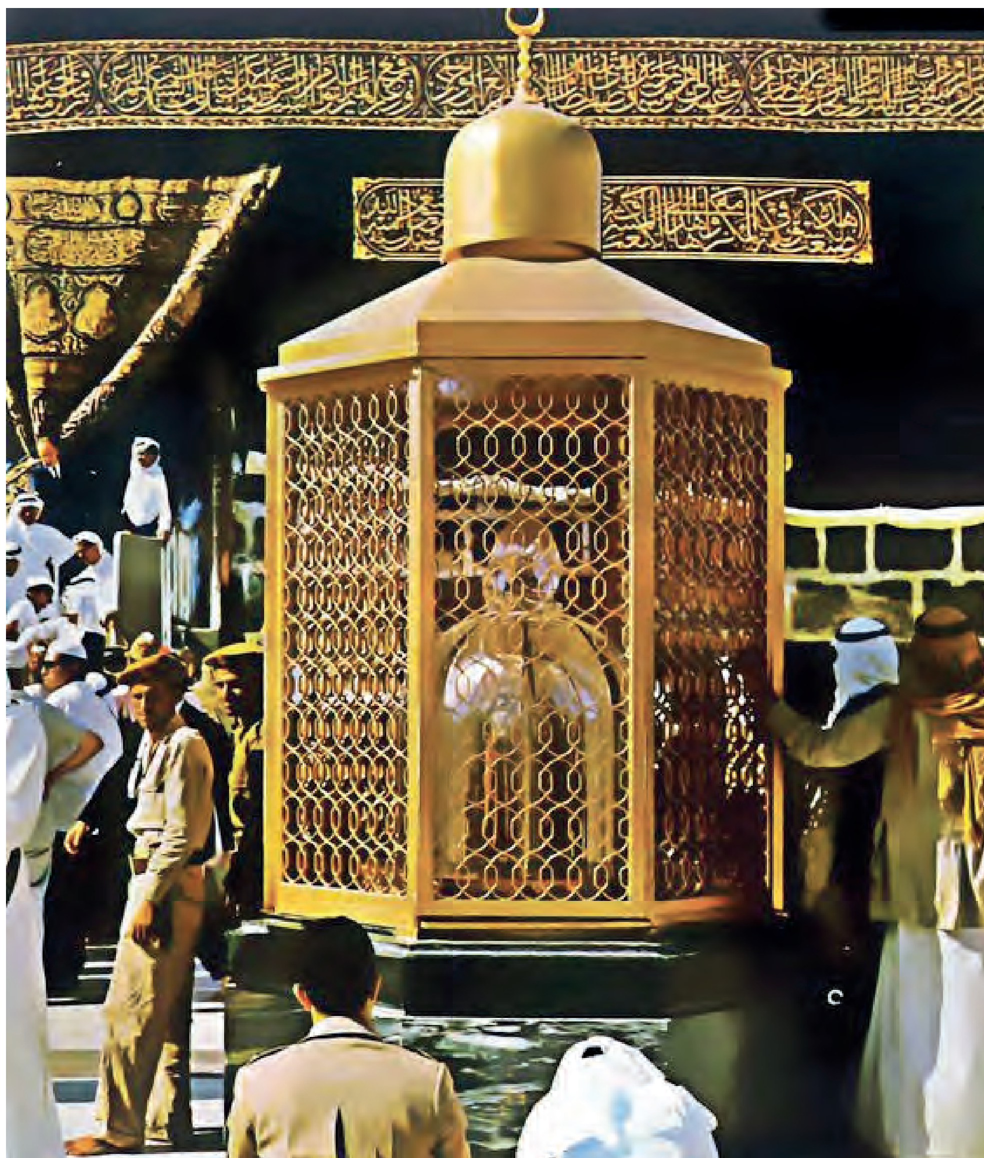
O Rabb, som morgonens milda bris blåser,
Som moringaträdets grenar svänger,

Som ledare för karavanens entréer,
Kamelerna med sina ljuva melodier.

Till Fakhr al-kâinât och Hans familj och Ashâb,
Sänd Dina moln av Barmhärtighet till dem som lyder dem.

Qasîdat al-Burda





Maqâm al-Ibrâhîm

Klippan som har Ibrâhîm 'alaihis-salâm's fotavtryck som Han använde som byggnadsställning när Han byggde Kâ'ba och som en monteringssten när Han utförde sin plikt att bjuda in människor till Allah. Denna klippa, som ett mirakel av Ibrâhîm 'alaihis-salâm, skulle stiga upp och ner som Han ville, som en hiss, medan Han byggde strukturen. Den maqsurah som denna välsignade sten befann sig i revs under Saudi Faisals tid, och en sexkantig glasmonter installerades, som fortfarande finns kvar.

KUFR

Det värsta av alla onda ting är att förneka Allahu ta'âlâs (existens), att vara ateist. Det är kufr (otro) att förneka Muhammeds profetskap 'alaihis-salâm. **Îmân** innebär att med hjärtat tro på alla de bud som uppenbarats för Muhammed 'alaihis-salâm av Allahu ta'âlâ och som Han har överlämnat till oss, och att uttrycka denna tro med tungan. När det finns något som hindrar att man säger det öppet är det tillåtet att inte säga det med tungan. För att ha îmân måste man också undvika att säga eller använda saker som Islâm föreskriver som tecken på kufr. Det är otrohet att förringa Ahkâm al-islâmiyya, det vill säga något av Islâms bud eller förbud, att göra narr av Koranen al-karîm, änglarna eller någon av Profeterna, eller att förneka något som meddelats av dem. Att förneka betyder att inte tro, att inte bekräfta efter att ha hört det. Att tvivla på saker som är nödvändiga för att tro skulle också innebära otrohet. En person som säger eller gör något som Islâm dikterar som ett tecken på otro kommer att bli en otroende även om han verkligen tror av hjärtat och bekänner sig till att vara muslim. Det är kufr att respektera det som Islâm befaller oss att förolämpa och att förolämpa det som Islâm befaller oss att respektera.

"Allahu ta'âlâ kommer inte att förlåta dem som tillskriver en partner till Honom, det vill säga icke-troende, och Han kommer att förlåta andra synder än otrohet."

An-Nisâ: 116

Några av de saker som orsakar kufr

1- Att säga: "Allahu ta'âlâ observerar oss från Arsh eller himlen" är kufr. Eftersom Allahu ta'âlâ är långt ifrån att ha en plats. Det är inte tillåtet att säga att Han är på jorden, på himlen, ovanför, nedanför, till höger eller vänster.

2- Att säga: "Allahu ta'âlâ plågar dig på samma sätt som du har plågat mig" är kufr. För Allahu ta'âlâ är inte grym. Han plågar inte Sina slavar. Ordet grymhet kan inte användas för Allahu ta'âlâ.

3- Att nämna en viss muslim och säga: "Han är som en jude för mig" är kufr.

4- Att säga en lögn och sedan lägga till: "Allah vet att det är sant" är kufr.

5- Att göra nedsättande kommentarer om änglar är kufr.

6- Att säga något nedsättande om Koranen al-karîm eller ens om en av dess bokstäver eller att inte tro på ens en av dess bokstäver är kufr.

7- Att läsa Koranen al-karîm, adhân eller mawlîd tillsammans med musikinstrument är kufr.

8- Att göra nedsättande kommentarer om Profeterna är kufr.

9- Att säga: "Han är bättre än en profet" om en person som är känd för sina välgörenhetsgärningar är kufr.

10- Om någon påstår sig vara en profet kommer han och de som tror honom att bli otrogna.

11- Det är kufr att inte tro på den plåga som kommer att tillfogas i graven eller i âkhirat (eller att säga att de inte är rimliga).

12- Att förneka att de troende kommer att se Allahu ta'âlâ i Jannah är kufr.

13- Det är kufr att ogilla någon av de välkända sunnaterna.

14- Det är kufr att inte tro på islams kunskap eller att förakta islams kunskap eller islams lärda.

15- Den som vill bli en icke-troende kommer att bli det så snart han har för avsikt att bli en icke-troende.

16- En person blir en icke-troende om han eller hon avsiktligt och medvetet säger de ord som orsakar otrohet. Om han säger dessa ord för att han inte vet att det kommer att orsaka otrohet, blir han ändå en otroende enligt majoriteten av de Islâmiska lärda.

17- Att bära ett rep liknande bälte (zunnâr) runt midjan eller att bära något som är ett tecken på otrohet gör att man blir en otroende. Om en affärsman använder dessa för att förklä sig i de otrognas land kommer han att bli en icke-troende. Att använda dessa saker för att skämta eller för att få andra att skratta gör att man blir en icke-troende.

18- När icke-troende firar sina heliga dagar, kommer de religiösa saker som de gör för den speciella dagen att orsaka otrohet. Även att ge saker som är speciella för den religiösa helgdagen till dem som gåvor kommer att orsaka otrohet.

19- Att kalla en muslim för otrogen för att förringa hans onda karaktär orsakar inte otrohet. Det skulle orsaka otro om man kallar honom så för att uttrycka sin önskan att den muslimen skulle vara otrogen.

20- Om en flicka, som gift sig (av sina föräldrar) med en muslim med nikâh när hon var ett barn, inte känner till Islâm och dess trosbekännelser, eller inte kan svara på frågor som ställs om dem, efter att ha nått den mentala mognadsåldern och puberteten, blir hennes nikâh ogiltig. Den flickan blir en murtad (avfälling). Samma regel gäller även för ett manligt barn.

21- Om en person slår eller dödar en annan person orättvist, är det kufr att godkänna hans grymma handling genom att till exempel säga: "Du har gjort ett bra jobb. Han förtjänade det!"

22- Det är kufr att inte ta Islâms bud på allvar. Att till exempel inte utföra namâz, zakât, inte fasta för att man inte anser att de är viktiga saker eller inte accepterar dem som sina plikter är kufr.

23- Det är kufr att misströsta om Allahu ta'ala barmhärtighet.

24- Pengar, egendom eller ägodelar som normalt inte är förbjudna (harâm) men som senare blir förbjudna på grund av en yttre orsak eller anledning kallas harâm li-gayrihi, t.ex. stulna saker eller saker som erhållits med förbjudna medel. Att vara omedveten och kalla dem tillåtna (halâl) orsakar inte otrohet. Saker som as, fläsk och vin, som är förbjudna i grunden, kallas harâm li-'aynihi. Att kalla dem halâl är kufr.

25- Att kalla någon av de säkert kända synderna för halâl är kufr.

26- Förringa eller göra narr av saker som anses respektabla av andra Islam, t.ex. adhân, moskéer, fiqh-böcker, orsakar också otrohet.

27- Att utföra namâz när man vet att man inte har abdast (tvagning, wudû) orsakar otrohet.

28- Det är kufr om man vet att man utför en namâz i en annan riktning än qiblas riktning. Det är kufr att säga att det inte är nödvändigt att utföra namâz mot qibla.

29- Det är kufr att hysa agg mot en lärd islamist utan legitima skäl eller att förbanna honom.

30- Om någon säger till en annan person som han inte tycker om: "För mig är ditt ansikte som en dödsängel", blir han en icke-troende. Dödsängeln (Azrâîl 'alaihis-salâm) är en upphöjd ängel.

31- Att önska att något som är harâm i varje religion, såsom äktenskapsbrott, sodomi, ribâ (ränta), lögn, ska vara halâl är kufr.

32- Den som inte accepterar att Muhammed 'alaihis-salâm är den sista tidens Profet (tidsperioden fram till qiyâmat-dagen) blir en icke-troende.

33- Den som säger "Må det vara välsignat för dig" till en man som bär helt och hållet silkeskläder kan förlora sin îmân.

34- Den som förolämpar, ogillar och förtalar böcker om tafsîr och fiqh. Blir en icke-troende.

35- Den som säger: "Du är naken som Jabrâîls kalv", blir en icke-troende. Detta ord är ett hån mot ängeln.

36- Den som säger: "Profeten 'alaihis-salâm var svart" blir en icke-troende.

37- Den som säger: "Att inte utföra namâz är en trevlig sak" blir en icke-troende. Om någon får höra: "Kom och utför namâz" och han svarar: "Att utföra namâz är besvärligt för mig", blir han en icke-troende.

38- Den som säger "Fader" om Allahu ta'ala blir en icke-troende.

39- Om en person säger: "Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa salâm) slickade sin välsignade fingrar efter att ha ätit", och en annan säger: "Det här är en olämplig sak att göra", blir den andra personen en icke-troende.

40- Den som tolkar Koranen i enlighet med egen förståelse blir en otrogen.

41- Kassetter och skivor som Koranen har spelats in på är värdefulla som

Mushâf ash-sharîfs (en bok som Koranen har skrivits i kallas en mushâf). Det är kufr att inte respektera dem.

42- Att tro på vad spåmännen som träffar andar eller de människor som använder horoskop och ger svar på varje fråga som ställs, eller på vad trollkarlar säger och gör, även om det de säger ibland är sant, innebär att tro att någon annan än Allahu ta'âlâ vet allt och kan göra vad han vill. Detta är kufr. (Det är inte kufr att förneka vetenskaplig kunskap).

"O min Rabb! Jag ber Dig om en îmân som inte slutar med otrohet!"

Hadith ash-sharîf



43- Det är kufr att utelämna en sunnat genom att förringa den, genom att betrakta den som oviktig.

44- Den som säger: "En trollkarl kan med sin magi göra vad han vill. Hans trolldom kommer absolut att ha en effekt", och de som tror på dessa ord blir otrogna.

45- Om en muslim ger ett jakande svar som "Ja" till en person som kallar på en icke-troende kommer att vara en icke-troende.

46- Det är kufr att hävda att det är halal att gifta sig med en kvinna som harâm att gifta sig med.

47- Om en person ger allmosor från en egendom som han innehar som säkerligen är harâm och förväntar sig att få thawâb i gengäld, och den fattige som tar emot allmosan, med vetskap om att den kommer från en egendom som är harâm, säger: "Må Allahu ta'âlâ vara nöjd med dig", och den som ger allmosan eller en annan person säger: "Âmîn", så blir de alla otrogna.

48- Det är kufr att kalla någon eller något för "Skaparen" förutom Allahu ta'âlâ, oavsett vad en person antyder.

49- Det orsakar kufr att säga Abdulqoydur, istället för Abdulqâdir, när det sägs avsiktligt. Så är fallet med att säga Abdo istället för Abduluzeyz, Memo istället för Muhammad, Hasso istället för Hasan och Ibo istället för Ibrâhîm. Vissa handlare skriver dessa välsignade namn på skor eller tofflor för reklam eftersom det är deras namn, och de som köper dem sätter dem på sina fötter och därmed trampar på dem. Det finns en rädsla för att både de som skriver dem och de som trampar på dem ska förlora sin îmân.

50- Att hävda: "Vi river Awliyas gravar eftersom vi är rädda att de okunniga ska tro att de är skapare" är kufr.

51- Det är kufr att lägga ett papper, ett överdrag eller en bönematta på marken om de har en islamisk skrift eller till och med en islamisk bokstav (om denna handling görs för att förolämpa dem).

52- Att säga: "Abû Bakr as-Siddîq och 'Umar-ul-Fârûq (radiy-Allahu ta'âlâ 'anhum) hade ingen rätt att vara Khalîfas" är otrohet.

53- Att få någon, särskilt ens eget barn, att bli en icke-troende är kufr.

54- Det är otrohet att inte respektera Koranen al-karîm som hörs från en radio eller högtalare, även om ljudet som hörs inte är själva Koranen al-karîm utan magnetiska vibrationer.

55- Det är kufr att inte gilla en sunnat. Det är kufr att inte lägga vikt vid sunnat.

56- Det är fard att begrava de döda i jorden. Om en person som håller sig borta från denna tjänst genom att inte tillmäta den någon betydelse och genom att hitta ursäkter om vetenskapen, säger: "Det är av efterblivenhet att begrava de döda. Det är bättre att bränna dem som buddhister, brahmanister eller kommunister som är otrogna," blir en otrogen.

57- Det är mycket fult och kufr att säga: "Fader som ger saker snabbt". (Detta görs i allmänhet mot den avlidne Awliyâ.)

58- Det är otrohet att påstå att äktenskapsbrott och sodomi är tillåtet.

59- Det är kufr att inte ge betydelse åt en haram som har meddelats genom Nass (det vill säga âyat eller hadîth) eller genom ijmâ' (Ashâb al-kirâms och Tâbi'îns gemensamma handling eller enhällig kommentar, enhällighet eller konsensus i en

fråga).

60- Fortsätter att begå allvarliga synder, insisterar på att begå dem, driver att bli en icke-troende. Det är kufr att inte lägga vikt vid namâz.

61- Det är otrohet att förneka en Awliyâ (Allahu ta'âlás kära slav) av hjärta eller med tungan, oavsett om den kära slaven är levande eller död.

62- Det är kufr att hysa fiendskap mot Awliyâ och mot Islâmiska lärda som agerar i enlighet med Islâmisk kunskap.

63- Det är otrohet att säga att Awliyâ har egenskapen Ismat (renhet).

(Ismat betyder att inte begå någon synd när som helst. Denna egenskap är endast utmärkande för profeterna.)

64- Det är kufr att tro att en händelse har inträffat på egen hand, att säga att djur har utvecklats från encelliga levande varelser till utvecklade varelser och slutligen till människor.

65- Det är kufr att göra de otrognas dyrkan, som att spela på musikinstrument som en orgel eller en klocka, som de spelar på i sina kyrkor, i moskéer, eller att använda de saker som Islâm anser vara tecken på otrohet när det inte finns någon darûrat (stark nödvändighet eller tvång).

66- De som förbannar Ashâb al-kirâm kallas mulhid. Mulhid är en icke-troende.

67- Det är kufr att respektera kors, stjärnor, solen, kor eller andra saker, bilder eller skulpturer, i tron att de eller dessa som avbildas av dem har gudomliga egenskaper, såsom att göra eller skapa vad de vill eller att bota sjuka.

68- Den som förtalar Hadrat Âisha (den som säger att hon var äktenskapsbrytare) eller som inte tror att hennes far är en sahâbî blir en otrogen.

69- Det är oumbärlig kunskap att Îsâ 'alaihis-salâm kommer att stiga ner från himlen. Den som inte tror på detta blir en icke-troende.

70- Att kalla en person som fått det glada budskapet om Jannah i Koranen al-karîm eller i någon hadîth ash-sharîf för en icke-troende orsakar kufr.

71- Det är harâm och syndigt för en muslimsk kvinna att gå ut när hennes huvud, armar och ben är oskyddade och att visa dem för män. Om hon förringar detta faktum, om hon inte lägger vikt vid det, kommer hon att förlora sin îmân och bli en icke-troende.

72- Den som inte tror att änglar och jinnis existerar blir en icke-troende.

73- Om en person kallar en muslim för "O otroende" (eller om en person kallar en muslim för frimurare eller kommunist) och

"Gör tajdîd alîmân genom att säga Lâ ilâha illallah!"

Hadith ash-sharîf



tror att den muslimen är en otroende, blir han själv en otroende.

74- Antalet Profeter är inte exakt känt. Att ange ett antal Profeter kan betyda att man tror att en icke-Profet var en Profet eller att man inte accepterar ett profetskap. Detta är otrohet. För att förneka en Profet innebär att förneka alla Profeter. I detta ämne har de islams lärda sagt att antalet Profeter är mer än etthundratjugofyra tusen.

En muslim, man eller kvinna, förlorar sin îmân när han eller hon säger eller gör något som enhälligt har rapporterats av islams lärde att orsaka kufr, och som han eller hon vet att om han eller hon gör det kommer det att orsaka kufr, men han eller hon gör det medvetet (frivilligt, inte under tvång), vare sig han eller hon gör eller säger det på allvar eller på skämt, och att inte vara medveten om vad han eller hon säger är inte ett undantag från denna regel. Den personen kommer att bli en murtad (avfälling). De tidigare thawâbs för den person som blev en murtad kommer att bli ogiltiga. Om denna murtad ångrar sig kommer thawâbs från hans tidigare dyrkan inte att återlämnas.

Om han är rik måste han göra hajj igen. Det räcker inte att bara säga Kalima ash-shahâda för att ångra sig. Det krävs också ånger för det som orsakade ens avfall. (Han bör komma in i Islâm genom samma port som han gick ut genom.) Att inte vara medveten om dessa saker är ingen ursäkt och är en allvarlig synd för en muslim. För det är fard för en muslim att lära sig de saker som är obligatoriska för alla att känna till. Nikâh och tron av en person kommer inte att bli ogiltig när han eller hon uttrycker ett ord som är en orsak till avfall om det sägs av misstag, i ett tillstånd av förvirring eller på ett tolkningsföreträde. I detta fall rekommenderas det att göra tawba och istighfâr, det vill säga tajdîd al-îmân (att förnya sin tro).

En icke-troende blir muslim genom att säga en kalima at-tawhîd. På samma sätt kan en muslim förvandlas till en icke-troende genom att säga ett ord. Varje muslim bör säga följande îmân-bön varje morgon och kväll, och på så sätt bör man göra omvändelse och förnya sin îmân och nikâh:

"Allahumma innî e'ûzu bike min an ushrika bika shay-an wa ena a'lamu wa astaghfiru-ke li-mâ lâ-a'lamu innakE ente allâmul-ghuyûb."

"Allahumma innî urîdu en ujaddidel îmâne wennikâha tejdîden bi-qawli lâ ilâhe illallah Muhammadun rasûlullah."

Jag vill söka runt omkring och hitta dig,
Gnugga mitt ansikte mot dammet från ditt spår,

Må Haqq låta mig se ditt ansikte,
O Muhammed, min själ längtar efter dig.

Jag önskar att det fanns en välsignad resa och att jag kunde åka,
Sjunka ner i sanden på Kâ'ba vägar,

Må jag få se ditt vackra ansikte en gång i en dröm,
O Muhammed, min själ längtar efter dig.

Det finns inget bedrägeri kvar i mitt hjärta,
Jag har gått in på den sanna vägen, uppriktigt,

Abû Bakr, 'Umar, 'Uthmân också,

O Muhammed, min själ längtar efter dig.

54 FARDS

Islâmiska lärda har valt ut femtiofyra av de fards som varje enskild individ Muslimen måste tro och följa den:

1- Att tro att Allahu ta'âlâ är en och att aldrig glömma Honom. (Det vill säga, sträva efter att utföra allt i enlighet med Islâm.)

2- Att äta och dricka halâl produkter.

3- Att utföra abdast (tvagning).

4- Att utföra de fem dagliga namâzes när deras tid är inne. 5-Att utföra ghusl från haid, nifas och att vara junub.

6- Att tro att rizq (försörjning) endast beviljas av Allahu ta'âlâ.

7- Att bära rena och halâl kläder.

8- Att arbeta genom att sätta din tillit (tawakkul) till Allah.

9- Att vara nöjd med det du har.

10- Att vara tacksam mot Allahu ta'âlâ för Hans välsignelser (att använda Hans välsignelser i enlighet med Islâms bud).

11- Att nöja sig med qadâ och qadar.

12- Ha tålamod med lidanden.

13- Att göra tawba (ånger) för dina synder.

14- Att utföra gudstjänsthandlingar med ikhlâs. (Det vill säga att tillbe endast för Allahu ta'âlās nåd, för att behaga Allahu ta'âlā.)

15- Att betrakta Islams fiender som din fiende.

16- Att hålla Qur'ân al-karîm som ett dokument, en bevistext. Att vara nöjd med dess utslag.

17- Att förbereda sig för döden, det vill säga att sträva efter att dö med îmân genom att utföra fards och undvika harâms.

18- Att älska den som Allahu ta'âlâ älskar och att inte älska och att hålla sig borta från som Han inte älskar (detta kallas hubbu fillah och bughdu fillah).

19- Att vara snäll mot och göra sina föräldrar en tjänst.

20- För dem som kan, att göra amr bil ma'rûf (att påbjuda och sprida Islâm) och nahy an al-munkar (att hindra människor från att göra det som är förbjudet i Islâm).

21- Besöka dina mahram-släktingar som lyder Islâm. 22- Att inte begå förtroendebrott (amânat).

23- Att frukta Allahu ta'âlâ och att avstå från överdrifter och syndiga saker.

24- Att lyda Allah och Hans Rasûl. (Det vill säga att sträva efter att utföra allt i enlighet med Islâm.)

25- Att undvika synder och utföra gudstjänsthandlingar.

26- Att lyda muslimska ledare.

27- Observera hela skapelsen runt omkring dig och ta lärdom av den. 28- Att fundera över Allahu ta'âlâs existens.

"Om en person begår en synd och sedan ångrar den, är denna ånger en försoning för synden."

Hadith ash-sharîf



29- För att skydda din tunga från att säga harâm, obscena ord.

30- För att rena och hålla ditt hjärta borta från onödiga saker och skadliga världsliga önskningar.

31- Att inte göra narr av någon person.

32- Att inte titta på skadliga saker.

33- Att hålla sitt löfte

34- Att inte lyssna på förbjudna saker (obsceniteter och musikinstrument).

35- Att lära sig fards och harâms.

36- Att vara ärlig när man mäter eller väger.

37- Att inte känna sig trygg från Allahs plåga, att vara rädd för Allahu ta'âlás vrede.

38- Att inte misströsta om Allahs barmhärtighet.

39- Att ge zakât av din egendom till fattiga muslimer och hjälpa dem.

40- Att inte följa de hårda önskemålen från ens nafs. 41- Att ge mat till en hungrig person för Allahs skull.

42- Att arbeta för att skaffa sig tillräckligt med rizq (för sin försörjning).

43- Att ge zakât för din egendom och att ge 'ushr för dina grödor.

44- Att avstå från sexuellt umgänge när ens hustru är i ett tillstånd av menstruation eller puerperium.

45- Att rena sitt hjärta från synder.

46- Att avstå från att vara arrogant.

47- Att skydda föräldralösa barns egendom.

48- Att avstå från tillstånd och handlingar som orsakar köttsliga känslor hos unga pojkar.

49- Att utföra fem dagliga namâzes på de föreskrivna tiderna och inte utelämna dem.

50- Att inte tillskriva Allahu ta'âlâ en partner.

51- Att avstå från att begå äktenskapsbrott och otukt.

52- Att inte dricka vin eller andra alkoholhaltiga drycker.

53- Att inte avlägga en ed om det inte finns ett legitimt skäl. (Att inte avlägga eden av banala skäl.)

54- Att inte konfiskera andras ägodelar orättvist eller med våld, det vill säga genom att illgott förvärvade medel. Att vara rädd för att kränka människors rättigheter. (Det viktigaste brottet mot människors rättigheter och det som förtjänar mest plåga är att inte göra amr bil ma'rûf till sina släktingar och underordnade, att inte lära dem religionskunskap. En bid'at-hållare som ändrar Ahl as-sunnats tro, religionen och îmân är densamma).

O mitt hjärta! Vad är den här klänningen, kläderna och underhållningen för dig?
Även om han nöjde sig med en matta och ett grovt tyg.

Mina synder är otaliga, bortom alla gränser,
Jag har kommit till dig i hopp om barmhärtighet, du är källan till förbön.

Denna Muhibbî ångrar sig, acceptera det,
O min Rabb! Skydda honom från shaytanens fitna.

Kanûnî Sultân Suleymân (Muhibbî)

GRAVENS SYNDER

Sjuttiotvå av dem är det:

1- Att döda en person orättvist.

2- Att begå otukt, äktenskapsbrott.

3- Att begå sodomi.

4- Att dricka alkoholhaltiga drycker. (Att dricka öl är harâm.)

5- Att stjäla.

6- Användning av narkotika för nöjes skull.

7- Att begå usurpation.

8- Att vara ett falskt vittne.

9- Att äta offentligt bland muslimer under Ramadân-månaden.

10- Att betala eller få fâidh (ränta).

11- Att svära eder mycket ofta.

12- Att vara upprorisk mot sina föräldrar.

13- Att avstå från att besöka sina mahram-släktingar som lyder islam.

14- Att lämna kampen och fly från fienden under en strid.

15- Att tillskansa sig föräldralösa barns egendom.

16- Att fuska vid mätning eller vägning.

17- Att utföra namâzes före eller efter deras tid.

18- Att krossa en muslimsk medmänniskas hjärta. (Det är mer syndigt än att förstöra Kâ'ba.) Efter otro finns det ingen synd som Allahu ta'âlâ hatar mer än att krossa ett hjärta.

19- Att hitta på något som Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) inte hade sagt och att hävda att det är en hadîth ash-sharîf.

20- Att ta emot en muta.

21- Att undvika att vittna sanningsenligt.

22- Att inte ge zakât och ushr för sin egendom.

23- För dem som har makt att inte förbjuda någon att begå en synd.

24- Att bränna ett levande djur.

25- Att glömma hur man läser Koranen al-'azîm-ush-shân efter att ha lärt sig den.

26- Att förtvivla om Allahu ta'âlás barmhärtighet.

27- Att förråda människor, oavsett om de är muslimer eller icke-muslimer.

28- Att äta fläskkött.

29- Att ha en motvilja mot någon av Rasûlullahs Ashâb al-kirâm (ridwanullahi ta'âlâ 'alaihim ajma'în). Att tala illa om någon av dem.

30- Att fortsätta äta när man är mätt.

31- För kvinnor, att undvika sina mäns sängar.

32- Kvinnor får gå ut för att besöka andra utan tillstånd från sina män.

33- Att kalla kyska kvinnor för okastriga.



34- Att göra namîma, det vill säga sådana saker som skvaller, att bära ord bland muslimer.

35- Att visa dina privata delar. (En mans awrat-delar är mellan hans naveln och de nedre delarna av knäna. En kvinnas sköna delar är hår, armar och ben.) Att titta på en persons awrat-delar är harâm.

36- Att äta asätare eller få andra att äta det.

37- Att begå förtroendeskada.

38- Att förtala en muslim.

39- Att vara girig.

40- Att tillskriva Allahu ta'âlâ en partner.

41- Att ljuga.

42- Arrogans, att anse sig vara överlägsen andra.

43- För en person som på sin dödsbädd berövar sin arvingearvet.

44- Att vara snål.

45- Att vara förtjust i världen (världsliga begär).

46- Att inte frukta Allahu ta'âlás plåga.

47- Att inte betrakta en harâm (en sak som är förbjuden) som harâm.

48- Att inte betrakta en halâl (en sak som är tillåten) som halâl.

49- Att tro på spådomar och vad spådomarna säger om det okända.

50- Att överge Islâm, att bli en apostat.

51- Att titta på nâ-maharâm kvinnor och flickor, det vill säga att titta (med sensuell lust) på dem som är harâm att titta på.

52- För kvinnor, att klä sig som män.

53- För män att klä sig som kvinnor.

54- Att begå en synd inom Haram al-Kâ'ba.

55- Att utföra adhân eller namâz innan de är klara.

56- Att vara upprorisk mot statens befallningar, lagar.

57- Att jämföra sin frus privata delar med sin mors privata delar.

58- Att svära åt sin svärmor.

59- Att sikta på varandra med vilket vapen som helst.

60- Att äta och dricka något som en hund har lämnat över.

61- Att gnugga in de tjänster man har gjort en person.

62- (För män) att bära silkeskläder.

63- Att insistera på okunnighet (att inte lära sig Ahl as-sunnats trosbekännelse, fards, harâms och all nödvändig kunskap).

64- Att avlägga en ed genom att säga något som inte är i Allahu ta'âlás namn eller som inte förmedlas av Islâm.

65- För att undvika ilm (kunskap).

66- Att inte förstå att okunnighet är en lidande.

67- Att insistera på att upprepade gånger begå veniala synder.

68- Att skratta upprört.

69- Att förbli junub så länge som man inte utför en namâz i tid.

70- Att ha sexuellt umgänge medan ens hustru har menstruation eller puerperium.

71- Att göra tegannî (melodiskt läsa Koranen al-karîm). Att sjunga omoraliska sånger. Att spela och lyssna på musikinstrument.

72- Att begå självmord.

Vackra Ahlâq (etik)

Islâm befaller att stärka moralen med vackra ahlâq, att rena nafses från laster, att ha ett gott humör och att ha kyskhet och blygsamhet i alla avseenden. Denna kunskap och dess väg kallas **Tasawwuf**.

På samma sätt som läkarvetenskapen lär oss kunskap om kroppens hälsa, lär oss tasawwuf hur hjärtat och själen kan befrias från laster. Den håller människor borta från onda gärningar, som är symtom på hjärtats sjukdom, och hjälper dem att utföra goda gärningar för att uppnå Allahu ta'âlás tillfredsställelse. Islâm befaller först och främst att lära sig kunskap, därefter att utföra gärningar och dyrkan i enlighet med den kunskapen, endast för Allahu ta'âlâs skull, det vill säga, Islâm befaller ilm (kunskap), amal (gärningar och ibâdats) och ikhlâs (uppriktighet, det vill säga att göra allt för Allahs skull). Om vi liknar en människas andliga förbättring, hennes uppnående av oändlig lycka i denna värld och âkhirat, vid ett flygplans flygning, är tro och gärningar, det vill säga îmân och dyrkan, som dess kropp och motorer.

Och att göra framsteg på tasawwuf-vägen är som dess energikälla, dess bränsle. För att nå målet erhålls flygplanet. Det vill säga, îmân och ibâdats förvärvas. För att starta det är det nödvändigt att skaffa bränslet, det vill säga att göra framsteg på tasawwufs väg.

Tasawwuf har två syften:

Den första är att internalisera îmân, det vill säga att göra den säker i hjärtat så att den inte kan undermineras av effekter som väcker tvivel. Den îmân som stärks genom sinnet, genom resonemang, genom bevis kan inte vara så fast. Allahu ta'âlâ förklarar i den tjugoåttonde âyat i Sûrah ar-Ra'd, i Qur'ân al-karîm, in maal: **"Îmân:s genomträngning och etablering i hjärtan är möjlig endast och enbart genom dhikr".** Dhikr innebär att komma ihåg Allahu ta'âlâ och agera enligt Hans önskan i varje gärning och handling. Det andra syftet med tasawwuf är att underlätta dyrkan, att utföra den frivilligt och att göra sig av med den indolens, den motvilja som finns i nafs al-ammâra. Att utföra ibâdats lätt och villigt och att med motvilja avhålla sig från synder är möjligt endast genom att lära sig kunskapen om tasawwuf och fortsätta på dess väg.

Man bör vara medveten om att man genom att hålla fast vid tasawwuf inte vill förvärva förmågan att se det som andra inte vet, att informera andra om det okända, att uppfatta nûrs, andar, eller att njuta av värdefulla drömmar.

För att nå de mâ'rifats (förståelser), den kunskap och de tillstånd som kan uppnås genom tasawwuf, bör man först korrigera sin tro, sedan lära sig Islams bud och förbud och sedan utföra handlingar och ibâdats i enlighet med detta. Faktum är att utan att göra dessa tre saker är det omöjligt att rena hjärtat från lasterna och att rena nafs från det onda och fylla den med dygder och rädda den från dess skadliga begär.



ATT ANPASSA SIG TILL MUHAMMAD 'ALAIHIS-SALÂM

Att anpassa sig till Muhammed 'alaihis-salâm är att följa Hans väg. Hans väg är den väg som visas i Koranen al-karîm.

Denna väg kallas **Dîn al-Islâm** (Islâms religion). För att anpassa sig till Honom, måste man först ha îmân (tro), sedan lära sig Islâm väl, sedan utföra fards och undvika harâms, och sedan uppfylla sunnats och avstå från makrûhs. Efter allt detta bör man också försöka följa Honom i det som är mubâh (tillåtet). Att ha îmân innebär att man börjar följa Honom och att man går in i lyckans dörr.

Allahu ta'ala skickade Honom för att bjuda in alla världens människor till salighet och förklarade i den tjugoåttonde âyat av Sûrat-us-Saba', i maal: **"O Min älskade Profet! Jag sänder dig för att du ska ge de goda nyheterna om oändlig salighet till alla människor i världen och för att vägleda dem till denna väg till salighet."**

Till exempel är en liten middagssömn för en person som anpassar sig till Honom mycket mer värdefull än att tillbringa många nätter med att dyrka utan att följa Honom. Det var Hans hedervärda vana att utföra "Qaylûla", det vill säga att sova en stund före middagstid. Att inte heller fasta på Eid-dagarna, utan äta och dricka eftersom Hans religion befaller det, är mer värdefullt än åratal av fasta som inte existerar i Hans religion. En liten summa som ges till de fattiga i enlighet med Hans religion, som kallas zakât, är överlägsen och mer värdefull än att ge en hög med guldmynt, som allmosor, som är lika stor som ett berg med ens egen önskan. Efter att ha genomfört en namâz på morgonen i jamâ'at tittade Amîr- ul-mu'minîn Hadrat 'Umar på jamâ'at och såg att en av medlemmarna var frånvarande och frågade var han var. Hans följeslagare svarade: "Han dyrkar fram till morgonen under natten. Kanske har han somnat." Amîr-ul-mu'minîn sade: "Jag önskar att han hade sovit hela natten och utfört namâz på morgonen tillsammans med jamâ'at, det hade varit bättre".

Människor som inte följer Islâm avtrubbar sitt nafs genom att utsätta sig för olägenheter och sträva hårt. Ändå är detta värdelöst och lågt eftersom de inte gör det i enlighet med Islâm. Vinsten för dessa deras ansträngningar, om det finns någon, består av några få världsliga fördelar. Och eftersom denna värld är värdelös, vad kan då värdet av en del av den vara? Dessa människor är som sopgubbar; sopgubbar arbetar hårdare och blir tröttare än någon annan, men deras lön är lägre än någon annans. När det gäller dem som anpassar sig till Islâm är de som juvelerare som handlar med fina juveler och dyrbara diamanter. De gör lite arbete, men deras förtjänst är stor. Ibland ger en timmes arbete dem hundra tusen årsinkomster. Anledningen till detta är att en handling som är förenlig med Islâm accepteras och gillas av Allahu ta'âlâ; Han älskar den. Han förklarar på många ställen i Sin bok Qur'ân al-karîm att det är så.

Till exempel förklarar Han i den trettioförsta âyat av Sûrah Âl-i 'Imrân, i maal; **"Min älskade Profet! Säg till dem: 'Om ni älskar Allahu ta'âlâ och om ni vill att Allahu ta'âlâ ska älska er också, anpassa er till Mig! Allahu ta'âlâ älskar dem som anpassar sig till Mig."**

Att följa Muhammed 'alaihis-salâm är att värdera Islâms regler och utföra dessa regler med kärlek, att respektera och uppskatta Hans bud, Islâms lärda, de fromma och saker som värderas av Islâm, att sträva efter att sprida Hans religion och att förakta dem som inte vill följa Hans religion, eller som ogillar och ignorerar den.

Allahu ta'âlâ tycker inte om något av det som är oförenligt med Islâm. Är det möjligt att belöningar kommer att ges för de saker som inte gillas? Tvärtom kommer de att medföra straff.

Att uppnå lycka i båda världarna beror endast och enbart på att följa Muhammed 'alaihis-salâm, som är Mästare i denna och nästa värld. För att följa Honom är det nödvändigt att ha îmân och att lära sig och genomföra Islâms regler.

Att undkomma Jahannam i nästa värld är endast möjligt för dem som anpassar sig till Muhammed 'alaihis-salâm'. Alla goda gärningar som gjorts i den här världen, allt som upptäckts, alla tillstånd och alla kunskapsgrenar kommer att vara användbara i nästa värld under förutsättning att man har följt Rasûlullahs väg. I annat fall kommer varje god gärning som görs av dem som inte följer Allahu ta'ala´s Profet att stanna kvar i den här världen och orsaka att deras nästa värld förstörs. Det vill säga, den kommer inte att vara något annat än ett istidrâj (bedrägeri) förklätt i godhet.

För att anpassa sig till Muhammed 'alaihis-salâtu was-salâm fullständigt och perfekt måste man älska Honom fullständigt och perfekt. Symptomet på fullständig och perfekt kärlek är att hålla sig borta från Hans fiender och att ogilla dem som ogillar Honom. Kärlek kan inte innefatta försummelse. Älskare som är galna i sina älsklingar kan inte göra något mot dem. De kan inte vara tillsammans med dem som agerar mot dem. Kärleken till två motsatser kan inte slå sig ner i samma hjärta tillsammans. Det vill säga, existensen av två motsatta saker tillsammans (jam iz-ziddayn) på samma plats är omöjlig.

Världens välsignelser är tillfälliga och bedrägliga. Om de är dina i dag kommer de att vara någon annans i morgon. Men de som kommer att erhållas i âkhirat är oändliga och förtjänas i världen. Om några dagars liv i denna värld spenderas med att följa Muhammed 'alaihis-salâm, som är den mest värdefulla personen i denna och nästa världar, kan man hoppas på oändlig lycka, evig frälsning. Om man inte anpassar sig till Honom blir allting annars till ingenting. Varje god gärning och handling av godhet som görs utan att följa Honom förblir här; ingenting kommer att erhållas i âkhirat. En liten gärning genom att följa Muhammed 'alaihis-salâm är mycket mer överlägsen än alla välsignelser i denna värld och saligheten i âkhirat. Mänsklighetens dygd och heder är att följa Honom.

"O min älskade Profet! Jag sänder dig för att du ska ge de goda nyheterna om oändlig salighet till alla människor i världen och för att vägleda dem till denna väg till salighet."

Saba': 28



För muslimer som vill anpassa sig till Rasûlullah är det grundläggande villkoret att de befinner sig i en av de fyra sanna madhaberna inom Ahl as-sunnat. Det är fard att ha îmân i vår Mästare, Profeten, att bejaka det han förde med sig, att älska och lyda Honom, att acceptera Hans råd, att respektera och hylla Honom.

När det gäller detta ämne, I âyat al-karîmas förklarade Allahu ta'âlâ i maal:

"Tro därför på Allahu ta'âlâ och Hans Rasûl, som är Hans obildade Profet, anpassa dig till Honom så att du finner vägledning och den rätta vägen."[667] Och: **"Den som inte tror på Allahu ta'âlâ och Hans Profet, (bör veta att) förvisso har vi förberett en vild (skrämmande) eld för de otrogna."**[668]

Yahyâ ibn Muhammad ibn Abdullah, Muhammad ibn Ibrâhîm ibn Sa'îd, Umayya ibn Bustân, Muhammad ibn Ibrâhîm ibn Sa'îd rapporterar; Abû Hurayra (radiy-Allahu'anh) förmedlade denna hadith ash-sharîf från Rasûlullah (sall-Allahu 'alaihi wa sallam): **Jag har fått order att kämpa mot människor (otrogna) tills de vittnar om att det inte finns någon annan gud än Allahu ta'âlâ och att de tror på mig och det jag har fört med mig (Islâm). När de gör det kommer deras egendom och liv att räddas från mig. Med undantag för Islâms rätt (det vill säga om en muslim syndat kommer det straff som Islâm förordnat att uppfyllas). Allahu ta'âlâ kommer att ställa honom till svars."**[669]

"Den som lyder mig har lytt Allahu ta'âlâ. Den som gör uppror mot mig har gjort uppror mot Allahu ta'âlâ. Den som lyder mina befallningar har lytt mig, och den som gör uppror mot mina befallningar har gjort uppror mot mig."

"Situationen för den som lyder mig och håller sig till det som jag har tagit med mig, och den som gör uppror mot mig och går emot det som jag har tagit med mig, liknar situationen för en man som byggde ett hus och förberedde en mängd olika läckra rätter (för att ge en stor bankett till människor) **och gav någon ansvaret för att bjuda in människor. De som accepterar inbjudan går in i huset och äter så mycket de vill. Men de som inte accepterar inbjudan kan inte komma in i huset och kan inte äta av den förberedda maten. Det huset är Jannah** (som har förberetts för de Allah-fruktade personer som accepterade Rasûlullahs inbjudan)**. Inbjudaren (till Allahu ta'âlâ och Jannah, som är full av Hans välsignelser) är Muhammed (**'alaihis-salâm)**. Den som gör uppror mot Muhammed** ('alaihis-salâm) **gör uppror mot Allahu ta'âlâ. Muhammed** ('alaihis-salâm) **skiljer de muslimer som bejakar Honom från de otrogna som förnekar Honom."**

"Följ min väg och efter mig Khulafa ar-rashidins (det vill säga de fyra Khalîfas som efterträdde vår Profet) väg. Håll dig exakt till dem med all din kraft. Avstå från de saker som är nyskapade (i religionen) efteråt (som inte kan hittas inom Koranen al-karîm, sunnat, ijma al-ummat [den konsensus som uppnåtts av djupgående lärda som kallas mujtahid] och qiyas al-fuqaha [det tunga arbete som utförs av de lärda i fiqh för att härleda regler, bud och förbud från Koranen al-karîm och hadîth ash-sharîfs

667 Sûrah al-A'râf: 7/158.
668 Sûrah al-Fath: 48/13.
669 İslâm Âlimleri Ansiklopedisi-IV.345/II.2.

genom ijtihâd; regler och principer som härletts på detta sätt]).

"För allt som är nyskapande (inom religionen) efteråt är bid'at. Och varje bid'at är kätteri."[670]

I den hadîth ash-sharîf som Anas ibn Mâlik berättade om att hålla sig till Rasûlullah, sade vår Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam): "Den som återupplivar min sunnat (det vill säga sprider den genom att praktisera den) har återupplivat mig (det vill säga har upphöjt min ära och avslöjat min order). Och den som återupplivar mig kommer att vara med mig i Jannah."

Vår Mästare, Profeten, sade till Bilâl ibn Hârith: **"Om en person återupplivar en sunnat al-hasanah** (saker som är fördelaktiga och inte motsäger eller går emot Islâm) **i Islâm, får han dess belöning och belöningen för dem som praktiserar den. Om en person introducerar en sunnat as-sayyi'a** (saker som motsäger eller går emot Islâm) **i Islâm, får han dess synd och synderna hos dem som kommer att praktisera den."**[671]

"Den som lyder mig har lytt Allahu ta'âlâ. Den som gör uppror mot mig har gjort uppror mot Allahu ta'âlâ."
Hadith ash-sharîf

Hadrat 'Umar ibn Abdulaziz sade: "Vår Mästare Rasûlullah öppnade en vacker väg, och det gjorde även Hans Khalifas efter Honom. Att handla enligt Rasûlullahs och Hans kalifers väg efter Honom innebär att handla enligt Allahu ta'âlås bok. Att lyda Allahu ta'âlâ och vår Mästare, Profeten, innebär att stärka Allahu ta'âlâs religion. Ingen har rätt att fördärva eller förändra Islâm." Det är inte tillåtet att handla enligt orden från dem som motsätter sig vår Profets väg.

De som följer vår Mästares, Profetens och Ashâb al-kirâms väg når den sanna vägen. Av dem får de som ber om hjälp. Den som motsätter sig vår Profets och Hans Ashâbs väg och inte agerar därefter är på en annan väg än muslimernas väg. Allahu ta'âlâ kommer att sätta en sådan person i Jahannam genom att låta dem utföra onda gärningar. Jahannam är den värsta av destinationer.

AHadrat Ahmad ibn Hanbal sade: "En dag var jag i en samling. De tävlade för att gå ner i vattnet. När det gäller mig, som höll mig till hadîth ash-sharîf: 'Den som har en tro på Allahu ta'âlâ och âkhirat-dagen bör inte gå in i ett offentligt bad (utan att täcka sina awratdelar)', tog jag inte av mig mina kläder. Den natten sade någon till mig i min dröm: "O Ahmad! Glada budskap till dig! För Allahu ta'âlâ har förlåtit dig eftersom du höll dig till Rasûlullahs väg. Han har gjort dig till en imâm. Människor kommer att följa dig. När jag frågade: 'Vem är du?' svarade han: 'Jag är Jabrâîl.'"

En person som inte följer Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa



670 Ibn Mâja, "Muqaddima", 6; Dârimî, "Muqaddima", 16; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, IV, 126; Hâkim, al-Mustadrak, I, 174; Bayhaqî, as-Sunan, II, 422..

671 Ibn Mâja, "Muqaddima", 36; Dârimî, "Muqaddima", 44; Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, IV, 361; Tabarânî, al-Mu'jamu'l Kabîr, II, 315; Bayhaqî, as-Sunan, II, 422.

sallam) i varje handling kan inte vara en troende. Om de inte älskar Honom mer än sig själva är deras tro inte fullständig. Muhammed 'alaihis-salâm är Profet för alla människor och djinns.

Det är obligatoriskt för alla människor i alla århundraden att hålla sig till Honom. Det är nödvändigt för varje troende att hjälpa Hans religion, att göra Hans vackra akhlâq till en vana, att säga Hans välsignade namn ofta, att recitera salât-us-salâm respektfullt och kärleksfullt när de säger eller hör Hans namn, att bli förälskad i att se Hans välsignade ansikte, att älska och visa respekt för Koranen al-karîm och religionen som Han gav.

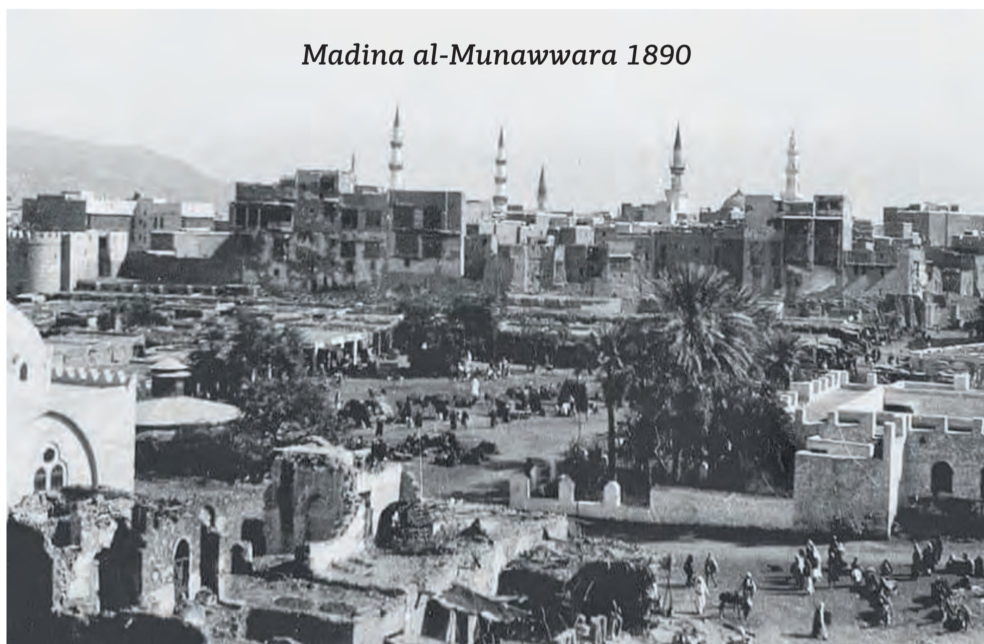
Han talade inte utifrån Sina egna önskningar, utan Hans rena ord var uppenbarelser,
Han var ett hav fyllt av visdomens pärlor, denna generositetens källa

Han var bland människor, men Hans hjärta var bara med Allahu ta'ala,
Han skulle alltid finna Enheten i mångfalden, denna generositetens källa.

Må salât och salâm vara över Honom och Hans Ashâb,
För Han blev vän med dem, den källan till generositet.

Kom O Haqqi, glöm folket och lär dig moral från Allahs älskade,
Han fick nämligen fritt god moral av Allah, den källan till generositet.

Ibrâhim Haqqi från Erzurumî


Madina al-Munawwara 1890

716

VILLKOR FÖR ATT VARA EN SANN MUSLIM

Ordet **"Islâm"** betyder på arabiska "att ge upp sitt nafs, underkasta sig, nå frälsning" och "fred". Imâm al-a'zam Abû Hanîfa (rahmatullahi 'alaih) har definierat Islâm som "underkastelse och lydnad mot Allahu ta'âlás bud".

Om man läser de fakta som nämns ovan noggrant kommer det automatiskt att bli tydligt hur en muslim bör vara. Forskare har förklarat de egenskaper som en muslim bör ha som följer:

Först och främst är en muslim ren fysiskt och andligt.

På flera olika ställen i Koranen al-karîm förklarar Allahu ta'âlâ: **"Jag tycker om dem som är rena."** Muslimer går inte in i moskéer eller hus med skorna på. Deras mattor och golv förblir fläckfria och rena. Varje muslim har ett badrum i sitt hus. Deras kroppar, kläder och mat är alltid rena. På så sätt sprider de inte mikrober och sjukdomar.

En sann muslim är ren och tar stor hänsyn till sin hälsa. Han dricker aldrig alkoholhaltiga drycker, som är harâm och ett slags gift. Han äter inte fläskkött, som har förbjudits på grund av dess olika faror och skador.

Vår Profet (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) lovordade medicinens vetenskap på olika sätt. Ett exempel är Hans uttalande: **"Det finns två typer av kunskap: kunskap om kroppen och kunskap om religion."** Det vill säga, genom att säga att dessa två är de viktigaste vetenskaperna, den religiösa kunskapen, som skyddar själen, och kunskapen om hälsa, som skyddar kroppen, ville Han att vi skulle sträva efter att hålla vår kropp och själ livskraftiga. Islâm befaller att lära sig kunskapen om kroppen före kunskapen om religionen. För alla typer av goda gärningar kan endast göras med en frisk kropp.

Vår Mästare, Profeten, kommunicerade genom brev med den bysantinske kejsaren Herakles. De skickade sändebud till varandra. Vid ett tillfälle skickade Herakles Honom många presenter. En av presenterna var en läkare. När läkaren anlände kom han till vår Profet och sade: "Sir! Hans majestät har skickat mig till er som en tjänare. Jag ska behandla dem som är sjuka gratis." Hadrat Muhammad (sall-Allahu 'alaihi wa sallam) accepterade hans tjänster. Han beordrade att läkaren skulle få ett hus. Varje dag kom de med utsökt mat och dryck till honom. Dagar och månader gick. Inga muslimer kom för att besöka honom. Läkaren, som skämdes, bad om tillåtelse att gå och sade: "Sir! Jag kom hit för

"Den person som Allahu ta'âlâ älskar mycket är den som lär sig kunskap om religion och undervisar andra. Lär dig din religion genom islams lärda!"

Hadith ash-sharîf



att tjäna er. Hittills har ingen sjuk person kommit till mig. Jag har suttit sysslolös och ätit och druckit bekvämt. Och nu skulle jag vilja gå hem igen." Vår Profet (sall- Allahu 'alaihi wa sallam) svarade: **"Det är upp till dig. Om du vill stanna längre är det muslimernas plikt att betjäna och ta hand om sina gäster. Men om ni vill ge er av nu, ha en god resa! Men du måste veta att även om du skulle stanna här i åratal skulle ingen muslim komma för att träffa dig Det beror på att min Ashâb inte blir sjuk. Den islamiska religionen har visat vägen till god hälsa. Min Ashâb ägnar stor uppmärksamhet åt renlighet. De äter ingenting om de inte är hungriga, och de slutar äta innan de blir helt mätta."**

Med orden ovan menar vi inte att en muslim aldrig blir sjuk. Men en muslim som är uppmärksam på sin hälsa och renlighet förblir frisk under lång tid. Han blir knappast sjuk. Döden är ett faktum i livet. Den kan inte undvikas. Alla kommer att dö till följd av någon sjukdom. Men att kunna hålla sin kropp frisk fram till döden är bara möjligt om man genom att iaktta de saker och den renlighet som är påbjudna i Islâm. Vår Profet (sall- Allahu 'aleihi wa sallam) sade: **"Jag har sänts för att fullända dygden och sprida en vacker moral över världen."** En annan hadîth ash-sharîf säger: **"Bland er är de som har den högsta îmân de som har vacker akhlâq".**

Andlig renhet är viktigt för en muslim. En person som ljuger, lurar och bedrar andra, som är grym och orättvis, som drar sig för att hjälpa sina bröder i religionen, som tar på sig överlägsenhet, som bara tänker på sina fördelar, är inte en sann muslim, oavsett hur mycket han dyrkar. Den upphöjda innebörden av de tre första âyaten i Sûrah al-Mâ'ûn är: **"O min Rasûl! Har du sett honom som förnekar qiyyâmat, skadar de föräldralösa och berövar dem deras rättigheter och inte ger de behövande mat eller uppmuntrar andra att hjälpa de behövande?"** Sådana personers dyrkan accepteras inte. I Islâm går det att hålla sig borta från de skadliga handlingarna före att göra fards. En sann muslim är först och främst en perfekt och mogen person. Han har ett leende ansikte. Han är en honungstung människa som talar sanning. Han vet aldrig vad det är "att vara arg". Rasûlullah (sall- Allahu 'aleihi wa sallam) förklarade: **"Den person som ges mildhet är den som begåvats med godheten i denna värld och âkhirat".**

En muslim är extremt blygsam. Han lyssnar på alla som vänder sig till honom och hjälper dem så långt det är möjligt. En muslim är värdig och artig. Han älskar sin familj och sitt land. Vår Profet sade: "Att älska sitt hemland har sitt ursprung i îmân".

Hur Allahu ta'âlâ vill att Hans slavar ska vara förklaras mycket väl i Koranen al-karîm. Den upphöjda innebörden av den 63-69:e âyat al-karîmas i Sûrah al- Furqan är: "Rahmân (Allahu ta'âlâs, som har mycket medlidande med Sina slavar) (dygdiga) slavar vandrar blygsamt och med värdighet på jorden. När okunniga människor försöker irritera dem avstår de från att synda med ärlighet och mjukhet och svarar med vänliga ord, som till exempel: "frid och säkerhet vare med er". De tillbringar nätterna med att stå och kasta sig ner (utföra namâz) för sin Rabb. (De erbjuder sin tacksamhet och sina lovord till honom). De bönfaller Allah: "O vår Rabb, ta Jahannams plåga bort från oss. Dess plåga är sannerligen evig och bitter, och den platsen är utan tvekan en ond och fruktansvärd bostad". När de spenderar pengar är de varken övermodiga eller snåla; de följer en måttlig väg mellan dessa två ytterligheter, och de

drar inte ifrån någons rättigheter.

De tillskriver inte Allah delägare och åberopar inte heller någon annan gudom tillsammans med Honom. De tar inte något liv som Allah har förbjudit. (De straffar endast de skyldiga.) De begår inte otukt." De 72-74:e âyaten i samma sûrah, i maal: "De vittnar inte falskt. De avstår från saker som är onyttiga och skadliga. Om de av misstag blir inblandade i något som är onyttigt eller som kan göras med stor svårighet, går de förbi det med värdighet. De blundar inte och slår inte dövörat till för sina Rabbars âyats när de blir påminda om dem. De bönfaller och säger: "O vår Rabb! Ge oss att våra fruar och barn blir en glädje för våra ögon. Gör oss till ledare för dem som fruktar dig."

Dessutom är innebörden av den andra och tredje âyaten i Sûrah as-Sâff, **"O troende! Varför bekänner ni er till något som ni inte praktiserar? Det är högst avskyvärt i Allahs ögon att ni bekänner något som ni inte praktiserar"**, visar att en persons löfte eller lovar som han inte kan uppfylla gör honom till en dålig person enligt Allahu ta'âlâs uppfattning.

En sann muslim är ytterst respektfull mot sina föräldrar, lärare, befälhavare, lagar och ledande myndigheter i sitt land. Han slösar inte sin tid på onödiga saker. Han spenderar sin tid endast med saker som är användbara. Han spelar inte på spel. Han slösar inte bort sin tid.

En sann muslim gör sina ibâdats perfekt. Han är tacksam mot Allahu ta'âlâ. Tillbedjan bör inte utföras ovilligt eller omedvetet. Tillbedjan måste utföras frivilligt och med stor kärlek till Allahu ta'âlâ. Att frukta Allahu ta'âlâ innebär att älska Honom väldigt mycket. Precis som människor inte skulle vilja göra den person de älskar mycket ledsen, och de skulle vara rädda för att inte göra dem upprörda, bör tillbedjan av Allahu ta'âlâ utföras på ett sätt som bevisar vår kärlek till Honom. De välsignelser som Allahu ta'âlâ har gett oss är så stora att vår tacksamhetsskuld till Honom endast kan betalas genom att älska Honom mycket och genom att dyrka Honom med djup uppriktighet.

Det finns olika typer av ibâdats. Vissa typer av ibâdats är, som vi har sagt ovan, mellan Allahu ta'âlâ och Hans slav. Kanske kommer Allahu ta'âlâ att förlåta dem som dyrkar otillräckligt. Det är ibâdat att respektera andras rättigheter också. Men Han kommer aldrig att förlåta dem som misshandlar andra och har andras rättigheter på sig om inte ägarna till dessa rättigheter förlåter dem. Det har sagts i hadîth ash-sharîfs:

"Allahu ta'âlâ visar inte barmhärtighet mot den som inte visar barmhärtighet mot människor."

"Hjälp både förtryckare och förtryckta genom att

"Jag svär vid Allahu ta'âlâ att om en person inte älskar sin muslimska bror vad han älskar för sig själv, kommer hans îmân inte att vara perfekt.""

Hadith ash-sharîf



förhindra grymhet." "Om nio tiondelar av de pengar som ges för att köpa en skjorta är halal och en tiondel är haram, accepterar inte Allahu ta'âlâ den namáz som utförs med skjortan på."

"En muslim är en annan muslims bror. Han plågar inte sin bror. Han springer för att hjälpa honom. Han föraktar honom inte och tänker inte på honom som underlägsen sig själv.

Det finns olika typer av ibâdats. Vissa typer av ibâdats är, som vi har sagt ovan, mellan Allahu ta'âlâ och Hans slav. Kanske kommer Allahu ta'âlâ att förlåta dem som dyrkar otillräckligt. Det är ibâdat att respektera andras rättigheter också. Men Han kommer aldrig att förlåta dem som misshandlar andra och har andras rättigheter på sig om inte ägarna till dessa rättigheter förlåter dem. Det har sagts i hadîth ash-sharîfs.

"Allahu ta'âlâ visar inte barmhärtighet mot den som inte visar barmhärtighet mot människor."

"Hjälp både förtryckare och förtryckta genom att förhindra grymhet." "Om nio tiondelar av de pengar som ges för att köpa en skjorta är halal och en tiondel är haram, accepterar inte Allahu ta'âlâ den namáz som utförs med skjortan på."

"En muslim är en annan muslims bror. Han plågar inte sin bror. Han springer för att hjälpa honom. Han föraktar honom inte och tänker inte på honom som underlägsen sig själv. Det är harâm för honom att skada hans blod, egendom, kyskhet eller heder."

"Jag svär vid Allahu ta'âlâ att om en person inte älskar sin muslimska bror vad han älskar för sig själv, kommer hans îmân inte att vara perfekt."

"Jag svär vid Allahu ta'âlâ att en man som inte är betrodd av sin granne inte har îmân (det vill säga, han är inte en äkta muslim)."

Två saker är nödvändiga för att uppnå lycka, godhet och frid i denna värld och för att slippa plågorna i nästa värld. Det första är att hålla fast vid Allahu ta'âlás bud.

Den andra är att avstå från det som han förbjöd. Av dessa två är den andra den viktigaste, den mest nödvändiga. För att helt avstå från skadorna är det nödvändigt att avstå från mer än de nödvändiga mubâhs. Vi bör utnyttja mubâhs endast så mycket som nödvändigt. Om en person använder mubâhs som han vill, det vill säga av de saker som är tillåtna, eller om han använder mubâhs överdrivet mycket, kommer han att börja göra det som är tvivelaktigt. Och det tveksamma ligger nära de saker som är harâm. Människans nafs är, likt ett djur, girig. Den som går runt en avgrund kan falla ner i den. Islâms lärda har sagt: "Att syndare hänger sina huvuden, är bättre än att dyrkare sväller sina bröst."

Det finns två sätt att avstå från skadegörelse: För det första kan man avstå från de synder som endast stör Allahu taâlâs rättigheter och för det andra kan man avstå från de synder som kränker andra människors eller varelsers rättigheter. Den andra sorten är viktigare. Allahu ta'âlâ behöver ingenting och han är mycket barmhärtig. Å andra sidan behöver människor inte bara en massa saker, utan de är också mycket snåla. Rasûlullah sade,

"Den som har mänskliga rättigheter på sig och som har kränkt människors

egendom och kyskhet bör betala tillbaka rättigheterna och få sig själv förlåten före döden! För den dagen kommer guld och egendom inte att ha något värde. Den dagen kommer de ibâdats han gjort i världen att ges till den rätta ägaren. Om han inte har några ibâdats eller om det inte finns några kvar, kommer den rätte ägarens synder att lastas på honom."

En dag frågade Rasûlullah Ashâb al-kirâm: "Vet du vem som kallas konkursbo?" De svarade: "Den person som inte har några pengar eller någon egendom kvar." Han sade: **"Bland min ummat är en bankrutt en person vars handlingbok innehåller många thawâbs om namâz, fasta och zakât på qiyâmat-dagen. Men han har förbannat människor, förtalat dem och tagit deras egendom. Hans thawâbs kommer att delas och delas ut till sådana rättighetsägare. Om hans thawâbs är uttömd innan rättigheterna är betalda kommer rättighetsinnehavarnas synder att lastas på honom. Då kommer han att kastas in i Jahannam."**

I det 110:e brevet i Maktûbats andra volym skrev Hadrat Muhammad Ma'sûm al-Farûqî Sarhandi (rahmatullâhi 'alaih) till en av sina lärjungar:

"Om du begår en synd ska du omedelbart göra tawba (omvändelse).

Tawba måste utföras i hemlighet för en synd som begåtts i hemlighet och offentligt för en synd som begåtts offentligt. Tawba får inte skjutas upp. Änglarna kirâman kâtibîn registrerar den inte omedelbart. Om han gör tawba kommer synden inte att registreras alls. De kommer att registrera den om han inte gör tawba för den. Ja'far ibn Sinân (quddisa sirruh) sade: "Att inte ångra en synd är värre än att begå en synd". Och den som inte har ångrat sig på plats bör göra det före döden. Wara' och taqwâ bör inte försummas. Taqwâ är att inte göra det som är klart förbjudet (harâm), och wara' är att inte göra tveksamma saker. Att undvika ett förbud är viktigare än att göra ett bud. Våra överordnade har sagt: "De dåliga, såväl som de goda, utför goda gärningar. Men det är bara siddîqs, de goda, som undviker synder..." Det sades i en hadîth ash-sharîf: "På qiyâmat-dagen kommer människor med wara' och zuhd att ligga före alla de människor som är välsignade med Allahu ta'âlás nåd". (Zuhd innebär att avstå från världsliga saker som är mer än nödvändigt, även om det är halâl). I en hadîth ash-sharîf stod det: "Namâz från en man av wara' är acceptabel" och "Det är en ibâdat att vara tillsammans med en man av wara'. Att prata med honom är lika välsignat som att ge allmosor". Rådgör med ditt hjärta om du gör saker som du känner tvivel om!

"Hikmat (nyttig kunskap) består av tio komponenter. Nio av dem finns i 'uzlat. Och en ligger i att tala lite."

Hadith ash-sharîf



Gör inte något som din hjärtat ryser vid! Lyssna inte på ditt nafs!

"Alla handlingar som lugnar nafs och lindrar hjärtat är bra. Varje handling som väcker nafs och upphetsar hjärtat är en synd. Återigen förklarar en hadîth sherîf: "Saker som är halâl är uppenbara. Harâms har också uppenbarats. Undvik tveksamma saker. Gör det du vet är tveksamt!". Dessa hadîth ash-sharîfs visar att tveksamma saker och saker som stör hjärtat bör undvikas. Det är tillåtet att göra något som det inte råder några tvivel om. En annan hadîth ash-sharîf förklarar: **"De saker som Allāhu ta'âlâ har gjort halâl i Koranen al-karîm är halâl. Han kommer att förlåta det som han inte har förklarat i Qur'ân al-karîm".** När vi möter en tvivelaktig sak bör vi lägga händerna på våra hjärtan. Om hjärtat inte klappar ska vi göra det. Om det klappar ska vi inte göra det. Det stod i en hadîth ash-sharîf: **"Lägg handen på bröstet! Hjärtat kommer att vara lugnt om något halâl. Det kommer att palpera om något harâm. Om du tvivlar på något, gör det inte! Gör det inte ens om män med religiösa poster utfärdar en fatwâ**!".

Vi bör betrakta alla våra ibâdât och goda gärningar som bristfälliga. Vi bör tänka att vi inte har lyckats utföra Allahu ta'âlás befallningar på rätt sätt. Abû Muhammad Abdullah ibn Manâzil (quddisa sirruh) sade: "Allahu ta'âlâ har beordrat olika typer av ibâdats. Han har beordrat tålamod, hängivenhet, namâz, fasta och att säga istighfâr (be Allahu ta'âlâ om förlåtelse för ens synder) före gryningen. Han har förklarat istighfâr till sist. Således har det blivit nödvändigt för människor att betrakta alla sina ibâdats och goda gärningar som bristfälliga och att be om förlåtelse."

Ja'far ibn Sinân (quddisa sirruh) sade: "Att dyrkare anser sig vara överlägsna syndare är värre än deras synder. ´

En gång gav Hadrat Alî Murta'ish (quddisa sirruh) upp i'tikâf (reträtt) och gick ut ur moskén efter den tjugonde dagen av Ramadân ash-sharîf. När han fick frågan varför han hade gått ut sade han: "När jag såg att Hafizerna reciterade Koranen al-karîm enligt melodi och skröt om det, kunde jag inte stanna inne längre".

Vi bör arbeta för att försörja vårt hushåll och vår egen försörjning på ett halalmässigt sätt. Handel och hantverk är nödvändigt för att göra detta. Salaf as-sâlihîn arbetade och tjänade alltid på detta sätt. Det finns många hadîths som förklarar thawâb i att tjäna pengar på ett halâl sätt. Hadrat Muhammad ibn Sâlim fick frågan: "Ska vi arbeta och tjäna pengar, eller ska vi bara dyrka och sätta vår tillit till Allahu ta'âlâ?" Han svarade: "Tawakkul (tillit till Allahu ta'âlâ) var en hâl (egenskap) hos Rasûlullah (sall-Allahu 'aleihi wa sallam) och att tjäna pengar genom att arbeta var Hans sunnat. Ni ska arbeta och sätta er tillit till Allahu ta'âlâ!

Abû Muhammad ibn Manâzil sade: "Det är nyttigare att arbeta och sätta sin tillit till Allāhu ta'âlâ än att isolera sig själv för att dyrka (ibâdat).

Vi bör vara måttfulla när vi äter. Vi bör inte äta så mycket att vi blir slappa. Vi bör inte heller banta så mycket att vi inte kan utföra ibâdats. Hadrat Shâh an-Naqshiband (quddisa sirruh) sade: "Ät väl och arbeta väl!". Kort sagt, allt som hjälper ibâdats och att göra gott är bra och välsignat. Och det som minskar dem är förbjudet. Vi bör kontrollera och vara försiktiga med vår avsikt på allt gott vi gör. Om intentionen inte är god bör vi inte göra det.

Vi bör undvika ('uzlat) dem som inte lyder islam och dem som begår bid'ats

och synder. Med andra ord ska vi inte vara vänner med sådana människor. En hadîthash-sharîf förklarar: "Hikmat (nyttig kunskap) består av tio komponenter. Nio av dem finns i 'uzlat. Och en ligger i att tala lite". Vi bör träffa sådana människor när det är nödvändigt. Tiden för att göra sig glada är efter döden. Vi bör vara vänner med fromma, rena muslimer, vara till nytta för dem och använda oss av dem. Vi bör inte slösa bort vår tid med onödiga, meningslösa ord.

Vi bör behandla alla med ett glatt ansikte, oavsett om de är bra eller dåliga. Vi bör inte väcka anstiftan (fitna). Vi bör inte heller skapa fiender. Vi bör följa Hâfiz as-Shirâzîs ord: "Berätta sanningen för vännerna och hantera fienderna med ett glatt ansikte och ett ljuvligt språk". Vi bör förlåta dem som ber om förlåtelse. Vi bör visa ett gott humör mot alla. Vi bör inte motsätta oss någons ord eller bråka med någon. Vi bör aldrig tala hårt utan mjukt till alla.

Shaykh Abdullah Bayal (quddisa sirruh) sade: "Tasawwuf betyder inte namâz, fasta eller ibâdats på nätterna. Detta är de skyldigheter som varje person har som mänsklig slav. Tasawwuf innebär att inte skada någon. Den som klarar detta når målet".

Hadrat Muhammad ibn Sâlim fick frågan om hur man skiljer en Walî från andra människor. Han sade: "Han kommer att utmärka sig genom sina mjuka ord, sitt vackra uppförande och rikliga förmåner, och han är aldrig oenig när han talar med någon, han förlåter dem som ber om förlåtelse och har medlidande med alla.

Abû Ahmad Makkârî sade: "Futuwwat (generositet) innebär att göra en tjänst till en person som du har blivit förolämpad av, att ge gåvor till en person som du ogillar och att vara glad mot en person som besvärar dig.

Vi ska prata lite, sova lite och skratta lite. Att skratta för mycket gör hjärtat mörkare. Vi bör arbeta, men det är endast från Allahu ta'âlâ som vi bör förvänta oss att få belöning. Vi bör finna nöje i att utföra Hans befallningar. Om vi bara litar på Allahu ta'âlâ kommer Han att skänka oss vad vi än önskar. En hadîth ash-sharîf förklarar: "Allahu ta'âlâ ger varje önskan till den person som enbart litar på Honom. Han får andra människor att hjälpa honom".

Yahyâ ibn Mu'âz ar-Râzî sade: "Andra kommer att älska dig lika mycket som du älskar Allahu ta'âlâ. Andra kommer att frukta dig lika mycket som du fruktar Allahu ta'âlâ. Andra kommer att ge dig hjälp i proportion till den dyrkan du gör för Allahu ta'âlâ". Spring inte efter dina egna fördelar!

Abû Muhammad Abdullah Râshî (rahmatullahi ta'âlâ 'alaih) sade: "Den största ridån mellan Allahu ta'âlâ och människan är att

"En person som har ett fullpackat hushåll men en låg inkomst och som utför sin namâz väl och som inte förtalar muslimer kommer att vara med mig på qiyâmatdagen."

Hadith ash-sharîf



människan bara tänker på sig själv och litar på en annan människa som är oförmögen som han själv. Vi bör tänka på att vinna Allahu ta'âlás kärlek, inte männens". Vi bör bete oss med ett ljuvligt språk och ett glatt ansikte mot våra fruar och barn. Vi bör stanna hos dem så mycket som möjligt för att ge dem vad de förtjänar. Vi bör inte fästa oss vid dem så mycket att vi vänder oss bort från Allâhu ta'âlâ.

Vi bör inte rådfråga okunniga och avvikande män med religiösa ställningstaganden om våra religiösa frågor. Vi bör inte hålla ihop med dem som är förtjusta i den här världen. Vi bör följa sunnat i allt vi gör och bör avstå från alla bid'ats. När vi är lyckliga bör vi inte överskrida de islamiska gränserna. Vi bör inte heller ge upp hoppet om Allahu ta'ala hjälp när vi är i svårigheter. Vi bör inte glömma att det finns lätthet vid sidan av varje svårighet. Vår attityd bör aldrig förändras i lycka eller problem; vi bör vara i samma tillstånd i överflöd och i brist. I själva verket bör vi känna oss lätta i brist och oroliga i överflöd. Förändringar av händelser bör inte förändra oss.

I stället för att leta efter andras fel bör vi inse våra egna fel. Vi bör inte se oss själva som överlägsna någon annan muslim. Vi bör hålla varje muslim högre än oss själva. När vi möter en muslim bör vi tro att vår lycka kan bero på den välsignelse han åberopar över oss. Vi bör vara som tjänare med dem som vi är skyldiga att göra. En hadîth ash-sharîf förklarar: "En muslim som gör följande tre gärningar har perfekt îmân: tjäna sitt hushåll, sitta tillsammans med de fattiga (inte med tiggare!) och äta tillsammans med sina tjänare". I Koranen al-karîm förklaras dessa tre saker vara de troendes egenskaper. Vi bör lära oss Salaf as-sâlihîns uppförande och försöka vara som dem. Vi bör inte tala illa om någon i hans frånvaro. Vi bör förhindra att en bakåtsträvande person är en skrytare. (Att säga något sant om en person bakom hans rygg som skulle skada honom om han hörde det är giybat, förtal. Om det som sägs är en lögn är det förtal. Båda är allvarliga synder.) Vi bör forma det till en vana att utföra amr bil ma'rûf och nahy an al-munkar.

En hadîth ash-sharîf förklarar: **"En person som har ett fullpackat hushåll men en låg inkomst och som utför sin namâz väl och som inte förtalar muslimer kommer att vara med mig på qiyâmat-dagen."**

Muslimer hjälper sina muslimska bröder och systrar och gör dem lyckliga. Vår Mästare, Profeten, sade faktiskt: **"Muslimer är bröder. De skadar inte varandra och behandlar inte varandra hårt. Om en person hjälper en muslimsk bror till honom kommer Allahu ta'âlâ i sin tur att göra hans arbete lätt. Om en person räddar en muslim från problem och på så sätt gör honom glad, kommer Allah att rädda honom från problem vid den mest besvärliga tidpunkten på qiyâmat-dagen. Om en person döljer en muslims defekt eller fel, kommer Allahu ta'âlâ på qiyamats dag att dölja hans defekter och fel."**

"Så länge en person hjälper sin muslimska bror, Allahu ta'âlâ kommer att hjälpa honom."

"Allahu ta'âlâ har skapat vissa av sina slavar för att de ska uppfylla andras behov och hjälpa dem. De som är i behov kommer att närma sig dessa (slavar). Det kommer inte att finnas någon rädsla för plågor i nästa värld för dem."

"Om en person går för att hjälpa sin religiösa bror med en affär, kommer

han för varje steg att få sjuttio thawâbs och sjuttio av hans synder kommer att förlåtas. Detta kommer att fortsätta tills arbetet är avslutat. När arbetet är avslutat kommer alla hans synder att vara förlåtna. Om han dör under arbetet kommer han att gå in i Jannah utan några ifrågasättanden."

"Om en person går till de statliga myndigheterna och kämpar med dem för att hans muslimska bror ska bli befriad från problem och få tröst, kommer Allahu ta'âlâ att hjälpa honom att snabbt passera över bron på qiyamats dag, när alla andra kommer att glida på Sirât-bron."

"Den handling som Allahu ta'âlâ älskar mest är, att glädja en muslim genom att ge honom kläder eller mat eller genom att tillgodose något annat behov."

"När en person gör en god gärning för en muslim skapar Allahu ta'âlâ en ängel från denna goda gärning. Denna ängel kommer att dyrka hela tiden. Thawâb för dess dyrkan kommer att ges till den personen. När den personen dör och läggs i sin grav kommer ängeln till hans grav med ett lysande och vänligt ansikte. När han ser ängeln kommer han att känna sig lättad och bli glad. "Vem är du?" kommer han att fråga. Svaret kommer att bli: "Jag är det goda du gjorde mot det och det och den glädje du satte i hans hjärta. Allahu ta'ala har sänt mig för att glädja dig i dag och för att be för dig på qiyâmat-dagen och för att visa dig din plats i Jannah."

"På grund av sin vackra akhlâq kommer en person att nå de högsta graderna i Jannah. (Övergivna) ibâdats kommer inte att göra det möjligt för honom att nå dessa grader. Ett dåligt humör kommer att dra ner en människa till de lägsta djupen av Jahannam."

"En man som säger salam med ett leende ansikte får välsignelser. som uppnås av dem som ger allmosor."

"Att le mot sin Muslimska bror, lära honom goda saker, hindra honom från att göra onda saker, hjälpa främlingar som frågar efter vägen, städa gatorna från stenar, törnen, ben och liknande, som är äckliga, smutsiga och skadliga, och ge dricksvatten till andra är alla former av sadaqa."

"Det finns sådana herrgårdar i Jannah att en person som befinner sig i en av dem kan se vilken plats som helst och kan visa sig på vilken plats som helst."

När Abû Mâlik al-Ash'arî (rahmatullahi 'alaih) frågade: "Vem kommer att få sådana herrgårdar?" sa vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam): **"De kommer att ges till dem som är**

"Att le mot sin Muslimska bror, lära honom goda saker, hindra honom från att göra onda saker, hjälpa främlingar som frågar efter vägen, städa gatorna från stenar, törnen, ben och liknande, som är äckliga, smutsiga och skadliga, och ge dricksvatten till andra är alla former av sadaqa."

Hadith ash-sharîf



mjukt talande, generösa och som när andra människor sover, mediterar över Allahu ta'alahs existens och storhet och åberopar Honom."

En sann muslim tror inte på vidskepelser. Han skrattar bara åt sådant som magi, illamående, spådomar, besvärjelser och amuletter som innehåller andra skrifter än de som finns i Koranen al-karîm. Han skrattar också åt blå pärlor, åt att sätta ljus, trådar och trådar på gravstenar och åt lögnare som påstår sig utföra karâmat (det vill säga extraordinära saker som Allah låter hända genom människor som är fromma och älskade av Honom). Faktum är att de flesta av dessa saker har förmedlats till oss från andra religioner. Den store islamsforskaren Imâm ar-Rabbânî (rahmatullahi 'alaih) svarar på detta sätt på dem som förväntar sig "karâmat" från religiösa män: "Folk förväntar sig att religiösa män ska manifestera karâmat. Vissa av dem kanske inte utför karâmat men är ändå närmare Allahu ta'âlâ än de andra. Den största karâmat är att lära sig Islâm och att leva ett liv som är förenligt med Islâm."

Koranen al-karîm beordrar att man alltid ska vara vänlig och förstående mot människor, även om de tillhör andra religioner. Det står skrivet i fiqh-böckerna att det är en synd att såra en icke-muslims känslor eller att kalla honom inför hans ansikte för en icke-troende, otrogen och liknande. En muslim som gör det kommer att straffas. Syftet är att lära alla Islâmens sublimitet. Och denna jihâd kan endast göras med en söt tunga, kunskap, tålamod och îmân. Den som vill övertyga någon om ett faktum bör först och främst tro på det själv. Och en muslim förlorar aldrig sitt tålamod eller har svårt att förklara sin tro. Det finns ingen annan religion som är så tydlig och logisk som Islâm. Det kan lätt bevisas att denna religion är den enda korrekta religionen.

Kort sagt är en sann muslim en perfekt människa som är fullt utrustad med hög moralisk kvalitet, värdig, ärlig, ren, både fysiskt och själsligt, och pålitlig i alla avseenden.

Om alla människor skulle acceptera Islâm skulle varken ondska eller bedrägeri, krig, förtryck eller grymhet finnas kvar på jorden. Det är därför en plikt för oss alla att göra vårt bästa för att vara perfekta och sanna muslimer och sprida Islâm över hela världen och förklara dess väsen och detaljer.



BIBLIOGRAFI

- Koranen al-karîm
- Envâr-ut-tenzîl - Kâdî Beydâvî
- Tafsîr al-Mazharî - Senâullâh Pâniputî
- Tafsîr al-Kurtubî - Imâm al-Qurtubî
- Tafsîr al-Beydâvî - Kâdî Beydâvî
- Tafsîr al-Kabîr - Fahruddîn ar-Râzî
- Tafsîr al-Hâzin - Alâ'uddîn al-Baghdâdî
- Tafsîru'l- Qur'ân - Imâm at-Tirmidhî
- Tafsîru'l- Qur'ân al-'azim - Ebul Fidâ
- Sahîh al-Bukhârî - Imâm al-Bukhârî
- Sahîh al-Muslim - Imâm al-Muslim
- Sunan ad-Dâra Qutnî - Dâra Qutnî
- Sunan at-Tirmidhî - Imâm at-Tirmidhî
- Muvattâ - Imâm Mâlik
- Mustadrak - Hâkim Nishâbûrî
- Sunan al-Ibn Mâja - Ibn Mâja
- Sunan al-Bayhaqî - Bayhaqî
- Sunan al-Dâwûd - Abû Dâwûd
- Sunan as-sagîr - Imâm an-Nasâî
- Musnad - Bazzâr
- Musnad - Dârimî
- Musnad - Abû Ya'la
- Musnad - Imâm Ahmad ibn Hanbel
- Sahîh - Ibn Hibbân
- Ahbâr al-Mecca - Azrakî
- Birgivî Vasiyetnâmesi - Imâm al-Birgivî
- Câliyetu'l-ekdâr - Mawlânâ Khâlid al-Baghdâdî
- Câmi-al Ehâdis - Suyutî
- Kunde inte svara - Harputlu Ishâk Effendi
- Dalâ'il-un-Nubuwwa - Abû Nuaym Isfahânî
- Dalâ'il-un-Nubuwwa - Bayhaqî
- Dînî Sozluk - Turkiye Gazetesi
- Al-Bidâye va'n-nihâye - Ibn Kasîr, Abu'l-Fidâ
- Ansâbu'l-ashrâf - Balâzurî
- Al-Envâr - Begâvî
- Al-Iktifâ fî megâz-al-Mustafâ vesselâset-al-hulefâ - Kilâ'î
- Al-Leâli'l-Masnûa - Suyûtî
- Al-Mu'jamu's-sagîr - Imâm al-Tabarânî
- Al-Muhabbar - Ibn Habîb
- Al-Musannaf - Imâm Abdurrazzâq Sana'ânî
- Al-Musannef - Imâm Ibn Abî Shayba
- Al-Wafâ bi ahvâl-al-Mustafâ - Ibn Jawzî [Abdurrahmân Jawzî/ Abulfaraj ibn Jawzî]
- Awsaf-un Nabî - Suyutî
- Futuhu'l-buldân – Balâzurî
- Herkese Lâzim Olan Îmân - Haji Faydullah Effendi
- Hilyat-ul-awliyâ - Abû Nuaym
- Ihyâ - Imâm al-Ghazâlî



- Insân-u'l-uyûn - Nureddîn Alî Halabî
- Isâba - Ibn Hajar al-Askalanî
- Isbâtu'n-Nubuwwa - Imâm ar-Rabbânî
- Islâm Âlimleri Ansiklopedisi - Turkiye Gazetesi
- Istiâb - Ibn Abdilberr
- I'tikâdnâme - Mawlânâ Khâlid al-Baghdâdî
- Kashf-ul-hafâ - Ismâ'îl Ajlûnî
- Kisas al-Anbiyâ - Ahmed Cevdet Pasha
- Kimyâ-i sa'âdat - Imâm al-Ghazâlî
- Ma'âriju'n-Nubuwwa (Peygamberler Tarihi) - Altiparmak Muhammed Efendi
- Majma'uz-zavâid - Heysemî
- Maghâzî - Wâqidî
- Maktûbât al-Imâm ar-Rabbânî - Imâm ar-Rabbânî
- Maktûbât al-Ma'sûmiyye - Muhammad Ma'sum Fârûkî
- Mawâhib al-Laduniyye - Qastalânî
- Mawlid-i Sharîf (Vesîletu'n-necât) - Suleymân Celebi
- Mir'ât-i Kâinât - Nisancizâde Muhammed Effendi
- Mu'jam-ul-Kabîr - Tabarânî
- Muqaddime - Dârimî
- Rawzu'l-unf - Suhaylî
- Sîra - Ibn Hishâm
- Sîra - Ibn Kasîr
- Sîrat ar-Rasûl - Ibn Ishâk
- Sîratu'n-Nabawiyya - Ibn Hishâm
- Sîrety'n-Nabî - Ahmad ibn Zaynî Dahlân
- Siyaru'l-Kabîr - Imâm Muhammad
- Siyaru'l-Kabîr sharhi - Imâm as-Sarakhsî
- Subulu'l-Hudâ - Shamsaddîn Shâmî
- Shamâil ash-sharîfa - Imâm at-Tirmidhî
- Shifâ ash-sharîf - Qâdî Iyâd
- Shawâhidu'n-Nubuwwa - Mawlânâ Abdurrahmân Jâmî
- Shu'ab-ul-îmân - Bayhaqî
- Tabakât-ul-kubrâ - Abdulwahhâb as-Sha'rânî
- Tabakât-us-Sahâba - Ibn Sa'd
- Târikh-ul-Kabîr - Bukhârî
- Tahrîc - Huzâî
- Târikh Dimashq (Sâm târîhi) - Ibn Asâkir
- Se'âdet-i Ebediyye - En oändlig lycka - Huseyn Hilmi Isik
- Târikh al-Tabarî - Tabarî
- Târikh al-Islâm - Imâm al-Zahabî
- Tarâtîb-ul-idâriyye - Kattânî
- Usudu'l-Ghâba - Ibn Asîr
- Uyûn-ul-eser - Ibn Sayyidinnâs

ABDULHAMID HAN II

YILDIZ ALBUMS

MECCA - MEDÎNA BILDER

Kâ'ba ash-sharîf Mecka al-muqarram



Porten till Masjid al-Haram



Safâ Hill – Mecka



Marwa Hill - Mecka



Surre-i humâyun (Surre-procession) i Mecka



Zamzambrunnen byggd av Abdulhamîd Hân I



MECKA AL-MUQARRAMA



1- **Ajyâd-fästningen**
Ajyâd-fästningen byggdes mellan 1781–1783 unde Sultan I. Abdulhamid Hans tid för att skydda Kâ'ba, skydda hajjis och den allmänna ordningen och försvara Mecka. Den användes som turkiskt högkvarter under första världskriget. 2002 revs dock den ottomanska reliken Ajyâd-fästningen av Wahhâbî-regeringen.

2- Berget Omar

3- Hind-fästningen
Hind-fästningen byggdes 1806 av Sultan Selim Han III för att öka säkerheten i Mecka.

MEDÎNA AL-MUNAWWARA



1- **Berget Uhud**

2- **Majidiya Minâret**
Precis som de andra minaretterna i masjiden, som kallades Babûssalâm och Bâburrahma, byggdes Majidiya Minâret också av Sultan Abdulmejid Han. Minârets återspeglar den ottomanska arkitekturen...

3-**Qubba as-sa'âdat (Qubba al-Hadra - Grön kupol)**
Den egyptiska turkiska Sultanen Sayfaddîn Sâlih Klavûn lät 678 (1279 e.Kr.) bygga den nuvarande qubba på Hujra as-sa'âdat och täcka den med bly. Qubba målades grönt på order av Sultan Mahmûd Han II (rahmatullahi 'alaih) år 1253 (1837 e.Kr.).

4- **Raîsiyya Minâret**
Raîsiyya Minâret byggdes av mamluksultanatet och reparerades under Kanûnî-sultanen Suleymân Han och Mehmed Han IV.

Eftersom huvudmuadhdhin kallar på adhân från denna minâret kallas den Raîssiyya (chef).



4- Fulful-fästningen

Fulful-fästningen byggdes mellan 1800–1801 av Sultan Selim Han III eftersom Mecka inte var tillräckligt säkert.

Omkring 1885, under den tid då Osman Nuri Pasha var amir av Mecka, omvandlades det till ett sjukhus.

Observera:

Hind- och Fulful-fästningarna revs av Wahhâbî-regeringen före Ajyâd-fästningen.



5- Khâlidiyya polisstation

6- Kishlâ-i Asâkir-i Shâhâna (de ottomanska soldaternas kvarter)

7- Masjid al-Ghamama

Ghamama betyder moln på arabiska. Eftersom molnet som skuggade vår Mästare, Profeten (sall- Allahu 'alaihi wa sallam), väntade här när vår Mästare gick in i Masjid an-Nabawî kallades denna plats för molnet, och Masjid fick samma namn. Vår Mästare, Profeten skulle utföra namâzes av Eid här. Masjiden reparerades under Sultan Abdulmejid Hans tid.

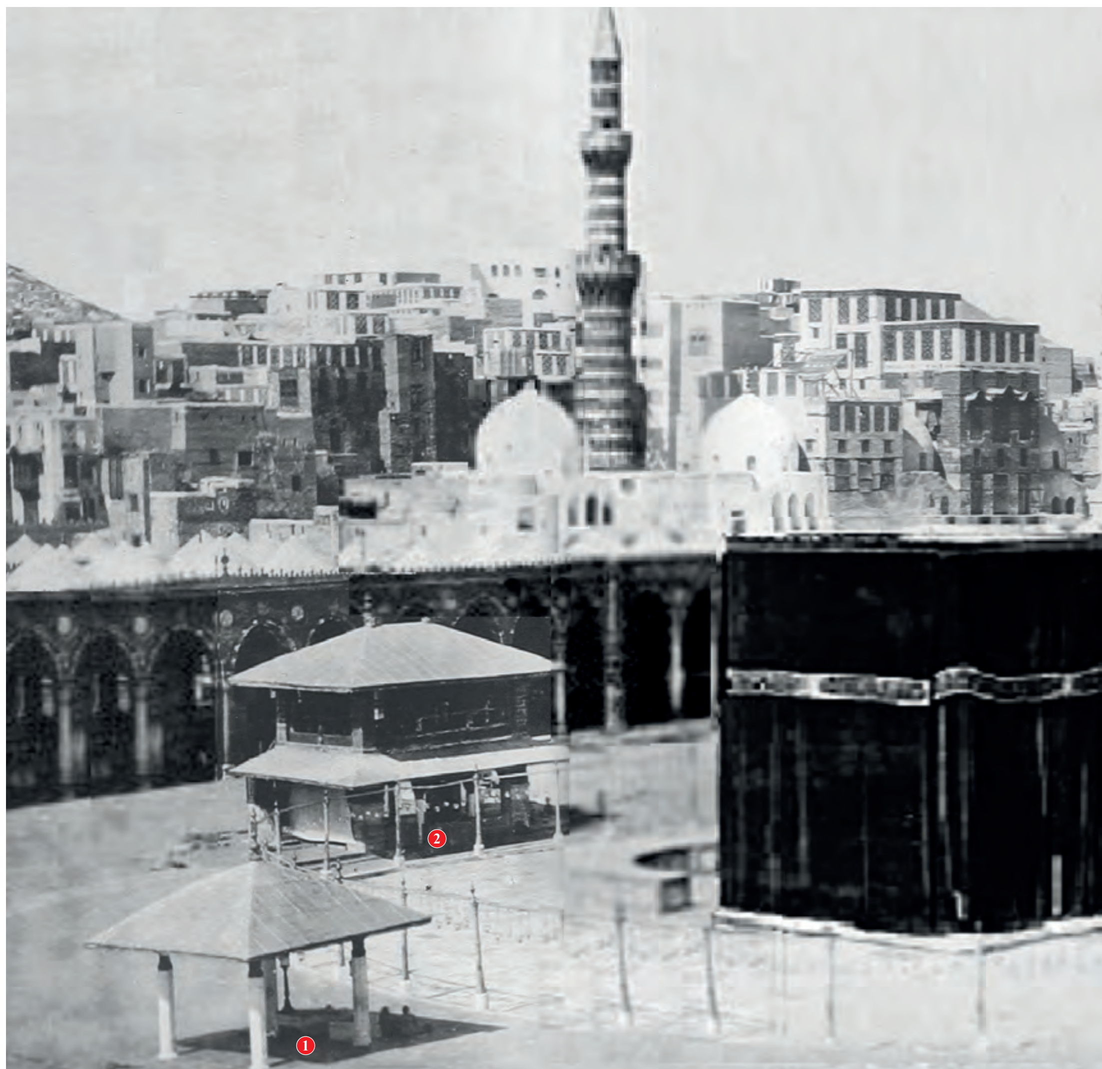
8- Masjid al-hadrat Abû Bakr

På den ottomanska inskriptionen som för närvarande finns i Hadrat Abû Bakr Masjid står det skrivet att masjiden senast reparerades av Sultan Abdulaziz Han. Bilden togs några år efter den reparationen.

9- Masjid al-hadrat Alî

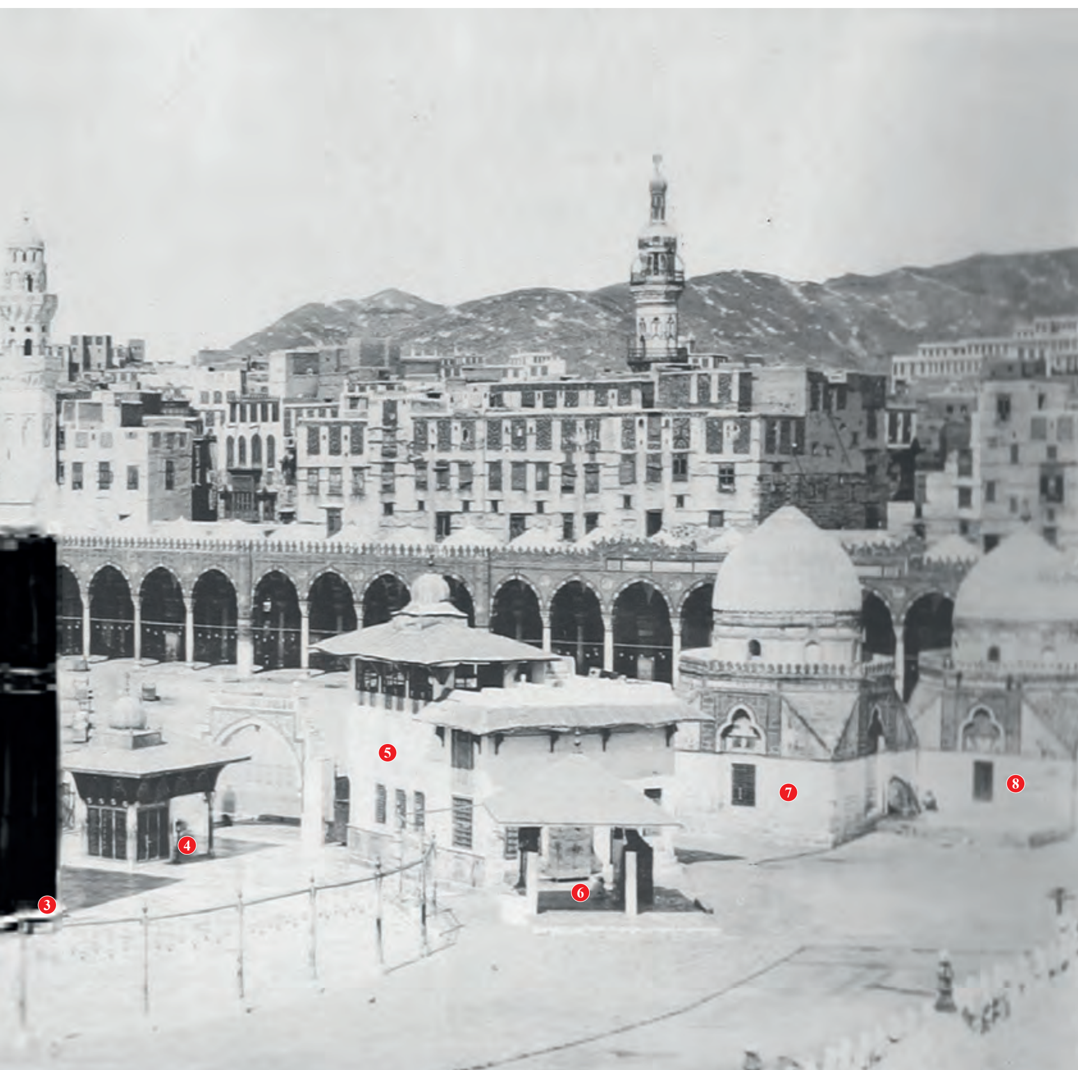
Vår Mästare, Profeten (sall- Allahu 'alaihi wa sallam) utförde och ledde salah av Eid al Fitr här. Hadrat Ali (radiyallahu anh) utförde också salah av Eid al Fitr på samma plats under hans kalifat och medan han var instängd i Hadrat Othmans (radiyallahu anh) hus. Det är därför denna plats fick namnet "Masjid al-hadrat Alî".

10- Sabil al-Fâtima-tuz-Zahrâ



KÂ'BA - HARAM ASH-SHARÎF

1- Maqam al-Mâlikî
2- Maqam al-Hanafî
3- Hajar al-Aswad
4- Maqam al-Ibrâhîm och Maqam as-Shâfi'î
5- Zamzam ash-sharîf Well
6- Maqam al-Hanbalî

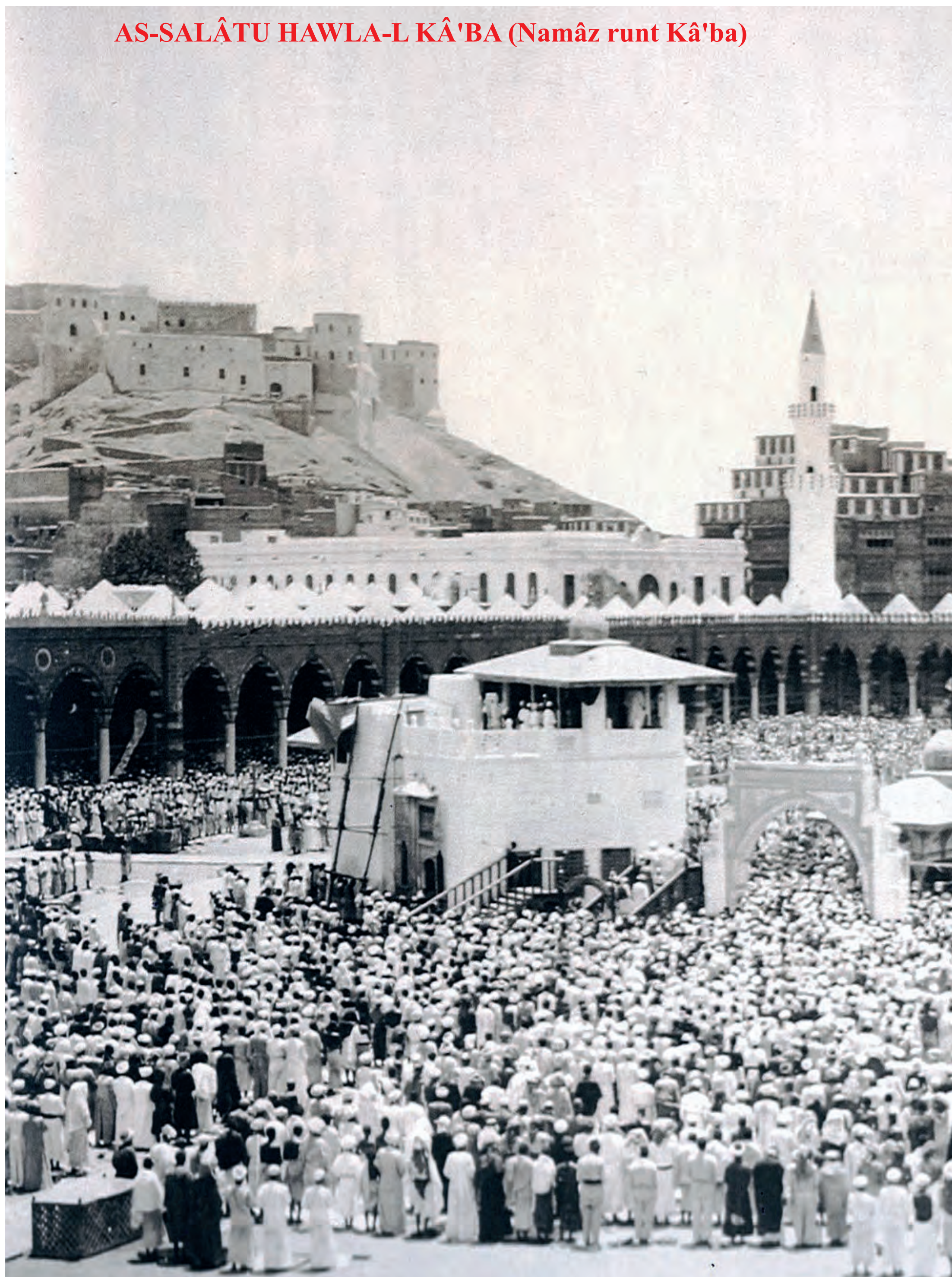


7- Muwaqqithana:

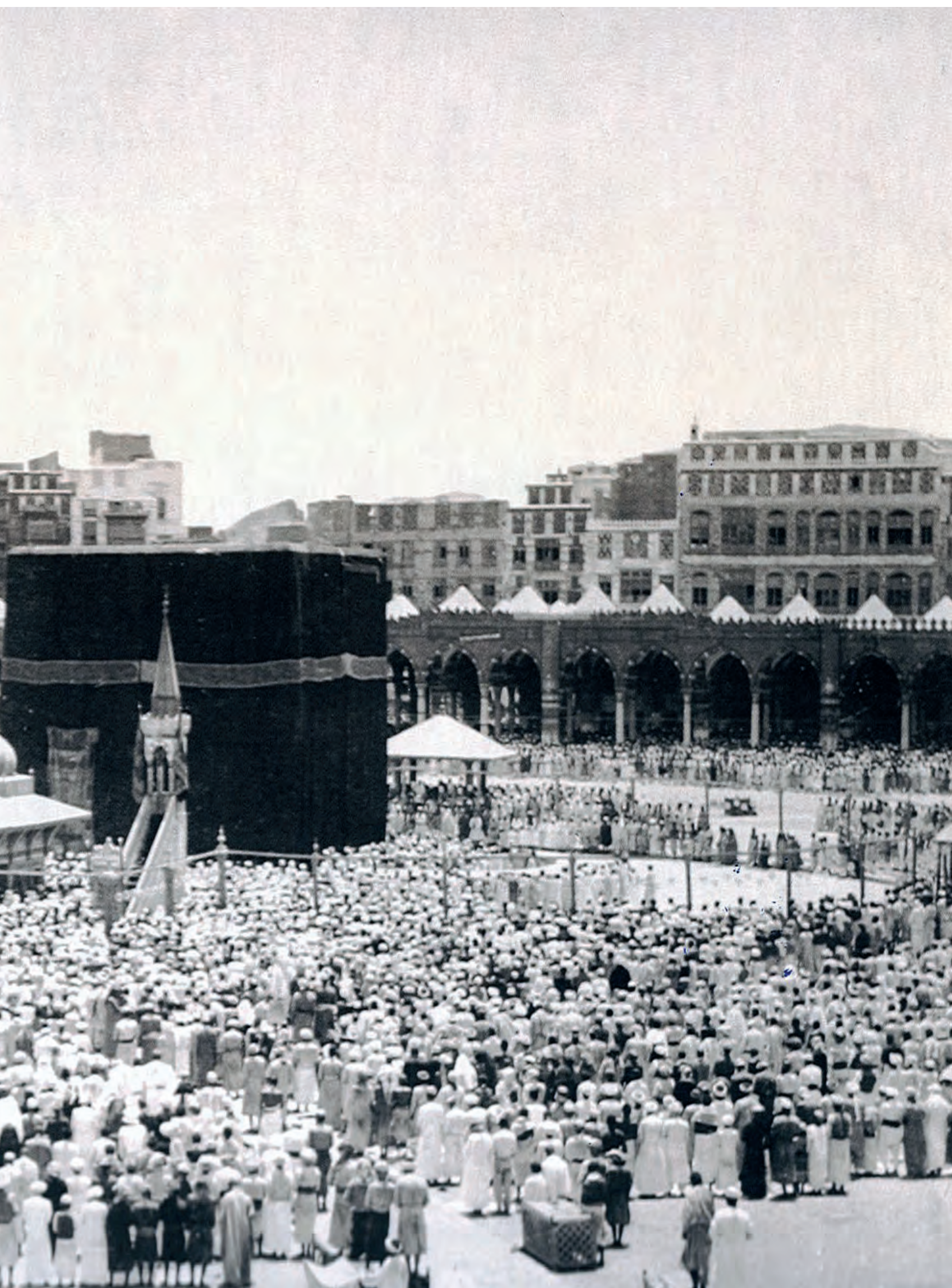
Muwaqqits är de personer som har till uppgift att bestämma tiden, särskilt namâz-tiderna. Muwaqqithanas är byggnader som liknar små observatorier, där muwaqqits arbetar, och som innehåller verktyg som används för detta ändamål och ställer klockor. De ligger vanligtvis i anslutning till stora moskéer. Deras utgifter täcks av stiftelser.

8- Bibliotek:

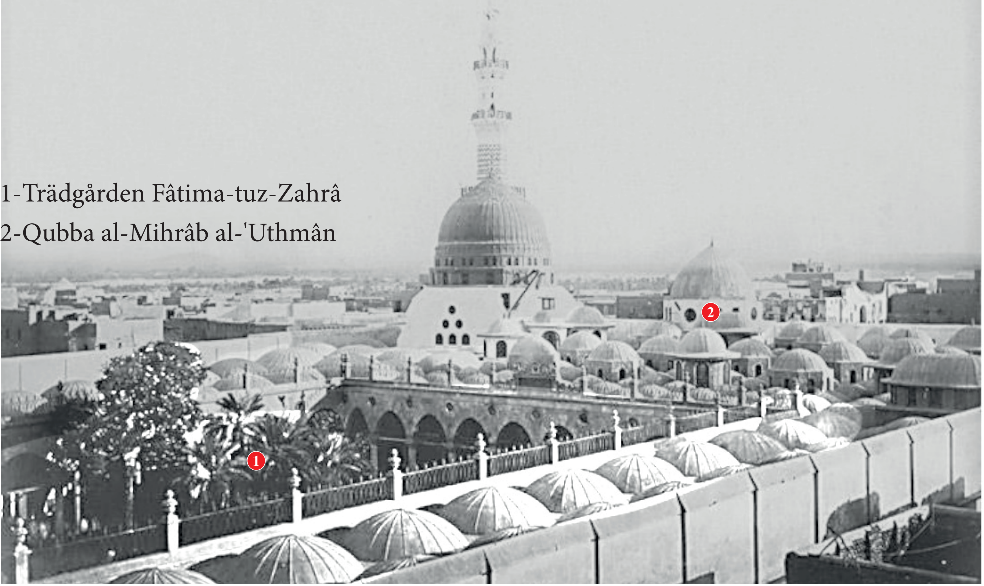
Sultan Abdulmejid Han lät omvandla de två byggnaderna, som hade kupoler med en diameter på sex meter på östra sidan av Kâ'ba, till en muwaqqithana och ett bibliotek år 1262 (1846 e.Kr.) [Mirâtu'l Harâmayn - Mirâtu'l Mecka, II, 770].Abdulmejid Han donerade 3653 böcker till biblioteket.



AS-SALÂTU HAWLA-L KÂ'BA (Namâz runt Kâ'ba)



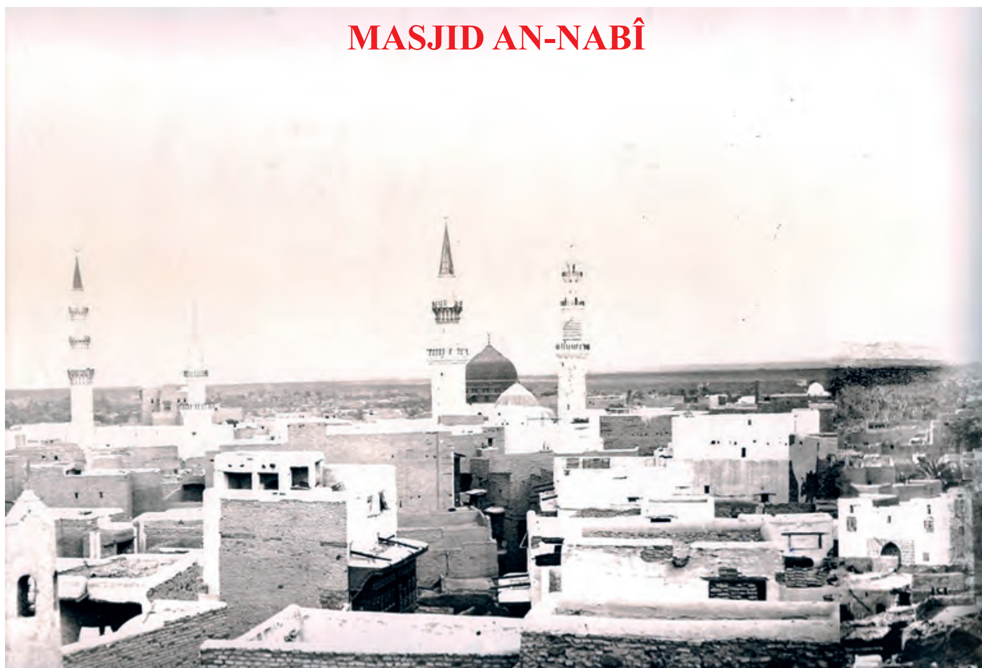
QUBBA AS-SA'ÂDAT OCH RAÎSIYYA MINÂRET



1-Trädgården Fâtima-tuz-Zahrâ

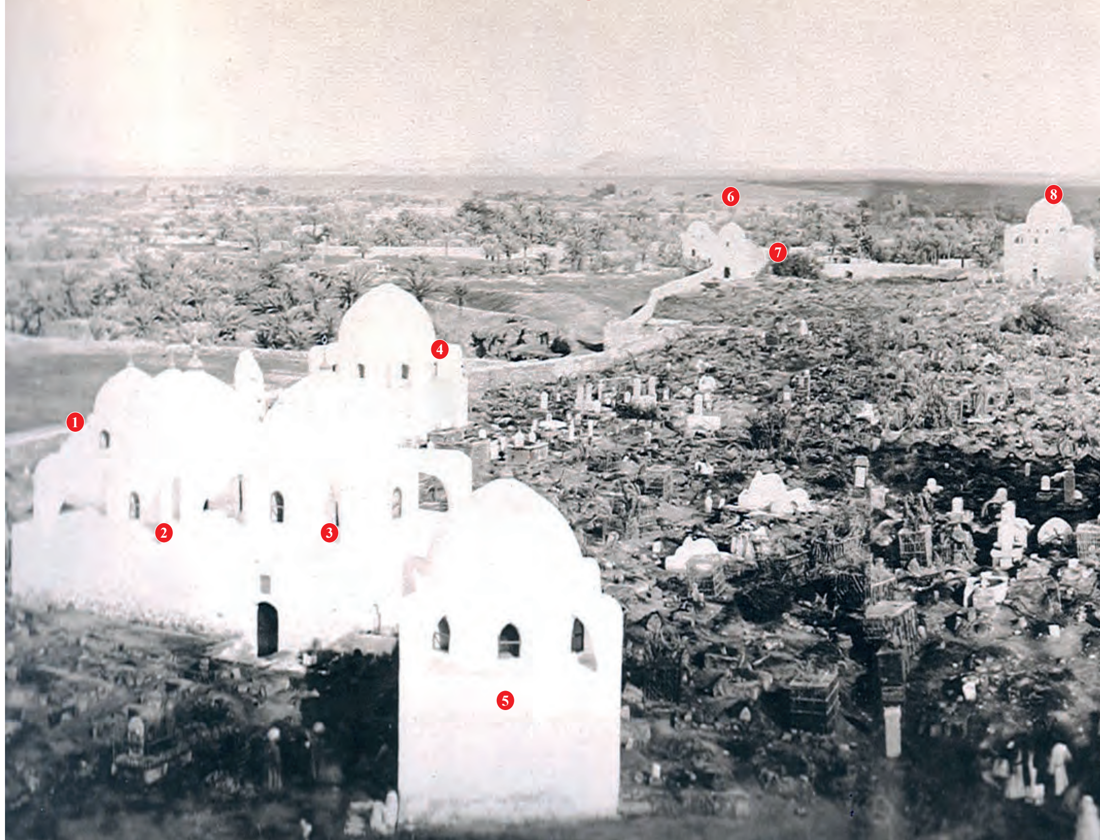
2-Qubba al-Mihrâb al-'Uthmân

DEN RENA STADEN MEDÎNA AL-MUNAWWARA



MASJID AN-NABÎ

MENÂHA-TORGET (KAMELBAZAAR)



1- **Mausoleumet för Hadrat Imâm al-Mâlik och Hadrat Nâfi**

2- **Mausoleumet för Hadrat Akil ibn Abû Talib** *(son till vår Profets farbror) och Hadrat Abdullah ibn Ja'far al-Tayyâr (barnbarn till vår Profets farbror, son till Ja'far al-Tayyâr).*

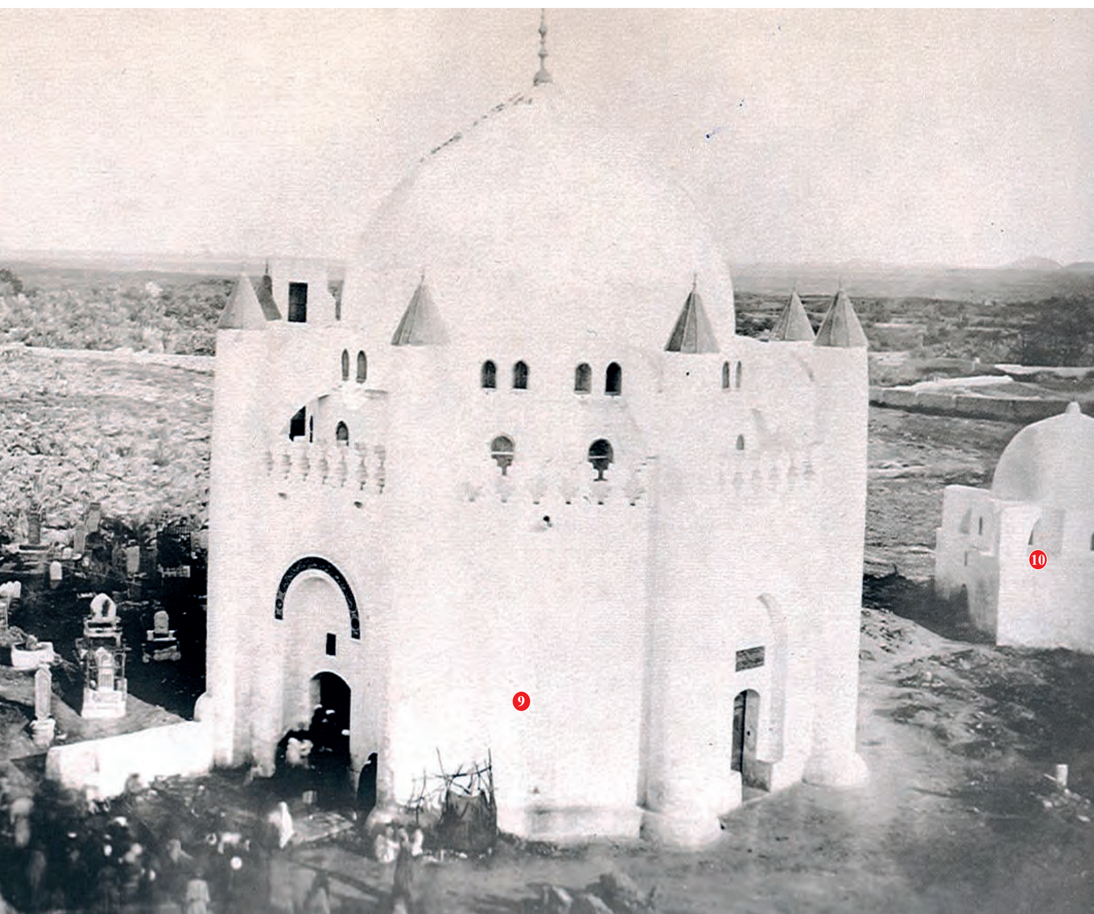
3- **Mausoleumet för Azwaj al-Mutahharat** *(Profetens rena hustrur)*:
I detta mausoleum ligger alla Profetens fruar begravda, förutom Hadrat Khadîja och Hadrat Maymûna. Detta mausoleum, som även innehåller Hadrat Âishas grav, byggdes om av Kanûnî-Sultan Suleymân år 1543.

4- **Mausoleumet för Hadrat Ibrâhîm ibn Rasûlullah (radiy-Allahu 'anh)**
Den första personen från Profetens familj som begravdes i Jannat al-Baqî var hans son Ibrâhîm, som dog som bebis.
Och Hadrat 'Uthmân ibn Maz'ûn var den första sahâba som begravdes i Jannat al-Baqî.

5- **Mausoleum i Banât-un-Nabî:**
Här är vår Mästare, Profetens döttrar Hadrat Ruqayya, Hadrat Umm Gulthum och Hadrat Zaynab (radiy-Allahu 'anhumâ) begravda.

6- **Mausoleumet för Hadrat Fâtima bint Asad** (radiy-Allahu 'anhâ)

7- **Murziati'l Mursalin Hadrat Halîma as-Sadiyye:**
Här är vår Mästare, Profetens mjölkmamma Hadrat Halîma (radiy-Allahu 'anhâ) begravd.



8- Mausoleumet för Hadrat 'Uthmân ibn Affân (radiy-Allahu 'anh):

Den tredje Khalifas mausoleum Hadrat 'Uthmân (radiy-Allahu 'anh) byggdes 1205 av Salahaddin Ayyubî. Det reparerades och förnyades under ottomanernas tid.

9- Ahl al-Bayts mausoleum:

I detta mausoleum är Hadrat Abbâs (vår Mästare, Profetens farbror), Hadrat Imâm Hasan-ul Mujtabâ, Hadrat Imâm Zaynal Âbidin, Hadrat Imâm Muhammad Bâkir och Hadrat Imâm Ja'far as-Sâdiq (radiy-Allahu 'anhum) begravda.

10- Hadrat Fâtima-tuz-Zahras mausoleum

Observera:

Vår Mästare, Profetens fyra döttrar och en son är begravda i Jannat al-Baqî. Abdurrahman ibn Awf, Sa'd ibn Abû Wakkâs, Abdullah ibn Mas'ûd, Suhayl ibn Sinân, Abû Hurayra, Abû Sufyân ibn Harb, Sa'd ibn Mu'az och Sufyân ibn Hârith (radiy-Allahu 'anhum) är de anmärkningsvärda sahâbis som är begravda i Jannat al-Baqî, men som inte är markerade på bilden. När Medîna invaderades 1806 revs gravstenarna och mausoleerna i Jannat al-Baqî. Under Sultan Abdulhamid Han II:s tid reparerades gravstenarna och mausoleerna återuppbyggdes. Denna bild togs efter återuppbyggnaden.

1926, när ottomanernas Harâmayn-tjänst upphörde, gick Jannat al-Baqî samma öde till mötes.



JANNAT AL-MUALLÂ KYRKOGÅRD

1- **Khadîja-tul-Kubrâs (radiy-Allahu 'anhâ) mausoleum:**
Mausoleumet för Hadrat Khadîja, hustru till vår Mästare, Profeten (sall-Allahu 'aleihi wa sallam), byggdes 1543 av Kanûnî-Sultanen Suleymân under överinseende av Mecka-Representanten Dâvûd Pasha i Jannat al-Muallâ.
Tidigare fanns det en sarkofag av trä på mausoleumets plats.

2- **Ajdâd ar-Rasûlullahs mausoleum:**
I detta mausoleum finns gravarna för vår Mästare, Profetens farfar Abdulmuttalib och Hans farfars farfar Abd al-Manâf.

3- **Abû Tâlibs mausoleum.**



4- **Platsen för vår älskade Profets välsignade mor, Hadrat Âminas** (radiy-Allahu 'anhâ) **mausoleum.**

Enligt den mest välkända berättelsen ligger vår mor, Hadrat Âmina, i Abwâ. Men i vissa källor finns det uppgifter om att den överfördes till Jannat al-Muallâ.

Observera:

Dessa mausoleer reparerades av Sultan Abdulhamid Han II år 1879.

Awliyâ Celebi skrev att det under ottomanernas tid fanns sjuttiofem mausoleer som tillhörde vår Mästare, Profetens farfar, farbror, andra sahâbas och Islams ledare i Jannat al-Muallâ.

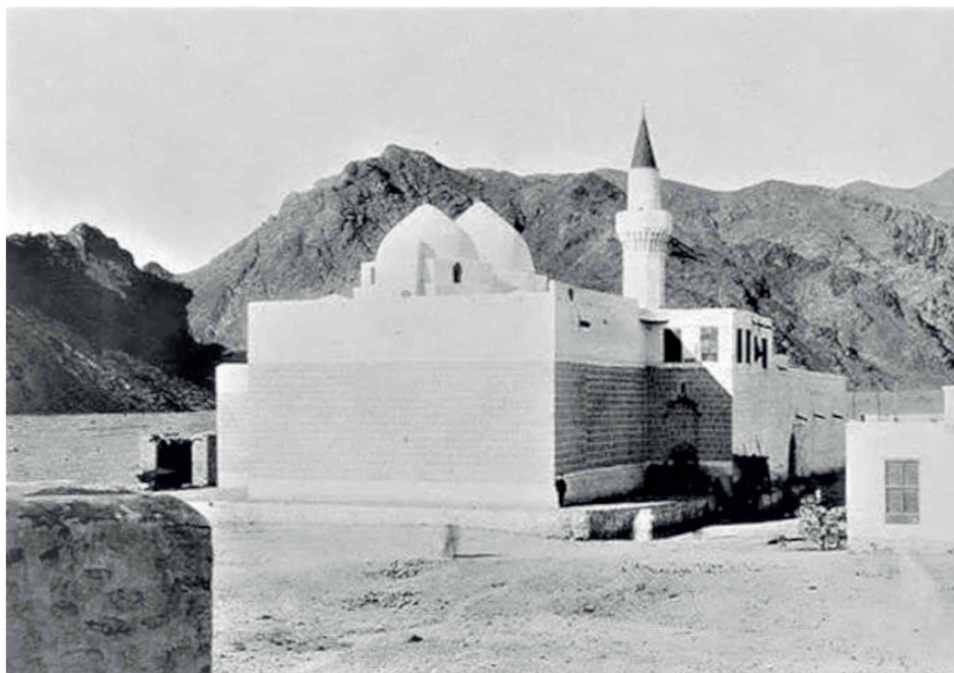
DEN HÖGRA SIDAN AV ARAFÂT SOM VETTER MOT QIBLA



QURBANI EID i MINÂ (13 november 1880)



GRAVEN OCH MASJID AV HADRAT HAMZA (RADIY-ALLAHU 'ANH) PÅ UHUDBER



INDEX

DEL TRE